

Differensialkraften Df-Force.

E-book Differensial-kraften ISBN 978-82-993258-1-3 Roger Bergersen *Utgitt av Next Forlag Bergersen org.nr 920766048*
MVA Next Forlag Nasjonalbiblioteket (1994) 2018: Forlags-nr. 978-82-993258 Copyright & Trademark

Differensial-kraftens funksjon som Vitenskaps-Teori.

Begrunnelsen for å beskrive Differensialkraften som en Vitenskaps-Teori, kom av en oppdagelse som ble gjort 7. Juli 2013. Etter det vi kan kalle tenkning uten faste holdepunkter, men for å finne slike i perioden 1972 til 1979, kom jeg frem til en balansert kraft-modell, der sammenhengen mellom tid, bevegelse, rom, og energier passet sammen. Men her fantes det ikke noen tall, geometriske proporsjoner, som sikret overenstemmelsen med lovene våre, selv om forholdene kunne gi de samme egenskaper for former i naturen. Alt ut fra en og samme logiske funksjon. 1980 ble brukt til å skrive ned de viktige forholdene som ga denne modellen. Jeg oppfattet dette som en virkelig samstemning, men så det som en blanding av en kraft-skisse og vitenskapshypotese. Kanskje vel filosofisk preget fortsatt.

Etter 14 år bestemmer jeg meg for å skrive dette i bokform. Nå begrunner jeg hypotesen med forholdet til det jeg kaller hastighetsløkken som er et produkt av den balanserte utvekslingen i denne modellen. Hastighetsløkken som oppstår i strømmingene med like balanserte utvekslinger, gir strekninger som har samme hastighet i volum og bevegelse, eventuelt energi, både en hastighets-forsinkelse og en tregghet i forhold til de rettere strømminger i landskapet. Tidsforsinkelsen og treggheten er ut fra samme hastighetsløkke. De er altså proporsjonale, ikke minst fordi det er samme bevegelse.

Like etter at boken utkom i 1994, skrev jeg en erkjennelsesteori basert på samme logiske grunn-funksjon som det kraft-modellen bygde på, og definerte logikkens opphav ut fra denne grunnfunksjonen, eller umulig uten denne, der jeg viste hvordan de logiske satser oppstod som følge av funksjonen. Den samme beskrivelsen ble gitt som grunnfunksjon for rom, for tid, for bevegelse, og i grunnen også for energi-styrker, utvekslinger, tetthet også videre.

I tillegg viste jeg til Odd Wormnes vitenskapsfilosofi der jeg sammenlignet min funksjons-oppdagelse med kriteriene til alle de forhold som deduktive, induktive, årsak og hypotese-definisjoner krever og må være klarert innenfor i en slik teori, eller hypotese. Dette er en blanding av både erkjennelsesteorien og til grunne-givelse av en vitenskaps-hypotese. Denne etterfølges av en vitenskaps-hypotese. Den er da ikke verifisert som en teori, og heller ikke tall-festet, men forholdene mellom de fysiske tilstander og virkninger er helt klart dokumentert, og logisk begrunnet. Det er måle-dataene som mangler, og selvsagt det å vise hvordan lovene slik fremkommer ut fra modellen i form og tall. Men hypotesen er der. **Erkjennelsesteorien og Vitenskaps-hypotesen ble kopiert i 10 eksemplarer, og delt ut til noen forskere, blant annet og spesielt til Energi og Miljø-instituttet til Arne Næss Senior, som jeg siden fikk vite arbeidet sammen med atomfysiker og andre forskere, for å klargjøre en oversettelse av Albert Einsteins relativitets-teori til norsk/engelsk 1987-98, til det akademisk miljø, UiO, og da ganske sikkert i forhold til felt-teoriene i denne sammenheng. En fra det lokale miljøet til Arne Næss, Ragnar Næss, ga i 2002-3, beskjed om at min vitenskapsmodell var den mulige fremtidige modellen.**

Nå brukte jeg noen år til å jobbe med bevissthet og litteratur, en del tid på biologiske forhold, fordi jeg ikke hadde etterprøvd slik stoff. Ikke en gang filosofene var analysert, enda jeg hadde drevet et slikt selskap i 10 år.

Så skjer det ved en tilfeldighet at jeg både i biologien og i filosofi, verdenslitteratur, religioner, annen vitenskapsteori, slik som dagens fungerende teorier, ikke klarer å finne en redegjørelse for balanse.

Det er det eneste min modell har redegjort for. Jeg dropper bevissthets-forskningen min en stund, og bestemmer meg for å sjekke om min gamle modell kan gi så mye som et eneste tall, punkt, linje som er i samsvar med fysiske lover. Jeg tegner skisser og sammenligner en mengde saker, i to døgn's strekk. Den 17 Juli 2013 sammenligner jeg forholdene som sist kommer frem, der ikke bare 1 lov, men alt stemmer. Vilkårene for vitenskaps-teorien er lagt, og er nå ikke bare en hypotese. Deduktiv sammenligning med vår fysikk utføres.

De logiske konsekvenser av funnet.

Ut fra differensial-funksjonen til Differensial-kraften, vil det oppstå en absolutt tett, absolutt uendelig, og med en og samme hastighet overalt i hele denne ekspansjons-styrke-kraften som utveksler likeverdige balanserte rom-bevegelses-mengder av denne styrke-tetthet, som dekker en universell relativitet for utvekslings-trykk-strømmene, relative rom-tid-formasjoner, og som i uendelighetens alle mønstre, er nødt for å ha en likedan utvekslings-formasjon for sine baner og innbyrdes forhold av energi-utvekslinger som det vi finner igjen i vårt eget kosmos. Dette blir selvsagt og logisk.

Jeg ville jo neppe ha trodd at de fysiske lover og deres årsak kom med på kjøpet med grunnlaget for en konstant energis lokale ekvivalente utvekslings-energi-transformasjoner som fordelte energi-mengder i rommet, eller som årsak til likedanne vilkår for partikler og deres størrelser, og med de egenskaper som de har. Dens funksjon forklarer fullstendig hvorfor romtid-formasjonene og de fysiske lover tilsvarer hverandre som form og energi. De er faktisk to bilder av den samme funksjon. Den visuelle og den formel-beregning tilpasning som usynlig. Begge kan illustreres. At utvekslings-formasjonene skapte disse lov-formene, dukket opp, som troll i eske, fra sammenligningen mellom drift og virvler. Trykk-utvekslingen forklarte de logisk selektive partikkel-funksjonene i trykkrommet.

Den ene og samme differensierende differensial-funksjon virker som en rom-bevegelses-vekst for en felles rom-differensial og tids-differensial, og når den som uendelig ikke kan vokse mer, omdannes rom-bevegelses-differensial-veksten seg til ekspansjons-funksjon av samme vekst-funksjon som gir et likedan og absolutt trykk overalt. Da tettheten og bevegelses-drift-styrken er den samme, forholdet 1:1 og som samme funksjon uten annen motstand med bevegelses-drifts-potensialet i seg, vil likeverdig balanserte rom-bevegelses-volum utveksle seg som formasjoner, altså likedanne balanserte energi-formasjoner som mot-bevegelses-volum-trykk.

Utvekslings-tetthets-endringen gir styrke-endringen. Vi har da fått de relative rom-tid-trykk-felt-formasjoner med de fysiske lover som vi avdekker samspillet mellom som en energisk konstant-preget utvekslings-transformasjon. Den eneste bevegelse som finnes som en og samme hastighet er balanse-bevegelsen. Slik opplever vi ikke forholdene selv. Vi har mest tro på at alt passer sammen ved å utprøve mye som ikke passer sammen først, årsaker vi ikke kan styre.

Differensialkraften er den eneste teorien som kan samstemme og forklare dette forholdet. Om ikke differensial-kraft-teorien stemmer så kan heller ikke kaos, kosmos, drivkraft eksistere og heller ikke årsak og virkning. Bevissthetens funksjon er en sammenlignings-funksjon, tilpasning, akkurat slik de fysiske forholds tilpasninger, som passer sammen eller ikke.

Dette er differensial-funksjonen som gir like og ulike og alle de logiske satser. Det som ikke passer sammen, er ulikt, ikke i overensstemmelse med det vi sammenligner med, ofte kalt ulogisk, selv om det er riktig at det skal bli et galt resultat. Dette berører direkte kjernen i vårt begrep om moral som holdbarhet. Først må vi forstå holdepunktet, så vi kan forstå, forklare, begrunne en slik holdbarhet. Oppfølgingen er det slett ikke gitt sikkerhet for.

Analyse av rom, tid, bevegelse, styrke, og bevissthet, ga funksjonen: Svaret kom ikke som tall, formler.

Dette viser en og samme hastighet, en og samme tetthet for alle likedanne volum.
Dette viser kraft=motkraft, bevegelse=mot-bevegelse, energi=mot-energi, energi konstant.
Dette viser at styrke, energi er lik mot-styrke, mot-energi som likedanne utvekslinger.
Dette viser en universell relativ romtid-feltformasjons-ændring for like gjerne en kubikk-meter som uendeligheten. At et begrenset rom med samme funksjon gir samme utvekslingslover. Ny Abs.Ing-def: ingen forskjell, ingen like, ulike, virkelighet, mulighet.
Funksjonen er årsak til driv-kraften, som årsak til det neste, til årsak og virkning fysisk.
Romslik bevegelses-årsak og formasjoner slik vi opplever, oppstår først ved utvekslingen.
Innenfra er først funksjonen, så vekstpotensialet, så ekspansjons-potensialet, så utveksling.
Da først kan relasjonen, den relative romtidens årsak-virknings-ændring vi kjenner til skje.
Denne gir forskjellen like, ulike, logikkens satser, tilpasning fysisk, bevisst sammenlikning.
Denne skaper hastighets-løkkene som gir at tregheten=tidsforsinkelsen er proporsjonale.
Denne gir manko- og overskudds-bevegelser i strømningene, men er balansert.
Denne gir de fysiske lovene vi kjenner lik dens energi-formasjons-bevegelses-tetthet.
Energien volum-tetthets-forskjeller er lik utvekslings-tetthets-ændringene.
Dette gir interaksjons-tilpasningen mellom objekter, felt og objekter. Den gir oss selektive energi-partikkel-formasjoner i samsvar med logikken.
Til slutt ga den jo tall og geometriske forhold, de fysiske lovene ut av samme funksjon.
Det samsvarer med at Einsteins romformer tilsvare de fysiske formlenes styrkelover.
Romtidformene er lik de fysiske beregningene av styrke, feltlover, retninger.
Påstand: De fysiske formler, beregninger, transformasjon, tilpasses Differensial-felt-kraften.
Den eneste teorien som har definert energien/energia, drivkraften, styrken, logisk.
Denne drivkraft-funksjonen mangler for retninger, baner, krumninger, balansen til rom-energi i alle kjente teorier ellers.
Bevisstheten er en energisk felt-funksjon som fungerer holografisk i ressonans, og grunn-funksjonen og bevissthets-prosessen er Sammenlikning-funksjons-prosess.
Ett Råd! Ta ofte en titt på figurer og lister. Det er få av dem, men informasjons-rike!

Både matematisk-geometrisk proporsjonalt, og logisk sammenlignbart forklarer Differensial-kraftens grunnfunksjon, styrkens årsak, tettheten, endrings-funksjonen av disse, balansen i kreftene, tregheten, tids-forsinkelsen, masse-tap og masse-økning og felt-tilpasningen i rommet rundt massene, effekten, ohms lov i samme prosess og samme skjema. Denne forklarer også hva den fysiske tiden er i denne sammenhengen.

Oppdagelsesveien er ukjent for all tidligere forsknings-historie. Logisk deduksjon, verifisert av de fysiske tildtander vi kjenner.

Kapitel 1

En Introduksjon i tenkningen som ga kraftmodellen 1979, og dens grunn-funksjon. Grunnlaget for Erkjennelses-teorien 1994. Metoden jeg benyttet fra 1980.

Dette ga en Vitenskaps-Hypotese i 1994 uten verifisering i tall.

Uten denne introduksjonen blir det urettferdig ovenfor forskere og interesserte. Jeg forholder meg til det som er værende, men ikke uten å finne ut av folks påstand om det som ikke er værende.

Væren, virkelighet, Eksistens: og: dersom det ikke er værende, eksisterende virkelighet.

Det at saks-tilfellet virker, og det at saks-tilfellet ikke virker, eller er til.

I det vi fjerner Altet, det vil si det værende, alt det som er til, eksisterer, all egenskap, så er det her ment inkludert at også egenskapene vi kaller muligheter er fjernet. Det er en eliminasjon av alt som Er. Av all Væren, Alt Noe, Altet, Noe, Tilværelse, virkelighet og mulighet. Uten Natur, Gud, Annet. Det kan ikke gjenopstå av det som allerede er tatt vekk, eller av noe annet som blir eliminert.

Vi har fjernet alt som har vært, Er og kan bli. Alle himler, verdener, helveter, kjente og ukjente dimensjoner, likedan rom, utstrekning, tid, bevegelse, hendelser, virkninger, den forskjell at noe kan skje. Alle egenskaper enten de er mystiske eller logiske. Vi får da et Absolutt Ingenting som ikke har noen virkelighet, eksistens, tilværelse, at det Er eller Finnes. Da muligheter er fjernet blir definisjonen på Absolutt Ingenting ekvivalent med samme begrep, eliminert væren, som Ikke-Væren:

Absolutt Ingenting/Ikke-Væren: = uvirkelig, umulig både som værende, som noe, men også som en tilstand av eksistens, og er ikke der, er ikke tilfelle hverken som virkelighet eller mulighet. Fordi det ikke eksisterer er det umulig å forstå fordi det ikke finnes og ikke har muligheter til å bli forstått, og det er heller ikke noe å forstå. Det er et begrep som ikke er mulig som virkelig tilfelle. Det er ikke et slags slikt ingenting, intet, eksistens-løst, ikke-værende begrep som vi kan si tilhører de andre former for tomhet eller ingenting, ikke-værende. Ingen form for foranderlig, bevegelig egenskap, tid eller væren.

Dette stemmer med at det som kan tenkes ikke-værende like godt kan tenkes værende. Fordi ikke-væren er umulig og omtale, det vil si at en taler ikke om det ikke-værende da, men noe som er til, tenkt fjernet.

At Parmenides må si dette, skyldes at Anaximander sa at Altet, det mulige værende, er ett, uendelig og bevegelig og dets prinsipp er det grenseløse, to apeiron. Hvorfor det værende var det mulige, var jo fordi det mulige og værende er det samme, og fordi at det umulige, umulig værende er eliminasjonen av alt. Uansett hva. Da forsvinner også mulighetene. Denne beskrivelsen følger ikke med fra antikken. Anaximander og Parmenides har ikke tatt med eliminasjon av muligheter.

Ingen velger å si noe om det. Unntatt Empedokles som sier seg enig i sin første setning: At intet er umulig. Den som sier noe annet er tåper. Men Empedokles grunngir heller ikke hvordan eller hvorfor en kommer til den konklusjonen.

Ved Absolutt-Ingenting/Ikke-Væren: finnes da ikke noe som er slik at noe kan skje. Det finnes ingen forskjell, noe annerledes, noen motsats av dette. Her finnes det ikke to like eller to ulike. Det finnes ikke noe som kan sammenlignes, ingen enten-eller, både, og, eller, ikke, hvis, gjentagelse, if or repeat, ikke like, ikke ulike, ikke noe kjent eller ukjent, og da heller ikke sammen-ligning, gjenkjennelse, bevissthet.

Ingen orientering, oversikt, ingen årsak-virkning, Ingen nødvendighet eller tilfeldighet. Ikke noe nå. Kan ikke oppdages. Ingen dimensjoner, tall, form, størrelse.

Det finnes heller ingen former for ingenting noe sted, eller i det hele tatt. Det er uten intet-er, uten innhold-løshet, uten tomhet, uten avstand og retning, da alt slik er borte. Ingen punkter, posisjoner, ingen kontinuitet. Altså ikke noe oppdelt og ikke noe sammenhengende. Det finnes ingen former eller sted, avstand, noe ukjent, som kan være tomt, mørkt, intet, slik vi oppfatter dette. Noe, Det, som kan mangle noe finnes ikke, og heller ikke et intet som mangler noe. Ikke noe kjent eller ukjent, ikke noe mystisk eller logisk. Ikke noe kaos eller kosmos. Ingen bevissthet eller intuisjon. Hverken sløvsinn eller klarsyn. Ingen følelse, Ingen mulighet for det vi kaller å merke noe, eller det å merke en forskjell. Intuisjon. Forskjell finnes ikke. Heller ikke det samme.

Er Absolutt Ingenting likt som ikke-væren godtatt som definisjon, som lik umulig, så er det motsatte, annerledes enn dette, forskjellen fra dette, den totale væren, virkelighet tilstede. Forskjellen fra dette intet/ikke-værende er en totalt dekkende eksistens. Ellers ville det vært absolutt Ingenting der fordi eksistensen manglet den grunnleggende virkning-funksjon absolutt til at absolutt ingenting var forhindre en eksistens. Uansett hvor liten forskjellen fra en absolutt dekning av plass, endringer eller formasjoner, egenskaper, hadde. Så i litt annen forståelse: Ingenting er umulig. Alt er mulig.

Den som leser denne definisjonen er veldig heldig, fordi du er fratatt ett hvert ansvar for denne definisjonen, og enda heldigere er du fordi at enten du godtar definisjonen eller ikke, så har du ikke noe valg å velge i her. Definisjonen er min oppfatning av en total eliminasjon. Jeg har aldri funnet denne oppfatningen noe sted i bøker eller leksikon. Jeg kjente ikke begrepet væren da dette ingenting-begrepet ble til ut fra meg i formen ikke-væren, tross at jeg talte om alt-ets væremulighet, forandrings-mulighet og ingrediens-mulighet som alle måtte ha væremulighet, eksistens-mulighet for å være til, eksistere, finnes.

Definisjonen er kravbestemt ut fra slik eliminasjonen viser, og konklusjonen på den, slik den er fremstilt her. Du kan lage hvilket begrep eller forklaring du selv vil. Jeg derimot har ufravikelig måtte følge opp konsekvensen av at om ingenting fantes, eller at alt var fjernet, så ville dette få en betydning for begrep som at noe skjer, virker, har egenskaper. Slik er ingen vilje, bevissthet, forestilling lenger til, og kan ikke endre tilstander fordi egenskap og muligheter ikke er til. Derfor er begrepet kravbestemt, ikke bare en logisk konklusjon. Når alle begrep meisles, så kan like så godt dette begrepet meisles inn i ord-forrådet. Ett nytt begrep som ikke finnes i ordboken.

Definisjonen av denne formen for spesifikasjon, det spesialiserte kravbestemte absolutt ingenting, gyldig for den spesifikke spesialiserte kravbestemte ikke-væren er endelig satt! Dette fører videre til at et evig spørsmål om hvor alt kom fra, hvorfor noe finnes i det hele tatt, og ikke bare ingenting i stedet, som er at: Når et slikt krav til ingenting, en ikke-væren er satt, finnes bare en mulighet igjen. Da dette tilfelle er umulig må noe motsatt, annerledes, en total forskjell fra en slik tilstand være i stedet, det vi kaller væren, alt, og like meget alle steder over alt. Det må til forskjell fra ingenting ha mulighet til to like og to ulike, relative proporsjoner, en total forskjell.

Det er i en slik naturegenskap, en forskjell-natur vi må søke hvilke egenskaper som da fremtrer. Vi kan se at vi lever i en verden som er en forskjells-verden som blir forskjell fra seg. Rom-tiden. Utstrekning-bevegelsen. Forskjell gir logikken, to like, to ulike, og, eller, ikke.

Enten eller, både og, hvis som alternativt er-lik, og er lik, og gjentagelsen, og ved disse logiske satser skapes sammenligningen, den som vi kan ha som kjent eller ukjent og dermed gjenkjennelsen som bevissthet og naturen har i formen at noe passer sammen eller ikke, mer, mindre eller i balanse.

Det er ingenting i fornuft, forståelse, følelser, sinnsstemninger, behov, sanser, livsegenskaper, moral, fysikken, naturen, som kommer unna dette, og de utfylles grundig gjennom dette. Dette gjelder også trygghet, utrygghet/angst, lyst, glede, sorg, bra og dårlig, vondt og godt, og de begrep noen har om det gode selv og det onde selv, som ikke er knyttet til noen adferd og funksjon. Denne forskjells-funksjonen er knyttet til det mystiske og det logiske like meget. Uansett mål eller dimensjoner.

At definisjonen på dette kravbestemte absolutt ingenting eller ikke-værende forteller noe om det vi kvittet oss med, og hvorfor, hvordan, noe må være i stedet, for natur, bevissthet, liv og død, er det ingen tvil om. På det 1. spørsmålet om hvorfor, så er dette det endelige svaret. Hvordan det eksisterende; følelser, behov fungerer, og naturen, blir altså å finne i den forskjell-naturen, forskjell-væren som vi har tilstede som logisk konklusjon av denne kravbestemte definisjonen. Vi kan jo ikke bruke denne definisjonen som logisk grunn. Og hvorfor er at muligheter er vekke. Og det har ikke den formelle logikken tatt inn over seg. Det er altså en formell logikk uten noen som helst logisk argument for sitt standpunkt, og mangler helt grunnen til hvorfor de ikke godtar absolutt ingenting som argument i drøftelsene. I teorier. Allikevel fører singularitet-teorier an i gruppen.

Her går grensen for hvilken nytte vi har av dagens logikk. Det som må følges opp videre er forskjell-funksjonen til tilværelsen, naturen, og det som er erkjennelsen vår. Vi merker forskjell, vi merker forskjell på to like, to ulike, på forskjell som likt og ulikt i følelser, sinnsstemninger, bevissthet, kropp og behov, sanser, husk, fornuft og forståelse. Og på alt i den fysiske natur, fysikk kjemi.

Vi merker forskjell som likt eller ulikt i tid, i bevegelse, i utstrekning, i rom, i form og egenskap og deres endringer, i endring av virkninger, i naturen og i fysiske egenskaper. I ro og uro. Begrep=sammenlignings-funksjoner. Dette er inn-føringen til tankeeksperimentet som førte til funksjons-sammen-smeltningene. Absolutt intet/ikke-væren er uten sammenlignings-mulighet, årsak-virkning.

Tanke-eksperimentet.

Grunnlag for tanke-eksperimentet var min til dels usikkerhet på verden og folk rundt meg. De levde av tid til å arbeide, spise, bevege seg, ventetid, vond tid god tid, lang tid og kort tid, og ideen om før og etter i hendelser ga meg tanker om fortid, nåtid og fremtid som en vekst, å vokse opp, og å klare seg med forhold til tid og bevegelser. Reisetid, ferietid, at bevegelser kunne finnes i verden. De levde også av verden, mat, drikke, kroppene sine, jorden de levde på, og dens forhold som landskap, land, hvordan den så ut, likedan himmelrommet, sol, måne, stjerner, dag og natt, og ikke minst hvordan og hvorfor folks oppførsel og humør varierte så meget, fra stabilt til ustabil. Om trygghet, glede, angst, utrygghet, og dekning av behov slik som fysisk kos. De levde også ved å tenke, av tanker, tale, prate, lese, skrive, musikk, det som bevissthet kunne oppleve og tenkning innrette seg etter eller utvikle seg videre igjennom. Denne bevissthet, tenkning, var språk, bilder, kommunikasjon. Skulle de da ikke tenke over dette å finne stor interesse for dette: Jeg spurte: Hva er tid, Hvordan er verden, og hvordan kan vi tenke, stort sett i løpet av under 24 timer.

Svaret var at det var vanskelige spørsmål, at de ikke trodde det fantes noen som visste hva tid var, få som visste noe meget om verden, og hvordan vi kunne tenke trodde de noen aldri ville finne ut av. Til og med at å tenke på slikt kunne det være noen som ble gale av. Jeg forstod da at jeg måtte finne disse svarene selv da ingen hjelp var å få. Men om ingen visste hva tid var og hvordan verden var og hvorfor vi kan tenke, så synes jeg ikke det var rart lenger at verden var som den var for folk, for de var tydelig i villrede, hadde ikke holdepunkter. Jeg vokste opp med spørsmålene inne i meg. Jeg fant stadig at mange mente noe, der jeg mente at det ikke behøvde å være slik, at svarene ville kunne vært bedre.

Mellom 9 og 14 år gammel utvikles tankene over de 3 spørsmålene. Da har jeg kommet frem til et bilde der jeg ser rom og tid som abstrakte, ikke handgripelige, at vi hadde rent rom og ren tid, at både naturfysiske ting, og tanker var en slags substanser, stoff, former, og krefter, og at bevegelser fulgte årsak og virkning, noe jeg ofte syntes tanker gjorde også. At jeg tenkte at om vi så på det ene og det andre så fikk vi vite om noe var mer, mindre eller passe, balansert enten det var matematikk, fysikk, følelser og behov, varmt eller kaldt, vondt og godt. At universet mulig var uendelig, også tid og bevegelse. Vi måtte prøve å være så snille med hverandre som mulig, vi måtte få verdensfred, alle land måtte snakke sammen, og noen sa at vi hadde FN, hva nå det var for noe? Folke-forbundet, avløst av De Forente Nasjoner.

Dessuten måtte vi få en enorm opplysning om alt, lære mest mulig, vi måtte bygge ut informasjon for fremtiden, og jeg skrev en særoppgave om at Bresnev og Nixon måtte sammen med andre få atomproblemet vekk, at verdens hav og land ble forurenset fordi en million million-byer slapp alt søppel og kloakk ut i havet, ferskvann ble sure, fisk døde, og at atmosfæren vår etter fysikklista på kjemirommet betydde at om det var 190 kuldegrader og lufta gikk over fra gassform til flytende form så var lufta bare 10 meter høy fra bakken, hvilket ville bety at vi lettere kunne se hvor sårbar den var for forurensning. Læreren sendte den til Departementet i 1972. Jeg fikk den ikke igjen. Samme lærer underviste i valgfag, arv og miljø, og sa at bare DNA styrte RNA og cellen. Jeg mente at det ikke stemte med grunnstofflista-lista på kjemirommet, at som egenskap måtte RNA kunne påvirke DNA også. Jeg mente det slik at også RNA kunne forårsake at DNA bygde seg strukturert.

Dette fant jeg i en cellebiologi -bok fra Lund 2007, selv om jeg mulig hadde hørt at forsknings-grupper så mulighet for slikt alt i 1984. Utenom dette stolte jeg på utviklings-læren fordi jeg hadde lest en del geologi og fossillære over tider og funn, og kjente til krysnings og gen-endringer.

At jeg 30 år senere finner ut at jeg i 1972 har et likedan bilde av verden som Kant og Newton er jo et sjokk. Selvsagt kantianer. Men akkurat her sprekker verden for meg. Jeg strekker en strikk, den blir tynnere og strammere, at når den er lengst ut så blir den sterkere i stedet for svakere, så slipper jeg den og den trekker seg sammen selv, og blir slapp igjen. Fjernvirkning eller ikke: Dette følger ikke bevegelses-lovene. Det skal ikke trekke til seg og skyve fra seg mot-satte veier av disse lovene.

Magneter. De trekker kraftig på hverandre når ulike poler settes mot hverandre, så vi knapt kan holde dem igjen. Når like poler på magnetene settes mot hverandre så skyver de kraftig på hverandre, slik at det er vanskelig å få de inntil hverandre. Newton sa at enhver bevegelse bare kunne endre retning om de ble ut-satt for en annen bevegelse. Han omgjør dette til at bevegelsen kun endres om den påvirkes av en annen kraft (stivt, uendelig, straks-virkende.). Han sier ikke noe om hvordan kraften kan bevege, tiltrekke og frastøte. Eller hva som skjer når vi snur magneten.

Gravitasjon. Månen går rundt jorda. Det er bare rom mellom disse ifølge måneferdene og det vi ser med øyet. Det burde vært en 4 mil tykk jernstang i mellom dem sa jeg til læreren. Han spurte fysikk-lærde på universitetet om dette ville holde jorda og månen sammen. Svaret var nei, ikke nok.

Om gravitasjonen uten stoff kan holde månen på plass, eller månen heise havet vårt opp med flere meter i flo og fjære så er det noe galt. Det samme gjaldt sol og planeter. De trekker med en kraft motsatt vei av hva de burde om de er kraftstasjoner. At noe trekker seg sammen er feil. Slik fortsatte dette, også med negativ og positiv elektrisk feltkraft. Ingen stoff, bare rom, men slike krefter. Det var elektromagneter på bilhuggerier som heiste biler opp i lufta. Når magneten var en halv-meter over bilen så spretter bilen opp i lufta uten noen kroker.

Når jeg står under magneten kjenner jeg ingenting- Jeg blir ikke trukket opp. Sinn-sykt. Hva i all verden er dette? Og om vi reiser med lysets hastighet så står tiden stille, og om en masse skyves raskere og raskere mot lyshastigheten så vil ikke bare kollisjons-kraften øke slik normalt med vekten. Men massen, 1 kilo, vil øke etterhvert fra 1 kg, til 1 million kg, og like ved lyshastigheten er den nær uendelig masse. Lyset har konstant hastighet. Her skjønte jeg ingenting. Men jeg stolte på at alle disse sakene var tilfelle. Jeg fant jo ut at stoffer måtte ha volum. Når jeg snurret på en ball så gikk stoffet og kraften i ballen rundt, vekten, massen, gikk rundt.

Men stoffet hadde også utbredelse i rom, så stoffet i ballen, eller i jern, måtte ha utstrekning. Både stoffet og feltet måtte ta plass, ta rom, ha rom som del av substansen eller materien. Dette førte til at jeg måtte se nærmere på hva som tar rom og ikke er rent rom, hva som tar tid, tar bevegelse, som ikke er ren tid og ren bevegelse, for ballens stoff beveget seg. Og bevegelsen tok like mye rom også, var ikke bare et sted men med i hele massen.

Nå begynte en mer kontinuerlig og endrings-bar tanke å dukke opp, og denne inne-bar at endringer altså skjer med stoffer og krefter. Jeg begynte å se forskjell på tid og bevegelse i forskjellige sammenhenger. Blant annet at om noe gikk fort tok det mindre tid, at gikk det sakte tok det lengre tid.

Men også at om noe gikk fort så gikk det lengre strekninger og når noe gikk sakte gikk det kortere strekk. Dersom det kunne klemmes sammen i størrelse, eller ese ut, eller at vekten, massen kunne øke til noe annet enn vi startet med, så måtte jeg tenke. Einstein sa at rom, tid og stoff var et produkt, ment som at de var helt sammen. Jeg tenkte på ballen at denne hadde rom i det samme stoffet som romslig bevegelse da den snurret og fant at Einstein snakket sant. Ballen var et produkt av rom og tid og stoff, uavhengig av det rene rom og den rene tid, rene bevegelse, men allikevel med årsak og virkning tilstede. Nå ble jeg mer usikker på om rent rom/tid var så fjernt fra stoffet eller at stoff og krefter ikke var deltagere i det vi kalte rent rom og ren tid og ren bevegelse.

Aristoteles hadde sagt at tiden den er like lang fra en bevegelse starter og til bevegelsens slutt. Dette var sant, det visste jeg alt. At uansett hva slags tidsmåler og uansett hva som hender så er tiden fra en prosess starter til den slutter, akkurat så lang som tiden. Der kan ikke tiden bestemme hvor lang eller uavhengig den vil være. Ingen av gåtene er løst. Jeg må angripe rom, tid, verdener, dimensjoner på nytt. Jeg må angripe, forandringer, bevegelser, virkning, tid, at noe kan skje på nytt, og jeg må angripe stoff og felter, hva vi har av slikt og deres egenskaper helt på nytt.

Jeg er klar over at jeg går inn i en relativ og endrings-bar verden, der svaret på feltenes og stoffenes oppførsel overhode ikke er tilstede, og der bevissthet, følelser, vår oppfatningsevne ikke er avslørt, og at vi kan narre oss selv til å tro at vi har riktig svar eller at begrepene kan bedra oss.

Kanskje er alt vi har lært om rom, tid og stoff, krefter, felt, med egenskaper helt feil. Produktet av ballens utstrekning-stoff-bevegelses-tid sprenger mitt bilde, det kant-newtonske, i et brak! Jeg blir relativistisk produkt-bevisst. Noe må faktisk henge sammen! Ny Undersøkelse: rom, tid, bevegelse og stoff-egenskaper/krefter, felt. Fra 1974, alder 16 år, er mitt syn på det fysiske en relativitets-forskning.

TANKE-EKSPERIMENTET om tilværelses-funksjoner

Like rundt fylte 16 år skjer den nye sorteringen av ting, rom, bevegelse. Og tanker om ukjente faktorer fordi jeg vet det ligger noe mer på lur i tilværelsen. Jeg har funnet ut at spørsmål og svar når en snakker med folk. forstås, oppfattes veldig forskjellig. De kan ha samme ord men mener noe helt annet med det samme ordet, eller de har forskjellig innsikt i ordet, begrepet, selv om det er samme mening som er grunnleggende for de som drøfter et tema. Det samme gjelder for begrepet rom, himmel, kosmos, universet, endelig eller uendelig, og hva stoff og krefter egentlig er. Også bevegelser, tid, årsak og virkning. For å gjøre det lettere for meg og nå flere eller til de grupper jeg snakker med, velger jeg nå å dele rom, tid, stoff og egenskaper opp i det som er det vesentlige i disse begrepene:

Være-mulighet Eksistens

Jeg velger å kalle rom for væremulighet, det vil si at plass eller tilstede-værelses-mulighet finnes, og det samme gjelder for alle himler og verdener, for kjente og ukjente dimensjoner, der det mystiske har plass, og der det logiske har plass. Gjelder alt som finnes som være-mulighet, eksistens-mulighet, innbefatter hva årsak eller funksjon for slik opprettholdelse av, og frem-bygning av rom, plass, eksistens-grunnlag for de egenskaper, former, endringer som kan skje.

Forandring-mulighet Endring

Jeg velger å kalle all bevegelse, endring, forandring, virkning, hendelse, tid, det at noe skjer for forandring-mulighetene, som alt-ets totale og samlede forandring-mulighet, inneholdende alle de variabler der det skjer en forskjell, at noe skjer. Altet, er et begrep, kun for at det gjelder for alt som eksisterer, er til, Er, samme hva.

Ingrediens-mulighet Egenskaper

Alle tanker, følelser, alt som kan berøre livs-egenskaper og bevisstheten, og videre alle fysiske objekter, mål, og mening, egenskaper i det hele tatt som har egenskap til ikke bare å være til, eller å endre seg, men måten eller formen de er til på, og de forskjellige endringer som skjer med disse egenskaper, altså funksjoner, det vi ellers kaller oppførsel, adferd hos livs-systemer og som egenskaper, funksjoner hos alle fysiske natur-objekter og dets krefter! Det innebærer at ukjente bevisste sider og mystiske og logiske grunnlag er med, og kjente og ukjente dimensjoner og egenskaper som bør omtales. Det kortes ned til bevissthetssfære- ingredienser, egenskaper, og til funksjoner i natur som ingredienser, samlet under alt som ingrediens-mulighet. Innhold-mulighet.

Om ikke alt holdes åpent så får man ikke behandlet de forskjellige emnene som tidligere var lukket. Det vi ikke hadde lov til å tenke på. I dag er tenkning tillat! Om ikke gjør vi det for det, selv det å lure på om Gud har en mobil-telefon. Ofte kan vi google etter ulike svar-kilder. Svarene er oftest ulike, og minner om et rot.

Kritikk, analyse, logisk sammenligning, sammenheng, for alle funksjoner. Grundigere analyse av egenskaper Væremulighet. Eksistens.

Her behandler vi først og fremst rom, utstrekning, hva vi kaller tomrom eller tomhet eller rent rom. Dette inkluderer liknende utstrekning i fysiske former og egenskaper som tas opp, mål og dimensjoner, romslige bevegelser, geometri og matematikk medregnet.

Et spørsmål om slikt rom, utstrekning virkelig er tomt eller ikke, eller om det er endelig begrenset eller uendelig i utstrekning, avstand, er innenfor det samme tema. Men aller først er det like viktig for det uendelige og det endelig rom, at vi kan merke noe unna oss, noe ved siden av oss, noe over, under, inn over i og utenfor og i alle retninger uansett hvilken vei vi vender og snur på oss, eller en gjenstand. Allerede dette at det finnes plass, retninger, avstand, at vi kan ta et skritt til siden, at vi kan svinge et hoppetau, at vi kan bevege oss ut fra den plassen vi er på, eller rundt omkring på den plassen vi er på, er jo egentlig fantastisk og fascinerende. Eller i alle fall merkelig.

Her tenker jeg ikke på muskel- og bevegelse-kraften, men det: at det neste finnes og at det neste kan benyttes slik at bevegelse og kropp kan vandre rundt. Hvorfor finnes avstander og retninger. Hvordan kan tomhet eller tomrom, eller det fysiske rommets utstrekning oppstå.

Alle slike begrep kan samles i begrepet utstrekning som er felles for retninger, avstander, tomhet, tomrom, rent rom, geometriske tegninger, tankeforestillinger om de samme forholdene. Vi kan til og med lære å balansere og bedømme avstander for det meste vi driver med, fra gå-fart til flyreiser. Lek, arbeid, naturbevegelsers avstander og retninger. Ikke minst handler hastigheter, tid ganger vei, fart, der en hastighet er bevegelse en viss avstand, veien, altså er utstrekning-lengden pluss bevegelses-farten. Vi tenker som regel at vi har den tenkte ting, punkt, kraftstyrke, som bevegelses også.

Så fort som bevegelsen skjer over en veistrekning, så lang er tiden fra start til slutt på den samme strekningens tids-mål, eller som er lik den tiden dette tok, med eller uten smerter som virker som at tiden virker lengre eller at en har det morsomt så tiden virker som den går fortere. Hastigheten og vei-lengden er den samme uansett. Målet fra et startpunkt og omrisset av et rom med tak, vegger og gulv, er likedan. Dette kaller vi høyde, bredde og lengde, og ett hvert sted på disse strekkene kaller vi punkter eller posisjoner. Disse posisjonene gjør ikke forskjell på om det er bevegelse eller bare avstand i det vi sammenligner hva en viss fart, hastighet kan være i størrelse og tid.

Fysisk derimot påvirker objekter og størrelser hverandre slik at tid og hastighet endres. Vi kan også falle, hoppe opp, en strekning vi kaller loddrett, eller flyte på vannet, en strekning vi kaller vannrett, og begge kaller vi balanse. For på vannet så virker tyngden vår nedover, ett trykk nedover som kjennes på den delen av kroppen vi hviler på, nedover som regel, og at det som regel er anstrengende å komme oppover, men på vannet så virker det som at alt utjevner seg på tvers av den loddrette retningen, som en balanse. En slags balanse mellom loddrett og rett bevegelse-virkning.

Vi ser at disse begrepene gjentar seg i former og egenskaper enten de er stive eller bevegelige. Altså i det rommet vi er i fysisk, om noe beveger seg eller ikke, og i geometriens begreper om avstander og former.

Det rare er at i alle tilfeller så vil vi få alle retninger. Tar vi et punkt så er dette punktet sentrum for alle retninger. Alle punkter som finnes er da sentrum. De samme gjelder for en viss linje uansett form.

I forhold til denne finnes også alle retninger for hele objektet eller for hvert punkt på objektet. Uten disse retningene, avstandene, kunne ikke objektet og objektets omgivelser vært til. Hvor noe befinner seg er avhengig av disse retningene, avstandene. Om vi velger et punkt i en form, lengde, figur, til og med en bevegelig egenskap, så gjelder dette også inn over i figurene, både på innsiden eller langs en linje. Vi finner et punkt og kan gå fra dette i alle retninger til der formgrense er på denne, eller vi kan gå den ene eller andre veien fra punktet på linjen.

Retningene og avstandene fortsetter akkurat like langt frem og tilbake og forhold til over og under som utstrekningen rundt objektet eller som et tomrom ville hatt i avstand og retning. Det som er felles for alle slike er forskjellen. At vi har forskjellige lengde for hvert punkt videre og hadde ikke den forskjellen vært der hadde ikke lengden kunne gått videre heller. Vi har forskjell på om vi går fra den ene enden til den andre eller omvendt på en slik linje. Og det skaper forskjell til punkter i omgivelsene også. Det er i praksis ikke likegyldig hvor langt vi er fra det ene og det andre. I praksis kan dette stå mellom liv og død.

Når det gjelder bevegelser og virkninger oppstår det underlige at da kan retninger avbøyes, endres, snu, krumme seg. Formen kan endres. Egenskapen kan endres. Slik som å åpne og lukke handa. Eller at om en klode like tung som jorden befinner seg dobbelt så lang t unna jorden som jorden er stor, så vil dette endre jordas og månens bane-oppførsel noe helt enormt, uten at det er den synlige fysiske natur som er mellomledet, men det vi kaller gravitasjonsfeltet som stort sett er usynlig for oss. Noe vi beveger oss igjennom og oppfatter som tomt rom. Allikevel kan det endre hele jordens plassering og bevegelse. Merkelig kraftoppførsel, og den krummer altså bevegelses-veien til jorda.

Tomhet, det mørke intet, rent rom, tomrommet, utstrekningen, verdensrommet, volum, er ikke mulig uten avstander og retninger og alle er bygd på at det er forskjell hele veien som gir det neste, at det er en grundig forskjell-natur, forskjell-funksjon som utgjør strukturen. Om det ikke er forskjell så fungerer ingen av disse begrep lenger. Det eneste vi finner i slike begrep er forskjellen som da gir like eller ulike strekninger når vi sammenligner disse eller måler disse.

Det minste punkt, den minste utstrekning, retning, avstand i endelig og uendelig univers er noe så frekt som bygd av den minste forskjell-funksjon uansett hva utstrekning er. Om det ikke er forskjell-funksjon, så finnes heller ikke utstrekning, det neste, stedet, posisjonen eller avstand og retninger. Da finnes det ikke noen art slikt som kan være tomt eller innholdsløst, rent eller mangle noe.

Uten å inneholde forskjell-egenskapen, forskjell-funksjonen kan ikke utstrekning, avstanden, stå frem. Utstrekning er også en type minste forskjell, eller en kontinuerlig forskjell, sammenhengende forskjell. Dette gjentar seg som at vi ser forskjellen, merker forskjellen, til forskjell fra bare fargeegenskapen eller bare bevegelser.

Selv om vi neppe ser en farge uten utstrekning eller en utstrekning uten farge. Da ser vi ingenting. Og vi ser neppe en bevegelse uten vei eller utstrekning, altså forholdet mellom en posisjon til forskjell fra en annen posisjon. Krever også objekt-virkning-forskjell. Konklusjonen er at alle slike 3-dimensjonale og 4-dimensjonale egenskaper må ha en grunnleggende forskjell-egenskap, funksjon i bunnen, eller med seg, som den fremstående egenskapen. Den minste forskjell, en sammenhengende forskjell, uansett en forskjell av typen utstrekning, mens vi ellers ved å kalle det utstrekning aldri finner ut hva utstrekning er eller hvorfor utstrekning er til.

Derimot kan vi finne ut hvorfor det heller er forskjell til stede, og også da forskjellen som type utstrekning, men dette kommer vi tilbake til.

Vi vil her bare konkludere med at en grunnleggende egenskap for alle typer utstrekning ubønhørlig er avhengig av en forskjell-egenskap, en forskjell-funksjon. Om det kun finnes bare en endelig, uendelig, utstrekning og den er sammenhengende, så betyr dette at det er en grunnleggende forskjell-egenskap, funksjon, for denne helheten. Men vi har tatt opp alle varianter.

Dette med bevegelse i utstrekning likedan gjelder like mye fysiske bevegelser og energier som det det gjør for geometriske former, enten vi tegner det opp som stive former, eller har levende grafiske animasjoner.

Andre dimensjoner er noe mange har tenkt seg som en mulighet eller har en følelse av finnes, tror eller mener at de har opplevd, enten de har vært våkne eller drømt. Kan ha vært i rus-tilstand også. Om dette er virkelighet eller ikke, er ikke måten å bedømme det kjente og ukjente på.

Om det er noen annen ukjent dimensjon eller mystisk årsak, så vil andre dimensjoner, det vil si andre størrelser og mål for endring i egenskap, eller endring i de dimensjonale forhold, endring i posisjoner, eller at egenskap kan endres innenfor en slik tilværelse, dimensjon eller verden, bety at det oppstår et forhold. Det betyr at de mystiske og ukjente årsaker og funksjoner som utgjøres i en annen dimensjon også forholder seg fra det ene til det neste som reaksjon, hendelse, i den dimensjonale være-muligheten som dette skjer i og som gir den dimensjonale dimensjon en forskjell-karakter. En forskjell-funksjon som bygge-struktur for sin dimensjon. Alle forandringer, bevegelser, transformasjoner, at noe kan skje, forskjell, i samme tilfeller av fremmede dimensjoner er avhengig av sammenlignende forskjeller som grunnleggende egenskap i endringen.

De objekter, vesener, virksomheter som befinner seg i en annen dimensjon, viser at plassen, væremuligheten i denne dimensjon, verden, har romslighet til å ha disse forskjellige stive eller foranderlige egenskaper innenfor sin dimensjons-ramme, altså i seg, hvilket betyr at denne dimensjonen har forskjell-egenskap ved sin fremstående natur. Det igjen gjelder for alle overganger, kanaler, transformasjoner mellom dimensjoner og i dimensjoner. Verdener kjente som ukjente.

Det gjelder også for at noe skjer i slike dimensjoner og da med de ingredienser av bevisste eller ubevisste funksjons-former der. Det gjelder også for hvilke egenskaper som er slått av eller på, virker eller ikke i slike dimensjoner, eller at funksjoner endres når noe kommer inn i en annen dimensjon. De fleste presentasjoner viser makt-kamp-strukturer som betenkelige saker, og slik sett ofte en kjent verdslig oppførsel-karakter av personlige adferdsmønstre som lett kan få oss til å tro at mange slike skrifter kan være personlige behov som får et utløp. Å tro at liv finnes i universet er bortkastet, eller mulighet for bærekraft til slikt, opprettholde slikt, for vi er allerede her uansett årsak. Organisk-biologisk er det ingen begrenset mulighet i universet generelt. Heller mange dårlige soner som er uholdbare, og sikkert nok av holdbare.

Slike ukjente dimensjoner, like meget som guder og demoner, er ikke normalt generelt verifisert. Men uten dimensjonens kjente eller ukjente forskjell-funksjonelle grunnbygning, vil ikke egenskaper eller hendelser der være mulig, fordi de må inneholde slike relative perspektiver som en dimensjon eller en tomhet må ha.

Det er uten tvil slik at tomhet, rent rom, utstrekning-rom, avstand og retning, form eller endring av slikt, ikke tidligere er logisk analysert grunn-funksjonelt.

Erkjennelsen vår er en endring, en forskjell-funksjonell egenskap, sammenligning, samme hva, fordi det vi merker ved alt vi merker, er at vi merker forskjellen, og ofte forskjellen på eller i hva det gjelder. Alle våre begrep inneholder en slik forskjell-karakter, funksjon.

Vi merker forskjell, dersom vi merker noe, intuitivt og bevisst. Egenskapen å merke noe, er at den har forskjells-funksjon i bunnen og merker en forskjell. Dette er en kjent eller ukjent merkbar reaksjon. forskjell, erkjennelse, og som vi vil prøve å finne noe likt eller ulikt som vi kan sammenligne dette med for å se forskjellene i eller forskjellene på noe i forhold til alt annet kjent og ukjent av det forskjellige.

Forandring-mulighet. Endring.

Jeg velger å kalle all bevegelse, endring, forandring, virkning, hendelse, tid, det at noe skjer for forandring-mulighetene, som altets totale og samlede forandring-mulighet, inneholdende alle de variabler der det skjer en forskjell, at noe skjer. Altet, fordi det gjelder all eksistens samme hva.

Vi oppfatter en bevegelse som ett flytt, en slags sammenhengende bevegelse i rommet, eller som mer plutselige sprang fra en posisjon til en annen, eller endring av en styrke fra en posisjon og utover i andre posisjoner, slik at en farge, en kontrast i lys, eller endring i varme, eller i styrken fra felt, noe så enkelt som at noe kommer i veien for kilden som virker slik at kildens endringer blir svakere. Både bevegelse, virkning og det at forandrer seg i form eller styrke har dette felles at det blir en forskjell i posisjoner, eller kunne vi ikke merket at noe endret seg, slik at kilde og virkning må ha hatt ett flytt av noe. Et slikt flytt vil forskerne, fysikere, kalle bevegelse.

At noe har beveget seg fysisk er fysiskere sikre på fordi det er endring i massens energi på grunn av dette, og denne kan måles i de fleste tilfeller. Stort sett ved noe så enkelt at en enkel eller flere varmestraler opptas eller sendes ut av kildene.

Det at noe skjer betyr fysisk at det skjer en endring i det fysiske landskap, altså i rom og tid som posisjonen befinner seg i. Noe oppstår eller forsvinner, øker eller minker trykk eller energi i området, partikkelen, feltet, balanseres ut som en mer nøytral stabil energikilde, eller at energi-forskjell ikke kan merkes lenger.

Poenget er at det posisjonelt blir en forskjell fra slik det var, noe som ligner vår beste erfaring med historie og daglig virksomhet, og liknende fortid, nåtid, fremtid, at det skjer endringer lignende årsak og virkning ut fra den stillingen noe er i til en ny tilstand. At vi merker en forskjell som den neste tilstanden. Eller fra den tilstanden som var. Den fysiske tid, spesielt om vi sammenligner med sola, dag og natt som vi skapte dette målet på grunn av, så kan vi på klokke eller å følge med døgnet, sol og måne, merke forskjellen som den fysiske tiden har.

Om vi snakker om tid ellers, slik som at historien har tatt tid, eller at tid anses som takt eller mål for hendelser, at vi kan få et neste øyeblikk, eller en neste opplevelse eller en neste reaksjon, neste tanke, så vil tid være en funksjon som viser til de forskjeller vi sammenligner og en forskjell der noe skjer ut fra det som var. Om tid gjelder for det at noe skjer i det hele tatt, så er tid den egenskapen at det blir en forskjell fra slik det var. Det gjelder for fysiske bevegelser og for takter i en klokke for fysisk tid også. Takt-hastigheten, enten det er streker i sanden på en sol-klokke, eller at det viser i mekanisk fjærklokke, eller at det er skift-hastigheten på en digital klokke. De 3 klokkene kan jo synkroniseres, stilles likt for testing. Ikke alt behøver å være helt nøyaktig, men alle viser en forskjell fra det som var. Det at noe kan skje er forskjell fra det som var.

I naturens økologi, eller i naturens kretsløp, som vær, næring, årstid, havstrømmer, regntider, så er det slik at det er et jevnt omløp av disse egenskapene, og som gjentar seg i et slags omløp, frem og tilbake, og det er her plantenes fotosyntese og dyrenes stoffskifte som produksjon og bruk av karbon-di-oksyd og oksygen foregår i som et kretsløp, og hele naturprosessens på jorda er med i.

Dette er en jevn endringsprosess fra tilstand til tilstand. Endrings-prosessen er ikke jevn når det gjelder styrke-enderinger. Heller ikke bevegelses-hastigheter eller formendringer. Dette gjør sitt til at vi oppfatter et landskap og gjenstander, dyr, planter, vekst, og forfall, som forandringer. Fysikere vil si at form og energi har endret posisjoner, ikke noe er borte eller har endret seg slik, men formene og verdiene har overalt endret seg.

Vi kan ikke si noe annet enn at vi ser eller oppfatter forandring for det. Begrepet forandring står også for hva vi trenger, har oversikt over eller vil orientere oss etter. I forhold til dette så har tilstandene endret seg.

Likedan hva det vil si at vi blir til som befruktet egg, der noen ikke ville kunne se oss, vokser, blir født, er barn, ungdom, blir voksne, gamle, kanskje syke, og dør, fortæres, forvitrer av bakterier og tidens tann, og slik blir til kalkholdig jordsmonn om ikke noe forstyrrer prosessen. At dette ikke er forandring kan vi ikke si. Det samme om regnvær den ene dagen og sol den neste. Til og med stjernehimlen, planetene endrer posisjon, en forandring fra forrige dag selv om omløp er lite endret for planeten.

At vi legger merke til en sli pågående endring av miljø og vær, av egne opplevelser i livet, endring av syn på livet, ofte også hvor vi er virksomme, så oppfatter vi dette som forandring og som forandring-muligheter. Vannmengder i bekken.

Begrep som forandring, utskiftning, vekslinger, balanserte slike, begrep som hendelse, opplevelser, gjøremål, handlinger, stort sett ofte fysisk, der syn og hørsel er del av læreprosessen stort sett nå vi leser, snakker, undervises, skriver, alt i alt så er dette en endring, en bevegelses-avhengig prosess, noe som endrer tilstanden vår, bevisstheten vår, og landskapet vi står foran endrer bevisstheten vår etter hvor blikket faller.

Hendelser rundt oss preger og endrer vårt fokus, vårt interessefelt, oppmerksomhetsgrad. I ett hvert tilfelle der det oppstår en forskjell fra det som var, at noe skjer, så er alle disse begrep, spesielt bevegelse og fysisk takt-tid, avhengig av og fungerer som en forskjell-egenskap, en forskjell-funksjon. Det er felles ved alle slike.

I andre spesialtilfeller er det forskjeller det går videre til, eller forskjellen det kom fra som er sentrum for samtalen, at der var det fred, ro, eller at om vi ikke endret oss fra den stillingen så er det ro, og om vi tenker oss til den ikke endring-bare tilstanden å bli, være på samme sted i opplevelse så hender det ikke noe, at en føler ro, fred, at ingen ting skjer, men det kan også være en trist tilstand i mange tilfeller, uutholdelig for noen. Her er det de som ikke ønsker noen endring i tilstanden og des som kun ønsker seg ut av tilstanden.

Men at ikke noe skjer, hender, at det er absolutt ro, fred, heller ikke noe gøy kanskje, er oppfatningen vi gjerne har. Vi kan oppfatte dette som ingen tid, selv om andre opplever at tiden går rundt disse personene i andres gjøremål. Vi kan også oppfatte at det å være til er evig tid, at vi alltid er her, at tid er å være til, og derfor at om det værende alltid er her, og en selv tror en har for eksempel evig liv, at endringer er uvesentlig, så kan en oppleve at det er et bestandig og uforanderlig nå.

Dette kan vi også om vi tenker at alt er her, og at vi tross endringer i tilstander, aldri opp-lever fortid og fremtid, fordi uansett når så er vi der og opplever noe bare i den evige nåtiden vi finnes i, det evige øyeblikket. Det er i alle fall ett evig øyeblikk der som endrer sin tilstand kontinuerlig, det vil si et evig øyeblikk som endrer seg fra tilstanden det er i til en ny tilstand, om vi vil si også som årsak og virkning-virkende evig øyeblikk.

Selve hensikten med tiden er i forhold til behov-gjøremål, og det å dekke behovene, og som derfor kombinerer virksomhetsbehov og taktfulle eller periodiske sammenligninger av endringer, de forskjeller som oppstår, og slik sett er tiden en forskjell-funksjon sett i forhold til at noe skjer, og hvis noe skal kunne skje, at det er en forskjell fra slik noe er eller var til en ny tilstand for oss, og det vi observerer. Det at noe kan skje og skjer, er altså den grunnleggende hensikt med oppmerksomheten rundt tid, klokke, fysisk tid, sol eller ikke, at vi kan forutse tiden, altså klokke eller mål for denne ellers, og sammenligning mellom behov i forhold til døgnet.

At noe kan skje og skjer må bygge på at det blir en forskjell, slik at bevegelse og virkning blir funksjonelt virksomt. Om vi vil, som grunn til enhver drivkraft. Og styreendring.

Vi har mange betegnelser for bevegelse som blir en forskjell fra det som var, eller endring i posisjon eller tilstand. Grålysning. Soloppgang, å gå, løpe, svømme, fly, kjøre. Trafikklys, telefonsamtale, å vokse, forvitte, eldes, læretid, erfare, huske noe, sammenligne, snorke, grue seg, slite, jobbe, leke, kløe, kle seg, trene, konkurrere, sinne, latter, smake, føle, sinnsstemning, fort, sakte, plutselig, mase.

Vi har bevegelse, virkning, hendelse, at noe skjer, endring, forandring, utveksling, balansering, feltvirkning, bevegelsesenergi, funksjon/virkning, aksjon, reaksjon, aktiv, tiltrekning, frastøtende.

Vi har også begrep som omgjøring, bytte, skifte, justere, sammenligne, overføre, transformere, kode, kryptere, kanalisere. Kanalisere er allerede et begrep fra gammelt da kanaler ledet vann til hus fra bekker og elver, og kunne være veier for dyr og båter gjennom trangere steder. Å lede, og kanalisere, er å føre noe en vei, lede noe. Og det ledes gjennom transportveien. En naturlig eller bevisst eller behov-styrt åre fra a til b.

Både kanalen og transformasjonen, overføringen fra a til b bindes stort sett sammen for de samme saker det gjelder. Slik sett innebærer en transformasjon både retningen, veien og det som formidles gjennom kanalen. I fysikken kaller de dette stort sett som formler for det samme, for transformasjons-ligninger. Dette gjelder da for både de fysiske tilstandenes virkninger, lover på stedet og alle utvekslinger dette gjør med noe annet av samme eller andre typer energier fysisk. Slik sett er Einsteins feltligninger også transformasjons-ligninger som er tenkt fysisk aktive.

I de fleste alternative former der begrepet transformasjons-ligninger benyttes er det sparsomt med faste holdepunkter og det er som regel mangel på de viktigste ledd som skal klare å utføre det oppdraget som det er forventninger til ut fra saken. Eller selve målet. Slik sett er det mangler i de science-fiksjon-transformasjoner som det tales om, eller faste holdepunkter som skal gjøre det samme for tanke-overføringer, telepati eller teletransportere noe, for levitasjon, forflytte seg ved mental kraft, følelse, bevissthet, eller for anti-gravitasjons-krefter som ikke bygger på de vitenskapelige oppdagelser for slikt, og de fleste alternative transformasjoner vi hører om der. Dette er ikke den mest sentrale sak for den fysiske verdens rom-tid-felt-formasjoner.

Allikevel er snakk, hørsel, mimikk, kroppsspråk, nyheter fra media, følelser, sinnsstemninger, sansning og behov, erfaringer og husk, aktive forskjell-funksjoner, og bevissheten, avhengige av alt dette for sammenligninger av våre avgjørelser som oversikt for innkommende bevegelser og utgående bevegelser eller bevisst ny innstilling eller nye bekræftelser for oversikt og orientering.

En aktiv fysisk bevegelse eller virkning for handlinger og informasjon. En informasjon er en hendelse. Ikke noe av det som er nevnt er på noen plass fri fra forskjell-funksjon for at noe skal skje eller at det skjer, i de fysiske prosesser, eller som akt-ændring i forestillingsverdenen, det vil si at det oppstår en bevisst forskjell i oss. Alle begrep hos mennesker er satt i forhold til en funksjon som innebærer en forskjell, og som regel en aktiv forskjell/ændring.

Vi skal ikke ta opp bevissthetens og tenkningens sammenlignings-funksjoner her, men at slik begrepsverdenen vår er om det fysiske, slik er også alt det om den fysiske verden vi har som orientering om naturen og universet. Alle begrep som finnes er sammenlignings-funksjoner og slik sett forskjell-funksjoner. Å sammenligne er funksjon å søke, å lete, å finne, som er å se etter like eller ulike som passer eller ikke etter behov, gjøremål, altså kunne se forskjell på noe.

Om vi ikke finner det som angsten fordrives av fortsetter den. Hverken fysisk eller som tanker, følelser, behøver angstens kilde alltid være noe en kan klare å løpe fra. I mange tilfeller er det å gå igjennom marerittet rett og slett løsning nok. At den andre fikk tak i oss, eller at vi stilte opp allikevel.

Bevegelse, virkninger, fysisk tid, ændringer, aktivitet, aksjon, reaksjon, uro, forandringer, omgjøring, utskiftninger, balansering, sammenligninger, følelser, sanser, behov-signaler, hendelser, oppfattelse, intuisjon, bevisstgjøring, å merke noe, merke forskjell, det at noe skjer, kan skje, funksjoner, er alle slike virkninger vi kan knytte til bevegelses-hendelser og som utgjør en forskjell fra slik tilstanden var. Eller fra slik tilstanden er. Til slik tilstanden blir. At alt viser en ubrutt aktiv videre-virkende årsak-virkning-lik pågående forløp av bevegelses-tid. At noe skjer, det neste.

Alle har det felles at de utgjør en forskjell, og forskjell fra det som var, og er slik sett i fysisk rom, energi, en forskjell fra denne tilstanden som var. Slik sett er bevegelse en forskjell-funksjon som virker ved at slik forskjellen er slik blir de forskjell fra dette. Bevegelse oppfatter vi ved at vi ut fra en gitt tilstand ser at det skjer en forskjell fra slik det var, og tilstanden er en forskjell-natur. Bevegelsen virker som en forskjell-funksjon, posisjon, struktur, som blir forskjell fra seg.

Fysisk bevegelse og virkning er en type forskjell-funksjon der den minste eller sammenhengende forskjell-funksjon, er en tilstand som blir forskjell fra seg fra sine posisjoner. Ellers er det ikke mulig å finne noen bevegelse eller virkning. Da hender det ikke noe. Ikke noe skjer. For at noe skal skje må samme forskjell-egenskap alt ligge til grunn. Uten den virkende forskjell-egenskap kan ikke begrepet å skje virke. Å virke er en forskjell-egenskap. Om noe skal virke må forskjell-egenskapen utløses eller alltid være tilstede. Ellers kan ikke det å virke, det å skje, fungere.

Det å virke/fungere/forskjell, gir at virkning/funksjon/forskjell er en og samme funksjon. Ikke noe virker, fungerer, skjer om denne forskjell-egenskapen som gir forskjell fra seg ikke alt er til stede. Den utgjør forskjellen på en stiv verden og en fungerende verden, enten det gjelder fysiske lover i naturen, eller om det utgjør begrepet fungerende livs-egenskap, eller funksjonell bevissthet.

Aktiv bevissthet, aktiv forestillingsverden og ændring i slikt er ellers umulig. Alt dette er balanserte tilpasninger i forhold til hva som er likt, ulikt, passer sammen eller ikke.

Fysisk bevegelse, virkning, funksjon er en forskjell-funksjon som blir forskjell fra seg til forskjell fra utstrekningens forskjell-natur.

Når utstrakte objekter som utstrakte egenskaper kan bevege seg, snurre rundt, tyder dette på at bevegelse og objektets volum er i ett som funksjon og ikke kan skilles fra hverandre, slik at muligheten for at utstrekning-funksjon og bevegelses-funksjon er felles som en forskjell som blir forskjell fra seg, der forskjell som utstrekning-egenskap, og forskjell som endring i utstrekning utgjør en felles forskjell-funksjon som en endrende rom-tid. Dette er en mulig tanke. Hvordan en slik kombinasjon oppstår tar det noen skritt til å avgjøre noe om.

Ingrediens-mulighet Egenskap, form, virkning

Videre at alle tanker, følelser, alt som kan berøre livs-egenskaper og bevisstheten, og videre alle fysiske objekter, mål, og mening, egenskaper i det hele tatt som har egenskap til ikke bare å være til, eller å endre seg, men måten eller formen de er til på og de forskjellige endringer som skjer med disse egenskaper, altså funksjoner, det vi ellers kaller oppførsel, adferd hos livs-systemer og som egenskaper, og i funksjoner til alle fysiske objekter og krefter i naturen!

Dette innebærer at ukjente bevisste saker og mystiske og logiske grunnlag er med, og kjente og ukjente dimensjoner og egenskaper som bør omtales. Det kortes ned til bevissthetssfære- ingredienser, egenskaper, og til funksjoner i natur som ingredienser, samlet under alt-ets ingrediens-mulighet. Innhold-mulighet.

Om objekter og felt har utstrekning i det fysiske rom og virker i dette rommet kaller vi disse for fysiske feltobjekter og fysiske feltvirkninger. Vi har ingen annen mulighet til å merke, observere, måle noe i den fysiske rom-verden eller vår natur om det ikke er virkninger mellom noe, at en virkning fra et sted når frem til et annet sted, fordi om virkningen er lukket inne uten et signal eller virkning ut kan vi ikke registrere dette.

Når vi snakker om kjemien i alle organiske stoffer og organer, kropper, i biologien, genetikken, snakker vi om den samme kjemien som vi har i mineralriket, det vil si i hav og fjell, der forskjellige blandinger i den uorganiske mineral-natur har slike lover for atomer og deres feltpartikler, at de stemmer over ens med de fleste forventninger og beregninger for hvordan de vil oppføre seg i en organisk form. I begge naturtilfeller så oppstår det lede-virkninger som ikke er like vanlig kombinasjon hos den andre.

For eksempel finnes det både mineralske superledende effekter og biologisk-organiske superledende effekter, men de er i samsvar med kjemibalansen som oppstår grunnet utgangspunktet i den energi-fordelingen og forskjellen som de utsettes for på sin mineralske eller organiske plass eller prosess.

Super-lede-effekten har bare en annen kjemisk struktur som gir samme minskende motstand for lede-effekten som samsvarer med de bygge-stener som bygger mineraler og de organiske og biologiske strukturer.

Ut fra alle de viktigste fungerende partikler som elektroner, protoner og nøytroner finner vi gravitasjons-felt-styrke som er i samsvar med deres tyngde. Hos protoner og elektroner med motsatt ladning finner vi effekter som tilsvarer at deres magnetiske og elektriske verdier, tilsvarer den energien som mangler i massen i forhold til hvordan kreftene balanserer med hverandre. For eksempel kan også et nøytron dele seg til et elektron og et proton, men energien er stort sett det samme med unntak av det opptak av en lys-energi eller et nøytrino, det som er den energien som endrer energimengden som tap eller gevinst i massen. Utenom dette tilsvarer elektronet og protonets samlede energi nøytronets energi.

Det samme skjer når et elektron og et proton kommer sammen til et nøytron, at energimengden av elektrisk og magnetisk negativ og positiv energi pluss deres gravitasjons-energi er lik nøytronets energi minus/pluss tap og gevinst fra eventuelt nøytrino eller lys-energi som opptas eller sendes ut.

De fleste beregninger viser at energien forholder seg konstant. Når vi snakker om alle former og egenskaper i naturen så gjelder det samme for dem og for alle energier i livs-kroppene våre som er av fysisk natur. Når vi snakker om enzymer, hormoner, fett, proteiner og sukker, snakker vi også om de fysiske energikombinasjoner kjemisk og fysisk, og dette er gravitasjonsfelt-energi, elektrisk og magnetisk positiv og negativ feltenergi. Her gjelder de samme energilovene i alle forvandlinger og omgjøring av prosesser i kroppen. Og ellers det samme i mineralriket, fjell, hav, lava, jordens tyngre ioniserte metallkjerner av ulike typer. Disse er med ved siden av jordrotasjonen til å genere de elektriske strømmer inne i jorda og de elektriske og magnetiske virkninger som jorda har rundt seg eller på overflaten eller som opp-magnetiserer metallholdige fjell.

Disse partikler, altså i atom-form og molekyl-form danner de flytende og krystallinske strukturer som finnes på jorda og ione-bindinger, kovalente bindinger og metallbindinger vi har, samt de organiske molekyl-bindinger slik i livs-kroppene.

De samme kreftene gjentar seg og vi kan beregne energier og bindinger ut fra dette, og skape mange av disse selv, både de uorganiske og organiske. De fysiske former som vi da kan hugge til som kunst, eller male på, og som ellers i livs-kropper gir de fysiske egenskaper vi har ut fra arv og miljø, og trening med ulike bevegelser og egenskaper, stemmer over ens med det som er beregnelig og med energimengden, bevegelses-effektene vi ser som egenskaper også.

Sammen-setningene av disse feltstyrker og deres retning gir formen men også tøyelighet og bevegelighet og reaksjonsmønstrene til de formene vi kjenner. Når vi da snakker om naturens og kroppens egenskaper, de som evner gjør nytte av, så er disse egenskapene innenfor naturlovene. Gjelder alle avsløringer av tryllekunstner og organiske egenskaper. De fleste kan beregnes og forklares rimelig fort eller gjentas i mange tilfeller. Mange andre er kjempekomplekse kombinasjoner det tar årelang tid å finne ut av, og enkelte har vi ikke klart å gjengi enda.

Men livs-egenskaper i kropp, sanser og behov, og nervesystemet, er kjent, og hele energi-stoff-skiftet omtrent så langt det er mulig å kopiere dette. Følelser merker en er tilknyttet helt vitale organer, også lyst og angst, og at dette har tung fysisk virkeflate, fysisk betingelse.

Om vi ikke husker det vi skal ha angst for, eller kutter nerver til angst-utløsende sentrale deler, så forsvinner angsten i stor grad, eller helt vekk. En kan også i mange tilfeller omgjøre angst til lyst. Videre gå igjennom møte med angstobjekter og ofte frigjøre seg fra denne angsten.

Selv om mange ikke er klar over dette kjenner vi til så mye om solen, dens drift, dens bestående, dens funksjoner og drivkraft, om planeter, solsystemet og andre solsystemer, om galaksene og deres grunnstoffer, deres sorte hull som mange sier, og om de fleste forhold i himmelrommet rundt oss. Både månen, meteoritter, kometer, asteroider, sol-stormer følges med på. Videre har vi i romstasjoner og teleskop oversikter over geologiske forhold, vulkaner, og fra bakke-stasjoner og under-vanns-stasjoner registrering av jord-skjelv-fare, tsunami-målere, vær-målere for orkaner, havstrømmer, isbreer, branner.

I utgangspunktet kunne vi bygd ut langt bedre alarmering-systemer bare ut fra alt det vi allerede har tilgjengelig.

For alminnelige og spesifikke sanser og behov-systemer, nervesystem, funksjoner slik, kjenner vi gangen i de fleste slike svært godt, selv om det er dyrt og vanskelig å gjøre noe med alt dette. Men adferder, egenskaper i naturen ellers, er godt kartlagt.

Disse egenskaper kalt magnetisme, elektrisitet og gravitasjon samt deres elektromagnetiske bølger, altså radiobølger eller lys, varmestråler, temperatur, er det som danner de form-mønstrene vi kjenner, og adgang til å forme de til tekniske bruksgjenstander, for kultur eller hjelp til natur, kropp. Både planter og dyr har blitt hjulpet mot sykdommer, utryddelse, bedre vekstforhold, selv om det å bederve naturen har større omfang enda. Vi bør snu i tide. Rydde opp, like godt med en gang.

Form og adferd, virkemåte, er altså bundet til de nevnte kreftenes vridning-muligheter eller bevisst styrte vridninger av disse ut fra hva som er mulig funksjon allerede i formenes egenskaper. Form og egenskap er dannet av samme felt, der feltvirkning er styrkegraden og binding-mønsteret formen har før vridning, altså handling og naturfunksjonell hendelse for naturlig bevegelses-gang.

Da har vi forklart form og egenskap i naturens fysiske utstrekning sammen med deres bevegelser. Vi har ikke vært inne på deres spesifikke evner/egenskaper hos levende og vanlig funksjonell natur, men vi har sett hvilke funn vi har av det som har form og egenskap, og betingelser for hvor langt vi kan styre disse. De endrer struktur og bevegelser selv. Vi kan aldri styre de utover naturens balansegang. Vi kan styre disse innenfor naturens balansegang. Energi-lovene.

Vi tar i denne omgang ikke opp forhold som kalles det overnaturlige, eller de skjulte natur-egen-skaper, da det handler om langt mer lokale bevissthets-formasjoners presentasjoner eller prestasjoner, som vi senere kan komme inn på. Men naturlover er funnet gjennom slike motiver.

Utenom de ideer om annet vi har i vår bevissthet, så er alle levende organismer og all natur ellers altså utstrekning-former med bevegelige felt og bevegelse-virkninger som i form og egenskap er i overensstemmelse med utstrekning og bevegelse som de virkende faktorer, med unntak av styrken, tettheten som vi skal komme inn på senere fordi vi må vise en viktig sammenføring av disse funksjoner før former og egenskaper lar seg forklare som samvirkende med denne fysiske rom-tid-naturen. Det er jo her målene våre, teknisk utstyr, stort sett benyttes for å kartlegge natur og funksjoner, og der geometri, matematikk og måleenheter benyttes. Vi tar opp geometrien og matematikkens, samt måleenhetenes plass i denne sammenhengen et annet sted i skriftet.

Om vi spør hvilke forhold som gravitasjon skaper, og andre felt skaper som gjør de til egenskaper vi kjenner igjen, så følger det her.

Gravitasjon. Denne bestemmer det vi kaller masse, mengden av stoff vi har, og vi kan ved volum og vekt, kg, eller tettheten på dette beregne omtrent hva dette er slags stoffer. Men her trenger vi ofte radiostråler for å få sikre svar.

Gravitasjonens styrke bestemmer tiltrekning mellom fysiske objekter og fallkraftens styrke og hastighetsøkning på fallet og hvilken styrke og lengde vi kan hoppe. Gravitasjonsmengden bestemmer også hvor fort vi kan få et legeme til å forflytte seg med forskjellig styrke i dyttet. Den bestemmer hvor slitsomt jobben med flyttet er. Det å bære, gå, løpe, tyngdevirkningen noe har. Den bestemmer altså hvor fortere eller saktere vi skal bli slitne av arbeid og lek. Den bestemmer hvor tungt vi føler noe er for kroppen eller hvor tung vi synes kroppen er. Gravitasjonen forteller også hvor fort vi kan akselerere eller bremse noe.

Den er faktisk med på hvor stor kollisjonstyrken er enten vi ramler i trappa eller kolliderer med bil, og gjennom sin tetthet pr volum av massen også hvor hardt noe kan være om det kommer fort nok mot oss. Gravitasjonen til en masse, eller som er selve massen, bestemmer også tregheten, som er et samspill med tids-forsinkelsen vi finner på jorden og i verdensrommet for objekter, fra atomer til galakser, og til lysets baner i rom.

Gravitasjons-styrken kan omgjøre masser til lys enten ved at friksjonen av tyngden er så stor at varmestråler utløses, eller at vi får sorte hull der lys fanges inn og komprimeres med annen lys-energi og masse, og de kjemiske reaksjoner er en balanse mellom gravitasjonsmengden og de elektriske ladninger kjemien har som grunnlag. Den er med i fordelingsmengden i alle stoffer, slik at den bestemmer de kjemiske elektriske mengdenes binde-mulighet til atomene og binde-muligheten de da har til andre stoffer.

I solen er det gravitasjonen i masse-trykket som gir varmemengden som starter fisjon og fusjon av hydrogen og helium i sol-kjernen og gjør solens indre til en langtids-virkende atomreaktor som sender faste mengder lys-energi og partikler ut i rommet. En stabil sol sender ut en ganske jevn varmemengde.

Vi kan også si at gravitasjon og tyngde er felles virkning når et objekt kommer med stor fart, eller stor stein ruller sakte en slakk bakke, at om slike objekter fortsetter så langt og bøyer av banen sin så mye som tyngden og farten tilsier dette i forhold til jordas gravitasjon. Altså hvor sterkt et objekt kan dra oss med i en retning, hvor stor kollisjons-kraft, støt-kraft objektet har, og at gravitasjons-tettheten også er objektets tetthetsgrad.

I forhold til stoffets masse bestemmes tyngden i forhold til andre masser, om vi er lettere på månen enn på jorda i forhold til skyve-kraft. Tettheten viser hvilke atom, grunnstoff vi snakker om, og dette bestemmer den elektriske positive ladningen til stoffet, hvilket bestemmer de kjemiske egenskapene for de partikler som vandrer i bane rundt atomet, elektronene, om disse er i balanse med den positive kjernen, mangler en slik og at positivt elektrisk felt dominerer, eller har overskudd av elektroner og har elektrisk negativ ladning. Dette bestemmer igjen den kjemiske bindingen til stoffene, hva slags energi de trenger eller mister for å binde seg eller splittes fra hverandre.

Det som tidligere ble kaldt jord, luft, ild og vann har blitt delt opp i videre bygge-stener som er felles for alle disse, i omtrent 95 viktige naturlige grunnstoffer som er mindre enn de enheter vi tidligere her hadde. Disse grunnstoff-elementer, atomene har videre latt seg dele i det som stoff, materie i universet bygges av. Elektroner, protoner, med negativ og positiv ladning, og nøytroner med nøytral ladning, og alle har masse-gravitasjons-ladning.

I tillegg har vi fotonet, en lys-spenning, et lys-trykk, som har masse, men som er i balanse uten lett synlig gravitasjon, fordi denne balansert uten påvirkning gir ut like mye som kommer inn og holder seg i bestemt energinivå inntil bestemte energier lar seg ta opp, og får da en ny stabil tilstand av energi.

Alle fotoner slik lys og farger er har temperatur som gis av frekvens-energien, vibrasjonen, slik at lys, varme, radar, radio, satellitt, mobil, alle typer stråling av slik type har samme hastighet, lys-hastigheten, bare frekvensen er annerledes. De kalles også elektromagnetiske stråler som likt med elektroner oppfører seg som elektromagnetiske svingninger. Elektrisiteten og magnetismen virker som at de balanserer felt-retninger for hverandre og opptrer alltid sammen.

Forkortet kan vi si at jord, luft, ild og vann, alle grunnstoff-elementer som disse består av, det vi kaller atomer, molekyler, materie, stoff i verden og universet vi kjenner, vil svært forkortet bestå av det elektroner, protoner, nøytroner og lys-partikler/fotoner. De har alle elektromagnetiske egenskaper og masse/gravitasjons-felt-styrke.

I det vi undersøker tetthet og styrke, tøyelighet, strekkbarhet, sprøhet, tyngde, så blir støt-sonen hos stoff/materie undersøkt. Dette fører til en ganske annen oppdagelse enn vi hadde trodd. Akkurat slik som at vi ikke kan se noe stoff i området mellom månen og jorda, som holdes sammen av det vi kaller tiltrekningskraften, gravitasjon, og akkurat slik to magneter med like eller ulike poler trekker eller skyver hverandre bort fra hverandre enda vi ikke har noe stoff der, akkurat det oppdager vi i støt-sonen mellom en hånd og et redskap, eller mellom to stoffmengder.

På hvert minste nivå det måles etter tetthet og styrke, finner vi kun en styrke som samsvarer med det elektriske feltets styrke-økning, og som på samme måte bremser stoffenes bevegelse mellom hverandre, og som kan splitte opp, skade hverandre, eller i enkelte tilfeller kan smelte sammen i ulik grad med hverandre i slike liknende elektriske bindinger. Rett og slett kjemi-balansen. Selve det harde stoffet eller materien finner en ikke annet enn når en benytter atom-eksperimenter der kjernepartikler frigjøres og treffer hverandre.

Vi kan da ellers bare anta hvor hardt eller fast kjernen i ett partikkel er, men styrken til massen og gravitasjonsfelt-styrken dens, viser en slags endelig masse-virkning som fint stemmer med feltstyrkeforskjeller, så flere forskere mener at senteret, sentrum, den innerste delen av partikkelen er en felt-rotasjons-styrke.

Ideen om at det kun er feltvirkninger det er snakk om hadde både Einstein, Lorenz, Dirac, Bohr, Russel, og Hawking. Liknende hos mange kvante-fysikere, og ikke minst i Black-Hole-teorien. Det finnes en sjanse for at senteret faktisk er den tetteste delen av et felt som ikke kan tvinges tettere sammen og roterer som ett partikkel. Det vil bety at det finnes et mottrykk fra den alminnelige gravitasjons-felt-styrken innenfor partikkelsirkulasjonen. At disse trykkfeltene balanserer hverandre. Med større tyngde skal en altså kunne presse partikler mer sammen allikevel. Men bare inntil trykk-balansen.

Da vil det oppstå slike virvelvinder i sentrum. I så fall må gravitasjons-trykket tross sterke svingninger i retninger, krumning av rom-felt ved objekter, masser, ha en enorm styrke selv overalt. Og det forklarer kanskje hvorfor det er så lite energi pr kubikkmeter univers. At gjennomsnittet for stoff om det fordeles utover all ledig plass blir bare 5 helium-atomer pr kubikkmeter. Ett høyt trykk med høy balanse, gir få og små virvler og kule-virvler. Det vi kaller partikler med overtrykk eller undertrykk.

Utad virker stoffene altså som harde og tøyelige slik som når vi blåser opp en ballong, eller vil dele en diamant, og endrings-bare slik vann fryser til is, eller går over i vanndamp. Men tøyeligheten består som press og glidning. Selv fjell siger, sklir, over tid, slik isbreer gjør. Og stoff kan klemmes sammen til bare nøytroner, at alle partikler omdannes til nøytroner i en utrolig tett gravitasjons-masse på grensen til at de kan nå et nivå slik som kalles et sort hull.

Om vi er forsiktige med å si noe mer om hva det harde er, en fast partikkel eller felt-tetthets-sirkulasjon, så må vi se på egenskapene til alt som skjer i den fysiske verden. Uansett hvilken mystiske grunn, ukjente grunn, eller logiske grunn, forståelige sammenhenger vi finner med masser og lover for disse i rom-utstrekningen og deres bevegelser, så er det at det er i rom at egenskapene og evnenes handlinger eller funksjoner fungerer som det vi sanser og måler. At vi kan se selv, eller vise noen at noe har hendt i den fysiske verden. Årsaken er likegyldig. Har ingenting å si.

Det eneste som teller er at bevegelse og virkning skjer i rom, kan måles eller sanses, at vi kan vise til steder, plasser, uansett om det er innbilning eller fakta. Vi må undersøke, teste hendelsene. Det at en hendelse, virkning, bevegelse, endring skjer i rom, i utstrekningen til naturen, verden, rommer vi er i, eller i verdensrommet, universet, kosmos, det er det eneste som teller.

At det kan angis med en posisjon, og at posisjonen oppdages fordi det har foregått en virkning mellom kilden og observatøren. For vi kan ikke sanse eller måle noe i en fysisk utstrekning uten at bevegelse eller virkning virker mellom posisjoner. At om en kontrast eller farge endres i en posisjon så har posisjonen virkning utad frem til den som oppdager dette, vi selv eller måleinstrumentet. Dette er fakta-analyser av virkninger i naturen, den fysiske verden, i rom-utstrekningen. At et signal går igjennom volumet, avstands-området. Fakta er altså ikke nødvendigvis hele funksjons-grunnen.

Det er slike undersøkelser med stoff og signaler som gjør at vi har funnet fysiske lover og balanser i dette, og deres styrke. Det er disse lovene som virker når du smaker på noe, lukter på noe, føler på noe kaldt eller varmt, våt og tørt, hardt og mykt, kjenner smerte og lyst på kroppsdeler eller i sanser, og som virker som signal for sult, tørste, avføring og luft så vi får puste.

Det er disse lovene vi setter sammen alle tekniske hjelpemidler fra, og som gir styring for tv, radio, mobil, GPS, skanninger, elektrisitet, av-magnetisering-utstyr, og som virker gjennom hele biologiens organiske kjemi for planter og dyr, mennesker, der sukker, fett og proteiner og litt mineraler settes sammen til forskjellige balanserte fotosynteser eller stoffskifte-prosesser, og danner DNA og organer ut fra vekst-koblinger.

Dette gjelder for all mat, kokkevirksomhet, hus, kafeer og restauranter, for fly biler og båter, ubåter og romferger. Det virker for all skog, fjell, hav, været, og solenergien, flo og fjære fra månen, og det virker for sminke, hudpleie, klær, moter, og fargeblandinger og lukter vi tilsetter. Det er hjelpesystemet ut fra disse lovene som gir avispapir og tekst, nyhets-kanaler og filmkanaler, alt datautstyr og teknologi her og all softwaren. Det bestemmer hvor myk madrassen din er, og hvor godt sengetøy, sofaen er, og hvor bra kjøleskap og ismaskiner fungerer. Det bestemmer hele den fysiske virkningen til sosiale legemer i tillegg til kommunikasjonen vi gjør mentalt og bevisst.

Da alt dette er feltvirkning fra proton, elektron, nøytron og foton, så kan vi lære litt om disse 4 enkle partiklene. At de kan presses sammen til bare nøytroner, eller alt kan gå over i lys-energi er også interessant.

Vi vet at felt, krefter har volum, tetthet. Vi vet at stoffer har omkrets-soner og forskjellige egenskaper. Vi vet at disse formene og egenskapene har et volum, avstand, størrelse. Vi vet at virkninger er flytt, endring, og som oftest kan klassifiseres som bevegelser.

At alle fysiske reaksjoner av årsak og virkning slik i naturen, at alle fysiske handlinger i naturen, alle fysiske bevisste og ubevisste handlinger er bevegelser og utstrekning, altså volum, avstand i naturen, ellers ville ikke våre evner virke i den fysiske verden fra et sted til et annet. At endring i det fysiske landskap, all endring i verden, og all egenskap, evne er virknings-mønsteret som det gir i den fysiske verden. Det er av denne grunnen at jeg viser til at alle handlinger og egenskaper og formdannelse i naturen er avstander og retninger, utstrekning i rom, rommets utstrekning, og at endring, virkning er posisjons-endring, altså bevegelse.

Det betyr at alle egenskaper overhode og for deres former kun kan funksjons-forklares gjennom utstrekning og bevegelse, som det former og deres egenskap, bevegelses-virkningen de har, er. Det betyr at alle former kun har bevegelse og utstrekning, at meter i sekundet illustrerer alt, unntatt en ting som retning-endringer og formgrenser kommer av. Styrkevirkningen, styrketettheten. Så sant vi snakker om hendelser i den fysiske romtid-verden.

Denne styrken, drivkraften, er det ønske om å finne årsaken til og det er det differensial-kraften handler om. Den må vise hvorfor lovene kommer frem og hvorfor styrken oppstår som kan endre retninger. Og det klarer differensial-kraftens funksjon fint.

Bevisstheten er oppfattelses-evnen vår, sammenlignings-evnen vår av like og like, hva som passer sammen eller ikke. Dette gjelder for følelse-kombinasjoner og splittelser av disse, slik som når vi blir kvitt angsten. Og for fornuft, logikk, at vi finner like ulike, kjent og ukjent. Gjen-kjennelsen. Det gjelder den samlede følelse-ladningen, innstillings-summen vår, som ofte kalles sinnsstemninger, humør. I alt dette er behov, hva vi ikke har behov for, altså hva vi er tilfreds med eller ikke, om vi har for lite eller for mye av det vi trenger, eller om vi er fornøyd med en god balanse der vi virker rimelig mett i lysten vår ut fra hva et behov for luft, mat, søvn, gjøremål med mening tilsier. Hva vi vil ha oppfylt. Vi skal ta opp bevisstheten som et spesial-felt. Ikke uten at denne også må forholde seg til den funksjonen vi finner.

Jeg håper med dette at vi har gitt et lite bilde av hva det vil si å være evne, egenskap, form eller handling i en fysisk verden og om feltvirkninger med langtrekkende virkninger og bevegelser i det fysiske rommet vårt, det vi kaller naturen og universet, kaos eller kosmos.

Hvorfor skulle det finnes adskilte og foranderlige objekter? Hvorfor skal de virke eller kunne ha bevegelse. Hvorfor skulle det være forskjellig styrke og retning, og forskjellige hastigheter? Dette, samt hvorfor det skulle oppstå årsak og virkning, det handler disse spørsmål om? Helt perfekte spørsmål som differensialkraften behandler. Der ikke noe annet gir svar.

Jeg finner objektenes egenskaper og evner til handlinger i fysisk rom, som virkninger og bevegelser, kun ved deres form og deres endring i form, altså som utstrekning-former og bevegelses-enderinger av disse, kalt virkning-funksjoner. Med unntak av styrken, retning- og form-endering-påvirkning finner jeg først bare dette som egenskap også ved styrken og retning-enderingene.

Tettheten av styrken fremstår også bare som avstand og bevegelse-virkningen som dette gir. Og denne tiltrekker og frastøter utover de alminnelige bevegelse-lovene. Og dette skyldes balanse-funksjonen i differensialkraften vi skal vise til.

Bevegelsen fortsetter rett frem om ikke en annen kraft påvirker dem! Det forteller ikke noe om hva i kraften som beveger bevegelsen en annen vei. Altså er kraften ikke forklart og heller ikke forbindelsen til bevegelses-påvirkningen som bryter bevegelses-lovene. Feltenergiens opphav og påvirkning er altså ikke forklart, altså styrken eller bevegelses-energien. Her er hele verdens forskning hjelpeløs, på felgen. Det bør vi gjøre noe med.

Ingrediensene våre, enten det er bevisstheten og dens begrep, forestilling, følelsene, og den styrke-virkning eller drivkraft som virker i den fysiske verdens egenskaper og rom-tiden, universet, kosmos, vil behandles. Da disse egenskaper bare står frem i avstand og endring, som rom og bevegelse-virkning så er slutningen at disse likt med bevegelse og utstrekning som vi har tatt opp under væren og forandring, at ingrediensene med egenskaper, at noe kan skje, også er forskjell-funksjoner, men nå uten tvil om at de er en kombinasjon av væren og forandring, eller utstrekning og bevegelse, gjennom ulike retning-forhold. Vi får en slags rom-tid med styrke når vi snakker om en snurrende ball, eller en utstrekning-bevegelses-energi/drivkraft. Aktive saker, og de virker.

Derfor må vi lete opp rom og tid sin forbindelse, å finne utstrekning og bevegelse som felles posisjons-egenskap og som kontinuitet i den fysiske natur, kosmos, som i vår verden.

Tankeeksperimentets slutfase.

Egenskapene viser kun noe så meningsløst, intetsigende som at all utstrekning, dimensjon, består av sin minste forskjell, eller et kontinuerlig sammenhengende uavbrutt strekk, en forskjells-funksjon der forskjellen ikke opphører. Forskjells-funksjonen, like/ulike, er deduktiv analyse, og logisk konklusjon for dette romslige, avstander og former. Svaret, en art forskjell, men ikke hva denne er, eller hvorfor forskjellen utstrekning er, blir her en gåte. Svaret er ikke helt tilfredsstillende, men logisk analyse. Vi merker forskjellen av det vi har gitt navn som rom, utstrekning, avstand, retning.

Nå kunne jeg gruble. Riktig nok så ville det mot-satte av ikke noe slikt, eller av absolutt ingenting, en ikke-væren som var umulig, være å tvinge frem en slags utstrekning overalt for at det umulige ikke skulle oppstå. Riktig nok så ville det mot-satte av 0 utstrekning, at den ikke finnes, være at det var uendelig utstrekning, eller at utstrekning finnes i stedet for et umulig intet. Riktig nok ville også at om noe da må være i stedet for intet slik, så vil dette være annerledes, og utstrekning er absolutt annerledes. Det må i alle fall være en forskjell på det at det værende er og at det værende ikke er.

Det er forskjellen i første omgang. En absolutt utstrekning virker tenkelig logisk men ikke forbundet til de andre virksomme egenskaper i tilværelsen. Er det ikke en forskjell-egenskap tilstede så er heller ikke avstand eller rom-utstrekning tilstede.

Vi har funnet noe så meningsløse resultater, noe så intetsigende som at all forandring, bevegelse, virkning, at noe skjer, dimensjon/størrelse, styrke, består av sin minste forskjell, eller som kontinuitet, et sammenhengende uavbrutt bevegelse- eller virknings-strekk, at dette er en forskjells-funksjon der forskjellen består av å bli en forskjell fra slik det var ved å virke ut fra eller ut av sin stillstand eller posisjon i utstrekningen. Samtidig ser vi at det stemmer, at det er logisk konklusjon om dette bevegelig virkende, at noe skjer, over og i avstander og former, men svaret som forskjell, og ikke noe annet til hvorfor akkurat forskjellen bevegelse-virkning, ja det er litt av en gåte. Svaret er ikke tilfredsstillende, men uansett, logisk analyse, vi merker forskjellen av det vi har gitt navnet bevegelse, virkning, det at noe skjer i rom, utstrekning, avstand, retning, og i former og egenskapenes deres.

Nå kunne jeg gruble igjen. Riktig nok så ville det mot-satte av ikke noe slikt, eller av absolutt ingenting, en ikke-væren som var umulig, være å tvinge frem en slags bevegelse-virkning overalt for at det umulige ikke skulle oppstå.

Riktig nok så ville det mot-satte av 0 bevegelse, endring, virkning, at den ikke finnes, være at det var uendelig eller absolutt bevegelse, virkning, at noe skjer, eller at bevegelse, virkning, finnes, i stedet for et umulig intet. Om noe må være i stedet for intet slik, vil dette være annerledes, og bevegelse og virkning er absolutt annerledes. Det må i alle fall være en forskjell på det at det bevegelige, endrende, virkende er og at det absolutt ikke er. Det er forskjellen i første omgang.

En absolutt bevegelse-virkning virker tenkelig logisk, men denne egenskapen er på uforklarlig måte knyttet og forbundet til de andre virksomme egenskaper i tilværelsen, slik som form-endring, form-flytt, felt-virkning, endring av posisjon i rommet. Den er med på å få alt vi kjenner til å bli en forskjell fra slik det var i hele den fysiske utstrekning-natur.

Om former og utstrekning på et vis var det samme som forskjell-utstrekning, så ville bevegelse og virkning i utstrekningen virke som at vi har en forskjell-egenskap som ble forskjell fra seg selv, en forskjell som blir forskjell fra seg. Det forskjellige endrer seg i forhold til den forskjellstruktur det endrer seg fra. Fra posisjon eller fra formen den har. Eller at det forskjellige slik bare blir forskjellig.

Ellers hender det ikke noe fysisk. Er det ikke en forskjell-egenskap tilstede så er det heller ikke avstand eller rom-utstrekning tilstede, og heller ikke noen bevegelse eller hendelse til stedet. Vi har i det at utstrekningen oppstår, en forskjell som at noe skjer, en forskjell fra det som var, at dette vil tvinge, gjelde for, og oppstå i utstrekningen også. Om alt må endre seg, så gjelder det også avstand og retning, den fysiske utstrekningen og til den fysiske utstrekningens objekter. Det gjelder vel da å finne ut av denne forbindelsen, om den finnes. At en ball kan snurres.

Bevegelsen ville da nødvendigvis oppstå i all utstrekning og i alle former og mønstre, i alle egenskaper. I og med at former endres, kan det også tenkes at bevegelsen er med å skape formene i utstrekningen, men allikevel hvordan. Vi kan i alle fall få en rom-tid, rom-bevegelse, allerede her. Men hvorfor slike energi-adskillelser, adskilte ting, klumper, aktive vesener, en gåte.

Vi finner at bevegelse og endring, virkninger, det at noe skjer er en forskjell fra en posisjon eller en forskjell i det bestående, en forskjell i all utstrekning, at slik forskjell fra det som var må bygge på en forskjell-egenskap, en forskjell-funksjon. Den type forskjell som forskjell fra slik det var vil gjelde for all forskjell som finnes. En absolutt forskjell fra slik det var. Det ligner årsak og virkning.

Er det ikke en forskjell, så er det heller ingen virkning, ingen styrke, ingen endring, ingen bevegelse. Og heller ikke hendelse. Det ville da heller ikke vært noen sammenligning, oversikt, noen årsak eller virkning, noe mystisk eller logisk. Altså ingen bevissthet. Ikke se, tenke, høre, ikke øye, øre, tanke. Og i alle fall ingen sinnsstemninger. Hverken liv eller fysisk natur ville vært tilstede. Når ikke noe kan skje, så kan heller ikke noe skapes eller dannes. En bevissthet, våkne, oversikt, sammenligning vil ikke finne sted. Ingen oppfattelse. Ikke noe som kan merkes.

Det samme inkluderer alt det forskjellige vi kjenner til i all utstrekning, i bevegelse, i former og formendringer, i egenskaper og egenskap-endringer, og virkninger i natur, og for så vidt alle forestillings-modeller vi danner i vår bevissthet og begrep.

Alt vi kan merke eller endre. Alt som vi kan kalle: å gjøre, å kunne, å få til, lete, søke, finne, sammenligne, merke intuitivt eller bevisst. Uansett om det vi merker er kjent eller ukjent, mystisk eller logisk. Dette gjelder jo også for matematikken og geometrien, og den logikk vi måtte ha. Og naturlover.

Når alle disse begrep ender opp med en forskjell-karakter, en forskjell-funksjon, eller som i en snurrende ball der alle forskjell-funksjoner må være til stede samtidig, eller gjerne alle fire, nemlig bevegelse, volum, energifeltstyrken og snurringens tid (inkludert i endringen) som er fra start til slutt av snurret, prosessens lengde, så er det grunn til å tro at det fysiske ikke bare er et produkt av disse tre, men mulig må ha en felles-virkende forskjells-funksjon.

Samtidig viser absolutt ingenting det mot-satte, annerledes, ulik det værende, og er klart en forskjell fra det værende. Jeg snur på stillingen nå, og sier det slik: at det værende er forskjellen fra intet.

Dette umulige som ikke har like eller ulike, og umulig er til, umulig kan være, at det er uten forskjell: At det værende noe er forskjellen fra intet, eller en slags forskjell-funksjonell tilværelse. Dermed endrer situasjonen seg.

Jeg blir nå grublende over hva som på samme tid viser en forskjell-egenskap som tid, bevegelse, som utstrekning, retninger, som former og egenskaper som kan endre seg, oppstå og gå til grunne, mulig i det samme, og alt gjerne i samme punkt eller kontinuitet overalt, hvordan denne forskjellsfunksjonen som et produkt, samtidig er forskjellen fra intet:

I slik forståelse at ingenting, ikke-væren, ikke er mulig; at bare alt annet, hva nå dette uansett er, må være det eneste mulige, som uansett ville måtte være til i stedet. Kort sagt, ja, det er en kombinasjon av forskjell-egenskaper, og den forskjellen må være til, men hvordan knytter jeg utstrekning, form og bevegelse sammen i en og samme egenskap?

Jeg grubler vel helst på den måten at jeg lurer på hva eller hvordan dette er, at det skulle være noe så meningsløst som en forskjell-funksjon eller en allsidig forskjell-funksjon. For bevegelsen og stoffet, feltet, og utstrekning-rommet er fremdeles fysisk virkelig for meg, hardt og fornuftig. Ikke noe har endret hverdagen utenom funksjons-virkemåten, den prosessen det fysiske gjennomgår som fungerende styrke og form.

Her er det viktig at materie og ånd som begrep legges vekk, og alle drømmer. Denne fremstillingen handler bare om funksjons-måten, funksjonen, ikke hva materie eller bevissthet er, men funksjonen. Egentlig ville jeg ikke brukt noe navn på noe av alt dette i det hele tatt. Mønster eller grunn til mønster, en forståelse, er alt jeg spør om, sammenhengen, eller funksjonen.

Vi vet hvorfor et værende er i stedet for intet, og at hvorfor vi ikke kan benytte intet, ingenting, ikke-væren som argument for årsak. Vi vet at årsak er i det værende sin virke-funksjon alene.

Vi vet at det værende har forskjells-funksjoner av alle typer, som fysisk sett; at form, egenskap/virkning, styrke, rom, tid og bevegelse, er i samme punkter/kontinuitet, posisjon, i samme prosess, lignende et produkt. Hvordan forbindes de, og virker sammen? Fremstår?

FUNKSJONS-forklaringen. Tenk kun funksjon.

Nå grubles det frem og tilbake, så underlig er dette, men altfor logisk til å legge vekk. Jeg ønsker i korte øyeblikk å glemme alt sammen. Men blir fanget av oppdagelsen, søkende, med en uadressert spørrende sky av innfalls-vinkler, selvsagt uten det faste holdepunkt for alt dette som burde gitt tydeligere svar. Slik sett var det normale liv, naturen, holdepunkt nok, menneskevarme, tro på at noe kan være bra. Det var nok.

I en julejobb 1979 rundt 19 desember, overhører jeg en samtale, og et helt tilfeldig svar om kosmos- eller kaos-forbindelse med husk av en samtale vi hadde hatt et annet sted, men nå at den andre uttrykker lettvtint, at Alt = Kaos. I min grubling var jeg helt antent på dette med at alt var forskjell, og total forskjell fra ingenting, at alt måtte være i stedet. Jeg hadde kommet frem til at kaos og kosmos var vekslinger i det ene og samme, men her ga kaos assosiasjon til en sammen-smeltende virkning!

Oppdagelses-Eksperiment 1: Rom-Tid-Bevegelse-former i en logisk funksjon.

År 1979: At alt var forskjellig, og absolutt forskjell fra intet, logisk nok, smeltet nå sammen i en slik funksjon, der alt var helt denne ene forskjell-funksjonen, en absolutt forskjell-funksjon, som liksom ble født aktivt fra et punkt, eksempel, en fullstendig vekst-liknende-funksjon. Den kan ikke ha blitt født på et tidspunkt reelt, men er en grunn-funksjon, en felles oppførsel. Funksjonen vil ikke miste noe av seg selv som vekst, der den samme funksjonen fortsetter å virke i hver tilbakelagt del av seg, slik at ikke noe sted opphører som utstreknings-vekst-funksjon.

Kommentert [RB1]: delige

Dette fungerer slik at bevegelse ikke kan forklare rom-dimensjonen, og rom-dimensjonen ikke kan forklare bevegelse-dimensjonen. Men om de som en forskjell som blir forskjell fra seg, er slik at rom da gir rom for bevegelse og bevegelse gir videre vekst til rommet, så vil de som en felles forskjell-funksjon gjøre at bevegelsen og utstrekningen er like lange og samme sted som vekst. En slik en og samme forskjell-funksjon vil virke som en utstrekning-bevegelse, en samme hastighet, men alle veier, og fortsette å virke slik. Går vi ti meter tilbake ser vi at den er der og fungerer slik fortsatt hvert sted. Den vokser alle veier. Den skaper kontinuitet, avstand og retninger, og bevegelsen.

Tanken virket eksplosiv, som at den ble født som en slik felles forskjell-funksjon der samme forskjell ble forskjell fra seg som en vekstfunksjon. Uten begrenset form, hastighet, alt var bare dette, at den vokste fra punktet til en uendelig bevegelses-utstrekning som blir uendelig, og da ikke kan vokse mer, kun virke innover i samme funksjon. Altså starter sirkulasjoner eller utvekslinger innvendig. Likedan og balansert utveksling.

Den har lik funksjon hvert sted, den samme volum-tetthet og hastighet. Bevegelses-lengden og utstreknings-lengden er like lange. Det samme forholdet oppstår om funksjonen blir født overalt som en kontinuitet, eller alltid har vært slik tilstede. **En bestemt bevegelse, en hastighet, en og samme tetthet for like volum. Helt sinn-sykt.** Dette likner ikke noe av det jeg erfarer og ser. Heller ikke at utstrekning blir forskjell fra seg. Dette virker både galt og riktig.

Men om utvekslinger skjer, retnings-ændring, da kan vi få relative hastigheter og formasjoner i en og samme tetthet. Og nettopp dette skjer.

Nå hører det til den samme funksjons-aktiviteten at denne som uendelig, hvert sted virker som vekst fortsatt. Da ett hvert sted forsøker å vokse, så endres rom-tiden, eller utstrekning-bevegelsen seg til å bli ett uendelig trykk i ett hvert punkt eller igjennom hele kontinuiteten. Som en slik ekspansjons-funksjon ut fra vekst-egenskapen vil den forsøke å sprengte seg ut, men den kan kun gi et makstrykk hvert sted, et absolutt trykk som grunnet bevegelsen kun kan gi likeverdige utvekslinger i den totale kontinuiteten. Bevegelses-volumet. Den kan kun trykke seg av sted, om den erstatter det tapte ved å dra i sin egen funksjon, så det som skjer er at den må starte innvendige balanserte sirkulasjoner, likeverdige utvekslinger.

Om ikke noe kan endre utstrekning-vekst-funksjonen, vil den søke den mulige vekstform som er mulig, og som like tett, men uendelig og ubegrenset så kan denne bare sirkulere som at alt er på et smeltepunkt, slik at utskiftningen kan skje, hvilket betyr, en hastighet, en tetthet, samme volum for alle deler av denne funksjonen, og at den sirkulerer med utskiftninger, utvekslinger som gir at hver styrke, kraft er lik mot-styrke-kraft, enhver bevegelse tilsvarer enhver mot-bevegelse, og at hver bevegelse-energi ville tilsvare enhver mot-bevegelse-energi. $Energia = bevegelses\text{-}drivkraft!$ Ekspansjons-utvekslingen. Styrke-årsaken! Det dannes et strømningstrykk, liknende felttrykk.

Dette betyr at en forskjell som blir forskjell fra seg gir utstrekning og bevegelse som en og samme vekstfunksjon, samme differensial-funksjon, samtidig som at den vokser hvert sted fortsatt, slik at den endres til en vekst-trykk-funksjon, et ekspansjons-trykk, som drifter de balanserte utveksling-strømmer. Slike strømmer minner da om felt, ikke minst med ekspansjons-trykk.

Strømmene har retnings-ændrende utskiftninger og retninger som er lik med krumninger, virvler og kule-runde virvler. Det er kun differansen mellom hele rommet og de adskillig mindre utveksling-sentrene deler, som benyttes til balansen i en sirkulasjon. Hele rommet er med i utvekslingen.

Som balansert felt skulle det ikke dannes noen former, men det er klart at med tettere vendinger gjennom sirkulasjonen, utvekslingen, så vil det dannes mindre og fåtallige slike utvekslinger i lokalt mindre områder avhengig av styrke-enderinger i alle retninger. Utveksling via et virvelsenter, virker som sug inn og pump ut. Samle-Spre.

Ekspansjon-trykkets sirkulasjon-mønster er tids-forsinkelsen i retninger. Dette gir styrke-tettheten og akselerasjonen, som jeg viser noen sider frem. Sirkulasjonen gir retninger, baner i rommet, og sirkulasjonen krummer rommet, og rommet til objekter inne i sirkulasjon-mønsteret, alt balansert.

Her er ikke det utvendige trykket eller normal-rommets store ekspansjons-trykk-dimensjoner synlig, men virker nøytralt som tynt vann vi kunne gått gjennom fordi det ikke er balanse-forstyrrelser for overskudd/underskudd-dannelsene som balanseres med mot-bevegelsene.

Vi har i en slik total forskjell-funksjon funnet at den står frem som en forskjell som blir forskjell fra seg. En utstrekning-bevegelse. Som en samtidig funksjon, virkning, gir dette en vekstfunksjon, en rom-bevegelse-vekst. Denne mister aldri i noe punkt eller kontinuitet sitt vekstpotensial. Den skaper slik kontinuiteten av rom og bevegelse i samme funksjon, den vokser til uendelig og kan ikke vokse mer og heller ikke forsvinne, og dens vekstfunksjon skaper indre utveksling-strømmer.

I helheten har alle steders utstrekning-bevegelse-vekst økt til et uendelig ekspansjons-trykk, i punkt og kontinuitet, som ubegrenset i vridning-funksjoner må trekke, dytte i alt av sin sammenhengende struktur, som virker likt et smelte/kokepunkt i en like tett, fast hastighet for alle like volum, og som en helhet som utveksler innvendig. Vi får en rom-tid-felt-formasjons-styrke som endrer seg, en rom-tid som produserer former inne i seg balansert, med sammenhengende årsak-virkning-struktur. Den utstreknings-messige form og utstreknings-messige bevegelse står frem. Først nå oppstår utstrekningsformer som bevegelige utstrakte årsak-virknings-rekkefølger. Etter mange trinn.

En og samme forskjell-funksjon, differensial-funksjon vil slik skape en ekspansjons-trykk-felt-tilværelse som er i bevegelse balansert, i likevekt. Den samme funksjonen danner former uten brudd mellom årsak og virkning. Den samme funksjonen, forskjell-funksjon, danner med forskjell lik, ulik, det neste, det forrige, er lik, og, eller, ikke, enten-eller, både-og, hvis som er alternativ er-lik, og gjentagelsen. Altså or, and, if, repeat, summa, sammenligningen. Lik, ulik, passer, passer ikke, er likhet mellom fysiske og bevisste funksjoner.

Bruk av lik, ulik, kan fremstå som kjent og ukjent, gjenkjennelsen og gjenkjennelse-grad som sammenligningen den er, og er funksjonen i bevisstheten. Bevisstheten er en sammenlignings-funksjon som kan bygge på en aktiv total forskjell-felt-virkning/styrke for orientering og oversikt. Bevissthetens sammenlignings-funksjon kalles oversikt, orientering, årsak-virkning-rekkefølge for behov, som da kalles mening. Det gir oss noe. Meningsbegrepets skjulte funksjon er altså årsak og virkning, at noe er årsak, men da ofte tenkt som at en bevisst vilje står bak et karakter-mål. Hvem sin tur er det nå til å gi og ta, få og ha, eventuell ris-ros, dom. Har mer med behov å gjøre enn grunnfunksjon.

Sammenhengen for mitt behov, holdbarheten for meg, eller oss, er det vi da kaller moral. Men en gjennomført moralsk status bør ta hensyn til alt i kropp og bevissthet i den formen at all beskadigelse av dette er uholdbart. Fordi dette er den egentlige graden til holdbarheten. Her var det jo snakk om hva som er best for individ og samfunn, og miljøet vi utveksler med. Holdbarheten er aldri analysert.

Konklusjon til avdekket differensial-funksjon:

Er at den skaper en differensial-kraft som oppfører seg som et uendelig utstrekning-lik bevogelig ekspansjons-trykk med en fast bevegelses-hastighet med samme tetthet og volum for alle like bevegelses-volum, og at denne danner utvekslinger kontinuerlig inne i seg og virker form-dannende. Denne differensial-funksjonen danner rom-bevegelse-felt-strømninger som utveksling-formasjoner. Den er lik med at det dannes relative rom-tid-felt-formasjons-styrker som endres. Differensialkraften skaper slik ut-balanserende retninger, baner og krumninger i rom-bevegelser og styrken som felt-tetthets-endringer gir.

Eksperimentell oppdagelse: Hastighets-Løkken!

I det differensial-kraften danner sirkulasjoner danner den også at forholdet mellom en rett bevegelses-retning, og den samme bevegelses-retning med en løkke på seg som blir forsinket i forholdet til strekningen mellom a og b, akkurat slik en løkke på en snor er kortere enn når snoren er helt ut-strekt. For to like bevegelses-hastigheter betyr dette at den ene blir kortere enn den andre og da betyr dette at den med løkke på er tregere og tids-forsinket i forhold til den andre. Eller hurtigere, tids-akselerert om den ikke hadde hatt løkke på seg.

Sirkulasjoner og virvler, eller også kulevirvler med trykk-utveksling alle veier, vil da representere treghet og tids-forsinkelse og det å øke hastighets-retningen til en slik løkke betyr at den må ha flere slike utskiftninger inn fordi de som allerede er der kan ikke rykkes av uten utskiftning.

Økt hastighet betyr at samme tetthet/masse, må levere flere, eller hurtigere kraftstrekk inn til virvelen, hvilket betyr at utskiftningen blir større og tregheten i objektet blir større, tross større hastighet. Objektet presser trykktilstanden rundt seg og for å unngå manko eller overskudd må dette balanseres gjennom økning av inn- og ut-strømninger. Om et overskudd av inngående felt-effekter i forhold til fartsretningen finnes i forhold til utgående linjer i forhold til fartsretningen, vil dette virke som at objektets masse eller feltkraft, tiltrekning øker.

Dette er informasjonen jeg selv har dannet meg anno 1979. Dette er det som jeg la ut i bok 1994. Jeg utleverer samtidig en vitenskaps-deduktiv erkjennelsesteori og vitenskaps-hypotese i 1994-1995 til maksimalt 10 personer.

Med sikkerhet kan jeg si at Wormnes i vitenskapsfilosofi, UiO Norge, og Arne Næss ved institutt for Miljø og Energi, anta UiO Norge, fikk dette, og Fløistad. I perioden fra 1987 og 1998 hadde Næss sammen med minst en atomfysiker, og andre, oppgaven med å oversette Einsteins relativitetsteori for akademikere på universitetene i Norge, spesielt Universitetet i Oslo, mulig universiteter World-Wide. Ragnar Næss, sønn til Arne Næss, sa i 2002 at det var stor sannsynlighet for at min vitenskaps-hypotese/teori ville bli benyttet i fremtiden. Og de må lest den. Jeg ble noe usikker i dette, fordi jeg ikke hadde kommet over noen tall eller formel i Forandring-kraften, forskjell-kraften. Denne jeg nå kaller: Differensial-kraften, med formlenes årsak avdekket.

Det går nå 34 år, til 17 juli 2013. Ingen balanse er å finne forklaring på ut fra de teorier vi har, uten i min gamle modell fra 1979 jeg har selv. Jeg tar frem disse papirene 15 juli 2013. Midt på dagen 17 juli 2013 har etterligninger og forsøk med å tegne felt og objekter gradvis ført til nærmere forståelse av at det ligger noe i disse mønstrene.

Først da en del godt balanse-eksperimentelle tegninger oppstår oppdages en helt ny sammenheng for partikkeldannelse, likevekt og lover fra en helt annen vinkel enn slik det har blitt oppdaget i den tidligere historie. Dette er ikke Newtons vei, ikke Leibnitz vei, ikke Einsteins vei, eller noen tidligere teori-vei som vi har funnet. En helt ny vei til de vitenskapelige lover.

Partikler og felt.

Husk: Det er den samme forskjell-funksjonen som i 1979, bok 1994, Vitenskaps-hypotese 1994-95, samme funksjon til differensial-kraften, som jeg nå tar utgangspunkt i strømningene til, utskiftningene, utvekslingene til, som benyttes for å se om det mulig kan dannes former eller lover vi gjenkjenner. Ikke fra noen teori eller formel som er funnet tidligere.

Målet mitt er om jeg kan gjenkjenne minst en eller flere faktorer som forbinder denne kraftens oppførsel til liknende proporsjonale verdier vi har i vår fysiske verden, tall eller geometrisk avslørende proporsjoner, og det er likegyldig hvilke slike proporsjoner jeg finner, bare jeg finner en eneste.

Jeg er like håpløst stilt som Hawking, Einstein, Dirac, Maxwell Faraday, Gauss-Weber, Lorenz, Leibnitz, Newton, Galilei, at jeg kjenner ikke deres eksperimenter, jeg kjenner ikke til årsaken til balansene, til hvilke funksjoner som gir kraft-felt eller hvorfor kraften virker. Med unntak av ideen annet enn i min egen differensial-kraft som gjør balanserte inn-ut-vekslinger. Balansen ingen andre har.

Hva G er, Hva akselerasjonen ved hav-overflaten er, hvordan eksperimentet og nøyaktigheten til å få frem et kraft-mål var hos Newton, Hva partikler og spenninger ga av samsvarende forhold eller lys og masse kunne ha felles som energi og måling av dette, helt ukjent. Jeg hadde ikke lest relativitetsteorien. Ikke skolegang i dette utenom elektro-svakstrøm og et år digitalteknikk. Begge de siste ga mer innblikk i partikler og spenninger, oppførsel i kosmos, at ganske mye kom på plass tross alt. Interessen for arvestoff og kropps-prosesser og geologi, mineralogi og økologi ga mye gratis informasjon. Ikke svarene.

Tegningene begynner med balanserte feltstrømninger og linjene i feltet er såpass kontinuerlige i sine retninger og bøyninger at jeg må lete etter årsaker til hvordan eller hvorfor disse skulle danne avvik, altså danne de første virvler eller vridninger som skilte seg ut i disse strømningene. Den eneste årsaken jeg finner er at grunnfunksjonen til differensialkraften forsøker å vri seg, forsøker å bli forskjell fra seg.

Dette må skape spenning i forhold til alt som er nært eller lenger borte fra der alle steder forsøker å vri seg. Dette vil gi både en slags minste sirkulasjoner og trekk, strekkvirkninger i og med at funksjonen er sammenhengende og like sterk. Det vil kunne tenkes at det oppstår en slags tilpassende vibrasjoner. Hvordan dette skjer vet jeg ikke bestemt, men det er ikke noen motstand for helheten eller sirkulasjon i denne, uten om at motstanden er den samme overalt i alle retninger, unntatt for helheten som er ubegrenset, og at all vridning i forhold til denne må foregå innvendig i kraften. Dens siste mulighet til vekst eller ekspansjon av en og samme bevegelse-utstrekning er å ha likeverdige utvekslinger som kan skape sirkulasjons-strømninger.

I det jeg benytter meg av at slike forskjeller kan oppstå i et jevnt felt som er påvirket av utskiftninger i andre omliggende felt, der retninger av sirkulasjons-volumer som er de samme blir tettere eller utvider seg, så vil det oppstå små forskjeller mellom de balanserte feltene for å innregulere endring i strømningsretningene.

Dette fører til at det må dannes små buer eller vridninger på gjennomstrømningen enkelte steder, og om styrken eller balanseutskiftningen er stor eller er sterk nok kan det dannes en løkke, eller en virvel, eller noe større enn bare en eller få virvler. Husk at det bare er den relative tettheten som er i retning-mønsteret dette gjelder, fordi hastighet og tetthetsvolum er balansert den samme overalt.

Dette minner om en indeks-regulering, balansering tross alt. Det første jeg opplever er at denne løkken minner om den første utvekslingen jeg dannet inntrykk av i den gamle kraftmodellen jeg hadde. Denne ble kalt hastighets-løkken. Den virker slik at om en meter lang snor slår en sirkel-løkke på seg som er 10 cm i diameter, så vil 31,4 cm mistes i lengderetningen slik at avstanden i forhold til den utstrakte tråden nå kun gir 68,6 cm i den retningen.

Løkken har gitt en forkortelse. Om to like lange hastighets-strekk dannes på samme måte vil den med løkke på. på samme tid og med samme bevegelse, ha kommet 31,4 cm kortere, kun 68,6 cm langt. Konklusjonen er at mellom a og b, er løkkehastigheten tregere, og løkken har gitt tids-forsinkelse, om forsinket bevegelsestid i forhold til retningen, en retardasjon i bevegelse. Om løkken retter seg ut igjen får vi en tilsvarende akselerasjon.

Min konklusjon er at objekt-dannelser vil gi tids-forsinkelse og treghet. Om masse beholdes og dyttes så vil økning av hastigheter kreve flere slike treg-hets-mengder, eller mer energi-tilførsel, eller strekk i de mengder som alt er utvekslende, altså ligne en oppspenn strikk, kraftigere tiltrekning, at gravitasjonen vil virke økende. Og avta med dempet hastighet. Alt dette er 1979-konklusjoner.

Dette er det som er konsekvensen for løkke-dannelser av utvekslinger mellom felt og i felt ved løkke eller virveldannelser. Slike løkker og virvler vil dannes som balanse mellom omliggende felt-strømninger til det enorme preferanse-universet vi er i, og enda det meste balanserer seg ut som det skal så vil nødvendige brekk-punkter, utbalanseringssentre oppstå, med den konsekvens at slike virvler og løkker dannes.

Disse virvler kan ikke frigjøres fra retningen sin uten at resten av feltrommet skaper likedanne utbyttinger eller optaks-plass som strømningsretning, altså at vakuum eller trykk-linjer er samlet store nok lokalt til at det kan skifte ut løkkens ubalanse med andre mindre retnings-feltstyrker, eller at løkke-strengen mettes utenfra, og at rommet har plass til denne felt-virkningen. Dette er en balanse-prosess som virker noe flytende, lik en trykkvæske, og balanse-posisjonen er ikke en endelig destinasjon, men i en endrings-prosess av balanse-styrker.

Uendelighets-begrep.

Når vi snakker om uendelig utstrekning, uendelig tid, uendelig bevegelse, begrep som fortid, nåtid, fremtid, eller mener at alt er tilstede hele tiden, en evighet, med eventuelle bevegelser, hendelser i, eller at bare det evige øyeblikket, der vi alltid befinner oss, eller føler at vi er, så kan mange svare at vi har mange uendeligheter. At med en uendelig tid frem til jordens dannelse eller nåtiden, virker dette som en ende eller fornt på tids-akten, der bare fortid og nåtid finnes og fremtiden er noe som kommer, spesielt når vi tenker på fysisk årsak og virknings-rekkefølger når ikke andre krefter blander seg inn.

Da kan vi påstå at der den ene uendeligheten i tid bakover slutter med nåtiden, der begynner fremtiden fra nåtiden og uendelig fremover. Også i en sirkelbane kan vi tenke slik, at når vi har gått en runde så fortsetter det videre på neste runde i det evige, slik at der det ikke er ende i sirkelen tross runden eller rundene, så går det videre av sted i det evige eller i det uendelige, og alt bak og frem til nå, avløses av fra nå og fremover i utstrekningen.

Vi kan si det om alt som har hendt og kanskje ikke gjentar seg også at der dette opphører avløses dette evig eller i det uendelige av det neste. Utsagnene blir da at: Der den ene uendeligheten opphører, der begynner den neste. Et argument imot denne forestillingen er da at om noe begynner, eller at om noe slutter så er dette ikke en absolutt uendelighet.

Men om vi tenker slik at alt bare var stort som en kubikkmeter, men at vi er små, at denne kubikkmeteren fylles opp av en væske som ikke er partikulær, men sammenhengende og like tett hele veien, vil dette dekke alle bevegelsesmuligheter som foregår i en slik utstrekning fysisk sett. Om vi tenker at vi har et rundt og endelig univers som er gigantisk i forhold til kubikkmeteren og fyller opp denne like fort, at fyll-hastigheten er uendelig med like tett kontinuerlig like tett væske, så dekker det hele rommets alle bevegelsesområder og retningsmuligheter. Det samme gjelder om vi med uendelig hastighet overalt i en uendelig utstrekning fyller opp denne på samme måte. Det dekker alle utstreknings-messige mulige bevegelsesretninger og bevegelsesformer, all mulig hendelses-form utstreknings-messig.

Da kan vi si at utstrekningen og bevegelses-muligheten er sammenhengende og fullstendig fylt, også som bevegelses-aktivitet. At alle slike bevegelsesformer er mulige da. Og sammenhengende uten avbrudd. Med begrepet total forskjell vil vi alltid ha det neste i utstrekning og bevegelse uansett hva som skjer i en slik tilstand av uendelighet, evighet. Med begrepet total forskjell fra intet vil det alltid være slik at både alle fysiske og ikke-fysiske hendelser avløses som det er kontakt og helt fylt, slik at dette dekker alle uendeligheter og start, stopper.

Det er lenger ikke hendelser som ikke har en uendelig kontakt som et videre og foregående fra der noe skjer, eller det som hender, og slik sett er alle uendeligheter innrammet i begrepet total forskjell, den faktoren som virker som motsatt, annerledes, forskjellen fra det intet som ikke har to like og to ulike, ingen forskjeller (tomhet, innhold eller utstrekning).

Dette er et viktig tema i forhold til uendelighets-forståelsen som dannes ut fra total forskjell-begrepet, og dets forskjell fra de mangfoldige og splittede uendelighets-begrep vi opererer med. Ikke alle opplever å ha disse forskjellige uendelighets-begrep, men det er godt å kunne informere de som tenker seg slike forhold, om at en mer dekkende uendelighets-forståelse finnes som omfatter all tid og evighet uansett stopper, starter og gjentakelser, absolutt ro, stillhet, tomhet, innholds-fyll-masse/kraft. I bokens kraft-fremstilling følger vi de fysiske utstrakte rombevegelsene naturen gir som neste årsak-virkning.

Kapitel 2 Fra Hypotese til Teori.

Vitenskaps-hypotesen blir til Vitenskaps-Teori: Nytt fra 2013.

I dette tilfellet kan en balansert forløsning av partikkelen skje ut i preferansefeltets rom, universet vårt. Om dette er en liten vertikalvirvelpartikkel vil det forplante seg som et felttrykk gjennom og med balansetrykket i rommet. Eller det vil kunne opptas fort av et annet partikkel der. Om det ikke forløses så vil brekkvirvler ligge som egg på en snor å vente på balansert tilbake-trekning eller forløsnings-trykk.

Om trykket er stort nok eller flere slike trykkbølger som er frigjort samles, kan det dannes det minste trykk som er stort nok til at det danner press alle veier, at vertikale utskiftninger ikke klarer å opprettholde virveltrykket, og da vil virvelen spre seg stadig mer fremover og bakover inntil utvekslingen skjer alle veier og virvelen omdannes til en virvel-kule. Nå kommer hastighets-løkkene fra alle kanter, det vil si treghet-løkkene, som da gjør at partikkelen henger i rommet med inn-falls-trykk alle veier, og balansert som trykk vil den danne en kule-virvelform med treghet.

Nå kan denne lenger ikke som en virvel balansere dette mellom to retninger lengre hvor det er likevekt inn og ut i fartsretningen, og balansen fordeler seg alle veier, slik at utveksling-sonen virker som en langt mer energirik partikkel som har manko eller overskudd i forhold til farts-retningen. Dette tilhører balanseringen av trykket generelt. I forhold til et jevnt trykk i et felt, universet, eller lokalt, så vil det være ett gjennomsnitt for hvor stort denne minste treghet-partikkelen er. På den annen side vil et gjennomsnittstrykk også danne en grense for det største trykket som et slik partikkel tillates som, om det er alene i rommet, uten å utveksle eller samle seg sammen med andre partikler.

Dette kan minne oss om elektroner og nøytroner, og det handler om gjennomsnitt for dannelse av partikler som kan frigjøres, vandre som vertikalvirvler, de minste og største partikler som fritt kan balansere mot gjennomsnittstrykket i rommet som minste og største trykkpartikkel. Om det største trykket nå ligger på grensen skal det lite til for at det overmettes av gravitasjons-trykk-økning eller av et virvel-partikkel, slik som at gravitasjons-tettheten øker i den sårbart store partikkelen eller at en svak partikkel treffer den store partikkelen.

Da vil dette kunne skille ut en minste mulige treghets-partikkel slik som den minste kule-dannelsen, som da minner om at nøytronet har blitt spaltet i et elektron og et proton som ved avstanden de danner kan balansere seg med trykket mot rommet ved avstanden som tilpasses mellom partiklene, og at de hekter hverandre ved felles rom for virvel-inn-fall og deres graviterende utveksling som holder de sammen lokalt i rommet inntil noe forstyrrer dette, eller gjør at de kommer sammen igjen.

Vi har ikke nok opplysninger enda til å beskrive hvordan negative og positive partikler dannes eller har et forhold til et balansert felt, og heller ikke nok opplysninger om hvorfor ett balansert felt.

Men om det i utgangspunktet er samme funksjon som fungerer likedan energisk overalt så må alt balansere seg, og at kun utvekslingen kan danne former av store formater og små formater. I ett hvert tilfelle ville omstendighetene innvendig og utvendig for slike sirkulasjoner balanseres ut straks, slik at vi grunnet symmetrien ikke kan si noe sikkert om graden av et eller flere univers eller typer slike på grunnlag av dette. En slik tilstand må påvises helt andre veier for feltvirkninger.

Det er heller slik at størrelsesnivået på liknende felt som er uendelig mye mindre eller mye større vil danne liknende proporsjoner med samme muligheter, og at det lokalt i universet kan dannes en rekke liknende på samme nivå. Om det er liknende grader minimalisering for partikkelfordeling i rommet, for så å finne noe liknende gjentatt i en mikroverden, fins mulighet for en tilsvarende trilliard-del størrelse av slike partikler kunne oppstå i dette mikro-nivået, der prosesser går milliarder fortere fordi avstandene er så mye kortere, og at noen slår en milliard ganger fortere med hammeren.

Et slikt univers sine 20 milliarder år ville være overstått mens det har gått 10 dager her. Er universene mindre eller større, så kan vi i løpet av et makroskopisk univers sine ti dager, at vårt univers er født og dør på den tiden. Men samtidig er det ingen bestemt regel for balanse-inn-regulering som sier at vi ikke kan bestå i uminnelige tider utover dette og det kommer an på endringer i kraftfeltet vi har. Universets Felt-almanakk. Den kan ikke tydes alene innen fra systemet vårt.

Eksperimentfase 2. År 2013.

Vi antar at feltet er svært balansert, at feltet har rette strømningslinjer og mest mulig side-langs balansert trykk i alle lokale områder selv om det over store avstander endring av trykk. Altså gradvis forsterkning av tettheten eller fortyningen. Lokalt er det i alle fall jevnt ifølge de store arenaer i differensial-balanseringen til kraften vi forholder oss til. Vi tegner da inn en rund partikkel i feltet. Hvordan veksler nå dette med feltdriften rundt seg.

Her begynner vi nå å bøye inn de virvler som skal danne partikkelen. Vi ser at vi i sentrum av partikkelen får en utskiftning som er i balanse med inn og ut i forhold til kraften rundt. Men samtidig er det forskjell på hastighets-løkker som løper med og mot bevegelses-retningen, det vil si med retningen får hurtigere eller kortere tilgang til sentrumsområde enn feltlinjene som er bak partikkelens felt-retning. Forskyvningen virker også litt annerledes ved polene fordi de er ut-satt for to strømminger, egen fartsretning i forhold til en mer vertikal bøyning inn i partikkelen.

Uansett så må utskiftningen skje ved en skru av ballen i sentrum, altså en virvel-kule som da vil påvirke noe av feltlinje-retningen inn i partikkelen som vil bøye av i en skru-bue. Ett slikt sentrum der sirkulasjonen foregår, kanskje flere runde-turer før de snur utover igjen også, eller om det er mange feltlinjer så dannes det en tettere energi-kule.

Det som skjer lenger ut er at linjene som bøyer seg inn ikke er mange i forhold til det jevne feltets kraftlinjer, kanskje bare mikro-promiller av feltlinjene som kunne passe, bøyer seg inn mot partikkelen som balanserings-felt-kraft. Utveksling-kraft.

Men de få som bøyer seg inn hadde opprinnelig en viss styrke og bredde, og da i takt med tettheten til feltlinjene i rommet utenfor partikkelen. Altså er bredden opprinnelig like stor i rommet som der de begynner å bøye inn over.

På samme måte er det med de utgående linjene fra partikkelen igjen. Disse utvider seg balansert til de når bredden, styrken til partikkelen igjen for å gå sammen med styrkefeltet de kom fra. Også denne har da bredden, tettheten i samsvar med det jevne feltets feltlinje-landskap. Det er her på grunn av fartsretning og tids-forsinkelsen mulig at enten inn-falls-feltlinjer er i overskudd eller ut-falls-linjer er i overskudd, og som kan bety to ting. Det kan bety at det dreier seg om ett partikkel og et anti-partikkel, eller det kan dreie seg om at det er overskudd eller underskudd av elektrisk feltvirkning. Om det gjelder elektrisk felt så vil like skyve sitt overskudd i den retningen at like slike frastøtes og for elektroner og protoner vil dette kunne være årsaken til spenningen..

Om det er et elektron og et proton så vil de søke hverandre for de har hva den andre mangler og at et elektron og proton kunne da falle sammen til et nøytron. Men nå ville dette være naturlig. Ikke mystisk. Noe lignende blir det med gravitasjon, men her vil virvelretningene heller trekke seg mot hverandre. Anti-gravitasjons-partikler og gravitasjons-partikler vil søke hverandre fordi gravitasjons-partikkelen vil ha overskuddet gravitasjon. Men da kan også disse partiklene utjevne hverandre. Anti-gravitasjons-partikler skal vel også søke hverandre, men da begge har overskudd vil jeg måtte se nærmere på dette.

Der inn-falls-sonen med like bredder på feltlinjer inn og ut av partikkelen er lik feltbredden i rommet, dannes en friksjon-sone, en grensesone som jeg velger å kalle partikkelens fossa, fordi det er grensen mellom der rommet dominerer bevegelses-retningene, og innenfor fossa-en, at partikkelen dominerer bevegelses-retningene. Utskiftning-balansering-sirkulasjonen i sentrum kaller jeg for så vidt partikkelen, der energien er mest pakket og tvungen sammen.

Balansering av utvekslinger skjer ved sirkulasjonen, der de vannrette bevegelser og de loddrette kolliderende bevegelser, gir sirkelen som beste utbalanseringen mellom vannrett og loddrett retning. Utenfor fossa-en vil vi alltid føle oss vektløse.

At virvelstrømmer og orkan-virvler er en perfekt balansering. Orden.

Bare det å tegne flere partikler med hull i den ene enden for å få frem anti-gravitasjon eller positiv kraft, negativ kraft, var nesten et mareritt de neste 36 timer med tegninger. Ikke noe som passet med balanse, for slike viltre roterende partikler snurret rundt i alle retninger som fyrverkeri og ville slett ikke følge en annen kraftpåvirkning eller bevegelses-lover.

Slik innser jeg at balanseringen må legge seg jevnt rundt partikkelen. Noe som krevde manko eller overskudd som grunnlag for ulike spenninger og gravitasjons-kraft rundt denne. Først slik nyttet det å kontrollere linjer inn i partikkelen. Det neste som nå skjer er at jeg vet at det finnes slik som hydrogen og helium, og flere atomer, atom-skall. Jeg tester det som jeg tidligere testet på nytt, at et tenkt elektron eller fravær av dette, som et negativt eller positivt hull i ett atom-skall nå i det minste måtte få et areal slik at jeg kunne finne ut noe om tetthet eller tiltrekning mellom partiklene. Dette kunne nå lettere tenkes da det var balansert felt rundt hele atom-kjernepartiklene og elektronene.

Oppdagelses-eksperiment 2: DE FYSISKE LOVER!

Men hva så om elektronet hopper inn og ut slik det gjør når det mottar eller sender ut lys igjen slik de sier. Eller hva med om det skulle plasseres et elektron i skallet innenfor det ytterste elektronskallet. Det er tetthet og styrke jeg på en måte vil finne ut om, men jeg vet ikke selv hva, og er for opptatt av felt og virkning til å se etter hva i en bestemt form. Dette er en oppdagelsesreise.

Jeg tegner ett partikkel halvveis lenger inn i atomet. Det ytterste elektronet er tegnet som en flat sirkel på overflaten og en likedan på kuleoverflaten i skallet halvveis lenger inn. Jeg ser to sirkler. Jeg tegner en linje på hver side i ytterkant av den ytterste sirkelen som strekker seg forbi ytterkantene til den indre sirkelen og helt ned til atomkjernepunktet. En V-form med to sirkler i, en på toppen og en halvveis nede i skallet under. Diameteren til det innerste er bare halvparten av det ytterste. Den virker jo så mye mindre, og jeg tenker fort at det er fordi kvadrat av en halv er fire ganger mindre.

Men så aner det meg at halvveis innenfor den innerste igjen, det vil si en meget kortere avstand innenfor, så er allerede arealet av denne sirkelen bare en 16-del av den ytterste. Linjene på hver side av denne v-kanalen er en og samme hastighet og nå som hastighetsløkken, hvilket feltets tetthet og styrke er i, og som alt dette forholder seg til ifølge differensialkraften. 1-4-16. Jeg tegner plutselig en bil på overflaten av atomet: Dobling fart gir 1-4-16-mer bremselengde. Jeg får sjokk, går ut, og tør ikke å gå inn igjen å regne ut den ytterste sirkelens areal og den halvveis innenfor før det har gått 4 timer. Jeg er slått ut. Dette stemmer med styrkegrad-ændring fra alle kraft-kilder.

Spørsmålet var om man kunne finne noe som i det minste lignet på de fysiske lover. Men når vi med en v-form og to sirkler finner at en og samme hastighet inn er lik akselerasjonen, tettheten, gravitasjonen, treg-heten, effekten, tids-forsinkelsen, elektriske felt, magnetiske felt, andre feltvirkninger, kollisjons-effekter, Ohms lov, brems-effekten, friksjonen, virveffekter for sammentrekninger og utvidelser, alt stemmer i en og samme tegning må jeg få be om å få ha sjokket mitt i fred inntil jeg kan godta at en og samme hastighet, en og samme tetthet og en intetsigende forskjell-funksjon kan klare å få frem dette.

At energier, bevegelser, alt balanserer, og gir god grunn til å se mange utsagn som nærmest bevist ut fra kort og greit den eneste mulige transformasjons-differensialen som kan feste årsak og virkning sammen.

Jeg søkte et tynt samsvar, gjenkjennelse av en lov, ett tall, og fikk en storm slike.

Skal jeg stole på denne tankegangen nå da? Kan jeg la være å stole på den? Jeg måtte i alle fall etter en pause sørge for at jeg fikk tegnet av dette ordentlig, og at jeg kunne finne ut mer om balanseringer og felt-utvekslinger for partikler og omgivelser, og hva formler og koordinater sa noe om. Der hadde jeg sett likheter og like mange mangler i utsagn og forklaringer.

Nye tanke-eksperimenter for logisk oppførsel, for felt og partikler.

Nå stod oppførsel mellom partikler og fordeling av slike for tur. At hvordan oppførte de seg mellom hverandre i små og store masser. Hva med aggregat-tilstander. På dette tidspunktet stoler jeg på balansen, pulsen, utvekslingen, ut-balanseringen. Men at det tross alt ifølge funksjonen vi fant, kun er balanse, men da den volumbevegelige balanse av like og ulike.

Jeg kontakt med sønnen som er utdannet på radarmåling og trykkmålinger i fly-trafikk. Han leser skissene og utkastene. Vi analyserer i 3 år hva vitenskaps-folk har gjort og funnet, helst hvordan, og tester om svarene vi gir viser samme sak.

Allerede første dag vi prøver ut dette, finner vi at denne omvendte square-rot-ligningen er løst, og videre at om atom-nummere er slik og sånn og at økende masse i atomskallet gir mindre størrelse til atomer så skjønner vi den gravitasjons-sammen-trekningen, og finner 4 modeller av atomideen selv, som stemmer med hva Einstein, Rutherford, Bohr og andre har sagt i løpet av få minutter, og kontrollerer dette i leksikon, og det tok oss stort sett ikke mer enn 5 minutter.

Så fortsetter mengder av tanke-utvekslinger om hva forsker-funn forteller, og hvilken grunner vi ville gitt for den samme saken. Etter en 4-5 uker blir vi klar over at vi gå gjennom sakene ordentlig for å se funn og modeller av lover og eksperimenter, og fylle ut selv der det ikke er opplysninger. Mye av dette er kontroll om de har funnet riktige løsninger.

Men nå kommer den store utfordringen, Gauss-Weber, Maxwell-Faraday, Lorenz, Planck, og Einsteins relativitetsteori. Da først begynner jeg i alle fall å kontrollere hva som sies om koordinater eller hvordan de angriper partikler, krefter og masser slik. Leser om matematikere, Euklid, Arkimedes, Pythagoras, cosinus, men går ikke lengre inn på ligninger da jeg mange år tidligere hadde gjennomgått å sette to annen-grads-ligninger opp mot hverandre for å få en tredjegradslikning, og fikk vite at fjerde-grads-ligninger var å sette to tredje-grads-ligninger opp mot hverandre.

Jeg forstod gangen men det fantes ikke da noe eksempel som det gjaldt for, eller noen som kunne gi et praktisk eksempel her, og jeg fikk nok å gjøre med andre saker: Økologi-bøker, geografi, geologi, mineralogi, petrografi, krystallografi i mindre grad, historie, biologi og evolusjon, arv, miljø, menneske-funn.

Det er synd å si dette, men hverken matematikken, geometrien, eller formler kunne gi meg nøkkelen til å analysere rom, tid, bevegelse og stoff, former, egenskaper. Allikevel ligger mye av det inkludert i alle sammenligninger. Men det var logikken om likt og ulikt, forskjell, hvis-eksempler, som ga best angreps-metode. Bevisst intuisjons-logikk. Logiske sammenligninger, ikke isolerte enheter. Men med en slik sammenligning som mål benyttes disse sammenligningsformer allikevel. Det er oppstandelsen, funksjonen, som ikke holder som bygge-funksjon til de samme tenkelige og fysiske tilstandene.

Videre funn ved siden av at balanser er registrert i alle fag-typer av fysikk og kjemi og av de store vitenskaps-forskere, helt i overensstemmelse med samme balanse og hastighet, tetthet, volum som differensialkraften sier. Videre at lys slik jeg så det, ble den beste og sikreste sammenlignings-energi som alle systemer utveksler med, og jeg vil nå sette opp en forskernes energi-matrise for disse.

Kontrollen er at sønnen undersøker dette, blant annet gjennom fag-situasjonen sin. Jeg spør om han kan finne ut om elektrisk felt, magnetisk felt, lys og gravitasjonsfelt har samme hastighet og 8 timer senere kommer han fra jobben og sier det at alle kilder viser dette.

Det visste vi på forhånd. Neste dag, hva er denne plancken for noe. I følge meg er det nøytralbalansen i sentrums-trykket som øker i takt med massetrykket. Sønnen undersøker, og sier at de fleste mener at det er forskjellige effekt-mål for ampere og kg, at en liten regneforskjell for disse effekter måtte ha utjevning for å stemme med at $E=mc^2$, det vil si at elektromagnetisk frekvens-effekt skal stemme med hva en får når denne går over i masse og omvendt beregning for at lys-frekvensen dannes.

Sønnen sier at det er en omregning-konstant. Da stemmer den med Einsteins formel at energien vi kan ha er masse ganger kvadratet av lyshastigheten, det vil si en stor bremselengdefart eller kollisjons-fart.

At all energien som vi kan få er begrenset opp til dette ved lyshastigheten. $E=mc^2$. En konstant høyeste endelige hastighet??! Nb: Altså mener mange at Planck-konstanten mulig er en omregningsfaktor/tilpasning.

Denne erstatnings-beregningen, konstanten, mangel-størrelsen settes altså inn i alle formler for at det skal stemme med både partikkelenergien og feltenergien rundt partikkelen. Dette er en av de viktigste faktorer i kvante-fysikkens plattform. Og den passer godt til kjemiens beregninger. Her lager en egne kvante-tall for de forskjellige elektron-skall-verdier. En kan beregne frekvens-styrke.

Det var i alle fall ikke lenger noen fare for at kvantene eller plancken skulle skape problem for balansen til differensialkraften, heller omvendt. Kvanten, Plancken, er begge beregnings-faktorer for balansen. Diracs endring av plancken til en sirkel i stedet for 4 kvart-sirkler er perfekt.

Det kan hende at det er en utflating av energien, en flate-effekt, kollisjons-flate, en bølge-effekt som slår ut slik og ikke bare en omkrets av en sirkel eller kule, eller slik Dirac mente, ett helt spinn til frekvensen til lys/partikler. Diracs ide er nyttet med hell for begrep om spinn til partikler, og beregning av de uoppdagede anti-partikler..

Vi får jo ikke vite så mye mer, ikke noen forståelse om partikler i rommet gjennom dette. Her må vi inn å se hva balanser og virvel-tiltrekninger og virvelutvekslinger ville oppføre seg som i tegne-eksempler. Dette finner vi ut av da.

Binde-virvler for partikler. Partikler og verdier kan ikke helt ut forstås før vi ser på hvilken oppførsel som gir de gaussiske krumninger og forhold mellom rette og kolliderende bevegelser, vannrett, loddrett og deres absolutte utveksling: Inn-ut-sirkulasjon. Utveksling.

Forståelse av kombinasjoner hos felt og feltpartikler.

På dette tidspunktet er det viktig å legge inn en avgjørende betenkelighet om virkning, bevegelse, hendelse, fordi det er avgjørende for hvordan vi skal tenke videre på balanse og felt-kombinasjoner, og feltpartikler, hvordan de kan virke eller kombinere felt-partikkel og felt-landskap. Ikke minst virke som selektive partikler og felt.

Vi kan selvsagt lure på dette begrepet forskjell, og uttrykket forskjellen. Like meget kan vi lure på begrepet virkning eller funksjon, som begge betyr at det er forskjell-funksjon. Men for å få to av noe, to adskilte, slik som to like og to ulike, så må vi ha forskjell.

Når det gjelder begrep om størrelser, begrep om det neste som kommer, eller det forrige som var i tid eller avstand, punkter og posisjoner, eller forskjellige veier i retninger, så må vi ha forskjell, slik at vi kan se når forskjellen er tilbake samme sted, eller like lang som den ved siden av, over, under, på eller i noe. Vi kan ikke sammenligne temperatur, varme, kulde, hardt, mykt, svakere eller sterkere lukt, samme lukt, smak, synsinntrykk, lyder, toner, gehør, balansen vår, bevegelsene våre, eller behov som sulten, mett, mere sulten, mere mett, tørst, kåt, behov for friskere luft, pust, kos, angst og trygghet, smerte og lyst, om vi ikke merker forskjellen.

Og i alle tilfeller må vi sammenligne og har vi ikke noe å sammenligne med får vi ikke informasjon, vi får ikke vite noe, vi kan ikke bedømme det vi står ovenfor. Om vi ikke sammenligner kan vi ikke vite om noe er kjent eller ukjent, så sammenligningen må skje enten bevisst eller ubevisst.

For hvordan eller skal vi vite eller forstå at alt det vi ikke tar hensyn til er en selvfølge, slik som å hente kaffekoppen, der vi nok passer oss for trappetrinn og kanter, men vi bestemmer ikke hvordan muskler får til å reagere innvendig for å jobbe, virke, eller hvordan signaler fra bevissthet kan virke til muskulatur, bare hvor fort, sterkt og presist vi ønsker å gjøre dette.

Gjerne etter sammenlignende erfaring og øving, eller som vi har evner til som gjør det ekstra naturlig for oss å utføre noe, mens andre har andre evner de har lett for å utføre slik. Sammenligningen i bevegelser, handlinger, hva som bør og ikke bør være slik eller sånn, og størrelse, fart og styrke i alt vi står foran, er slik at vi ikke finner like og ulike uten at vi sammenligner med det neste punktet vi har nådd frem til, eller gått tilbake. Når vi mener at de er like ser vi dette fordi om hadde den vært lengre, kortere så hadde det vært ulikt, og omvendt, at om de virker ulike så er det fordi vi sammenligner med om de hadde vært like. Men slike sammenligninger følger samme linjen av en posisjon, et sted og det neste. Selv der vi sier at det bare er ett punkt. Eller tenker oss det.

Fordi da sammenligner vi med at det er andre eller flere, minst en til, eller en forskjell fra denne ene som kunne ha vært der eller som vi kjenner til, og derfor sier vi: Nei, det er bare 1 der. Lignende er det med om vi har 1 eller 0, 0 eller 1, ingen eller noe der, noe eller ingenting.

Vi sammenligner med at det kunne vært noe annet vi så, oppdaget, likegyldig til om det er ingenting eller noe der. I enkelte tilfeller er det ikke likegyldig om det er 1, noe, eller 0, ingenting der.

Da sammenligner vi, eller krever vi, forestiller vi oss, at akkurat dette til forskjell fra alt annet er viktig. Eller eneste godtatte. Vi tenker ikke så ofte på at når det er noe vi vil, eller setter alt fokus på, skal ha igjennom, så krever vi at bare det ene, at bare det skal være gyldig, ikke annet!

At noe er motsatt eller annerledes, er noen ganger det samme, noen ganger helt andre utfall. At noe blir annerledes, blir lengre eller kortere, betyr ikke at det må være motsatt. Men at noe er motsatt er alltid annerledes. Om samme bildet snus opp-ned, liksom motsatt, så kan det faktisk være det samme, men inntrykket vårt er annerledes og det som er poenget, i det vi ser forskjellig vei og retning på innholdet fra slik det var først. Om spørsmålet er om det er samme ildet, er et annet spørsmål, og da er svaret ja. Forskjellen på alle ord og symboler er det som gjør uttrykkene forskjellig som mening, fordi de har forskjellig form eller virkning. Vi merker forskjell på å løpe og gå, fordi det er forskjell i fart og flyttemåte.

Det samme gjelder opplevelser og hendelser vi husker, alle lengre eller kompliserte, morsomme, meningsfulle strukturer, virke-sammensetninger, som får en hendelses-karakter. Det meningsfulle eller som gir mening er at årsak-virkning, strukturen, det som hender eller som vi oppfatter kan sammenlignes med et behov, alt fra hva vi liker eller skal gjøre, til det vi mener vi ikke liker og i hvert fall ikke skal gjøre. At vi ikke finner noen poeng i slike mål, hendelser eller adferd. Vi er som regel opptatt av et mål, behov, å gjøre, som vi sammenligner med, og en viss sum behov gir oss en samlet opptatthet, mål, mening på de gitte tidspunkter i livet. Det er da den hovedsakelige sammenlignings-profilen vår.

Det er ved å merke forskjell, som virkning og funksjon, som er forskjeller, at vi kan få informasjon og kombinere dette. Ved å kombinere slikt kan vi få frem mengder nye nyanser av dette, som mere enn og mindre enn, eller maken, som gir flere innfallsvinkler.

Ved å søke, lete, finne, som alle er sammenlignings-funksjoner så vil vi kunne få så mange krysskoblinger rundt en sak at vi til slutt forstår hvor enkelt eller komplisert noe kan være. Å forstå betyr at du har oversikt over sammenhengen, at du har orientering om forholdene, eller årsak-virkning-rekkefølger, eller mulige slike rekkefølger. Om vi ikke klarer å sammenligne det med noe, så forstår vi det ikke.

Slik er det også med rom, bevegelse, form og egenskap. Det vil si virkninger av det vi ser i naturen som mer eller mindre er bygd rundt dette, ikke minst det vi kaller felt-forskjeller.

Etter hvert vil såpass mange nyanser og informasjonen dukke opp at det øker muligheten for å se om det kan være tilsvarende forhold som passer inn, slik som balanse, energi-bevarelse, utvekslinger, men at det virker vanskelig å finne årsaken til det hele. Fordi bare begrepet bevegelse gitt ved bevissthet, eller ved vilje, eller ved drivkraft, eller ved at noen dytter/beveger noe, at en annen bevegelse beveger noe, gir ikke svar på hvorfor bevegelse finnes, eller at noe kan ha den egenskapen.

Bevegelse kan kanskje kjøpes i den verden vi lever i, men at vi har bevegelse og at bevegelse finnes, det kan vi ikke kjøpe. At vi har behov for bevegelse er en ting, men at bevegelse virker, det kan ikke noe behov noe for.

Bevegelses-egenskapen er ikke en ordre. Den har samme vanskelighets-grad, forklarings-tyngde, som det å drive noe, driv-kraft, eller det å gjøre noe, enten det er bevisst, eller ubevisst, bevisst eller fysisk. **I utgangspunktet er funksjonen den samme, at det oppstår som forskjellen fra det som var, i det som er. Den egenskapen bestilles ikke ved en ordre. Det som Er må Virke.**

Det er ikke gitt bare ved at noe Er. Begge deler må være, og ikke uavhengig av hverandre. Er og virkning er sammen, og begge Er virkninger. Eller hva virker det som, form og bevegelse, Form og egenskap. Vi må kunne se at forskjellige former har forskjellige virkninger selv om de skulle ha samme opphav-funksjon. Vi må også se at virkningen er slik til at vi har forskjellige former. Og hittil kjenner vi ikke annet enn til endrende former, i forståelse og fysisk natur.

Mange sier at det er mere i årsaken enn det er i virkningen, andre at det er mer i virkningen enn det er i årsaken. Vi kan føre dette over til helhet og dens deler. At det er mer i helheten enn i delen. Ja så lenge vi isolerer delen så, og ikke tillegger en del å ha slik egenskap for kombinasjon som det gir i sammenheng med annet. Når vi deler opp noe, så har vi en tendens til å fjerne den mulige egenskapen som fører til funksjoner ved sammensetning av deler. Vi tar vekk en egenskap vi kanskje ikke har et grundig nok belegg for å ta vekk.

For eksempel så vil det å isolere en del av helheten faktisk være umulig uansett hvor mye vi deler den opp. Her får vi ellers en mekanisk tankegang. Det som skjer med flere deler er flere kombinasjons-muligheter, det vil si flere nyanser av det samme, for eksempel flere bevegelser eller flere logiske kombinasjoner, slik at flere slike virker på mange forskjellige måter. I den fysiske verden er det stort sett slik at summen av bevegelser allikevel er den samme. Og lignende er det for bevisstheten. At alle mulige kombinasjoner kan tenkes, men vi er ikke klar over disse.

At vi blir klar over flere muligheter, kan ekspandere muligheter voldsomt av og i det som alt er, men det er fremdeles ikke noe mer alt, bare kombinasjoner av flere oppdelinger eller oppdagelser i det som alt er, og hva vi kombinerer av dette. I volum og mengde er alt vi gjør noe med og ut av og også vår oppfatning da av dette, ikke mer enn de nyanser vi kan kombinere av dette, og gjør ikke forskjell på del og helhet om ikke delene isoleres.

Det er ikke sagt at delene ikke kan isoleres eller kombineres. Men det å virkelig isolere en del. Å mene at den er isolert, helt for seg selv, ikke har en potensiell mulighet sammenlignet med helheten, ville gjort det umulig å kombinere dette med noe, om deler kan kombineres. For meg virker det som at helheten alltid er der, at det er denne som fordeler seg i ulike mengder og danner nyanser, og gir inntrykk av at det oppstår annen tetthet mellom årsak og virkning. Stort sett er oppdeling flere relative forhold og retninger i ganske enkelt det samme.

Jeg mener at det ikke stemmer, at helheten er såpass konstant at den kan fordele sitt innhold, virke, og også få disse sammen igjen, at de er like mye helhet om den fordeler virkninger eller samler virkninger i forskjellige grader.

Det er nyansene av virkninger som øker eller avtar, ikke mulighetene eller at helheten endres som størrelse, eller at delen som sum av alle deler, er noe mindre enn helheten. Når de enkleste partikler dannes, spesielt når vi tenker på dette som et overtrykk i gravitasjonsrommet, en fortetning, mer energi blir stedet tregere enn gravitasjons-trykket rundt. Dette trykket vil om det ikke er bundet til en balansert sirkulasjons-utveksling-retning som ikke balansert kan endre banen, men må opprettholde trykket et sted som en balanse; så vil overtrykket vandre fra denne plassen og i den retningen som resultant-gravitasjons-trykkets retning peker,

Det neste sted i retningen for gravitasjons-flyten, og skape en for-plantning-bevegelse i retning av et lettere trykkområde. Dette skjer inntil feltlinjene inn-ut, av objektet, trykket, blir fanget opp av lignende felt-linje-retninger som suger opp denne energien, gjør trykket lettere for lyset ved å fange det opp i seg. En merkelig måte å finne en lettere trykkplass på. Energi suges ut av lyset og gravitasjonen rundt må mate partikkelen mer, og frekvensen øker av at tettheten rundt øker i utskiftning og partikkelen blir tregere og tyngre.

Om et frigjort partikkel-trykk slik som energier, slik som for eksempel en av de minste enheter vi kjenner til slik, lys, elektromagnetiske bølge-partikler eller fotoner som de også kalles, så vet vi da at lyset forplanter seg fra der trykket dannes, det tregeste stedet for dette, opp-spinningen, dannelsen av trykket eller trykkforskjellen, og at dette sendes mot et lettere trykk-område for å balansere trykkforskjeller slik som for-eksempel et annet sted med masse som drar inn gravitasjon, eller at lystykket farer videre i gjennom et balansert gravitasjons-rom med lite endring i.

Om trykket endres i gravitasjonen, så endres trykket i lyset tilsvarende. Balanse-spenningen beholdes altså. For anti-gravitasjons-partikler eller positroner gjelder det motsatte, men ikke i forhold til lignende anti-graviterende partikler, fordi da foregår trykkendringene samme vei for disse, fra oppspinn-trykkplassen og til lettere utjevne trykk-områder. Med elektriske overskudd har vi det samme, at de elektriske overskudd forsøker å finne veien i motsatt retning igjen, balansere, via de nærmeste gravitasjons-områder som kan lede disse, slik som da en elektrisk leder skaper en motsatt rettet strøm-retning i en leder som ligger samme vei ved siden av denne strøm-førende lederen.

Lyshastigheten og gravitasjons-trykk-hastigheten er den samme. Når styrken øker i det felt-energien kvadreres for hver halvering inn over i en partikkel, så nærmer dette seg til slutt gravitasjons-trykket som lukkes inne og krever sirkulasjon av lys-energien. Et rotasjons-partikkel oppstår der dets gravitasjon er i balanse med gravitasjons-trykket utvendig og innvendig. Derfor fungerer G-faktoren i Black-Hole-teorien. Magnetisering er lys-bane + tilbakeført gravitasjon.

Det er allerede noe som er klargjort. Når vi får spørsmålet om hva rom, bevegelse, tid og former er for noe, eller hva den minste del av dette består av eller fungerer slik at vi får en slik egenskap, da oppstår både problemet og løsningen. I det jeg skal forklare avstand, posisjon, utstrekning, dybdene i tomheten, og den minste bestanddel av alt dette, det minste vi kan kalle det neste, så kan jeg bare si at det er en forskjell, eller at det er forskjellen som er virkningen, egenskapen, funksjonen til hver av disse.

Jeg kan ikke her gjenta dette med å si at det er utstrekning, avstand og den neste posisjon, som forklaring, fordi da sier jeg bare at jeg gjenkjenner det som er, ikke hvordan det fungerer. Videre kan jeg ikke kalle det neste for ost, jern, et personnavn eller stedsnavn, eller bare finne på noe tull. Eller si at det er jord, luft, ild eller vann. I alle disse tilfeller med en forklaring ved å navngi eller ved ønsker og vilje, at det er drivkraft her, nytter det ikke å forstå mer av oppbygning og funksjon til rom ved å kalle det materie eller ånd.

Eller kalle, si at dette er Gud eller kun en mekanisk naturfunksjon, eller Natur. Eller at noen skapte dette, eller bare er en ukjent naturfunksjon. Det eneste jeg kan forklare rommet med er en forskjell-funksjon som den minste eller største del av slik naturens rom fremtrer. Spørsmål om hva, hvordan egenskapen er, fremtrer ikke med hvem som gjorde det eller hvorfor de gjorde det. Spørsmålet bør besvares med det minste eller viktigste bidraget om funksjonen vi kan merke eller se en slik forskjell-natur på.

Vi finner ikke noen annen logisk egenskap for rom enn at det er forskjell som utbrer seg, og denne utbredelsen er selv en forskjell-funksjon av samme type. Hva som nå skal skille utstrekning-forskjell fra bevegelse-forskjell, eller tidsforskjell, er helt avhengig av måte forskjellen oppfører seg på. Både funksjonen og forklaringen på det som er gis ved funksjonen. Først og fremst så er alle typer utbredelse liknende rom, det som har avstand og retning, forskjellige veier, kun mulig å forstå gjennom at vi forklarer det som en forskjell-egenskap, funksjon, av typen forskjell som gir utstrekning. For at utstrekning skal kunne bygges eller slik det er bygd, det som må til for at det skal være utstrekning, og kunne være utstrekning.

Vi forklarer ikke noe med å besvare bare hva eller hvem som lagde det og var årsaken til egenskapen slik. Bare med hvordan denne egenskapen er eller hvordan det ble lagd og bygd, og med hva, hvilke funksjoner som får frem egenskapen. Bare navnet, gjenkjennelsen forteller ikke om bygge-struktur, funksjon eller årsak, bare gjenkjennelsen av hvilken type bygge-struktur, ikke bygge-elementene eller hvilken sammenhengende trinn som får slik egenskap frem. Den kan være, eller er inkludert i gjenkjennelsen, men uten forklaringen.

Vi kan kjenne til bruks-nyttene og variable muligheter og sammenlignbare forhold i dette som allerede egenskapen er. Om det er plass der. Virkemuligheter for aktivitet. Selve bygge-strukturen, funksjonen, kan vi bare beskrive med at den innebærer forskjell-funksjon uten å vite hvorfor akkurat denne type forskjell er der. Unntaket er at om ingenting er umulig, så må det være forskjell også av slik type overalt.

Noen annen grunn finner vi ikke. Om ingenting ikke eksisterer så er dette ikke en tilstedeværende grunn, og dermed heller ikke selve årsaken eller funksjonen vi har funnet. Den eneste årsak bli da at en samlet forskjellsfunksjon har denne typen forskjell-egenskap i seg samtidig med de forskjell-egenskaper som er ellers i en total og absolutt forskjell-funksjon som er en værende og mulig som en virkelig og virkende funksjon.

Det samme gjelder for bevegelse, tid, former og egenskaper, men ikke uten at de fungerer i samme funksjon overalt og samme sted overalt som en hel funksjon. At det er derfor at de er sammen slik som rom-bevegelser med trykkfunksjon med en tid som er like lang uansett takt i forhold til de prosesser som skjer.

Vi står bom fast i andre forsøk på å beskrive rom eller avstands-natur, og dimensjoner, altså størrelser, det å kunne plukke ut en eller enhet og sammenligne noe med. Det er først da at forskjell blir til en mer virkelig funksjon. At forskjell ikke gir meningsløs sammenheng. Og gir best beskrivelse av årsak og virkning. Som alltid gjentatt funksjon i alt så har den relevans, og må tas på alvor. Den virker logisk og gir logikken funksjon. Enhver annen gjenkjennelse, navn på egenskapen forteller ikke funksjons-egenskapen som frembringer dette.

Det som er sikkert, er at om det ikke var utgangspunktet i Differensialkraftens logiske funksjon som en og samme hastighet, en og samme tetthet, en og samme styrke som en bevegende prosess som skiller seg ut som prosenter av feltdriften og inn i hastighetsløkker, så ville jeg ikke forstått at effekten, tidsforsinkelsen, tregheten, og akselerasjonen var en og samme funksjonsbevegelse, og heller ikke funnet ut at enhver avstands-sirkel fra et objekt om ringens energi samles har samme energi som i alle andre sirkler vi tegner opp slik og den energien som vi oppgir som partikkel-energi. Alt stemmer med en absolutt balanse i denne prosessen og at bevegelse er balanse-bevegelsen. Konstant energi for helhetsrommet. Og derfor ekvivalensen i de kjente energiers fordelingsmengder som er forskjellige. Bane-brytninger.

Kapitel 3 Logikken.

Vi vil alltid opprette det vi ser som sammenlignings-faktor, som husk. eller å ha noe i minne, i og for bevisstheten. Her er mange eksempler fra korttids-minne- og langtids-minne. Men så sant noe er i oppmerksomheten, i bevisstheten vår, som alle burde forstå er en sammenlignings-funksjon, uansett felt-, kraft-opbygning, det vil si som minne-lager som hentes frem til sammenligning, eller som vi har blitt oppmerksomme på som en forskjell som har vist seg i bevisstheten vår, en forskjell fra det som var, eller at det vi merker er en forskjell, altså merke noe, og som vi i alle disse tilfeller bruker til sammenligning av det neste eller noe annet.

En sammenligning er for eksempel at en form, passer, likner en annen form, eller at den neste forskjell vi sammenligner er lik eller ulik det vi sammen-ligner med. Det som skiller seg ut i oppmerksomheten vår som lik eller ulik, kan derfor være kjent eller ukjent, gjenkjennelsen, og baserer seg på at det vi ser, oppfatter, husker, sammenlignes med det neste.

Det betyr at det vi vet eller har sett, husker, eller har i bevisstheten samtidig med at vi søker eller oppfatter annet, virker slik at dette ene, enten det er en lik eller ulik, kjent eller ukjent faktor vi tidligere har opplevd, har i minne, eller har oppdaget i øyeblikket, virker som sammenlignings-faktor. Vi bruker altså den like som enheten, eller så bruker vi den ulike som enheten. Den like og ulike blir faktisk bare to forskjellige enheter, måle-lengder, mål-stokker, sammenlignings-styrker.

Dette er delvis revolusjonerende. Dette forklarer hvordan forskjellen som trer frem skaper både enheten og hvilken funksjon 1 har, og arten forskjell. I det vi benytter den forskjellen som vi merker, som er nødvendig for at enheten, en lik eller ulik skal stå frem, skaper samtidig som husk, eller bevissthets-form, det vi skal sammenligne med, og dermed er det også årsaken til 1, enheten, det vi sammenligner med som like eller ulik, at det er slik enheten, 1, er gjengivelse og kopi av både den virkelige fremtredelsen og slik vi oppfatter fremtredelsen som begrep. Altså som pekere, kopier, gjengivelse, opp-merksomhets-fokus, husk, minne, eller samtidig er bevisst om i det som foregår i øyeblikket slik som ett bilrace eller arbeids-oppgaver, humor, fest.

Når en lik, eller det vi vil sammenligne med er søk for det neste øyeblikk, her operasjon, prosess, den neste sammenligning bevisst, men også ubevisst, så virker dette slik at et svar sier at det neste er likt eller ulikt med det vi har som sammenlignings-enhet. Men det betyr også at ved å sammenligne med enheten, og det neste er forventet å se en maken, lik eller en ulik, men at tilstanden ikke viser en ny lik eller en ny ulik, da virker det slik at vi sier at det ikke er noen lik og ikke er noen ulik med det vi sammenligner med, og vi svarer at her er det ingenting. Det samme gjelder for alt vi vet eller kan merke.

Om vi sammenligner med alt dette og ikke merker noen forskjell fra tilstanden som var så svarer vi at det ikke har hendt noen ting. Det viktigste her er at vi tross ingenting som svar, har og benytter sammenligningen vår med det ene eller alt vi har av evne til å merke en forskjell som lik eller ulik. Om det neste slik ikke dukker opp, så har vi faktisk en tilstand der, det vi sammenlignet med. Den er der, men det har ikke kommet noen nye, eller hendt noen forskjell fra tilstanden.

Dette betyr: At vi benytter den samme enheten, alt vi har av evne til å merke forskjell, både som mål for Ingenting, for Lik, for Ulik, for Enhet, og 1 og 0, Ikke.

Vi sammenligner enten med alt vi har av husk, viten, erfaring, eller med den tilstanden vi er i forhold til den neste eller hva vi skal sammenligne med, at dette blir enheten, det samme, 1 som en lik eller som en ulik som vi søker å finne like eller ulike til. Det å søke er å ha noe å sammenligne med. Har vi opplevd tilfredsstillende noen gang uansett hvilken, så vil dette være ut fra et behov som reagerte på dette, enten vi trengte dette eller ikke, og der den tilfredsstillende følelsen er enhet for det vi søker, uten at et behov presiseres eller blir analysert, eller er klargjort for oss.

Det eneste som teller i denne sammenligningen er at behovet eller enheten vi finner benyttes til å finne en maken opplevelse, en tilfredsstillende, en lik eller ulik eller ingen endring i tilstand, 0, ikke. Men å søke er uansett en sammenlignings-funksjon der enhet, opplevelse, er målet. Det vi søkte etter. Det kan være mange former som gir lik mål-tilfredsstillende.

Det å lete er en annen form for begrepet å søke, og kan ofte slik som søk, være bestemt eller ubestemt, at vi ikke vet sikkert hva som faller i smak eller virker sammenlignbart med ønske. Eller er den rette formen eller enheten, det rette mål-enhet eller målet i kilde-mål. Men alltid at målet med å søke og å lete er Å finne.

Å finne er selvsagt da sammenlignings-funksjonens svar i den form at vi nå avgjør sikkert om det vi har funnet kan være eller er det vi sammenligner med. Funnet kontrolleres nå i motsatt retning med hva søket og letingen hadde som form. Både bevisste og ubevisste følelser, behov, affekter, sinnsstemninger/humor-summen, følelse-summen, og former og mønstre, oppførsel, adferd, egenskaper, også slik som tall, geometri, enheter, måleenheter, er med i slike sammenligninger. Vi kan godt skille ut en enkelt sak som hovedmål, liknende en langstrakt affekt.

At vi reagerer, søker, finner ut fra hva som passer eller ikke passer og der reaksjonen eller søket, det vi finner, da er grader av likhet og ulikhet balansert med forutgående tilstand, sak, hendelse og stemning.

Det som passer og ikke passer, eller er lik eller ulik med noe, er også det som er mer, passe eller mindre, ofte også bra, passe eller dårlig, og er like godt mål for og bedømmelse av holdbarhet også i moral. Mens den egentlige absolutt for moral, at alt er riktig, er at det er holdbart. Holdbarheten er selve målefaktoren, men det ser vi ikke. Vi sier at vi ødelegges av noe som for oss er helt uvedkommende. Og tross 0 trusler, så blir vi sinte, redde, eller reagerer ekstremt på noe som egentlig ikke er farlig eller skadelig.

Angst for edderkopper, og angst for brudd på verdier vi aldri selv oppfyller fordi de ikke gjør noen forskjell i hverdagen eller i holdbarheten til kropp og sinn.

Både natur, fysisk, fysikk, og bevissthet, følelse benytter lik, ulik, passer, ikke passer, som sammenligningsfaktor, altså reaksjonen på sammenføyning og splittelse i følelser, bevissthet og i fysiske reaksjoner, virkemåter. Dette er sammenlignings-funksjoner der endring, bevegelse, virkning i tilstander, former er inkludert, tanke eller fysiske egenskaper.

Når vi i tillegg ser at like og ulike som passer eller ikke passer virker slik både for bevissthet og natur, behov og fysiske egenskaper, så forstår vi hva sammenligningen er for noe. At den gjentar seg selv liknende en repetisjon. Repeat, uansett bekreftelses-måte som at form dekker en lik eller ulik form i samme bilde og at vi avgjør om de er like eller ikke, eller at den neste ikke dukker opp, som ikke, ingenting. For å lete, etter hva som helst, så blir dette alternativ sammenligning.

Dette er både problemet og løsningen. Det vil si at vi setter inn de faktorer vi har som en sammensmeltning eller splittelse, er lik eller ulik, eller ikke. Så kommer en lik slik vi sammenlikner med en av de to vi sammenlikner med i denne nevnte gruppen, og igjen, er lik, ulik eller ikke svaret. Derfor er dette en form som likner et regnestykke der vi da får Er-Lik.

Ved å bruke hvis, betyr dette alternativ Er-Lik. Det er fordi at om vi ikke har med hvis, som viser at dette er ut-prøvelse-faktorer eller bevis-føringer, så blir samme formen bestemt. Om alle A har egenskapen C, og alle B er i gruppen A, så har alle B egenskapen C. Alle logiske syllogismer følger denne formen som kan settes opp bestemt eller ubestemt. Men det er ingen forskjell på Hvis-faktorene og de bestemte faktorene, for begge er Er-Lik. Og det er lik og ulik som er gjenstanden og dens egenskap sine sammenlignings-verdier.

Hvis, og gjentagelses-funksjonen, vil sammen med funksjonene lik og ulik, der nettopp hvis og gjentagelse er likedanne faktorer av lik og ulik, altså forskjell-funksjoner for sammenligningen som er form-enhet og egenskap-enhet. Disse som like og ulike, akkurat slik som begreps-formen i husken, som like og ulike, inkluderer kjent og ukjent, gjenkjennelsen, og som det er godt å få bevisst frem. At vi kan gjenta sammenligningen som sammenligninger med alt annet. Om det er ett mål-svar der, eller årsak-virkning, sammenheng.

Ved lik-lik, lik-ulik, ulik-lik, og ulik-ulik, så får vi alternativet enten eller, og både og. Vi har da alle, der ingen like er Ikke, og der bar Og-begge, eller at en av de fungerer er til stede, og fungerer som ganger og **eller** fungerer som pluss. Forskjellen fra vanlig beregninger er at funksjonen stort sett er svaret, at det fungerer. I virkeligheten vil alternativet for øket strømmengde om begge transistorer slipper igjennom dette, fullt mulig.

I praksis er det oftest økning som gjør og-er og eller-e, forskjellige fra standard svar. Om alle de logiske kjente faktorer blir mulig fra samme forskjell-funksjon vi tar ut-gangs-punkt i for differensial-kraften, så fungerer også utstrekning og bevegelse, og kombinasjonen bevegelse-utstrekning, spesielt som vekst- eller ekspansjons-faktor, det vi får frem som en rom-tid-felt-styrke-formasjon i endring, også som logiske funksjoner av systemer som passer eller ikke.

I og med at dette er styrkefelt, så er dette en logisk kraft, og en logisk virkende kraft. Stort sett så kan vi si at det er forskjell-karakteren, grunnfunksjonen som er hovedårsak til både utstrekningen, bevegelsen, virkningen, og til de logiske funksjoner i denne, slik at Spinoza slik får rett i dette. Det som manglet hos han var hva og hvordan den kan virke, fungere, og hva som gjør den logisk. Differensial-kraften er fremkommet på et annet grunnlag enn på en udefinert logisk sats som hos Spinoza.

Slik sett er rom, tid og bevegelse, former og egenskaper en direkte undersøkelse, deduktivt, og det er ikke formler, matematikk, geometri, eller vitenskapsteorier ellers, eller eldre filosofiske modeller som er årsaken til funnet. Helt privat grubling. Denne logikken benyttet ovenfor det mystiske, ukjente, begrep om ukjente dimensjoner og transformasjoner, rett og slett logiske funksjoner, virkninger, som vi ikke har god oversikt over. Det samme gjelder intuisjonen, å merke forskjell. Stort sett er mangfoldet i den nevnte rom-tiden stort nok for å dekke det meste vi kan forestille oss.

Vi har nå grunnlag nok til å kunne gå løs på plansjer, skisser og figurer, med forklaring til hva disse viser ut fra teksten vi har vært i gjennom. Men først greit med en summa av det som har komme frem til nå. Vi har med tanke på de eneste kjente fysiske mål utenom styrken, drivkraften, funnet frem til at utstrekning og bevegelse angir rom, bevegelse, rom-tid, tid og formegenskaper i fysisk rom, funnet at både bevegelse og utstrekning er en type forskjell-funksjoner.

Samtidig har vi funnet at absolutt ingenting og ikke-væren som en absolutt eliminering av alt som er, inkluderer at virkelighet og muligheter er fjernet. Et slik Absolutt Ingenting, Ikke-Væren er altså ikke mulig av denne grunnen. Det er ikke lenger to like eller to ulike her, ingen forskjell, ingen sammenligning slik at vi kan få Det Samme, og tomheten og innholdsløsheten er borte.

Bare det som virker motsatt, som eliminerer muligheten til det umulige, det som er annerledes enn en slik umulighet, den totale forskjell, eller absolutte forskjell fra dette er mulig.

Til sammenligning mellom utstrekning og bevegelse i utstrekning, virkning i utstrekning, så har vi funnet at dette kun er forskjell-funksjoner og at de er samtidige i hvert punkt i fysiske bevegelige objekter, inkludert styrken. Egenskaper til former. Det som nå skjer er at med kun rom og bevegelse som sammenlignings-faktorer så finner sted en tilfeldig sammenlign der absolutt forskjell og bevegelses-forskjell og utstrekning-forskjell fungerer sammen.

Om man tenker seg total forskjell bli født, eller er værende som en fullstendig funksjon, så vil utstrekning som ikke kan forklare bevegelsen og bevegelse som ikke kan forklare utstrekningen eller former, til sammen der utstrekningen hjelper bevegelsen og bevegelsen hjelper utstrekningen ved at de er i samme forskjell-funksjon som en vekstfunksjon, samme differensialfunksjon, gjøre at en bevegelses-utstrekning kan virke der rom og bevegelse er forenlig, og der avstanden og bevegelsen er like lange hele tiden.

En slik vekstfaktor vil vokse inn i uendeligheten som en uavbrutt kontinuitet, uten brudd mellom årsak og virkning, være en enhetlig rom-bevegelse-funksjon. Når denne er uendelig kan den ikke vokse mer og vil utveksle i seg selv fordi bevegelse-vekst-potensialet ikke stopper å virke. Vi får en uendelig utvekslende balansert rom-bevegelse eller romtid.

Men samtidig med veksten har alle deler samme funksjon som vekst lokalt alle steder punkt, kontinuitet. Dette vil faktisk virke som et trykk, eller som en ekspansjons-faktor, som omdanner vekstfunksjonen til et ekspansjon-rom-bevegelses-trykk med balanserte utskiftninger. Det betyr at alt har alle steder samme bevegelse, tetthet og utstrekning for alle like bevegelse-volum.

Utvekslingene krever at bare deler av mengden er med i utveksling-strømmen, og forklarer hvordan da tetthetsendring på en slik utveksling foregår, og vil senere som jeg viser, at det gir våre akselerasjons-faktorer for fysiske gjenstander. De fysiske lover.

Å få denne forskjell-funksjonen som svar på hva minste del tid, bevegelse, utstrekning/rom, og virkning/styrke, på former og egenskaper var noe så absolutt utilfredsstillende som et menneske kan oppleve. Samtidig virker dette svært logisk. Ja, mystisk. Å merke seg at Absolutt Ingenting/Ikke-væren manglet forskjell, virkelighet og mulighet var ganske pussig, og at det først og fremst som motsatt, annerledes, kun kunne være den absolutte forskjell fra dette som var mulig. Igjen ganske utilfredsstillende svar, men nå lå en indikasjon om noe likt tilstede, at de nevnte forskjeller passet til total forskjell-egenskap.

I det disse fysiske forskjell-funksjoner som rom og bevegelse smeltet sammen til en og samme vekstforskjell, vekstfunksjon, som også er forskjell-funksjon så ble dette en skremmende, eksplosiv opplevelse der denne som ubrutt kontinuitet eller vekst måtte bli uendelig, men konsekvensen var oppdagelse av at da kunne den ikke vokse mer, og slett ikke skrumpe. Med samme vekstfunksjon ville den, intuitivt oppfattet, utveksle med seg selv. En slik oppfattelse kommer sikkert av at vi ser det samme i naturen.

Men stadig flere argumenter av slik vekstfunksjon antyder at når utstrekning og bevegelse er mot-satser til ingen slike, så blir konsekvensen logisk at den bevegelsen skjer, og de senere argumenter bekrefter dette langt på vei da den motstanden som hevdes om dette ikke virker på samme måte for en slik uendelig kraft-virkning-modell. Her spiller andre faktorer vi ikke tenker over inn i bildet og det blir ingen stillstands-balanse, men heller en videre bevegelse-utveksling balansert.

Når vi samtidig vet at det er virkning og bevegelse, at vi erfarer at dette er tilfelle selv, nytter det ikke å skylde på ønsker, vilje, bevissthet, Gud, kraft, vesen, knapt nok bare naturen selv.

Det som ikke har kommet frem tydelig er begrepet om en usynlig hand som styrer, beveger, alt. Differensialkraft-funksjonen virker slik med sitt pågående ekspansjons-dytt. Som en hel-strekt kontinuerlig funksjon må bare alle områdenes like-trykk balansere bevegelsene med hverandre som alt antatt for likeverdig funksjons-styrke overalt. Som om det var en mengde bevegende hender i et jevnt-flytende kar funksjonelt.

Grunnen er at all drivkraft må ha en bakgrunns-funksjon slik som i begrep om at Gud eller Naturen fungerer, eller bevissthet, vilje, naturkrefter, antatte drivkrefters funksjons-faktor. Eksistensens mulighet til endring er gitt i en allerede virkende funksjon, og før det kan ikke drivkraft, vilje eller natur virke selv. Da vi vet at eksistensen virker, virkning og bevegelse, så ligger årsaken først i denne funksjonen, ikke i Gud eller Naturen. Ikke i at vi henviser til at noen har lagd det slik, noe som virker, men at grunnen er ukjent. Ikke nytter det at vi henviser til at naturens bevegelse forårsakes av andre bevegelser, dytt eller flytt, årsak og virkning.

Det er noe i naturen lenge før formler og tall, dyttene, vilje, styrken, formene, og det er en slik virkende faktor som alt er der. Vi erfarer at den er der, og vi kjenner den ikke. Vi setter bare opp proporsjoner over dens ansikt og oppførsel/retninger, altså gjengir dens mønstre, former, og ikke funksjons-årsak. Med samme tetthet, bevegelse for alle like volum og samme styrke, virkning, så må dette som utveksling tvinges til å bli balansert. Dette betyr at bevegelse er lik mot-bevegelse, kraft lik motkraft og eventuelle bevegelse-energier lik mot-bevegelse-energier. Samtidig som at bevegelsen, utstrekningen, styrken, kraften, drivkraften eller energien er konstant og uendret, men fordeler seg proporsjonalt i utvekslinger.

Når så videre hvert sted, eller under hele veksten også har samme vekst-funksjon hvert eneste sted, blir hele rommet et likeverdig trykk, at vekst-funksjonen også virker som en ekspansjons-faktor, og at vi slik får et rom-bevegelse-ekspansjons-trykk, eller et rom-tid-felt-trykk som utveksler, endres/relativt som formasjoner i bevegelse.

At rom-tiden danner aktive former inne i seg. Trykkfunksjonen virker også som styrke og tetthetsgrad som slik aggregattilstander gjør, fordi bevegelses-endring, her kalt hastighets-løkker, skaper både tids-forsinkelser og treghet-utvekslinger i rom-tiden.

Denne felt-teorien virker som en flytende funksjon sammenhengende, der større treghet minner om til-frysning og svakere treghet minner om flyktige spredninger, men styrt av balansetrykk som bevegelses-balanse.

Er denne differensialfunksjonen virkelig, riktig, så skaper den årsak-virkning, og logikken. Hva verdens-fornuften og rekke-følgene oppstod fra. Er den riktig skaper den drivkraften. Og til slutt en balansert utvekslende rom-tid-styrke-felt-formasjon som endrer sine posisjoner og størrelser proporsjonalt balansert i bevegelser og volum, og av hva jeg fant i disse feltene, de fysiske lover, formler eller proporsjoner. Her er ikke begrepene materie og ånd. Kun logisk funksjon.

Å finne en funksjon som differensial-kraftens, er det samme som å prikke inn de rette tallene i alle verdens lottosystemer på en gang hver uke i året. Og kanskje samtidig å tolke følelser riktig og gjøre riktige handlinger uten et feiltrinn et helt år, mens en er topp aktivt i arbeid i en millionby. Eller aldri gjette feil på hva en annen tenker. Så hvor rett og følsomt må man holde tungen sin under slik tenkning. Tålmodighet? Transe? Jeg tror mest på stemnings-balanse!

OM SKISSENE:

Da kommer skisser, plansjer, sammenlignings-bilagene.

Skisse 1. De første tenkelige skisser er ikke tegnet, der vi ser får oss alt som rettere bevegelser, krumninger og sirkulasjoner som virvler og rom-kule-virvler. Men disse kan beskrives med den første skissen der vi tegner opp hastighets-løkken og gjør oss en formening om betydningen av denne, hvilke muligheter som oppstår.

En hastighets-løkke danner en sirkel ut fra en hastighets-retning. Slik forkortes hastigheten og hvor langt hastigheten rekker på den samme tiden som en rettlinjert hastighet. Vi får altså både tregghet og tids-forsinkelse av samme grunn. I tillegg ser vi at sirkulasjonen er mer stabilt plassert i rommet. Den må både krumme seg med-strøms med fartsretningen, gå på tvers av fartsretningen, gå baklengs i forhold til fartsretningen og igjen krumme med-strøms fartsretningen. Halve tiden går løkken motsatt av fartsretningen.

Om vi deler med-strøms og motstrøms som 50%, 50%, så har fartsretningen en stigning med-strøms lignende en sinus fordi den beveger seg i fartsretningen samtidig som den stiger, ellers ville den ha sett ut som en halvsirkel, og omvendt for den synkende fartsretningen. Verdien avtegnes altså derfor logaritmisk slik på skjermen. Måling. Det er en sirkulasjon som etterlignes. Noe som forsøker å være sirkel eller kule slik bølger og malstrømmer forsøker.

Ved vekslende strømmer, vekselstrøm får vi en nedbremsing av hastighets-retningen og en akselerasjon motsatt vei igjen, slik at sirkulasjonen danner to halvsirkler på tvers av fartsretningen. Dette skaper et større tap i styrken enn hos likestrøm, men så er også likestrømmen noe som taper seg fort i lengdestrekkene. Strøm vil oppføre seg annerledes enn lys fordi elektroner er stasjonære, mer kuleformasjon av hastighets-løkker og graviterer, mens lys kan opprettholde balansen, en massivitet uten tydelig gravitasjon fordi inn og utførsel oppveies balansert.

En hastighets-løkke er ikke forhindret fra å rulle bakover eller forover på en hastighets-løkke. Men om den skal oppnå samme hastighet som resten av strekket må den trekke seg sammen, å få sirkulasjonen vekk. Den kan også forsinkes mer ved å stå stille men utvide seg, lage løkken større på bekostning av den rette fartsretningens lengde. Den kan også skli baklengs langs denne farts-løkken uten å tape noe, men normalt vil da øke løkkens størrelse.

På grunn av at det ikke er noe grunn til at denne skal danne løkker av seg selv, det at andre farts-retninger er til stede, og at de egentlig er helt tett, og at de er knyttet til felles kontinuerlige funksjon, så vil farts-løkker dannes og avta på grunn av tilskudd eller manko fra omgivelsene i en retning, men ikke uten at tilskudd og manko erstattes motsatt den andre veien.

I differensialkraften balanseres alle utskiftninger. Men det er altså et utall kombinasjons-muligheter for balanseringen. At det balansert velger den absolutt tilpassede vei, hurtigst balansering er ingen tvil, men øyeblikkelig. Det som skjer over tid i hastighet er løkkemengdene som basis-balanser i trykk-områdene.

Ett hvert område må ha sine egne trykkvirvler som balanseringer mellom forskjellige trykk-retninger utenom området. Derfor oppstår forskjeller i trykkfelt-styrker som måles. Men det betyr også at felt-virkning har massivitet-funksjon.

I differensialkraftens kontinuitet finnes ikke stille-stående 1 dimensjon, 2-dimensjon, 3-dimensjon, men helt kontinuerlig knyttet sammen i en 4-dimensjonal bevegelse, det vil si volum som beveger seg, og som betyr at hastighets-løkker opptrer som bevegelser i rom, og er like lange som fra prosessen start til slutt i TID.

Vi kan derfor bruke tid på en smart måte til å finne vei-lengder og rom-volum, og deres bevegelser, men tiden virker omvendt proporsjonal av bevegelsen. Jo hurtigere bevegelse, jo kortere tid, jo tregere bevegelse, jo lengre tid. Vi finner altså hastighets-løkkene kun som 4d rom-tid-formasjoner som utveksling-balanseringer.

I kjente og ukjente utstrekning-verdener. Oppførsler. Egenskaper.

Skisse 2. Her kommer vi inn på at vi virkelig går inn på en virvel og trekker konklusjoner som da oppstår i en sammenhengende like tett masse, gjerne sammenlignet med et kar med vann i og hand-bevegelser som driver denne mengden rundt, eller en fast pumpe-hastighet.

Dersom karet er uendelig og ikke kan vokse mer er dette helt likt med en fast kubikkmeter-beholder som har jern-vegger, og er helt tett med vann innvendig. Om vi rører rundt med handen i jevn hastighet vil strømmingene måtte utveksle ganske balansert. Og det blir store mengder virvelstrømninger og retninger i forhold til veggene i karet og strømmingene ellers, fordi bevegelsen danner et trykk som skaper strømninger alle veier, ikke bare i fartsretningen.

Hovedstrømmene kan vi lett se om vi putter hvitt og rødt glitter ned i vannet. Mange små også. Det som er vanskeligere å se er hvordan glitteret roterer eller endrer seg med ulike strømnings-trykk. Det finnes adskillige mindre strømmer og rotasjoner enn de vi klarer å observere. Vi vet at det balanserer seg ut, bevegelses-mønsteret sprer seg utover og tilbake igjen til de større strømninger eller rolige plasser igjen. Men for å klare dette skapes både virvler og sirkulasjons-strømmer. Strømmer og mot-strømmer.

Der noe vann strømmer inn over i et område må tilsvarende strømmer strømme ut igjen. Her vil vi også få ulike virvelstrømmer alle steder der vann-strømmene kolliderer med hverandre. I sentrum vil vi se en større rotasjon, og vi vil se at røde og hvite prikker går inn i virvelen og kommer ut av denne igjen. En overflate-virvel kan ofte samle biter i sentrum, men en virvel i vann vil samle dem og spre dem ut igjen fordi mengdene van inn og ut av virvelen er det samme.

I dette karet ser vi at strømninger påvirker hverandre, også for dannelser av det som går in og ut i virvler, men også mer rolig vann-områders trykk og andre strømmer og motstrømmer vil skape trykkbølger gjennom hverandre, og som vi kan ane av strømmene, men som vi ikke ser. Vi ser ikke trykkendingene. Men vi merker at de danner virvler. Vi får noe som ligner differensialkraftens konsekvenser, og som ligner det vi ser i naturen, og absolutt kan ligne trykket i feltstrømmer fordi formlene for effekter stort sett er det samme for utvidelser og sammentrekninger av virvler og styrken vi har der.

Men disse virvlene opptrer liksom så uavhengige av hverandre, og gjerne med forskjellige trykk. Også feltene gjør dette. Så hva er da årsakene til jevnheten i felt, at slike områder oppstår, og hvorfor såpass likedanne partikkeldannelser? Til denne oppgaven må vi gå til de neste skissene. Så langt kan vi bare si at virvler kan opptre som vertikale strømninger, eller som på vannflater, at de er en slags nesten todimensjonale virvler. Om trykket kommer fra alle kanter så vil det altså dannes en virvel-kule, en rotasjons-kule-form i denne utveksling-virvelen.

Vi kan med utvekslinger i et balansert og likedan tett landskap, si med sikkerhet at virvler og kule-former vil oppstå. Vi vet også at om vi er med inn-strømmen så trekkes vi inn over mot sentrum og er vi med ut-strømningen så skyves vi vekk fra sentrums-sirkulasjonen. Det er ikke umulig at vi får oss noen ekstra runder i sentrum før vi sendes utover igjen. Sentrum er balansen til de rette og kolliderende bevegelses-strømmer.

Skisse 3. Vi kan forstå at over store avstander i kolossale virvler, så vil enorme lange strekk ikke ha så stor forskjell i trykket, og slike felt kan virke jevne. Også i mindre felt kan det virke slik for ekstra små vesener og partikler, måleinstrumenter i et mikrokosmos. Om vi nå tenker oss å skikke nærmere på retningene til et jevnt felt i alle retninger så vil det ligne ett rom-gitter der alle lengdestenger og bredestenger og høydestenger er like sterke og like langt fra hverandre, og illustrerer at feltet er like tett og like sterkt i alle retninger. Da blir det ikke lett å finne årsaken til partikkeldannelser når ingen ujevnheter skaper slike formasjoner, virvler eller kuler.

Men vi vet også at differensialkraften både kan og må danne små og store virvler og trykk-retninger konstant helt ned til minste flekker av seg og i det største av seg, egentlig overalt. Da skulle det være en lik tetthet overalt også av virvler, det er det kanskje, men utskiftninger trekker og krysser hverandre. Bare så vidt at en ikke tenker parallelle univers i samme områder.

Hver eneste bit av rommet må ha en tett turbulens, trykkutskiftninger som balanseres ut, og slik vil rommet få ulike utskiftning-trykk, der trykket bestemmes av størrelser på utskiftning-retninger. I motsatt retning eller der slike trykk-veier tapes inn mot en sirkel oppveies dette av andre strømnings-trykk og der trykk-retninger skaper manko eller press utover igjen fra slike områder, så vil dette utjevnes av motstrøm innover og andre strømnings som den utgående fortrenger plassen til, vel og merke balansert. Det vil være forskjellige trykk-retninger eller indre trykk som kan sammen-lignes i forhold til likedanne eller motgående trykk.

Vi vet at differensial-kraften sier at det er kontinuitet, sammenheng i både rom, tid og bevegelse, hvilket tilsier at trykk-feltene påvirker hverandre og har en slags interaksjon. Ingen felt kan miste hele seg med en gang. I megastore områder kan ikke alt som ligger utenfor oss og alt som ligger innenfor oss i alle retninger unngå å gjøre utskiftninger gjennom det feltet vi er i eller for andre felt, at alle feltene er involvert i trykkutskiftninger med hverandre. Det stabile nettet, gitteret blir altså påvirket og vi kommer senere inn på hvordan. Dette har med partikler og partikkel-dannelser å gjøre også i ulike grader.

Skisse 4. Vi forstår at det kan være ulike felter som jevne eller ujevne, små eller store. Vi forstår også at det kan være så pussige tilfeller av felt som virvler og kule-former, eller som vi har sett, energier, dverg-galakser, som går ut av den store galaksens sorte-hull-kjernens pol-områdene. Og at vi kan ha jevne strømmer der trykkene rundt skaper utveksling som går igjennom det feltet vi tar for oss, og da kan dette se ut som en jevn strøm eller ujevn strøm, og i teorien at felt kan ha nesten alle former uansett om de jevne eller ujevne. At univers kan se helt ut som jevne eller foranderlige former. I hovedsak følger det nok en del symmetrier som gjentar seg, og kanskje i største mål-stokk også via balanseringene.

Når vi vet at det kan være jevne områder i sirkulasjons-strømmene, eller i jevnere rom før slike sirkulasjons-stadier, og at trykkforskjeller innvirker eller forplanter seg gjennom hverandres felter, så bør vi heller se nærmere på ulike stadier for partikkeldannelser. Først tar vi for gitt at en ferdig partikkel er til stede. Hvordan ser dette ut i et jevnt felt, der feltlinjene, rom-gitteret, virker helt jevnt? Vi setter en slik partikkel inn i gitteret for å finne ut hvilke strømnings eller krav som oppstår for at denne partikkelen skal være der. Kan vi se noe eller forstå noe av en slik tegning.

Med utgangspunkt i differensialkraften finner vi bare en feltype, en hastighet og en tetthet gyldig for alle like volum, som proporsjonalt til ulike volum, men balansert som samme funksjonalitet for alle rom-bevegelser. Vi har her kun den faktoren at utskiftning skaper virvler, kule-former, krumninger og formasjoner ellers. Dette betyr inn.

Dette er ut-strømning av virvler og kulevirvler, og som ligner helt på normale feltvirkninger og effekter som i de fysiske lover. Vi tar sjansen på at omliggende felt og kulefeltet, rom-feltet og partikkelfeltet som er dannet i dette rom-feltet er slik at feltlinjene i rommet må krumme seg inn til en sirkulasjons-utskiftning.

Det merkelige med denne utskiftningen er at akkurat der inn-sirkulasjonen starter er feltstyrken, feltbredden akkurat like stor i det jevne rom-feltet og inngangen til partikkelen. Balansert fra alle kanter går feltlinjene slik inn til sentrum hvor feltlinjene er tettest og gjør her sin sirkelrotasjon. Vi får to balanse-sirkler her, en innerst der styrken, tettheten er størst, en balansert kulesirkulasjon eller virvel-sirkulasjon. Så sprer feltlinjene seg utover i vifteform igjen, inntil feltlinjene er like brede igjen som det rommet feltlinjene oppstod fra. Virker ikke akkurat rart da det oppstår fra samme feltmiljø.

Det som skjer da er at vi kan se at rommets feltlinjer både ved inngang og utgang til det jevne hovedfeltet og hovedfeltet har samme tetthet og feltbredde. Dette gir med sikkerhet, i og med at det er samme hovedfelt med flere feltlinjer i jevnt rom, enn det som utskiftes i partikkelen, at i rommet utenfor denne feltbredden dominerer hovedfeltets strømninger, og innenfor dominerer partikkelens styrkefelt. I forhold til bevegelses-retning vil det kunne være forskjell på mengden, lengden, inn og ut av partikkelen, en liten manko eller overskudd som kan gi pluss, minus, trykk-partikkel eller anti-gravitasjons-lignende vakuum/manko-gravitasjon, frastøtende overskudd.

Vi har uansett funnet at det er en jevn, balansert modifikasjon av inn og ut-gående strømninger i forhold til hovedfeltet rundt partikkelen. Dette betyr at vi har en ganske kuleformet grensesone mellom partikkelen og rommet som der partikkelen innenfor denne grensesonen blir likedan tettere for hvert skritt vi går inn over i partikkelen. Styrketettheten øker.

Ut fra energien blir tydeligvis partikkelen hindret i å bli tettere til slutt, og energien går over i en rotasjons-balansering som sender overskuddet av feltlinjene videre utover igjen, og opprettholder en fast trykk-kule-virvel. Dette er årsaken til at en partikkel ikke blir uendelig tungt, eller ikke får uendelig elektrisk spenning etter noen sekunder i forhold til balansen med alt annet og andre partikler som det er normalt å sammenligne med.

Grensesonen rundt partikkelen har jeg kalt for partikkelens FOSSA, hode/hals, Fossen. Her fosser feltlinjene inn og ut i den større fossen. Tilfeldigvis ligner begrepet på biologiens begrep om hals, fossa. Det passet seg faktisk å kalle det partikkelens fossa. I sentrum er det vi kaller det egentlige partikkelen, men her velger jeg heller å kalle dette partikkelens balanse-rotasjons-kule. Vi har her hastighets-løkker som balanserer seg mellom inn og ut, mellom vannrett og kolliderende/loddrett bevegelse og der sirkelen er den beste balanse-utskiftningen av disse to retninger direkte. Dette er den egentlige utskiftning-sonen, men hele feltet fra Fossa og til partikkel-rotasjonen er partikkelen. Nå virker partikkelens feltdrift også langt utover fossa-en.

Oppdagelsen er nærmest sjokkerende. Den oppfører seg som det partikler gjør, og vil selvsagt ha drifts-virkning inn og ut langt utover partikkelens fossa fordi inn-drift som balansering fra alle kanter er nødvendig. Men i det store feltet er det mange aktører og sterke drifts-mønstre i en flytende balansering-funksjon, slik at virkningen er ikke i det uendelig i en retning, eller ved langt svakere kraft vil balansering mellom andre objekter fange opp feltvirkningene fra partikkelen vi snakker om. Partikkelen er allikevel en utskiftning i helhetens driftsbalanse; skapt av feltet!

Kapitel 4

Partiklene. Partiklenes energi-retning-virkninger, ladning, anti-virkninger, manko/overskudd/nøytralitet, og deres størrelses-balansering.

Da gjenstår det å finne ut om hvorfor partikler blir positive, negative, nøytrale, anti-partikler og størrelses-bestemte partikler. Dette har med balanse å gjøre, og her uten tvil fordi vi har bevis eller målinger av dette overalt i naturen, fysikken og kjemien.

For det første vet vi at differensialkraftens utskiftninger, trykk og partikler, dannelser og balanse slik, er proporsjonalt med de fysiske lovers lignende tilstander. Som om de fysiske lover ble kopiert. Men de er altså på dette stadiet ukjent. Ut-prøvelsen av disse partiklers inn-ut, balanse-utskiftninger skjedde før de fysiske lover dukket opp. Videre kunne en da prøve å forstå balanseringen, og det er det som skjer nå.

Ved å teste at en positiv eller negativ effekt på en partikkel tegnes som en kjele-trakt, et hull som pumper ut eller suger til seg noe fra omgivelsene på utsiden av partiklene, så vil partikler nekte å følge bevegelses-lover og fye rundt som fyrverkeri fordi de roterer mens de suger eller pumper.

Hva er galt? Etter en stund da en vet at slike ut-sirkulasjoner er balanser, så kommer en tilfeldigvis på at da må det positive eller negative være fordelt likt trill rundt partikkelen. Det vil si at dette heller ligner et overskudd eller en manko hos partiklene i forhold til trykkrommet rundt disse. Hva kan så styre dette? Det betyr at partikkelen følger bevegelses-lovene, og det betyr at strømminger kan tiltrekke og frastøte partikler som er like eller ulike alt ettersom typen drifts-ut-skiftning. Lik eller ulik vei på overskudd, underskudd, eller rotasjons-vei.

Nå vet vi at et jevnt felt er et godt grunnlag å sammenligne slike partikkel-dannelse-forhold, og at det er mer enn nok av jevne felt. Mål-stokken kan ofte være likegyldig, fordi lignende oppstår i både små og store områder. Men sammenligner vi med universets alder, slik som milliarder lysår, så vil et felt vi antar som jevnt og ekspanderende slik som flere modeller viser til, så ville diameteren være halvert på universets kjente størrelse for 6,5 milliarder år siden.

Tettheten ville være 4 ganger høyere. Om vi går ned til 3, 25 milliarder år siden, det halve av dette, så vil dette tilsvare 2.25 ganger tettere, og for 1.12 milliarder år siden, bare en tetthet på 1,4, i forhold til nå. Når vi tar en halv milliard lysår er vi nær 1.1 i tetthetsforskjell. For en halv milliard år siden skulle partikler og felttetthet være 10 % annerledes enn nå, noe som tilsvarer at partikler og felt er presset sammen til 90 % av nå. Vi har da utvidet oss 10 prosent.

På den annen side er tilsvarende forhold mellom trykk og partikkel i forhold til balansen mellom disse. Forskjellen er altså ubetydelig. En slik skal som dette gjelder lignende for om vi observerer universet og ser 1/2 milliard år, eller en milliard år ut i rommet. Da ser vi altså tilbake i tid der størrelser på tetthet og partikler var bare 80-90% av hva det er nå. Om inn-sirkulasjoner blir tettere trykk vil partikler som dannes her være likedan i tilsvarende størrelser. I stedet for å se på ekspansjon kan vi se på driften i det samme laget vi befinner oss i, fordi dette vil ha bevegelse en eller annen vei sideveis, enten vi ekspanderer eller om vi er med i en inn-sirkulasjons-virvelbane som partikler, galakser, dannes i.

Alt dette er eksempler for å vise at det ikke behøver å være store prosent, eller promille-forskjeller på ganske store avstander i rommet, eller i et nivå av trykk-jevne felt som partikler dannes i. Vi må derfor spørre om hva som skaper trykket eller trykk-forskjellen i det feltet vi er i, og balanserer dette som jevnest mulig trykk. Og da finner vi at alle omliggende felt alt er balansert tilpasset og egentlige ikke skulle danne partikler og sirkulasjoner. I hovedsak vil trykkforskjellene oppstå fordi det finnes en sirkulasjon som gir brekkstrømmer i strømmene og utjevninger mellom disse på nesten uendelig liten promille.

Tenk på at fysikere sier at all energi i universet om det var fordelt utover alt det rommet som ikke partikler eller materie-energi viser seg som, så ville en kubikkmeter rom ha et sted mellom 4 og 16 helium-atomer.

Da feltrommene i virvlene utenfor hverandre i mer enn 99 prosent av sitt volum ikke kan bytte plass med bevegelses-rommet i strømmene innenfor og utenfor, så er det klart at det blir mindre mengder partikkeldannelser i et jevnt felt, og da har vi noe å sammenligne jevne trykk og partikkeldannelser i et system som vi befinner oss i, uansett om det er et ekspanderende univers eller en virvel-arm på vei innover i en stor rotasjons-utskiftende virvel.

Det vil altså være ett fordelt maksimaltrykk for hvor store partikler blir, og der det er lik balansering inn og ut vil slike virke nøytrale hva overskudd og underskudd av dette ville gitt om de samme partikler hadde en manko en eller annen vei som antipartikkel eller som negative eller positive partikler. Det vil også være et minste trykk som vil danne virvler eller trykkpartikler, utbalanseringer i forhold til dette samme trykknivået. I et forsøk på å få et bilde av partikkeldannelser fordi omliggende felt til universet og vårt eget felt-univers, til sammen danner en felles partikkel-kvote.

Vi kan da ta for oss et maksimal-partikkel i forhold til fordelingen av trykket og ubalansen som skal skiftes ut, utvekslingen i dette feltet, tenkt som at alle partikler var likt fordelt så godt som mulig utover det synlige univers. Likedan hvor stort et trykk er som har en minste skala for univers-feltets balanse-turbulens-trykk, hastighets-tregheten og massiviteten i forhold til partikler og andre felt som grenser til synlig univers og utveksler sine spenninger med dette/oss.

Et minste trykk er her tenkt som tydelig utvekslende balansetrykk mellom partikler, men som også innenfor trykk-skalaen til normalpartikler vi sammenligner med, har en medvirkende interaktiv synlig virkning for de prosesser og lover som fungerer innenfor over 99 % av alle fysiske lover. Vi kan sammen-ligne dette med Nøytroner og Fotoner. I alle fall ha dette i hodet.

Et balansert full-trykk-partikkel tilsvarende trykket i feltet det oppstår i, vil være en manko eller over-skudd-trykk som er manko eller overskudd grunnet en balansetilpasning mellom alle felt og felteffekter innenfor preferansefeltet vi er i. Når partikkelen balanserer i dette tilfellet så er det ikke snakk om at det utjevner seg med feltet, men har en erstattende funksjon som et utveksling-trykk. Det det er snakk om er at feltlinjene inn og ut av dette trykket er i balanse, at energi inn og energi ut er i likevekt, slik at det ikke er ubalanse i spenninger, slik som for eksempel protoner og elektroner oppviser.

Derimot vil et maks-trykk hos en partikkel ha trykk fra alle kanter, og vil slik oppføre seg som et hastighets-løkke-rik partikkel, utskiftninger balansert alle veier, og vise treghet, at det henger i rom-strømmen om det ikke påvirkes av andre partikler.

Denne partikkelen graviterer så mye som trykk-forskjellen mellom det jevne balanserte feltet og trykkenheten vi måler med. Vi kan påstå at et slik partikkel har masse. Og vi kan med måleenhet finne ut hvor stor trekk-kraften da er sammenlignet med andre trekk-effekter eller et standard effekt-mål vi har funnet oss.

Om det er aldri så liten endring i trykket i retning av overskudd, kall det bakgrunnsstråling, eller manko og overskudd-vertikale virvler, noe som ligner det letteste av lys-energi, hva vi vil, så vil overtrykket av den aller minste grad dele partikkelen opp. Grunnen er dette: At totalt sett har partikkelen et maks-trykk, friksjons-grensen. Balansebevegelsene til feltet, trykket, bestemmer når grensen er nådd.

Det jevne feltets nøytralenergi, det vi kaller balansetrykk, 0-trykk, har et balansert trykk allikevel med samme tetthet som maks-trykk-partikkelen, og har allerede tatt plass innenfor partikkelens sirkulasjon, den egentlige partikkelen i sentrum, slik at maks-partikkelen, eksempel nøytronet er pumpet opp til maks grense.

Over-trykk-bevegelsene fra utsiden er for massive til at maks-trykk-partikkelen kan eksplodere utover og er for innvendig pumpet opp til å kunne implodere inn over. Allerede dette maks-trykket fra nøytralfeltet rundt partikkelen er nok til at det kan sive inn nøytraltrykk og pumpe maks-trykk-partikkelen videre opp slik at det sprenger grensen for tillat balanse. Rommet vil da selv være med på å sette tidsgrense for nøytroner som vandrer alene. Nå vil friksjonen i feltbalanse skrelle av overskuddsenergien slik at et minste graviterende likedan partikkel dannes, med motsatt rotasjon, eller forsinket rotasjon, i forhold til det som blir igjen, eller omvendt, at det som blir igjen er det som går motsatt vei av det som er utskilt, altså det samme.

Et minste gravitasjons-partikkel i vårt kjente univers er stort sett elektroner. Synlig gravitasjon, målbar, men i feltubalanse med nøytraltrykk rundt seg. Når vi følger opp dette har de utskilte partikler mot-satte felt-retning-energi i forhold til hverandre, men presses balansert av nøytraltrykket til å innta en ny balansert posisjon som erstatning for maks-partikkelen som ble for stor i trykk, og dette reguleres da med avstanden mellom de to partiklene.

Ubalansen i balansetrykket som er motsatt rettet vil nå være tilsvarende styrken som skal holde avstanden balansert mellom disse. Dette kunne fint vært et elektron og et proton som danner et hydrogen-atom. Nå vet vi at hydrogen også er fintfølede for små energier, hvilket lett kan gi frie elektroner og protoner som elektrisk minste-ladning, betastråler, og et positivt hydrogenatom som stort sett danner en felt-spenning-manko rundt seg som søker etter et elektron igjen. Slike kan kanskje danne et nøytron igjen om energitilpasningen er like ved rommets grense-nøytraltrykk.

Styrken mellom de to partikler i hydrogenatomet er liten til atomer og masser å være og de kan lett falle fra hverandre om banene eller omliggende energier har ustabilitet, eller rett og slett at symmetrien på banen kan rive elektronet løst. Hydrogen er stabilt og reaktivt. Det som har hendt nå er at gravitasjons-partikkelen vi kan kalle nøytron har delt seg opp i et litt lettere partikkel vi kan kalle proton, med positiv elektrisk ladning, og en liten partikkel med en tusendels gravitasjon, men med en elektrisk negativ ladning som har styrke i samme grad som protonets positive ladning, og som vi godt kan kalle et elektron.

Summen av gravitasjon er nå omtrent den samme, noe mindre, og summen av den elektrisk negative og positive spenning-energien og gravitasjonen, tilsvarer nøytronets gravitasjons-energi. Lisa Meitner, Einstein, $E=mc^2$. Den eneste forskjellen er eventuelt den tilførte energimengden, et nøytrino, eller et lys-partikkel, og oftest sies det at delingen av et nøytron til et elektron og et proton er på 13 elektronvolt. Dette er stor forskjell fra at vi trenger hele 521 Mega-elektron-volt for at lys-energien skal gå over til å bli et elektron, fra vertikalvirvel til kule-graviterende virvel. Og tilsvarende at et elektron kan omformes til en lys-energi om det er svakt nok slik som dette, eller grunnet andre forutsetninger tape lys-masse ved å sende ut lys-energi.

Men visstnok er det formening om at under 521 Mega-elektronvolt er det mulig at elektronet omformes til lys, fra kule-gravitasjon og over til en lys-virvel-trykk, et vertikal-vandrende trykk i rommet. En elektromagnetisk vibrasjon/temperatur, radiostråle lik lyset. Poenget er at det er bevist at lys-energi går over til elektroner ved viss styrke, og at det er registrert omvendt vei at elektroner går over i lys-energi. Samtidig er det så vilt at et nøytron kan dele seg opp i et elektron og proton, og at elektroner og protoner kan dannes fra et nøytron spalter seg.

Når verdien på disse gravitasjons-objekter og elektrisk negativ og positiv ladning kan deles opp i tilsvarende masse-energi, og samtidig kan gå sammen igjen til et nøytron, graviterende partikkel, så er den energien som blir manko i det vi kalte nøytronet som er spaltet, den tapte gravitasjon, omformet til de elektromagnetiske vibrasjons-spenningers rotasjoner og pulsering. Tapte gravitasjon er altså lik med balansespenningene til elektroner og protoner slik at vi får atomers lave overflate-energi som ligger nærmere nøytraltrykket i rommet, eller ligner mere på en nøytron-masse.

Transformasjonen mellom gravitasjon og elektro-magnetiske partikler eller feltspenninger er det som mest omdiskutert snakkes om som den manglende felt-transformasjons-ligningen som binder elektromagnetisme og gravitasjons sammen til en og samme helhetlige enhetlige kraft-teori.

Samtidig Skal jo da til-trekningen mellom partiklene og den sterke kjerne-bindingen inn i dette regnestykket, og begge disse effektene tar vi straks opp årsaken til. I differensial-kraftens funksjon som rom-felt-formasjons-virkninger finnes ikke alternativet der en kan skille feltene fra hverandre, fordi det er et og samme felt som hele tiden gjør utskiftninger, selv om det bare gjelder en promille felt-strømning-retning som vi kaller det synbare målbare univers. Og målet, ja det er forholdet mellom en stabil enhet og av den samme energien som denne promille-energi-driften har som kalles universet.

Kraften dekker totalt mange milliarder ganger mere total tetthet enn det vi måler, men det blir ikke proporsjonalt feil innenfor våre fysiske forskjell-verdier og energi-proporsjoner og måle tetthets-styrker slik vi gjør. Det er derfor Einstein får ekvivalens, eller at vi snakker om de ekvivalente, tilsvarende balanse-proporsjoner i energier i fysikken og kjemien, i de universelle kosmiske lover vi kjenner så langt, og at vi merker at flere forhold spiller inn etter hvert som vi ikke har kartlagt.

Vi bare tror at det er manko i omgivelsen vi ikke ser fordi balansen gjør at vi kan flyte, forplante oss gjennom nøytraltrykkrommet, som da har høyere mengde nøytraltrykk-turbulens, hastighets-løkker, enn det vi først har trodd. Vi må lære å se kun det lokale trykket vi kaller gravitasjon som et overtrykk i forhold til våre energier når det gjelder å holde objekter i et balansert grep. Gravitasjonen vi måler er i forhold til den målbare energi som bare er brøkdeler av gravitasjons-rommets totalenergi.

For eksempel er det ikke mulig å vise at universet skulle utvide seg med lyshastigheten og at galakse-massene samtidig skal snurre rundt seg selv med noen energi av de kjente mål-støkkene vi har. Så vi driver enda med klart små verdier og inn-snevrede inntrykk av rom-tid-energiene. I den utvekslende balanserende differensialkraften er ikke slike tyngder og hastigheter noe problem. Her teller bare hastighets-løkkene og utbalanseringene av ekspansjons-trykket i differensialkraften. Og disse gir de fysiske lover. Det har jeg bevist gjennom eksemplene hittil i skriftet.

Det er også den eneste transformasjons-ligningen som kan gi en total sammenheng mellom årsak og virkning, der grunnfunksjonen er årsak til årsak og virkning. Samtidig er den hel-dekkende for et uendelig rom eller et begrenset rom med samme funksjon, og det er derfor en total rom-bevegelse-formasjons-ændring, og derfor den universelle absolutte totale relativitet-teori som dekker den spesielle og generelle relativitet-teori. Jeg skal komme inn på kvante-forholdene og plancken mer nøye etterhvert, koordinater og Einsteins rom-tid-formasjoner som er lik med de fysiske lovers formasjons-resultater og energi-proporsjoner.

Vi har kommet frem til at fordelingen av nøytroner, elektroner, protoner i vårt felt-rom er logisk mulig, og at vertikalvirvler som lys, elektromagnetiske forplantning-bølger, foton-partikkel-energi, konsentrasjoner med massivitet, gjenstår å forstå mere av, men virker logisk dette også.

Før vi går videre inn på lyset, må vi ta for oss to forhold. Fordeling av partikler, og til-trekningen mellom objekter, eller fra-støting mellom disse. Når vi hører at fordeling av elektroner rundt en atomkjerne alt etter den økende atomvekten, eller proton-antallet i kjernen er fordelt slik som 2-8-8 for de 3 innerste skallene, så viser 2 og 8 det samme forholdet som vi har i bremsehastighets-dobling eller i effektettheten for når vi halverer avstand fra eller inn mot sentrums-områder, utskiftning-mønsteret for hastighets-løkkene i feltene, som stort sett er like i det miljøet de er i. Fordelingen er normalt fortettet eller fortynnet i skalaen 1-4-16-64, men kan tilpasses etter hva de balanserer med og ulik tetthet slik at de kan følge like så 1-3-9-81 osv..

Det at vi har fordelingen 2-8, er det samme som fordelingen 1-4. Slik er de to innerste skall forklart oppfylt, og det er tydelig at de to elektroner oppveier energi-balansen, noe som gir grunn til at Helium er en stabil edelgass. Elektronene trekkes så nær som hastighet, vekt, elektronene frastøter hverandre og gravitasjonen til kjernen og gravitasjonen mellom elektronene tillater dette. Det er helt klart at ved et helium-atom, nr. 2. i atomrekken ikke har styrke nok i forhold til omliggende rom-trykk til å presse inn mer enn to slike helt nær atomkjernen. Her oppveier elektronene hverandre og det er ikke noe i veien for at de danner et felles felt-balanse-lag med øket tetthet til kjernen de ikke blir kvitt som rotasjons-senter.

Elektronene kan ellers flate seg ut i en slik balanse ganske mye med topper der kjernefeltet er. I neste lag er det logisk med 8 fordi det tilpasses så godt til den frastøtende effekten til de to innerste elektronene, passende til forholdet 1-4, normal styrkespredning. I det neste laget finner vi også 8 elektroner der det burde vært 16. Men her danner hele summen av skall-laget nr. 2 og nr. 3 størrelsen 16 ved at skallene trekker seg sammen mer enn om det hadde vært 4 elektroner i skall 1. Eller bare 1 elektron som er ustabil.

Når det neste laget kommer viser dette 18 elektroner. Det er fordi nå balanserer dette med de tre skallene innfor og finner hullplasser som passer balansert med dette. Skall 1,2,3, med 2-8-8 er lik 18. Det neste laget har bare 34 elektroner, og det er fordi balanseringen nå sletter de to elektronene fra skall 1. Verdiene til skall 3 og 4 synker i styrke fra 18 til 17 når de balanserer. Så får vi plutselig 34 stykker i det neste laget. Vel, dette, og mye av det som alt er skrevet har sine feil når det gjelder alle matematiske eller nøyaktige beskrivelser, men her er det balanse-tanker som teller, at det er slike mønstre i feltstyrke og utbalansering av utskiftninger med hverandre som partiklene i atomene følger.

Det er ikke lenger snodig at partiklene fordeler seg som de gjør. Heller hvilke muligheter og veier som fører så mange nøytroner og protoner sammen i en kjerne. Og her vises det til innfløkte prosesser som når primære og sekundære og tertiære sol-generasjoner dannes, slik som da sol-generasjon 1 døde, så ble det produsert sol-masser eller atomkjerner inntil størrelsen av jern, i utgangspunktet 24 nye grunnstoffer.

Når disse kollapse ble tyngre og flere kjerner sammensmeltet til slik som sølv, gull, kvikksølv, uran, og alle nummer med høyere vekt enn jern. Vi vet i dag at flere kjerner kan endres til høyere nummer om helium-kjerner treffer disse, altså alfastrålene. Kjerner smelter sammen. Men de kan like så godt spaltes i masse kjente eksempler.

Uran, flere radioaktive stoffer, til og med noen som ikke er spesielt det, kan brytes ned og danne helt uventede fordelinger av mindre atomnummer-typer som tilsvarer mengden som er omdannet fra spaltning-objektet.

Det vi vet er at i hver rekke under hverandre i atomvektlista er det stigende atomvekt for hver rad bortover i rekka. Men her venter en også en tykkelse av samme grad etter vektstigningen. Det som skjer er at til tyngre atomene er i samme rekke, jo mer trekker elektronskallet, eller atomstørrelsen seg sammen. Her skyldes dette gravitasjonen mellom atomenes elektroner, og til dels også et øket felt-tiltrekning-reaksjon mellom kjernen og elektron-gravitasjons-mengden.

Med dette kan vi si at vi delvis har gitt den logiske forklaringen til fordelinger og sammentrekninger inntil en viss grad med logisk snitt for og om partikler i atomer. Trykke rundt en mer samlet masse presser både elektroner og kjernepartikler mer sammen, slik at vi har her enda en grunn til å se en sammentrekning etter gravitasjons-vekt.

Vi har også eksempler der friere proton/Hydrogen-ioner, hydrogenkjerner, eller frie elektroner støter hverandre bort fra hverandre, eller at protoner og elektroner tiltrekker hverandre. De tiltrekker seg til hverandre eller frastøter hverandre i den grad som vi har sett allerede, i graden for doblinger og halvinger av avstander slik som 1-4-16-64- Alle nøyaktige forhold mellom flere atomparkler som er knyttet nært sammen vil en måtte gå inn på atomfysikken og plansjer, internett-søk, eller spørre etter fagkyndig hjelp for å få vite. Men selve grunnlaget, gangen i tiltrekninger og fra-støting mellom elektriske positive, negative, magnetisk positive, negative, og mellom gravitasjons-objekter skjer etter dette mønsteret.

Hastighets-løkkene gir graden binding og super-ledning i forhold til omliggende trykk.

Dette gjelder også mellom to legemer. Einstein fant ut at legemer ifølge samme takt som det Newton fant ut om tiltrekninger, gravitasjons-konstanten, tilsvarte at legemer har en viss kraft, gravitasjon når de er alene i rommet. Om derimot 2 legemer er i nærheten av hverandre så er trekk-kraften mellom dem dobbel så stor mellom disse en normal gravitasjon mellom dem tilsier ellers. Dette betyr da dobbel akselerasjon eller dobbel hastighetstiltrekning, 2 g, men etter Newtons oppsatte konstant kalles den vel bare G, 1 G.

Uansett så er det utskiftningen som gjør at de trekker på hverandre, og da vil forholdet mellom disse ved bruk av felles gravitasjons-linjer, feltlinjer mellom dem, egentlige halvere mengden som trengs utenfra. De utligner den felles størrelse-massen de har til hverandre, hvilket også utligner bruken av gravitasjonskraft mellom disse, og da virker motstanden i gravitasjons-rommet halvert. Dette betyr at kraftvirkningen øker til det dobbelte fordi motstanden i gravitasjons-feltet mellom dem er halvert.

Dette henger klart sammen med hastighets-løkkene gjennom senteret eller gjennom objektene, som blir fordelt mellom dem, og at det slik er to virvler som har fanget tak i hverandre. Når partikler endelig kommer helt inntil hverandre så vil denne effekten bli uhyggelig stor, og blir til kraftig kjerne-binding-utveksling av samme feltlinjer i atomkjerner og mellom nøytroner og protoner her.

I en slik kjerne vil balansen få den positive ladningen til protonene til å balansere ved å bevege seg over i de andre nøytronene etter best balanse i forhold til omgivelser og elektronene.

Når virvler utskifter trekker de seg sammen, fordi de trenger færre feltlinjer fra omliggende rom for å opprettholde driften fordi de uskifter feltlinjer. Det omliggende rom trenger ikke å gi fra seg så mye for driften og gravitasjons-rommet rundt objektene får mer energi, den energien som protoner og nøytroner, i hovedsak nøytroner har tapt. Egentlig hele kjernemassen, men positiv ladning kan benytte hastighets-løkkene sine til å fordele seg frem og tilbake mellom nøytroner fordi nå er de positive ladningene flytende etter balanseprinsippet av samme krefter.

At virvlene, eller partiklene da mister litt av tiltrekning-kraften, massen, og trekker seg sammen og blir mindre er da logisk. Til tyngre atomkjerner vi har jo mindre og lettere blir nøytronene. Å fange opp glidende proton-ladninger som ikke er bundet opp til en fast partikkel er vanskeligere å avgjøre. Hele massen i sentrum og resten av atomet vil lette vekten og størrelsen.

Dette er den andre grunnen til at atomkjerner og elektronskall trekker seg sammen i det atomnummer er stigende i rekkene. Den samme effekten oppstår når to sort hull i verdensrommet kommer sammen, og smelter sammen, fordi da vil det trenges mindre innfallende gravitasjon for å opprettholde driften til den samlede massens sine utvekslinger, og overskuddsenergien som ikke trengs lenger har gravitasjons-rommet da ikke gitt fra seg, og gravitasjons-rommet energi har økt det som masse-sammensmeltningen har tapt, gjennom felles utveksling av masse-enheter eller hastighets-løkker, tregheten.

En brå sammenføyning slik betyr at massen plutselig må avgi den virveffekten, masse-bølgen, som ikke trengs, og gravitasjons-energi-overskuddet velter ut i rommet og kalles gravitasjons-bølger, at det blir en bølge-krasj, en dønning, og denne synes i frekvens-endringer i lyset fra disse bølgene fordi det er endring i gravitasjons-trykket ut fra bølgen, tilpasning-balansen i rommet til den økte gravitasjons-energien.

Selv om press, mot-press virker balansert fremdeles, virker det ikke slik på lyset som må gå igjennom tetthetsendringer av rommet, og fordelingen av energien skal ut og fordeles med alt annet rom, der lys er tilleggs-balansen som ikke blir ført av sted med den fortettede gravitasjons-energien som skal balanseres ut. Faktisk slipper hovedmassen i gravitasjons-økning ikke vekk men forholder seg rundt det sorte hullet, men gravitasjonen oppfører seg ved denne utvekslingen lignende det lys eller partikler gjør, det frekventerer fordi det skapes turbulens forskjellige veier i ut-sirkulasjonen av bølgekraften.

I hovedsak gjelder partikler og partikkel-dannelse også felt, og felt-tetthet, som da tilsier hvilken bevegelsesmønstre som skjer i et felt og hvilke felter som er omliggende til det aktuelle feltet vi undersøker. Vi vet at det ifølge differensialkraften uansett er balansebevegelsen som teller, ikke bare bevegelse. Bevegelsen er balansert bevegelse. Årsak-virkning-tilpasningen. Samtid.

Om et felt er ganske godt balansert, jevnt, nøytralt, lite uregelmessigheter, så trengs ingen utskiftninger, partikler, ekstra trykkmasser i rommet, og heller ingen balanserende spenning-forskjeller slik som elektro-magnetisme. Men feltene er alltid i drift og utveksling med, eller gjennom hverandre. Vi kan godt sammenligne dette med at to elektroner sine feltenergier krysser nært og gjennom hverandre og forårsaker visse grads-forskjeller av frastøting på grunn av dette. Vi kan også sammenligne dette med at galakser passerer gjennom hverandre fordi nå er det gravitasjons-kraften som må stå for mye av utveksling-energien.

Det jevne feltet vi tenker oss vil altså før eller siden dreie på retningen eller formen sin i samspill med andre felt. Dette gjør at det i drifts-retningen vil dannes kryssende utskiftninger i mindre eller større grad. Også at det oppstår tetthetsforskjell som må utveksles med omliggende felt, alt som er nærmest, det som hastighetene rekker frem til.

Derfor vil ikke det som befinner seg for langt vekk bakover i driften eller fremover i driften kunne erstatte en slik utveksling i samme hastighet som differensialkraften består av. Relativ Samtid. Årsak-virkning-tilpasningen.

Krefter som virker mer vertikalt på drifts-retningen vil nå spille en større rolle. Her blir utskiftninger, utvekslinger i kraften skapt som hastighets-løkker, og det betyr forsinkelser eller økning av partikkel eller trykk-vakuumbannelser i forhold til nøytralbalansen i feltet. Dermed vil det ut fra drifts-retningen og utveksling-styrkens retning bli en sum av faktorer som gir at slike dannelser følger drifts-retningen eller går imot denne, og da danne det vi kaller trykk-partikler eller vakuumpartikler. Ubalanser som oppstår gjelder både trykk, frekvenser, lys og partikler.

Dette ville vi kalt gravitasjons-partikler, anti-gravitasjons-partikler. Beregning av ubalanser som elektrisk negativ og positiv elektrisk eller magnetisk virkning viser bare at det er likt med tap og gevinst i forhold til den originale gravitasjonskraften som er tilstede om vi sammenligner med for eksempel bare nøytroner. Det er kun ubalansen i trykket, eller ubalansen i undertrykket, eller vakuumbet, som danner felt-spenning-forskjeller i forhold til gravitasjons- /anti-gravitasjons-partikler.

Vi vil slik ha motsatt roterende og omvendt graviterende partikler slik som positroner med flere som dannes som vakuumpartikler, men som også produseres for eksempel av kaldstråling fra radioaktive legemer. Curie-datterens oppdagelse. Partikler representerer overtrykk eller undertrykk-tilpasninger i feltrommet, og forholder seg til drifts-retningen som forsinkede eller akselererende i forhold til gjennomsnittstettheten fordi utvekslingen sentreres på utveksling-stedet.

Andre steder lengre unna kan ikke klare å være med på utvekslingen fordi dette er ett hvert steds samtidig, den samtidige relative faktoren av årsak og virkning. Overtrykk og undertrykk av disse størrelser må skje der det skjer for å opprettholde best balanse. Slike trykk må altså samle seg til virvler eller kuleutskiftninger, og kan skje i den størrelsesorden, det nivå i feltene som vi tar utgangspunkt i, og hvor det er en likeverdighet, et samsvar mellom størrelser til familien partikler, trykk-nivåer i felt. Vi kan godt ha mikroverdener der alt er en trillion ganger mindre og hammeren slår en trillion ganger fortere, at deres univers fødes og dør mens det har godt 10 dager i vår verden.

De feltene som er langt utenfor vår sone, men er tilstøtende og omliggende felt-soner, vil slik være med å skape gjennomgangs-trykk og brekk-sone-nivåer for partikkeltrykk-dannelser.

Presset vil fordele seg utover en slik gjennomgangs-trykkstrøm ganske proporsjonalt der ett, eller flere med jevne mellomrom, har løkkedannelse på gjennomgangs-trykklinjestrømmen. Om en slik løkke dekker trykkendringene vil de kunne henge som halvmassive elementer på en snor. I virkeligheten er slike løkker da lignende som hva vi forventet skulle skje for at grunnfunksjonen til-differensialkraften skal endre sine bevegelser. Det vil oppstå, tvinninger, vridninger, forsøk på sirkulasjon, men som en og samme sammenhengende masse vil den da både dra, skyve, pumpe, suge, samtidig på samme funksjon av rom-tid-lengdene, og hastighets-retningene.

Dette må tilpasse seg gjennom at bevegelses-mengdene balanserer seg ut med hverandre før den normale utskiftning-driften kommer i gang. Er feltrommet slik at det er tydelig mangel, eller overskudd, så vil slike soner kunne absorbere og frigjøre slike trykkendringer fra snorene sine, og klegge virvler og kule-former ut i rommet.

I og med at funksjonen til feltet er sammenhengende, flytende funksjon, så er nå dette blitt til frigjorte selektive partikler der spenninger og tyngde/tregnet fra hastighets-løkkene de er dannet av, bestemmer hvordan de skal oppføre seg.

De vil drifte mot virvler og kule-former som bevegelses-strømmen samsvarer med og vil kunne innta et ubeskrivelig antall logiske posisjoner i den mest lokale nærhet, og vil kunne inngå i alle tenkelige kombinasjoner av logisk balanse med alle andre partikler som har likedannde evner. Da danner de lett mer låste mønstre og begrenser spillerommet sitt igjen, men vi får strukturer: Eksempel molekyler, SiO₂, kvarts, eller atombindinger som O₂, oksygen-molekyler. Men e⁻, og p⁺, protoner og elektroner, kan også gå over i bare 1 Hydrogenatom, H. Normalt er det i H₂ som er alminnelig stabil form.

Dette betyr at rommet kan danne en partikkel og det kan sluke en partikkel der energien slett ikke er borte, men som partikkel eksisterer det ikke mer, eller har blitt dannet uten at det er ett mot-parr-partikkel-partikkel til stede. Om vi derimot presser eksisterende partikler eller gravitasjons-rommet til spenning eller deling av tilstanden som alt er der, må rommet eller det partikkel vi deler danne mot-parr, balanserte partikkelenergi. Men disse kan også forsvinne uten at partikkel-energien siden synes. Vi skal kunne måle at gravitasjonseffekten har en forskjell tilsvarende det som slukes, utskilles.

I de fleste tilfeller når mot-parr eller eksisterende antipartikler og partikler møtes dannes strålingsenergi som tilsvarende de partikler som opphever hverandre. Men disse eksemplene forklarer altså ingen ting av at partikler dannes og holder seg i størrelse, tid og i balanserte mengder i det hele tatt. En må bare forstå felt-energiens bevegelser og utvekslinger for å forstå formasjons-dannelser av felt-tetthets-forskjeller.

Vi har altså både partikler som danner mot-parr, partikler som oppstår som mot-parr, enkle partikler som oppstår og slukes av gravitasjons-rommet, eller av rom-felt generelt. Dette betyr at vi har både synlig energi-fordeling og usynlig energi-fordeling, fordi denne bevegelsesenergien forsvinner ikke.

Men dette er lignende ment slik Einstein sier at rommet både produserer partikler og sluker partikler. Her er jeg usikker på om han tar utgangspunkt i gravitasjons-rommets kjente energi, eller om han ser på felt som underliggende årsak til gravitasjonen også.

I differensialkraft-modellen vil differensial-kraften selv produsere slike partikler av de ulike typer, men så sant de er i en utskiftning-virvel så betyr dette at den omvendte mot-kraften er i utløpet eller ved innløpet av slike utskiftninger, det vil si at det finnes i alle fall en bevegelses-mengde som tilsvarende det partikkelen som dannes som et overtrykk eller undertrykk. Trykk og vakuum-partikler var Diracs omskrivning av Einsteins graviterende og anti-graviterende undertrykk eller overtrykk-partikler i forhold til et balansert felt-rom. Nøytralt felt-rom der bevegelser oppveier hverandre balansert og beholder et jevn trykkfelt.

Dirac finner ut at Planck-konstanten kan benyttes i tillegg både for partikkelfeltstyrke og feltstyrken som omgir partikkelen og da har han gjort Einsteins kvantums-energi, lys, fotoner, om til kvante-teorien vi i dag har, selv om Bohr, Schrødingen var foregangs-forskere på dette med mengde-fordelinger. Men Dirac fikk det til å stemme liknende $E=mc^2$.

Dirac fikk den spesielle singularære, eller den spesielle relativitet-teorien inn i denne sammen-ligningen av oppførsel hos partikler. Hawking klarer å vise at hele felt-ligning-opsettet til Einstein som tar hensyn til den generelle gravitasjons-teori der alle legemer endrer hverandres styrke, størrelse, mengde og oppførsel, inn som bevislig virkning i kosmos, og i sammenheng med kvante-beregninger, eller kvanteteorien. Kort sagt.

Dirac klarte å trekke Einsteins spesielle relativitetsteori for enkle legemer inn i fysikkens beregninger, og Hawking at den generelle relativitetsteoriens påvirkende legemer ble dratt inn i fysikken og kosmologien, ikke minst rundt forholdene til sorte hull og gravitasjons-bølger, og det vi kaller Hawking-strålingen, at energiene i sorte hull betyr en omdannelse av energier som kommer sammen slik og produserer en ut-lignings-stråling, balanse-stråling til masstrykket i hullet.

Det rareste av alt er at differensialkraftens oppdagelse handlet slett ikke om atomfysikken eller partikkel-fysikken. Den handlet om å forstå hva, hvordan, rom og bevegelse var mulig, ikke hvem som dytter, eller tenker at det skal dytte noe, eller at naturen har slik egenskap selv. Men at bevegelse i det hele tatt kan finnes.

At rom, plass, det vi kaller form eller tomhet, hvordan det kan fungere eller kan finnes. Inkludert i dette med bevegelser, hastigheter, døgnet vårt, så kommer også tid automatisk inn i bildet, og jeg ville forstå hva det var, eller hva det var bundet til, hvorfor det kunne finnes og virke som det gjør. Uavhengig av om noe gikk sakte eller fort fysisk eller følte slik på grunn av glede eller smerter. Hvordan er dette mulig, var og er spørsmålet.

Ved siden av dette kom spørsmålet som først vi gjerne ser som uavhengig av tid, rom, bevegelse, nemlig tenkningen og bevisstheten. Men disse to funksjoner som henger sammen, er vi avhengig av for å merke følelser, virkninger av egenskaper i natur og andres oppførsel, virkning, og for å kunne sammenligne det vi ser, gjøre nytte av en husk, av inntrykk, av opplevelser, og avgjørende for å danne begrep og forståelse av rom, tid, bevegelse og senere egenskaper, evner, oppførsel.

Det vil si funksjonsmåter for alle virkninger vi har med å gjøre. Det er ingen tvil at former og egenskaper og endringer i dette medførte spesielt stor nysgjerrighet, om kosmos, om tidslengdene, historien, om noe er evig eller ikke i tid og rom. Spesielt hvordan den fysiske natur kunne være til stede med sine forskjellige stoffer som kunne settes sammen og tas fra hverandre, og i tillegg krefter som virket utenfor stoffene slik som magnetisme, elektrisitet og gravitasjons-styrke.

At utveksling-løkke-dannelser ligger som snorer i rommet mer jevnt fordelt, men ikke som utvekslende partikler, men som nøytralisering av rommet og dets dreining-grad virker både rart og logisk. Rommet vil kunne absorbere dette om det er mindre mankoer eller vakuum som kan erstatte løkkene. De miste løkkemengdene danner bare vertikale virvler, flate trykk, forplantning-trykk som drives av rom-retningene, eller den veien energi-virkning-veiene har baner som balanse-vei i rommet.

Når trykket blir stort nok presses løkkene fra hverandre og mengder løkker har økt og den smale innfallsvinkelen kan ikke opprettholde balansen i rommet uten at resten av det omliggende gravitasjons-rommet balanserer og erstatter driften inn og ut fra alle kanter og det dannet et ekstra tregt kulevirvel-formet partikkel som vi ville kalt ekte masse-graviterende partikkel. Mens en vertikalvirvel kan balanseres med omgivelsene så er kulevirvelpartikler for trege til det, slik at det vi oppstår en tids-forsinkelse i forhold til drifts-retningene, og som regle overskudd av tiltrekkende effekt.

I lignende tilfeller vil manko-trykk, vakuum, ha lignende forhold til vertikal-virvler, mens her oppstår overskudd av trykk, altså de vil gi fra seg gravitasjons-overskuddet som ut-lignings-balansering til rommet rundt seg. Slike kan også danne kulevirvler. Disse er også trege. Grunnen er at de kun utveksler motsatt vei av trykkdriften i rommet eller retning-driften til andre partikler. De roterer motsatt vei av drifts-retningen i rommet. Disse trykk-vakuumpartikler henger altså i ulike avstander, grader av trykk eller vakuum i forhold til omliggende universelle felts utvekslinger gjennom feltet vi er i.

Helheten har like mye drifts-potensiale alle steder for det. Når rotasjons-partikler, kule-virvler, graviterende partikler kommer tett inntil hverandre så er det ikke lenger bare G, til-trekning-konstanten som teller, men nå er de så nær hverandre, inntil hverandre, at utveksling-flaten mellom kraftlinjer i rommet og kraftlinjene mellom partiklene og deres kjerner har blitt overveldende stor. Akkurat nok til at vi kan sammenligne disse sentrene med trinser eller garnnøster som spinner opp trådene til hverandre.

De dekker nå for så stor del av rommet på motsatt side av hverandre at de er tvunget til å bli leverandør av sin utgående kraft til den andre, i stedet for rommet, og alt det som de skygger for hverandre må gå igjennom den andre av feltlinjer fra rommet. Virvlene er altså nærmere å kunne smelte sammen, men balansetrykket til gravitasjons-rommet tillater ikke dette før trykket er enormt mye større, altså stor gravitasjons-mengde. Denne trinse-effekten som jeg har kalt den, virker som en ekstra stram strikk, og det er ikke umulig at de danner ekstra løkke-vindinger med hverandre lignende 8-talls-baner.

Denne effekten kalles den sterke kjernekraft, og er en del av energi-forskjellen, eller balansegangen om hva som rommets energi ikke gir fra seg lenger fordi kjernekraften har tatt over rollen. Energien er fortsatt konstant i regnskapet, men ikke kraftbindingen mellom partiklene som har økt. For å løse opp denne kraften må man altså ha to inngående og to utgående gravitasjons-felt-linjer som skal tvinges opp. G har økt betraktelig fordi partiklene har dannet en del av en sammen-smeltning-grad av feltlinjer.

Når nøytroner i tunge atomkjerner vil deles opp, eller at et sort hull ville ha delt seg opp, energier kommer vekk fra hverandre, så øker hver av disse sin masse igjen i forhold til gravitasjons-rommet. Nøytronet størrelse i form og nøytronets vekt blir tyngre igjen. Likedan med hver av de delte masser ved deling av et sort hull. Alt dette er økningen av rom-energien og for G sin balansering, det vil si den bortkastede energien til gravitasjons-rommet rundt objektene, og som nå må erstatte dette igjen når objektene igjen er alene. Dette er en tredje grunn til at samlede partikler skaper lettere partikler av samme partikler, og samtidig trekker seg sammen til mindre størrelse.

Den samme grunnen mellom de stadier vi har for sammentrekninger og et nøytron som nærmer seg overtrykk-terskelen i rommet, er årsaken til at vann utvider seg når det fryser, og at det er balanse for varmestråler i en del av dette spekteret som ligger på balansetrykkgrensen når det gjelder partikkel-utvidelser og partikkel-sammentrekninger. Stråling inn og ut må oppveie hverandre inntil det blir klart overtrykk eller undertrykk. Nøytronet er klart for å avgis partikler som et nøytrino eller spaltes til elektron og proton for å benytte avstanden som balanse mellom energien deres og rom-trykket rundt dem. Om spaltning skal skje fortene enn normalt i gravitasjons-trykket må nøytronet tilføres energi straks.

Om vi har et elektron, et proton og et nøytron så er alt fordelingen langt bedre regulert med avstand for energitetthet. Her spiller partikkel-felt-linje-utvekslingen og partikkel-binding-effekten, sterk kjernekraft en stor rolle. Om det er et hydrogen-atom så er allikevel denne styrken liten enda i forhold til gravitasjons-rommets trykk. Det kan altså lett la seg spalte. Slike sterke kjernebindinger av skyggeforhold ovenfor hverandre gjør at det dannes symmetri-forskjeller i hvor stabile kjerner, isotoper eller hele atomets stabilitet er.

Virveleffekten, eller Trinse-effekten i det vi har nærliggende partikler eller kloder, vil skape en sterk kjernebinding, og kan gi sammensmeltning, men her er normalt atomer som er for seg selv for lite sterke til at kjernepartiklene kan smelte helt sammen.

Om vi deler opp partikler på tvers av likevekten i rommet, spalter protoner og nøytroner, vil vi få en ubalanse som tvinger partiklenes spinn som graviterende og elektromagnetisk effekt vil spinne som partikler eller antipartikler hver sin vei for å oppveie ubalansen som ikke tåles, og som derfor på grunn av at trykket rundt er for stort og at det er for langt til likedanne partikler med lik ubalanse som de kan danne forhold med.

Dette gjør at de unngår de andre nøytrale trykk i rommet og velger under et enormt turbulens-trykk fra rommet og sitt eget spinn til å føre seg sammen til opprinnelige partikler så godt de kan da avstanden for utligning i rommet ikke finnes eller er for langt unna, at samtidsfaktoren til Einsteins årsak-virkning lokalt er den tellende og dominerende.

Ett tilbakeblikk.

Det er etter hvert mindre tvil om at balansen spiller en avgjørende rolle i naturens, eller i fysikkens, eller det vi kaller den fysiske verden. At så stor likhet eller tilsvarende verdier holdes omtrent konstant ned til den minste detalj i mikrokosmos, og langt av sted i makrokosmos, betyr at vi kan si at balansen er der. Men ekvivalensen viser bare fordelte energistørrelser som ikke virker umiddelbart systematisk, kun som avstands-forholdene til hverandre og gravitasjons-styrke-endering.

Vi kjenner altså ikke til hva som opprettholder balansen mellom styrkeobjekter, eller hva tettere og tynnere energi er, nesten tomt rom, eller den tetteste energi, hva dette er, og har som omgivelser for å holde styrker på plass, utenom en styrke-proporsjonalitet i rommet mellom objekter i univers og mellom partikler i atomer. Denne felt-energi-balansen virker selvfølgelig i utskiftninger hos differensial-kraften. (Påstandene vi ikke lett vil tro på, og slett ikke ser med øynene våre. At det bare er 1 tetthet og 1 bevegelses-hastighet. Helt utrolig).

At forskjell skulle kunne binde rom, tid, bevegelse sammen, og senere som formasjonsdannende. Helt sinn-sykt. Men når utveksling-formene skal tre i kraft balansert viser inn og utgående forskjell på retninger og tetthet samme forhold som slik formene i naturen ser ut, og samtidig viser de oss de matematiske formler, fysiske formler, det vi kaller de fysiske lover og deres feltstyrke-forskjeller, akkurat likt som det Einstein viser med rom-tid-former, krumninger og natur-likhet, i overensstemmelse med de lengder og styrker, tetthet som de fysiske formler viser, altså likhet mellom form og fysisk lov.

Differensialkraften viser at den samme funksjonen virker for balanserte utskiftninger av strømnings-oppførsel, og at utvekslingene danner de relative hastigheter i form av en slags hastighets-løkker som gir forskjellige retninger for drifter i rom, altså bestemmer baner i forhold til hva de endres i forhold til, andre deler av feltlandskapetets medvirkning rundt og gjennom den dreiningen som er i ferd med å skje.

For det første skaper differensialkraften en romslighet vi kan kalle retninger alle veier. For det andre skaper den av de samme retninger dreiningen av disse som gir krumninger, virvler og kulevirvler som en slags formasjoner i det samme rommet. Slik sett skaper den retninger og baner som vitenskapen i dag og som Einstein, Gauss og andre ikke har hatt noen forklaring på. Som samme mengde, noe vi kan sammenligne med tetthet som likedan overalt, i alle fall den samme styrke eller mengde overalt, så vil bevegelsene som differensialkraften også skaper, danne tvingende balanse-bevegelser fordi annen bevegelse ikke lenger er mulig.

Bevegelsene slik kan vi oppfatte som både ordens-mønstre og uordnede mønstre, fordi orden eller ikke handler om hva vi har oversikt over eller ikke, og hva vi oppfatter som ødeleggende eller oppbyggende i forhold til oss selv.

Men om noe i naturen må tilpasses etter balansen, så skjer dette selv om vi står i veien eller ikke, altså om vi fortsatt er i behold eller ikke. Vi vil ofte synes at en tornado eller orkan er uorden, men mellom rett og kolliderende bevegelser er altså denne sirkulasjonen den perfekte utbalansering av retningene eller kreftene.

Selve balanse er ganske sikkert hva som forskere ikke forstår grunnen til. For det samme gjelder gravitasjonskraften. Det dannes trykksirkulasjoner i en væskelignende naturfunksjon som slik danner forskjellige grader trykkforhold i de forskjellige feltene. Når et felt-rom danner formasjoner inne i seg, vil mellomrommet mellom formasjoner virke merkelig og tomt. Men i det vi nærmer oss en ut-sirkulasjon, objekt, en forskjell i rommet, så kaller vi det energi.

Den inngående feltstrømmen drar med seg andre slike formasjoner av energi, og vi kaller denne inn-fallende felteffekten for fallkraft, tiltrekning, gravitasjons-kraft. Så overfører vi dette fallet, gravitasjonen, tiltrekningen også over på fra-støtingen, utgående feltdrift, for anti-gravitasjon, fordi vi antar at den har lik feltnatur, har med det samme å gjøre. Er det er lite fall, eller langt mellom fall-steder, der kaller vi dette for det tomme rom, men det har jo drifts-energi i mindre grad, og dette kaller vi for det nøytrale gravitasjons-rommet.

Mystifisert som bare gravitasjons-kraften, eller rett og slett gravitasjons-rommet, og som vi forstår som energi i bevegelse, bevegelsesenergi Bevegelsen av en viss styrke tror vi er drivkraften, Energi-bevegelse i slekt med Aristoteles begrep om dette. Hawking, Einstein, Dirac, Newton, Bohr, har alle det til felles at de ikke vet hvordan, eller hva denne gravitasjons-kraften er.

Differensialkraften forklarer dannelsen av gravitasjonskraft og hvorfor den er slik den er, fungerer som den gjør. Ut fra differensialkraften må vi forstå gravitasjonskraften og dens styrkeforhold og oppførsel i forhold til formasjoner og legemer og rommet mellom disse. Og hva som styrer retninger og baner i rommet, eller det vi kaller de naturlige bevegelses-veier i det fysiske rom. Gravitasjonskraften er et produkt av den underliggende kraft som styrer balansen og ustabilitet i gravitasjon som elektriske og magnetiske og elektromagnetiske felt i samme mengde og energi-formene i dette rommet. Hele interaksjonen, årsak og virkning.

Når vi ikke bruker formler i det hele tatt, men ser på forholdene mellom mengder og størrelser i denne teorien, så får vi altså dannelse av de samme forhold som i den fysiske verden så sant det er jevnere feltområder, som betyr områder med tilsvarende trykk-forhold. Måler vi tegningene våre under forutsetning av at det er samme hastighet og tetthet som danner tettere eller tynnere løkker, størrelser i det samme rommet, så får vi de fysiske lover og form-proporsjoner. Er det tilfeldig?

Her påstår jeg at differensial-kraftens funksjon er transformasjons-ligningenes opphav. Og med hver sammenlign-bare lengde, volum, så er tetthet og hastighets-mengde, rom-bevegelse-energi, den samme, og bevis for differensial-kraftens eksistens og virkemåte. De andre teoriene har ingen slike typer faste holdepunkter.

Det som ikke har kommet frem tydelig er begrepet om en usynlig hand som styrer, beveger, alt. Differensialkraft-funksjonen virker slik med sin pågående ekspansjons-dykt. Som en hel-trukket kontinuerlig funksjon må bare alle områdenes like-trykk balansere bevegelsene med hverandre som alt antatt for likeverdige funksjons-styrke overalt. Som om det var en mengde bevegende hender i et jevnt-flytende kar funksjonelt.

I utgangspunktet er ikke begrep som materie, ånd, stoff, felt, blitt brukt som forklaringer. Det er kun hvordan slikt fremtrer som har blitt benyttet, altså funksjonen, virkemåten. Begrep som tetthet, hardhet og styrke fremstilles bare som den funksjonelle virkemåten.

Dette gjelder også begrep som tid, rom, bevegelse, og kraft, motkraft, energier og samsvarene mellom slike. Hva som er likt og ulikt i alle tilfeller av slikt funksjonelt. Derfor er det grunn til å kalle dette en funksjons-forklaring, en virkning-forklaring til naturtilstandene.

Det er denne som fremkommer i formen forskjell som like eller ulike, og derfor at hver del, begrep vi kommer på, forholder seg til samme punkt eller kontinuitet av begrep som rom-bevegelse, rom-tid, energi-sammenligninger. Det er denne funksjonen som fremstår som en forskjell som blir forskjell fra seg, men som til forskjell fra dette fortsetter å gjøre dette, både som rom-bevegelse-vekst og fra hvert sted som en ekspansjons-funksjon. Da forholdet til funksjonen ikke kan være født fra et punkt på ordentlig, i virkelighet, så må den ha vært overalt bestandig. Det er lik evighet, alltid nå, fortid-nåtid-fremtid, holdbarheten, ja det vil dekke alle former for ro, uro, og dekke alt som Er.

Bevisstheten er en sammenlignings-funksjon og betyr at den er en forskjell som blir forskjell fra seg som like og ulike, hva som passer eller ikke passer, og er samsvaret mellom graden vi forstår hva som passer eller ikke i naturen med hva som passer i forståelsen. Bevisstheten er likt et felt. Et aktivt sammenlignings-felt. Inn og utgående formasjon, informasjon. Hva som er likt og ulikt.

Ekspansjonen er både trykket og feltstrømmen, styrken og dens grad. Som uendelig vil denne funksjonen ikke kunne vokse mer og gi dreininger som er i likevekt. Det er derfor lik en flytende form som endrer seg i likevekt, der alle retninger har mot-retninger og alle steder gir innvendige formendringer. Med hastighets-løkker i denne vil det dannes tregheter som vi oppfatter som fastere eller løsere, lignende frosset vann og vanndamp, eller flytende vann, altså de forskjellige aggregat-tilstander. Med styrke 1:1 overalt og kontinuerlig bundet, ligner differensialkraften ett smeltepunkt.

RESYME: Funksjons-forklaringen virker til å holde mål.

Vi fant en logisk virke-forklaring som forklarte hvorfor vi har de fysiske lover, og lovene.

Resyme: Konklusjoner Differensial-funksjonen; Differensialkraften:

Differensial-kraften fjerner funksjonelt helt spørsmålet om hvor vi kommer fra, hvor vi har oppstått fra, og hvorfor vi er her, fordi disse spørsmålene, svarene er av-klart. Det gir ikke lenger noen større mening med å spørre om meningen med eksistensen eller oss. Heller ikke i hvilken form eller hvilke egenskaper vi til enhver tid har. Dette er avklart.

Likt som den fysiske natur som rom, tid, bevegelse og ut-skiftning-former med egenskaper, felt, tetthet, styrkegrader interaktivt, så er også bevissthetens og intuisjonens evne til oppfattelser, å merke forskjell, hvilket gjelder styrken på følelser, behov og sanser, retning og styrke og interaksjon i sinnsstemninger, der likheten mellom natur og bevissthet har like og ulike felles for det som passer og ikke passer sammen, underskudd, overskudd og balanse, slik som bra, dårlig, passe, tilfredsstillende grad, og både bevisstheten og naturen gir seg til kjenne gjennom disse sammenlignings-funksjoner.

Som likt og ulikt vil passe og ikke passe, kjent og ukjent være grunnlaget for gjen-kjennelsen, som er huskens hjelpe-funksjon og bevissthetens funksjon er sammenlignings-funksjoner for. Altså grad orientering og oversikt. Alt kan danderes ordnet eller uordnet, eller at de virker slik for oss, som veksling mellom kaos og kosmos.

Da differensialkraftens forskjell-funksjon skaper logikken gjennom to like og to ulike, like og ulike, og de logiske funksjoner som og, eller, ikke, hvis-alternativ er-lik, er lik, gjentagelsen, både-og og enten-eller, og derfor gjennom disse; sammenligningen som passer eller ikke passer med hverandre, og gir kjent og ukjent, gjenkjenningen, gjenkjenningse-graden/styrken, så viser dette at gjenkjenningen, bevisstheten, forståelse-rekke-følger, samsvaret med noe, passer til noe, er sammenlignings-funksjoner. Å lete, søke, finne, er sammenlignings-funksjoner. Å symbolisere, justere, kalibrere, kryptere er som språk, sammenlignings-funksjoner. De logiske faktorer binder sammen-lignings-funksjoner sammen.

Det er derfor heller ikke mening i å spørre hvor bevisstheten oppstod eller kom fra, bare hvordan den virker som virkning-effekt, funksjonelt, aktivt. Som kontinuerlig bundet prosess er det heller ingen grunn til å spørre om kropp og bevissthet kan være i interaksjon. En ytre og indre verden, omsett til en enhetlig funksjons-verden. Det spiller ingen rolle hvordan noe lagres for husk, bare det kan pakkes likedan ut igjen som det ble pakket inn. Alle mulige lagring-muligheter, omforminger, krypteringer, kan benyttes. Husk, minne, lager-formasjoner kan benytte hvilken som helst lagerform som er innen rekkevidde. Et minne, læreprosess kan lagres, kodes forskjellige ut fra enkelt-individets oppfattelse-konstruksjon. Her finnes store og små variasjoner.

Differensialkraften i forhold til spørsmålet om naturens eksistens og dens lover forklarer årsaken til årsak-grunn, og årsaken til årsak-virkning. Hvorfor årsak og virkning henger sammen. Til bevegelsen, til fysisk tid, tids-sammenligninger individuelt, til rom, utstrekning, avstander og retninger og formasjoner, former som er mulige i rom, og virkninger som egenskaper kan ha i rom og dets endring i bevegelser.

Hva, hvilke veier som gitte hendelser består av er dermed ikke avklart før slikt undersøkes. Differensialkraften gir kraft-mot-kraft, balansen, bevegelsene og balansert mot-bevegelse, at form-tetthet, effekt, styrke, bevegelse-form-energiene er lik mot-bevegelse-form-energiene. Og at energiene summert er konstante, og forklarer felt, partikkel-oppførsel og de fysiske lover logisk. Forklarer Drivkraften! Energi-kilden! Bevissthet/ånd, natur/lover er bi-produkter.

Begrep som makt, avmakt, vilje står i forhold til dette. De er sen-produkter av de grunn-leggende funksjoner og ikke før-funksjoner. Bevisstheten og naturen har sin årsak. Differensial-kraften forklarer logiske og mystiske funksjoner som virkemåte ved den forskjell som oppstår, som transformeres, overføres, og mottas. Det er oversikten som er forståelig/uforståelig. Altså at den logiske funksjonen blir mystisk eller logisk. Det kommer an på hva vi forstår og hvordan vi forstår dette. Dette er ikke likegyldig. Differensialkraften virker forståelig, logisk. En logisk virkende kraft forklart.

Slutt Introduksjon i differensialkraften.

Kapitel 5 Spesifikke emner fysisk.

Lyshastighetens konstans.

Gravitasjonsturbulensen er ett trykk som altså er mellom 10 i 27-30 potens høyere i det gitte trykkrommet enn det partikkeldannelsenes samlede trykk i samme området balansert fordelt over kjent rom for partikkelmengde. Da feltet alltid balanserer seg, utjevner seg i lokalt trykk, så vil lyshastigheten i forhold til måleinstrumenter være konstant på grunn av likt trykk på begge sider av objektenes fartsretning. Skal vi måle forskjell i treghet må vi undersøke den eneste variabel vi har i energi mellom gravitasjonen og de elektromagnetiske energifelt, og dette er i frekvensbølgen til lyset.

Da elektromagnetismen, lyspartikkeltrykket, korresponderer med gravitasjonstrykket, og vi ved møtet mellom objekter og lys får frem trykkmengden som frekvens, og mulig at denne frekvensbølge-virkningen finnes i rommet også, så vil vi finne forsinkelses-grad i frekvensbølgen til lyset. Dette er et tap grunnet svak trykkforskjell i bevegelsesretningen, men nok til at vi kan finne den differanse som lyshastigheten total ikke viser.

Om vi derimot har måleinstrumenter to steder i gravitasjonstrykkendrings-områder vil vi merke økning eller minskning i frekvensenergien, altså høyere eller lavere frekvens hos lys-elektron-/partikkel-trykk-frekvensen, om vi vil si radiobølger eller temperaturen. Det er ellers kjent at når et lyspartikkel, en vertikalvirvlende mer rettlinjert virvelbølge, en virvel som ligner mer ett flate-innhold, eller som er for svak kraft til å bre seg ut i alle retninger med felt-utskiftninger, kommer opp i 521 MeV energi, trykk, så vil disse gå over i elektronformen, en langt mer kulerund og med feltutskiftning alle veier i rommet, som et elektron, og elektronet vil da heftes alle veier i rommet sirkulært hvilket skaper tregheten og tidsforsinkelsen, og massegravitasjonsvirkningen til elektronet.

Lyspartikkeltrykket som er vertikalt utskiftende, eller tynnere utskiftende energi mellom gravitasjon og virveltrykk, opptrer som en balansert energi gjennom rommet av feltenergi inn og ut fra energimengden, trykkmengden, og kan ikke endre på dette med mindre gravitasjonstrykket øker eller minker. Når et elektron blir for svakt, under 521 MeV under et bestemt trykkforhold, vil denne energien sendes ut som lys, eller elektronet innta en polar virvling, sammentrukket som utskifter vertikalt som et lys-partikkel. Her går lys over til elektron, og elektron over til lys.

Det er når en slik oppvirvling har et trykk som ligner gjennomsnittstrykket i rommet, med 1000 ganger høyere trykk enn elektronets trykk, gir balanserte nøytroner uten manko eller overskudd, slik som det noe lettere og positive protonet har, eller elektronet har, fordi ubalansen er så stor hos disse andre partiklene at de frekventerer som lyset i søk etter å balansere seg til et jevnt trykk med romtrykket. Det veksler mellom ekspansjon og sammentrekning, altså frekvens. Forklaringen unøyaktig, men eksempel.

Nøytronet som er alene i rommet med sitt balansetrykk tåler liten endring fra trykket rundt, som delvis presser opp trykket i nøytronet i et jevnt tempo inntil overtrykket sprekker, målt til ca. 13 eV, som normalt etter 10-15 minutter da nøytronet deler seg opp i to trykkpartikler som minste-graviterende trykk i forskjell fra 0-trykk og fra maks-trykk-partikkel, altså som et elektron og et proton, som balanserer effekt-trykket med gravitasjonstrykket rundt seg gjennom å regulere tettheten på feltet gjennom avstanden og bevegelseshastigheten, bevegelse-banen, til elektronet rundt protonet. Slike hydrogenatomer er nesten like ustabile som nøytronet. Vi kan da lett få frie elektroner og protoner.

Da graviterende kulevirvler, trykkvirvler tiltrekker hverandre, men også motsatt virknings-effekt som manko eller overskudd i elektromagnetiske feltets retning i forhold til gravitasjonen mellom de to partiklene, så kan elektroner og protoner søke avsetning logisk balanseplass ved andre masser. Det er vel samme grunn til at overskuddsmasser som lys ut til et lettere trykk senere søker seg fra disse områder og til større trykkområder som balanseutjevning for masseenergi.

Lys er overskuddsmasser fra overtrykk i gravitasjon, men liknende bølgevirvler, partikler vil også fungere som underskudds-masser. Stort sett kompenseres dette gjennom at vi får en lyspartikkel som har retning den motsatte veien slik at lyset kan benyttes som balanse-trykk-forplantning begge veier. Når balansen i trykket blir for høyt eller for lavt i rommet, så vil ikke partikler uten lokale avsetnings-muligheter kunne oppta eller holde form-trykket lenge, og stort sett så vil lys og elektroner med for høy energi, ikke klare å absorberes av gravitasjonsmassene og sende trykket videre som det skulle gå gjennom rommet videre, altså bare forplante seg gjennom ande balanserte partikkel-felt.

Til høyere en slik energi er så lettere går trykket på utsiden av andre materialer, partikler, elektroner, at både lys og elektroner vil vandre på utsiden av de objekter de forplanter seg langs med. Vi møter samme trykkbalanseforskjeller ved lave temperaturer, ro, og ved superledere, at elektroner eller lys-energi, radio-frekvens-energi, forplanter seg langs de båndene, feltområdet som de graviterende massene har. Balanseområdene kan være fra liten balansegrad, til høy balanse-toleranse, slik at hvilken form massene og fordelingen a trykkspenningene har, og temperatur-trykket, gravitasjonstrykket, avgjør om det er kort, lang, stabil, ustabil superledning.

Da lystrykket, og lyshastigheten, samt gravitasjonstrykket korresponderer med hverandre, og lyset i forskjellige retninger virker konstant under lokale trykk, i forhold til når det er trykkforandringer, så var det riktig vurdering av Einstein å benytte lyshastigheten som konstant, eller den mest konstante faktoren energi og bevegelse som vi kan sammenligne andre energiformer og bevegelser med. Gauss-Lorenz-trykk-tidsforsinkelses-formelen, masse-sammen-trekningen i bevegelsesretningen,, Lorenz-transformasjonen og Planckfaktoren inkludert.

Lorenz-formelen viser hvordan elektron, gravitasjonsfelt-utskiftningen trekker seg sammen fra kule-form og over til et lyspartikkels balanserte frekvensenergitrykk, som et vertikalvekslende trykk. Fra kulevirvel til vertikalvirvel av gravitasjonsspinn.

Vertikalspinn kan transporteres i bevegelsesretningen med hastigheten til gravitasjonens egen turbulens-utskiftende hastighet. Liknende hvor fort bobler stiger i en kjele med jevn temperatur og der boblestørrelsen er ganske lik hele tiden, trykket, temperaturen er likt hele tiden. Lorentz-formelen er også utgangspunkt for den singulære partikkelens hastighet og utveksling med gravitasjonen trykkfrekvensendring, og der to objekter i gravitasjonsrommet graviterer eller utskifter feltenergi med hverandre elektromagnetisk.

Denne utskiftningen mellom to objekters virvelutskiftning som gravitasjonskuleformer likner trinser som deler samme tau, og antall ganger de spinnes rundt drevet, er mengden mere energi. Vi kan si at gjennomsnittet mellom partikler av samme type og større mengde av dette er ganske lik størrelse på utskiftningen men alltid med et lite tap i virvelmengden utenfra da disse deler energi-bevegelses-felt-styrken med hverandre slik.

Dette har derfor både grunnlag for den sterke kjernebindingen mellom partikler, gravitasjon, antigravitasjons-terskler, og for sammen-trekning av massenergi i virvelsentrene og størrelsen til objektene slik vi ser nøytron-mengder og sorte hull som gir mindre masse og mindre størrelse når de kommer sammen mens felttettheten rundt de øker. Slik sett kompenseres gravitasjonsrommet med partiklene lignende frekvensenergien. Jeg har kalt utvekslingsvirvlingen for trinseffekten.

Om de splittes vokser partikkelstørrelsen og tyngden, massen, øker. Når vi øker energi, bevegelse på en masse, lys, så vil virvel-utskiftningen med gravitasjonen som er der opprinnelig måtte øke også, at gravitasjon-linjene blir strammere, strømmene mer krevende i utskiftningen og partikkelen blir samtidig tregere selv om det øker farten.

Det vil si at gravitasjons-felt-linjenes mengde og utskiftningstetthet øker, og partikkel, objekt kommer under mer trykk i fartsretningen, slik at objektet vil både flatklemmes og øke massen, gravitasjonen noe voldsomt spesielt opp mot lys-hastigheten. Denne proporsjonale øknings-faktoren, er den som i Einsteins formel sier at massen vil øke mot uendelig.

Hele felt-trykk-rommet kan aldri gå inn i denne virvel-fasen. Balanse. Det stanser opp som en enorm gravitasjonsmasse, eksploderer, eller går over i lystrykkform. Omstendighetene i gravitasjons-rommet og massen i objektet bestemmer hvilken av disse, og kombinasjon av disse som vil opptre. Dette er hva fysikerne ofte har en kontroll-beregning på.

Dette setter standard for atompartikler, atomer, og store univers-massers samlede partikkel-mengde kosmisk. Felt-utvekslingenes retninger gjelder ikke bare for lokalt synlig registrert univers, men også det videre innen-forliggende og omliggende felt-rom.

Uttekslingene gjennom vårt felt gir både driftsretning og vertikalt gjennomløpende felteffekt mellom det som befinner seg av feltstyrker utenfor og innenfor vårt område. Vi blir et midlere felt mellom andre felt, både i retninger og sett som overtrykk og undertrykk der vi befinner oss i forhold til den resterende felteffekten som ikke danner så meget av driftsenergieffekten vi kjenner så godt som egne målinger.

Hva som gir vertikale balanseutskiftninger og retningsbevegende feltutskiftninger og kryssninger av disse vil også gi visse balansesoner og polære former for felteffekter i rommet som forklarer med av hvorfor et område oppfører seg spesielt, hvorfor pulsarer balanserer slik de gjør, og hvorfor maser og baner inntar de plasser, retninger og hastigheter de har. Vi kan derfor ved å kartlegge dette finne ut av store massevirkninger utenfor det synlige universet og ikke bare forløper i tidsdriften til det synlige universets virkningsretninger eller utvikling. Bildet vil med tiden gi andre inntrykk av rommets bevegelsesforløp enn det vi sitter med i dag.

Det er ganske normalt at vårt univers befinner seg innenfor en virvelutskiftningssone, uten at vi bestem klarer å finne ut hvor i denne prosessen vi stedlig befinner oss. Både rettere homogene felt, eller virvlende balanserte felt vil kunne gi lignende trykk-partikler og omstendigheter, slik at en gitt bestemt form ikke kan garanteres altfor sikkert.

De relative forhold kan snu hele bildet på hodet ved enkle grep. Foreksempel vil differensialkraften tilsi at det tomme rommets feltbalanse er et høyere trykk enn partikkeltrykket, det vil si at energistrømmen til partikler er lavere enn trykkrommet rundt, men partiklene forplanter seg utskiftende gjennom dette som bevegelses-retninger som harmonerer med slik vi ofte oppfatter som frie bevegelser.

Det er jo ingen virvlende hindringer. Akkurat som en tyntflytende væske for oss. Slik sett blir massen omvendt, invertert, i forhold til vanlig oppfatning. Her er det massene som er de lette, mindre tette ansamlinger, ja lignende bobler i vann. Trykket bestemmer størrelser og effekter. At tomrommet er det tette er vel ikke akkurat det inntrykket som faller i smak for smertene våre.

Også bevisstheten vår tilhører en kontakt med et interaktivt felt-rom med forbindelser mellom alle felt som balanse-trykk-utskiftninger som vi kan kalle en holografisk kontinuerlig modell av opp-spinnende årsak-virkningsrekkefølge, alt i fullkontakt, at alt påvirker alt.

Men som kropp, sanser, behov, sult, nervesystemer, følelsene våre i takt med alt dette som mer, mindre eller passe i forhold til lyst, angst, og gjenkjennelser, at vi merker forskjell på like og ulike, er forbundet til sentral-nervesystemets likedanne forbindelser i rekkefølger og interaktiv kontakt, slik at dette også skaper et holografisk felt som årsak og virkningsrekkefølge, der enhver fysisk endring forplanter seg som feltstyrkeendring gjennom hverandre i en bindende form.

At alt drar og trykker i hverandre ut fra balansetrykket og fra at alt er sammenbundet kontinuerlig. Bevisstheten merker forskjell, og sammenligner disse følelser, behov, fysiske sanser og nervesignaler, og konsekvensen fra det vi kaller enkle sanseintrykk som er et sammenbundet feltlandskap, vil også inneholde denne kontakten i bevissthetssentra. Vi har kontakt i retningsrekkefølge, avstandsrekkefølge, bevegelses-hastighet-rekkefølge, styrkerekkefølge, samt å kunne skille ut konsentrasjoner som typen egenskap i de samme massene, som sans, behov, fysiske nervereaksjoner, synsintrykk, smak, slik at vi danner sammenlignbare rekkefølger i bevisstheten som det vi har fysisk.

Da følelser er spontane reaksjoner som er affektvirkende, med signal til bevisstheten, så opptrer denne effekten innenfor bevisstheten tilhørende de samme fysiske egenskaper vi oppfatter. For å kunne se, eller finne sammenligninger mellom former og følelser, må vi i bevisstheten ha lignende konsentrasjoner med mulige sammenlignbare forbindelser, effekter av årsak og virkning, virkningsutskiftning mellom det vi oppfatter som enkeltfaktorer, og som også samles som konsentrasjoner.

Forholdet mellom spredte data, felteffekter som spines opp i sirkulasjoner eller stabile stasjonære forhold gir bevisstheten sammenligning med årsakvei, forbindelser, effekter her, og hvordan de virker samlet, som noe lunde samtidige data.

Dette fører til at vi har kontakt bevisst med både effektvirkning og samling av disse effekt-virkninger, lignende virvelmasser som kommer sammen. Slik sett danner alle nervetransmitter, kjemiske reaksjoner, felteffekter som er delprosesser av denne årsak-virknings-fortløpende, men samlende og testbare, erfaringsbare sammenheng, og at det er god grunn til å se for seg bevisstheten som et holografisk felt som har kontakt med helhet og del som felteffektendringer, perspektiver i endringene og perspektiv på forholdene.

Når flere saksdata finnes som felteffekter i virkende bevegelser, utskiftninger, som igjen kan konsentreres som samlings-sentre av effekt, og som et holografisk virkende bilde, visjon av merkbare forskjeller, så kan vi forstille oss bevisstheten som et samtids-virkende rombevegelses-felt også, altså et utstrakt romslig bevegelig, et romtid-holografisk effekt-formasjons-felt. At sammenligninger i tid og i rekkefølger er nye konsentrasjoner som skal balanseres, som om de stemmer, er passe, mer eller mindre, bra eller dårlig. Bevisstheten er uansett en sammenlignings-funksjon som skal merke forskjell.

I en uendelig utstrakt og uendelig trykk-sterk og ubegrenset virkende differensial-kraft, altså som ikke er begrenset for muligheter annet enn lokale balanser på hvilke som helst nivåer, og vi vet at behov er styrke, sanser er styrke, nervesignaler er styrke, følelser er styrke, og bevissthetens evne til å merke disse inkluderer disse felt-effekter i seg selv, og sammenligner seg med de samme felt-effekter, så er dette like god grunn til å påstå at feltstyrker, energier, også virker som følelser, behov, sanser, nerver, husk, angst, lyst i styrkegrader, felteffekter som merkes både fysisk og bevisst.

Da kan følelser-typer og styrke-typer i følelser være like greie felt-effekter ut fra differensial-kraftens funksjoner som fra hvilken som helst annen tenkt kraft. Absolutt likestillt med alle udefinerte kraftstyrke-funksjoner.

Det høye informasjonsspillet og de svakere effekter enn masser ellers sine felter, gjør at vi oppdager felteffektene til disse dårligere: Med unntak til der de samles i bevissthetens sammenlignings-funksjonelle feltstyrke-senter. Intensiteten til bevisstheten. Da differensial-kraftens funksjon skaper alle de lignende logiske funksjoner som nevnt og forklart, så betyr dette at både de forskjellige feltstyrke-effekter uansett navn, og med logiske kjente og ukjente virkninger, som logiske konklusjoner, sammenligninger, er fullt mulig som en slik bevisst styrke-effekt, eller som også et utstrakt felt med rekkevidde og på-virknings-flate, altså som er i interaktiv kontakt, eller full kontinuerlig forbindelse med også det fysiske og andre bevisstetsvirkende og følende individer.

Hva som ellers gjør at vi plutselig ikke husker noe, eller ikke er oppmerksomme nok, motivert, sover, er i så tilfelle visse blokkeringer av energibanene av ulike grunner. Ser ingen grunn til at ikke differensial-kraften skulle ligge til grunn for bevisstetsstyrkefeltet og dets sammenlignings-funksjoner, våre følelser, behov, sanser. Bevissthet og intuisjon er begge å merke forskjell, avklart eller ikke, altså oppfattes som logisk eller mystisk. For de som kjenner en sak er den ikke mystisk. Slike begrep er individuelle stadier, grader, gjennombrudds-områder.

Differensialkraften er en god modell for de som har ønsket seg eller sett alt som en mulig virkende kraft som helhetlig kan ligge bak både det fysiske og bevisstheten lignende Spinozas modell. Og videre for de som ser det som en logisk virkende kraft. Da har de her en grunn som funksjonelt gir en slik kraft. Den kan like godt virke ut fra et syn på energi, drivkraft, sett som bevegelses-energi, lignende Anaximander og Aristoteles modell, eller filosofisk sett, logisk oppsett likt som Heraklit og Anaxagoras, eller som Anaximenes, Pythagoras og Empedokles. Arkimedes, Euklid, Galilei, Kepler, Newton, Gauss, Maxwell, Lorenz, Einstein, Dirac, Hawking er inkludert.

En bevegelsesenergi, eller Russels bevegelse, som kun med tanke på den fysiske natur slik mange forskere og mennesker ellers ser for seg dette, eller som delforståelse av tilværelsen, at nettopp den fysiske natur som kropp, slik sett kan fungere. Altså en natur-fysisk modell, eller spesialisert kun om den fysiske natur om en skiller mellom bevissthet og fysisk natur. På den annen side kan den være en god modell for fysiske formler, matematikk, geometri, der vi kan se det hele liknende Einstein som et relativt romtid-felttrykk-formasjons-landskap under stadig endring, med en viss usikker destinasjon for det hele.

Bemerkelsesverdige utsagn om Partikkel-oppførsel.

Modellen, hypotesen, differensial-funksjons-kraft-teorien, forklarer både at akselerasjon og alle felt-teorier følger kvadreringer ved doblinger og halveringer av avstander, men viser at samlingen av energi til likt volum i enhver sirkel utenfor hverandre alltid er lik energi-størrelse. Kraften, energien i en gitt lengde av en sirkelbue kan altså fortelle hvor stor energi vi snakker om ved å kjenne til buens bøyings-grad. Dette vil videreføres til at to eller flere objektets bevegelsesbaner og kraftendringer kan beregnes som ved slike fjerdegrads-ligninger vi benytter. Krumningsgrader og avstandsendingen, hastighets-endingen.

Denne forklarer også da partikkelfordelingen, plass pr tetthet i atomskall, proporsjonaliteten i antall pr skall utenfor hverandre i mengder. Det forklarer også balanse-trykket som likt fordelt rundt som graden styrken svekkes utover. Det forklarer balanse-trykk-partikler.

Det forklarer partiklenes utvidelser og vekt-økning i forhold til når de er bundet til andre partikler, der de blir mindre, trekker seg sammen, og blir lettere. Og at den store trekker ut mer energi av gravitasjons-rommet og at de sammentrukne partikler leverer mer av gravitasjonen tilbake til gravitasjons-rommet. Dette forklarer også hvordan felt-fordelingen er slik at gravitasjons-partikler som nøytroner som deler seg i et elektron og et proton, at den forskjellen av gravitasjons-energi som minsker er lik summen av negativ og positiv elektrisk effekt.

Når da elektroner går over i lys, og lys går over i elektroner, så kan vi forstå hvordan sammentrekninger og utvidelser kan endre vertikalvirvler til kule-virvler, altså fra lys-energi og til elektroner og positroner, og omvendt.

At ubalanse i nøytron kan gi balanse som elektroner og protoner, og at summen effekt holdes konstant. Det forklarer også at feltrommet rundt partikler og inne i disse har så mye høyere trykk at den elektriske og magnetiske negative og positive balanse-effekten ikke klarer å slippe unna eller å finne en øyeblikkelig avsetning eller utligning, hvilket vil si en manko- eller over-skudd-årsak som ligger nær nok til å utjevne balanse-energi tidnok. Einsteins samtids-relativitet.

De rekker ikke å oppnå balansen i forhold til andre steder og den elektriske og magnetiske effekten forblir hos gravitasjons-massene, og kan kun fordele seg gjennom disse, med unntak av der feltspenninger over riktig tidslengde har tilbakelagt avstander som når andre selektive mankofelt, manko-partikler eller lignende overskudd-trykk, slik at en balanseutjevning som lys-partikler eller elektroner kan vandre og avsettes andre steder eller holde seg i balansert bevegelser-drift.

At utjevnings-forholdet kan ha selektiv balanse med omgivelser både som lys, fotoner, elektromagnetisk effekt som veksler mellom lederne, og at begge ledere kan avgi elektromagnetisk stråling til omgivelsene, betyr bare at det blir spenning-fordeling og at det alt er kontakt i balanseringen som benytter de logisk selektive muligheter for utvekslinger for å opprettholde balansene.

Balanseringer kan ved avstand-tilpasninger, spaltninger, frekvensendringer og energi-absorpsjon, energi-avgivelse, skape et utall kombinasjoner som med alle retninger involvert, hastighets-løkker involvert, er nesten uendelig. Maks-tilpasning-balansen til partiklenes størrelse og spenning er derimot mer låst fordi det krever mye tilpasning for å endre energiformen. Derfor er det ofte treghet ved om-dannelser, krisemaksimert til ganske øyeblikkelig balansering, omforming.

Differensialkraften forklarer hvorfor ikke partikler går tomme for energi, og kan arbeide gratis. Altså bare bytte plass slik som i kjemien og i fysikken. Eller kort og greit i naturen, at dens energi er varig og kun fordeler seg i ulike mønstre, former og posisjoner.

Differensialkraftens prosess tvinger frem manko- og overskudd-partiklene i balansert forhold til feltdriften ellers. Og forteller hvordan spenning-trykket vil fordele seg ved utskiftning.

Den forteller også hvorfor feltene, grunnstoffene, trekker seg sammen etterhvert som vi har tyngre grunnstoffer i radene.

Viser at lys, elektromagnetisme som kan gå over i elektroner, og elektroner som går over til lys, og at det slik bare er balanse-trykket som skal til for at vi får positroner og store nok mengder trykk til at det dannes nøytroner, gravitasjons-partikler, protoner.

Den viser at de elektriske spenning-partikler må følge nærliggende gravitasjons-masser og hvordan dette skjer i forhold til omliggende gravitasjonskraft.

Den viser at når elektrisk felt øker utover så går magnetismen som oppstår tilbake til gravitasjons-objektet for den tapte økning av elektrisk feltvandring i retning utover. I omvendt tilfelle vil magnetismen gå utover fra gravitasjonen, tapte gravitasjon som skaper en elektrisk drift innover mot atom, partikkel eller gjenstanden. Dette siste er viktig fordi denne fordelingen skjer også ved spalting av partikler til quarker, der gravitasjons-rommet og quarkene ikke kan erstatte hverandres mankofelt, gravitasjons-trykket er for sterkt, quarkene har ingen avsetnings-mulighet balansert tidsnok andre steder, rekker ikke dette, grunnet Einsteins relative samtid, som er årsak-virkning-rekkefølger for bevegelses-mengder.

Gravitasjonen tvinger partiklene som gis en manko eller et overskudd til å spinne balansert tilsvarende vei motsatt eller lik vei med de andre for å balansere brutto-effekten, og derfor også at kun denne plassens likevekt-tilstand blir målet for delene av opp-spaltningen. Det ligner litt på papir-fnugg som kastes utover fra sentrum i en malstrøm, der de samler seg igjen i sentrum. I stor mål-stokk virker et solsystem og dets planeter slik, lignende Einsteins krumnings-kurver for solsystemet. Men her gir planetlegemenes masser og fart balansen, lignende som i atomskall.

Med trykk alle veier dannes det kuleformasjoner. Med svakere trykk fra sidene på et jevnere felt som har trykkstrøm bare en vei, dannes vertikal-virvler. Trykk-tap gir virvler, trykk-økning kulevirvler. Virvler skapes av variabelt indeks-trykk, men ujevn trykk-balanse gir en flytende logisk posisjons-mulighet, ikke slik tidligere indeks stivt har blitt forstått, men trykk-mengder som skal utskiftes gjennom utvekslinger.

Er differensialkraften representativt for alt, så er alt sin bevegelse i likevekt, og all bevegelse er da balanse-bevegelse. For lik tetthet, volum, pr like enheter slik av utstrekningen så er lengdene og bevegelsesmengden alltid den samme, og gjelder for lik og ulik mengde som 1:1 og 1 fordelt med det ulike likt som proporsjonaliteten mellom 1 og den ulike. At årsak-virkning er i overens-stemmelse for fysisk kontakt, virkning og bevegelse, og da formasjonen, egenskapen deres. Det betyr at det finnes et sikkert forhold mellom like og ulike proporsjonalt til de like som målestokk. I det i har relative hastighets-forskjeller, vi ikke slik proporsjonalitet alltid være nøyaktig. Vi må stadig korrigere målingsfaktorer ut fra nye forhold.

Balanse, trykk, vakuum.

Differensialfunksjonen beskrives som en værende, eksisterende virkende forskjells-funksjon som i samme funksjon er en funksjon som er forskjell fra seg, slik som utstrekning, og at denne forskjellen blir forskjell fra seg i alle deler av den ellers stive forskjells-naturen rom, volum. Tenkt som fra et punkt at denne blir født, så virker denne som en felles vekst av utstrekningpunkter, utstrekningsvekst, kontinuerlig sammenhengende utstrekningsvekst som virker som vekst på grunn av at bevegelses-differensialen, at det forskjellige blir forskjell fra slik det var, eller som en varig bevegelsesvekst fra samme punkter og kontinuitet som utstrekningsveksten. Med andre ord, at utstrekning som vekst er fordi at bevegelse som vekst er samtidige.

Forskjellen som bevegelse kan ikke være mer romslig bevegelse enn utstreknings-veksten, og utstrekningen kan ikke vokse mer enn bevegelsesveksten. Utstrekning kan ikke forklare bevegelsens forskjells-funksjon, drift, og bevegelsen kan ikke forklare utstrekningens natur, form, rom, volum, eventuelle stive former, men som en og samme differensial som en forskjell, utstrekning, som blir forskjell fra seg, som bevegelse, vekst, så vil en bevegelig utstrekning-vekst bli mulig, men bare som at bevegelsen og utstrekningen er like lange eller har samme vekst-tempo.

Dette betyr at bevegelsen ikke er lengre enn romutstrekningen og at utstrekningen ikke er lengre enn bevegelsene. Slik får vi en fast likedan bevegelse-utstreknings-hastighet, liknende meter i sekundet.

Når denne bevegelse-utstreknings-differensialen, bevegelsesutstrekningsbevegelsen har vokst til uendelig kan den ikke vokse mer. Vekstpotensialet kan kun fungere innenfor den endelige uendelighet av utstrekningsbevegelse, romtid. Hvert sted, hvert punkt, hver posisjon, den sammenhengende kontinuerlige romtid-differensialfunksjonen uten avbrudd noe sted, vil nå fungere som et vekstpotensial alle steder like meget. Hvert sted og hele uendeligheten, vil virke like meget som et vekstpotensial, eller som en ekspansjonstrykk, slik at vekst-differensialen nå skaper et absolutt likedan trykk overalt, og et absolutt maksimalt trykk overalt.

Da den samme funksjon innvendig er kontinuerlig uten grenser, ikke er oppdelt, men er kontinuerlig, vi denne virke væske-liknende, liknende flytende funksjon, glatt, med ett absolutt trykk, eller mer riktig, fortsatt veksttrykkfunksjon, med da alt nå er balansert, likt trykk, kan denne vekst-funksjonen ikke vokse mer i styrke, men den vil nå utveksle som likedan balanserte utvekslinger, sirkulasjoner, hvor like deler utstreknings-bevegelsesmengder vil utveksle med like deler utstreknings-bevegelses-mengder.

Dette blir altså en likevekt, balanse i utvekslinger som er likt med at en og samme totale energistyrke, kraft, virker som en balanse i retninger, sirkulasjoner med lik mengde kraft og motkraft, lik mengde bevegelse og motbevegelse og som styrkedrift ut fra ekspansjonsfunksjonen til differensial-funksjonen, at like mengder bevegelsesenergi utveksler med like mengder bevegelsesenergi. Så hvor skal da styrkeforskjeller befinne seg? Det er nettopp konsentrasjonen i utvekslings-sirkulasjoner som skaper forskjellen som tetthet i styrke.

Men i det differensialen utveksler så skaper den også formasjoner som virvler i feltstrømmen, og der trykket kommer fra alle kanter skaper den kulevirvelutvekslingsformer i slike feltstrømmer. Vi har altså ikke hatt former som skiller seg ut før på utvekslingsstadiet av ekspansjons-kraften, ekspansjonstrykket. Da alle utvekslinger er balansert, så vil de strømminger som skiller seg ut i virvler, kunne skape nye virvler innenfor seg. Som balansert utveksling så skal det normalt ikke være overskudd av virvelformer, men oftest en lav brytningsprosent som total-mengde, at slike virvler innenfor samme arena danner like størrelser på minimums- og maksimums-partikkeltrykk.

Da disse er i samme feltet og inngående og utgående feltlinjer, strømminger, har lik styrke, så er forskjellen på inngående og utgående kun hva som er med eller imot driftsstrømmen de dannes i.

Vi kan oppfatte dette som spennings-forskjeller, motsatt virkende kraft-virkninger. Og motsatte spinn så klart. Det som er poenget er at inngående og utgående strømminger i samme virvel vil oppfattes som henholdsvis ekspansjonstrykk og ekspansjonsvakuum, fordi det virker trykkende og støvsugende.

I drifts-strømmen vil de som følger med som overtrykk, undertrykk, det vil si som dannes i drifts-strømmens turbulens og de virvler som hefter og skaper mottrykk i strømmen virke som overskudd og underskudd, altså som motsatt virkende strømningsretninger på inn og ut, eller i forhold til balansen, lignende fallkraft og elektriske spenninger.

På grunn av balansen, likevekten i alle feltstrømmer er det altså bare i sirkulasjonsformer at vi får tetthetsforskje i drifts-strømmene. I et større felt som det da dannes mindre feltvirvler i, så vil disse presses inn, konstant i forhold til trykkfeltets styrke, og danne likedan og likedan motsatt balanserte trykkpartikler.

Men det er forskjell på drifts-strømmer, tetthets-styrken inn og ut i samme grad som arealet til utvekslingen i disse. Det er derfor hvert område utenfor objektet i alle sirkler vi tegner rundt, samlet i sirkelen har samme energi som i partikkelen, fordi hvert slikt sirkulasjons-område representerer inn og ut-driften av energien til partikkelsirkulasjonen.

Med et trykk rundt 10 i 30 potens lavere enn drifts-strømmens trykk, som partikkel-sirkulasjonen befinner seg i, eksempel gravitasjonsrommets turbulens, så holder slike partikler seg stabile, at det er ikke hvilken som helst enkel sak og endre et slikt virveltrykk eller partikkel-bestandighet. Og som energi-virveldrift til partikkel og til det energivirvellandskapet, trykk-strømmen som likedannede feltvirvler dannes i, så kan heller ikke dette endres mye proporsjonalt annerledes, og dette fører til at også rommet virker stabilt og balansert. Virvlens utskiftning forårsaker forplantningen av bevegelsesretningene.

Partiklene kan være sterkt bundet til posisjon på grunn av alle felt og den feltstrømmen partikler er i, men da trykkbalanser søker å samle trykk i likedanne virvelsamlinger, inntil balansen overskrides og det splittes, så vil utveksling mellom romposisjonsbundne partikler og trykk, vakuum i det utskilte drifts-feltet, kunne frigjøre partikler til drift i rommet med sine overskudd av inngående og utgående feltstrømmer. De må ellers tilpasse seg trykkmaksimalen i driftsfeltet.

Disse partikler retter seg inn etter kombinasjoner av balanse mellom alle andre mulige kombinasjoner med andre slike partikler, og kan klynge seg eller frigjøre seg på alle måter som ikke forstyrrer omliggende kosmiske felt, eller omliggende lokale felt. Dette har blitt logisk selektive partikler, altså som kan danne alle logiske kombinasjoner av stabilitet og ustabilitet som er tillat innenfor et balansert energiområde og kan da oppføre seg kosmisk, kaotisk, men energien balansert innenfor felttrykkmassen.

Da ekspansjonskraften egentlig ikke, aldri, har blitt født, må vi se det slik at hele kontinuiteten, hver posisjon, virker som et likedan varig ekspansjonstrykk, driftspotensialet som er stabilt varig og ikke kan endres. Det betyr at hvert punkt har uendelig energi, men at det kun er utvekslingsmulig om det er en kontinuerlig funksjon slik uten punkter, men mindre enn punkter, nemlig hel kontinuitet som samme funksjon som tillater en mulig utveksling av energiene.

Dette betyr at differensialkraften fungerer som en fast driftskraft for alle formasjoner som den lager inne i seg. På spørsmål om hvilke andre felt enn de mest alminnelige posisjons- og energi-bestemmende målinger vi gjør i de vanlige fysiske bevegelser og styrker vi måler, som kan finnes, så finnes det mindre og større strømninger og kombinasjoner av slike strømmer, og som en uendelig energi-felt-strømningskraft så er det ikke bare de typisk elektromagnetiske og gravitasjons-typiske feltstrømmer vi har.

Differensial-funksjonen, ekspansjons-trykket til denne, er grunn-driv-funksjon og konsekvens-driv-funksjon fra det minste til helheten i kraft-formasjonen totalt sett, og grunn-funksjonen må anses som den opprinnelige drivkraft-funksjonen til den samme naturen. Det betyr at drivfunksjonen er årsak, årsak til årsak og virkning, formasjonsstyrker, og er drivkraften i denne differensialkraften. Den skaper, gir driften til energistyrken, trykket, vakuemet, balansene.

Vi har alle slags kombinasjoner og mellom-trinn av felt-energi-strømninger som det er mulig å få i alle deler av rom totalt sett og det er uendelig med felttypevirkninger i differensialkraften som romslige bevegelsesvirkninger. Med andre ord så kan alle styrkevirkninger vi har hørt om, mystiske eller logiske, skyldes at vi har alle varianter av strømnings-virkninger, feltenergivirkninger, og som kan innta logiske variabler vi oppfatter som logiske og ulogiske i forhold til vår oversikt.

I forhold til hva som er balanse, altså hva som passer oss i forhold til hva som passer naturens egen drift ellers. Om behov, sult, energi, sansevirkninger, følelsesvirkninger som er i takt med behov og sanser, stabile former som partikler eller husk, som begge kan endres i formasjon, definisjons og forståelsesinnhold, er slikt som fullt ut er logisk mulig.

At bevisstheten og behov følger opp det vi kaller tilpasning eller følger opp som sammen-lignings-funksjon av passe, mer eller mindre av noe, det holdbare og det uholdbare, er eneste muligheten å fungere på om ikke sammenhengen har rast sammen av ulike grunner. At en større balansering skaper kaos eller nye kosmiske tilstander i kontinuiteten vi kan sammenligne noe i eller med, og dette gjelder likt for fysiske og bevisste reaksjoner. Om noe eksploderer ved siden av oss, er dette ikke bare en veldig reaksjon i naturen. Det er også en veldig reaksjon for bevisstheten.

Da differensial-funksjonen til differensialkraften også fungerer som et generelt forskjells-system for å danne to like og to ulike, gir den grunnlag for alle logiske varianter som enten-eller, både-og, og, eller, ikke, hvis, gjentagelsen, og dermed sammenlikningen av likt og ulikt, kjent og ukjent som grunnlag for gjenkjennelsen og bevisstheten som er grunnfunksjonelle sammenliknings-funksjoner. Differensial-kraften har alt, også at vi kan ha noe som er tilpasset hverandre i naturen, eller tilpasset hverandre i bevisstheten, som i konsekvens fører til at vi kan reagere positivt eller negativt på bra eller dårlig virkning i bevisstheten, i naturen, mellom bevissthet og natur.

Vi fungere med en toleransegrense, ikke-utløsende funksjonsparti, som kan omstilles, og som med mer eller mindre av noe gir reaksjoner for eller mot saken. Som med lukt, smak, så vil også dyr knurre, avsky dårlig mat, tisse og bæsje på slik mat, og i motsatt fall oppsøke deilig lukt og god mat, og smertedempende eller lystvirkende gasser i naturen.

Det er neppe tilfeldig, religiøst eller ikke, at vi reagerer så meget i forhold til lukt, smak, soveplass, bevegelsesmuligheter, ly, trygghet, vaske/rens, avfall, smerter og lyster for sanser og behov ut fra fysisk kropp og ut fra naturen vi lever i, i forhold til begrep om moral, holdbare forhold, der naturen på ulikt vis blir oppfattet som noe negativt eller positivt. Aktuelt eller ikke. Det er kanskje litt synd at naturen blir oppfattet som negativt og u-aktuelt. Vi kan skades, blokkeres både fysisk og mentalt.

Mange lærer barna at natur er uaktuelt og noe negativt. Og at driftene våre er det. At denne verden er noe håpløst som vi bør unngå. Det meste har både positiv og negativ side. Min anbefaling er å lære å mestre, kjenne til de negative sider og passe seg for dette, og ta et virkelig godt grepa tak i de positive sidene ved natur, kropp og bevissthetsfunksjon som virkelig sammenligner forhold som slik gir overenstemmelse mellom natur og bevissthet.

I utgangspunktet er det hvordan vi får balanse og forholder oss til dette, og hvordan vi får trykk, vakuum, det vil si motsatt virkende strømninger, virkninger, allikevel i de balanserte forholdene, som var hensikten med denne utdypningen av emnet, kraften. Vi legger sikkert merke til at styrken er viktig for sanser, behov, følelser, smerte og lyst, bevissthetens reaksjon på styrkestørrelser. Altså sammenliknings-funksjoner. Når styrken fysisk og kroppslig, og som følelse og bevissthet øker og synker i samme takt, så er det klart at styrken er sentral, at det fysiske er sentralt for bevisstheten og følelsene våre i denne verdens natur som vi er i.

Alle verdens energier som kjent har en virkningsgrad inn mot det vi kaller frekvens, vibrasjon, altså temperaturen til materialene, lufta, kroppen. Vi opplever ofte at vi finner stabile situasjoner for arbeid og avslapning, gjennom at vi sier at det nå er akkurat passe behagelig temperatur, en sum av de fysiske aggregattilstander vi er i. Ferie-været.

Vi tenker ikke alltid over hvordan været preger folk, oss selv. Men dette kan bety forskjell på hvordan vi trives, om vi holder oss inne eller ute, hvor sosiale forholdene blir, hvor meget det isolerer mennesker eller ikke, og hvor godt vi føler livet er. Mennesker regulerer hverandre ofte ut i uholdbare tilstander fysisk sett hva jobb, boliger, mat, temperering, og kropps-smerter angår, slik at mennesker skaper ofte unødvendig vanskelige forhold for hverandre.

Ikke med i dette skriftet: Del 2 differensialkraften, Planlagt: Mineraler, organiske funksjoner. Jorden. Biologien. Evolusjon. Økologi! Teknologi. Bevisstheten! Moral-begrep, årsaken! Etikk, Estetikk, Holdbarhets-referansen (inntil videre, livssynet, tryggheten, troen)!

Kapitel 6

Bevissthetens sammenlignings-funksjoner.

Alt, væren, ikke noe, ikke-væren, Eksperiment for leseren

Da mange tror at logikken og sammenlignings-funksjoner ikke er gyldig for enkelte områder, må jeg ta opp begrepet sammenlikning for å vise dette ved alle våre begreper. Vi sammenligner likt og ulikt, at noe er tilstede og ikke er tilstede. At det er forskjell på tilstander som likt med forrige inntrykk og det vi sammenligner med eller ulikt med utgangspunktet eller det vi sammenligner med. Dette gjelder alle ord, begreper, meninger, bokstaver, tall, symboler, syntaks, språkanalyser, tolkninger, justeringer krypto-grafiske tilstander, og for alle fysiske egenskaper, følelser, behov, sansning, bevissthetsfunksjoner.

Dette kan vises gjennom eksempler. Neste side:

I de kommende eksempler setter leseren seg selv på prøve for å utvide sitt forståelses-spekter, i hvilket omfang sammenligninger og definisjonsmuligheter, og endringer som kan finne sted over tid, eller samtidige forståelses-måter av begrep, hendelser, og fysiske forhold.

Dersom noe ikke er likt eller ulikt, uten forskjell, så er det heller ikke noe, hverken fylt eller tomt, mulighet, virkelighet, årsak-virkning, ingen hendelse, at noe skjer, ingen virkning eller funksjon, ingen egenskap.

Leserens egne eksperiment-utprøvnings:

Tabell for egne tankeeksperimenter:

Hjelp, forklaringer, definisjoner: Viktige emner, definisjoner, forklaringer om grunnstoffet ikke er forstått. Like viktig lesing for alle. Funksjoner. Alle absolutte skift i tilstand, motsats, annerledes, ulike, forskjell, totale forskjeller, merkbart:

<p>A. Tilstand, preferanse Alle Referanser kjent-ukjent Alt, Er, Væren, Kosmos/Kaos Gjelder absolutt, totalt alle poster: Alle Muligheter, Det Mulige, Er Alle Virkeligheter, Faktisk Er-Til All Eksistens, totalt, tilværelse Uendelighet, endelighet, All Ubegrenset, Begrenset tilstand Alle steder, Over alt fysisk, alt totalt Alle tider, Tid, Fysisk Tid All bestandig, varig, evig, holdbart All utstrekning, rom fysisk All bevegelse, fysisk bevegelse All virkning, variabel fysisk virkning Alle former, fysiske former Alle egenskaper, fysiske egenskaper Alle energier, drivkraft, fysisk energi Alle retninger, avstand, sted, plass Alle dimensjoner, størrelser, styrke Alle forskjeller, total forskjell Alt, helt, noen, del, en, 1,0, ingen Alle nyanser, alle fysiske nyanser Alt Fylt, Tomt, Innhold, også fysisk Deduktivt reelt, logisk, mystisk All bevissthet, følelse, behov, sans All forskjell merke/ikke, Intuisjon All frihet, ufrihet/tvang, vilje/ikke All nødvendighet, tilfeldighet All manko og overskudd, likevekt Alt som å skje, årsak virkning Alle enheter, like, ulike, operatører Alle signaler, virkevei, overføringer Alle kombinasjons-muligheter Absolutt tomhet, innholdsløst, Fyll</p>	<p>Funksjons-forskjell: Kan/ikke, gjør/ikke, skjer/ikke, å få til Dette gjelder for all endring totalt Mot-satser, motsatt av den andre spaltens funksjons-innhold Erstatning, omvendt av Eliminering av tilstand Negasjon, Invertert, skift/bytte Istedenfor, og sammenlikning Logisk forskjell Er/ikke Motsatt av, Ikke Slik Annerledes, Uten, Ikke Total/Absolutt forskjell i tilstand Deduktivt, Logisk Virkning Deduktiv Erkjennbar Virkning Kan merkes, observeres, tenkes Skje/ikke, endring, hvis, gjenta Valg-skift av tilstand, operatører Logisk funksjon eller ikke. Forskjellen gjelder alle valg, skift, virkninger, kontraster, all forskjell Forskjeller ved A og B viser absolutter. Bare A har varige, variable, holdbare eller uholdbare grader i forhold til egenskap, preferanse, referanser som det holdbare og forgjengelige, foranderlige former, egenskaper. De fleste funksjoner i feltet viser variasjon, relativitet, logisk og funksjonelt, som forskjell, grunn til like, ulike, alle logiske satser, logiske operatører der lik/ulik/ /lagret, sammenliknet, sikte-linje, avsetning-plass til sammen-likn-ingen, er lik, ulik, som grunn til kjent, ukjent, gjenkjennelse, der sammenlikning og gjenkjennelse er grunnfunksjon i bevisstheten. Å sende/motta, merke, forskjell. Videre kontinuitet, oppdelt, før, nå, senere, årsak-virkning Feltet må ha virknings-funksjonen, forskjellen; skjer, ikke skjer, at det skjer, fungerer, virker. Gir form og virkning. Bygge-funksjonen. Alle, ingen, kombinasjonsmulighet</p>	<p>B. Ingen tilstand, preferanse Ingen referanser, kjent-ukjent Absolutt Ingenting, Ikke-Er, Ikke-Væren Gjelder absolutt, totalt alle poster: Ingen Muligheter, Ikke Mulig, Er ikke Ingen Virkeligheter, Ikke Er-Til Ingen Eksistens, totalt, tilværelse Ingen uendelighet, endelighet, Ingen ubegrenset-begrenset tilstand Ingen steder, fysisk Ingen tider, Tid, Fysisk Tid Ingen, bestandig, varig, evig, holdbart Ingen utstrekning, rom, videre, finnes Ingen bevegelse finnes Ingen virkning, variabel finnes Ingen former finnes Ingen egenskaper finnes Ingen energier, drivkraft Ingen retning, avstand, sted, plass Ingen dimensjoner, størrelse, styrke Ingen forskjeller, total forskjell Ingen Alt, helt, noen, delt, del, en 1,0 Ingen nyanser, tilfeller, fysisk eller ikke Ingen Fylt, Tomt, Innhold Ikke deduktiv, reelt, logisk, mystisk Ingen bevisst, følelse, behov, sans Ingen forskjell, merke/ikke, Intuisjon Ingen frihet/tvang, vilje/ikke Ingen nødvendighet, tilfeldighet finnes Ingen manko, overskudd, likevekt Ingen funksjon å skje, årsak virkning Ingen enheter, like, ulike, operatører Ingen signaler, overføringer, virkevei Ingen kombinerings-muligheter Ingen tomhet, innholdsløst, fyll</p>
--	--	--

Tabellens innhold i felt a og b, og midtfeltet, at a og b gjelder gud og natur, kjent, ukjent.

Tabellen henviser til omtrent alle tenkelige felt, behov, interesser, kjente og ukjente fenomener som berører våre begrep om alt og ingenting, hvorfor det skulle være ingenting, eller hvorfor det skulle være alt, begrep som væren og ikke-væren, tid og ikke tid, virkning eller bevegelse, eller ingen virkning eller bevegelse, hvorfor det skulle være en drivkraft, eller ikke være en drivkraft, om former og mønstre er til, eller om de ikke er til, og begrep om objekter og styrkevirkning eller at slik ikke var til. I det hele tatt om hvorfor noe ikke skulle eksistere, eller hvorfor noe skulle eksistere. Likedan treffer dette logikken, de logiske termer, operatorer, tall, geometri med samme spørsmål, at hvorfor skulle det være 1 eller 0, eller en og flere, noen, mange, alle, del og helhet. Hvorfor skulle noe være på eller av, eller kunne switche mellom tilstander.

Det samme gjelder for hvorfor det skulle være rom, eller ikke være rom, tid eller ikke tid, bevegelse eller ikke bevegelse, styrke eller ikke, eller masse og energi, og hvorfor skulle ikke masse og energier like godt forsvinne, ikke finnes. De samme spørsmålene stiller seg bak begrep som årsak og virkning, og hvorfor det ikke skulle være dette, hvorfor vi skulle ha forestillinger, meninger, sammenhenger, gjenkjennelse, husk, følelser, behov, sanser og bevissthet, at alt slik er, og hvorfor det skulle være, og hvorfor det ikke skulle være til. Kort sagt er det to ytterpunkter som alt fanges opp innenfor, nemlig i begrep om alt, om begrepet absolutt ingenting, noe som berører begrep om hvorfor begrenset utstrekning, verden, ubegrenset utstrekning, verden, og hva som er holdbart, uholdbart, bestandig og forgjengelig av bevisste og fysiske former, om de er stive eller foranderlige.

Dette krever at vi innføres, prøver, tenker, eksperimenterer, med tanker, forestillinger, at vi skaper oss en stor sammenligningsevne gjennom å bli kjent med sammenligninger, at vi finner ut hva som menes med like og ulike, hva noe har felles og ikke har felles. Evnen vår til å kunne se forskjell, føle forskjell, merke forskjell i behov, bli bevisst forskjeller, er alt sammen sammenlignings-evner som hviler på hvor likt og ulikt, hvor passende, større eller mindre, tilpasset eller i overensstemmelse noe er med hverandre. At vi kan kjenne gjenkjenne, eller ikke, eller finne forståelse, sammenheng, kilde-mål, en mening, noe som dekker behov for et forståelig svar, gjennom innrømmelser av når vi forstår noe, og ikke forstår noe. Vi kan finne saker normalt uten å ha svar, at det virker underforstått, intuitivt, at vi kan forstå at slike forskjeller i sammenhenger finnes uten at vi har et klart svar på saken.

Stort sett betyr mystisk bare at det er med en ukjent faktor eller virkningsgrunn. Hva som virker reelt logisk forståelig og sammenhengende, uten mangler som virker ukjente, og hva som virker ukjent, mystisk, kan skyldes forskjellig viten, mengden viten, kunnskap, eller at noen søker dypere svar på samme sak. Det er helt individuelt hva vi forstår som kjent og ukjent, hva som er kjent og ukjent for oss, og det som er helt kjent og handterlig for den ene, kan være helt ubegripelig for den andre.

I alle læreprosesser og erfaringer er det likedan, som husk og bevisst sammenligningsstoff, at vi alle står ovenfor noe vi ikke begriper som vi med innføring eller motivasjon klarer å tilegne oss å forstå, slik at forholdet mellom mystisk og logisk, åpenbar grunn eller ikke, er en forandringsprosess vi alle opplever. Vi går som regel fra ett ståsted til det neste ved å utvide sammenhengen til en større forståelse.

Det finnes også motsatte former for slik lære, at en forhindres fra lære, at noen ønsker, eller selv kan ønske å vite mindre om noe en det man gjør, og at forskjellige metoder, lære, unnvikning, kan føre til at en mister kunnskap, viten, sammenligningsevner, at en går fra å ha mer oversikt til mindre oversikt og orientering om noe. Dette vil mange hevde som at noe er viktigere enn noe annet, og at en bare konsentrerer seg om få, eller en ting, lære, kunnskap, oppførsel, miljøtype.

Men det finnes reelt så meget i verden at selv om noe er viktigere enn noe annet, kan vi neppe tape på å ha god kunnskap eller virkelig erfaring med noe, og huske dette, og kunne sammenligne noe om vi står ovenfor noe helt nytt, eller opplever å komme utenfor det miljøet, sinnsstemningen som vi er innestengt i. Opplysning har derfor, også øvelse, vært idealer som har blitt kalt visdom, klokskap. På den annen side er også slike former ofte en isolert vei fra den store helheten av erfaringer og forståelse.

Vi kan si at tabellen over er en mer allsidig øvelse i å tenke, sammenligne, øve opp logikk, mystikk, som forståelsesområder, altså gjenkjennelsesområder, og som del av prosessen med å bryte veggene som er satt opp i isolerte tanksystemer, forståelsesmåter.

Tabellen over viser feltet a og b som skal leses slik at alt i tabell-rad a skal leses for seg selv for å sammenligne forhold der, og forstå det meste av dette, og alt i tabell-rad b skal leses for seg og sammenligne forhold der. Om det som er sammenlignet da forsøkes kombinert vil dette virke innsiktsfullt. Den midterste tabellraden handler om forholdene mellom disse to tabellene. Og funksjoner til kombinasjon av det som er i tabellene.

Vi kan kalle midtfeltet for logiske variabler eller logiske muligheter for samme hva, mystisk, ukjent, logisk, kjent, virkning eller ikke. Midtraden inneholder variabler som er logiske ubestemte også, som videre, splittet, kontinuitet. Disse går under variabler, virkninger, at noe skjer, eller er grunn til tilstanden, før, nå, senere.

Vi ser at enhver logisk eller sammenlignbar funksjon som finnes i midtfeltet krever en forskjell i sammen-lignings-tilstand, og at det er denne forskjellen som finnes som forholdet mellom noe som må til for at kontinuitet, videreføring, splittelse og sammenføyning skal være mulig, en grense eller virkning som utgjør forskjellen. For om ikke så vil en funksjon uten forskjell eller forhold uten forskjell, virkning uten forskjell, heller ikke gi virkning, funksjon, og forhold ikke oppstå, komme frem, eller bli mulig til eksistens, sammenligning, at noe skjer, eller kan beskrives. Ingen oversikt eller orientering finnes.

Alle operatører er sammenlignings-funksjoner, eller bevirker en forskjell. Bindingsord, matematikk-tegn, logiske symboler, funksjon og virkning. Dette gir samtidig forskjellen i hele sammenlignings-forholdet. Dersom under-byggende funksjon til operator-sammenlignings-funksjoner som virkning, årsak og virkning, ikke er en forskjells-virkning så vil grunn-funksjonen bli virkningsløs.

Uten forskjell fra tilstanden den er i som drivkraft eller virkningsfunksjon, vil da funksjonen ikke virke, fungere, gi signal eller videre drivkraft, bevisst eller fysisk.

Alle virkninger, at noe kan skje, hender, virker, fungerer, drivkraft, drift i årsak og virkning, som en forskjell, er avhengig av en forskjells-funksjon for at enhver slik egenskap kan fungere som lik, ulik, pluss, minus, at noe trekkes fra og legges til eller endrer posisjon, styrke, tetthet.

Det som gjør en forskjell i alle egenskaper som flytt, dytt, trekk, endring av egenskapens posisjon. Dette fører umiddelbart til at hendelse, at noe skjer, og funksjonen i årsak som endrer noe til å skje, inneholder, innebærer forskjells-funksjon, også forskjell til start, driv av bevegelsens eller virkningens eksistens, at det blir en forskjell. Det som i årsak til årsak og virkning som forskjell i, til, bevegelse eller rekkefølger, hendelser, gir det neste. Konklusjonen; er at enten det er naturfunksjon eller bevissthet, så er disse funksjoner som gir en forskjell, også logikken totalt. Den krever forskjells-funksjon til både indre og ytre virkende sammenligning eller tilpasning. At noe passer, er lik med, eller er en forskjell fra tilstanden det har og er i.

Logikken bygger altså på en forskjells-funksjon som enten gir grunnlag for bevisst sammenligning av mer, mindre eller tilpasset det vi sammenligner med som start, mål, behov, eller for fysiske tilpasninger som passe, mer eller mindre enn passe. Dette betyr at en forskjells-funksjonell virkning for tilstand og virkning og samlet tilstandsvirkning, er med-funksjon i årsak og virkning, ellers virker heller ikke årsak og virkning.

Logikken brukt om fysisk natur er altså en forskjells-funksjon til sammenligning av egenskap og virkning og deres relative forhold, samvirke til årsak og virkning. Samtidig er bevisstheten en sammenligningsfunksjon, forskjells-funksjon som finner like, ulike, mer, mindre eller tilpasset på samme måte i alle tilfeller vi opplever, altså som kjent og ukjent, gjenkjennelse, og søke, lete, finne er sammenligningsfunksjoner. Slik er tilpasningsgradene av lik type hos bevissthet og fysisk natur.

En naturforsker, fysikers oppgave er da å få bevissthetens sammenligningsfunksjon og naturens sammenlignings-forhold til å være i overenstemmelse med hverandre, altså kjennskap eller forståelse av hvordan noe virker mest og best mulig. Gjelder Preferanser, og det som skjer, Endringen. Preferanser er alle bevissthets-egenskaper og fysiske egenskaper, kjente og ukjente varianter med virkninger.

Når vi da med sammenligning og godkjente krav i felt a og b, i felt a, at om noe er, kan være, eller virkelig er, og det vi har i felt b, at det ikke er, godtar eller erkjenner da at det ene er uten tilfeller, virkninger og det andre med tilfeller og virkninger, så vil vi merke oss en hel rekke logiske eller sammenligningsbare grunner til at tilstanden virker slik at vi bare kan behandle og kombinere det som er i rad a, der noe finnes og er mulig.

Først fellesnevnerne for enkeltfeltene a og b. Felt b. Dersom vi benytter en av postene, og muligheten til å skifte ut dette med noe i felt a ikke er tillat fordi a ikke nå er alternativ, kan vi bare nytte tilfellene i rad b. Om vi ikke kan benytte de midterste feltets sammenligninger eller blandings-egenskaper, logisk eller ulogisk. Og det feltet om operatorer og logisk kombinasjon i felt b sier, at det ikke har noen slike, og da ikke mulighet, egenskap til å gjøre forskjell, at de ikke kan benyttes eller oppstå, er vi ille ute. Dersom vi tillater kombinasjoner kan vi prøve å kombinere disse mulighetene i felt b.

Vi kan prøve å kombinere at det ikke finnes noen bevegelse eller virkning, og ingen egenskaper med at det ikke finnes noen like eller ulike og se hva vi får da.

Vi kan også prøve ut at det ikke finnes noen dimensjoner, styrke eller drivkraft, og se hva vi får om dette kombineres med at det ikke finnes noen fortid, nåtid eller fremtid og se om dette gir noen resultater. Om det ikke finnes noen egenskaper og vi kombinerer dette med at det ikke finnes noen bevissthet, behov, følelser eller sans, om vi gjenkjenner noe.

Godt og vondt for eksempel. At uten lyst, angst, behov, sans, følelse og bevissthet så er det ikke lett å merke noe godt eller vondt, det gode eller onde. Leserne kan teste ut hva de vil i dette skjema fra felt-rad b til følelsen av å mestre situasjonen oppstår for senere å se hva slags konklusjon eller definisjon jeg har kommet frem til på dette punktet.

Det vi har tatt opp er sammenligning vi gjør, kan, foretar, merker, som vi ikke lærer om når vi tar ut ord, tall, operatorer, en mening, og ikke minst alle logiske sammenligninger og logiske operatorer, snitt, union, og som er virknings-funksjonelt for søk, søkemetoder, dypere innsikt i underliggende årsaker til noe, eller funksjoner hos noe.

Et oldtidsutsagn om tilværelse, alt, kosmos, orden-balanse, kalt verdensfornuften, var en sammenheng, forståelse som logisk orden, fornuften: Utsagnet er slik: Verdens-fornuften, (det handlet om kosmos, helheten, altet, det værende) skiller ut forskjeller, og vår sjels, livsevne-egenskapene, bevissthet, var å skjelne forskjellene. Altså se forskjell på forskjellene. Dette ble sagt for 2500 år siden.

Dette utsagn har en dypere funksjon enn, bruk øya da, eller; vi må tro våre egne øyne, at kjeppen som ser ut til å bøye seg i vann, har en forklaring bevisstheten kan finne. Utsagnet handler om funksjonell virkningsfaktor før bevissthet, former, synet, fornuften vår, oppstår, (i tilværelse).

Det vi har behandlet så langt handler om grunn, funksjon, mulighet, virkelighet, innholdet vi behandler bevisst, om hva vi har rett til å ta opp, hva vi har lov til å ta opp, om det er lov til å tenke, at hva slags konklusjoner vi sitter igjen med om vi har begrenset frihet eller full frihet ved emner der følgende spørsmål ønskes besvart: Når bruker vi ikke-ordet, utsagn om ikke. Og når bruker vi det ikke. Hvorfor? Slikt har så absolutt med begrep som tomt, ingen, funksjon eller ikke, og peker på at det samme gjelder logikk, språkinnhold, forståelse, matematikk, alt vi merker.

Vi vet fra før at en stor mengde forskere eller film-makere som behandler vitenskap, fremsetter at det er tomt og ingenting i alt det vi har rundt oss, at ateist og guds-troende, alternativ tro på ulike hold, mener at naturen for eksempel, har oppstått av ingenting, at Hawking kom frem til en singularitetsmodell i 1987, nobelpresentasjon, ikke hadde rom og tid, rom og bevegelse lenger, og at big-bang-modellen også er illustrert moderne i to versjoner, den ene der det ikke finnes rom og bevegelse, tid, lenger i universet, eller punktet det samles i som er uten utstrekning, eller at vi i den andre modellen som Einstein helst liker, ikke-singular, at den ikke forsvinner i ett punkt men har noen kilometer tett pakket masse. Som eksploderer uten kjent grunn.

Nå når alle former og geometriske definisjoner og tall er utstrekningssløse, i grunnform som punkt, linje og flate kan vi ikke bygge rom og bevegelse lenger med dette, fordi det er umulig å opprettholde, skape, noen kontinuitet, noe virkelig volum slik. Og som innhold i en linje eller uten energi i noen volum så kan man trygt si at alt er tomt både i formen og i innholdet. For eksempel er også utsagn og at tilværelse er alt, uten årsak til seg, der Er, Gud, Naturen selv, sies å være årsak i seg selv, og at det ikke er noen årsak til den helheten de sikter til. En fysiker sier at Gud har ingen årsak til seg, og står bak naturen. En annen fysiker sier at bare den fysiske natur finnes, og den har alltid vært, og det er ingen årsak til den. Utsagnene er like: Ingen årsak!

Så er påstanden at det som er, Gud eller Naturen, som årsaker selv, da merkelig nok blir grunnfunksjon til tilværelse, eksistens slik det fungerer selv. At nå blir det to grunner til Naturen. Den planlagte, produksjonen av et kosmos, en mektig målsetting kan vi si, og den smarte funksjons-kombinasjon her som årsak-virkning. Den andre varianten krever at både bevissthet og fysisk natur oppstår som funksjoner i naturen, som er all eksistens, slik sett av de som tror den fysiske natur er alt. Da vil de finne grunnfunksjoner som gir logiske sammenhenger, til og med til hvordan naturen fremstår og virker i sin innerste natur. Også et mektig mål.

Problem, løsning om funksjoner, rom, tid, logikk, egenskap, energi, drivkraft, og bevissthet, kommer ikke unna dette problemet der ikke er tillat, og der ikke er ikke-tillat. Man kommer heller ikke unna problemstillingen om funksjonen gir oss tid eller bevegelse, eller sammenhengen her. Vi må jo kunne vurdere om funksjoner fører til noe og der det virker umulig eller ikke fører til noe. I dagligtale gjelder det samme om når vi flytter på ting i hyller eller leter etter noe. Men i denne sammenheng om naturen kommer vi ikke unna at det som fungerer som vi ikke har forklaring på som videre søk i naturens virkemåter, at grunnmuren av energi, bevegelse, rom og tid virker, gir oss nettopp grunn til å kunne skille godt mellom det som fremstilles og eller undersøkes, eller som kan være en mulig vei til ett av svarene vi søker etter. At det kan bli sentralt å stille de rette spørsmålene.

Problemet er bare at det definitivt antas og forklares at det er ingenting, intet i dette, selv om vi utenom under observasjon merker virkninger. Det som skjer er at måle-teknikere og fysikere som skal undersøke kilden som gir oss slikt utsagn, ikke observerer noe, men dette, funksjoner, kan jo være tilstede. De påstår at de ikke ser det og da er det heller ikke der. Den riktige konklusjonen er at: om vi ikke ser eller oppdager noe, så kan vi ikke si eller påstå at det sikkert ikke er noe der, eller at det sikkert er noe der.

Vi vet ikke om kildene eller årsakene, eller noe er der eller ikke er der, som den rette logiske konklusjon. Av den grunn er det altså ikke mulig å benytte denne varianten som en sikker påstand at ingenting skaper alt eller at man skaper alt av ingenting, eller at alt som ikke var før var uten mulighet som overført til den tilstanden vi har nå med en natur. Eller at naturen kan ha denne funksjonen selv, at det ikke er mulig uten viten å påstå at den ikke har slik egenskap eller at den har slik egenskap.

Dette er da et åpent spørsmål og søken for forskere, vitenskap og de som er interessert i mer mikrokosmisk og makrokosmisk natur og fysiske lovers frem-bygning og videre virkning. Virknings-funksjoner. At både form og virkning fremstår.

At naturen er oppstått eller satt sammen av ingenting eller er lagd av ingenting, eller av ingenting som ble til noen-ting, er vel kanskje en av de tema som det er god grunn til å forsøke å komme utenom, helst vise hvor slike konklusjoner har sine brister om bristene i slike utsagn, teorier finnes. Å lage noe av noe ikke-laglig. At alt som finnes er lagd, produsert, skal premieres. Om noe finnes i det hele tatt kan det vel ikke noe for dette, slik som naturen for seg selv eller gud for seg selv, om det har oppstått fra intet uten årsak, og forblir eneste årsak i seg selv deretter.

Dette betyr med andre ord, at om Gud eller Naturen hver for seg skulle ha oppstått uten årsak og virkning av noe annet, som ikke var, og så ble det til, plutselig eller sakte, så kan ikke gud eller natur noe for sin fremvekst. Hvorfor i all verden skal noen premieres for sin eksistens om de ikke kan noe for sin eksistens? Det er den videre virkemåten vi premierer.

Når noe først eksisterer kan dette gi og ta, få og ha, gjøre, kunne noe, mikse med de midler man har til egenskaper. Men det er tvilsomt at en slik evighet er et skille mellom virkelig ingenting og noen-ting som plutselig bare ble til. Uten bevissthet bak ville da hverken gud eller naturen kunne si at de var skapt som eneste mulige funksjon til å eksistere, som en enda dypere bevissthet bakenfor Gud og Natur, med en plan, som en ide, smartere enn annet. Ingen kan i egenskap å våkne opp, med bevissthet og avgjøre, du store verden, jeg har skapt meg. Årsak eller funksjon må begge ligge dypere.

Det samme gjelder drivkraften, styrken, energien, at årsak, funksjon, ligger dypere innunder årsak og virkning som funksjonelt virker. Klokskap, intelligens er noe annet enn at smarteste, sleipeste, snilleste, mest oppfinnsomme, da dette handler om bevarelses-form, men her ikke unngår at en skal få annet, andre, imot seg generelt, og at både medspillere og motspillere inkluderes i bevarelses-prosessen.

At Gud skaper verden av, eller naturen, kosmos, av ingenting og setter til årsak og virkning i like mengder, utenom der han selv blander seg inn, en ganske tvilsom tolkning av danderingen av muligheter som er til stede, der kraft og energi for eksempel kunne vært tilført i funksjons-sammenhengen. Det sies det ikke noe om, annet enn henvisning til skaperkraft. At noen bare gjør hva man vil. At vilje, drivkraft, makt får likhetstegn.

Årsaken settes til behovsrelaterte funksjoner der styrke betyr alt, men hverken styrken eller drivfunksjonen til drivkraft er forklart. Trosretningen kunne tjent litt på en slik tilleggsfortolkning der det er en omdannelses av energier i vedkommende selv som er grunnlag for skapelse. At det finnes noe å fare med. Driv-verket, bilen og viljen, trenger bensin.

Kosmos, rommet, utstrekningen, tomrommet som mange sier, og bevegelses-sammensetningen er allikevel så enorm i størrelse at det også er grunn til å betvile også denne varianten av dannelsen av verden som skapt av intet, skapt ut fra en plan, en innføring av årsak og virkning i tilpasset form-skala, og at en skal ha driften til å passe over alt slik at naturen, den jorden vi bor på i utgangspunktet er en gave, selv om den ikke er fortjent.

Meget mektig ide, men det tvilsomt at det noen forteller, sier her, at det er tenkt over i sin helhet. Det er ganske sikkert at utsagnet stammer fra noen som selv ikke har så stor oversikt over hele bevegelses-kosmos. Utsagnet er litt for enkelt, og avviser oftest at mennesket og dets fornuft er i stand til å oppdage, forklare, eller få noe hensiktsmessig ut av å tro at de finner svar på tilværelse som eksistens og funksjon av vår natur, kosmos.

Det finnes de som helhjertet, tro på skapelsen, og de som kun tror på naturen, legger alt i å finne ut virkemåten eller en tydelig funksjonsgrunn som peker mot en bekreftelse på at naturen eller gud står bak nettopp naturen. I motsatt fall er det de som ser mer konkurrerende på naturens funksjon fra religiøst hold, der beskyttelse, frelse, makt og avmakt preger hat-kjærlighet i troen. Hat til mennesket, kroppen og jorden, og kjærlighet til gud.

At bare makten, viljekraften teller, at den er drivkraft til alt, sinne og styrke og gjennom-slagkraft, som at alle konkurrerer på alt godt og vondt og oppdager dette i andre, en mistenksom adferd. Så hvorfor i all verden bedrive forskning på natur og begrunnelser da. Dette fører til at det tomme, intet og guds skapelser er målet for naturforskning, og slett ingen tro på at naturen kunne avdekke noen videre virkningsfunksjon selv. Motto er at vi ikke kan forstå alt, og at vi ikke finner noe endelig svar.

For ateister kan det være en innbitt kamp å motsi eller bevise imot, at energien på å få frem det motsatte har mer å si enn naturforskningen selv. Men idet det finnes mange som også dypt og inderlig vil finne ut av dette, at det er troende som tror at skapt eller ikke, at denne natur er overlevert til seg selv etter skapelse, eller at natur og gud egentlig alltid har vært adskilt, eller at naturen er alt, eller selvstendig i sine virkningsfunksjoner, så er det ikke annet alternativ igjen enn å forske. Aristoteles sa kosmos var skapt, satt i funksjon, kosmos og mennesket må klare seg selv.

Forske på hvordan rom, tid, bevegelse, og energi kan fungere så godt sammen som de gjør og med sine krefter, altså felt-effekter som de kalles, som støter eller tiltrekker noe slik gravitasjon og elektromagnetisme gjør. Virkninger utenfor objektene liksom. Det er så stor logisk sammenheng i størrelsesforhold, energitilpasninger, overgangs-former, beregnelige og logiske, at det gir grunn til å se om det finnes en åpenbar årsak noe sted. At en kanskje kan finne et svar på forholdene til slutt. Man tror at dette ene og alene skal komme i ett regnestykke, formel, at det skal forklare tid, rom, bevegelse, energienes drivfunksjon. Det kan hende at en langt mer oversiktlig forklaring, funksjons-sammenheng enn bare formler kan gi forståelse av disse egenskaper vi leter etter.

Vi kan ta midtfeltet i tabellen for oss. Her ser vi at egenskapen til alle funksjoner er forskjells-funksjoner som vi kan kalle sammenligningsfunksjoner, og som stort sett er logiske funksjoner, som kan illustreres gjennom logikken. Alle funksjoner skal ta stilling til om det er en sammenligningssituasjon og operasjonsvei slik. Altså må de ha alternativer a og b og sammenligne om de er like eller ulike. Vi har sett at b-raden ikke gir synlige virkninger vi klarer å få noe ut av.

Derimot får vi en logisk forskjell mellom a og b. Denne logiske forskjellen tar ikke hensyn til om det er gud, skaperkraft, selvstendig eksistensfunksjon til naturlover, og tar heller ikke hensyn til om det er årsak og virkning, at noe kan skje, er kjent, ukjent, mystisk eller logisk, men tvert bare stillingen der dette enten er eller ikke er.

Men det er ikke noe enten eller igjen da svaret i den ene raden er kravbestemt om at det ikke er, mens den andre raden, der er det bestemt at det noe vi henviser til er. Uansett setter midt-raden opp forskjeller vi kan spekulere i uten funksjon. Midtraden illustrerer bare at all sammenligning, at noe funksjonelt skjer, virker, er forskjells-funksjoner, uten at det bestemmer hva slags materiale eller substans, begrep det er, bevissthetssak, som sammenlignes.

Sammenligningen kan ikke slik vi observerer noe, eller at noe virker, si hva noe er fordi det bare er gjenkjenningen av noe som er navnet, pekeren til det vi gjenkjenner, en slags kopi. Vi må til selve saken for å kunne undersøke denne, hva det er. Men vi kommer ikke videre med begrep om stoff, hardt stoff, gud, ånd, substanstype, fordi vet ikke mer om hva dette igjen er. Hva er stoff egentlig og bevissthet egentlig. Hva består det av, eller er mulig.

Men vi kan gjøre noe som overgår hva stoffet eller bevisstheten er ved å stille et annet spørsmål som forteller hvorfor noe glemmes eller stoffet kan klemmes sammen, at vi kan endre oppfatninger, innsikt, endre former og funksjoner. Nemlig å finne ut av og om hvordan slikt fungerer. Funksjonen til det å være hardt eller bevisst. Det gir virkelig fantastisk innsikt. At stoff og bevissthet må fungere, selv substans og virkning, drivkraft, energi, må fungere. Det endrer helt på vårt grunnlag for innsikt i begrep om eksistens, virkning, egenskaper bevisst og fysisk. Ikke bare at det er eller er som det er. Det skjønner vi ikke særlig mer av.

Vi kan da gå over til analyse, logisk-kritisk, eller som bare sammenligning eller kombinasjons-utprøving å se hvordan forholdene i tabell-rad a virker, den som til dels handler om når noe er, virker, finnes, fungerer, og sammenligne slikt. Vi vil da ut fra livssyn, tro, kunnskap, viten, natur eller religionsforhold å se oss ut ulike funksjoner som dominerende. Men vi kan prøve å kombinere alt sammen for mulighetens skyld, eller det vi finner kombinatorisk relevant og gi en grunn til hvorfor vi mener noen andre varianter kombinasjoner ikke er gunstige.

For eksempel vil eksempler der vi kjenner til utstrekningens retninger avstander, geometri, fysiske former, ikke så lett kunne si at dette er ukjent. Vi må da inn og velge i kategorien kjent og ukjent, og se hva som gjør at vi finner bare den kjente delen, eller om det er noe ved utstrekningen som også er ukjent. Vi kan ikke bare fastslå det hele som ukjent. Mange slike motsigelser vil en finne. At en kan ikke utestenge virkning umiddelbart når man har en bevegelse.

Om bevegelsen ikke er med så virker jo ikke kontakten mellom to legemer slik vi kjenner til det. Om noe virker er det vanskelig å skille ut bevegelse, at det merkes utover fra hendelsen slik at virkning sanses eller måles. Om det ikke er utstrekning med blir den fysiske kjente tilstanden ødelagt, ikke virkende kjent lenger. Du er nå kanskje ikke enig, men du kan teste ut egenskapene og kombinasjonene i tabell-rad a selv og drøfte dette med hvem du vil, eller for deg selv. Når du kommer frem til en del innsikter eller spørsmål kan du gå videre med å forsøke å forstå en slik definisjon jeg foretar om tabell-rad a og dets innhold.

Vi vil da komme til at vi gir en slags definisjon på alt som er og på alt som ikke er på en litt spesiell måte. Før dette skal vi se på de tilstandene vi kjenner til fysisk slik som rom-utstrekning, bevegelse, tid, stoff.

Stoff har etter hvert blitt kalt energier, og alltid i en uro, en form for virkning eller bevegelse, slik at en samler begrepet stoff, materie i begrepet energibevegelser, eller bevegelsesenergi som fordeler seg i opphopede kretser eller i bevegelsesretninger kalt potensiell indre energi og kinetisk energi, bevegelsesretninger til den potensielle energien fra ett sted til et annet.

Disse to energier fordeler nemlig noe av sin energi med hverandre slik at større bevegelsesenergi forbruker noe av den indre energien. Når vi nærmer oss lys-hastigheten skjer det store endringer her. Først ville en ikke tro det var mulig, men det kommer vi frem til senere. At bevegelsesvirkning, virkningsbevegelse til bevegelsesenergi i nyere tid blir sett på som feltenergi så kommer dette av at tetthets-styrkegraden innover og utover fra partikler som elektromagnetiske krefter eller gravitasjons-krefter, felter, er det de finner som virker innover til det vi merker som partikkel-overflate og utover fra partikkel-overflaten.

Feltstyrken kan ha motsatte virke-retninger også, motsatt retning. Poenget her er at feltstyrken virker videre innover innenfor det området som vi kaller overflaten, og videre langt utenfor denne overflaten. Eksperimenter viser at tettheten øker likedan innover i partikler ut fra beregninger av samme felt-beregnings-tetthet slik som tettere felt-styrke skal, gradvis økning som beregnet. Først i sentrum er det stopp, lignende et punkt eller sirkulasjon som er uten sidestykke i styrke.

Dette området angripes når en skal splitte et nøytron i elektron og proton eller finne kvarker som de kaller det. Alt dette viser en beregnelig feltstyrketetthet, styrke-tetthet som vi kaller hardt, og de fleste andre egenskaper hos stoff, og forskerne har endret mye av sitt syn på fast stoff ny-forstått som felttetthetsstyrke. Feltstyrken er så sterk at vi ikke klarer med våre muskler å bevege håndens feltstyrker gjennom det andre stoffet. Feltstyrken viser ikke faste deler, noe som gjør dette komplisert for forskerne om hva de skal si til folk, fordi folk tror da at de er gale.

Men alt tyder mer og mer på at våre faste stoffer ligner mer på noe flytende. Lignende som på vann der det kan fryse til isbiter som faste, harde, får stor treghet, vanskelige å forandre på, og i andre tilfeller at dette kan fordampe til gass. En merkelig flytende strømnings-verden dukker opp i stoffnaturen, og begrep om flytende, gass og faste stoffer, med en ny verden av funksjonsvirksomhet som de stakkars forskerne kan risikere å bli brent på bålet for om de forteller dette til noen andre, til vanlige folk som det populært kalles.

En hel rekke både ateister og religiøse går til daglig kamp mot dette synet som sier at det harde stoff ikke er så hardt og fast allikevel. Folk her mener at stoff er virkelig hardt, uløselige minstepartikler av steinhardt, fordi det er det jo. Men dette splittes, oppslukes, kan omvandles til lyspartikler, en rekke merkelige faser vi ikke har kjent til så godt tidligere, og viser en strekkbarhet på formen sin som ikke stemmer med absolutt vanlig hardt, uforanderlig.

Noen mener da at det kan gå over i mindre hardere biter slik om hardt og tungt ønskes å være, vårt faste holdepunkt i livet, men disse er også tøyelige, kan endres til lys og stråling, til andre partikler med urolige former ev energifelt og form-overganger.

Folk er stae, at en bytter ikke ut en verden de stoler på som oppfatning uten videre. De vet best selv hva de mener om stoff, jord, natur, legemer og skjønner at noe er feil med forskerne. Her har folk litt rett. Vi kan aldri som livssyn eller forståelse, ha annet i dette enn det vi har lært og forstått selv, slik at vårt syn på verden, individets eget livssyn er den eneste maksimale forståelse som er mulig på gitt tidspunkt, og ett livssyn vil aldri i noe tidspunkt være mer enn det en tror eller det en forstår selv. Det samme gjelder forskere.

Det finnes bare en bevissthet og det er din egen. Den kan inneholde at det er andre som er bevisste også og at det foregår interaksjon, kommunikasjon mellom bevisstheter som del av forståelsesapparatet slik at bevisstheten ikke er så begrenset at andre mennesker og bruksgjenstander kan benyttes i forståelses-sammenhenger. Allikevel er kun din forståelse og tro på naturfunksjon og årsak den eneste gyldige. Slik sett er meg-et noe spesielt.

Forskere og folk kommuniserer ikke, og vil da helst sloss. De undersøker ofte ikke problemet, kommunikasjonen eller påstandene, men går til angrep på hverandre. De kaller hverandre idioter, syke i hodet. Kan det skje at forskere og folk klarer kommunisere? Det hele bygger jo bare på misforståelser om hverandres forståelses-innhold, hvilke saker de har sett på, opplever, om funksjons-måten til det de er uenige om, selv om felles innsikt kan vise at de ikke er så uenige om det allikevel.

Folk vet at månen løfter havet, og de vet at en stor elektromagnet løfter ett bilvrak opp i luften. Men det er ikke noe stoff som henter selve bilen opp i luften slik, at når magneten er 1 meter over bilen så spretter bilen oppover. Stoffløst feltkraftområde. Sterkere enn det tunge harde faste.

Hva i all verden er dette. Jo de samme kreftene som det er videre innover i de faste stoffer, i bilens hardhet også. Partiklene?! Med to magneter med like poler mot hverandre skal det ikke så store magneter til som kan ha en styrke som sterke folk ikke klarer å presse inntil hverandre. Dette er slik kraft som partikler har. Du, vi, kommer ikke videre innover og inntil dem. Eller inn i dem. Forskere bruker stråler og gigantmaskiner som i Cern for å få til dette. Det rare er at fysikk og kjemi virksom i naturen, i våre celler og det vi blander på kjøkkenet faktisk får mye av det samme til å skje der, men da klarer vi ikke å observere dette slik forskerne gjør. Eller styre mikroprosessene selv. Forskerne styrer og forteller.

Kapitel 7

De fysiske grunnfunksjoner vi forsker i

Vi tar opp de fysiske grunnfunksjoner vi forsker i.

Rom og utstrekning, hva kan vi finne ut om dette.

Vi legger merke til at rommet virker helt uten brudd, at rommet kommer inn fra alle kanter og går så å si tvers igjennom oss. Fra ett sentrum, punkt kan vi som det var vann, fylle på rom helt og sammenhengende fra sentrum og utover som det var en voksende massiv kule, enn vannfylt ballong som vokser fordi en vannslange er putt inn i den. Enten det er innenfra, utenfra over alt så virker rommet sammenhengende kalt kontinuitet. Einsteins yndlings-ord.

At noe er helt. Slik sett er ikke rom tredimensjonalt men helt, uendelig-dimensjonalt. Hvorfor vi kaller rommet tredimensjonalt er fordi at vi kan beregne posisjoner og avstander mellom to objekter fra ett visst punkt ved objektene, eller finne bevegelseshastigheter mellom to objekter. Dette foregår ved at Descartes ville finne en bane på et legeme, for eksempel en kanonkule eller et hvilket som helst legeme slik Galilei hadde gjort, men Galileis skjema viste bare oppover-retning, høyde, og lengde som at verden var helt flat.

Om kulen svingte, ble tatt av vinden, så ville banen ikke helt stemme lenger, og heller ikke hvordan du flyttet ting inne i stua, så gikk det an å angi posisjon eller bevegelsestempo der. Derfor tok Descartes og brukte stua si med utgangspunkt fra et gulvhjørne, nullpunktet origo, og så hvor ting i stua var plassert i forhold til den ene veggen, hvor langt fra den andre veggen, og hvor høyt det var til oppå bordet fra gulvet. Dette kunne han angi ved å finne lengden rett ut fra veggene, vinkelrett, og fra gulvet vinkelrett rett opp.

Slik oppsto koordinat som viste hvor langt det var til ett objekt fra veggene i den avstandshøyde det var fra gulvet. Bunnen på den ene veggen ved gulvet ble x-koordinat, første dimensjon, mål, bunnen på den andre veggen ved gulvet ble den andre y-koordinat, andre dimensjon-mål, og høyden fra gulvet rett opp til gjenstanden, selve gulvet som forskjellen om at gulvet var hevet så høyt opp, ble det det tredje z-koordinat-mål.

Dette kalte han fra det hjørnet der gulvet og de to veggene møtes, origo, startpunktet 0, og der x-veggen var lengdekoordinat, som sto vinkelrett på y-veggens bunnlinje, for breddekoordinat, og fra gulvet og rett opp, samme høyde som objektet var i her, for z-gulv-avstands-koordinat for z-høyde-koordinat. Slik kunne han fra gulv, vegger angi tre avstander for å beskrive et annet legemes plassering i rommet som høyde, bredde og lengde, uten at det var noe tredimensjonalt rom der inne.

Vi kaller dette for et tredimensjonalt rom fordi vi finner plasseringen til ting på forenklet måte ved de tre linje-aksene Descartes skapte, de tre dimensjoner for 3-dimensjonalt rom. I dag er du knapt statuserklært om du ikke har en 3-d-skjerm, 3-d-kamera, 3-d-skriver.

Nå kunne også Descartes velge hastighet å flytte en stol på som stemte med de nye plasseringene likt med klokka, og dermed kunne en angi hastighet på flytt av ting i rommet som tidslengde. Bevegelsen ble angitt med tid, og som lengdehastighet. Bevegelseslengde og tid kan sammenlignes slik at vi med tid vet hvor fort noe har blitt flyttet i hvor lang avstand, eller med bevegelsesfart og avstand mer eller mindre kan si hvor meget tid det er som har gått, kunne si hva klokke er, fordi fysisk er bilfarten og lengden en slags klokke. Delvis Einsteins fysiske tids-mekanisme. I alle fall for hvor tregere, raskere tiden går. Her bruker man feltretningenes lengde, tetthet, styrke og felt-hastighet i stedet

Hvor mye tid som ble brukt ved hjelp av bevegelsen slik, er det som Einstein er ekspert på. fordi dette er litt vanskeligere regnestykket enn det som Descartes foretrakk. Han valgte tidstaging på normal måte for å finne akselerasjon eller jevn hastighet. Newton brukte retardasjon, akselerasjon, jevn hastighet i samme tilfelle, men formlene kunne senere gi svar på tiden som ble brukt for avstander, og det løste nye oppgaver med kraftmål og avstand for masser i rommet og planetene og mulige vekten på disse.

Einstein fortsetter arbeidet der tid, bevegelse, energi og masse sammenlignes, særlig i forhold til lyshastigheten. i stedet for å begynne på 0 bevegelseslengde for energibevegelser som sammenligning. Når lyshastigheten var svært konstant var dette en perfekt sammenligning for energiforskjeller, størrelser og masse-energi for å finne ut av forskjellene og likhetene.

Einstein bestemte seg for å lære seg romregning for bevegelser og mengders forhold til hverandre fra 1907-1915. I regnestykker fra 1905 hadde han funnet at masseenergi tilsvarte at massen ganget med kvadratet av lyshastigheten, en kraftig bremsehastighet, ga totalenergien i massen. $E=mc^2$. For å være sikker på det benyttet han masseenergiformelen til Planck, der lysfrekvensenergi sammenlignet med masseenergi viste en liten feil, Plancks konstant som var $E=h\nu$, lysfrekvens ganger denne lille konstanten h som tilsvarte massevekt-kraft-forskjellen.

Forskjellen på massen kg-watt og lysets frekvens-energi som Amper-watt. Forskjellen mellom de to energier kg og amper, kan enkelt være en liten feilmargin i bestemmelsen av energien. Men den kan også være at lyset har et sentrumstrykk, der alle partikler har slik sentrumstrykk tilsvarende deres størrelser som ikke er med i frekventerings-energien men i indre sirkulasjonstrykk.

Gravitasjonen til det som tar opp lys-energi eller sender ut lys-energi vil hos trege legemer beholde seg i hel styrke utad uten å vise frekvensenergi adskilt slik at all energi kan måles gravitativt, og hvorfor slik, kommer jeg inn på senere. I begge tilfeller vil Plancks konstant være forklart, og kan skyldes litt feilmargin i måling og senterets sirkulasjonstrykk samtidig også. Det er neppe noe annet i alle fall. Og begge deler er enkle saker, men vanskeligere å bevise, måle. I alle fall klarte Lisa Meitner, (Otto Hahn) 1939-40 ut fra radioaktive spaltnings-målinger, hos energi som partiklene da viste å bevise at Einsteins $E=mc^2$ var riktig. Sum masseenergi, og energi på stråler ga slik lik energi-størrelse.

Vi kan si at slike koordinater som brukes tar utgangspunkt i ett fast punkt der Euklid tegner lengdelinjer som loddrette, vannrette og med breddelinjer, samt flater og sirkler og trekanter og benytter Pythagoras kvadratsetninger. og flere forhold han selv finner ut om likedanne proporsjoner i forstørrelser og forminskelse av objekter, figurer, linjer, sammen med tall, enheter for å finne alle de svarene en kan på løsning av sammenheng mellom figurer og mål i figurer. At han derfor er så avhengig av paralleller hele tiden. Og det virker godt, ikke så ulikt Descartes. Han går også inn med bevegelsestid, men stort sett som gjennomsnitt.

Arkimedes går lengre og beregner mulig akselerasjoner, kanskje Leonardo også, men formel ved å legge en jevn tidslengdehastighet i lengderetning og med høyderetning, der stigningen på en linje mellom høyde og lengde da viser akselerasjon og retardasjon som Galileis koordinat er nytt. Dette fører Descartes rett inn i sin tredimensjonale modell, og som blir til gull for Newton. Med forholdet til Keplers elliptiske beregninger på baner, at styrker virker svakere og sterkere, så kan Newton bare finne ett kraftmål og riktig gravitasjons-akselerasjon for å se forskjellene der han kommer frem til at akselerasjonsforhold og styrke er fordelt slik at dobler du avstanden så firedobles styrkens svekkelse av trekk-kraft.

At du kvadrerer avstanden du har fra ett massekraftsentrum til der du befinner deg, og avstandslengden hvor mye lengre unna denne er i forhold til der et annet objekt befinner seg. Om du er på overflaten av en kule, jorden, så vil det som er dobbelt så langt unna sentrum som deg bli trukket med 1 fjerdedel så sterk kraft i fallretningen. Omvendt styrkes forskjellen, er du halvveis nærmere enn du først var er kraften 4 ganger sterkere. Er du to tredjedeler nærmere er det 9 ganger sterkere kraft. Er du 3 fjerdedels lengde nærmere sentrum, altså bare en fjerdedel så langt fra sentrum, er det 16 ganger sterkere kraft, enn da du var på overflaten. Gjelder partikler og kloder, galakser.

Dette er de egentlige Newtons lover. Ikke så meget de andre bevegelseslovene som det i dag skrantes litt i og som Einstein viste nye formler for ved gravitasjon. Dette vrir da en del på Newtons formler, selv om like gradvise avstands-formler finnes i tids-bevegelses-skalaen til Lorenz og Einsteins formler også.

Ved masse-økning blir tiltrekningseffekten nærmere objektene fremdeles newtonske til omliggende objekter, selv om både Newton og Einstein ikke forstod hvorfor forholdet, kraften var slik, det vil si hva som driver denne kraften, og at styrken er akkurat slik den er. Ikke en gang i forhold til gravitasjonsrommets energier kunne Einstein begripe helt hvorfor det var slik balansegrunnlag. Her var Newton helt tom for kraftforståelsesgrunner.

Newton trodde kraftvirkningen var øyeblikkelig, uendelig hastighet, med en gang, men Einsteins påvisning viser mer lik lyshastigheten på kraft-endingene. Slik som hastigheten til felter ellers og lys.

Einstein så meget mer her, at det var tidsforsinkelser og masse-endringer som Newton da ikke ante. Men Einstein, Dirac, Hawking, kvantefysikere, når de ikke forstår hvorfor det er ekvivalente forhold, balanse, bane-dannelser slik de ser i universet, så viser det at de ikke forstår feltenes opprinnelse, årsak og sammenhengen. De er meget opptatt av gravitasjonen som skyldig del-spiller.

Senere skal vi se at det er enklere enn dette, enn at bare gravitasjonen er grunn-spiller eller at det er uforståelig grunn til gravitasjonen eller energi-forståelses-mulighet. For i de fleste tilfeller i dag tror forskere, teoretikere at gravitasjonen er en del av start-funksjonsgrunnlaget til feltdannelser. Og at energier og deres ekvivalens, balanse, spredning og baner, nye oppdagelser om hastigheter, sirkulasjoner, som bryter med logikken vi har for slikt. Nye momenter må inn i bildet. Noe dypere funksjonelt rører seg her, og balansene er helt klart et vanskelig spørsmål. Hvorfor dannes partikler i det hele tatt for eksempel.

Einstein lener seg en stund til Gauss-linjepunkt-koordinat der punkter er små arealer som bøyings-retninger kan angis i som en slags beregnelig grunnlag for vridningsstrukturer og virvlende masser. Lorenz finner at det oppstår sammentrekning i lengderetningen på elektroner med stor hastighet, nær lyshastigheten, og tidsforsinkelser i forbindelse med denne bevegelsen, et merkelig fenomen som kunne settes i formel. Einstein som benytter lys-energi som makshastighet bruker nå både Gauss og alle de andres oppdagelser på masse, trykk, temperatur og elektromagnetiske lover, samt Plancks formel med en konstant for å tilpasse energiforskjell på når en masse opptar lys og når bare frekvensenergien til lyset beregnes og det er da konstanten må inn som denne forskjellen.

Einstein finner ut at regler i Gauss-beregninger som omhandler punktets flateinnhold eller punkter som er uten utstrekning, at definisjonene ikke trengs til regnestykkene, at det bare er å måle og regne hele tiden på de uoverensstemmelser en kjenner med stoffer eller slik som planet-baner, der Merkur er ekstrem. Her er det ikke bare beregningen av fart som skal inn i bildet, men Einsteins koordinat skal etterligne alle sider av et objekt, hele rommet, ikke bare utsnitt.

Einstein vil tilbake til naturformene selv slik de er i form og feltvirkning uten å miste oversikten. Dette blir romformasjoner med de bevegelser som settes inn som gir romtid-strukturformene til Einstein. Dette kan brukes på små runde partikler, også usymmetriske masser, og på sol, Merkur, jorda, månen.

Hele solsystemet. Beregningene er samtidig fysiske beregninger, fysiske formler, slik at romformene og feltstyrketegninger her blir like som det de fysiske formler viser. Han kan da med ganske likedan faktor, tilpasningsfaktor bruke denne både på tegningen og formlene. At om en energi har en størrelse i det ene av disse sidene angitt med en posisjon så kan denne energien bli utgangspunkt for beregningen av den andre siden i samme posisjon og gi de korrekte svarene på resten av rombevegelsen, romtid-formen eller i den fysiske formelens energiendringer som viser det samme. At romtidformasjonen og den fysiske feltberegning viser samme verdier med samme faktor som tilpasnings-funksjon.

Vi derimot skal ikke hoppe opp i slike komplikasjoner her, men fortsette å se på rommets natur. Vi har en oppfatning av lengder, bredder, høyder, innover og utover, rundt, flatt, begrenset form eller flytende rennende former som vann, at vi har enormt med retninger, til og med kalle det alle retninger, begrenset eller ubegrenset.

Opp og ned, frem og tilbake og ved siden av, under, over, bortenfor, nærmere og fjernere, punkt, posisjon, startstrek, målstrek, og slik sett alle bevegelsesmuligheter i avstands-lengder, vei vi kan tilbakelegge. Som utstrekning regner vi også volum, innhold, plass i former og figurer, alle naturobjekter som kan gi oss ideer om lengderetninger eller vaiende som gress i vinden og som bøyer seg, uendelig med utstrakte begrensede eller videre former. Havet og himmelen virker som det fortsetter nesten evig, og det mørke kosmos i natten, stjernehimmelen kan virke helt ubegripelig mektig. Når vi begynner å forstå avstander her så åpner en ny verden seg inne i oss også.

Uansett er det bare utstrekningensnaturen vi her undersøker. Hvordan kan noe stå frem, være til, fungere slik med absolutt alle retninger, og være en slik tvers igjennom tilstedeværelse. Om objekter ikke hadde hatt utstrekning så ville de ikke vært runde eller firekantende. Noe kan ikke om rom ikke hadde denne utstrekningen, ikke bevege seg eller snurre på seg i alle retninger. Vi kunne ikke en gang tegne eller forestille oss forskjellen på geometriske linjer, avstander, eller flater da det ikke var rom der og ingen romslige geometriske figurer heller ikke. Om rom ikke hele tiden gikk videre, fortsatte så fikk vi ikke blåst opp ballonger eller luft-skip.

Det ville ikke være plass til noe kjøretøy lenger og heller ikke feriereiser da avstander var borte. Volum og avstander er bare begrensede områder, figurer i rommet. Og de har selvsagt utstrekning slik en plass stort sett har. Mange områder har ikke noe tak, og fortsetter ut i verdensrommet, kosmos, himmel-rommet. Avstander, retninger, snu-mulighet, snurr, form-kanter, at noe er bøyd som retning eller volum, både det som er og det vi kan tenke oss av former og mønstre om vi skal oppfinne noe. Selv skjermene våre som tv, mobil, data hadde ikke vært der uten utstrekning.

Nå gjentar det samme seg enten vi ser verden som punkter, posisjoner, utstrakte punkter, linjer, flater, romformer, rommet selv, utstrekningen, avstander, retninger, former og mønstre slik, stive eller bevegelige, og som bevegelses-avstander, hastighet og fart som krever vei, strekninger at slik avstand er med i fart og hastighet. Så lenge vi snakker om alt dette i det fysiske rom som fysikerne kaller dette.

I alle disse tilfeller finner vi at minste biten slikt rom, posisjon, punkt, utgjør en liten forskjell fra det neste punkt eller sammenhengende linje, rom, og i volum uansett retninger eller om det er i alle retninger. Det sammenhengende kalles kontinuitet. Noe ubrutt, videreførende, en avstand som virker grenseløs for den lengden vi måler dette i. Det er alltid en forskjell, og forskjell fra punkt til punkt og retning frem og tilbake, opp og ned i linjer, eller i rommet også i all kontinuitet, sammenhengende rom eller former. Innholdet som tomt har avstander i alle retninger. Vi klarer ikke å finne helt ut hva rom er slik.

Men den minste bit forskjell i rom, er altså en slags type forskjell. Om det ikke er forskjell får vi ikke neste posisjon, vi får ikke en kontinuitet uansett hvilke retninger. Uansett hva vi gjør så finner vi utstrekning som forskjells-funksjon, og er det ikke noen forskjell så er det ikke noe punkt for seg selv eller det neste punkt, og ingen kontinuitet eller utstrekning.

Uten forskjells-karakteren, egenskapen, ikke bøyning, ikke flate, ikke linje, ikke rom, utstrekning, avstand, retninger, strekninger, vei, enten det er alle veier eller begrensede retninger, volum, rom. Uansett fysisk form eller felt, fysiske egenskaper. Og alle deres bevegelser og virkninger i verden.

Av denne grunnen der jeg lenger ikke kan forklare hva rom er, tomheten eller substansen, eller en egen rombit, rom-byggekløss, at til forskjell fra bevegelse eller energi så fremstår rom som en slags egen karakter som det er vanskelig å definere selve det bestående til, bygge-funksjon. Her henvises forklaringen til forskjells-egenskapen som eneste mulige logiske funksjon.

Jeg ender med at den eneste egenskapen jeg klarer å finne som danner rom, gjør at rom finnes, bygger rommet, lar alt det vi har nevnt kunne eksistere, vise seg frem, er at det er en type forskjell, men da det uten forskjell ikke klarer å stå frem, finnes, så må denne egenskapen, en slags forskjells-egenskap være en del av den virkning, funksjon, eksistens som finnes, til og med som innerste virkeårsak, eller grunn til at noe fremstår i det hele tatt.

Vi kunne ikke strekt en utstrekning ut som ikke var der uten samme forskjells-egenskap. Vi klarer ikke jukse den frem. Funksjonen virker håpløs, men soleklart logisk på en og samme gang. Svaret er ikke slik vi ønsker oss, jeg ønsket meg, men etter år med harde angrep måtte jeg innse at jeg hadde tapt. Motvillig skrev jeg ned at utstrekning er en forskjells-funksjon for dannelse av rom begrenset eller ubegrenset.

Uts trekning er en type forskjells-funksjon som gjør at punkt, posisjon, rom, volum kan fremstå, oppstå, og endringer av dette, og som gir begrenset, ubegrenset funksjon som endelig eller uendelig verdensrom. Uansett om det er himler og verdener kjent og ukjent i det videre rom eller som mange mener i mikrokosmos, makrokosmos, eller som parallelle verdener. Dette inkluderer geometriens grunnfunksjoner og former, og formler.

Vi kan aldri ta ut hastighets-enheter, tidsenheter, lengdeenheter uten samtidig å ha denne forskjells-funksjon med som vi kaller meter, utstrekning, fysisk. Men meter, millimeter, nanometer, kilometer, lysår, er alle bygd av utstrekningsfunksjonens forskjells-funksjon og der fastere, mer holdbare utstreknings-former er grunnlag for enhets-lengden, nå endret fra metall-måle-enhet, om-definert som lengdemeter der frekvensen til den stabile isotopen cesium 133 sine to skift-nivåer av isotoptilstander, er utgangspunktet for en mer stabil meter. Forskjell er en logisk virkende, opp-bygnings-funksjon. Ikke bare begrenset som rom-funksjons-bygger.

Forskjells-egenskapen opptrer samtidig med egenskapen, hverken før eller etter den. Den gjelder for forandringer, utvekslinger, sirkulasjoner, overføringer, omvandlinger, omforminger og overføringer, kanaliseringer, signaler, virkninger og transformasjoner:

Kort sagt for egenskapen at noe skjer. Ingenting skjer uten forskjells-egenskapen. All bevegelse, tid, virkning, at noe skjer er en forskjell fra slik tilstanden er, var, og til den tilstanden som blir, og som del a prosessens helhet overhode. Altså egenskap for årsak og virkning også. At noe virker, slik at årsak og virkning kan oppstå. Altså egenskap hos drivkraft, energia.

Ellers ville enhver bevissthet, kraft, virkefunksjon, fysisk virkning vært stiv, stått stille, og vi ville kun hatt relasjonen som er fast for stive tilstander og former, gjenstander. En form kan aldri virke.

Å virke er endrings-egenskapen, å kunne bevirke noe. Virke på noe. Bevegelsen må altså inn i den fysiske verden. Men den kan ikke være proporsjonal med gjenstanders vekt, hardhet, styrke, effekt, om den ikke selv deltar i samme grad som retninger, som drivenergien i de fysiske objekter eller virke lignende for aktiv tenkning, be føling, å merke forskjell intuitivt, og som bevisst sammenligningsfunksjon for oversikt og orientering, at bevisstheten merker noe eller utøver noe. Endringen, at noe skjer som formasjon og virkning i bevisstheten også, og om denne er i en utstrakt energi-kontinuitet denne også så er forbindelsen til den fysiske verden der. Det er igjen snakk om transformasjonen, overføringsveiens ledd og virkemåte.

Enheter og rommål velges ut fra våre kroppsbehov, å gå er fot og meter, hvor mange fot, meter, og der volum og figur er hendige for oss, som mengden gripe, løfte-evne, munnfull, håndfull, måltidsfull, eller lagringsmengde, målebeget, kopp, tønne, bøtte, kar. Ble til desiliter, liter, som med titalssystem ga 1 liter vann som 10 ganger 10 ganger 10 cm som var 1000 kubikkcentimeter. Som definerte 1 kg. 1 1000-del, 1 gram. 1000 kg 1 tonn.

År 1790 SI-System, internasjonale standard-mål: Meter skulle være utgangspunkt for posisjons-skala som skiftet ved hver tusende mengde i titalssystemet. Skipsfarts-lengder og hverdagsbruk passet med at lengde nordpol-ekvator ble delt i ti-millionedeler og ga meter. 1/1000 dels meter er millimeter, 1000 meter 1 km. Alle slike ganske faste enheter til måling er avhengig av deres utstrekning og den samme forskjells-funksjonen vi har funnet for typen utstrekning.

Vi ser ellers at forskjells-funksjonen som grunnlag for rom, utstrekning, begrenset eller uendelig, også gjelder for et ubestemt volum. Med enheter kan vi sammenligne størrelser etter behov, og som behovene har skapt størrelsene til. Eksempel er desiliter, liter, en munnfull, eller hva vi får i to hender samlet. At et skritt ligner en meter og at kubikkmeter blir et mål er ikke så snodig, og heller ikke en liter som ved få mellomrom som tørstslukking er ganske lik en liter. Størrelser på andre enheter kommer av behov for dele eller samle noe.

Bær er ofte en centimeter tykke, en appelsin en desimeter tykke. Det å bestemme hva som er innenfor tenkte avstander, med måleenheter som vi regner som faste, slik som innenfor en kubisk kvadratmeter-flatet terning, en kubikkmeter, og angitt ved enheter som tall og centimeter, eller meter som fastsatte mål, så har flater og volum fått sine definisjoner. Hva som det samme volumet funksjonelt krever for å kunne være rom, volum, det er ikke tatt opp i det hele tatt.

Bare at det er tomhet, er avstander, er retninger, men slett ikke hvorfor og hva som må til for at vi skal få et slikt rom eller volum. Men jeg har i alle fall forklart hva volumet vi benytter her kommer av og er. Volum er ellers del av utstrekning generelt, begrenset eller ikke, og denne egenskapen har jeg forklart som en forskjells-funksjon.

Stive gjenstander, tomt rom, det innholdsløse, betyr ganske enkelt at virkningen uteblir, ingenting skjer, kun at de stive avstander eller stive former er til stede. Når vi ser at alt endrer seg ut fra sin tilstand, beveges, endrer form eller størrelse, går over i annen energi, så har vi med endring å gjøre, og dette betyr at vi får en forskjell fra den stive forskjellstilstanden hos form og posisjoner i rom. Samme punkter forblir so de er, eller endres med at noe dekker samme punkt, eller beveger seg gjennom de samme posisjoner som ellers var stive. Ingen endring i posisjon.

Altså slik sett kan det forholde seg som helhet og del. Vi tar stabile gjenstanders lengde, setter opp en enhetslengde som vi kaller ved navn, og oppdelinger av dette ut fra behov for lagre, kopper, gripemengde, munnfuller, og hva vi klarer å bære, eller ha som lettvin tyngde i handen. Lengdene på faste gjenstander virker da ofte som kopier av rom-natur, og kan sammenlignes med bevegelseshastigheten vår.

Igjen så er dette faste takter vi kan måle, mens det er ikke bevegelsen eller rommet selv vi forklarer. De fleste forskere er opptatt av kopiens relative forhold innbyrdes, og mindre opptatt av rom-naturens oppbygning og funksjon eller bevegelsen tilstede-værelse og mulighet som funksjons-tilfelle.

Vi ser at oppfattelsen av bevissthet og tankeformer også tar opp stive og absolutte former som ideer, forestillinger, tankeformer, og at det finnes foranderlige oppfatninger av våre begreper.

Det er først når vi selv forsøker å definere begreper at vi merker hvor uendelig denne form-egenskapen er i variasjon, og at begreps-innholdet kan om-defineres og utvides, at vårt begrep om noe kan endres over tid, eller endres som husk, og at noe er ekvivalent med noe så betyr dette at hva vi har som begreps-mal kun peker til den saken som vi forsøker å forstå eller holde oss til som oversikt og orientering.

Bokstavelig forståelse handler oftest om lydighet, ordre, at vi skal forstå sammenheng i setninger, eller i praktisk arbeid eller omsorg. Til denne grenen av språk, hører irritasjon og glede hjemme, over hvor disiplinert eller riktig handling som gjøres. De fleste religiøse skrifter har både lover og ritualer som står oppført som direkte krav om oppfølging. Det er ofte ikke rom for forståelse ellers. Men det suppleres med tilgivelse og nåde, eller opphøyelse, annerkjennelse ut fra saksforhold, og noen ganger, betenkelig begrunnet.

Hva videre forskjell er, så kan vi ikke si annet enn at det er en logisk virkende, oppbygnings-funksjon. Funksjonen virker til å fungere og være til, eksistere i praksis, i det vi kaller virke-lik-het, virkeligheten. Ubegripelig og helt logisk samtidig.

Den ubegripelige delen må tydeligvis vike et godt stykke fra at funksjonen virker begripelig som en vane hos oss, erfaringen, slik virkeligheten trer frem, og på den annen side at de virker helt begripelig som logisk funksjon fordi den utfører, fungerer som den mangel vi svaner hos rom, bevegelse, drivkraft, eller som vi senere ser som enhetlighet av slike funksjoner som en romtid-differensial-vekstfunksjon, som gir en absolutt balansert trykk-utskiftnings-natur, der lovene fysisk er oppfylt.

Da fysisk bevegelseshastighet, fysiske feltgjenstander, fysisk gravitasjon, fysiske felt, deres treghet og tidsforsinkelse er proporsjonale størrelser samtidige, som om de skulle vært samme prosess, i tetthet og størrelse og posisjon, altså i romtidformasjonsvirkning, så er det god grunn til å se disse som samme funksjons-sammenheng, egenskap. Vi har aldri klart å finne ut noe annet. Dette knytter volum, rom, avstand, bevegelse, virkning og styrketetthet sammen. De er i fysisk natur ikke fra hverandre noen gang.

De deltar likedan i alle punkter, posisjoner, kontinuitet og omvandling. Energien er felles for de alle, det vil si drivkraftstyrken, og alle er avhengig av at selve drivfaktoren i energi, rom-tid-felt-trykket, også utøver både denne romvirkningen og energidriftens styrkefordeling som nettopp en samlet forskjells-funksjon. At objekter ikke kan velge å kvitte seg med tiden, bevegelsen, rommet eller styrken hverken tilfeldig eller nødvendig. Det er en absolutt balansert funksjon. Og gjør energien konstant.

I masser, energier, felter, i styrke og tetthet, aggregattilstander som gasslignende, flytende, faste, eller ekstra svake eller sterke slike, plasma og sorte hull, så fungerer dette som de samme effektlover vi kjenner fra alle balanserte energiers omvandlinger, og kollisjon, støt, kjemiske reaksjoner og partikkelfysikkens hendelser følger dette mønsteret, uansett kaos, kosmos, at energien virker konstant, og at det vi kjenner av fysiske mål følger $E=mc^2$ og gravitasjonsforholdene innbyrdes i kosmos.

Når det gjelder banefordeling og hastighet på store snurrende masser, at galakser går om sin egen akse i nær lyshastigheten må vi inn med større energimål enn de vi kjenner, og det kan faktisk differensialkraften forklare forholds-muligheten til som en logisk løsning.

Dette er de virkninger som mennesket opplever i den praktiske hverdagens støt og skadeforløp, tyngde og slit, den harde virkelighet, men uten kalkulator. Den fysiske tilsvarende energisiden kjenner ikke det alminnelige folket til. Og, heller ikke mange forskere.

Forskjell virker som handlingsfaktor i kunne, gjøre, noe skal skje, danne, bevege, virke, handle, eller sammen-lignings-faktor dersom noe sammenlignes, skjer bevisst eller fysisk. En utløsningsfaktor. Transformasjons-funksjons-egenskapen.

Vi har som rom, tid/bevegelse, som energi-virkning, massefelt, naturformene, som inngår i samme produkt, og som alle bygger på tilsvarende ekvivalente forskjells-funksjoner for romutstrekning, bevegelsestid og energistyrkeomforming i samme objekter og som interaktivt mellom objekter, og derfor er det grunn til å tro at den kontinuerlige energirom-bevegelsen bygger på samme grunnfunksjon.

Forskjells-funksjonaliteten virker til å begynne med ubegripelig inntil vi ser på elimineringen av alt, altså om alt vi har ikke fantes, enda tommer eller hendelsesløst enn det vi ellers legger i ingenting-begrep eller tomhet. Denne fasen er vi inne i nå. Tabellen har satt oss i stand til å merke forskjell mellom virkelig fungerende værende virkelighet og der all mulig virkning mangler. Vi skal ta opp konsekvensen av en slik eliminering til et nytt absolutt ingenting-begrep. Når vi ifølge tabellen fjerner alt i felt a, virkelighet og mulighet totalt, ved hjelp av det som selv elimineres, hele midtfeltet som værende funksjoner i alt, så sitter vi igjen med produktet av alt i felt b, når noe ikke er tilstede.

Definisjon av et spesielt ABSOLUTT-INGENTING:

Det finnes ingen virkelighet eller mulighet lenger, hverken ånd eller materie, ingen bevissthets-egenskap eller fysisk natur, hverken rom, tid, stoff, felt, styrke, drivkraft. Det finnes ingen årsak, og de finnes heller ingen årsak og virkning. Det finnes ikke kaos eller kosmos, himmel eller helvete. Det finnes ikke to like. Det finnes ikke to ulike. Det finnes ingen forskjell. Uten mulighet er dette funksjonelt umulig, og det kan ikke istandsette at noe kan skje, oppstå, bli til. Det kan ikke være årsaken til alt heller, fordi det finnes ikke i evig tid, ikke før, nå eller siden. Det finnes ikke noe neste i denne tilstanden. Det er uten fyll, uten innhold, uten innholdsløshet, uten tomhet.

Det finnes ikke noe å gå fra eller komme til. Det finnes ikke noe som blir borte eller kommer frem. Det finnes ingen avstander, retninger, over, under, i eller ved siden av. Det finnes ikke noe som kan sammenlignes, ingen enten-eller, både, og, eller, ikke, hvis, gjentakelse, if or repeat, og dermed ved to like, to ulike, kjent eller kjent, heller ikke sammenligning, gjenkjennelse, bevissthet. Ingen orientering, oversikt, ingen årsak-virkning, Ingen nødvendighet eller tilfeldighet. Det finnes Ingen punkter, ingen kontinuitet.

Det finnes ingen former for ingenting noe sted, eller i det hele tatt. Det er uten intet-er, uten innhold-løshet, uten tomhet, uten avstand og retning, da alt slik er borte. Altså ikke noe oppdelt og ikke noe helt, sammenhengende. Det finnes ingen former eller det som kan være tomt, mørkt, intet, slik vi oppfatter dette. Det finnes ikke noe som kan mangle noe, og heller ikke et intet som mangler noe. Det finnes ikke noe her eller der og heller ikke her og der.

Ingen bevissthet eller intuisjon. Hverken sløvsinn eller klarsyn. Ingen følelse. Ingen mulighet for det vi kaller å merke noe, eller det å merke en forskjell. Forskjell finnes ikke. Det å klare, kunne, gjøre, få til noe, er eliminert. Det finnes ingen mystikk eller logikk, ingen kjente eller ukjente faktorer. Ingen gjenkjennelse, orientering eller oversikt. Viktigst for den fysiske natur er at forskjells-funksjonene rom, tid, bevegelse og styrkevirkninger ikke finnes. Heller ingen balanse. Da all virkelighet, funksjon og mulighet for slikt, og all mulighet er eliminert, forsvunnet, så kan denne tilstanden aldri få noe tilbake til en værende virkelighet, og da det ikke finnes muligheter er det logisk at tilstanden ikke er forståelig. Så langt er alt logisk med denne funksjons-beskrivelsen. Understøtter heller ikke mystikken.

Det vi skal merke oss som gjelder alle faktorer som er eliminert som vi finner som forskjells-funksjoner er at nå finnes ingen forskjell, to like eller to ulike lenger. Forskjellen på denne tilstanden og det alt-værende er absolutt forskjell og Ingen forskjell. Her kan ingenting hende eller skje eller være grunn til noe, og det finnes heller ingen mening, sammenheng, kilde-mål, hierarki, relasjon, her. Oversikt, behov, orientering er borte. Det er ingen lyst, angst, ondt, godt, ikke tilfredshet eller utilfredshet, redning eller fortapelse.

KONSEKVENNS: Den mest logiske konsekvensen av denne absolutte ingenting-definisjonen handler om at noe annet må være tilfelle: Altså at vi har det vi kaller tilværelsen totalt sett: I stedet!

Da denne tilstanden er umulig, betyr det at kun det som er motsatt, annerledes, altså forskjellen fra dette intet, absolutt ingenting, er det som blir det mulige. Altså den totale og absolutte forskjellen fra dette absolutte ingenting-et. Vi kan beskrive det værende, som ER, noe, alt-noe, altet, men i den absolutte videste forstand evig-gjort som en absolutt bestandig og absolutt total forskjell fra intet som er ensbetydende med det værendes funksjon og tilstand.

Nb; Annerledes, og Motsatt, er Forskjell-fra, eller Helt-forskjell-fra eventuell tilstand, sak.

Her faller den logiske funksjonen til tid, til bevegelse, til rom-utstrekning, volum, til styrketetthet, til formasjoner igjennom som sammen-fallende med det absolutt ingenting-begrepet her da krever av oss. At kun en total absolutt forskjells-funksjon må være overalt i stedet for ingenting. Denne totale forskjellen må være i ethvert punkt, posisjon, kontinuitet like meget overalt som til-intet-gjørelsen av absolutt-ingenting-umuligheten. Men hvordan klarer da i all verden en slik egenskap å få frem produktet romtidvirknings-styrke som en felles forskjells-funksjon, et produkt. Året gikk med til kun slik grubling.

Plutselig oppfatter jeg at om ingenting fantes slik, men så ikke var mulig, kunne jeg tenke meg et slikt alt bli født, at den totale forskjell ble født. Jeg innså da at rom ikke kan forklare bevegelse og bevegelse ikke kan forklare rom, men at om rom hjelper bevegelsen frem i en vekstfunksjon, og at bevegelse hjelper rommet, formen, frem i samme vekst-funksjon, så kan altså en rombevegelses-funksjon fungere som en felles vekst-funksjon, en differensial som ellers er stiv, men som differensierer seg, endrer seg, altså en vekst-funksjon som har samme differensial-funksjon som at utstreknings-posisjon og endring eller vekst-potensiale som samme funksjon gir: at en og samme rom-bevegelses-differensial blir en romtid-funksjon. Som vekst-funksjon, uten våre begrep om begrensing eller ikke, vil denne vekst-differensial vokst til uendelig, der den ikke kan vokse lengre. Den kan bare vokse innvendig til et uendelig trykk.

Da denne forskjells-funksjonen er en og samme funksjon så er det ikke grenser mellom punkter, posisjoner, men en kontinuerlig sammenhengende enhetlig vekstfunksjon som endres til et uendelig ubegrenset ekspansjons-trykk, absolutt trykk, men grunnet rombevegelse som felles lengdevekst så er bevegelsen og lengden proporsjonale størrelser, det vil si at en og samme hastighet, lengde og tetthet fungerer alle steder. Uten grense men med dette veksttrykkpotensialet vil denne virke flytende og drivende som en utvekslings-trykk-differensial der like mengder rom-bevegelse-tetthet byttes med like mengder rom-bevegelse-tetthet. At bevegelser er lik motbevegelser, kraft lik motkraft, bevegelses-energi er lik motbevegelsesenergi, og at alt er balansert og har konstant energi.

I mindre lokale utskiftninger som dekker bare deler av det totale arealet vil utvekslinger virke fortennet og fortykket ut fra strømmingenes tetthet og virvler og romkulevirvler her har akkurat, gjettt hva: Alltid de fysiske formlers likhet i størrelses-utvekslinger, og påvirkningsstyrke for endringer av felt og objekter. Dette betyr at differensialkraften er et faktum for alle fysiske lover.

En logisk funksjon alene klarer å gi svaret på hvorfor rom, hvordan det bygges, hvorfor bevegelse og hvordan det bygges, og som romtid, og som drivkraft og tetthets-styrke og dets utskiftende oppførsel kjent fra alle fysiske lover og naturfunksjonene, som kosmos og kaos, og sorte hull, partikler og deres fordelinger og utvekslinger. Dette er den fullstendige transformasjons-funksjonen til transformasjons-ligningene i den fysiske naturen, eller for den relative rom-tid-bevegelses-trykkfelt-formasjonen. Det er altså kun vi selv som har gitt feltene ulike navn, men at det er nøyaktig ett og samme felt. Jeg har testet slike felt-sirkulasjons-kryssninger og de lovmessige forholdene stemmer.

Nå går det 3 år med å finne ut hva historiens fysikere og forskere har funnet ut om de forskjellige fagfelt, om det er balanse der eller ikke, og om det er likhet i omvandlingsmengdene mellom alle fysiske energiområder. Og det var det også. Jeg, med sønnen, måtte få verifisert om de forskjellige felter, gravitasjon, lys, elektrisk og magnetisk feltvirkning hadde samme hastighet.

Og konstanten harmonerer med to eksempler. Balansesirkulasjonen til vertikale virvler, lys, og til massevirvler, kuleformede partikler, er proporsjonalt med dette, liknende Plancken.

Se Black hole-teorien også. Elektronet. Men fremdeles kan enkelt nok en forskjell i effekt ved lys-ampere, og vektmasse-kg, være en ulikhet som gir en og samme feilmargin som omregningsfaktor for alle masser og energier i kosmos ut fra dette. Også Diracs eksempel med pi-faktoren til Planck, at vi like godt kunne regne dette inn som en hel sirkel, altså formen til spinn, og der da nettopp den tapte massen vil befinne seg.

Disse eksemplene gir alle en likedan konstant faktor for alle partiklers utvekslings-sirkulasjon. Derfor er det høy sannsynlighet for at partikkelformen innehar en balansert inngående og utgående masse som synes i gravitasjon også for opprettholdelse av partikkelformen, men som ikke synes ved vertikale partikkeltrykk som lyset. Alle partikler viser tapt energi i forholdet mellom frekvens-bevegelser og den samlede massen ellers til partikler.

Eksemplene kan diskuteres, men jeg får uansett en del av partikkelenergien som ikke er med i slik frekvensveksling da den går til spille i å opprettholde partikkel-sirkulasjons-formen, kulen eller vertikal-virvelen. Størrelsesordenen vil bli proporsjonalt likt som proporsjonalitet hos Planck. Ingen av disse faktorenes rene spill er avdekket. Men alt for mye av det er selvfølgeligheter i differensialkraftens logiske funksjons-virksomhet.

Den vil synes i det lys opptas i større partikler når partiklets gravitasjon måles over avstand fordi gravitasjonen skal utveksle med energien som elektromagnetisk og gravitasjons-energi, på avstand lokaliserer alle disse energimasser som gravitasjon. Gravitasjonsrommet har med andre ord en liknende trykkturbulens som massene har men mangler formasjonstrykkforskjeller andre steder enn hos den samlede mengde partikler. Som i et stabilt felt minner om mengden trykkforskjell som likedanne bobler eller overtrykk i en kjele med konstant temperatur. Lokalt endrer trykket seg, og massesamlinger og logiske fordelinger selektivt i felt av slike masser er forklart i hovedskriftet.

Etter-Arbeid: Balanse, bevegelse, tid og kraft.

Den absolutte utstrekningsbevegelse, romtid, og dens absolutte indre ekspansjonsvekst, trykk, vil før utvekslinger skjer være absolutt i balanse. Den absolutte balanse vil fortsette å være tilstede når denne ekspansjonskraften utveksler.

Dette betyr at vi har samme volum-egenskap, mengde, størrelse som forholder seg til alt likedan volum, strekning som har en og samme bevegelse og samme mengde bevegelses pr like volum, og en og samme absolutte tetthet, trykk i ekspansjons-funksjonen som er lik overalt, og konsekvensen er at en utveksling må skje i likevekt, balanse, også som balanse i energi-forhold når utvekslingen skjer.

Før utveksling skjer står den punkt-teoretiske, posisjons-teoretiske og kontinuitets-teoretiske og også deres praktiske virke-side, den potensielle og den kinetiske energi stille. Ingen kvadratisk eller kubisk tid, bevegelse.

Da tid og bevegelse forholder seg til hendelse, at noe skjer, og at tid og bevegelse gjelder samme prosess fra dens begynnelse til dens slutt, så er det da ingen tid og ingen bevegelse. Men fordi dette aldri kan ha vært tilfelle, så har utskiftningen alltid skjedd. Dette betyr at det er den balanserte bevegelsen som skjer.

All bevegelse er balansert. Når utskiftningen skjer så vil flate-bevegelser og tid for flate-bevegelsen skje likt, akkurat som utskiftningen i rom, volum, skjer, at bevegelser i rommet og tiden i rommet skjer på likt fysisk.

Dette betyr at en rettlinjert bevegelse eller likeverdig bevegelse som ikke hadde gitt noen former eller utvesklinger fremdeles ikke vil vist oss noen fysisk tid eller virkninger.

Det er med utvekslingen vi får romslig endring og formdannelse slik at tid og bevegelse, virkningen vi måler blir til som en endring av proporsjoner i ekspansjonskraften. I og med at det meste alt er balansert så må utskiftningen tidels balansere mengde inn og ut av en utveksling selv.

Dette betyr at utvekslingen som danner former og bevegelser av formene som proporsjonale størrelser er nødt til å la balansebevegelsen bestemme og gå forut for utvekslingsbevegelse og utvekslings-tid. De skjer selvsagt samtidig, men dette betyr at det er allerede en balansert tilpasning som styrer bevegelsens bevegelse og tidens tid.

Tid for samme bevegelse som tiden gjelder for og bevegelsens energiutveksling er avhengig av at det rom noe skjer i, hender, er avhengig av at forholdene for utveksling, det vil si forplantninger og virkninger som bevegelsesrom, bevegelses-formasjons-kanalene, og deres balanserte utvekslings-baner blir laget på forhand, det il si likt, men at balansen alt er tilstede.

Her kan ikke partiklene eller en bevissthet bestemme over de fysiske lover, fordi vi vet at energiene fordeler seg absolutt uansett hva vi gjør slik som i kaos, kosmos-oppførsel, eller slik som vi refererer til som kvantebevegelser eller alminnelig gravitasjon, felt-akselerasjoner, feltutvesklinger, selv om det gjelder sorte hull, elektroner og annet, partikler som vandrer alene eller som utveksler som samlede hoper av partikler eller himmellegemer.

Dette er avgjørende for at både Einstein og Bohrs modeller er riktige og ikke i konflikt med hverandre. En slik utveksling har altså både mulighet til å danne eller oppløse enkeltpartikler opp i det feltet de dannes i, og som deling av slike partikler, eller at lys tvinges av sted ved handling eller ved en fysisk balanse som har en slik grenseverdi, at det balanserer mot noe selektivt logisk motvirkende som mot-partikkel-energier.

Det betyr at sterke påvirkninger av partikler vil skape to mot-partikler eller også at romfeltet selv danner enkeltpartikler, doble partikler eller tar til seg, oppløser enkeltpartikler eller det samme som to mot-partikler. Det er balansen i felte som angir hvilke av disse fenomener som dannes eller forsvinner, selv om energien fremdeles totalt sett er konstant. Balanse-bevegelsen i feltvirkningen bestemmer altså hvilke av Einstein, Bohrs forhold som skaper enkle eller doble samtids-relative bevegelser som enkeltpartikler eller doblepartikler eller som spleises, splittes, oppstår eller forsvinner som balanserende i feltvirkningen de dannes i.

Det er utvekslingen som gir formen og kraften, det vil si tettheten, tregheten og formen og akselerasjonen. Vi får da de partikler og med sin styrke, og retning som er i samsvar med felt-balanse-retningene ellers, påvirkningene til utvesklinger i feltet som de krumninger og utvesklinger vi kan sette mål på og gi matematiske og geometriske verdier.

Det skal alltid gå an å finne beregninger for hendelsene, enten som en middelvei, (ofte en konstant eller en logaritme), eller som en riktig observasjon av fordelingene der vi vet hva en konstant gjelder for som formasjon eller at middelvei er noe vi kjenner form-omvandlingen til, i det vi kaller transformasjons-teoriene: omdannelsesveien, formendringen mellom de forskjellige feltformer som energier.

Lys, masse, effekt, utgangs-trykk-feltet.

Når lys, elektromagnetisme, gravitasjonsenergi, masse-tiltrekning, tregghet, og elektrisk felt og magnetisk felt, eventuell sterk kjernekraft, at disse oppstår av den samme trykk-kraften slik at masse og elektromagnetisme er konvertible størrelser ut fra lyshastighetskonstanten, eller gravitasjonshastigheten, så betyr dette at gravitasjonstrykket danner det første partikkelarealet som en form inne i seg ved utskiftning som gir areal ms , lys som forholder seg til tilsvarende areal gravitasjon med lyshastighet, og at lys-energien er ms ganger ms , som er m^2 , og c ganger c , er lik c^2 . Energien er m^2c^2 er $massenc^2$. I volum er dette m^3 ganger c^2 ganger tettheten som er antall c -mengder som kan avleses som frekvens-energien som utgis.

I utskiftningen så trykker lyset og gravitasjonen så mye på hverandre, altså i en vertikal-virvel eller et vertikal-felt-trykk som ikke har motstand i bevegelsesretningen, unntatt gravitasjonens trykkhastighet som fremdriftsenergi.

Ett eller annet sted balanserer trykkmengden slik at det oppstår en utskiftning der gravitasjonstrykket og lyshastighetsenergien oppveier hverandre, men her er det en restenergi til formen som løkkene danner i virvel-senteret som en sirkulær bane.

Den energien kan ikke være med i frekventeringen. Den kan sikkert beregnes som en sirkel i formelen for den energien av feltlinjer som er til stede i utskiftningssirkelen. Og denne vil tilsvarende være proporsjonal med frekvensenergien til hvilken som helst partikkel og energistørrelse i det samme trykkfeltrommet.

Når utskiftningstrykket er for stort til å opprettholdes vertikalt antar dette en volumform, der utskiftningen fra alle kanter gjør seg gjeldene, og nå vil trykket øket mot ms ganger ms ganger ms , altså c^3 som gir volumet, og da etter mengden masse, proporsjonalt. Denne treggheten blir effekten til massen. I en slik masse vil summen av alle graviterende utskiftninger merkes da lys er absorbert i massen, og massen vil virke tyngre enn bare frekvensenergien.

Massen, mengden, gravitasjonstiltrekning pluss objektets frekvens som feltenergi, gir summen gravitasjon målt på avstand, og kan merkes tettere innpå som akselerasjon enn ved lysets vertikale strømmer med balanse-utskiftning, sentrumsutskiftningens energi. Den forsvinner ved målinger. Likt inn, likt ut gitt som en balansert energisone. Gjelder tidels trykket i kulesenteret til alle kulepartikler også. Men her er summen så stor av motgående felt at trykket merkes tydelig.

Når så et objekt med energien c^3 ganger volumet-forskjellen skal bevege seg, så beveger denne seg med treggheten sin ganger $1/c$ ganger hastigheten i forhold til lyshastigheten. Verdien 1 skal ganges med differensen den har til lyshastigheten, og da vil den gi objektets potensielle energi som tenkt kollisjons-effekt, eller effekt omdannet til lys-energi-effekt.

Da stemmer gravitasjons-felt-kraften avsatt til partikkel-energi med de fysiske formler.

At det skal stemme med trykkforskjellen i gravitasjonen og effekt-økning eller tap i frekvens-energien til lyset. Da en ikke kjenner noen annen formel enn Plancks, Diracs, kan man bruke dette. Men om en finner en annen verdi som balanserer masse eller lys-energi med gravitasjonen, om så geometrisk, så kan dette løses med en slik formel.

I hovedsak kan Plancks konstant være nettopp en differanse-forskjell mellom kilo-energimålets effekt og Ampere-effektens beregning fra starten av. Men balanse-energiforholdet i sentrum av partikler, lys eller massepartikler kommer man ikke unna.

Fordi dette er energi-kraft som garantert virker som bevegelses-energi, selv om den er i balanse akkurat i sentrum. Denne har mye å si for driftsforskjellen og balanse-verdien til partikkelen, altså for elektrisk, magnetisk og gravitasjons-balanse-effekten både i forskyvning av balanse mellom partikler i atomene og effekt-typen dette gir, og liknende for spaltningen av partiklers felt-energi-type som oppdelte objekter, som hos kvarer. De følger samme fordeling av trykk, vakuum, felt-type-energi som energi-sum.

I Einsteins kommentar til Minskowskis tid-rom, med at forholdene var forklart med dette, så klaget Einstein på at Minkowski glemte å nevne feltet, at det er snakk om romtid-felt, altså at romtiden hadde retninger, feltretninger. Det er avgjørende for objekter og verdier i rom-regningen for at former av bevegelse og energistørrelser skal være proporsjonalt like.

Her har Einstein bare den alminnelige energistyrkeberegningen å holde seg til, som de ekvivalente forholdene som gir at energi er lik massen ganger kvadratet av lyshastigheten, fordi hverken han eller noen annen har funnet ut om det finnes en tilsvarende, en større, eller mindre motkraft som samsvarer med energi-fordelingen.

Med Differensialkraften, der ekspansjonstrykket er like stort overalt, så er styrken forklart som det høyeste og absolutte trykk eller styrke, som både energidrift-egenskap og energistyrke, og der strømmingene skiller tetthets-forholdene ut fra hverandre relativt, og videre skiller ut utvekslingstrykk i form av vertikale og kule-formede partikler som samsvarer med de fysiske lover ut fra en helt annen oppdagelsesvei enn tidligere der alle faktorene matcher hverandre. Men da er også de ekvivalente energi-fordelingene forklart.

Dette betyr med andre ord at vi står ovenfor en relativ kraftstyrke eller energifeltstrøm som har skilt seg ut, og som betaler dette tilbake igjen med indre utvekslinger som følger et balansert trykk-felt-rom, der større områder under svært like romslige trykk-områder bærer et maksimalt og minimalt trykk på samme nivå av partikkel-energi-dannelser.

Disse vil i en flytende funksjons-feltstyrke-virkning, kunne innta alle de selektive balanse-forhold som det er mulig å få til uten å forstyrre omliggende feltutvekslinger som det store feltrommet de er i må forholde seg til, og dette er nærmest uendelig med kombinasjoner for avstand og sammensmeltning av slike partikler, med unntak at de regulerer seg inn etter balansen, og da den balansen som dominerer ganske så bestemt ut fra nettopp energi-balanse-bevegelsene.

Om det kan dannes gode strukturer som lett kan skiftes ut, eller balansere slike forhold så er blant de biologiske prosesser et stjerneeksempel på slike gode balanserings-muligheter. Og her finner vi nettopp at trykk, osmose, spenninger, vridninger av molekyler, ionebindinger, en rekke av alle de forskjellige energiforhold der lys-energi, frekvenser er med i en jevn balansetilpasning av forholdene for selektive strukturer.

Typisk forståelig logisk virksomhet, og som vi avdekker gjennom energi-balanser lokalt slik som med grunnstoff-liste-forholdene, kjernepartikler og elektron-fordelingen i disse. At det fremtvinges balanse ved deling av partikler i quarker eller som meson. Positron-forhold, eller der nøytroner deler seg opp i elektron og proton med nøytrino innblandet eller omvendt for at elektron og proton går sammen til et nøytron igjen er også en energi-balanse.

Med denne differensialkraften med en hastighet, en og samme absolutte tetthet og styrke, og som utveksling kommer både motkreftene og den enkelte feltstrømmingens balanserte forhold frem med utvekslinger som følger alle lovene samtidig. Konsekvensen er at jeg da kan si at til romtid-feltet kan jeg supplere både drivkraften, og dette feltets styrke, energi, og årsak-virknings-sammenheng, der årsak og virkning er forklart gjennom det spesielle logiske beviset.

Slik får vi frem en rom-tid-felt-trykk-styrke relativt som en relativ bevegelses-energi der bevegelses-energi og potensiell energi fordeler seg over feltretninger mellom de rettere bevegelse, krumninger, gaussiske mønstre i rommet og partikkel-energiene, og videre til selektive hoper der romfeltenergien og store objekter sammen må balansere energiene slik som sorte hull eller nøytroner i atomer som blir mindre sammenlagt i størrelse og vekt enn de to opprinnelige massene var fordi rombreddefeltenergien tar over den manglende delen som balansering med de samlede objektene.

Det er virvler, trinseffekter som oppstår mellom partikler og deres kjerner eller mellom elektroner som er i elektronskall, egentlige mellom alle masser. Selv lyset interferer slik når de møtes og energiene påvirker hverandre eller trykket deres som lys og elektroner passerer gitteret eller huller som deler trykkbølgen, eller påvirkes av andre elektromagnetiske effekter på den samme veien. Så herved da den samme modellen gir de fysiske lover, så er det også klart for å anta denne Differensialkraft-modellen som den opprinnelige og funksjonelle naturlov-skaperen for en slik fysisk verden som vi lever i.

Jeg har problemer med å omsette dette til praktiske tester, formler, fordi jeg ikke har sammenlignings-grunnlag fra bransjen.

Sant å si så er både lysets virvel-øye, elektronets virveløye, balansen gravitasjonstrykk og lys-energien, med deres like hastighet, her i likevekt. I sorte hull er forholdet mellom gravitasjon og lys det samme, at når elektroner må fordele sine virvler, også andre elementærpartikler som er kuleformet, at virvel-strukturen må rette seg ut, så vil omdannelsen til en større vertikal, eller kuleformet utskiftning endres til en storvirvel, der lysenergien ikke lenger opererer som en enkelt vertikalvirvel lenger, men liknende som i elektronet, et enormt elektron, eller lysvirvel der gravitasjon og lyshastighetsenergien oppveier hverandre og danner hull eller sammensmeltning av slike som stadig gjør kompakt-styrken større grunnet at virvelen ikke bare er et ørlite lokalt trykksenter, men inngår i den gigantiske virvelstrømmen og balanserer med denne.

Trykket flater ut virvlene, kulene, som derfor mister masse som overtas av trykkmengden til feltlinjene inn mot det sorte hullet. Når Higgins ikke får energien til å stemme for elektroner, at en så stor energi som tilsvarer massen i elektronet, og derfor mener at en partikkel kan omdanne denne energien til elektromagnetisk avlesbar spenning, elektronvolt tar han ikke feil. Problemet er da at enkeltpartikler hele tiden balanserer med alle variasjonseffekter gravitasjonen rundt seg har, og derfor virker partikkelstrukturen ustabil frekventerende, men er inn-regulerende balanse som pågår hele tiden mot gravitasjonsrommet.

Slik sett viser den lokale partikkel-utskiftningen slik å være fullt i samsvar med Black-Hole-teorien og at G på stedet og lyshastigheten er i balanse med en magnetisk vekselbalanse. Magnetismen er den eneste motvirkningen for overtrykks-tap, som da konverteres tilbake til gravitasjons-trykk-utskiftningen, og opprettholder balanse-energi-forholdet i partikler.

Slik oppfører gravitasjonseffekten til partikler seg som amøber, selv om hovedbestand-delen holder på sin indre og ytre kule-form, meget godt i sentrum, og mer vekslende utover mot partikkel-grensen ut mot rommet.

Den vekslingen som balanseres ytterst må likeså korrigeres i like stor styrke i utvekslingssirkelen i midten, og denne vekslingen gir en magnetisk tilbakeførende balanseenergi-opprettelse i omformingen til vunnet eller tapt gravitasjonskraft. Stort sett er det tapt gravitasjon som er med elektrofeltet utover som bremses av gravitasjonskraften og konverteres til tilbakeførende magnetisme som inntar gravitasjons-struktur igjen balansert, 3 typer felt navn på samme feltkraft.

Grunnen til partiklets korreksjon i balanse er at gravitasjonen selv har en strømreretning og flere selektive logiske balansemuligheter mellom stoffer i lokalmiljøet, og her deltar også partiklets felt, der både rommets vibrasjoner, andre partikler og lys sin vibrasjon, og større masser lengre unna, samt at det skjer en gradvis utvidelse eller innskrenkes ut fra hvilken delstrøm-retning av felt-utskiftning eller romkrumnings-felt som partikkelen er med i. Dette gjør at partikler som utskiftningsformer, er konstant inn-balanserende, fordi egen drift, og alt rundt sin drivkraft, virker som tilsvarende pulsgiver, altså tilførsel og utførsel.

Partiklers størrelse og form er avhengig av tilførsel og avlastning i balanse, Liknende at vi spiser og må ha energi-overskudd ut igjen etter et balanse-prinsipp som hviler på trykbalanse.

I større masse-ansamling kan dette mye lettere foregå i utvekslings-balanse med massene rundt som logisk selektiv balansetilpasning, slik at et objekt sammen med andre objekter som er store mengder partikler, masser, da kan gi ulik fordeling til objektene bare de balanserer riktig i forhold til trykkrommet med hverandre. Da kan noe fortynnes mye eller fortykkes mye. Krever trykket en dobbelt utskiftnings-mengde så opptrer denne doble trykkmengden som skjæringspunkt mellom to partikler i ett likt trykkrom.

Lys og temperatur, det absolutt 0-punkt, ro, kulde.

Begge handler om gravitasjonstrykk og trykkfrekvens. Masse-energi.

Absolutt ro, det absolutte 0-punkt, kulde, frekvensløshet, kan ikke oppnås for eller i gravitasjonsrom fordi trykkturbulensen i gravitasjonsfeltet alltid er tilstede. Det er heller slik at objektene kan nærme seg dette mest ved å utjevne energien, men energien har da på vei under nedkjølingen absorbert så mye energi at nøytroner og protoner, etterhvert sveller opp over grensen for partikkelenergi som er i balanse med gravitasjonsrommet, og vil da spalte av energi, eller spalte seg slik nøytronet gjør i et proton og elektron som tilpasser trykkavstanden til hverandre gjennom avstanden de sirkulerer med rundt hverandre eller som frie elektroner og protoner, hydrogen-ioner og betastråler.

Energien til partiklene kompenserer bevegelsesenergiene, elektromagnetismen, samt gravitasjonen med gravitasjonstrykket i rommet. Denne har alltid en frekvens som gjør at lysfrekvenser normalt ikke som stråler, forplantning, klarer å opphøre helt.

Når energien i et kaldt område der det oppholder seg enkeltatomer eller nøytroner, eller videre molekyler, ledende grunnstoffer og halvledere, eller ikke-metaller som over lengre tidsrom eller med spesielle energibindinger oppholder seg i et rolig, kaldt område, vil da kunne lede overskudds-energi skapt av den økende energi i objektene som fører til at feltet rundt disse skaper en fri energibane langs med skallet til objektene.

Skallet betyr at det er grensesonen mellom der rommet dominerer, og der partikkelen dominerer i kraft. Men da rommet ikke har avsetningsmuligheter for elektromagnetiske feltpartikler så vil lysfrekvenser og elektron-frekvensenergien, lys og elektroner forplante energien sin langs utsiden av objektene slik de gjør i grafen, karbonlag med kun et atoms tykkelse, eller i feltbåndene mellom partikler i superledere, altså i grensefeltsonen mellom romtrykket og partikkelrommet.

Altså i en unnsliptningsone uten at det er balanserte masse-avsetnings-soner som disse kan utveksle med elektromagnetisk. Elektronene må tilpasse seg tykk-avstandene og virkningen fra de ulike feltpoler i stoffene, men som ikke klarer å absorbere energien som er mettet i gravitasjons-trykk-rommet.

Dette ligner på at den indre potensielle energien stiger som absorpsjon av bevegelsesenergi utenfra, men dette skyldes også at gravitasjonsrommet som hele tiden forsøker å balansere trykkturbulensen får en manko der gravitasjonen suger tilbake energi for å opprettholde trykk-turbulensbalansen.

Frekvensen til elektroner og lys skyldes hele tiden at gravitasjonstrykkets turbulens og energi er så høy, og at det ikke er avsetningsmuligheter ut fra balanse-energi innen rekkevidde, slik at de elektriske felt-økninger ut fra gitt posisjon som elektrisk frekvensstigning blir bremsset og erstattet gjennom utskiftning motsatt vei som en magnetisk drift-retning som omsettes tilbake til gravitasjonsenergien til partikkelen, og som ved små masser vil virke som elektromagnetisk variabelt felt i stedet for mer kompensert drift-balanse-utskiftning slik som i nøytroner.

Både det elektriske feltet og magnetiske feltet og deres frekvenser er gravitasjonsfelt-masse i ubalanse i forhold til en balansert gravitasjonspartikkel slik som nøytronet eller protonet på sett og vis virker mere stabile som. Denne opp-spinningen av trykkvrvler, romslige kuler, er gravitasjonsmasseutvekslinger.

Lysenergien kan gå over i elektroner ved ca. 521 mega-eV, og omvendt at elektroner kan avgi energien sin som lyspartikler, og gå helhetlig over i lyspartikkel, foton-frekvens når energien går under denne frekvens-energien om de ellers ikke er bundet for sterkt til andre partikler. Energisvakheten forteller at det ikke er bundet så sterkt til andre partikler lenger eller at overskudd i energi sendes ut som lys-partikler. Frekvensen til lyset bestemmer energien til lyset, og dermed lysets masse.

Når lysfrekvens-energien blir stor nok klarer ikke atomer, ande partikler og fange opp lyset like lett lenger, fordi energioverskuddet i forhold til rommet blir for stort i forhold til balansen mellom gravitasjons-rom-trykket og partiklene det gjelder, atomer, ioner.

Lysenergien som ellers forplanter seg og kan absorberes når trykket er lavere, vil nå fortsette å utvide, spre seg, forplante seg som ekstra energibølge i energirommet til partiklene uten å kunne avsette seg, og med høyere frekvensenergi i lyset, jo mer utvidet og utvendig skjer forplantningen av energiens hovedmengde, med det resultat at høyenergifrekvenser til slutt forplanter seg på utsiden av lederen da massen til slikt lys ikke har avsetningsbalansert trykk med gravitasjonsrommet og eventuelle objekter, atomers trykkbalanse.

Allikevel søker lyset likedan som andre partikler, å hope seg balansert opp likt med gravitasjonstrykkets balanserte utjevning av trykket overalt, og lyset følger gravitasjonstrykkendringene, altså følger en krumningsbane med romtrykket som er kompensert mellom trykkbalansen i rommet og lysenergien, frekvensen til partikkelen.

Det vil da virke som at lyset går fra et lettere trykk og i retning av høyere trykk, steder med høyere gravitasjon. Retningene kan ikke kompenseres begge veier gjennom samme lyspartikkel så enten må det dannes parr der et motsatt spinnende lyspartikkel følger banene motsatt vei.

Eller så må trykk-forandringer danne et økende retningsvinklet press i en retning mot tyngre legemer, som ved overskudd her kompenserer overskuddsenergi som mindre retningsvinklede trykk gjennom rommet motsatt vei, altså at lys følger den samme utligningsbane som parrpartikler, eller som enkeltpartikler som følger parallelle trykk-baner i motsatte retninger av hverandre. Lys utveksles mellom to gravitasjonskilder.

Når man pumper elektroner ut av isolatormaterialer endrer man også spenningseffekten og gravitasjonsmassen, som da kommer i ubalanse og må kompensere dette ved at lys, elektroner frigjøres gjennom frekvensenergi-ubalansen.

Da denne gravitasjonsbalansen i gjennomsnitt er likedan gjennom hele den delen som slik har mistet masse men ikke kan forflytte atomene sine, så vil denne vandringen bli pågående fordi alle steder søker å balansere overskudd og underskudd.

Elektronene kan ikke falle til ro, og fortsette vandringen fordi idet de skal slå seg til ro så er den polære feltenergien rundt så stor at den straks suges videre, en kompensasjon som hender før de fleste atomskall rekker å fange inn partikkelen.

Ethvert område der elektroner plasserer seg blir oppfattet som en sterk motpol til omgivelsene som overgår av den samlede balanse-energien. Elektroner suges ut igjen i masseledning-feltet som ligger rundt alle atomskall, og energimengden er så stor, at om det ikke innen rimelig avstand er avsetnings-forhold balansert for partiklene et annet sted på grunn av avstand til andre masseoppbopninger i nærheten, og det samme området også er i energi-manko, så klarer ikke elektronene å forlate området.

Friksjonen er lav i vandringsfeltet elektronene benytter og det er ikke stor varmeøkning eller energitap. I det en annen kilde kobles til endrer dette seg. En annen kilde vil stort sett øke energien til området som masse og lys, elektroner, og superledningen vil bli tregere og ha høyere friksjonsenergi, varmetap.

Der samme ro, kulde, isolasjon av grunnstoffer med høyere energi, skal det mindre til for å danne superledning. I spesielle tilfeller med et atomlag i flaten, slik som grafen vil tilførsel av energi som elektroner og lysenergien stort sett ikke kunne avsettes, og heller ikke avgis lett fordi det følger gravitasjons-felt-båndene, men uten nevneverdig motstand fra grafen-laget. Å påstå at lys, elektroner, andre partikler ikke kan opptas eller avgis i slike superledere blir uriktig å si, fordi slik vil skje hele tiden i ulik grad. Vi kan kontrollere, justere til en viss ro, tilstand, der dette kompenseres balansert. Cern har flere ulike systemer teknisk som kan styre slike prosesser.

Tilbake har vi fremdeles et trykk på minst 10^{27} høyere gravitasjonsenergi enn summen av elektromagnetisk styrke fra gravitasjons-massene i samme området. Massene er jo alt i en balanse, så det er gravitasjons-ubalansen, den elektromagnetiske styrken som vi må sammenligne med, og da frekvens, temperatur, lysets og elektronets elektromagnetiske frekvensveksling. Om trykket i rommet ikke var så sterkt ville lysforplantningen spredt seg ut alle veier som en økning av et balansert gravitasjonstrykk, og partikkelen opphørt som forplantningstrykk.

Magnetisme.

Magnetisme i forhold til elektrisk feltretning, og i forhold til gravitasjon.

Magneter. Elektromagneter. Spoler. Transformator-spoler. Superledere. Resonans.

Hvorfor elektroner eser opp, og protoner med gravitasjons-manko til gravitasjons-balanse-trykket i rommet, får tilsvarende motsatt elektrisk effekt, som magnetisk motsatt virkningsretning av elektrisk. Her er det ikke definisjonen av nord/sør-pol vi snakker om, men en utlignings-retningskraft mellom elektrisk og magnetisk retning av felttettheten i forhold til deres felles gravitasjons-sentra som de forholder seg til i total-massen for partikkelen eller ved et atom som ellers ikke mister energi i totalregnskapet for energiene.

At resonans følger de fysiske lover, selv om den antatte $U=RI$ forstyrres, men denne kompenseres gjennom utveksling med omgivelsene.

Vibrasjonen i materialene, lydbølger, mekanisk effekt og partikkel-kvantefordeling, elektriske utladninger og magnetiske virkninger, samt varme, elektromagnetiske virkninger, danner et kretsløp som kompenserer med omgivelsene, og med effekt som virker begge veier i ledningene fra resonans-området som fysisk massebevegelse og elektromagnetiske motstrømninger.

Denne overtrykks- eller også undertrykks-situasjonen som resonansen oppstår fra, vil selvsagt utløse kvante-energier, det vil si emittere lys, varme og elektroner, og da i så sterke vekslende spenningsforhold som må kompenseres i gravitasjon-balanse-trykk-rommet rundt alle disse, slik at denne kaos-teoretiske selvregulerende situasjonen, tross alt viser at $E=mc^2$, for forholdet inn og ut av resonans-området og omgivelsene under akten, og når alt faller til ro etter akten. Til alle deler av akten, resonansen, kompenserer strømninger og motstrømninger hverandre, selv om det skjer i stor skala på subatomært nivå.

Dette skjer for å rette opp ubalanse som har oppstått mellom temperatur, gravitasjonstrykket, elektromagnetismen i ledningene, og masse-gravitasjonen.

Ro. Ro betyr at du senker vibrasjonen i materialene, partiklene, i forhold til gravitasjons-rommets trykk, ved å senke temperaturen. Dette kan også skje ved å stabilisere stoffenes kjemiske spenninger til mer nøytralt enn det omgivelsene eller gravitasjons-rommet tillater, at det skapes et undertrykk i forhold til gravitasjons-rommet eller materialene rundt dette, som da skaper spenningsforskjell som blir aktivisert i kilden som nøytraliseres kjemisk. Dette kan også skje ved at det pumpes ut elektroner slik Hallager viste til ved isolatorer, fordi dette endrer massens gravitasjonsbalanse med rommet.

Også magneter og elektromagneter kan benyttes for å justere vibrasjonsnivåer i materialene, eller i omliggende materialer slik at lignende nøytraliseringer eller ro, lav temperatur oppstår hos de materialer som slike anlegg bygges for. Ofte kan et vakuum-rom som er utpumpet for gasser, og ligner et mer nakent rom, som i verdensrommet, omtrent tomt for grunnstoffer og partikler være eksperiment-rommet, og avkjøling utenfra er ofte en viktig tilleggs-ordning for at elektromagnetiske bølger som har temperatur-energi som er lavest mulig.

For eksempel kan det også være elektromagneter som trekker frie elektroner, ioner og protoner vekk fra vakuum-rommet, inntil hovedmaterialet en tester for superledning plasseres på stedet. Visse materialer kan ellers gi superledning også ved temperaturer i naturen, alt fra 100 minusgrader celsius og ned til romtemperatur. Ikke bare mellom -180 og -270 grader celsius.

Gravitasjonsrommets trykk, vibrasjons-energis virkning, vil i disse tilfellene endre energien ved å kompensere trykkforskjellen ved å gjøre utbalansering som trykk gjennom disse massene og elektroner som vil bli mere aktive gjennom magnetisk gravitasjons-virkning, og da vil det i mange tilfeller få elektroner og atom-kjerner til å oppføre seg anti-graviterende, eller ese ut utover den normale partikkel-fossa-ens dominans-område, et overtrykk, men uten videre avsetningsmuligheter for trykk-balanse-rom, og andre energier som de kan balansere med, og da vil elektroner holde seg til feltbanene som ligger tett inntil, eller i fossa-grensesonen, som vandrende partikler tilsynelatende uten motstand.

Det skjer ofte noe lignende i mange tilfeller av resonans, men da skjer det ikke som stabile kontrollerte baner som balanserer med fossa-grensesonen til partiklene. I resonans-tilfellene vil det frigjøres større mengder til omliggende rom som må kompensere den tapte energien, men i et mer ukontrollert mønster vi kaller kaos, altså selvregulerende utbalanserende energi-fordelinger.

Når vi ellers ser at lys, elektromagnetisme, oftest er utladninger mellom to gravitasjonsobjekter, så kan vi trekke den slutningen at gravitasjons-trykk-felt-rommets krumninger inn mot gravitasjons-objekter også tilsvarer at lys oftest går fra lavere gravitasjonstrykk til steder med høyere gravitasjons-trykk, fordi dette danner en slags poler, det vil si balanse-utladnings-baner for lys-trykk-energien gjennom rommet. Utvekslings-forplantning.

Mengden lys i rommet er mer konstant fordi det tilhører energi-balansfordelingen ved siden av masser ellers og gravitasjons-trykket i rommet. Lyset virker også som en slags partikkellignende bobler som søker de store boblene fordi alle disse boblene i motsetning til i vann, graviterer, har tiltrekningsstrømninger. Lyset har slik et utstrekningvolum, en diskoslignende form, som utskiftnings-virvel, en mer vertikal virvelform som den må ha for å sende overtrykket i en bestemt retning gjennom gravitasjonsrommet til forskjell fra objekter som graviterer alle veier.

Så må retningsbalansen likedan som bevegelsesenergien de tilføres med varierende hastighet fordi gravitasjonstrykkrommet må opparbeide en balanse for bevegelsen, der objektene virker som en treghetsvirkende utskiftning i bevegelsesretningene inntil forholdet bevegelse og gravitasjons-utvekslings-rom er balansert for utskiftningen.

Elektronet ligger bare en tusendedel under det balansetrykket mot rommet som nøytronet har. Derfor er trykket lavt i forhold til gravitasjonstrykket rundt. Gravitasjons-balanse-trykket virker som et vakuum, sugepumpe på elektronet, og elektronet eser ut med felt-energien sin, som slik betyr gravitasjons-ubalanse. Gravitasjons-felt-rykket oppfatter elektronet som vakuemet, og vil fylle igjen mankoen. Men balansen i rommet tilsvarer at elektron-trykk-virvelen skal være tilstede der som sirkulasjons-utbalansering.

Uttekslingen må være samlet inn mot utvekslings-senteret, den indre balansesonen i elektronet. Elektronet frapperer, frekventerer mot gravitasjonstrykket fordi det utveksler balansen med dette gravitasjons-romtrykket. Balansen er alltid intakt, ved at elektronet i tillegg også vil gjøre små flytt, vibrasjoner i forhold til balanseringen når det er den minste ubalanse i utskiftningen med gravitasjons-rommet, slik at elektronets energi er konstant intakt om ikke gravitasjons-trykket rundt dette øker eller minker, eller elektronet tilføres eller mister energi som når det mottar eller emitterer lys.

Det vil virke mer som at endring i felt-pulseringen vil få oss til å tro at elektronet endrer energien, men energien endres bare ved å kompenseres, utbalanseres mellom gravitasjons-energi, elektrisk energi og magnetisk energi på stedet. Den energien vi måler er aktiv endring fordi vi måler ikke energi-regnskapet slik, bare at den samlede felt-massen er den samme, altså gravitasjonen målt på avstand fra objektet, fordi magnetismen og elektrisk felt har masse-energi. Magnetismen og elektrisk felt er balanse-styrke knyttet til partikkel-balansen.

Da summen av magnetisk felt, elektrisk felt og gravitasjonsenergi viser at den samlede gravitasjon er likedan, så betyr dette at når et nøytron i rommet etter 10 minutter spalter seg i et elektron og et proton på grunn av overtrykket nøytronet får på grunn av gravitasjonstrykk-preset rundt, at avstanden, tettheten av elektronet og protonet da balanserer seg med hverandre lignende nøytronet imot gravitasjonstrykkrommet.

Hastighet og avstand kompenserer trykktettheten mellom partiklene og gravitasjonsrommet. Men det skal heller ikke mye energi til for et hydrogen for at elektronet og protonet da frigjør seg fra hverandre som enkle vandrende partikler der balansen foregår mellom frekvensen og bevegelses-hastigheten til partikkelen og gravitasjonsrommet.

Enkeltpartikler i rommet vil få det massive overtrykket på seg og vil ese ut i størrelse. Samtidig vil gravitasjonslinjene få lettere innpass og strømningslinjene vil bli tynnere og lettere utskiftes gjennom partikkelsentrene, og partikkelen vil rotere fortere, slik at utskiftningen får massens tiltreknings-mengde i utskiftningen til å virke større, og massen, gravitasjonen, øke. Slik forholder det seg ikke når elektronet eller lyset går fra et tettere gravitasjonsområde og til et svakere gravitasjonsfelts trykkutveksling. Da virker det som at energien og massen tapes i forhold til andre gravitasjonsobjekter i takt med avstanden.

Elektroner som virker som et vakuumtrykk i forhold til nøytronet som er i balanse med trykkrommet, vil ese ut som at gravitasjonen oppfatter dette som et vakuum, men balansen i denne trykkvirvelmengden med gravitasjonsrommet vil også føre til at gravitasjonstrykket nå vil motsette seg dette overtrykket som gravitasjonen tilfører som brer seg utover som elektriske feltvirkninger og slå dette tilbake med det innkommende gravitasjonstrykket som magnetiske feltlinjer for å kompensere gravitasjonsmassen til elektronet.

Men elektronets lille masse vil også virke mye mer vertikallignende, utspredd i forhold til gravitasjonsrommet lignende de lysets utskiftningsvirvel har, og trykkmengden til lys og elektroner vil virke frekventerende, det vil si lett gi sin frekvens til større gravitasjonsobjekter som det skulle oppstå en kollisjons-bølge med samme frekvens.

Om dette gir overskudd eller underskudd i balansen til elektroner eller atomkjernepartikler, så vil dette kompenseres med energinivået i elektronbaner, som regel som ved å sende overskuddstrykket ut i rommet igjen som lys eller elektroner med endret frekvens.

Derfor blir elektronet elektromagnetisk lignende lyset. Forskjellen er at lyset i høyere grad har vertikal-utskiftning med gravitasjonsrommet, men trykket i elektronet er også så lavt at gravitasjons-utvekslingen blir så tynt at kuleformens virvellinjer ligner lysets få slike feltlinje-utvekslinger. Elektronet er slik sett lys i kule-form, men da disse samles i en felles utvekslings-sone i elektronets senter, så virker felt-tiltrekningen alle veier i rommet allikevel, og tidsforsinkelsen og tregheten oppstår slik at elektronet får en masse-gravitasjonskraft, men som er liten i forhold til de andre masse-partiklene som protoner og nøytroner. Den motsatte effekt-virknings-veien virker i protoner som elektromagnetisk positiv ladning.

Også protonets tapte elektron som sammenligning med nøytronets balansemasse mot gravitasjonsrommet, nøytraltilstanden elektromagnetisk hos nøytronet, gjør at protonet blir oppfattet som en slags vakuumpartikkel i forhold til gravitasjonsrommet. Gravitasjons-romtrykket presser på for å fylle den manglende gravitasjonen, men igjen er det balanserte trykkrommet med antall partikler og avstand mellom disse, den samlede gravitasjons-partikkel-massen i rommets lokale område dominerende.

Dette bestemmer både bevegelse, frekvens og opprettholdelsen av partikkel-størrelsens masse. Som manko er protonet mer lignende en tapt gravitasjon i forhold til et nøytron, eller gravitasjons-trykk-balansen i rommet, og protonet blir en slags gravitasjons-manko-partikkel som blir tilført gravitasjon fra rommet, men balanse med hele trykkrommet rundt og utskiftningsmengden i sentrum av protonet vil straks kompensere med å utvide seg, og avgi dette som elektromagnetisk virkning med motsatt retning på feltlinjeutskiftningen enn det vi finner hos elektronet.

Da virker protonet som en positiv elektrisk ladning lignende et positron eller positivt elektron, med samme mengde energi som elektronets. Trykktilstandenes sum bestemmer energiforskjeller på frekvensnivå både hos elektroner og protoner som prøver å få en balansetakt med hverandre i atomformasjoner og frekvensene vil synkroniseres i forhold til avstand og bevegelse mellom partiklene. Trykket og frekvensen er koblet sammen slik.

Da trykket er konstant alle veier i rommet, så vil slike virvelsirkulasjoner i gravitasjonspartikler innta en kule-form der trykket legger seg som lagdeling utover fra sentrum av partikkelen og avtar med lengden fra sentrum. Derfor opprettholdes baner i forskjellige sjikt med bestemt sirkulær avstand fra sentrum ut fra massemengden og spenningen til elektronene og mengden protoner i kjernen. Å miste et elektron, eller få tilført et elektron vil bety utvidelse eller sammentrekning av skalltrykket. Altså at atomet eller molekylet, eller partikkelen vil trekke seg sammen eller utvide seg.

Til vanlig vil fordelingen av partikler følge samme mønster som bremselovens effekt, at ved dobbel avstand så vil partikler øke i antall som mengden 1-4-16-64-256, men da partiklene også balanserer med hverandre så vil for eksempel 8 elektroner i skall nr. to, kompenserer i balanse med 8 elektroner i det neste, som igjen blir oppfattet som at det er 16 elektroner i dette skallet, og da disse oppveier balansen med hverandre så dominerer de to elektronenes elektromagnetisme betydelig mer for det neste skallet som da i stedet for 16 elektroner kan få 18 elektroner til sammen så sant det er dannet et energiskall utenfor av elektroner.

En isotop, nøytronforskjell i kjernen, eller ut fra tyngden generelt, så vil også dette gi forskjell på mange atomer om det blir kun 1 eller to elektroner i det ytterste skallet. Vi ser summer som indikerer 32-34, eller 64, når vi sammenligner balansegangen på ulike måter, og forstår at det er felteffektens grad i avstand og styrke som bestemmer mengden i lagene utenfor atomkjernen. Elektronenes gravitasjon og mengden elektroner får elektronskallet til å trekke seg sammen til flere elektroner de er, men dette skjer også gjennom at gravitasjonsfelt-linjene utveksler mellom kjernepartiklers sentra og mellom elektron-partiklenes sentra som er en del av trykk og frekvensreguleringens årsak. Altså bestemmer kvante-nivåer i elektronskall.

Denne gravitasjons-ubalansen kompenseres av at gravitasjonstrykket presser feltenergien tilbake igjen mot senteret i partikkelen, og dette skjer fra et tynnere gravitasjonsområdet for den elektriske felt-virkningen som da er mot-press fra gravitasjonen som utveksler med denne, altså skaper turbulens og balanse-mottrykk, og de tynnere feltstyrke-linjenes trykkmengde, tilsvarende volum i rommet, presses tilbake som en slags magneto-gravitasjon som vi oppfatter som magnetiske feltlinjer. Dette er en gravitasjonskompensasjon for det trykket som er for lite hos elektronet, men som et enslig elektron er denne trykkforskjellen lokalt bundet, kan ikke tas vekk som en trykkvirvel om det ikke oppløses i lys, absorberer eller emitterer lys, eller smelter sammen med et proton til et nøytron fordi balanse-trykket mellom rommet og partikkelen tilsier dette. Elektromagnetismen er altså en sirkulasjon som kompenserer gravitasjonstap med gravitasjonstilskudd. Trykktap med tilsvarende trykktilskudd.

Elektromagnetismen, og frekventeringen, trykkforskjellen, bølgingen, er altså en ubalanse i gravitasjonstilpasningen somgraden elektrisk og magnetisk feltveksling. Energisummen av gravitasjon, elektrisk og magnetisk felt viser seg som konstant lik at $E=mc^2$, og at mengden lys-energi som tapes er lik massen som tapes, eller motsatt vinnes ved absorpsjon av lys-energi. Slik sett er det ikke vanskelig å se at trykkforskjellen er energioverføringen. At når lys kommer inn i et tettere gravitasjonsområde så øker frekvensenergien og massen til lyset uten at det er påviselige partikler som tilføres.

Dette betyr at gravitasjons-feltet har sin egen turbulens, rotasjonstrykk, som kan kompenseres mot lys-rotasjons-trykket. En fortetning i gravitasjonsfeltet betyr en fortetning av gravitasjonens rotasjonstrykk, turbulens, og som gir økende friksjon. Utveksling.

Er trykket stort nok kan dette danne partikler som lys, på lignende måte som at lys ved en viss energi, 521 Mega-elektronvolt, går over i elektron-form, og omvendt at elektroner under denne spenningen eller ved emittering av lys går over i lys-energi.

Uttevkslingen av elektrisk spenning og magnetisk spenningstrykk-felt, virker som vanlige trykk-strømmer ellers, akkurat som at gravitasjonsrommet og gravitasjonsobjekter er en slags frossen is som blir et smelteområde der alle spennings-trykk kommer inn i deres område, og smelten strømmer rundt eller igjennom tilbake til det stedet der manko oppstår. I tillegg kommer bevegelsesenergibalansen i gravitasjonsrommet og massene som utveksler med dette. Balansen i rommet omfatter både gravitasjonstrykk-felt-rommet og masse-partikkel-gravitasjons-rommet som balanserer med hverandre. Når det kommer energier fra høyfrekvente lyspartikler, eller fra høyfrekvent vekselstrøm, eller andre elektriske og magnetiske partikler eller spenninger, også store masser som kolliderer i høyt tempo, så må gravitasjonsubalanse kompenseres.

Når masser og gravitasjonsrommet er i balanse, er mettet, uten videre avsetningsmulighet for nye energier i området, eller i lokal nærhet innenfor som eksempel lyshastighetens tidsfrist for utbalansering, så vil de høyere energiene ikke kunne mette gravitasjons-sentrene mer og gravitasjonstrykket mer, og det vil dannes baner gjennom og rundt massene og gravitasjons-rom-trykket, slik at disse energiene forplanter seg igjennom området.

De høyere energiene eller vekslingene vil ikke tillate at gravitasjonsrommet eller masse-gravitasjonen klarer å kompensere eller absorbere dette annet som at det blir en videreformidlet gjennom-strømning, en trykkbølge, eller med høy frekvensenergi, eller frekvens, skiftning, derfor også kan vandre, forplante seg langes mellomrommet mellom partikkeltrykket og gravitasjonsrom-trykket, for eksempel vandre på utsiden av ledere. Romtrykkbalansen er mettet og kun balanseringen mellom de utskiftende destinasjoner over større avstander er tilgjengelig.

Altså de baner som alt er balansert av differensialkraftens totaltrykk for gravitasjonstrykkets mønster. Dette inkluderer også alt omliggende romtrykk til et kosmisk område og utvekslingene gjennom dette, altså utvekslingen gravitasjonsrommet har med omliggende gravitasjonsrom.

Vel og merke at gravitasjonsrom utgjør små strømninger i forhold til hovedtrykket som det skjer en tilsvarende mindre utveksling med om vi ikke tenker på gravitasjonen som en fullstendig utskiftnings-del i det store romtrykkets volum.

Metningstrykket er avgjørende. Balansen. Dette er grunnen til at mange høyenergi-partikler og høy-frekventerte signaler og veksel-strømmer gir sterkt energifelt og ledningsbane utenfor lederne og antennene. Eller bare passerer gjennom disse massene. Det er en overgangssone mellom det å følge elektronbanene og la elektronforflytninger gjøre jobben og frem til at energiene velger bane på utsiden av lederne.

Slike frekvens-energi, masser, partikler, lys, som blir for energifulle, så vet vi at disse kan gå over i elektroner, eller utløses til lys, det vil si at massene og gravitasjonstrykk-rommet ikke klarer å motta energien, og massene og gravitasjonsrommet må kompensere med å utvide kraften til gravitasjons-rommet (ala sorte hull).

Dette kan bety at massene eksploderer, eller frigjør partikler til rommet, slik at balansen igjen blir intakt, og det kompenseres også da i graden av bevegelses-energi, altså hastigheten som partiklene får.

Og til lys-energi med den mer tilpassede frekvens til romtrykket rundt seg, men med en mer konstant hastighet som skal fordele ubalansen med romtrykket over større avstander for å fordele energien riktig. Balanseforholdet er allerede bestemt av det absolutte allmektige romtrykket som differensialkraftens ekspansjonstrykk allerede har klarert. De logisk selektive balanseforhold i de mindre sirkulasjonsstrømmene foregår i det langt tynnere utskilte gravitasjonsfeltrommet og dets drifts-virkeområde.

I en kontinuerlig sammenhengende gravitasjons-feltkraft med ganske lignende trykk overalt innenfor et lokalt område, som godt kan være store lengder i kosmos, så vil denne sammenhengende men utvekslende kontinuiteten virke som en sammenhengende årsak-virkning, og som en slags flytende masse, trykkmengde. Differensen som skaper virvler, betyr at utvekslingslinjer mellom det utenforliggende kosmiske rom og det kosmiske rom skaper hengende virvler på banene sine, feltlinjene, og disse kan ikke frigjøre retningen sin.

Men da et lokalt gravitasjonsrom har mindre og større trykksoner, altså som virker som graviterende og antigraviterende turbulens, så kan disse som partikler med tiltrekning og frastøting samles med å kompensere trykket med feltrommet rundt seg, slik at om en slik mengde tilsvarer en slik partikulasjons-virvel på en feltlinjebane, så kan disse mindre trykk kompensere virvelen i trykket og frigjøre trykkvirvelen til det friere lokale gravitasjonsrommet.

Dette betyr at partikkelets overskudd og underskudd i forhold til det jevne gravitasjonstrykk-rommet ikke bare er en ubalanse i forhold til rommet som kompenseres med utvidelse og sammen-trekning og bevegelseshastigheten til partikkelen i forhold til driftsretninger i gravitasjonsrommet, men også at partikelets elektromagnetiske og gravitasjonsvirkende felt nå kan innta alle de balanserte valg-kombinasjoner som finnes med andre partikler og retnings-innstillinger, omforminger, som allikevel opprettholder balansen i romtrykket.

Dette betyr at vi har fått selektive valg-partikler til forskjell fra de hengende oppbundne partikler som er bestemt i retningsbane og ikke kan utveksle med andre partikler i andre retninger i rommet. Når frie partikler i gravitasjonsrommet skaper valgfunksjoner så vil samling og splittelse kompenseres ved utvidelse eller sammentrekning av feltrykkrommet rundt disse, og balansen opprettholdes. Partiklene som er frigjort blir nå altså logisk selektive partikler som kan kombineres i virknings-funksjoner så langt balansene opprettholdes. De kan ikke kombineres utenom de fysiske lover, balansen som det feltrommet de er dannet av.

For partiklene er rommet virkende som noe flytende eller bevegelsesmessig felt-linje-utskiftende, altså forplantnings-nøytralt, at det kommer an på bevegelses-energien som tilfører endringene i tilstandene. Bevegelsesmengden er forskjellen på romtrykket i balanseutskiftningen, altså for det meste gravitasjons-felt-trykk-endringene i rommet. Bevegelsen er ikke et objekt som treffer et annet. Men balanse-forskjellen mellom trykk-spenningene. Det gir den nøyaktige bevegelseshastighet.

Og objekt-bevegelses-energien. Bevegelsen er altså en del av en kraft, styrkeforskjell i felt-landskapet. Før ville vi trodd at bevegelsen var ingenting. Den er lov-regulert kraft-utskiftning som følger balanse-endringen i krafttrykk-rommet. En del av styrken til differensialkraftens styrke-balanse, utskiftningstvang. Partikler som er frigjort som selektive partikler i rommet kan innta hvilke som helst kombinasjoner bare de ikke forstyrrer balansen.

Dette styrer hvorfor temperatur, energi, spenningsretninger på molekyler og partikler over tid gir endring som tap og gevinst, for eksempel for hvorfor bare 3 prosent omdannes til fett i sukker-ned-brytnings-prosessen, glykolyzen.

Det er derfor nødvendig å måle tapet av varme og tilførsel, trykk og endring i dette, og endringen i molekylets stilling og vridning for å finne årsaken til om det er varmetap, varmetilførsel, spenningstetthet også videre som er årsaken til balanse-endringen i produksjon av fett og sukker i prosessen. Det er fordi at balansen skal opprettholdes.

Det samme gjelder for alle partikkel-tilstander og de kjemiske prosesser, og kvanteforelingen. Det er en trykk-forskjell mellom forskjellige feltutvekslinger og bevegelsesmengden deres som utgjør balansen for et varig opprettholdt trykk generelt. En konstant energi-drifts-styrke. Enhver manko, overskudd er tilsynelatende. At vi ikke har klart å måle kompensasjons-feltvirkningene.

Kosmos er et mikroskopisk område i differensialkraften, og dets omliggende feltvirknings-landskap er med å forme utskiftningsbanene. Altså formasjonsstrukturen til vårt synlige og målbare kosmos. Alle forskjellige trykknivåer finnes overalt, hvilket betyr at det trykknivået vi har i vårt kosmos finnes overalt i uendeligheten. Forskjellen er bare hvor rettlinjert eller krummet dette trykknivået er.

Dette bestemmer om det er områder fattig på objekt-dannelser på vårt trykknivå og om det er mer mett med store objekt-masser på samme trykknivå. Omliggende er det lavere og kraftigere trykknivåer og størrelser som følger samme mønster. Differensialkraften utskiftninger bestemmer formasjons-dannelsene og trykklandskapets rettere eller krummere baner. Faktisk om områdenes masse-objekter blir produsert eller spist opp.

Da gjenstår det å se om større eller mindre trykk-land-skaper kan influere, gi transformasjoner gjennom vårt lokale kosmiske felt, og som kan gi radikale endringer i forholdet til hva som kan endre eller påvirke vårt indre kosmiske landskaps egenskaper. Vi kan ikke avslå muligheten for overraskelser.

Magneter. Elektromagneter. Spoler. Transformator-spoler. Superledere. Resonans.

Vi har tatt opp magnetisk feltvirkning, elektrisk feltvirkning, superledere, resonans, og det som gjenstår er forholdet til magneter, spoler og transformatorer, som eksempel på driften og motstanden til energi-veiene de går i for eksempel ledere. Vi finner lignende forhold på molekylnivå i både mineraler og i naturen, til og med i de genetiske koblinger.

En magnet som opp-lades kan bli tappet fort, men rent jern kan opp-lades som en permanent magnet, enten det er lynet, trykket i bergarter, eller at den er elektrisk eller magnetisk oppladet på teknisk vis. Det som skjer er da at elektron-banene forskyves i forhold til kjernen, slik at banen kan få samme virkning som en elliptisk bane rundt atomet, men stort sett holder det med at elektronskallet er forskjøvet langt utover senter-punktet den tidligere forholdt seg til.

Dette betyr at den elektriske ladningen kommer sterkere frem i den ene retningen enn i den andre, slik at det blir overveiende negativ elektrisk effekt på den ene seiden, og der elektronbanen nå kortes inn forhold til den positive kjernen vil nå protonets effekt slå mer igjennom som en elektrisk positiv effekt.

Materialet endrer ikke elektron-nivået sitt av denne grunnen. Men metaller har som regel en viss fri strømming av disse basert på temperaturen, men balansert fordelt. Det som skjer er at opp-magnetiseringen virker gjennom alle atomene slik at spenningen på alle legger seg i samme retning, og danner henholdsvis en sør-pol og en nord-pol.

Strømnings-retningen er likedan overskudd og underskudd i de pol-retninger som møter gravitasjonstrykket rundt disse, mens alle kjernene til elektron-massene forholder seg likedan i avstand og likevekt med hverandre i materialet. Da så mange enheter er polarisert i en retning for polene, så klarer ikke balanse-tilpassingen og forskyve en slik balanse-gang igjen, slik at vi får en varig magnet. Over tid endres også dette ved ytre felt-påvirkninger.

Ellers måtte en mengde molekyler, millionvis, tilbake stille alle kjerner og elektronskall i balanse med hverandre, men dette skyvet av hele mengden klarer ikke de enkelte atomer å gjøre. Magneten virker slik at poler med lik spenning, like poler, vil frastøte hverandre fordi det elektriske eller magnetiske kraftfeltet virker i samme retning mot hverandre.

Da elektronene og kjernen virker mer nøytralisert i energimengden med hverandre så vil den magnetiske effekten inn i materialet som spres i pol-retnings-strekningen gjennom materialet, også gi et trykk som motsettes av magnetisk felttrykk, og det blir en konflikt mellom gravitasjon og magnetisk felttrykk, der magnetisk virkning kommer frem som et sterkt turbulent felt.

Mot-trykkene til magneters like poler vil fortette seg med fire ganger høyere effektetthet for hver gang vi halverer avstanden mellom manetene, og det gjelder for to positive og to negative poler. Om vi setter de ulike poler mot hverandre har de motsatt trykk-manko-retning, at positiv og negativ pol mot hverandre gir samme drifts-retnings-strøm på de begge, og de vil trekkes mot hverandre med kraften av summen av de opp-magnetiserte atomer, elektriske differenser i materialet, og disse har samme effekt-kraft som trekk-kraft som like poler har som skyv-kraft.

Elektriske ledninger eller magneter kan påvirke hverandres felt slik at de generer en driftsstrøm i ledninger ved at jern, magneter, beveger seg i forhold til elektriske ledere eller at elektriske ledninger beveges i forhold til magneter. Elektromagneter som i elektromotorer, generatorer, elektriske turbiner som i fossekraft, vindkraft, bølgekraft, eller ved mekaniske bevegelser og dynamoer. Aggregat er også med som slike tekniske ordninger.

Poenget er her om hvordan ledninger i spoler, transformatorer, eller to ledninger som påvirker hverandre når kun den ene forsynes med strøm, altså påvirkning, induksjon utenfra. Dette handler om hvordan styrkeeffekten virker, befinner seg, og ut fra hvor den befinner seg i forhold til kilder som skal påvirkes.

Om vi har en krets som er rektangulær, enkeltledning som er koblet til et batteri som likestrøm, så vil strømmen gå fra den negative polen til den positive, uansett, at det gjelder elektronenes vandringsretning, og dette betyr øket effekt så langt som dette trykket har beveget seg i lede-retning før denne strømmen ankommer den andre polen. Om vi har en lignende rektangulær krets som fortsetter videre i enden av denne første rektangulære lederen, men som ikke er i kontakt med denne så vil strømmen i den ene lederen indukere en strøm i den andre lederen.

Vi forutsetter at den ene siden av hvert rektangel står parallelt i nærheten av hverandre. Det som skjer er at strømmen kommer frem til denne lederen, det andre rektangelet, og da brer kraftvirkningen seg inn i lederen slik at det dannes et overskudd av energi i denne.

Dette skjer i den dirkede retningen mellom disse, og nå vil dette overskuddet også komme over i den sonen som virker i knekken og oppover langs den parallelle banen disse to lederne har til hverandre. Det blir raskt likevekt i overskuddet, før så trykkretningen i hovedlederens kraftfelt driver strømmen samme vei, slik at ethvert overskudd av energi virker i samme parallelle retning. I hovedsak virker konklusjonen slik at en økning av strømmen vil gi en drift i motsatt retning hos de to rektanglene.

Når vi nå setter inn to spoler i stedet for der lederne i de to rektangler ligger parallelt med hverandre så vil det skje en del hendelser som virker hemmende og motvirkende til krafteffekten som i tilfellet vi nettopp beskrev.

Nå vil lederstrømmen mot det andre rektangelet virke slik at den samme ledningsretningen på den andre siden for øket kraft-spenningen i samme retningen som den første lederens strømreretning. Men så kommer den parallelle retningen inn der spolene står.

Her vil spolen på den første siden lades av en økende kraft, men spolens sirkulasjoner påvirker nå den motsatte siden av spolevindingene også, slik at spolens forskjellige sider påvirker hverandre ved å sende overskuddet til hverandre, og dette vil sammen med lederstrømmen gi et overskudd som vil bre seg begge veier, først og fremst som et mottrykk mot den strømmen som kommer inn mot spolen.

Elektriske felt med motsatte retninger vil emittere elektriske og magnetiske feltvirkninger, balanseforstyrrelse, og avgi elektromagnetiske stråler, alt som påvirker at både denne spolen, og den andre, vil få en motstand med kraft som virker begge veier. Kraften som skal videre i ledningen og den som tilkommer og oppladningen av overskudd fra spole-sidene vil prøve å kompensere hverandre, slik at strømgjennomgangen heftes inntil det dannes balansert ferdig oppladning i spolen av strømnings-resistansen og strømdrift. Og så vil strømmen gå normalt.

I den andre spolen skjer det samme, men spolens stilling i kretsen har motsatt virkning av den første spolen. Den vil først få et overskudd i samme retning som virker som et mottrykk til overskuddet som lades opp i spolen, og disse må utjevnes på samme måte som den andre spolen før lederen her kan drifte strømmen på alminnelig måte. Men denne vil fremdeles virke som den den rektangulære kretsen har motsatt strømreretning.

Det som er spesielt er at spolens form og retning på sirkulasjonen, spole-vindingenes forskjellige sider, virker kraftoverførende på hverandre og derfor ikke slipper all energien igjennom før disse sidene balanserer hverandre som trykk og mottrykk i lederen. Dette kommer i konflikt med gravitasjonstrykkrommet rundt spolen også som den elektromagnetiske spenningen utveksler med. Spolen må mettes før den slipper den alminnelige mengden strøm igjennom, og effekten virker som at spolen motsetter seg strømtrykket en liten stund, altså en slags induktiv resistans.

Det er fremdeles de samme elektriske, magnetiske og gravitasjonsfelt-trykk vi snakker om som er i aksjon som det vi har nevnt om partikler og gravitasjons-felt-rom-trykk tidligere. Det er helt lignende rekkefølger i hvordan trykkstyrkene fordeler seg som det vi kjenner som årsak og virkningsretning, og som tvinges inn i en bestemt balanse av nøytraltrykket i rommet. Derfor kan vi slutte oss til en viss virkning mellom ledere, spoler og det vi kan sammenligne med for å oppnå samme bevegelsesforhold i materialer der vi forstår hva som skjer.

Mitt eksempel er ekstremt, men nyttig. Vi kan tenke oss gravitasjons-trykk-rommet som en slags fast og ubøyelig aggregat-tilstand, et fast materiale. Men der det finnes objekter så kommer vi inn i et område som minner om en smelte, en sørpe av is og vann som er relativt tykt, men tynnere til nærmere objektet eller ledere vi kommer. Vi kan ta vann som eksempel på det som skal driftes igjennom dette. Fastheten virker som grader av treghets-forhold.

Når vi har to slike kanaler der vannet lett kan strømme igjennom, og vi setter trykkvann på den ene inn i denne sørpen, så vil trykkvannet forskyve og fortynne sørpen nok til at denne finner veien til det andre parallelt liggende røret, og vi vil etterhvert få like stor strømning ut igjen, vel og merke med en dobbel trykkmengde motstand. Er trykket stort nok på vannet inn vil vi merke lite av motstanden i mengden.

I virkelighetens landskap vil det bli et tap for strømmen fordi det innkomne trykket vil måtte arbeide en del med sørpen, og er det slik at de to rørene har små huller hele veien så vil det skapes ett mottrykk og drifts-strømninger mellom og på utsiden av begge lederne inntil det er en balansert trykktilstand.

Her har vi ikke tatt med den videre smelte- og bevegelses-effekten eller temperatur-økning med i bildet. Men vi kan si at trykket mellom lederne og i feltet rundt begge lederne tilsvarer det samme, at de kan ikke forlate området og utgjør en del av trykbalansen. Om andre rør puttes inn vil de bli påvirket likedan. Her trengs ingen venstre-hand-sregel for å se strømdriftens retning.

Eksemplet er som sagt ekstremt. Når vi setter inn vekselstrøm vil spoler kunne oppføre seg likedan, men det blir høyere varmetap og motstand. Men da frekvensen gjør at det blir kortere flytt av elektroner som så snur retningen i lederen stadig, så er mer av effekten i behold. Når vi i tillegg hever frekvensen veldig høyt forsvinner mye av effekttapet og store mengder energi kan overføres.

Tesla oppdaget at høyere frekvens ga mindre effekttap, som når det behandles riktig kan overføre store mengder spenningstrykk med lite tap, og at strømmen og spenningen kan transformeres ned, og ga grunnlag for at store distrikter som byer kunne få strøm. Han oppdaget også at visse høye frekvenser ikke gjorde samme skade på organiske stoffer og mennesker fordi dette da ikke rekker å rukke nok med de spenninger som er i materialene, organismene. Mye av trykket går på utsiden av objektene, ledningene og organismenes byggematerialer. Men gjør vi feil ovenfor slike utprøvnings vil vi bli grillt allikevel. Tesla fant også ut at han kunne forskyve faser ved å legge inn to slike polære koblinger i turbin-systemets magnetiske og elektriske vinnings, spoler, slik at han fikk ut trefase-strøm.

Han kunne slik lage elektro-motorer. Den utnytter tre faser som toppspenning innenfor den ene fasens fulle runde mellom to topp-spenninger. Da kan man sette opp tre poler i en sirkel som veksler og trekker noe rundt i en rotasjon, og ikke bare frem og tilbake i motsatte retninger, og dette ligner magnet-tog der sporene opp-magnetiseres i forkant av at toget kommer frem og slås av, og får toget til fare videre mot neste opp-magnetiserte magnet i forkant av toget. Liknende magneter eller spoler finnes inne i toget. Men i stedet for i en mer rett linje blir de samme satt opp innenfor en sirkel eller drivhjul som roterer. Spenning i slike fase-koplinger kan utnytte den motsatte spenings-fasen som trekk-kraft også.

Oppfinnelsene til Tesla, med transformatorer og likerettere, en mengde andre oppfinnelser, gjorde han til en av de mektigste oppfinnere og den som regnes mest som tidligere ekspert på nettopp strøm, spesielt vekselstrøm. Dette innebar forståelse av magneter og frekvens-energi også. For å forstå vekselvirkninger mellom kraftfelt foreslo Einstein at de som lurte på dette skulle spørre Tesla.

Det er ikke meningen å forklare alle kretser og virkninger, formuler for kapasitans, kondensatorer, induktans, spoler som oppfører seg omvendt i likestrøm og i vekselstrøms-kretser ved parallell-koblinger og seriekoblinger av slikt, eller alle tekniske oppfinnelser som er laget i forbindelse med dette. Hovedsaken er å se på energien mellom elektrisk felt, magnetisk felt og gravitasjonsfelt, for å vise trykk-styrke-veier og trykk-forskjeller.

For å kunne forstå hvordan gravitasjons og $E=mc^2$ fungerer i disse ledere, i alle gravitasjons-partikler eller i lys, så må vi tenke oss hvilke opplysninger som Einstein, Schrödinger, Dirac, hadde og som også trekker Hawking inn i denne sammenhengen, samt at vi må sammenligne forholdene med Plancks konstant. Hva var det Planck og Einstein oppdaget?

De hadde faktisk helt likt utgangspunkt for forståelse om at det var likevekt og proporsjonalitet mellom energi-utvekslinger. At vi hadde en total masse-energi vi kunne måle ganske nøyaktig. Derfor er Gauss oppdagelser og metoder, Faraday-maxwell, gasslovene, og temperaturenergier, lys-energi viktige, og Lorentz oppdagelse og formel viktige, for Planck og Einstein.

Slik ser sammenhengen ut: Både Planck og Einstein visste om de likevekt eller balanse som fant sted når gasser var under lavere og høyere trykk i beholdere. At når volumet øket sank temperaturen, og når volumet minket under press, så økte temperaturen. Når trykk øker og avtar oppfører temperaturen seg omvendt i styrkegrad, energimengde. Ett bestemt volum, gassmengde, altså trykk, og en bestemt temperatur, er slik at om volumet øker, så avtar trykket og temperaturen, altså frekvensen, og når volumet blir mindre øker trykket og temperaturen, altså frekvensen.

Det samme forholdet forteller om bevegelses-avstands-forskjell og kollisjoner mellom partikler. Energi-utløsninger. Om vi senker temperaturen avtar trykket og øker vi temperaturen øker trykket. Omvendt når trykket øker, avtar, så øker, avtar temperaturen likedan. Energiforskjellen til mengden volum, trykk, gass, temperatur, forteller gjennom temperaturen hvor mye energi som avgis, og dermed hvor mye mindre masse som er igjen.

Dette er et tålmodig og langsiktig eksperiment for å bli sikker, også sikker på mengden som tapes eller omsettes helt nøyaktig. Gauss eksperimenterer med masse, for eksempel med en viss vekt, som er i bevegelse, enten det er et kilolodd eller et vannfall, foss, og fallbevegelseslengden av en viss mengde vann, og den mekaniske effekten, hvor mye som utvikles i energi, effekt til løfte, skyve, overføre mekaniske bevegelser, og hva dette kan gi av varme-energi eller av elektrisk spenning.

Gauss fant ut at elektriske spenninger og magnetiske spenninger, effekter, og den styrken som han fant i effekt i mekaniske overføringer stemte med hverandre, slik at han kunne beregne trykk, bevegelsesmengde, temperatur og effekt ut fra fysiske forhold som stemte med størrelser av effekt man fant i de elektriske og magnetiske lover og deres effekt-økning og varmemengder, temperaturer. Maxwell fant at lys, temperatur, radiobølger var like i energi, hastighet, med unntak av frekvensenergien, temperaturen. Dette gjaldt både varme, lys, andre likedannde bølger fra elektriske og magnetiske apparater.

Dermed kunne han sette opp en formel, eller fire formler som kunne beskrive tilstanden for varme, elektrisk og magnetisk spenning og lys-energi, som i sammenligning også fortalte om omvandlingen mellom disse 4, som igjen Lorenz, Planck og Einstein så stemte med det Gauss sa, at vi kunne omregne massen til slike energier og omvendt omregne energien til hvilke masser det stemte overens med.

Mellom det minste partikkel, temperatur, frekvens, lyshastigheten, lyset, og mengden masse var det altså et bestemt forhold. Når masse og omgjort energi og effekt er utregnet for dette, så fremkommer det at masse omgjort til lys-energi, effekten her, er lik massen ganger bevegelsesmengden av lyset, og dette ble snodig nok, et tall som var likt med lyshastigheten, altså c . Planck er klar over det samme, men måler, tester, eksperimenterer mye med dette og finner at det er forskjell, en ørliten forskjell på frekvensenergien og massen som omsettes som effekt. Hvorfor? Her vil mange tenke at dette skyldes at det finnes en tilsvarende ørliten regnefeil mellom ampere-frekvens og kilomasse.

En slik feil ville ikke lett kunne oppdages av noen, og en slik feil vil gi tilsvarende forhold mellom alle partiklers frekvenser eller felt-virkning, og dermed proporsjonale like mengder mangel som må tilføres i alle partikkel-utregninger, altså som konstanten, Plancks lille proporsjonale konstant. På den annen side kan det være som Dirac tenker, at den lille forskjellen tilsvarer blant annet spinn til partikkelen, og at denne har restmassen som også gir en proporsjonal likhet for alle partikler som alltid har temperatur, en frekvensenergi og den massen som de mangler i forhold til frekvens-energien.

Det finnes en mulighet til. Vi vet at lyset ikke viser en spesiell massegravitasjon, men fra Plancks målinger at det er forskjell mellom massen og frekvensenergien som gjør at han finner det riktig at en ørliten masse må finnes i lyset. Om lyset er en vertikalvirvel i balanse med gravitasjonstrykkrommet, vil det være like mye gravitasjon inn i partikkelen som det er gravitasjon som går ut av partikkelen, med unntak av den gravitasjonsenergien som er i balansespinnnet, eller utskiftningssirkelen.

Denne massen som da er i likevekt med rommet, og der gravitasjonen inn og ut er like store, at lys-frekvens-energien ikke endrer seg før det er trykkforskjell i rommet, så betyr dette at balansemassen ikke er med i frekvensregnskapet, fordi det er umulig. Det er kun frekvensenergien som gir utslag ved kollisjoner for slike vertikalpartikler i balanse, fordi sirkulasjonstrykket beholdes eller snøres opp i et elektrons tilsvarende middelbalanse-sirkulasjon, altså ett indre partikkeltrykks økning, masse-mengde, bevegelsesmengde av felt i sirkulasjon.

Denne skal ikke frekventere som balanserings-kompensasjon med omgivelsene. Det gjør bare feltet utenfor balansesirkulasjonen som da dekker 99 prosent av partikkelen eller mer. Fordi hvert lag utover sirkulært fra sentrum har like mye energi i hver sirkelbane. Energien i en slik sirkel forteller da hvor mye energi partikkelen i sentrums-utskiftningen er dannet av.

Her mangler en ørliten del i frekvens-energien som opptar dette rommet utenfor sentrum. Dersom enhver partikkel har en slik massefelt-sirkulasjon som balanserer i et gitt gravitasjons-trykkrom så vil denne indre feltsirkelen alltid ha en proporsjonal masse i forhold til energien vi kan måle til partikler eller deres frekvensenergi, eller feltenergier, uansett hvordan denne summen av felttyper er fordelt.

Om det da er lyset som bygger elektroner og videre at slike kan bygge større masser og utligning av spennings-partikkel-felt ved at det dannes mot-partikler, antipartikler, eller partikler som er positive, negative, danner et nøytralt nøytron der bare gravitasjons-felt-effekten måles, massen, så vil allikevel om gravitasjonen kan øke lys-massen og lysfrekvensen, være slik at alle partikler som inntar treg rund form utad mot hele gravitasjonstrykkrommet da vil gi proporsjonal vekst mellom partiklets sentrum og den resterende energi-massen rundt denne, slik som frekvens-felt-massen.

Konklusjonen er at balanse-trykk-massen i utskiftningen stemmer proporsjonalt med økningen av partiklers masse og deres frekvens-energi. I dette tilfellet er det gravitasjonstrykkets konstante forhold som omliggende trykk som gjør at det er proporsjonal fordeling mellom balanse-sirkulasjons-masse og felt-massen inn mot partikkelen, og den frekventeringen som dette feltet viser i masse-energi. Vi vil da ikke oppdage denne massen på lys og elektroner uten å sammenligne det med mest mulig nøytrale masse-mengder som kan vises gjennom gravitasjon på avstand fra objektene fordi gravitasjonen er da summe av både elektrisk og magnetisk energi og massegravitasjon på stedet, altså at elektrisk og magnetisk effekt opererer lokalt som en del av gravitasjons-massen.

Einstein finner ut ganske mye av sitt eksempel med den fotoelektriske effekt, da han lar lys, varme, avmålt mengde temperatur og strålingsmengde i retning av en elektrisk ledende gjenstand, ledning, der mulig kondensatorer eller måleinstrumenter kan måle effektmengden, spenningen. Fotoner som Einstein kaller disse, gir ut fra sin frekvensenergi gitte mengder økende drift av elektroner, strøm, i en slik leder. Han setter opp en formel og gjør flere tester, om så han hører om andres forsøk slik. Men han får dette på den ene siden til å stemme med Maxwell-Faradays formler og på den andre siden med Gauss masse-effekter, og Lorentz formel for energi. Altså bevegelse og tidsformel.

Samtidig har Planck funnet et avvik mellom lysfrekvensenergien og den totale masse, og at lyset allikevel bringer med seg denne lille manglende massen. For Einstein betyr dette bare at hans formel for $E=mc^2$ stemmer. Og at Planck ikke har innsett dette enda. Men da en ikke måler denne lille forskjellen i lyseffekter, altså i varmekvanta og lysfrekvenser, så må han benytte Plancks formel her. Det er tydelig at Einstein innser at den gjelder for alle partikler. All masse. Men han trenger ikke dette for å klargjøre energimengden totalt.

Det er først når en skal finpusse på forholdet mellom felt og partikkelens masse, at Dirac hjelper Schrødingers formel ett skritt videre, fordi Dirac ser forskjellen mellom Plancks og Einsteins resultat, den såkalte frekvensenergien og den mindre til-syne-kommende massen. Dirac finner ut at til forskjell fra Schrødingers, at både feltet som virker rundt partikkelen og partikkel-gravitasjonen, partikkelens feltstyrke, frekvens, må ganges med Plancken for å gi full energi. Dette betyr at Dirac beregner partiklers frekvens-energi og Planckmasse, og det samme for feltet rundt partikkelen som også tilsettes en slik Planck-konstant-faktor.

Dette kan tilsi at feltvirkningen elektromagnetisk, og gravitasjonsfelt utenom partiklene også har turbulens, sirkulasjon, et balansetrykk innvendig i trykkfelt-driftsstrømmen. Større balansetrykk som lyspartikler og andre partikler, kulepartikler, vil da også lettere kunne tenkes å danne disse trykksonene med balanseenergi, at en viss massestyrke ligger i utskiftningssirkulasjonen, formen i sentrum. At likt inn i sirkelen kommer likt ut av den, men summen utenfra vil vise denne mengden som gravitasjon som partikkelen har totalt. Normalt skal ikke utbalanseringen kunne måles på annen måte.

Sammenligningen mellom massenergien, i kg og omvandlet til lys, elektromagnetisme, i ampere-effekt avslører dette. Men det kan likevel fint være en liten regnefeil, der Plancken blir til en omregnings-faktor fordi de to effektmålene har en ørliten feil i forhold til hverandre for hva effekten settes til for kg på den ene siden og for ampere på den andre siden. Jeg har gjort mitt valg. At all utvekslings-effekt vises og all balansert effekt vises ikke. Unntaket er den totale driftsmengden mot stedet, gravitasjonen som kan omsettes til kg-effekt. I motsatt fall så klarer ikke lysets frekvensenergi å oppnå en slik total, som for meg betyr at dets balanseenergi ikke er med i regnskapet, og det er Plancken, og ja tilsvarende et spinns størrelse, bevegelsesenergilengden til den innerste massen.

Denne vil om partikler bygger hverandre opp, eller som gravitasjonsfelt-bygde vertikalspinn-trykk og spinnende kule-form-balansert utskiftning ikke synes i noen partikler, uten at denne er proporsjonal med hele felt-effekten hele tiden som vi måler, og øker og avtar proporsjonalt med massene til partikler uansett i universet. Dette vil være logisk normalt i differensial-kraften så sant det er en balanse-funksjon i sentrum av partiklene. Og det er det fordi det er balansen mellom den rette og kolliderende bevegelse som har middelverdien sirkel som utskiftningsform slik vertikal-virvler og kulevirvler har i rommet.

Denne formens tetthets-utskiftning stemmer nøyaktig med partiklers og felt fysiske effekter som effekt, energitetthet, treghet og tidsforsinkelse, og bevegelsesmengder, og formen på bevegelses-mengdene, og gir akkurat de samme formler for volum, lengder, flatemål, styrke-økning som alle de fysiske formler, altså proporsjonalt helt like formler. Slik sett er det bare denne grunnfunksjonen til differensialkraften som kan logisk klargjøre, redegjøre for en riktig transformasjons-ligning.

Den fører akkurat frem til en slik natur, som vi ellers ikke kunne finne noe holdepunkt for virkningsårsaken, balansene til gjennom noe annet fordi det ikke finnes noe holdbart argument i noen annen teori. At tettheten og hastigheten og volumet til likedanne volum, er like.

En hastighet, en tetthet, og samme mengder volum av dette som utskiftes, gir sirkulasjoner som er i balanse og likevekt gir en slik natur og fysiske lover og romtidformer som vi har. Men også drivkraften til ekspansjonstrykket, som gir de relative endringsbare bevegelses-energi, eller felt-trykk-objekter og felt. Årsak til energiens konstant, og de proporsjonale forhold i energi-fordelingene, og at ulike mengder slike samlet i energiformer tross alt er ekvivalente med hverandre.

Både Newton, Einstein, Dirac, Hawking, kvantefysikere, sier at de ikke forstår årsaken til balansen og ekvivalensen eller driften av dette kosmos, naturlovene, og jeg skulle gjerne ønske at jeg kunne si det samme, men det kan jeg ikke. Jeg finner det forståelig og logisk.

Det er også klart at en ferdig tetthets-lik fordelt balanse er årsaken til at romfeltet, feltet rundt objektet og partikkelfeltet må fordele energien balansert når objekter samles eller splittes. Når feltobjekter samler seg, så må trykk-mengden fordele seg også over tilsvarende rom rundt objektet, slik at den mankoen som oppstår da det trengs færre feltlinjemengder inn i driften av objektet, slik blir tykkere energifelt utenfor og rundt objektet, en helt balansert tilpasning mellom styrken i feltet og objekt-styrke-feltet.

Massegravitasjonen virker som den avtar, da feltdrifts-virkningen nå svekkes, og feltrommet utenfor objektet får automatisk bredere innløp der bredden er den ekstra energien som rommet har tilpasset til objekt-sammensmeltningen.

Når objekter kommer sammen og med felthastigheter på linje med lyshastigheten eller gravitasjons-hastighets-rommet som har likedan hastighet, så må denne utlignes likt som ett stort for-planterings-trykk, liknende en boble med bølgevirkninger mellom kraften innenfor og utenfor, som er til-pasnings-utbalansering av energimengden: Trykk-tilpasningen tilpasset gravitasjons-trykkets gjennom-snitts-balanse. Trykk-bølge-enderingen på stedet vil virke fordelende så langt utover som felt-landskapet strekker seg, slik at kraftfordelingen ligner en newtonsk fordeling av kraft, og som kommer frem til kloder og instrumenter millioner av lysår unna som svakere bølge-virkninger.

Denne bølgemengde-tilpasningen følger også den proporsjonale kraft-forskjellen i avtagende grad lik den svekkede effekten av felt-avstander, slik som styrkeforskjell lik 64-16-4-1. Her mangler jeg opplysninger om det er andre sjokkvirkninger i sammensmeltningen av slike sorte hull, og hos kvantefysikkens elementær-partikler.

Bevisstheten er et eget kapittel, men jeg synes å forstå felteffekter, muligheter, og det som bevisst-heten fungerer som, en sammenligningsfunksjon, for orientering og oversikt, sammenheng, såpass godt, at jeg ikke lar meg narre av behov, følelser eller sinnsstemninger, sanseropplevelser, for å forstå sammen-lignings-mulighetenes feil-tolkninger eller den bevisste sammenlignings-funksjonen.

Mengden tro og mengden viten, gjenkjennelse og navn, virker lite gunstig i forhold til sammenlignings-egenskapen som jeg ville benytte meg av før tro og viten begynner å blande seg inn. Tro og viten er gjenstand for kritisk og absolutt granskning. Alt dette kan byttes ut med sammenligning. Å kunne se forskjell på det forskjellige. Det er holdbarheten i en ellers bestandig, evig kraft-væren. Holdbarheten inneholder omsorgen.

Først når biler, dampskip, tog rundt hele verden, og de første millionbyer hadde fått Teslas vekselstrøm for lys og elektriske maskiner, og kjemien og grunnstofflista var ferdig utformet, at telefoner og radio var faktum, da først i året 1900, så ble vitenskap tillat som fag på universitetene. Det forteller ikke så rent lite om andre former for lære sin makt.

Tid-rommet og felt-massens retninger

En fast takt på en klokke, er oftest tegnet som en sirkel som er delt opp i 12 like deler. En slik klokke kunne like godt også vært delt opp i antall minutter eller sekunder i den samme sirkelen. Det er først når vi retter ut denne sirkelen at vi oppdager at de faste taktene er helt likedan som en lineær tid, liknende euklidisk eller augustinsk tidsdeling. Altså en rett linje med like lange strekk for hver takt som telles. Dette blir da det samme som en lineær, fast bevegelse, en rett strek med like lange avsnitt mellom merkene. En jevn tids-linje-hastighet. Det er det samme om det er en liten klokke, en stor klokke, eller en digital klokke der det tar like lang tid mellom taktene. En fast bevegelse med like lange bevegelser mellom hver takt.

Når vi måler eller oppfatter det stedet, og instrumentet, klokken, som et mest mulig rolig, stabilt sted som ikke endrer nevneverdig på de fysiske krefter på stedet, så stoler vi på klokken ganske faste takt, og i og med at taktene er like lange uansett størrelse kan alle slike klokker brukes som sammenligning av en annen bevegelses-hastighet som er en rettlinjert bevegelse. Takt-mellom-rommet er gitt bestemt til alltid å være døgnet lengde. Tiden mellom to midnetter eller to middager.

Dette er delt opp i 24 timer etterlignet ut fra 12 fullmåner i året, der døgnet dag er 12 timer og døgnet natt er 12 timer. Da fortidens beregning manglet komma, og forholdt seg til heltall ble 365 dager i året delt på 12 måner, lik 30,4 dager i måneden. Dette ble gjort om til 30 dager. Men tiden hadde både sol-dag-verden og måne-natt-verden. En måned telte derfor 30 soler og 30 netter. 60 enheter slik som i det sumerske 60-talls-lignende systemet som babylonerne innførte som fast månedsdeling, og der 10 fingre var mellommåling, altså ga 6 uker av 5 døgn, 5natt+5dag pr uke som ti fingre. Iran benytter fremdeles 5-dags-uker.

Timene ble derfor delt i 60 minutter slik antall måner og soler, netter og dager i 30-dagers-måneden var. Både den gang kunne astrologer som de oftest var, gjøre astronomiske beregninger med å dele minutter i sekunder. Etter 1500 ble etterhvert 60 sekunder i minuttet innført for godt. Sekundet har senere blitt justert etter små endringer, forskjeller, som døgnet viser i løpet av ett år. Takten justeres med elektriske signaler eller kvarts-krystall-frekvens-svingninger. Den mest moderne stabile sikre måten å måle sekund-lengden på, tror vitenskaps-forskerne er med en bestemt frekvens som er stabil, en frekvens-forskjell på veksling mellom to isotop-stadier hos grunnstoffet cesium-133. Dette er samtidig både frekvens-takt og benyttet som mål for et sekunds lengde av lyshastigheten, der også meteren er definert ved et sted mellom 2 og 4 frekvenslengder av samme lys-målet som her brukes som tids-mål.

Når det fra gammelt ble beregnet 30 dager ganger 12 måner som et år på 360 dager, så ble dette til sirkelgradene i sirkelen. Denne sirkelen har bare 12 sektorer lik dagstiden eller natt-tiden, slik at hver sekundlignende grad blir dobbel så lang i tidstakt. Da denne sektoren skal dekke både dag og natt, 24 timer, samtidig som det kun er 12 deler, dobbelt så sakte, så blir hver grad i sirkelen 4 ganger lengre i tid en minuttet, men det kan også brukes som klokke. Samtidig kan sirkelen brukes som kompass for øst-vest slik døgnet beveger seg, og for nord-syd, altså bredde- og lengdegrader for avstander over tid og hastighet. Reiselengder og retninger.

Klokkesirkelen kan altså rettes ut til en lineær tid. Men en bevegelse som krummes eller går inn i en sirkelbane kan fortsatt måles med samme klokke-tid for avstand mellom takter, sekunder, og lengdene som faste lengder i denne jevne hastigheten i sirkulasjoner og krumninger. Men da kan vi også måle hastighetsendringer slik vi kaller akselerasjoner og retardasjoner.

Dette gjør oss ganske overlegne i evne til å måle tid og hastigheter på fysiske bevegelser, prosesser. Men dersom de fysiske kraft-felt-tilstander endrer seg, så kan også de fysiske prosesser endre sine bevegelses-baner.

For eksempel vil alle legemer som vi oppfatter i jevne rettlinjede bevegelse-hastigheter, om de kommer inn i en bane til en planet kunne fanges opp i sirkulasjon rundt denne, før den om banen er ustabil slynges videre ut i rommet. I forhold til den rettlinjede bevegelsen vil nå legemet nærmest ha stoppet opp en stund, men kan så slynges ut i en annen retning, eller i samme rettlinjede retning, med samme eller helt annen hastighet, akselerert eller retardert. Forsinket eller med ekstra hastighet. Her har vi to typer forsinkelser eller akselerasjoner med i bildet. Den ene er den som danner sirkulasjoner, og den andre den som dannes av kraftstyrken i feltet som legemet kommer inn i.

Vi er her ganske interessert i kraftfelt-påvirkningen i feltet legemet kommer inn i. Dette feltet skaper både sirkulasjonsbevegelsen og akselerasjon og retardasjon av legemet vårt. Og slike objekter har en senterorientert og ofte kuleformet styrke-endrings-form. Sterk innerst, svak lenger fra sentrum.

De fysiske lover virker slik hos legemer, spesielt gravitasjonslegemer. Det er en sirkulær kraft-tiltrekning hos partikler, atomer, hos samlinger av gasser, væsker, faste legemer, steiner, meteorer, kometer, planeter, måner, planeter, soler og galakser, fra fjell og hav, fra alle hverdags-bruksting og kroppene våre. På avstand virker menneskets kropp ganske mye på en sirkulær gravitasjonsgjenstand med lik tiltrekning som alt annet med samme masse/vekt som dette mennesket. Amøber og blåhvaler, bakterier, virus og trær, er her nøyaktig likedanne slik.

Men vi har også negative og positive ladninger som bestemmer om gjenstander vil tiltrekke eller frastøte hverandre, splittes eller sammenføres. Ladningsstyrkene her er likedanne, like raske som gravitasjonen og lyset i hastighets-virkning, men styrken er sterkest innerst og svakere utover i samme likhetsgrad styrke-endring som ved gravitasjonen, fallkraften. Slik kan samme styrkeformel benyttes for å måle avstander for både elektriske, magnetiske og gravitasjons-messige sentra-områder, objekter, legemer.

Når vi er på stor avstand fra et legeme i bevegelse kan vi holde en fast tidstakt i vårt stabile område som vi måler ting fra, og dermed merke forskjell i bevegelse eller styrkevirkninger lengre unna oss, eller ute i verdensrommet. Dersom et legeme begynner å gå i sirkulasjon vil vi oppfatte dette som en tidsforsinkelse i forhold til den rette bevegelseslinjen i retning av et tenk mål i en slik retning. Alle gjenstander eller kraftlinjer som sirkulerer danner en slik tidsforsinkelse logisk. Og vi måler dette med instrumentet som forskjell i retningshastigheten. Om kreftene virker inn og ut av objekter på samme måte så vil tyngdeobjektors gravitasjon kunne virke tidsforsinkende på hastighets-retninger.

Det samme vil skje om noe faller lengre og lengre inn mot et objekt eller krefter som har driftsretning inn mot senteret i objekter. En sirkulær heftelse vil virke som en bevegelsesheftelse, treghet, og også som en tidsforsinkelse. Da tyngre objekter virker med slik gravitasjonstiltrekning så vil stadig tyngre objekter ha større treghet og tidsforsinkelse. Selv en tvilling-klokke som sendes ut mot et tyngre objekt enn det vi har her vil da komme under en større tiltreknings-sirkulasjon og større gravitasjons-sirkulasjons-bremsing, enn det vi har her, og denne klokken vil bli tregere i de fysiske retnings-bevegelser som sammenlignet med en jevn bevegelsesretning eller en jevn gravitasjons-sirkulasjon, jevn gravitasjonsstyrke.

Nå vil denne klokkens bevegelsesretning forsinkes, og denne klokkens takt-visere endres av den større tregheten i kraftfeltet og tidsviserne tvinges til å gå saktere. Her sier vi at tiden går saktere. Men det er i forhold til den klokken som er langt unna som måler retning og takten til denne klokken.

Retningshastigheten forsinkes som rettlinjert, og takthastigheten til viserne forsinkes. Det er helt klart at utveksling eller utskiftning av kraft eller massers retninger er helt avgjørende i forskjellen mellom jevne rettlinjede bevegelseshastighets-retninger og krumninger og sirkulasjoner av slike bevegelses-hastighetsretninger, der altså retning og hastigheter endrer seg.

Slike rette eller kolliderende retninger utjevnes balansert som sirkulasjoner, kompromiss mellom rette passerende bevegelser og kolliderende bevegelser, like og ulike strømningsretninger. Ofte vil dette kompromiss i strømningsretninger ha turbulens i ulike retninger ut fra strømningsforholdene, og følger derfor balansen i bevegelsesmengdene. Slik sett vil en tenkt sirkel kunne virke som en gjennomsnittsmengde for en sirkulasjonsstrømning liknende en virvel. Som regel oppfører alle virvler eller romslige virvler som vil anta en kule-form, nettopp en slik sirkel-bevegelse. Retningsstrømmer og trykk vil slik kunne danne like-dannende balanserte ellipse-former for virvler og kuler, det vil si flat-trykning i en av retningene, og utvidelse i en annen retning.

Er det mye turbulens så kan det dannes utskilte virvler som skiller lag, eller som virvler rundt hverandre i en balansert tilstand i forhold til strømningsretningene. Allikevel kan slike virvler om de har en viss nærhet av hverandre, eller at to slike sirkulerer rundt hverandre og har avlange former, elliptiske, eller flattrykkte i en retning, kunne tilpasses i en beregning som at de er sirkler eller kule-former da gjennomsnittet for sirkulasjonen virker slik. I beregninger vil derfor store og små enheter, objekter, kunne beregnes som en balansert sirkulasjon der vi kan bruke regneoperatoren pi i de fleste tilfeller.

Dersom strømningsretninger er en riktig måte å forstå balanserte trykkpartikler og masser på, så vil dette bety at vi har utskiftning eller utveksling som en av de beste måtene å forstå virvler og kulepartiklers dannelse på, fordi da vil overtrykk og undertrykk oppstå som utskiftningsretningens største tilførsel og minste tilførsel, som bølge eller bølgedal, som overtrykk eller dragsug, der feltretningenes drift er en mer nøytral drifts-strøm som mater eller spiser på sirkulasjons-strømningsretninger inn og ut av partikler, objekter.

Ved balanse mellom drift og strømnings-forskjeller rundt slike partikler, vil slike dannelser bli værende i kortere eller lengre stund i slik balansert mating som er et litt lavere eller litt høyere mengdestrykk i forhold til drifts-strømningsretningen.

Likevekten kan være til stede selv om virvlene virker som overskudd og underskudd i forhold til strøm-retningen de er i, eller i forhold til andre partiklers strømnings-tilførsel som manko eller overskudd i forhold til driftsstrømningen de er i.

En likedan klokke som den vi måler med, som driftes inn i et område vi måler vil komme under slike drifts-sirkulasjons-enderinger som finnes i strømningsfeltet vi måler, og vil da også endre utvekslingsmengde i forhold til klokken vi måler med som har et bestemt stabilt utvekslingsforhold i målsone den er i. Dette betyr at utvekslingen er sterkere eller svakere ut fra posisjonen klokken i driftsstrømningen er i.

Er det sterkere gravitasjonsobjekter eller drifts-strømningsretninger som virvler i strømmen, eller at drifts-strømmen er under høyere trykk så øker utvekslingen og masse-mengdestrømmen i denne klokken. Høyere utskiftningsmengde på samme tid. Men dette forsinkes også retningsdriften lineært. Drifts-strømningen krummer seg og sirkulerer i drifts-klokkens posisjon, og hastigheten blir tregere og massetiltrekningen høyere. Tregheten eller forsinkelsen virker også som en tidsforsinkelse lineært i forhold til den klokken vi måler med, men er også fysisk tregere og tidsforsinket i posisjonen det er i.

Dette til tross for at klokken virker som den akselerer i bane rundt et annet legeme, altså er fanget i en sirkulasjon, innenfor visse posisjoner i et strømningsfelt.

Om vi skal tegne opp forholdet mellom en tenkt takt for rettlinjede bevegelser og slike krumninger og sirkulasjoner av bevegelser hos objekter eller felt, og legemer som er i nærheten av hverandre slik, så vil vi kunne se for oss dette som mengdeforskjell og størrelsesforskjell på såkalte hastighetsløkker på bevegelsesretninger. Om en bevegelse som er ti meter lang slår en sirkel på seg med 1 meter diameter, så vil den videre retning samme vei som startretningen hos denne linjen bli 3,14 meter kortere. I forhold til ti-meter-målstreken vil den rette linjen ha nådd frem, mens den linjen som har slått en slik løkke på seg kun har kommet 6,86 meter frem, altså kun 2/3-deler så langt på samme tiden.

Løkken virker altså både som treghet og som tidsforsinkelse, den bruker lengre tid på samme strekning, og treg fordi den heftes i en sirkulasjon innenfor visse posisjoner på veien frem til målet der heftelsen er størst i sirkulasjonens middelverdi, rundt der vi har sentrumpunktet i sirkelen. Den virker også som utstrekningforkortelse, lengde-forkortelse i forhold til rette strekninger. Det er en relativ oppspinning av felstyrken sett fra rett-linjet bevegelse.

Heftelsen virker på sett og vis retarderende og i forhold til driftsretningen rundt også litt motgående, ikke ulikt en retardert tidsmåling, men da det er en driftsbevegelse innenfor sonen som er av samme størrelse som retningen til strømmen den er dannet av, så følger den tidsmessig årsak-virknings-rekkefølge allikevel. Men nå som lignende indre bevegelse i objektet, sirkelen, hastighetsløkken, ikke ulikt det vi kaller potensiell energi, indre energi, og stemmer med slike beregninger også om vi sammenligner.

Vi kan da trekke den slutningen at en klokke som er stabil oppfattes som en takt vi kaller tid, men som er en hastighet på en hvilken som helst størrelse av en klokke som har like lange bevegelses-mengder slik at alle de forskjellige klokkers hastigheter slår likt for hver takt.

Dette er en fast bevegelseslengde for en tenkt lineært fastsatt lengde og enhetsmål for hastigheten som da kalles tid, en bevegelsesprosess-mengde som er takt-bestemt som enhet, slik som eksempel sammenligningen med meter pr sekund, en lengde pr bevegeshastighet for en slik lengde der lengden til hastigheten er en bestemt enhetslengde. Her utelates det at vi sammenligner det hele med en rett jevn euklidsk linje-bevegelse som vi underforstått sammenligner med for bevegelsestakter som tid mellom takter, eller som oppdelings-grader av sirkel-tids-punkt-enheter kan sammenlignes med.

Alle andre klokketakter justeres etter denne samme lineære lengde gjennom proporsjonal tilpasning der hastighet og lengdeenhet tilpasses ved å gå saktere eller fortere for at taktene skal være proporsjonalt like med en bestemt lineær lengdehastighet slik som enheten 1 meter pr 1 sekund. Meter og fot er valgt ut fra tanken på en stor fot, eller hvor langt ut vi strekker armene og fremdeles for lett tak på noe, eller en skrittlengde, og som Lavoisier sammenlignet med en 10-milliondel av avstanden mellom polene og ekvator, altså 1 meter.

Vi ser at vi stilltiende benytter en stabil, tenkt, euklidske lineær bevegelsesretning med en fast jevn hastighet som underbevisst mål for klokketaktoppdelinger når vi snakker om tid på klokker, eller på sekunder som mål for hastigheter vi måler på andre prosesser, bevegelser hos objekter og felt.

Men det hindrer oss ikke i å vise hva som egentlig skjer ved eksempler på hastighetsløkker som sammenligning for tidsforsinkelser og treghet for felt og legemer i mikrokosmos og makrokosmos. I elektroner, partikler eller i sorter hull. Hvilken forskjell masser gjør på lineære eller krumme felt-strømmer i rommet, og omvendt at romfeltstrømmer påvirker masser, objekter i rommet.

Å forklare at tid-rommet påvirker objekt-massen, og objekt-massen så påvirker tid-rommet blir altså noe feil. Denne balansen skjer alltid samtidig, slik at tilførsel og utførelse er kompensert balansert hele tiden som en enhetlig prosess, altså samtidig, og at det er kun treghetsforskjellens stedlige styrke vi merker som prosess-ending som årsak og virknings-tidsending.

At denne samtidige tilstanden er tilstede selv om vi får relativ samtid, kan vi vise med hastighetsløkken. Her er det aldri mulig med et brudd i tidsbevegelsen, altså ingen tids- eller bevegelses-brudd for romtid og masse-effekt. At romtid og massepåvirkning veksler, ikke er samtidige, er en uriktig oppfatning, men hastighetsløkkene danner alltid lokal samtid, eller mellom alle andre posisjoner eller flere posisjoner er det relativ samtid for virkningslengder og posisjons-prosesser som aldri er en samtidig energi likedan i to posisjoner. Altså bevegelsesmengde-forskjeller, om aldri så små. Alle posisjoner er forskjellig forspent i strømninger, da ingen annen mulighet finnes. Det er bakgrunnen til årsak-virknings-forløpet i romslige retningsbevegelser og feltvirkninger.

Masse-felt-virkningen og romtiden er samtidige i hver posisjon, punkt og i samme kontinuitets-rom, og i er samme prosess. Tids-forskjeller som årsak og virkning, det neste som hender, er stort sett akselerasjonsforskjeller de ulike steder mellom objekter som har hver sin samtid-forskjell-felt-styrke-posisjon. Det er en utlignet kraftforskjell hvert sted mellom objekter, balanse.

Om vi flytter inn et nytt legeme mellom objektene vil dette gi tilsvarende trykkforandring hos objektene enten det er snakk om gravitasjonsobjekt eller anti-gravitasjonsobjekt som da vil tappe eller tilføre feltstyrke til de to objektene som dette legemet kommer i mellom. Massene til de andre legemene vil endre seg i form og styrke. Det samme gjelder for alle reversible prosesser, at dette er de neste som hender.

Tidsforskjellen er ikke generell overalt, kun som styrkeforskjellen på de lokale steder i rommet, og når en biologisk prosess dermed tilpasser seg en ny normaltilstand betyr dette ikke at tiden har gått baklengs, men at klokken mekanikk endrer polaritet eller bevegelsesretning, eller at en celled prosess er stabilisert til det verre eller bedre, for eksempel til en balanse i prosessen vi kaller til det bedre eller foryngende.

Den generelle årsak-virknings-prosess som det neste, er den tiden som beholdes lignende en retlinjet lineær prosess, men som kan krumme seg som bevegelsesprosesser og skifte retning. Det er form-prosessen, bevegelsesprosessen som har endret retning, ikke tids-prosessen som årsak-virknings-rekkefølge. På denne måten kan vi ikke reversere tiden. Bare kjøpe mer tid for en bevegelsesprosess. Holdbarhets-lengde. Det er altså like stabilt at romtiden og objekt-felt-massen er en og samme prosess hvert sted og balansert likevekt mellom alle bevegelsesprosesser i den eventuelle arena der vi sammenligner noe.

At romtid påvirker massefelt og så massefelt påvirker romtiden er feil fremstilling fordi det skjer samtidig hvert sted og i kontinuiteten av romtiden og feltlandskapet som er en og samme prosess, og kun gir akselerasjons-tidsforskjeller mellom feltobjekter og feltbaner. Dette som Einstein kaller relativ samtid for det vi ellers kaller samtidighet i prosesser som når frem til oss, slik som hvilken bevegelsesretning vi har i forhold til to lyn som virker samtidig, og dets lysbevegelse, frekvenslengder om vi sitter på en perrong eller er med i et tog som har retning som er forskjellig i forhold til lyset fra lynet.

Her innfører også Einstein den relative bevegelse som virker rett ned for den som slipper en stein fra togvinduet, og den som sitter på perrongen og ser steinens bane som slippes fra et tog i fart, og ser en buet bevegelse på steinen, og en lengre bevegelsesstrekning på fallet likt som når vi kaster noe.

I disse tilfellene er ikke ekvivalensen eller balansen, styrken mellom feltvirkninger innført enda i Einsteins eksempler. Men dette forsøker Minskowskis å vise, men Einstein sier fra at objekt-masser og felt-virkningen, altså retnings-forskjeller i felt ikke er med i Minkowskis eksempler. Felt og styrke gir retninger, og Einstein vil forklare disse i tid og rom-sammenheng. Han forklarer det riktignok ikke, men viser forholdet til balanser gjennom fysiske formler og romtidfigurer med riktige proporsjoner, men kan hverken forklare gravitasjonen eller balanseårsakene, altså årsak-virknings-proporsjons-balansene.

Det er nå vi kan se på hastighetsløkkene både som feltvirkningsforskjeller og tids-forskjeller og bevegelsesretningsforskjeller og styrkeforskjeller og akselerasjonsforskjeller, samtidig som vi ser hva som foregår i fysiske klokker ved stabile målepunkter for måling av andre bevegelsesprosesser lenger unna eller når klokker befinner seg i samme feltet der måling skjer mens feltet endrer styrke, og forholdet mellom klokker som er i stabile målsoner og de som er med i styrkeendrende bevegelses-felt-strømmer, altså akselerasjons-endrende felt-posisjoner eller feltstrømmer.

Hastighetsløkkene er enkle, men mengden og endringen av løkke størrelsene vil gi alle muligheter for styrke-endringer og tids-forsinkelser i felt og felt-objekter som rom-tid-masser.

Antallet og retningsmengdene til felttetthet, feltstyrke, i hastighetsløkkesonen, avgjør gravitasjons-styrken og massemengden, samt polare feltstyrker og dets balanse med gravitasjonen som elektro-magnetisk feltstyrke, der hastighetsløkker, krumninger av felt tilsier styrke og retning på virkningene til objekter og felt som romtid-formasjoner og som matematisk-geometriske fysiske formler for det samme.

Dermed kommer vi til hastighetsløkke-figurer som viser dette illustrativt lignende geometri og matematiske oppsett, og som enhets-sammenligninger i målinger. Og at måle-instrumenter kan påvirkes likedan som massene og feltene ellers.

Store Energi-Matrise: Fysikkens data.

Følgende forklaring er også kontroll av hvilke oppdagelser som vitenskapen har gjort seg fra 1600 og frem til i dag når det gjelder forskjellige fysiske lov-områder. Det er likevekten eller balansen mellom faktorene i formene eller de fysiske tilstandene innenfor de forskjellige områder som kontrolleres og hvordan tilsvarende balanseforhold mellom de ulike fysiske lovområder balanserer med hverandre. At det skal være balanse, lik hastighet, likevekt, like proporsjonale forhold i disse energiene vet vi altså på forhånd ut fra differensialkraftens balanseforhold.

Vi sjekker altså om disse felthastigheter og energi-tettheter, balansen i energiene stemmer med differensialfunksjonen. Vi vet svaret, fasiten på forhånd, og begynner å lese fagområdene fra 1600-tallet frem mot i dag. Stemmer det? Har fysikere, kjemikere beregnet forholdene riktig, blir den fysiske test de har gjort av virkeligheten fysisk og praktisk slik differensialkraften tilsier at det blir? Og her er sønnen min den som har lettest tilgjengelighet for denne dobbeltsjekk, verifisering av dette tilfellet om felthastigheter og hva Plancken forteller om.

Alle feltene følger samme utbredeshastighet lik lysets. Det er altså en felles hastighets-likhet i alle feltene, noe som differensialkraften krever av energier i en og samme trykk-feltsone. Trykk-turbulensen og dermed hastigheten kan endres, noe vi ser i mindre skala på energier som lysfrekvenser, radiobølger. Dette er også målt lik lysets ved testmålinger mellom månen og jorda, og virkninger når vi flytter legemer, liknende slik protoner, atomkjerner endrer balanse-middelpunkt i magnet-scannere, før de inntar opprinnelig likevektstilstand igjen.

Vi antok dette ut fra måling, funn, av gravitasjonsbølger 2016, som var i overensstemmelse med Einsteins beregning for dette. Men først da to nøytronstjerner kolliderte 300 millioner lysår unna der gravitasjonsbølger og lys kom frem samtidig visste vi at dette stemte ganske nøyaktig (oppdaget i 2017).

Gravitasjonsvirkning og lysfrekvensene kom likt frem etter 300 millioner års reise med lysets hastighet og som burde vist en forsinkelse mellom disse om det var noen, men det fant forskerne ikke. At disse feltene hadde samme hastighet visste jeg og sønnen ut fra den gamle modellen før vi sjekket dette, og som også ble klart ved den nye modellen. Jeg lot sønnen kontrollere, verifisere informasjonen om alle disse felthastigheter som da også var slik vi alt visste. Etter dette begynte vi å lese på forskernes funn og om de hadde kommet frem til riktige slutninger.

Vi hadde jo en slags fasit. At samme funksjon hadde samme styrke overalt, og ingen indikasjon på grunnleggende hastighetsforskjell, og at var en formasjonsstilling som endret seg, altså alltid var i endring og hadde en summa likevekt. Holdbarhetsfunksjon, referanse å sammen-ligne med, til å undersøke funn og forståelsesforhold som forskerne hadde av sine funn. Stort sett var funn-data riktige. Oppfattelse var det så som så med.

Poenget var å sjekke om forholdene de sammenlignet fikk riktige resultater i forhold til det vi kunne forvente fra differensial-kraft-funksjonen, kraft-modellen. Vi kontrollerte altså felthastigheter, at plancken var en omregningsfaktor som enten er en feil mellom ampere-styrke-målet og kg-styrke-målet, eller så at det rett og slett er at sirkulasjons-massen pr energi inne i partikler er en nøytral proporsjonal massemengde som ville stemt med alle partikler i universet allikevel, og som ikke gir seg til kjenne i bølger, frekvenser, agitasjonen til partiklets tilpasning utad.

Da vil også frekvens og partikkelenergi alltid være proporsjonal etter størrelsesmengde i et og samme feltstyrketrykk, rom-nøytraltrykk som overskudds og underskudds-partikler oppstår i.

Den store energi-matrisen er en samle-sum av forskerdata som viser balanser og likevekts-forhold i de fysiske grener, kvantefysikk, kvantemekanikk, om så kvante-elektrodynamikken, i mekaniske lover, friksjon, elektriske, magnetiske og elektromagnetiske lover og gravitasjon-lys-energi-transformasjoner, spaltning av stoff i partikler og strålingsenergier, og en rekke viktige sammen-lignings-data.

Nå kunne jeg sette opp den store energimatrisen.

Om noen få data gjengis feil i denne er det ik likegyldig fordi den inneholder data nok til å rette opp seg selv med studentens eller leserens hjelp.

Her er sammenligningsinformasjoner, stikkord fra historien og dermed grunnlaget for de forskjellige deler av den energimatrisen som fysiske funn har gitt, som en generell oversikt. Og den inneholder da den faktoren som jeg mener lettest viser balanseforholdene mellom de fysiske felt som kontrollpost, og som kan utføres mellom andre faktorer også for omvandlinger mellom et energifelt og et annet.

Eksempel er hvordan Gauss-Weber viser at trykk, kg, bevegelse, og spenning-styrke kan sammenlignes og gjengis likedan som Maxwell/Faradays elektromagnetiske funn og lover. Når massene og hastighetene blir større vil Lorenz og Einsteins masse-endrings-formler bli nødvendig korreksjon til Newtons generelle gravitasjons-lover. Det samme gjelder for store masse-samlinger, og for eksempel gravitasjonsbølger og transformasjon mellom felt-kreftene.

Data-informasjoner til den store energi-matrisen som peker inn i fysikernes forsknings-felt:
Gass-lovene:

Ideal-Gass-Loven sier at i et system er forholdet mellom trykk, temperatur og

volum alltid konstant: $pV = nRT$, p = gassens trykk, V = gassens volum

n = stoffmengde i mol, R = gasskonstanten, T = gassens temperatur

Enkel versjon = empirisk kombinert gass-lov: $pV/T = \text{Konstant}$

Dersom trykk eller volum økes, må temperaturen økes

tilsvarende om forholdet mellom dem skal være konstant.

Trykk=konstant Volum øker: Temperaturen minsker.

Trykk=konstant Volum minsker: må Temperaturen senkes.

Volum=konstant Trykk øker: Temperaturen øker.

Volum=konstant Trykk minsker: Temperaturen minsker.

Volum=minskes Trykk og temperatur øker

Volum=økes Trykk og temperatur synker

Temperatur konstant: Trykk og Volum = konstant

Temperatur konstant: Trykk øker, volum må øke.

Temperatur konstant: Volum minsker, trykk må minskes.

Idealgassloven er matematisk modell «ideell gass» 1834.

Naturloven tar utgangspunkt i ideelle gasser, det vil si

hypotetiske gasser med like partikler uten masse og

upåvirket av intermolekylære krefter. Tenkt som at

molekylene i gassen • kun støter sammen i elastiske støt, det vil si

• støt der ingen kinetisk energi går tapt.

Dette gjør at idealgassloven er

• mest presis ved høye temperaturer (energi går ikke tapt under støt) og ved

• lavt trykk (større distanser mellom molekyler).

Men: Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k
BALANSEN, Likevekt. Kraft=MotKraft. Energiens konstans.

Energi er lik summen av Energier, Energi har en mot-energi.

Eksempel summen av bevegelses-energi. Summen av masse/- energi/-bevegelse er konstant gitt ved likevekts-prinsipper, uten at det finnes preferanser/referanser som gir grunn eller garanti for dette.

Dette er en tilnærmelses-erfaring og som ofte går opp i opp matematisk og eksperimentelt. Einstein aksepterte dette, uten sikker grunn, at likevekt/ekvivalens var tilfelle, og forstår ikke hvorfor det er slik. Erfaring/Måling/-Beregning, forutsiglighet tilsier dette. Logikk og sannsynlighets-regning. Balansen: Dette=Effekten, Virkningen, kalt tetthet, treghet, energi/styrken, den relativitet vi merker, kjenner, med sanser og måleutstyr.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Bevegelseshastighet, bevegelses-summer og lyshastighets-konstanten C.

Lyshastighetskonstanten C angitt som 300.000 km pr sekund.

Regnet som høyeste hastighet i tilsvarende gravitasjons-rom.

2 Like reaksjons-hastigheter i motsatt retning=

en dynamisk likevekt = Bevegelses-messig likevekt!

Massevirkningsloven = Kjemiske Likevekts-Teori

Klare balansenivåer: vareomsetningen i kjemiske reaksjoner:

stoff-grunnstoff/Lik mengde spalte-varme =

grunnstoff-stoff/lik mengde frigjort Binde-varme

Varme-mengde: danne kjemisk forbindelse

= lik varmemengde for spalting kjemisk forbindelse!

Varme-mengde kjemisk binding=Varmemengde kjemisk spalting

Energi til kjemisk binding = lik energi til kjemisk spalting.

Stråleenergifrekvens til kjemisk binding=

stråleenergifrekvens til kjemisk spalting

varmemengde strålings-frekvens binding ved atom/elektronskall =

Varmemengde strålings-frekvens spalting ved atom/elektronskall

Strålings-frekvens-energi elektronskall-binding =

Strålingsfrekvensenergi elektronskall-spalting

Absorpsjonsfrekvensenergi = Emitterings-frekvensenergi

Termokjemi: loven om de konstante varme-summer».

varme-mengde kjemisk reaksjon = sum alle energi-mellomtrinn.

- Det det kostet gis tilbake:

likt summa elektriske felt/strømmer.

- Varme er jo alt elektromagnetiske effekter

- **Maxwells summa optikk/termodynamikk/elektromagnetisme klar.**

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Trykk = P, p: Gjelder både Vakuum-effekt og Trykk-effekt

Volum m³, m s=sek. Tetthet Aktivitetsgrad. Temperatur T, t ved antatt absolutt nullpunkt TO

Friksjon og stråling, lys/varme

Aggregat-tilstander og gravitasjon

Gass-væske-Fast form, ioner, plasma. nøytron-tilstander, partikkel-tilstander

STØT = TRYKK = MEKANIKKEN, Friksjon

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Optikken

Optisk Lysbrytning Sol-lys-spekter, Mørkeroms-strålingen

Atom-spektrografi Lysets Induksjon

Den fotoelektriske Effekt Temperatur To

Elektromagnetisk Felt

$E = hv$, $E = mc^2 = Ce$, Lyset = C, CO i vakuum

Foton, c blir elektron i høy frekvens. c i eV får gravitasjon.

Målt gravitasjons-påvirket endring, frekvens-endring ved gravitasjons-endring.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Elektromagnetisk Effekt. Induksjon Felt-teori.

Maxwell-Faraday elektro-magnetisme, spenning=konvertibel til Gauss-Webers Trykk, Effekt Virkning

Areal-Bevegelse-Kilo: Meter, Sek., Kg.

Lorentz-transformasjon elektron

Einsteins fotoelektriske Effekt

Elektromagnetisk Felt, $E = hv$,

$E = mc^2 = Ec = C, CO$ i vakuum

Foton-frekvens pr kvante er Ec,

Temperatur To Energi lys/hv

e- =elektron eV/cV cV= c-vn=eV

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Magnetisme Felt \square . Magnetisk Induksjon.

Felt-tetthet og utbredelses-hastighet c

Styrkegrad/Energi/Effekt/Virkning:

m s=sek Volum = c = Lys/varme/foton, radiostråler, frekvens.

e- elektron eV/cV: e-, e+=positron, med flere virker som ladningstype for partikler

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Ohms elektriske- og generelle trykk-styrkers lov-proporsjoner

Gitt = Ch-k

Elektrisk Felt / Induksjon

Elektrisk feltstyrke: felt-tetthet Effekt. Utbredelses-hastighet c! Elektrisk felt-Induksjon $U = I \cdot R$

$P = U \cdot I$, Syrer og baser: eVolt, gir c-volt Planck-kvante

Gauss-webersk Kg-Volum-sek.

m³, m, s=sek / Temperatur Energi lys/hv

e- =elektron eV/cV cV= c-vn=eV

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Gravitasjon Felteori

Spesiell/Generell Relativitetsteori: Overføres Kvantefelt og kvante-gravitasjon. Treghet -

Tyngde, Gyro-effekter/Bevegelse, Utbredelses-hastighet c

Friksjon Mekanikk Trykk, Kg eller akselerasjons-kvoter. Volum m³, m s=sek. Tetthet Kraft og

lysets frekvens, energi, er forbundet til gravitasjon: Øker gravitasjons-tettheten, øker Lys-Frekvensen h.

G-aks, M, P, c, E, Temp To. Gravitasjon gir trykk/varme

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Aggregat-tilstander: Elementærpartikler

Atomer Molekyler: Partikler Antipartikler, Isotoper og ioner

Gasser Flytende Væsker Faste former

Energiutvekslingene er konstante energimengder i alle aggregat-tilstander balansert til gravitasjon.

Cern-modell: Gravitasjon, Antigravitasjon

Salter ionisert

base+ søker negative elektrode

syre- søker positive elektrode

elektrolytiske lover. FARADAY

plasma nx • sorte hull

plasma nx • Nøytronform

• fast form • plasma nx

• flytende væske • plasma nx

• gassform • plasma nx

Energi = konstant for hele transformasjonen

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Jeg legger til: Disse grupper har retning, en såkalt faktor i balanseringen, bevegelses-retning:

Se Minkowski/tid-Rom og Einsteins Rom-tid/felt. Kritik Minkowski.

Akselerasjons-Konstant kan være konstant-faktor: Ikke mer energi å hente. Har energiens hastighet

Eksempel $E=mc^2$. C benyttes her. Lyshastighets-konstanten som energi-faktor.

I differensialkraften er akselerasjon m/s^2 kun samme som bare m/s . Utvekslingen.

Hastighetsløkken danner m/s^2 .

Cerns partikkel-energi-modell se figur store energimatrise.

Alle utgangsenergi-verdier balanserer ved spaltning av partikler og summene av gravitasjonsenergi, elektromagnetisk energi, lik Energi= mc^2

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Lys går over til elektroner ved 521 Giga-eV frekvensstyrke. Dets omvendte spinn kalt positron tilsvarer også protonet +.

Gitt = $Ch-k$ = lyshastighets-frekvensen er gitt frekvens og som c-energi lik konstanten k; tangerer alle Energi-kildene i skjema

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Lisa Meitners bevis deduktivt at $E=mc^2$.

Lisa Meitner, Otto Hahn, beviser ved Uran-plutonium-spaltning, Deduktivt 1938/39 at Massen og lys-energi som tapt masse og masse spaltet, er like, og derved at $E=mc^2$ er faktum

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

At det kan skapes en enhet som alle energiområder forholder seg til.

$E_c=hc$, $c=mc^2/E$, $E=mc^2$ P-masse Mo. P-lengde/tid Pm/Pt, Temp To, Hastighet Co!

$e^- = \text{elektron } eV/cV!$ $cV = eV = eV!$

Da kan fast frekvenskonstant som enhet kalles Ch-k der h-k = bestemt frekvensenergi

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k. Denne kan balanseres med Cs-133. Som i Standard-Modellen og SI-Systemet: fordi at de andre fysiske måledefinisjons-gruppene har gitt disse sine verdier tilnærmet til SI-systemet, og derfor gitt at: Gitt Ch-k. kan nyttes likedan: Fra Grunnstoff, Kvantefelt Gravitasjons-felt, Grunnstoff-liste, kjemi/fysikk, energi-transformasjoner, matematikk, geometri.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Hvordan lyset brukes som felles energi-form for trykk-felt og som elektro-gravitasjon.

FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT

Ved uendrede Betingelser faller alle $c/temp$ sammen. Trykk/Felt/Bevegelses-energi/hastighet= Alt: Samme mønster, Samme former, Samme Hastigheter som oppstår, • Vi kan kalle det enten: FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT

Dette oppfører seg som Væske/Trykk-felt samtidig.

Altså er trykket (gåten)=Pulsen=Differensierende differensial likedan et og samme væske-virkende trykk-felt.

Ethvert trykkfelt har sin Energi, konvertible til frekvensenergi: ved Gitt $Ch-k$, som er forholdet mellom vertikal-forplantnings-partikler og trykk-styrke som må skiftes ut i alle retninger og gir trege rom-kule-partikler.

Kommentarer og resyme

Vi ser at alle energi-områder utveksler masse-energi gjennom tilførsel eller avgivelse av varme/lys eller likedan foton-/elektro-magnetisk radio-stråling, hvor energi-ndring masse er lik energi-ndring lysfrekvens-energi+planck-verdien.

Derfor er $Ch-k$ en perfekt sammenligningsfaktor. Å regulere en energi-forms $Ch-k$ vil endre lik mengde $Ch-k$ i en annen energi-form.

Alle Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt $Ch-k$

Modellene våre har store eller små mangler, men:

Balansen er tydelig fremtredende. Nok til følgende påstand: At det er det samme om vi anser Alt som • TRYKK, FELT, eller Bevegelses-Energi: Er samme mønsteret. Bevegelse er uansett krydder: Tilsatt funksjon. Den har ingen funksjon alene. Bevegelse og Tid har ingen differensial virke-funksjon som er presentert, ifølge nåværende vitenskap-/filosofi-/definisjon=0. Ellers er alt Volum, m/sek. Masse, styrke, retning er uløste faktorer også. Akselerasjonen er masse, Tetthet pr Volum. Bevegelse er funksjonen. Disse kan alle ha samme grunnfaktor funksjonelt.

Alle sammenfallende energi-forhold viser til samme funksjon som differensial-funksjonens styrke-balanse-forhold. Ut fra denne er lov-feltene kontrollert. Dette stemte. Fysikernes energi-matriser blir et av fasit-bevisene på differensial-kraftens vitenskaps-teoretiske holdbarhet, en teoretisk deduksjon.

Og til sammenligning med differensialkraftens egen energi-matrise.

De 2 Matrisene stemmer overens.

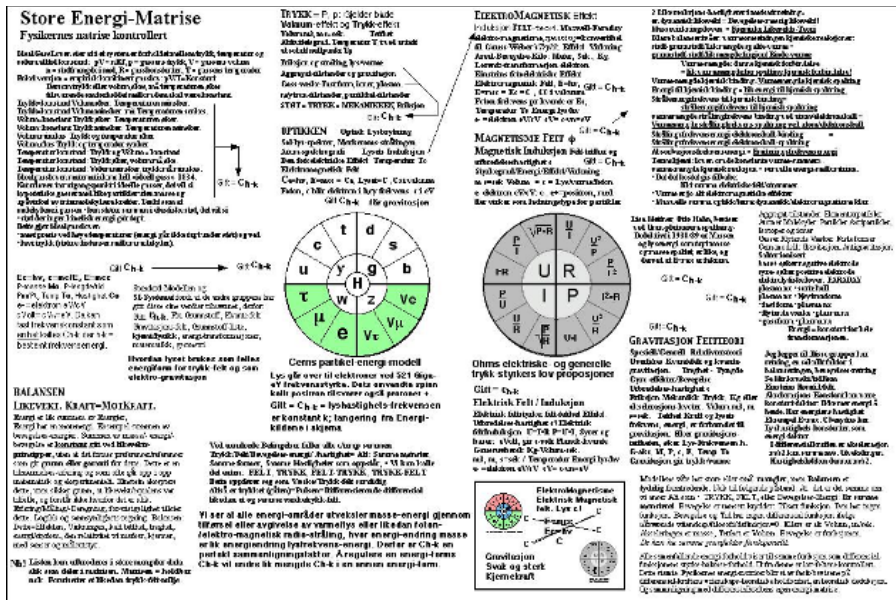
Alle fysiske energi-former har tid/sekunder, rom/avstand/lengde, og styrke-virkning som utbredelse i rombevegelse, ellers virker ikke virkningen.

Meter, sekunder, effektstyrke som tetthet/treghet, bevegelses-energien.

Her kan Arne Næss sin beskrivelse av den fysiske natur som observasjons-muligheten vår legges til som en orientering, og drøftelses-tema. Han mener at kun naturen alene er hva vi finner lover for, og at disse også er grunnlag for livsegenskapene.

Fysikernes store energimatrise i figuren under viser balansefaktorene i og mellom energi-typene. Den samme listen gjentas i stor skala på de siste sidene i boka. For eksakt undersøkelse, sjekk de 4-5 siste sidene i boka der innholdet i figuren er lettleslig og forstørret.

Figur: Fysikernes store energimatrise

Her må du benytte forstørrelsesfunksjonen nederst på siden for å få inntrykk av tabellens forklarings-innhold. Alle områdenes balansetilpasninger.

Differensialkraftens Energi-Matrise: Figur 1

For-spillet til denne energi-matrisen er differensialkraftens funksjon, den som skaper et uendelig bevegelses-utstrekningssom i samme differensialfunksjon, en differensialfunksjon som differensierer seg, og som uendelig ikke kan vokse mer, men innvendig blir til en uendelig ekspansjonsfunksjon, hvilket betyr et uendelig trykk, som uten annen motstand, og som sammenhengende funksjon derfor driftes videre som en likeverdig balansert utvekslings-funksjon.

I dette øyeblikket er den allerede ferdigbalanserte differensialkraften i sin første modus der den danner former og retnings-virkende årsak og virknings-forhold slik som er kjent for oss, energistyrke-bevegelser i rommet. Denne kraft-funksjonen har selvsagt aldri virkelig blitt født fra et punkt, den er ufødt, og kan aldri avslutte sin funksjon. Er evigvarende romslig bevegelses-kraft, som drivkraft, energia.

Ved å forstå at disse strømminger ikke kan rydde hverandre vekk, men alltid balanserer i like mengder, så forstår man også at felt-rommene er svært balanserte også i utskiftningene sine, slik at differensene som virvler og kulevirvelformer dannes i få og små mengder der disse virker som mikrobobler i samme koke-kan, under likeverdige trykkforhold lokalt, og dermed gir oss en hop av likeverdige partikler.

Disse veksler mellom inn- og ut-strømnings-retninger i feltet, og vil da virke som trykk- og vakuum-partikler i et ellers nøytralt felt, og der det er balanse-differanse hos disse vil vi kunne få splittelser og polaritet ut fra overskudd og underskudd i slike balanse-delinger.

Uttekslingene vil tiltrekke og frastøte hverandre, doble eller oppheve hverandre, og så lenge rommet rundt disse og partiklene kan balansere styrken med hverandre så blir partiklene logisk selektive.

I det feltet er så sterkt i forhold til utvekslingsfelt, partikler, så vil feltet rundt slike virke veldig rettlinjert i forhold til partiklene, og dette fører til en brå overgang av feltlinjer som krummes inn mot utvekslingscentra som partikkeldannelser. Disse er balanser i kraften og kan ikke forsvinne lett om noen tror dette. De vil vedvare så lenge stor-feltet de er i er i sitt eget krumningsløp som er tidsmessig gigantisk i forhold til de mindre partikler i feltet.

Det er denne utvekslingen hos partikler der inngangs-trykkmengden er lik feltstyrkebredden til de samme feltlinjer i det store rette feltet, og der utgangsbredden blir like bred ut igjen av dette utvekslingsfeltet at vi får en sone som kalles partiklets fossa, unnsliplingssonen, der feltet utenfor dominerer, og at det innenfor fossa-en er partikkeldannelses-kraft-utvekslingen som dominerer bevegelsene.

Det er i dette innløpet at en og samme hastighet for hele differensialkraften viser at akselerasjonens flate blir 4 ganger så tett for hver halvert avstand innover mot sentrum, altså fungerer etter den omvendte square-rot-modellen som benyttet i fysikken.

Dette var første oppdagelse på figuren, og ved å tegne en bil som viser bremselengder ved dobling av hastighet ytterst på partikkelen visste jeg at jeg hadde funnet partiklets og jordas gravitasjon samtidig, da doblingen i et kvadrat som forflyttes i samme kraftfelt må bryte 4 ganger så mange feltlinjer for å få bremsset på samme måte.

Akselerasjons-styrken og bremse-retardasjonen har samme verdier. Ut fra dette var firedobling av energi/styrke, kjent fra andre fysiske krefter lett å gjenkjenne: Det gjelder enhver kraft i et balansert eksistens-felt-rom med likedan kraftverdi overalt. Uansett endelig eller uendelig. Hastighetsløkkene danner relative hastigheter og trykk-forskjeller, felttrykk. Altså treghet og tidsforsinkelser. Massens endring.

Differensial-kraften kan anses som i utgangspunktet et rettlinjert bevegelsesfelt, en rett bevegelse, vannrett. Men da den er overalt og sammenhengende så er den også kolliderende, det vil si hva vi kan oppfatte som en loddrett bevegelse. Kompensasjonen, i utvekslingen, er da sirkulasjonen, en sirkel, en virvel, en rom-kule-virvel. Ut-balanseringen. Denne skaper krumninger og sirkulasjoner i felt-styrke-rommet.

Akselerasjons-styrke pr halverte avstander i retning mot sentrum. $1 - 4 - 16 - 256$, osv..

Dobling av hastighet og bremse-lengde, gir de samme tall-mål. Kollisjon, friksjons-styrke.

Differensialkraftens Energi-Matrise: del 2

Ut fra plansjens data på figur 1 i Differensialkraftens Energi-matrise fremkommer de data-informasjoner som ligger til grunn for konsekvensene som ramses opp på denne siden om hvilke former som følger nøyaktige tilpassede proporsjonale forhold til hverandre, og som må følge hverandre når det skjer endringer i en av disse tilstandene.

Utgangs-punktet er at det er en og samme hastighet, en og samme tetthet, en og samme styrke, en utrolig og overraskende oppdagelse, der andre konklusjoner ikke var å finne. Dette virker umulig i forhold til vår erfaring og logiske slutning av erfaringen. Men den videre analysen av utvekslingen i denne likedannede kraft-modellen stemmer med de fysiske lover og relative bevegelser vi har. Dette kan de videre konsekvensene ikke styre over selv. Konsekvensene blir da følgende:

Da denne inn-ut-vekslingen fra et mer rettlinjert felt-rom danner sirkulasjoner som skjer brått og i utgangspunktet i mikroskopisk skala i forhold til at det ikke burde vært slike i det hele tatt, fordi balansen alltid er absolutt, men at sirkulasjons-brekning, krumning, skaper balanseutjevninger som små tilpasninger der rom-felt og partikkel-felt kan kompensere balanse-forholdene, så kan partikler og deres utvekslings-virkning få et relativt romslig utbredelses-spillerom i sitt lokale område.

Dette vil slik skape selektive logiske mulige kombinasjons-muligheter med andre felt og partikler så lenge den midlere balanse i forhold til omliggende felt til lokal-feltet ikke forstyrres. Partikler som mates av enda mindre felt-forskjeller som kan erstatte låste posisjons-partikler kan frigjøre partikler ut i det mellomliggende romfelt til slike låste bevegelses-felt-linjer og dermed gi partikler som er mer selvstendige bevegelses-partikler i romfeltet generelt.

I og med at partiklenes krefter virker slik vi har illustrert som kraft-virknings-styrker, så gjelder dette altså proporsjonalt som vist i figur 1 med forklaring. Denne styrke-forskjellen gjelder også lys-styrke, varme-styrke fra bål, fra kjemiske reaksjoner, fra bølgeslag, fra magnetiske kraftfelt, fra virkninger rundt elektriske ledere, i de elektriske og magnetiske felt-strømmene, fluks og strøm. Videre i friksjon og i kollisjonsstyrke. Det er samme forhold som gjelder for mengden partikler i gasser under ulike temperaturer, og ved avkjøling og oppvarming. Forholdet omdannes også til bindings-styrke eller oppløsnings-styrke i aggregat-tilstander, og til dannelse av super-ledende virkninger.

I eksemplet med gravitasjonen ut fra modellen, så kan vi se i modellen at tettheten, trykket, økte 4 ganger halvveis innover i kulemodellen, ved å sammenligne ytre og indre areal som følger samme strømnings-vei innover. Altså en motstand R, resistans, som er likedan enten det er for vannstrøm, elektrisk strøm i kobber, og i gravitasjonsfelt. Det samme gjelder i elektrisk felt og magnetisk felt-styrke-avstand.

Trykket, tettheten, tilsvarer både motstanden og strømnings-mengden, lik spenningen hvert sted i området som dette måles, likt som vist og synliggjort i figuren på en logisk forståelig måte, og som absolutt passer med geometriske og matematiske beregninger og mønstre. Det stemmer med alle våre fysiske lover. Trykk, Spenning er lik motstands-trykket og strømnings-mengden hvert sted. Press pr trykkmotstand er lik strømnings-mengden. Likedan som $U/R=I$. Effekten UI .

Samme spenning og trykk er lik for samme fysiske gjenstand og gravitasjons-feltstyrken som akselerasjon. Hva som må gjennom samme areal med og uten andre gjenstander som kan påvirkes likedan. G-akselerasjonen følger ohms lov. Samme figur, samme strømnings-tetthet for gravitasjon og ohmske endringer proporsjonalt.

Differensial-kraften kan anses som i utgangspunktet et rettlinjert bevegelsesfelt, en rett bevegelse, vannrett. Men da den er overalt og sammenhengende så er den også kolliderende, det vil si hva vi kan oppfatte som en loddrett bevegelse. Kompensasjonen, i utvekslingen, er da sirkulasjonen, en sirkel, en virvel, en rom-kule-virvel. Utbalanseringen. **Dette skaper krumninger og sirkulasjoner i felt-styrke-rommet.**

Dette viser via tetthetsforskjellen at akselerasjonen har samme verdi som tettheten og at gravitasjons-akselerasjonen er lik bremselengden til samme gravitasjons-akselerasjon.

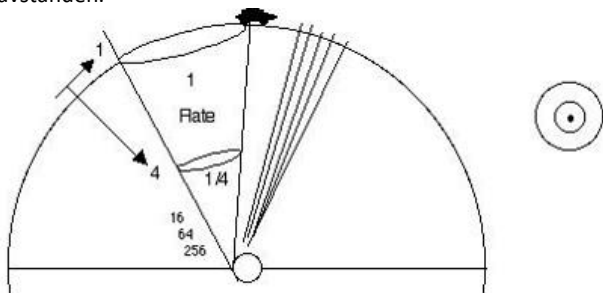
Dette er altså gravitasjons-kraftens virkning over bevegelsesstrekningen. De stemmer overens.

Tregheten og tidsforsinkelsen til utvekslings-bevegelsen følger proporsjonalt med denne styrken.

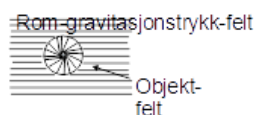
Akselerasjons-styrke pr halverte avstander inn mot sentrum.1-4-16-64-256

Dobling av hastighet gir 4 ganger lengre bremselengde.

Ett bål, en elektrisk leder: 1-4-16-64, liknende balanser i elektronskall: Styrke-forskjellen for avstanden.

Figur til differensialkraftens matrise for utvekslinger mellom rette og loddrette bevegelser.

Jeg oppdager at tynnere strømningsfelt danner utvekslings-sirkulasjoner. Tetthetsstyrken inn og ut av sirkulasjonen er lik med tettheten av det som skiller seg ut av feltet de kommer fra. Likevekt. Dette kaller jeg **Partikkelts fossa**. Altså ytre dominansgrense mellom rommet og partikkel-dominansen. I sentrum av partikkelen avgrenses dette av rom-felt-trykkets balanse med sirkulasjons-for-tetningen, en indre rotasjons-kule-form i partikkelen. Sirkulasjoner av slik type er under høyere Trykk rundt seg, og utvekslingen tvinger slike mindre sirkulasjoner å dannes for å kompensere tapt trykk utenfor sirkulasjonen som danner Slike utvekslings-partikler inne i feltstrekket som utveksles som et større felt.

Her oppdager jeg at dette skjer ekstremt mer brått i sammenligning med det store feltets sirkulasjon, som virker som et rett felt i forhold til disse mindre utvekslings-partiklene.

Trykbalansen blir for stor og som likevekts-balanse til at et slik partikkel bare kan opphøre, og som må holde rotasjonen i gang, bestemt av trykkforskjellen. Hvordan utvekslingsstyrken nå endres i partikkel-sonens indre, og da hvordan manko og overskudd hos partikler dannes i forhold til gjennomsnitts-trykket som skal opprettholdes kommer frem som forskjellen mellom gjennomsnitts-trykket og mulig fordelingsmengde av størrelses-kombinasjoner. Trykkforskjell og retning på feltlinjene bestemmer nå om en partikkel regnes som et overskudd eller underskudd I forhold til rent partikkelfritt felt og maks trykkmulighet som gjennomsnittstrykk som partikkeltrykk i rom-feltet.

Det er i skrålinjene inn i partikkelen mot rotasjons-sentrumet at vi finner **Effektforskjellene 1-4-16-64** osv. som fire-dobling av tettheten for hver halvering av avstanden inn mot sentrums-utvekslingen, mens selve sentrums-utvekslingen er i likevekts-balanse og representerer partikkelts Totale energi slik som i hver sirkel vi kan tegne i avstander fra sentrum av partikkelen:

Det er samme samlede energi i hver ring som effekten til partikkelen, men at effektstørrelsen pr volum øker 4 ganger ved hver halvering av avstanden innover mot senteret.

Lignende bremselengder ved dobling av hastigheten. Dette både er og forklarer gravitasjons-akselerasjonen opprinnelse og virkning, og enhver annen partikkel-sentrert utvekslings-akselerasjon.

Forsinkelsen av linjer inn og ut i forhold til rettlinjert romfelt er tidsforsinkelsen og graden tetthet, og tettheten er graden effekt også, og stemmer likeledes med Ohms lov. **Hastighetsløkken gjør hele jobben til energiendringene. Neste figur illustrerer årsaksforholdet mellom lovene. Og dets kinetiske, potensielle, energi.**

Figurens forholds-tilstand gjelder altså for at det er likedan balanse som danner omkretsen, innfalls-hastigheten i utvekslingen, for at forholdene skal være nøyaktig slik, og bare da. Uten denne driftshastigheten som er felles for utvekslingen fungerer ikke lovene fysisk. Om derimot det er flere masser eller masser med asymmetri, atomer med ulike antall elektroner rundt seg, eller molekyler, en klode med en måne, så vil også feltlinjeakselerasjons-tettheten endres og vil da trekke med mindre eller større kraft ut fra hvor tett eller ikke, som det denne formen da har, og som tross alt balanserer med romtrykket. Vi får da ovale eller omstrukturerte, mer gaussiske figurer ut fra samme kraftlinjehastighet. Det er slik en og samme differensial-kraft må forstås som bevegelse for at de fysiske lover skal være mulig i romtiden, som utstrekingsbevegelige formasjoner. I alle andre tilfeller vil kaos-bevegelser og kosmos-bevegelser miste årsak og virknings-kontakt, og energien og drivkraftens konstans, likevekt, og meningsfulle funksjon som begrep for den fysiske lov-forståelse.

Neste figur illustrerer dette med årsaken til at Ohms lov og akselerasjonslover faller inn over samme steds-koordinater for tidsforsinkelser og tregheter og effekter hos masser og felt. At de er proporsjonale deltagere tilpasset hverandre i samme volum hendelse.

I ett gitt kraftfelt, trykk, så opptas den energi i masser, trege legemer, som den tapte fullstendige bevegelses-energi, som i vårt fysiske universelle rom stemmer med eksemplet hvordan lys-forplantnings-bevegelses-energi, taper retning, danner hastighetsløkker som mengden potensiell treg energi som bevegelses-energien har tapt likedan som rettlinjert bevegelse, og som da stemmer med $E=mc^2$. Uavhengig av hva Plancks konstant kan drøftes som. Men løkken kan være Plancken, da denne stemmer med alle proporsjonale treghetsendringer proporsjonalt med deler av energien vi sammenligner med ellers og med frekvensen i forhold til helheten av det samlede massenergitrykk i lys, og partikler. At ellers er det en regneforskjell i energimålet ampere og kg-effekt, som konstant proporsjonal differanse.

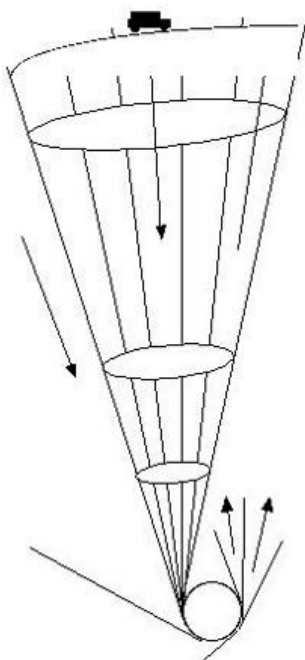
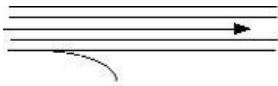
Ut fra figuren skal du gjenkjenne effektforskjellene i elektrisitet, Ohms lov, magnetisme, gravitasjon.

Og videre for vanntrykk, kollisjonseffekt, friksjon, og bevegelser som følger jevnt plan fra sentrum i forhold til dette, og de tilpassede masse-banehastigheter, gaussiske vektormål mellom felt, masser.

Altså forholdet mellom rette bevegelser og kolliderende loddrette utvekslingsbevegelser.

Uansett jevne eller ujevne, symmetriske eller usymmetriske felt og masser. Ved balanse intakt blir partiklenes bevegelse i jevn trykkbalanse, rettlinjert, lignende mekanisk. Ellers følger de spenningsforskjellen, og hastighetsløkken via Gauss-Einsteinsk bøyning.

Differensialkraftens differensialfunksjon og hastighets-løkken dens!

Differensialkraftens differensialfunksjon og hastighets-løkken dens! Hastighets-Løkken = Utvekslingen.

Den midlere balanse som virvler og rom-kuler. All differanse mellom sirkulasjon og rett bevegelse, kolliderende bevegelse, (vannrett og loddrett), er gaussiske mønster-felt. Når flere slike utvekslinger kommer sammen utveksler de med hverandre og vi får alle geometriske former. Og alle geometriske kraftmønstre. Og vi kan da benytte former, etterligninger, modeller som vi kan tallfeste, og lage enheter for den logiske sammenligningen.

Da oppstår de aggregat-tilstandenes krumnings-mønstre. Retningene mellom alle feltstrømmene virker som differanseforskjell som tiltrekningsforhold og frastøtningsforhold, og resultant-retningene er oftest marginale forskjeller nær likevekts-nivået som bevegelses-retningen utfyller.

Omformingen er mellom rettlinjert og krummende feltlinjer, til den den loddrette feltlinjen pluss utvekslings-sirkulasjonen: Er lik forholdet bevegelsesenergi og indre energi, omformingen mellom kinetisk og potensiell energi. Dersom alle sirklene i figuren, som viser styrkeavstanden hver for seg klemmes sammen til et like stort område viser hvert område utenfor et partikkels senter at energien er like stor hvert sted, og at dette er samme fordelings-effekt.

Differensialfunksjonen som oppstart av romslige bevegelser, virker faktisk som årsak til årsak og virkning. Den er årsaken til bevegelsen og til ekspansjonstrykket, kraft-styrken, drivkraften, energia. Mens utvekslingene, formdannelsene og rekke-følgene vi oppfatter er sekundær bevegelse av funksjonen, ikke årsaken.

Funksjonen gir en og samme bevegeshastighet, en og samme tetthet, ett og samme trykk overalt, og ethvert likedan volum har samme energi. Det er kun utvekslingene som viser endring av styrke-tettheten. Utvekslingsobjekter som partikler, kloder, strømfelt, magnetfelt, lys, gravitasjon, sterk kjernekraft, kollisjoner, trykk, spenninger, viser det samme.

Likt som med bremselengder, der dobling av hastigheter innenfor samme felt-styrke-motstand gir bremselengder som 1-4-16-64-256, likedan som samme tetthets-styrke for gravitasjon innover i jorden som akselerasjon der denne stiger ved hver halvert avstand fra sentrum etter samme skala, 1-4-16-64-256, eller generelt at lengde og areal forholder seg likedan hele tiden til lengden som forholdet lengde-økning og flate-areal-stigningen vertikalt på lengden.

En og samme differensierende differensialfunksjon, lik en forskjell, utstrekning, som blir forskjell fra seg, bevegelse, virkende som en vekst-funksjon, som uendelig utstrakt ikke kan vokse mer, eller opphøre, vil endres til en indre ekspansjons-funksjon, absolutt trykk, som likedan funksjon vil starte balansert utveksling som formdannelser og bevegelser i rom slik vi kjenner årsak og virkning ekvivalent med våre fysiske lover. Vil virke som et slags flytende og kontinuerlig relativt formasjons-trykkfelt.

En og samme hastighet, en og samme tetthet, en og samme styrke overalt, og kun utvekslings-tettheten i krumninger og sirkulasjoner ut fra mengden som utveksler gir de relative styrke-endringer og relative bevegelser. Energien er konstant, og bevegelsesstyrken er lik mot-bevegelses-styrken: Lignende lik kraft-motkraft. Partikkelkrefter blir da forskjellen i forhold til balanse-bevegelses-driften til feltet de er i, som forhold som skapes mellom alle innvirkende utvekslende omliggende storfelt.

Alle tilsvarende proporsjoner er alltid tilstede samtidig. I en utveksling vil rettere feltlinjer danne gaussiske mønstre inn mot utvekslingen som følger våre kjente lovers proporsjoner inn mot utvekslingssentra slik vi kjenner som regnestykker med den omvendte square-root for forholdet avstand og flateinnhold.

Dette gir at akselerasjons-faktoren, effekten, styrken. Den samme utvekslingen gir da tettheten, tids-forsinkelsen og forholdet mellom potensiell og kinetisk energi: Som samtidig er ohms lov for både gravitasjonstetthet, elektrisk og magnetisk styrke-virkning, spenninger og trykk som motstand grunnet hastighets-utvekslings-løkkene som dannes.

Dette gir også friksjons- og bremse-effekten. Fysisk tid og fysisk bevegelse er motsatt proporsjonalt motsatte verdi-størrelser fordi tid er den rette bevegelsens forsinkelse som krumning og hastighetsløkker i trykket. Det samme gjelder rett bevegelse i forhold til trykk og gravitasjon, eller økt hastighet på masser, partikler.

Denne proporsjonen gir partikkelfordelingene og kvante-verdi-proporsjonene i atomer, partikler. Eneste korleksjon er mengdenes likevekt-balanse, som er forholdet mellom den rette, vannrette, og kolliderende, loddrette bevegelse, og krumningen inn mot hastighetsløkken. 2 slike objekter utveksler hastighetsløkke-mengde ut fra avstanden og arealet de deler som da er tettheten og styrken, lignende virvler slik som lys, eller treghet som oppstår når romkraft balanseres mot et senter fra alle kanter og dermed danner roterende rom-kuler.

Dette gir samtidig kraften G mellom legemene, lik halvert motstand-romkraft mellom legemene. Utvekslingen mellom 2 legemers sentra slik i forhold til romkraften har jeg kalt trinse-effekten, og effekten senker masse-mengden, og øker romkraft-energiens rettere bevegelses-volum-mengde i lik balansert mengde. Forholdet G mot trinseeffekten, deres sentra-utveksling er også kjernepartiklers sterke kjernekraft som gir ekstra oppbinding. Styrken er proporsjonal med massen.

Gjengitt: En og samme totale forskjells-funksjon bak utstrekning og bevegelse gir en felles vekst-differensialfunksjon, som ved uendelig utstrakt ikke kan vokse noe mer eller minske noe mer, og som vekstfunksjon vil omdannes til vekst ethvert sted innenfor hele kontinuiteten av samme funksjon som en ekspansjonsfunksjon, en trykkfunksjon, og som med bevegelsesvekstfunksjonen vil virke som et utvekslende ekspansjonstrykk. En relativ bevegelig rom-tid-felt-trykk-funksjon.

Dette betyr at romtidfunksjonen danner romtid-formasjoner inne i seg. Bare når utstrekningen og bevegelses-lengdene er like lange, raske, samme prosess-hurtighet, så kan like og ulike danne proporsjonale størrelser, og at årsak og virkning har en rekkefølge og kontakt med hverandre, da alle tilfeldige verdier, random, utsletter kaos og kosmos, årsak og virkning.

Det er kun slik at energi kan holdes konstant og samtidig gi bevegelse og mot-bevegelse som er balansert, like, at kraftstyrke er lik mot-kraftstyrke, at bevegelses-energi er lik mot-bevegelses-energi. Utvekslings-sirkelen er balansen mellom den rette, vannrette, og den kolliderende, loddrette bevegelsen. Alt er ellers alltid balansert uansett krumning.

Differensialfunksjonens skaper begge tilstandene og vekslingene mellom disse, mellom kaos og kosmos. Altså som oversikt i sammenlignings-funksjonen vår, bevisstheten, som like og ulike. Funksjonen som utvekslende i samme trykk virker flytende der hastighetsløkkene skaper aggregat-tilstandene, og deres egenskaper som forholdene fastere, flytende, gass, plasma-forhold, aggregattilstander ellers.

Trykkstyrken og samme motstand i samme funksjon virker helt tydelig som et smeltepunkt, samtidig som at driften i systemet like meget trekker like meget i samme kontinuitet som det skyver i denne som bevegelsesrekkefølger i samme endelige funksjon.

Den fysiske tilværelse er her altså gjengitt i en og samme enkle logiske differensial-funksjon. Dette er også grunnlaget for en universell relativitets-funksjon.

Differensialkraftens virkning på årsak og virkning. Fysisk og bevisst.

Vi ser fra differensialkraftens virkning at årsak og virkning som form ikke kan bli et romtidbevegelsesformvirkende tilfelle før differensialkraften differensierer seg som utveksling. Før dette finnes det ikke formforskjell og heller ikke former og bevegelser av former i rom, altså ikke virkningsforskjeller i rom som vi kan kalle årsak og virkning som egenskapsforskjeller.

Det samme gjelder for begrepsformer på en litt annen måte. Og derfor også husken vår, gjenkjenningen vår, sammenligningsevnen vår, og styrkeforskjell og gradforskjell for viljestyrke, følelsesstyrke, følelsesmåten, graden vi merker noe som godt eller vondt. Dette fører da også til det samme for alle sinnsstemninger og bevissthetsoppfattelser. Se også side: 799 om fysisk og bevissthet.

Det handler om at om ett begrep, for eksempel at vi husker en museform eller kjenner igjen et ansikt, et sted, en form, en bevegelse, hva som helst, at dette skiller seg ut som noe spesielt i en spesiell sammenheng uansett hvilken. Om dette begrep, husk, styrke-formen, flytter ut av vår bevissthet, liknende som at vi kutter en nerve slik at vi ikke føler noe på dette stedet, så merker vi ikke denne formen. Om denne begrepsformen flytter tilbake til en natur eller til en annen bevissthet, hvor den flytter og hva som hender med den er likegyldig.

Vi mister da den formen vi skal huske eller har begrep om. Det samme gjelder om formen eller begrepet blir svakere i omriss og kontrast eller styrke, at den jevnes mere ut, kanskje helt til formen ikke lenger er gjenkjennelig som slik vi husker. Om formen endrer seg slik at den utjevnes som så og si formløs, så vil den kunne være med å bygge en hvilken som helst annen form, eller den kan virke formløs, uten noen bestemt form i det hele tatt.

Da vil vi heller ikke huske museformen, gjenkjenne museformen når vi ser den, eller huske begrepet eller begrepsinnholdet. Dette viser at begrepsformen må fremvise differensiering fra det formløse, og er del i det at vi omformer noe, en oppbrent mus, spist mus, en musemasse omformet til lys-energi, eller smeltet om til rene mineraler slik alle fysikere vet de kan. Så hvor er museformen nå foruten i husken. Men om det samme skjer i husken eller i begrepsinformasjonen om musen, bildet av musen og muse-adferd, det vi husker av oppførsel hos en mus vi kjenner, eller at hvilket som helst kjennetegn endres hos et slikt musebegrep eller at formforskjellen forsvinner helt.

For eksempel at bevegelse og form virker helt ut-flatet som en stiv dominobrikke som er firkantet. Eller helt ut-flatet til en kraftstyrke som utbrer seg helt jevnt uten formforskjell eller bevegelsesforskjell. Dette viser at alle begrepsformer og adferds-former utgjør en forskjell og forskjell som bevegelsesmønster og virkningsmønster til forskjell fra at samme ikke har en forskjell som en kjent form, eller som form som skiller seg ut fra annet.

Men dermed at dette garanterer for at forskjell fra det forskjells-løse, og forskjell fra posisjon, bevegelse, og forskjell som styrkevirkning er avhengig av at det oppstår en forskjell fra en forskjellsløs masse, eller et forskjellsløst begreps-rom, altså at vi ikke kan se eller få forskjeller på noe i det hele tatt, eller huske forskjell på noe i det hele tatt, selv om det skulle være en substans for det fysiske eller en substans, kraft for det bevisste, eller kraft for styrkeforskjell som vilje eller følelsesstyrker.

Med andre ord, uten en differensierende differensialfunksjon er alle begrepsformer umulige, fordi ikke noe da kan skille seg ut.

Med dette har jeg bevist at husk, begrep, visuelle inntrykk, fantasi eller virkelighet, praktisk hverdagsopplevelse og drøm, tenkning og intuisjon, at vi merker forskjell, logisk er årsak og virkningsløs om det ikke er en differensierende differensialfunksjon involvert i formdannelse og begrepsdannelse og at hindring eller svekkelse av slike former og styrker kan gi glemsel eller hukommelsestap.

I høyeste grad er dette årsak også til at viljestyrke, sinnsstemninger og følelser som virkninger kan oppstå. En differensierende differensialfunksjon kan være, virke formløs så lenge det ikke skjer en forskjell med denne, en utveksling som skiller formene ut.

Dette betyr at bevisstheten og følelsene, styrkevirkningene ikke kan eksistere uten at bevissthetsformer også er endringsbare oppstandelser som skiller seg ut fra en formdifferensierende prosess. Og det betyr at en differensierende differensialfunksjon må differensiere seg videre for at form-forskjeller kan oppstå og før vi kan få den neste former, eller at formene kan påvirke hverandre som menings- eller årsak og virknings-sammenhenger.

Med dette er det gitt en god logisk grunn til at både logikken, de fysiske lover og våre kvalitative egenskaper, kvantitative egenskaper oppstår som en differensierende differensialfunksjon som differensierer seg og skaper årsak og virknings-rekkefølger, eller meninger og forståelses-rekkefølger. At vi får behov, og kan dekke behov, og at meningen med noe er vårt ellers andres behovsdekning, mens behov er samme manko eller overskuddsfunksjon, eller en balanse.

Kapitel 8

1. Bevisene: Bevis-føring for Differensialkraftens Teoriholdbarhet, til differensial-funksjonen, natur-funksjonene.

Bevis-del 1: Konstruksjons-virknings-egenskapen

Differensial-funksjonen og de bevisføring-logiske argumenter med henblikk på at logikken, matematikken og geometriske verdier dannes og oppfylles gjennom funksjonsbeskrivelsen.

1. Funksjonens vilkår. Tanke-eksperimentet har vist oss at det værende er en total forskjell, motsats, annerledes enn at det ikke er til, der forskjell, like, ulike, mulighet, virkelighet, ikke finnes. Analysen av dimensjoner, rom, plass, geometri, tall, bevegelse, virkning, tid, at noe skjer og fysiske former og egenskaper, samt bevissthetens egenskaper, sammenlignings-funksjonen, fungerer etter grunn-funksjonelle forskjells-egenskaper, funksjoner, der alt gjelder for samme punkter, posisjoner, kontinuitet. Dette samsvarer med en samlet total forskjells-egenskap for og i alt som eksisterer, og de eneste fysiske kjente parametere er utstrekning, bevegelse/tid, styrke, og forskjells-egenskap.

Da er det kun denne informasjonen vi har for det værende, som eksistens-funksjon. Det eneste vi kan gjøre om bare utstrekning, bevegelse, virkning, styrke og sammenlignings-egenskaper, er kjent, at vi merker forskjell, og merker forskjell på forskjeller, altså om noe er likt eller ulikt. Da må vi analysere denne totale forskjells-funksjonen mot disse kjente, parametere. Parametere inkluderer benevnelse vi bruker som enheter, verdier, slik som meter, sekund, effekt, tall, og geometri som handler om retning, formasjoner, og bevissthet = sammenligningen = logikken.

Som en total forskjell må den være en forskjell som blir forskjell fra seg. Og i alle fall som utstrekning og bevegelse. Det vil si at samme forskjells-funksjon i hvert punkt og kontinuitet er både utstrekning og bevegelse, og at forskjellen som utstrekning, posisjon, må flytte på seg. Hvor mye av hver forskjell trengs? Når det er en absolutt forskjell så vil hver minste lengde være absolutt i lengde, avstand, retninger, likedan, og absolutt over alt uansett sammenligning, og det samme med bevegelsen, som er en forskjell fra det som var, en forskjell som virkning eller bevegelse i den forskjellen dette er og blir forskjell i, blant annet utstrekning, og som så må bli forskjell fra seg, endre seg. Dette betyr at utstrekning, virkning, effekt, er samme sted og fra samme funksjon.

Denne endringen som en forskjell, er absolutt og må være like stor overalt, og det kan da ikke være noen forskjell på virkningshastigheten og bevegelseshastigheten, eller endringen fra slik det var eller som endring i det som er, at bevegelsesmengden, bevegelseshastigheten er den samme overalt og likedan i hvert punkt. Det finnes altså ingen annen mulighet enn at utstrekningen er seg selv lik i utstrekning overalt, og med bevegelse i samme funksjon som en absolutt forskjell fra det som var, som er lik virkning og bevegelse, at denne har en og samme hastighet overalt.

Grunnen er også at utstrekning og bevegelse, virkning/effekt, er det eneste vi finner i naturen, og som objekter og funksjonene disse egenskapene har, om vi skal beskrive dem. Med ett unntak: Styrken, kraften, tettheten. Men dersom denne forskjellen som blir forskjell fra seg er likedan overalt og i hvert punkt, kontinuitet så vil denne også ha denne utstrekningsendringen i samme funksjon som minner om en utstrekning-bevegelse som en vekstfunksjon.

En slik volum-bevegelse eller romtid-funksjon, vil da virke like meget overalt som bevegelses-utstrekningvekst som gir hvert punkt og kontinuitet ett slags absolutt ekspansjonstrykk. Som absolutt eller totalt vil dette kunne beskrives som et uendelig ekspansjonstrykk overalt, altså en absolutt like tett, likedan bevegelseshastighet eller virkningstrykk.

Dette er balanse, likevekt, som utveksling. Ekspansjons-funksjon til den totale forskjells-funksjon kan sammenlignes med en rom-tid-kraft-styrke. Når denne overalt må endre posisjon i samme bevegelse, at både volumet og bevegelsen henger sammen i hvert punkt og kontinuitet, og virker som vekst, så betyr dette en utstrekning-bevegelses-ændring hvert sted, eller en romtid-trykk-posisjons-ændring, og da alt er like tett og ikke kan forsvinne, så kan denne kun utveksle ved at like volum av lik tetthet, utveksler.

Slike utvekslingsbevegelser virker som flytende strømninger, og vil da bety at det alltid er like mengder bevegelser og mot-bevegelser, like mengder bevegelsesenergi og mot-bevegelses-energi, eller som de eldre begrep, at det er like mengder kraft-styrke og mot-kraft-styrke. Dette ekspansjons-trykket kan altså ikke endres, og beholder samme styrke, tetthet, trykk, bevegelses-kapasitet virksomt, samtidig som trykk-tilstanden er absolutt balansert, og at utvekslingene videre i denne også er balansert og i likevekt. Dette betyr at det er like mye drivkraft, energia, og energi i de volumbevegelser som er i likevektig utskiftninger, og at enhver utskiftning har med seg samme mengde energi over i andre former uansett tilstand så lenge det er i romtiden, lignende som i den fysiske natur.

Uttekslingen foregår mellom den rette bevegelsen som egentlig alt har, men som kolliderer, og slik virker den rette bevegelse som vannrett og den kolliderende bevegelse som loddrett, og kan ikke forsvinne, slik at utvekslingen må foregå gjennom forskjellige virvler og sirkulasjoner, virvler, og kuleformasjoner. Dette betyr at balansen mellom den rette og kolliderende bevegelse kan illustreres som en sirkel. At dette er inn- og ut-balanseringen av vannrett og loddrett.

Dette betyr også at sirkulasjonen tvinges unna absolutt kollisjon, slik at det alltid vil være den minste indre turbulens eller asymmetri i utskiftningsvirvelen fordi alt som skifter ut må fordele seg med omgivelsenes balanse, slik at det skjer del-utskiftning med omgivelsene på veien. Enhver forplantning er en hel rekke utskiftningsoperasjoner med det vertikalstående, parallelle miljøet på bevegelses-retningen. Mellom den rette og loddrette bevegelse, ved sirkulasjons-balansen, så får vi de gaussiske krumninger og spiral-former, turbulensen som den balanserte utskiftningen med omgivelsene som slike krumnings-mønstre har. Det finnes ingen andre bevegelser. En utskiftning mellom den rette og den loddrette, som balansert sirkelformet og mellom disse igjen de partiene som har gaussiske krumninger, som fyller hele turbulens-skalaen for helt tett rom-bevegelses-volum.

Bevis-del 2. Funksjons-konsekvensene.

Differensialkraftens funksjon danner de relative romtid-trykk-feltstrøm-(bevegelses-volum)-formasjoner i utveksling. En romtid-funksjon som danner romtid-former inne i seg.

Dette fyller vilkårene for en Den absolutte relative romtid-bevegelse, den universelle relativitets-teori for fysisk romtid og energi. Forskjell=differensial(relativ). Utveksling, kan illustreres fullstendig med bevegelsen, rett-kolliderende, utvekslingssirkel som konsekvens, altså bevegelser som slår løkker på seg som gir tregghet i hastighet, og tidsforsinkelsen. Hastighets-løkken. En ufullstendig utveksling er krumningene som balanse i utskiftningene.

Dessuten: Vi får ikke utstrekning-forskjellen uten forskjells-funksjonen, og vi får ikke bevegelses-forskjellen uten forskjells-funksjonen, og vi får ikke vekst-ekspansjons-funksjonen av utstrekning-bevegelses-funksjonen uten forskjells-funksjonen.

Vi får heller ingen av disse forskjells-funksjoner uten den totale forskjells-funksjonen om alt skal være et produkt, en helhet, der denne totale forskjells-funksjonen er i alt, og er drivkraften, energia, altså årsaken.

Denne forskjells-funksjonen, er her kalt originalt for differensial-funksjonen, og som da er årsaken til all videre endring vi kaller årsak og virkning. Den er en årsak til årsak og virkning. Den grunnleggende totale forskjells-funksjon er i utgangspunktet hverken form eller bevegelse eller virkning før den virker, men vil skape disse ut fra sin virknings-funksjon. Den formelle logikk tar utgangspunkt i at det er form som er årsak til at vi får former og virkninger. Dette oppstår ikke slik, men fra en logisk virkningsfunksjon som gir virkning, utstrekning og bevegelse i ett, og at utskilte former oppstår, ikke skjer før utvekslingen av dens ekspansjons-stadium starter opp dette.

Forskjell blir alltid brukt for to like og to ulike, fordi det like og ulike kan ikke stå frem uten en synlig, tenkelig, virkelig forskjell som egenskapen det danner, til forskjell fra at ingen slik funksjons-forskjell som egenskap finnes. Forskjell er da et ubehandlet begrep som er ensbetydende med funksjon eller virkning, og er en grunnleggende virkningsfunksjon for alt værende vi aldri har oppdaget virknings-funksjonen til, i bruk av begrepet «forskjell» som vi trodde ikke betydde noe.

Slik at forskjell er lenger ikke å betrakte som kun teori, abstrakt, men en praktisk virkelig funksjon. En nyhet for folk, forskere, at begrepet Forskjell fordekker den ukjente virknings-funksjonen. Først når denne absolutte ekspansjons-trykk-funksjonen starter sin utveksling oppstår det strømninger, først da skapes det felt, først da skapes det former, formasjoner, formasjons-endringer, og først da skapes det virkninger i romslig format og bevegelser i romslig format som det vi kaller årsak-virknings-rekkefølger.

All bevegelse, form, virkning skapes altså ut fra mange oppbygnings-ledd før, forut, for dette vi henviser til og har tro på som bevegelse, virkning, årsak-virkning, og form-dannelser. Former som beveger seg, bevegelsen vi kjenner.

Differensialfunksjonen skaper også den totale mengden logiske funksjoner. Disse gjelder også for den relative rom-tid-felt-styrke-formasjonen eller bevegelses-energiene. Rom, tid, bevegelse, former, og det relative, er rene logiske funksjoner. Forskjell, tilpasse, sammenligne.

Den absolutte, totale forskjell tilsier at det er en og samme bevegelse overalt, med en og samme hastighet, at denne bevegelsen er uendelig i utstrekningen og del av denne, og at denne hastigheten som uendelig fort, eller uendelig i utstrekning betyr kun at det er en fast bevegelse, og at vi godt kan sammenligne denne med 1 meter pr sekund.

Det gjelder jo for uansett størrelse vi gir meter eller sekund, og uansett hvilket sted i en forstørret eller forminket verden vi velger en fast verdi som er mest mulig stabil til sammenligning av annen bevegelse. At vi begynner målet vårt fra et sted, med en referanse å måle fra. Aksiomet.

Dette betyr at det også er den samme tetthet og det samme trykk overalt, altså samme styrke overalt for alle like volum i samme bevegelseshastigheten. Det er kun de deler av utvekslingen som viser forskjell i utvekslings-sirkulasjonen som viser oss ulike tetthetsforskjell, fordi at disse utskiftnings-volum er mindre deler av den totale energien som endrer seg mot at like store mengder bevegelses-energi utfyller dette en motsatt vei balansert, eller påfølgende vei, etterfølgende vei, slik at gevinst og tap av rom-volum er like. Dermed er energien uten tap, at energien som navn på drivkraftens absolutte potensiale av virkning, er konstant.

Differensialkraften gir altså følgende logiske konklusjoner: Det er:

en og samme hastighet, en og samme tetthet, en og samme styrke.

en konstant energi, absolutt virknings-potensiale, styrke, som fordeler seg som

1 til 1 som like styrke-volum som kraft-strømmer og motkraft-strømmer fordi utvekslinger i denne totale drivkraft må gi balanserte likevektige rom-bevegelses-volum-utvekslinger som oppveier hverandre. Bevegelses-kapasiteten og volum-tettheten er avhengige av hverandre som en og samme funksjon for at dette skal stemme, altså like volum, har lik energi, og like bevegelses-mengder. Dette betyr også at alle motbevegelser har like volum mot-bevegelser tross spredninger og sammentrekninger. Om dette er riktig er det også et svar på hvorfor fysiske objekter har volum og bevegelse som form. Utvekslingen bestemmer formens styrke, egenskap, og retninger.

Som en kontinuerlig sammenhengende funksjon så er det kontakt mellom årsak og virkning som de rette proporsjonale verdier til hverandre som like store bevegelse-volum-energier. Bevegelsesretningene, bevegelsesmengdene, er i likevekt, og proporsjonalt som energi. Sorte hull, nøytroner, høye trykk, vil miste energi til feltrommet rundt seg balansert.

Vi skal, uten å gå videre inn på begrep om ukjente dimensjoner, krefter, funksjoner, kun nevne noe om logikken, og et bevis på de kjente parametere, rom, bevegelse, romtid, og noen av de kombinasjoner vi kan få ut av dissebegrepene.

Begrepene Funksjon, Virkning, Egenskap og Forskjell kan her ikke skilles fra hverandre, hvilket betyr at forskjells-begrepet her er lik begrepet virkning og funksjon. Det er hva virkning/funksjon er.

Forskjell = virknings-funksjon! Gjelder punkt, posisjon, kontinuitet, både adskilt og sammen-hengende forskjells-funksjon. Den sammenhengende forskjells-funksjon er ikke beskrevet annet som sammen-hengende, kontinuitet, der disse begrepene ikke er definert, analysert.

Til alminnelighet har vi ingen oppfatning, referanse, preferanse for forskjells-begrepet i det hele tatt. Bevisstheten virker helt tom ovenfor begrepet. Men så er det aldri analysert annet som i begrepet differensialt. Samtidig er begrepet det logiske sammenlignings-grunnlag for like og ulike bedømmelser, til språk, tall, logikken, geometri, symboler, lyd, lys, virkninger av alle arter som kjente og ukjente faktorer, både for mystikk og logikk. Funksjon er Eksistens, forskjell fra at den ikke er til, forskjell som endring av posisjon eller egenskap hos alt forskjellig. Alt forskjellig=mangfoldet gjelder som begrep for alle former og virkninger. Forskjell gjelder for alt fra det uendelig lille til det uendelig store, så sant noe finnes.

Dette er forskjell som funksjon. Håper at vi har nytte av denne forklaringen. Det kommer nå an på å beskrive forskjells-karakteren, sammenligningen vi ønsker å henvise til og har gitt navn.

En total forskjells-funksjon som den ene og samme funksjonen kan defineres også som uten grense, uten skille, som en fortsettende forskjell, til forskjell fra en oppstykket begrenset forskjell. Det er forskjellen på denne funksjonen og andre forskjells-funksjoner, og gir grunnlag til begrepet kontinuitet.

Tanke-eksperimentet. Tanke-eksperimentet tar 7 år med analyse av punkt, lengde, linje, flate, volum, geometri, tall, matematikk, former og endringer i slike, og logikk i forhold til dette, alle sammenlignings-funksjoner, slik at en til slutt konstaterer at dimensjoner og enheter, tall, volum, rommet, utstrekningen, former, avstander og retninger er forskjells-funksjoner, fra den minste til den største forskjell, og til forskjell fra at forskjell ikke finnes. Det er forskjellen vi merker og disse emner står frem som en forskjells-funksjonalitet.

Uten forskjell ikke utstrekning, ikke forskjell i utstrekning som like eller ulike eller det neste eller det ene, ikke noe punkt og ikke noen kontinuitet.

Eksperimentet fortsetter med alle fysiske egenskaper som tetthet, elastisk egenskap, strekkbarhet, sprøhet, kjemiske og fysiske egenskaper som bindingsmåte, styrke, stoffets elektriske, magnetiske egenskaper, og gravitasjon, bevegelighet, form-endringer i absolutt alle ting fysisk. Her sammenlignes begrep som kraft, energi, arbeid, styrke som viser felles verdier. Også forhold som likevekt, balanse, større eller mindre tyngde, vekt, hastigheter og temperatur-begrep. Også biologi, natur, økologi, organisk, uorganisk stoff og bevegelses-egenskaper, fysiske evner. Også hva som kan tenkes om mulige dimensjoner, utvidede egenskaper som form, virkning, betingelser slik.

All bevegelse, tid, virkning, forandring, overføring, utveksling, all endring, alle former at noe skjer, kan bare skje om det blir en forskjell som en forskjell fra det som var. Ingen hendelse eller prosess er ellers mulig. Dette varierer også mellom den minste forskjell til den største forskjell av egenskapen, og uten forskjell hverken posisjon eller kontinuitet, forskjell i bevegelse, fart, hastighet, eller endring i virkning, eventuell endring i styrken til virkningen. Uten forskjell kan ingenting skje. Alle disse viser, og er, en forskjells-funksjonalitet, også fra det at ingen forskjell fra en tilstand finnes i det hele tatt. Uten forskjell ingen drivkraft, årsak og virkning.

Videre analyseres og sammenlignes forhold som uendelige hastigheter, den minste hastighet, ingen hastighet, og forhold mellom bevegelse, styrke, kraft, energi satt i forhold til punkt, posisjon, strekninger, geometri og matematikk, flater, volum, tid, akselerasjon og retardasjon av bevegelse og tid, og forholdene om alle disse faktorene er bevegelige eller foranderlige i egenskapene. Både de teoretiske, praktiske og fysiske egenskaper undersøkes, og hva en kan tenke seg utover av slike endringer, overføringer, transformasjoner, omvandling av like eller ulike forhold av energier eller tenkte ukjente egenskaper for tid og bevegelse. Både fysiske og bevisste forestillinger behandles. Samme resultat viser seg der forandring/bevegelse/skjer, er forskjells-funksjonalitet. Uten forskjell kan ingen av egenskapene av fysisk eksistens være til eller fungere.

Alle fysiske egenskaper som former og dets virkninger, eller fysisk som bevegelser i rom, vil ikke skje i det hele tatt slik form står frem som utstrakte og som utseende, eller at dette endrer seg i størrelse eller form i rommet eller beveger seg i rommet eller går over i annen form av aggregattilstand eller energi, uten de tilsvarende forskjells-funksjoner som grunnlag for formen og dens egenskaper. Dette gjelder uansett hva som utløser bevegelser og virkninger i en fysisk verden. Bevisstheten sammenligner de fysiske egenskaper likedan som slike forskjells-funksjoner teoretisk.

Vi kan se det samme ved følelser, behov, sansing, husk, sinnsstemninger, at de endringer som skjer her og sammenligningsfunksjoner som drivkraft og bevissthet fungerer som for oversikt eller orientering, eller at vi merker forskjell, intuisjon, bevissthet og logikk, at det er en slik forskjells-funksjonalitet her også uansett ånd, materie, mystisk, logisk kjent eller ukjent funksjon. Alle disse er forskjellige typer forskjells-funksjonalitet til forskjell fra at slike ikke fantes i det hele tatt, og utgjør i alle disse grader forskjellen mellom den minste forskjell og den største forskjell som er mulig av en grunnleggende egenskap eller kombinasjoner av fysiske egenskaper.

Det samme skjer om vi tenker at det finnes forhold i egenskap eller dimensjonalitet i alt som er ukjent. Relasjonen eksistens, endring, konsistens, egenskap, evne gir forskjells-funksjonalitet. Ved en eliminasjon av alt det værende og mulige, virkelighet og muligheter, ånd, materie, virke-funksjoner og bevissthetsfunksjoner, at alt kjent og ukjent, alt som kan være to like eller to ulike, ingen forskjell, at alt slikt elimineres uansett egenskap, dimensjonalitet eller funksjon, så sitter vi igjen med at det lenger ikke er en væren, tilværelse, eksistens.

Alt er forsvunnet på en slik måte at det ikke kan oppstå igjen av seg selv eller av noe annet eller fra tilstander av ingenting. Vi kan derfor definere dette som det spesielle absolutt ingenting, og som er likt med ikke-væren. Uten muligheter og virkelighet, eksistens, så er dette Absolutt-Ingenting, Ikke-væren, umulig og derfor uforståelig som logisk konklusjon.

Her finnes ikke to like, to ulike, den ene, eller den andre, ikke noen forskjell, noe kjent og ikke noe ukjent, ikke noe tomt eller fult, hverken form eller ikke-form, mangler innhold til å være fylt eller innholdsløst. Ingen sammenligningsfunksjon, ikke noe kaos eller kosmos. Her finnes ikke noen Gud eller Natur eller annen dimensjon, ukjent virkning. Det er uten mulighet til at noe kan skje eller virke, skapes, dannes, å få til noe med dette, og det er uten mulighet til at noe kan komme til eller oppstå fra seg.

Kun det som er annerledes eller motsatt av dette, og som dekker over alt som kunne latt denne tilstanden av ingenting, ikke-væren, kunne ha oppstått, være til, kan være mulig eller tilfelle, tilværelsen, og den eneste fullstendige funksjonen som kan dekke dette er en total forskjell til forskjell fra et slikt intet. Altså eksisterer det kun en total forskjellsfunksjonalitet, eller en eksistens som en absolutt total forskjell.

Alle forskjells-begrepene virker jo litt meningsløse, både logiske og håpløse da de liksom ikke forteller oss noe om hvilke egenskaper dette fyller i første omgang. Men at vi merker forskjell, også selv om vi lager oss målestokker og styrke-mål, så er det deduktivt kun forskjellene vi merker, og ikke hva eller hvorfor noe er eller kan være som det er.

Men i det øyeblikket vi anser kaos og kosmos som liknende funksjoner og tenker oss at slike vekslinger foregår mellom disse tilstander og at forskjells-begrepet fungerer på de begge, og at ingen forskjell er umulig, og at vi tenker på rom og bevegelse som i hvert punkt samme sted og som virkninger, så kan vi om vi lar denne totale forskjells-funksjon bli født fra et punkt, eller oppdager den mulige innfallsvinkelen at en total forskjell skulle oppstå, så virker det som en start av en aktiv funksjon.

Jeg tenkte meg dette med kun rom og bevegelse som felles funksjon i hvert punkt som den samme forskjells-funksjonen, og da hendte det noe. Dette er ikke en avgrenset eller stoppende funksjon. Den virker som en felles vekstfunksjon som ikke opphører. Jeg fikk frem en fødsel av en aktiv utstrekings-bevegelses-funksjon. En slags romtid-vekstfunksjon.

Bevegelsen kan ikke forklare romdimensjonene, og romdimensjonene kan ikke forklare bevegelsen. Vi kan si det slik: At form kan ikke forklare endring, og endring kan ikke forklare form. Men om de samarbeider som samme funksjon og er like lange, samme sted som en og samme differensialfunksjon så vil faktisk rom og bevegelse hjelpe hverandre og fungere i proporsjonal takt, der deres minste enheter er like lange som hverandre i kontinuitet, punkter og posisjoner.

At snurret og energien til en ball, at utstrekings-energien og bevegelsen følger hverandre i hvert punkt og at tiden er like lang som fra snurringens start og til snurringens slutt, at tid, rom, bevegelse, energien, formen er i ett og samme punkt funksjonelt eller i samme kontinuitet og prosess som et sammensveiset produkt ut fra en og samme logiske differensialfunksjon.

Denne vokser til uendelig, kan ikke vokse mer, og er endelig, men vil vende bevegelses-utstrekningen til ekspansjonsfunksjon og utskiftning inne i seg som et absolutt trykk, og danne utvekslende rom-bevegelses-styrke-formasjons-felt. En romtid som danner romobjekter i endring inne i seg. Utvekslingen fungerer som en bevegelses-utstrekning som slår løkker på seg ved utvekslinger, og en rett bevegelse og kollisjon av rette bevegelser gir en krummende eller fullstendig sirkulasjonsløkke skaper en tids-forsinkelse og treghetsvirkning i forhold til den rette bevegelsesretningen, og danner da slike tregheter, tids-forsinkelser som stemmer overens med at det utveksles gjennom objekter som virvler og kule-former, ut-balansering som da blir tregere objekter i bevegelsesrommets feltlinjestrømmer.

Ps; veksten er en beskrivelse av stedlig funksjon over alt, og kan ikke sammenlignes med at en tenkt tidligere energi, eller sammentrekning, eller en ekspansjon av en viss energi dobles i størrelse eller hastighet som en utvidelse mot uendeligheten, fordi denne ville aldri nådd målet, og hadde hatt en oppstart som ikke kunne grunnis, ut fra de data som dagens fysikk, teologi og filosofi benytter seg av.

Hastighets-løkken. Det vil forklare masse-økning om et objekt får større fart i virvlene sine som da blir strammere, må utskifte større mengde, da en slik gravitasjon øker utvekslingen pr tid. Akselerasjons-økning. Også størrelsesendring og massetap kan forklares slik, og G, og bindinger mellom flere objekter slik. Hastighetsløkken er sluttproduktet for oppdagelsen i desember 1979. Bok om dette, 1000 stk., skrives 1994.

Både i 1979, 1994, 2013 og nå, er utvekslingshastigheten satt til kun en og den samme, slik at det er antall løkker i fartsretningen, trykket, og utvekslingsløkker og krumninger gjennom andre objekter og felt, hvordan de hefter tak i hverandre eller unnslipper dette taket som bestemmer drifts-mengden som hastighet i de angitte retninger, baner, som da er felt-strømmer objektene er tilknyttet til som er middelveiden for hastighetene til energiene.

Kort etter i februar 1995, leveres et forslag til vitenskaps-hypotese. I denne endrer tittelen Forandrings-kraften navn, slik at i hypotese-skriftet kalles samme kraftmodell Differensial-funksjonen som en Differensialkraft. Differensialkraften har vært en offentlig versjon for kanskje mindre enn 10 personer viss spredning jeg ikke kjenner til.

Den var fremdeles uten tall for lover, formler. Forandringskraften ble kjent for cirka 250 akademikere i Norge, for det meste konsentrert til Oslo. Noe av stoffet har hatt interesse for sammen-ligninger i forbindelse med oversettelse av relativitets-teorien akademisk. All videre tenkning tar fullstendig stopp om kraften 1995. Biologi, moral, bevissthet og balanse, likevekts-forhold blir viktige utfordringer. Mest drift av det filosofiske selskap 1995-2004. Etter 2004 kommer en tid på 9 år med analyser av lærde opp gjennom historien, i filosofi, teologi, verdensreligioner, verdenslitteratur, biologi, nevrofysiologi. Informasjon fra hjerneforskning.

I juli 2013 vil jeg sjekke min egen kraftmodell i forhold til balanse da andre syn ikke oppgir noen funksjons-årsak til natur-balansene. Balanse, likevekt i biologiske prosesser har noen mangler. Da må jeg se hva mine likevekts-strømmer kan fortelle meg. Jeg må tenke og tegne opp, da jeg ikke hadde noen instrumenter, litteratur, og da formler ikke kan forklare funksjon bak lovene. Må holde meg til de formasjoner som dannes ut fra min egen balanse-modell.

Å finne om bare en likhet, proporsjon, ett tall, som viser fysisk sammenligning mellom min modell og de fysiske lover. Etter to døgn med sammenligninger av strømninger og balanse finner jeg noe som forklarer en sammenheng mellom alle de typer fysiske lover vi har, dersom differensialkraft-funksjonen er årsaken. Min balanserte kraftmodell kom jo fra deduksjonen av tid, rom, bevegelse og egenskaper. Dette er grunnlaget for en nærmere analyse av denne differensialkraften, differensial-funksjonen: En undersøkelse om den kunne fungere slik forskere ser den fysiske natur i lover.

Beviset for en legitim differensialfunksjon fremstilles under på 3 måter. Gjennom de logiske satser, gjennom eget oppsett av energi-matrisen av det som vi kjenner til i forskning og lover i dag, sammenlignet med min egen oppdagelse av proporsjonene, og gjennom et nytt logisk bevis vi ikke kan omgå.

At snurret og energien i en ball, at utstrekings-energien og bevegelsen følger hverandre i hvert punkt og at tiden er like lang som fra snurringens start og til snurringens slutt, at tid, rom, bevegelse, energien, formen er i ett og samme punkt funksjonelt eller i samme kontinuitet og prosess som et sammensveiset produkt ut fra en og samme logiske differensialfunksjon.

Denne vokser til uendelig, kan ikke vokse mer, og er endelig, men vil vende bevegelses-utstrekningen til ekspansjons-funksjon og utskiftning inne i seg som et absolutt trykk, og danne utvekslende rom-bevegelses-styrke-formasjons-felt. En romtid som danner romobjekter i endring inne i seg. Utvekslingen fungerer som en bevegelses-utstrekning som slår løkker på seg ved utvekslinger, og en rett bevegelse og kollisjon av rette bevegelser gir en krummende eller fullstendig sirkulasjonsløkke som skaper en tids-forsinkelse og treghetsvirkning i forhold til den rette bevegelses-retningen, og danner da slike tregheter, tids-forsinkelser som stemmer overens med at det utveksles gjennom objekter som virvler og kule-former, ut-balansering som da blir tregere objekter i bevegelsesrommets feltlinje-strømmer. Hastighets-løkken.

Det vil forklare masse-økning om et objekt får større fart i virvlene sine som da blir strammere, må utskiftes i større mengde, og gravitasjon ville måtte øke. Også størrelsesendring og massetap kan forklares slik, og G, og bindinger mellom flere objekter slik. Hastighetsløkken er sluttproduktet for oppdagelsen i desember 1979. Bok om dette, 1000 stk, skrives 1994. Kort etter i februar 1995, leveres et forslag til vitenskaps-hypotese. I denne endrer Forandrings-kraften navn, slik at i hypotese-skriftet kalles samme kraft-modell Differensial-funksjonen som en Differensialkraft.

Obs: Testen av lik tetthet, lik hastighet, for hver lik mengde volum, rom, viste ved likevekt i bevegelser og mot-bevegelser, at vi fikk balanserte strømminger som utvekslinger, og test av en utveksling av en mindre form i en ekstremt større form, altså rettere feltstrømmer med mindre utvekslingsfelt inne i seg utvekslet fra samme feltkraft rundt seg, ga virvler og kule-former, som igjen helt eksakt ga de fysiske formler, lover, effekter for tetthet og akselerasjon og form, bevegelsesenergi, ekvivalens, treghet og tidsforsinkelser. Denne testen skjedde 34 år senere enn 1979. Muligheten ble ikke forstått godt nok i 1979-1980. Test utført 15-17 juli 2013.

Bevis 2 og 3 Tanke-eksperiment del 2

Bevis 2: Erkjennelsesteoretisk grunnlag.

Bevis 3: Utkast vitenskapshypotese og sammenligning med de vitenskapsfilosofiske og deduktive metoder.

Hypotese-grunnlaget. Ved en eliminasjon av alt det værende og mulige, virkelighet og muligheter, ånd, materie, virkefunksjoner og bevissthets-funksjoner, at alt kjent og ukjent, alt som kan være to like eller to ulike, ingen forskjell, at alt slikt elimineres uansett egenskap eller dimensjonalitet eller funksjon, så sitter vi igjen med at det lenger ikke er en væren, tilværelse, eksistens, alt er forsvunnet på en slik måte at det ikke kan oppstå igjen av seg selv eller av noe annet eller fra tilstander av ingenting. Vi kan derfor definere dette som det spesielle absolutt ingenting, og som er likt med ikke-væren.

At uten muligheter og virkelighet, eksistens, så er dette Absolutt-Ingenting, Ikke-væren, umulig og derfor uforståelig som logisk konklusjon. Her finnes ikke to like, to ulike, den ene, eller den andre, ikke noen forskjell, noe kjent og ikke noe ukjent, ikke noe tomt eller fult, hverken form eller ikke-form, mangler innhold til å være fylt eller innholdsløst. Ingen sammenligningsfunksjon, ikke noe kaos eller kosmos. Her finnes ikke noen Gud eller Natur eller annen dimensjon, ukjent virkning. Det er uten mulighet til at noe kan skje eller virke, skapes, dannes, å få til noe med dette, og det er uten mulighet til at noe kan komme til eller oppstå fra seg.

Kun det som er annerledes eller motsatt av dette, og som dekker over alt som kunne latt denne tilstanden av ingenting, ikke-væren, kunne ha oppstått, være til, kan være mulig eller tilfelle, tilværelsen, og den eneste fullstendige funksjonen som kan dekke dette er en total forskjell til forskjell fra et slikt intet. Altså eksisterer det kun en total forskjellsfunksjonalitet, eller en eksistens som en absolutt total forskjell.

Alle forskjells-begrepene virker jo litt meningsløse, både logiske og håpløse da de liksom ikke forteller oss noe om hvilke egenskaper dette fyller i første omgang. Men at vi merker forskjell, også selv om vi lager oss målestokker og styrke-mål, så er det deduktivt kun forskjellene vi merker, og ikke hva eller hvorfor noe er eller kan være som det er.

Men i det øyeblikket vi anser kaos og kosmos som liknende funksjoner og tenker oss at slike vekslinger foregår mellom disse tilstander og at forskjells-begrepet fungerer på de begge, og at ingen forskjell er umulig, og at vi tenker på rom og bevegelse som i hvert punkt samme sted og som virkninger, så kan vi om vi lar denne totale forskjells-funksjon bli født fra et punkt, eller oppdager den mulige innfallsvinkelen at en total forskjell skulle oppstå, så virker det som en start av en aktiv funksjon.

Jeg tenkte meg dette med kun rom og bevegelse som felles funksjon i hvert punkt som den samme forskjells-funksjonen, og da hendte det noe. Dette er ikke en avgrenset eller stoppende funksjon. Den virker som en felles vekstfunksjon som ikke opphører. Jeg fikk frem en fødsel av en aktiv utstrekings-bevegelses-funksjon. En slags romtid-vekstfunksjon.

Bevegelsen kan ikke forklare romdimensjonene, og romdimensjonene kan ikke forklare bevegelsen. Vi kan si det slik: At form kan ikke forklare endring, og endring kan ikke forklare form. Men om de samarbeider som samme funksjon og er like lange, samme sted som en og samme differensialfunksjon så vil faktisk rom og bevegelse hjelpe hverandre og fungere i proporsjonal takt, der deres minste enheter er like lange som hverandre i kontinuitet, punkter og posisjoner.

At snurret og energien i en ball, at utstrekings-energien og bevegelsen følger hverandre i hvert punkt og at tiden er like lang som fra snurringens start og til snurringens slutt, at tid, rom, bevegelse, energien, formen er i ett og samme punkt funksjonelt eller i samme kontinuitet og prosess som et sammensveiset produkt ut fra en og samme logiske differensialfunksjon.

Denne vokser til uendelig, kan ikke vokse mer, er endelig, omdanner bevegelses-utstrekningen til en innvendig ekspansjons-funksjon og utskiftning inne i seg som et absolutt trykk, og danner utvekslende rom-bevegelses-styrke-formasjons-felt. En romtid som danner rom-objekter i endring inne i seg.

Uttekslingen fungerer som bevegelses-utstrekning som slår løkker på seg ved utvekslinger, og en rett bevegelse og kollisjon av rette bevegelser gir en krummende eller fullstendig sirkulasjonsløkke som skaper en tids-forsinkelse og treghevsvirkning i forhold til den rette bevegelsesretningen, og danner da slike tregheter, tids-forsinkelser som stemmer overens med at det utveksles gjennom objekter som virvler og kule-former, ut-balansering som da blir tregere objekter i bevegelsesrommets feltlinjestrømmer. Hastighets-løkken.

Det vil forklare masse-økning om et objekt får større fart i virvlene sine som da blir strammere, må utskiftes i større mengde, og gravitasjon ville måtte øke. Også størrelsesendring og massetap kan forklares slik, og G, og bindinger mellom flere objekter slik. Hastighetsløkken er sluttproduktet for oppdagelsen i desember 1979. Bok om dette, 1000 stk, skrives 1994. Kort etter i februar 1995, leveres et forslag til vitenskaps-hypotese. I denne endrer Forandrings-kraften navn, slik at i hypotese-skriftet kalles samme kraft-modell Differensial-funksjonen som en Differensialkraft.

Differensialkraften har vært en offentlig versjon for kanskje mindre enn 10 personer viss spredning jeg ikke kjenner til. Men den er fremdeles uten tall for lover, formler. Forandringskraften ble kjent for cirka 250 akademikere i Norge, for det meste konsentrert til Oslo. Noe av stoffet har hatt interesse for sammen-ligninger i forbindelse med oversettelse av relativitets-teorien akademisk.

All videre tenkning tar fullstendig stopp om kraften 1995. Biologi, moral, bevissthet og balanse, likevekts-forhold blir viktige utfordringer. Mest drift av det filosofiske selskap 1995-2004. Etter 2004 kommer en tid på 9 år med analyser av lærde opp gjennom historien, i filosofi, teologi, verdensreligioner, verdenslitteratur, biologi, nevrofysiologi. Informasjon fra hjerneforskning.

I 2013 vil jeg sjekke min egen kraftmodell i forhold til balanse, da andre syn ikke oppgir noen funksjons-årsak til natur-balansene. Balanse, likevekt i biologiske prosesser har mangler.

Da må jeg se hva mine likevekts-strømmer kan fortelle meg. Jeg må tenke og tegne opp, da jeg ikke hadde noen instrumenter, litteratur, og da formler ikke kan forklare funksjon bak lovene. Må holde meg til de formasjoner som dannes ut fra min egen balanse-modell. Å finne om bare en likhet, proporsjon, ett tall, som viser fysisk sammenligning mellom min modell og de fysiske lover. Etter to døgn med sammenligninger av strømninger og balanse finner jeg noe som forklarer en sammenheng mellom alle de typer fysiske lover vi har, dersom differensialkraft-funksjonen er årsaken. Min balanserte kraftmodell kom jo fra deduksjonen av tid, rom, bevegelse og egenskaper.

Dette er grunnlaget for en nærmere analyse av denne differensialkraften, differensial-funksjonen: En undersøkelse om den kunne fungere slik forskere ser den fysiske natur i lover.

Beviset for en legitim differensialfunksjon fremstilles under på 3 måter.

Gjennom de logiske satser, gjennom eget oppsett av energi-matrisen av det som vi kjenner til i forskning og lover i dag, sammenlignet med min egen oppdagelse av proporsjonene, og gjennom et nytt logisk bevis vi ikke kan omgå.

Fremleggelsen av en vitenskapsfilosofisk analyse av de begreper vi bruker for å forstå, ha forklaring til de vitenskaps-sammenlignende faktorer som matematikken, geometrien og fysikken bruker, og sammenligning mellom differensialkraften og alle disse kriteriene, ble gjort i 1994-95, og levert i 10 utgaver til akademier, blant annet miljø/energi-instituttet til Arne Næss senior, universitetet i Oslo, Norge. Wormnes tilbud om hjelp med bok 1993. Positivt signal fra Arne Næss 1994, og fra samme kilde 2002: At i fremtiden kan denne hypotese/teori bli retnings-modell. Kun ISBN-boken offisielt 1994.

Analysene bygger på kritisk sammenligning mellom differensialkraften og Wormnes UiO sin vitenskapsfilosofiske innføring om hypoteser, kriterier, teorier, metoder og de vitenskapelige begreper som er behandlet der. I tillegg mange analyser og kriterier i forhold til begrep benyttet i da-tidens kosmiske teorier. Differensialfunksjonen, (Jeg er 23 år), blir funnet 17 des-1979.

Et kort vitenskapshypotetisk skrift leveres inn litt senere, nov 1994-mai 1995.

Det tar 19 år før vitenskaps-hypotesen testes, analyseres, og blir en vitenskaps-teori.

Den endelige versjonen av Differensialkraften. Hoved-arbeid fra 1972-2017= 45 år.

Logisk kraft-funksjon 1979, pause 15 år, Vitenskapshypotese 1994, pause 19 år, Teori 2013-2017. 34 år: 1979-2013. Totalt: 979-2017, 38 år. Pause: Regnet ikke med å klare å finne ut mer.

4. De logiske satser.

Før vi kommer til det logiske beviset, så går vi igjennom de logiske satser.

Vi kjenner sikkert igjen begrepene og eksemplene i deler av logikken. Ofte blir det illustrert med 1 eller 0 som av eller på, åpen eller lukket, like og ulike. Han som fant opp denne logikken het Leibniz, faktisk en konkurrent av Newton. Han tenkte at i stedet for titallsystemet kunne vi bevege oss på albuene, det vil si ett og ett skritt fremover. For å illustrere en og en mekanisk funksjon av gangen, så kunne vi sammenligne dette med funksjon og ikke-funksjon. Om vi ikke beveget noe, hendte det ikke noe. Han benyttet funksjonene 0 og 1, og brukte dette til å regne med, før år 1720, og lagde det vi i dag kaller totalls-systemet, kalt det binære eller digitale tallsystem, som med funksjon eller ikke-funksjon, lik, ulik, stemmer med logikken, sammenlignings-evnen.

Her kan vi bruke inngang a som åpen eller lukket, eller funksjon som av eller på, der vi også kan kalle funksjonen a eller ikke-a. Dette sammenlignes på samme måte som at vi har 0 eller 1, eller Er og Ikke-Er virkning. Om vi vil at en dør skal være lukket som standard, og at åpen dør kun er når vi skal noe annet utenfor, så kan vi velge lukket som funksjon, eller å fungere omvendt der åpen dør er hoved-funksjon. Logikken fungerer ved begge tilfeller, altså omvendt også.

Denne inverteringen, omvendte rekkefølge eller verdi på funksjon, fungerer på samme måten uansett, slik at det er det samme om vi regner 0 eller 1 som det verdifulle poenget. Men her betyr Åpen dør altså at funksjonen som følger aktivt med åpen dør, altså at bevegelser er frie igjennom døråpningen, som vi normalt kaller 1, funksjon, som nå omdannes til ikke-1 som er 0, eller at funksjon skal være ikke-funksjon, dør lukket. A eller ikke-a, kan benyttes. Etter år 1800 er det Boole som skaper ett godt oppsett av to eller flere slike av-på-funksjoner, eller 0-1-funksjoner.

Slik setter han opp den logiske matematikk som 4 variasjoner av 0-1 eller a og ikke a, eller a og b i funksjon ved siden av hverandre. Han får da at med to funksjoner som kan variere mellom av og på i verdi, følgende muligheter som det er 4 stykker av. Ikke-funksjon-ikke-funksjon, funksjon-ikke-funksjon, ikke-funksjon-funksjon, funksjon-funksjon, Satt opp med tall: 00, 01, 10, 11. Vi kan jo velge mellom 0 og 1 eller mellom to slike som vi vil eller ikke-vil ha som funksjon, mål, resultat. Dette valget kalles enten-eller. Booles algebra.

Dette gjelder for alle funksjoner, fordi om vi velger bort 3 av fire muligheter, så har vi ekskludert, valgt bort 3, og valgt den siste varianten som funksjon, for eksempel bare 01, eller bare ikke-a og b, som er ikke-funksjon på den ene, og funksjon på den andre. Dette kalles eksklusiv-eller. Da er det en funksjon som fungerer likedan hele tiden mens de andre varianter ikke er mulig på annen måte enn at vi kombinerer flere enten-eller-muligheter slik, fordi vi faktisk kan endre eller-valget som sum-funksjon til en og-funksjon i stedet. Dette går omvendt vei også.

Vi kjenner igjen **OG, ELLER, ER og ikke-ER. Vi kjenner også igjen Enten-Eller, Både-Og, og IKKE.** Ikke klarer å endre mellom eller og og-funksjoner ved det som kalles invertering, omvendt-gjøring av det som er stillingen mellom kun to tilstander av det samme. Inverterings-systemet ble innført av deMorgan som deMorgans teorem.

Slike ikke-eller og ikke-og-funksjoner er det som kalles NOR og NAND i data-språk og i elektroniske kretser når vi benytter tastatur og maskinens funksjoner enten det er mekanisk eller elektronisk del av datamaskinen, både hardware og software, og programmerings-språk.

I tillegg kan vi sette inn verdier som tidligere ikke var der for å se om de er like eller ulike det vi ønsker å sammenligne med eller oppnå. Når vi har en **HVIS-funksjon** betyr dette det samme som ER-LIK, uendret, det samme.

Men vi kan velge hva som skal bli det samme: Alternativ er-lik. Vi kan sette inn to alternativer som selvsagt da har gitt svaret på forhånd slik som i logiske syllogismer. Er svaret ikke det samme som det vi prøver å etterligne som en funksjon, kan vi prøve Hvis-funksjonen på nytt med en annen verdi. Alternativ er lik gir fritt valg til å sette påstand a, b og svar c som gitte verdier eller ukjente verdier. Alle som ukjent, ikke gitt, er slik som $x+y=z$. Her kan vi ha mulighet gitt som $1+y=z$, $x+1=z$, $1+1=z$, $x+y=1$, $1+y=1$, $x+1=1$, $1+1=1$ hvor 1 betyr funksjon, og der (1) funksjon på + (1) funksjon på = (1) funksjon på.

REPEAT, Gjenta, kopier, en gang til, fortsett, gjør det samme, fungerer som teller, regner og **switch, bryter**, valg-funksjon, og som det **neste**, ett skritt til, eller **EKKO**.

På 1600-tallet ble syllogismer regnet som en deduksjon der svaret er gitt på forhånd, og ikke fortalte noe nytt, og ikke var gyldig, nyttig nok forskning, og at vi måtte benytte induksjon i stedet (intuitiv testing, anelsen). Mulig Francis Bacons kritikk. Men: Induksjons-svar krever deduksjon.

Vi kommer ikke unna hverken induksjon eller deduksjon om vi skal finne ut av eller forstå sammenhengen, funksjonene. Altså å ane retning, løsning, finne den, og om denne ga den nytte, effekt, eller riktige svar vi søkte. Mange tilfeller kan gi samme løsninger.

Den første etter Leibnitz som satte opp den logiske matematikk som minus og pluss, divisjon og multiplikasjon som 0 og 1 som funksjon, og der a og ikke-a, eller a og b som to variabler der a og b enten var motsatser som 0 og 1, eller var like som to variabler med verdien 0 eller 1 som funksjon, og kunne vise hvilken mengde logiske variabler som helst med 0 og 1 som verdier, var Boole tidlig etter år 1800.

Men så spør det om det som oppføres som svar eller det vi sammenligner med virkelig blir det samme som vi setter opp som alternativene hvis a og b er slik de er, at også c blir slik. Nettopp at Er-lik og Hvis som er Alternativ Er-lik skal følge opp ett tilsvarende svar så må utgangs-svaret stemme overens med inngangs-alternativet, det du har valgt ut. Dette stemmer jo ikke alltid, så et svar kan være feil og et alternativt svar kan være feil. En må da prøve seg på nytt for å finne det rette svaret, eller prøve andre varianter for a, b, eller andre funksjoner som mangler for å få riktig løsning. Leibniz differensialligning og logikk kan begge benyttes til fjerdegradsligninger.

Poenget er at Hvis-funksjonen er et enkelt sted der vi kan fylle inn de verdier vi skal sjekke mot et summert svar som alt er tilstede i oppgaven, om svar-valget er riktig. Som i syllogismer er et logisk svar i denne logiske binære matematikken riktig svar enten det er en løgn eller en sannhet som ligger til grunn for premisser, a, b, og konklusjonen c. Kjent svar i de fleste tilfeller, men kan beregnes der faktorenes verdier er ukjente også for om det er funksjon eller ikke i premiss a, b eller konklusjon c. Slik noe er, kan vi mene, når vi tar det ene og det andre og setter sammen, får vi det samme som innhold i svaret. Svar: Riktig eller Galt.

Hvis er altså en enkel logisk funksjon, forståelig slik av og på er, eller er og ikke-er, 0 eller 1. Videre har vi at vi kan gjenta det samme en gang til. Uten annet resultat enn gjentagelsen. Altså prøv igjen, eller gjør det igjen, eller repeter med ny verdi. At vi slår en bryter av og på inntil vi med en teller som sier stopp ved 10, At for hver gang vi repeterer legger til 1 i en teller, så vil denne ved tallet 10, i binær form, 1010, sende et signal som slår repeteringen av. Sorry, game over. Eller maskin slås av. Eller på, alarmen går.

Dette ligner litt på planteriket også som skal danne næringsstoffer så lenge det får sollys. Da lager plantenes enzymer, sukker, fett og proteiner som andre organismer ikke klarer, unntatt en del bakterier og mikro-organismer. Når sola går ned kommer Game Over. Sollyset, funksjonen, er slått av. Enkelt. Dyr, sopp, må spise slike planter og planteetende dyr for sitt stoffskifte, der det å spise, drikke, er energi til enzymer, og kjemiske prosesser kan da bygge eller utnytte sukker, fett, proteiner.

Hvis og repeter, å gjenta, krever virknings-funksjon. Signalpuls, funksjon, og klokke-puls som styrer perioder når noe kan endres. Alt som virker kan gi et signal som er for svakt, passe eller riktig, eller for sterkt. Om det er en mekanisk stang som skyves, ett hjul som begynner å snurre, en fjær som spennes, en skrue, en jekk, eller om det er en magnetisk, elektrisk, lys, lyd, tone, mimikk, kroppsspråk, noe underforstått, er likegyldig og fullt funksjonelt som slike logiske sammenligninger som funksjon, ikke-funksjon. Alt som er det samme som at vi får en forskjell, og at vi ikke glemmer denne funksjonen.

Å sette inn noe som verdi, 0 eller 1, gjerne gitt signal, funksjonen 1 som gjentakelse, teller, og å repetere dette, eller summere slike 1-ere inntil gitte mengder som er ønsket, ett gitt tall, styrke, kan brukes til tellere, regne- og husk-registrere, og til symboler på display, altså til å skape språk, toner, lys-former, menings-oppsett og menings-kombinasjon, og til sammenlignings-funksjoner for hva som helst. De logiske funksjoner trenger virknings-funksjon, signalpuls, så lenge de tilhører den fysiske natur-utvekslingen. En bevegelse eller virkningsstyrke. Dette betyr også at en total forskjells-funksjon som innebærer både forskjell og forskjell fra seg, altså som væren med endring, eller en utstrekning-bevegelse, romtid kan virke, fungere. Gir signalpuls. Forskjellen.

Vi vet allerede at om noe ikke er til så er det ikke noe videre å snakke om, tenke over, ikke noe å sammenligne, eller ikke noe å sammenligne med. Men allerede dersom noe er til, så er det en forskjell fra intet fordi det innebærer alt en egenskap. Denne kan være utstrekning eller bevegelse eller begge deler når naturen er utgangs-punktet.

Vi kan ikke få noen av disse uten den minste forskjell, eller en forskjell fra at dette ikke er til stede. Om det ikke finnes en forskjell, så vil heller ikke utstrekning eller bevegelse være til stede hverken som den minste eller største tenkelige egenskapen utstrekning eller bevegelse fysisk. Det samme gjelder begrepet 1, begrepet lik/ulik, at det er størrelsesforhold. Verdier. Forskjellene.

Uten forskjell ingen verdier, størrelser. Og mest av alt, at om vi skal ha noe å sammenligne med, en forskjell som viser forhold i det samme eller mellom to egenskaper som bevegelse eller utstrekning, så gjelder det samme også for logikken. At vi må sammenligne med det motsatte, eller ikke tilstede, eller med at noe er der, eller har kommet i tillegg.

Uten forskjell eksister ikke noe, heller ikke 1, 0, eller to like eller to ulike. For at vi skal få to like eller to ulike av samme oppbygning, som utstrekning og bevegelse, så må det forskjell til. Som en forskjell fra annet, til forskjell fra ikke-noe eller noe sammenlignbart, så kan vi få a eller 1, en minste del utstrekning eller bevegelse. Uten forskjell kan vi ikke det.

Her vil noen mene at vi må ha et ekstra stykke utstrekning først før vi får forskjell, eller at vi må ha bevegelse først for at vi skal ha forskjell. Dette er uriktig. Enhver endring eller det neste i utstrekningen er alltid forskjell samtidig, helt likt med at det er den utstrekning det er eller den endringen som skjer. Det samme gjelder bevegelse. Den minste bevegelse er ikke den minste bevegelse om det ikke samtidig er slik forskjell. De kommer aldri før eller etter hverandre. Uten forskjell får vi heller ikke bevegelse eller utstrekning, og heller ikke styrke, virkning.

Det som kommer etter hverandre gjelder bare for rekkefølgen før og etter en kollisjon, at vi får ikke kollisjons-bulkene før objektene treffer hverandre, men slik årsak og virkning gjelder ikke for bevegelse og utstrekning som funksjonene de er. Før og etter gjelder for to objekter, og at det oppstår et neste som en forskjell i virkning, kalt hendelse. En alltid tilstedeværende og samme virkning følger ikke årsak og virkning fordi den er virkende som årsak og virkning samtidig, og kan ikke gi tap eller gevinst i funksjon, altså har alltid samme konstante virkning, energi. En slik funksjon taper ikke energi på en utveksling, men er alltid i balanse. Årsak og virkning i en fysisk utstrekning-bevegelses-verden kommer ikke til som former og bevegelser før utvekslingene er samtidig da dette kreves for at utstrakte former og bevegelser videre skjer i utstrekningen.

Men fordelingen av tetthetsforskjeller i en energi-utveksling vi har funnet en enhetsverdi og mål for, og sammenligner med annen tetthet som tilhører samme energi-landskap vil alltid måtte endre sitt eget og andre energi-potensialer i landskapet, der vi sier at det er forbrukt energi, eller at energien er overført som styrke, energitetthet, bevegelseshastigheter eller formendringer, og viser seg slik som rekkefølgen årsak og virkning. Den totale energien er ikke tapt. Legg merke til dette.

Uten styrke-endringen, utvekslingen kan vi ikke merke at det er skjedd noe som bevegelse eller utstrekning-virkning, forflytting, og ellers heller ikke i noen dimensjonal transformasjon. Bevegelser ville passert uanfektet, også former, der begge er umulig uten utveksling, styrke.

Bare når grunn-funksjonen utveksler som forskjell, oppstår form, egenskap, forskjell i virkning, slik som tetthet og energi-endring som lokal styrke, men ikke uten at tilsvarende energi-utveksling utbalanserer dette samtidig. En slik samtid er ikke samme sted, men en relativ samtid. Utvekslings-retninger vil da bestemme tidsforskjeller og hastigheter som forskjell i bevegelses-lengder, hastigheter for legemer, formasjoner, i forhold til hverandre som tid for styrke-virkninger.

Både utstrekning, endring og bevegelse er originalt også forskjells-funksjoner i samme grad samtidig uansett hva som virker eller skjer, og det samme gjelder for en virkning og at noe skjer. Om noe skjer har det hendt en forskjell. Uten en forskjell skjer det heller ikke noe. Det at noe skjer og tilsvarende forskjell = alltid samtidige, og i samme funksjon.

De som ikke er kjent med dette må gjøres bevisst på at differensialregning, formler som brukes i fysikken som fjerdegrads-ligninger også kan løses med logisk matematikk og mekaniske maskiner.

Hva slags egenskap som da står bak dette er totalt likegyldig. Uten at det er en årsak, en egenskap som grunnfunksjon, at den virker, og selv har denne samtidige forskjells-egenskap, er funksjonen grunnleggende for uansett hvilken naturfunksjon, Dette gjelder også for alt vi henviser til som Gud, bevissthet, vilje, intuisjon, drivkraft, det som vi tror er kilden. Begrepet tro og begrepet kilde forteller ingenting. Det forklarer ikke bevissthet eller fysisk funksjon, og heller ikke overføringer, transformasjonen av egenskaper, former eller styrke. Svaret er meningsløst som forklaring. Ingen ukjent faktor kan komme unna denne forskjells-funksjonelle betingelsen.

Men en enkeltstående forskjell skaper ikke to like eller to ulike. Om derimot to forskjeller fremkommer av samme type, slik som lengder, så kan vi sammenligne om de er like eller ikke, ved å legge dem oppå hverandre eller finne andre måter å bedømme dette på.

Om de er bygd av det samme så vil like og ulike kunne være tilfelle i virkeligheten også, at det fungerer likedan der. Om vi ikke har to stykker kan vi ikke avgjøre om de er like eller ulike.

Det må to stykker av samme type til, eller to deler av det samme for at vi skal kunne sammenligne eller at virkeligheten skal kunne ha to like deler. Dette gleder tall, 0 og 1, av og på, bevegelser og utstrekninger, alt og ingenting, væren eller ikke, egenskaper, og i alle tilfeller innenfor samme type mål, forskjellige mål, og egenskaper.

Om det er forskjellig avstand i det vi sammenligner, kan vi si at vi har to forskjellige utstrekninger eller bevegelser. To sirkler, like eller ulike, har hver sin egen bygning. Tar vi vekk en bit fra den ene sirkelen, så vil den andre fremdeles inneha sin bit på tilsvarende sted fremdeles. Dette er et bevis på at sirklene er forskjellige selv om de er like, at de to er ikke en og samme ringen.

Dette betyr at det er bygningen, altså forskjellen her, enten det er i retning og avstand, eller om det er tall, logiske funksjoner, eller sammenlignings-funksjons-egenskapen, som er den egenskapen som skaper to like og to ulike. Uten den minste forskjell får vi ikke den første byggesteinen hverken i utstrekning, bevegelse, egenskap, styrke, virkning, årsak -virkning.

Dette betyr at vi kan konstatere at den ene, 1, eller minste funksjon, og like og ulike er bygd på forskjells-prinsippet, at uten forskjell får vi ikke det som er, det minste som funksjon av noe vi har her, og heller ikke 2 stykker, at vi kan få to like eller to ulike. At noe er og fungerer og må ha den minste funksjons-egenskap for å fungere, viser også at funksjon og virkning er bygd på forskjells-prinsippet, eller en virkelig aktiv forskjells-egenskap som gjentar seg i samme hvilken egenskap vi sikter til, også i logikken.

For med to like, to ulike, to funksjoner for en verdi plass for hver enkelt funksjon, så kan vi bygge Og, Eller, Både-og, Enten-eller, Ikke, Hvis-funksjonen og gjentagelse, repetisjon. Også ikke-eller og ikke-og-funksjoner. Vi er her avhengig av den enkelte funksjon og dens like eller ulike verdi sammenlignet med noe annet: En lignende funksjons-egenskap, andre funksjons-egen-skaper, eller ingen funksjoner/egenskaper. Dette gjelder all mekanikk, teknikk, den kontinuerlige relative rom-tid-felt-formasjonen til Einstein og ligningene i fysikken. Egentlig i alt språk.

Vi kan ikke ha sammenlignings-evne, egenskap, og heller ikke sammenligne noe, uten disse logiske funksjoner som kommer naturlig av begrepet forskjells-funksjon. Vi må erkjenne at uansett hva vi tenker, føler, sanser, kjenner som behov, eller at noe passer eller ikke, så er det forskjellen vi merker, og har vi ikke noe å sammenligne med som like eller ulike så forstår vi det ikke. Dette er absolutt grunnlaget for lik, ulik, kjent, ukjent, gjenkjennelse og sammenligning. Altså at vi kan bli oppmerksomme, fokusere, oppdage, merke noe som intuisjon og bevissthet, og sammen-ligning gir oversikt, orientering, rekkefølger, både bevisst og i den fysiske årsak-virkning.

Å sammenligne er tilpasning vi ikke kan endre som bevissthetens sammen-lignings-funksjon; utenom at vi trener oss opp i hva som er kjent fra erfaringen og evner ved utfordringer. Men funksjonen er intakt som funksjon, reagerer på forskjell som kan merkes, og det å merke noe er en forskjells-egenskap, sammenlignings-egenskap. Vi merker forskjell både som intuisjon og som bevissthet, og vi sammen-ligner forskjeller og sammen-ligning er selv disse logiske funksjoner, forskjells-funksjoner vi til nå har nevnt som bevissthets-funksjon, og (felt)-styrke-forskjell. Vi trenger forskjell-funksjon for å ha en funksjon, for å få like eller ulike av de samme funksjoner, eller se forskjell på funksjoner, merke forskjell.

Ved hjelp av å merke forskjell, og forskjell i forskjeller, kan vi få like og ulike, og både like og ulike kan sammen-lignes, og danner grunnlaget for kjent og ukjent og da sammen-lignelsen mål, gjenkjennelsen, i hvilken grad noe passer til behov, bevisst eller fysisk stilling, form, tilpasningen, logisk sammenlignings-funksjon. At sammen-ligningen stemmer med noe vi kan sammenligne med, for eksempel behov. Mett. Riktig. Lyst, angst.

Forståelse, mening, oversikt, årsak-virkning-rekkefølge. Ved hjelp av husk, inntrykk, erfaring, minne, at vi har noe i bevisstheten eller i husken som vi kan sammenligne med, er funksjonen til gjenkjenningssystemet, utvidet, informasjons-samlende sammenligningsalternativer, og det vi sammenligner med, og bevisstheten vil da som sammenligningsfunksjon gjenkjenne noe som kjent og ukjent, at vi vet eller kan noe, eller ikke vet, ikke kan noe, om dette teoretisk eller praktisk. Eller om vi kjenner til følelsen, hendelsen, eller ikke.

Om vi ikke klarer å sammenligne med noe, avsløre funksjon, forløpet, er dette ulikt, ukjent, mystisk. Om ikke en virkende kraft, felt-funksjon, forskjells-funksjoner som ligner et holografisk dimensjonert dybdefelt, og som virker slik at dette danner forskjells-virksomme preferanser og virknings-rekkefølger, så vil heller ikke bevisstheten fungere, se forskjell, og årsak-virkning vil da ikke gi en forståelse til sammenligningen som skjer. Som regel vil et behov være inkludert i sammenligningen ved siden av erfaringen, husk. Et behov er betingelse for begrepet mening.

Uten behov vil ikke bevisstheten ha noen grunn til den sammenligningen vi kaller orientering eller oversikt. Meningsløst. Ett behov betyr at det er noe vi trenger eller vil ha, lyst eller ulyst, eller noe som passer, altså manko eller overskudd i forhold til tilpasning eller tilfredsstillelse, eller at noe passer eller er i balanse, likevekt. Og som fort kan endre seg til ny sult, behov etter hva vi trenger eller ikke trenger. Behov er en slags kilde-mål-oppfyllelses-funksjon.

En økende og samlende husk, fungerer som en reserve fordi det kan bli bruk for informasjonen selv om vi i en gitt situasjon ikke har bruk for den. Hvor stor samleevne vi har slik for perifere gjenkjenninger, hvor mye, lite, de trekkes inn i deler av det vi har fokus på er individuelt, og egenskapen til mer samling av informasjon enn det vi trenger, er mulig den arvelige funksjonen, og miljø, erfaring med nytte, behovene, og dermed grad forståelse eller oppdagelsen av øving, læring, livs-påvirknings-prosessen. Behov, sinnsstemnings-relevansens innstilling, humøret, er motivasjons-faktor, skjerpings-grad, om ikke sansesystemets sentralkjerner og husk, bevissthets-prosessen ellers, er unikt effektivt, aktivt.

Vi oppfatter behov kun gjennom forenklede begrep som vondt, godt, ondt og godt, smerte, lyst, glede, sorg, trygghet-angst, behag, ubehag, å like eller ikke like, eller at noe passer akkurat slik vi ønsker og vil, vilje og interesser. Inkludert overlevelse, kjærlighet og hat/sjalusi, angrep eller tilbake-trekning i konkurranse, alvor og lek. Som regel er alle forenet i at primære behov først må dekkes i selve livsløpet.

Puste, temperatur, forholdet bevegelse og hjerterytme, mat, drikke, tømming av avfallet, overleve, leve. Å være holdbare i alle funksjoner. Trussel mot en funksjon aktiverer alle funksjoner og kropps-stillings-bevegelser. Vi kan regne med at det å trenge noe, behov, også er at sansene som skal gi behovene orientering mot dekning av behovet, syn, hørsel, lukt, smak, hudfølelser, bevegelsesfølelser, styrkefølelser og balanse, er utløpende behovs-følere.

Det finnes til og med de som mener at organer er viktig å ha som behovs-trengende mål-settninger, å ta vare på sitt og andres organer, og ikke mener at det er bra at noen blir slått. Så langt at organene, kroppen, har fått status som verne-verdig. Hvordan holde seg holdbar. Det er her det holdbare går i forvirring for moral-forskere, fordi å holde seg holdbar, er langt videre operasjons-spekter enn alle kulturelle moral-begrep, lover, regler og råd.

Fasiten er dypere, så moral krever et dypere utbredt kapittel, da begrepets grunnfunksjon til nå er tidels ukjent, misforstått. Det er problemer med å forstå hva det holdbare skal sammenlignes med. Preferansene mangler for kropp, natur, følelser og bevissthets-funksjoner. Vi får en behovs-krise:

Sekundære behov, interesser settes over eller foran primær-funksjoner, og er alltid over-mettende eller under-mettende i forhold til nettopp holdbarheten. Super-kvaliteten. Hva dette består i, se analyse moral-begrep.

Logikken som bevisst funksjon og som natur-funksjon ut fra forskjells-funksjon er herved forklart. I tillegg vil det spesielle logiske bevis lenger fremme ta opp begrepet 1, lik, ulik, årsak og virkning som beviser hva som er og gir 1, lik, ulik, årsak og virkning. Ikke bare at 1 er gjenkjennelse, kopien, etterligningen, forkortelsen, innskrenkingen til det objekt som 1 er peker til, slik som når noe skiller seg ut. Eller at tall kan peke på seg selv som samme verdi der vi ikke trenger noen dobbel 1-gange-tabell for å sammenligne størrelser, form, og derfor misforstår at tall, matematikk er sammenlignings-funksjoner. Faktisk peker på objekter.

Når vi skal avgjøre om noe fungerer eller ikke, eller beholder sin tilstand eller ikke, må vi ha noe å sammenligne med. Vi må ha det for å avgjøre graden forskjell, lik eller ikke.

Vi må ta opp de viktigste begrep vi benytter synonymt med forskjell, uten at vi tenker over dette i rom, tid og bevegelse, eller styrke, energi som former og egenskaper. Foreksempel har vi begrepet det neste og det forrige, som gjentatt gjelder for begrep som fremover og bakover, der det neste alltid må være en forskjell for at noe videre skal gi retning. Det neste og det videre, er en forskjell, eller forskjellen vi kaller virkning, bevegelse, tid, utstrekning, lengde eller retning, men også som årsak-virknings-rekkefølger enten vi går frem eller tilbake.

Begrep som en forskjell i rom, utstrekning, som punkt, posisjon, den minste utstrekning, gjelder som forskjellen kalt det neste, det videre, som både gjelder for det neste og det forrige. En slik forskjell som det neste, gjelder for begrepene: på-referansen, i-referansen, over, under, ved siden av, bak, foran, ovenfor, nedenfor, bortenfor, hitenfor, til og fra, hos, gjennom, alle form-koordinater overhode og innbyrdes referanser i bevegelser og retninger, i hastigheter og styrke-endringer, og egenskaper. All evne knyttet til rom. Å løpe, eller å tenke at vi skal løpe, og endre retning på løpet, tenkt eller fysisk, henviser til det neste, det videre i rom, som slike teoretiske eller praktiske funksjoner av løp, bevegelse, tid, anstrengelse, styrke-endringer, i naturen, eller den fysiske verden, uansett hvor.

Dette det neste, det videre, det foregående, som er umulig uten den minste forskjell, eller en kontinuerlig sammenhengende forskjells-funksjon, slik som ikke lar seg bygge av matematikk eller geometri, men allikevel er en forskjells-funksjon som ikke slipper omgivelsene annet som en videre del av seg i endrings-prosessene, er også logiske funksjoner.

Spesielt for tid og bevegelse, lengder, avstander, retninger, alt her som utstrekninger, for begrep som volum, størrelser, mengder, hastigheter referert til en og samme utstreknings-forskjells-naturen, hver minste mulige utstreknings-forskjell, samt likedanne neste minste mulige utstreknings-forskjeller, helt klart er samme grunnleggende funksjon for alle disse begrepene. Dette gjelder for hendelse og endring i og av rom, egenskaper, form, styrke i den fysiske natur, og for bevegelse, og for virknings-funksjon i den fysiske natur.

Om den neste endringen skjer i samme posisjon, punkt, slik noen mener, så er dette en forskjells-funksjon, det neste som skjer, som begrepene: var, er, blir, og det videre, forrige, at endringen er det neste som forskjell uansett.

I en fysisk verden vil en slik endring, hendelse, forskjell, aldri ha noen form eller virkning utad noe sted og vil ikke merkes som noen fysisk verden. Det er kun gjennom bevegelse, tetthetsforskjell, form-endringer ellers, at vi kan merke at endrings-forskjellen finnes. Bevegelsen er et produkt av denne funksjonen. En virkning må gi en endring som er refererbare, signalisert til noe annet, det neste i den fysiske verdens utstrekning og som fysiske bevegelses-styrker.

Når grunn-funksjonen er enhet som en bevegelses-utstrekning-differensial-funksjon, så kan ikke det forrige og det videre unnsnippe som prosess-vei. Her kan ikke årsak og virkning slippe unna da de er avhengig av denne samhörigheten i den fysiske verden, altså at rom, tid og bevegelse er en og samme funksjons-virknings-prosess. At bare punktet, posisjonen er alene om virkningen er umulig. Virkningen, tilhører hele kontinuitets-prosessen.

En sammenligning er umulig uten at det som sammenlignes har kontakt-sammenheng. Fysisk eller i bevisstheten. Ellers kan det ikke måles, sanses, merkes, eller bevisstgjøres. Det må være en kontinuerlig sammen-hengende sammenlignings-prosess, kontinuitets-funksjon, mellom en fysisk kontinuitet, bevissthets-kontinuitet og der sammen-ligningen mellom disse er en kontinuerlig forskjells-funksjon, logisk funksjon, om det ikke skal bli brudd i årsak og virkning, og sammenhengen som er forståelsen av egenskap og virkning vi får som oversikts-orienteringen. Bevisstheten både er og viser sammen-lignings-funksjonen, og her avdekkes faktorene. Leddene vises som en sammenheng.

Erfaring med sammenheng eller indre funksjoner som sammenligner sammenhenger, ligger til grunn for at vi har som vane, tro, viten at det foreligger kjent eller ukjent årsak-virkning. Vi kan ironisk sett si at vi ser forskjell på forskjeller i samme forskjell-funksjons-oversikt. Å sammenligne er også en forskjells-funksjon, og er logisk, selv om sammenhengen ikke er logisk satt opp, eller ikke viser årsak-virknings-forløpet.

På spørsmål om bevisstheten er avhengig av, eller er resultat av tidligere prosesser, andre prosesser som behandler faktorene, sammenligningene som vi henviser til i bevisstheten, kan jo fullt være mulig. Som utveksling, prosesser så er, følger virknings-endringer, som årsak-virkning.

Dette unndrar ikke bevisstheten å være den samme sammenligningen som den samtidig oppfatter seg som, at både helheten og endringsforhold i helheten både er bevissthet, og den måten bevissthets-innholdet bevisst oppfattes som. En forestilling eller tanke forteller ikke noe om hva slags forskjeller i slikt er, og er funksjonelt overfladisk i forhold til funksjons-grunnlaget. Tanke, forestilling, bevissthet, kan lett overse, sette til side eller likegyldig-gjøre de funksjoner som de samme begrep er avhengige av for å formes, endres, at innholdet utskiftes, fra hva og til hva.

Et felles begrep som en forestilling, forestillings-innhold, navn, flere navn, ord, eller begrep som en eller flere tanker eller følelser, forteller aldri noe. Vi må vite hvordan forestillingen, tanken, navnet, følelsen fungerer, gjenkjenne dette, og der heller ikke gjenkjenningen er nok, men henviser til en rekke funksjoner som vi må kjenne til, og senere finne ut av hva det dannes av, og hvorfor det virker, som er funksjoner.

Slike funksjoner kan ikke begrep som forestillinger, navn, ord, følelser eller gjenkjenninger umiddelbart fortelle noe om, annet enn at det er de bilder, bevegelser, funksjoner vi avdekker som vi må finne kildene til. Begrepet, et tre, trær, typen tre, forteller ingenting om hvorfor det er trær, hvordan trær virker, hvorfor vi har trær, eller hvorfor og hvordan slikt kan virke fysisk, som substans, eller energi-formasjoner. Alt dette må tilegnes som deler av kunnskap, innsikt, som over tid forteller at det finnes dypere grunnfunksjoner tilstede.

Begrep: Språk, matematikk, tall, ord, symbolikk, lyd, lys, fysisk signal, berøring. De er alle henvisninger, de er alle pekere, de er alle kopier og etterligninger av den ekte kilden, det vi sammenligner med og måten vi sammenligner dette på, eller med. At tall sorteres som tall, er ikke annerledes enn at trær sorteres på samme måte, men med små tall og med posisjoner, så blir tellere og sammenslåtte kvoter tellere, slik som tiere, hundrevis, tusenvis, og tiende-deler, til en lettvin og rask sortering.

Både trær sortert og tall sortert kan henvise til seg selv for deres egen del. Om ikke tall eller annet fantes i verden så måtte trærne klare sorteringen selv som sortering.

At tall henviser til seg selv som pekere, der en, 1, alltid er del av desimal eller mange enere, posisjoner, at de symboliserer 3 stykker av 1, eller 3 mengder av 1, som symbolet 3, og gitt enhet, 1, eller en ting, eller at 1 brukes som en ting, er det som gjør at 1 kan henvise til seg selv som med nettopp en-gangen, der tallet 1 er pekeren selv, som at vi bruker tall eller matematikk som tall eller matematikk for tallene eller matematikkens egen skyld. Det finnes ikke noe nytt eller spesielt i dette sett fra et logisk forskjells-funksjonelt sammen-lignings-alternativ. Det kan lett finne unike mønstre, og proporsjoner, noe alt kan være likedan utgangspunkt for som sammen-ligning. Men ofte mye mer tungvint.

Ord som: med, av, på, ved, i, gjennom, løsne, sette på, sette, flytte, ta av, feste på, feste, gjøre, bruke, handle, reagere, aksjon, reaksjon, er umulig uten den sak det skjer en forskjell med, eller skjer en forskjell i, eller det som er, og som det skjer noe i forhold til, den som gjør noe, og det som en gjør noe med. I slike tilfeller er ånd, bevissthet, åndelig, verdslig, følsomt, følelseløst, bevisst, fysisk totalt likegyldig i forhold til at noe passer, er likt, ulikt, er holdbart eller ikke.

Dette gjelder også begrepsfunksjonene: mer eller mindre enn, hastigheter, fullt, mettet, tømt, istykker, trykk, vakuum, umettet, dårlig eller bra i forhold til en likevekt eller balanse som er en middelværdi i forhold til et mål, stilling, behov eller fysisk tilstand vi sammenligner med som et utgangspunkt. Alle disse begrepene viser relasjoner, tilstand og annerledes tilstand. Dette er relativiteten fysisk, bevisst.

Vi må ha det som noe kom av eller tas av, og det som er konsekvensen av fra eller til, eller er tatt av. Det samme gjelder alle begrepene. Å være i noe, er i stedet for utenfor, fra, av, vekke fra den sak vi sikter til. Eller at det noe som noe er i, står i forhold til det som det er i, eller i forhold til andre funksjoner som noe befinner seg i, finnes i. Om noe er i midten av et bord, om så treverket selv, så er dette i midten av bordet i forhold til resten av treverket i bordet.

Dette gjelder også lengden til treverket i bordet i forholdet til materialet eller styrken i bordet, fordi bordene kan være like lange, tykke, ha samme eller ulik tetthet med forskjellige stoffer som er blandet, eller at det er ulik styrke i bordene. Bevisstheten har det likedan.

Vi kan ha en større helhetsfunksjon i bevisstheten enn bare følelser, det vil si at logikk, evne til å sammenligne noe, og behov, humor, sansning, bevegelser, er alle egenskaper som merkes i bevisstheten, slik at følelser er ikke alene som egenskaper, selv om de skulle ha samme grunn-funksjon om alt kommer til bunns i funksjoner, hva vi vet.

Det er på tide at vi må forstå at ethvert ord er en peker til nettopp ord, eller til den kilden som gjenstand, handling, prosesser, former og egenskaper handler om eller er. Selve innholdet i ordet omfatter sjeldent alle egenskaper ved det navngitte. Vi kan kjenne igjen begrepet bil, og vite hva en bil er, uten å forstå hvordan en bil virker. Vi kan vite hvordan en bil virker uten at det betyr at vi klarer å reparere denne, eller erstatte denne.

Det er heller ikke sagt at det er umulig å forstå seg på, eller å reparere denne bilen. Men det betyr ikke at vi forstår grunnlaget til energier og lover i naturen, eller hva stoff egentlig er eller kan fungere som det gjør. Begrepet hardt, absolutt rent stoff, forteller ikke hva hardheten, fastheten, stoffets funksjon virkelig er, eller at slik substans, konsistens, er til, er som det er, eller er oppdelt i mangfold, eller skulle søke hverandre eller skille lag med hverandre, noe som gjør elektriske, magnetiske og gravitasjons-egenskaper mystiske i forhold til ett ellers hardt virkningsløst stoff, eller punkt. Dette er da helt ut i det blå, og motsigelsesfullt. Det stemmer ikke med stoffers virkninger, funksjoner.

Allikevel er ordene alltid pekere til det vi sammenligner med. Om vi har hørt om noe som vi ikke riktig forstår hva er, eller hva det benyttes som, så kan det også være ganske usikre forestillinger vi har om denne saken. Ofte gjør slik usikkerhet at våre pekere, anelser, peker på feil kilder, eller også ukjente kilder, og vi kan fort komme til feil utgangspunkt, kilde, løsning.

Nå er det på tide å ta opp flere viktige begrep om språk, slik som semantikk og syntaks. Dette handler om sammen-lignings-funksjoner. At frukt, mat, kjøtt, sopp, drikke-varer, vann, alt som kan brukes i hus, gis navn og kan gjenkjennes, også slik som lukt, smak, hørsel, syn, berøring og hudfølelse, bevegelser og balanse, sult, pustebehov, sovebehov, våkenhet, smerter og lyster, behovsdrifter i kropp og bevissthet, er slik vi fort forstår er gjenkjennelser, og som vi lærer om og som vi husker, og har egne erfaringer med. Jobb og lek, fred og krig, vennskap, fiendskap. Dag, natt, og himmellegemer. Naturen så langt vi kjenner denne. Gjenkjennelsen, husken, følelsene av det som finnes i natur og sivilisasjon, kultur.

Men for å illustrere det vi ikke alltid så lett forstår er sammen-lignings-funksjoner så skal vi nettopp se på begrep som handler om tilpasning, like og ulike, balanse, likevekt ro, uro, og som handler om hvilken grad noe passer eller ikke, sammenlignings-funksjoner, forskjells-funksjoner. Ved første øyekast, oppfattelse, kan det virke som at et begrep som å reparere, og et begrep som justere, er helt forskjellige begrep. Men om vi tenker at å reparere er å sette noe i stand så det virker funksjonelt slik det skal, vil vi se at reparasjonen er en tilpasning som er likevekt, balanse, maken til, slik det var originalt, eller fungerer like godt, at det nå er passe bra.

At det passer med behovet, forventningen, utseende og virkning, og passer til slik det så ut i styrke og kan godkjennes, at noe er tilpasset godt nok til et mål, et utgangspunkt, det vi originalt hadde å sammenligne med. Det samme gjelder å reparere for eksempel en lås, der reparasjonen ikke går ut på å reparere, bytte ut deler, men skru til en skrue eller metallplate slik at alt er i riktig stilling igjen slik at låsen ikke gnisser i kanter eller treffer feil på hullet som låse-stykket skal gå inn i. Vi kan si det samme om et kjæreste-par som skal se på en film, og vil være tett inntil hverandre, holde rundt hverandre når de ser filmen. Ikke alle stillinger er like gode der og da, og de ønsker å tilpasse seg best mulig begge to slik at de ikke havner i en ubehagelig stilling som sliter på dem.

Når vi justerer på noe, betyr det også at vi vil finne utgangspunkter som virker bra slik vi har behov for. Å lytte til radio når FM-senderen kanskje forstyrres, satellitt, antenne, vær, strømstyrke, alt som gjør at man sender på annen frekvens, og skaper skurring i radioen, så prøver vi å vri på knotten for at mottaker-kondensatoren skal ha riktig og best flate som gir god lyd. Her vet vi ikke hvor sendeområdet er, men vi lytter oss frem ved å skru inntil vi finner lyden god igjen.

Det samme gjelder en rekke innstillbare motstander i tv, radio, datamaskiner, mobiler, og det samme for alt overvåkings-utstyr, radar, satellitter, rom-teleskoper. Vi tilpasser alt etter behov vi er kjent med, eller tilpasser det nye til en tilfredsstillende balanse fysisk som vi føler oss vel med. Eksempel kan være temperatur i rommet eller dempingen og fargen på lyset.

Dette at vi mangler riktig plassering, stilling, virkning slik vi vil ha det, eller for at en teknisk eller fysisk ting skal virke best mulig riktig, handler om å søke, lete og å finne. Å søke har med en mangel å gjøre, eller ønske om noe nytt, annet, noe som kan dekke nysgjerrighet, en irritasjon, et legemiddel, mat, aroma, hva som hender, arbeid, hobby, lek, livsmening, tro, eller for den sakens skyld vitenskapelige informasjonen om noe. Praktiske ting i hverdagen.

For den sakens skyld, forsvar av seg selv, landet, dyra, planter mot uheldige virkninger, sykdom, eller fiendskap. Like meget om forsoning, fred, kompromiss som i politikk eller mellom grupper, saker i domstoler, og ellers bare å tilpasse seg hverandre som gruppedlemmer i familie, firma, samfunn og natur.

Å søke, lete, finne, er ofte etter kjente emner en vil ha tak i, huske eller bruke på en eller annen måte, slik det en søker etter passer til, er tilpasset, fyller behovet, ofte kalt tomrommet. Gi mening, finne en tilpasning som gir mening til noe som en synes mangler dette som funksjon. Om vi har lært noe, husker dette, vet hvor vi skal lete, finne noe, så går dette ofte raskt, andre ganger så store mengder, utfordringer, at det kan ta så lang tid at vi gir opp og finner på noe annet så lenge.

Men om vi ikke vet helt hvilken tilpasning som er riktig, hva som passer, så må vi prøve os selv, og da er dette det samme som å sammenligne, tilpasse noe, og da er også dette langt enklere når vi vet hva vi skal benytte for å finne frem til riktig sak, stilling. Slik som når vi skrur på radioknappen for å finne riktig frekvens, eller en digital søker for kanaler.

Om det ikke er kjent hvor vi skal lete, og vi ikke er sikre på akkurat hva vi leter etter som dekker behovet, altså passer til de ting vi synes mangler noe, eller som dekker et behov som gir mening, eller gir godt humør, eller som også mange ønsker, ta livsvanskeligheter hos seg selv eller andre på alvor fordi en synes det er for dårlige løsninger slik som det er, så kreves det ofte langt mer jobb. Noen kan allikevel mene at det beste er å slappe av og la fantasien eller roen virke rensende for forstyrrelser slik at en lettere kanskje finner noe interessant som kan fylle, tilpasses, de mangelfulle behov, livsmening, praktiske saker som kan forbedres, tilpasses som noe bedre.

Vi har ikke behov for å stille noe inn, tilpasse eller lete etter noe om vi ikke har behov. Et behov er gjerne noe av våre primære drifters mangler, sanser, følelser og erfaringer vi har med de naturlige behov, men som uventet nok finner en mengde tekniske og teoretiske løsninger vi ikke har maken til naturlig i naturen. Vi gjenkjenner da ikke så lett hvilke naturbehov eller kombinasjoner av disse vi dekker.

Allerede når mykheten, fargen og lukten på en dyne, et møbel, så mister vi kombinasjons-forståelsen av behovet lukt, fargesmak, mykhet som 3 behovs-sanser vi har for trivsel i naturen som naturlige behov. At det er teknisk gir det form, at tross det kommer fra naturen så gjenkjenner vi det ikke som natur. Heller som noe helt nytt og smakelig.

Men å sove, ligge behagelig, ha god lukt i en fargestemning vi liker, kan opphøye oss, gi oss følelse av velvære og trygghet, omsorg. Dette er ikke det vi ser når vi faller for noe, ofte nytt, eller finner igjen noe gammelt vi hadde slik opplevelse med. Dette estetiske, smakelige, er altså oftest den positive siden av gradestokken av det å like noe eller ikke, behag, ubehag, skjønnhet eller obskønt, forferdelig. Det enkle med estetikken, og at sansen endrer seg med andre stemninger, er det sjeldent folk oppfatter og overlater dette ofte til hengivelsen, bruksforhold, behovs-dekningen så sant det er mulig. Er noe bedre enn det vi tidligere har opplevd blir vi overveldet, overrumplet, overrasket, ofte i sterk men positiv grad, og derfor hektet, fasinert, kanskje avhengige straks, av plagget, filmen, personen.

Når vi søker i ett større ukjent område etter noe som passer oss, uansett hva det må være, så sammenligner vi. Det å søke er en sammenligning-funksjon, og det å lete er det samme. Det å finne er også en slik sammenlignings-funksjon, og først da kan vi prøve ut om dette passer akkurat, eller virker godt eller dårlig slik at vi gjerne søker videre for bedre løsning, eller blir hektet, blir glad for det vi har funnet, og at behov, mening er oppfylt over vår forventning.

Slikt er for ung og gammel det som gjerne gjør at mange, små og store grupper, finner mange like interesser som er typisk i samfunn. Sport, musikk, teater, dans, filmer, biler, båter, fly, motor-sykler, spill, dyr, turer, møbler, klær, sminke, parfymen, data, jobben sin, hjemmet sitt, familien, alternative retninger, vitenskap, hobbygartner, samlemanier, alt som er skummelt eller mystisk, mirakler, tro eller viten. Det meste av dette er forbundet med bevegelsesmåter som tilfredsstilles, å mestre situasjoner, i mange sammenhenger erfaring og trening som kan sammen-lignes med mange dagligdagse, eller sjeldne tilfeller, der vi kan bruke våre evner til å finne en god løsning, eller en vei ut av problemer eller farer.

At noe passer, eller tilpasses, balanserer, harmonien, holder likevekten, fengshui, er det manglende emnet, eller den nye opplevelsen som ny mal for et behov, er det vi prøver å oppnå en likhet eller funn av, selv om mange er hektet på erfaringen med finere, enda finere, mest fint som målestokk i utvikling hele tiden, men som da er tilpasnings-malen. Fra kamp til kamp, fra kjole til kjole, ikke minst, mann eller kvinne, barn, shopping.

At noe passer fysisk i hus, i naturen, som slik stoffer kjemisk i naturen og som former tilpasser seg, oppløser seg og sammensmeltes, eller som på grunnlag av størrelse og form kan passe i hus, hager, passende egenskaper, slik alt fysisk har tilpasninger eller passer, også etter natur-lovenes forming av verden, slik virker det med behov, følelser, sinnsstemninger, husk, sammen-lignings-evnen, bevissthetens oversikt, orientering, oppfatninger av rekkefølger, samstemthet, årsak og virkning, for den enkelte person, grupper og samfunn fra øyeblikk til øyeblikk og over lengre tidsperioder for varighet og endring av behovs-tilpasninger.

Og tilpasningen i alle menneskelige evner og egenskaper, bevissthet og følelser, og i naturens lover og former, samt naturens virkninger, bevegelser, har det slik at tilpasningen om noe passer sammen eller ikke, er nok eller ikke, er både for evner og egenskaper bevisst og fysisk slik at de er graden like eller ulike som tilpasning, at noe passer sammen eller ikke som er avgjørende.

Og det er her like og ulike som den logiske funksjonen kommer inn i saken som er like gyldig for intuisjonen og bevissthetens evne til å merke forskjell, på hva det er, eller hva som mangler, hva som hender, kan skje, vil skje. Tilpasning, at noe passer, og bevissthetens sammenlignings-egenskap er altså begge funksjoner som sammenligner like og ulike, bevisst, ubevisst. En slik sammenligning-funksjon av like, ulike, passer, passer ikke, er bygd på forskjells-funksjon-prinsippet som skaper like og ulike og deres tilpasninger. For bevisstheten, sammenlignings-funksjonen. Er denne lik med, passer til, det samme som, det vi sammenligner med, eller det som mangler.

Vi kan se på begrep som å innstille, justere, kalibrere, reparere, fikse, mekke, helbrede med medisin eller fysiske inngrep, rette inn, gipse, oppretting, gjøre i stand, få noe til å virke bra nok, rydde, sortere, alfabetisere, nummerere, arkivere, kryptere, lokalisere, redde noe, alarmere, signalisere, symbolisere, at: = sammenlignings-funksjoner, sammenlignings-forsøk, tilpasnings-funksjoner. Alt like meget som i fysisk naturs prosesser, mellom bevissthet og fysisk natur, mellom bevissthetsforhold.

Alt dette følger ett forsøk på å sammenligne noe, ha oversikt eller orientering, veivisning, at vi sammenlikner med noe som det skal tilpasses, at det passer eller er passe, altså så langt likt med det som vi sammenligner med for å være forer nøydt med resultatet. Alle disse begrepene er sammenlignings-prosesser, ikke ulikt det å søke, lete, finne, eller det å prøve å få til noe, finne ut av noe, slik som å finne utvei vekk eller til en kilde.

Ofte er likhetsgraden veldig klar og bestemt, andre ganger er likhetsgraden at en oppnår det som er holdbart nok uansett usikre veier eller metoder som er benyttet. Målet er å ha klart det, at en fikk det til, at det lot seg gjøre, at det passer til, er passe, og at likhetsgraden er oppnådd for kortere eller lengre stund, nok der og da.

Alle andre ord vi lager står for alle typer sammenligninger av det som ordene henviser til. Sammenligningen gjelder også for hvilke sammenhenger sammenligningen foregår i. Dette gir menings-rekkefølgen til setninger, der sammenstillingen av bokstaver, ord, gir sammenligningen som like med det vi sikter til eller kopierer. Det vil si det vi etterligner med ord, og som ord og setnings-sammenhengen viser rekkefølgen til, en slags årsak-virknings-rekkefølge, og som viser at ord er pekere, utskillelser, forskjeller som med andre ord i sitt forskjells-mønster viser en tings form eller bevegelse, eller en hel prosess, hendelse.

Disse likheter med det vi henviser til med ord viser at ord er sammenlignings-oppstillinger lik med det som oppdages, skjer, mottas, eller som sendes ut, og som virker som signaler vi kan gjenkjenne som sammenligningen med det vi sikter til. At vi både kan reagere på mottak og gi melding som påvirker omgivelser fysisk eller bevisst i et sammenlignbart likedan mønster, form eller som en prosess som fortelles eller skal utføres, eller altså forstås, sammenliknes bevisst.

Semantikk handler om det vi kan si **fortolkninger**, og fortolkninger er sammenlignings-prosesser. Vi sammenligner, og både dialektikk, fenomenologi og hermeneutikk er slike gjensidige avhengige inkluderende sammenlignings-alternativer som må være med hver gang for at vi skal forstå en sammenheng. Elementene, metodene, definisjonen av begrepene, elementene, og utførelser, prosesser som skjer, og hvilken sammenheng vi skal forstå noe i, eller flere forståelsesveier for samme prosess om flere følger med på dette, og slik vi endrer forståelsen over tid, eller som flere utprøvelsesveier ved for eksempel forskning eller forsøk på å forstå hva en annen mener.

Syntaks handler om hvilken sammenheng noe står i. Syntaks er også en alminnelig sammenligning av elementer og prosesser so ord, språk, miming og symbolikk, lyd, lys kan gi som virkninger, hint, som pekere til saksforhold enten det er lek eller alvor. I Jeopardy hadde datamaskinen vanskeligheter med å forstå sleng-uttrykk eller mote-begrep som ble brukt som inn-begrep for tiden. Datafolket mente at de måtte gjøre noe med syntaksen, hva nå dette var.

Dette ble avslørt gjennom at de fikk datamaskinen til å gjøre søk på internett i populær-blader, internett-uttrykk og snakke-spalter her, forside-stoff om inn-saker og popp, mote, trender, og sammenligne mengder og saker som de enkelte nyheter refererte til her. Dette er en stor sammenlignings-operasjon, men ikke større enn at det gikk på få sekunder. Nå vant maskinen for første gang over ekspertene. I utgangspunktet er dette kun en sammenlignings-operasjon, men at en må vite hva og hvor en skal søke og sortere i også. Humor, mote, trender er sammenlignings-stoff.

Vi kan fort glemme at å se, høre, smake, lukte, berøre, kjenne, bevege, behovsfølelser, også er sammenlignings-prosesser på lik måte. Også hvor vel vi føler oss i kropp og sinn, selv-følelse, og følelsen vi har av å være i verden, være til. Hvordan har vi det? Bra, dårlig, passe, og uendelig med nyanser i mellom der vi kan tenke oss bedre og dårligere enn det vi nevner, eller også hvor mye mer eller mindre tilpasset noe kan være. Kamera, mikrofoner, måleutstyr, er bygd med samme formål for tilpasninger og sammenligninger.

Når historie, eldre språk, kulturgjenstander og skjeletter, fossiler, annet blir funnet, så kommer tolkning av betydningen inn som sammenligning av alle menneskelige behov og kultur-natursituasjonen frem som viktig:

Hva betydde noe i denne tiden, kulturen, sakstifellet? Hva finnes av sammenligninger vi kjenner til i dag? Rekonstruksjon av miljø, de fysiske omgivelser og hva en der kan lage bruksutstyr av, funn av utstyr, medisinske urter, smykker, klær, bål, tegninger, og sammenligning med de færre kulturer som har liknende og lever i dag, kan gjøre at forskere kan gjette seg til hva bruksgjenstand eller symboler handler om og slik avsløre språk-koden, tellemetode eller hva et ritual handler om. Så utprøves dette. Om det da kommer frem plutselige klare informasjoner i flere sammenhenger er det lenger ikke tvil om at språk, telling, kultur-tilstander og ritualets formål tildeles er avslørt.

Mange behovsformer er like slik på både dyr, mennesker i fortiden og i det siviliserte moderne samfunn, slik at gemytt, humør, sinnsstemninger, sanser og behov, følelser, angst, lyst, behag og smerte følger liknende faktorer og adferder. Alle disse undersøkelsene er sammenlignings-funksjoner der vi er avhengig av om vi finner noe likt eller ulikt som sammenligningsbart.

Vi kan benytte både at noe passer, og at noe ikke passer, at noe likt med, eller at noe er ulikt med, to former av forskjells-sammenligninger, for å elimineres eller sortere forhold, og den avgjørelsen om motsatsen av det vi sammenligner med er ubevisst eller bevisst med uansett. Vi kan si at når noe er likt med saksforholdet, så er automatisk det ulike med saksforholdet eliminert. Om vi eliminerer det som er ulikt med saksforholdet, eller samler dette, så er kun det gjenstående det som kan inneholde noe som er likt med saksforholdet.

Både deduksjon og induksjon er sammenlignings-faktorer av like og ulike. Det samme gjelder falsifisering og verifisering. Om vi kan knekke, eller ikke klarer å knekke holdbarheten i et bevis, påstand, utsagn, et saksforhold, innhold, informasjon.

Til tilpasning, at noe passer eller ikke passer, likt eller ulikt med, at vi kan se forskjell på noe som sanseområdet, behov, tilstander, følelser, bevissthet, oversikt,

Om følelser, følelsesstyrte, hvorfor forandrer våre evner og egenskaper seg ut fra miljø, erfaring, øvelser, trening, opplevelser. Om noen lever lenge i mørke, får de fleste et utrolig godt mørkesyn. Mange dyr er spesialisert og tilpasset ulike ekstreme miljøer. Både pels og sanseorganer endrer seg til omgivelsene, også hudfarge og sanser hos mennesker. Tenner og hud endrer seg ut fra klima, også ofte skjelettet.

Hvorfor skulle lyster og smerte å ha grenser, eller at angst har grenser, at vår angst for noe forsvinner eller dukker opp, forsterkes eller svekkes. Hvorfor skal sanser, behov ved økt påvirkning gi sterkere reaksjoner, slik at nervene får sterkere reaksjoner, slik at både bevegelses-refleksjoner og følelses-affekter, smak, lukt, hørsel, syn, hudfølelser ved sterkere signaler gir sterkere følelser. Om en musikk-festival øker lydnivået fordi musikkstykket er lagd slik, eller at høyttalerforsterkerne skruses opp, så reagerer de som liker stykket entusiastisk, blir mer ivrige, mens de som ikke liker stykket får sterkere motvilje, frustrasjon av det samme stykket. Men følelse-styrken av bra og dårlig øker hos begge grupper.

Behovet er inkludert i denne sanse- og følelses-opplevelsen, og reagerer etter samme mønster, likt slik vi kjenner styrke-økning mens vi blir sultne, trenger mat, sultfølelse som øker likedan, og at metthet når en grense der vi ikke vil ha mer, at det blir sterkere og sterkere motvilje mot å spise enda mer.

Vi reagerer i takt mellom behovet og følelses-styrken, at sanser blir slitne, og da dempes lysten til å se, behovet for å se videre, selv om behovet vet at det er viktig å se videre. Behovet og sansningen, behovet og følelsene vi har med dette, sansene og følelsene, virker satt i samme takt, samme kobling, benytter samme signalsystem i kropp. At vi smaker og trekker til oss tungen refleksivt på vond smak. Og som ofte er for sterk for oss eller fordervet mat, eller gir sterk reaksjon fordi vi hadde rester etter en annen smaks-kilde i munnen fra før.

At vond lukt fra omgivelser kan få oss til å miste matlysten, ikke orke å spise. Og så fort som det kan skje. Alt tyder på en kobling der affekt-styrke, smakstyrke, smerte, lyst, at affekt, behov, sansing, følelses-styrker er direkte samsvarende med hverandre. Dette gjelder selv om erfaring, husk, vaner og bevisst viten og vilje, en behovsstyrke-grad, ønsker som driftsvirkninger, oversikt, orientering, om bra eller dårlig vi vil tilegne oss, fortsatt er behov som er tilstede. Når vi kommer unna den dårlige lukten vil vi fortsatt være sultne og vi vil spise.

Om vi fremdeles er i fare vil vi fortsatt lete etter en utvei. Bevissthet, husk, behov som trenger dekning, er jevnt aktive, og som vi vet balanserende i de fleste tilfeller som tørst, sult, pustebehov, og temperatur-regulering og søvn, hvile. Bevegelse, anstrengelse, styrken vi trenger for å nå dekning av behov er viktig. Men naturlige bevegelser og styrke kommer i fare om alt vi trenger kan bestilles på mobilen. Matlaging, butikk-kjøp, all bevegelse som trengs faller bort, og behovet for bevegelse for anskaffelser faller bort. Om vi ikke bruker synet i 3 måneder så visner øyenerne bort, og om vi tetter igjen ører kan vi svekke hørselen likedan. Om vi bare får intravenøs næring kan svelgemuskler, smakssansen bli redusert.

De egenskapene vi tilegner dyr som faste egenskaper, er altså fullt endringsbare slik også menneskets sanser og behov er endringsbare. Og dyr og mennesker som primære behov, sanser er veldig like på denne måten. Både dyr og mennesker tilpasser seg samme vei ved å forsterke eller svekke en sans, behov, følelsesvirkning etter tilstander vi kommer i kontakt med. At vi arvelig sett er født påvirknings-bare slik er en sak for seg.

Men at miljøet kan endre den fysiske sammensetning av gener, arv, cellesafter, nærings-stoffer, stoffskifte, og endrer tåleevnen gjennom livet er likedan på dyr og mennesker. Robust-graden er ofte forskjellig. Et menneske kan endre kan i forhold til et annet menneske eller dyr endre sine egenskaper og evner saktere eller fortere enn hverandre, eller at endring inntreffer på ulike stadier. Mye vi ikke trodde kunne være intakt av organer eller husk, eller sanseegenskaper, bevegelsesmulighet, forbløffer oss som restaurer-bare, og at de virker igjen.

Begrepet undersøkelse betyr at du har noe å sammenligne med. Dette kan være at du først vet hva saken gjelder, og vil finne et ledespor som handler om dette. Om du bare ønsker å vite noe som har med naturen å gjøre så søker du rundt etter dette, og finner noe som handler om dette, og om det virker interessant, som kan gi opplevelse eller oppdagelse av noe, så starter undersøkelsens mål-søken for opplevelse eller oppdagelse.

Dette er informasjon for orientering eller oversikt som gir oss en følelsesgrad eller fornuftslogisk opplevelse, oppdagelse, som en oversikt eller orientering vi kanskje husker og som utfyller vår kunnskap om opplevelser og viten, orientering vi senere kan benytte som sammenligning-funksjon etterhvert som det er behov for dette.

Sammenligningen vil her søke etter like vi kan sammenlikne med fra før av fordi dette ofte øker forståelses-graden, altså sammenligningsevnenes mulighet til å skille mellom det som passer eller ikke, like eller like med nye opplevelser vi har i fremtiden eller har opplevd i fortiden. Flere svar, og et svar er hva som er lik med, =, lik eller tilnærmet lik noe. Vi benytter alternativ lik med når vi søker, sammenligner, der vi kan sette inn flere variabler, funksjoner som vi skal finne tilsvarende likheter med. Om det vi søker, husker, sanser, har behov for, føler virker som det er i samsvar med det vi oppdager, fester vi oss med dette, og om svaret virker noe ulikt, usikkert, søker vi ofte videre etter ett bedre samsvar, større likhetsgrad.

At undersøkelsen slik viser at dette er en sammenlignings-funksjon er sikkert. At vi må se forskjell på noe slik som to like eller to ulike, at noe er likt med eller ulikt med det vi søker, og vi kan ikke få to like eller to ulike uten forskjells-funksjonen som gir disse alternativer.

Det samme foregår når vi tester noe, når vi bedriver etterretning etter opplysninger, skal rette opp informasjonen som nyheter eller som sikkerhets-sammenligning. Det samme foregår i fred-krig, vennskap og fiendskap om det som skal passe inn som funksjon her, lik med ødeleggelse eller grunner for å få igjennom det som en vil ha vekk, unna seg, og hva en vil ha, ta, til seg, som vinning, makt, dekning av følelser som kan tilfredsstille et behov eller følelse en vil ha eller ikke vil ha.

Eksperimentet handler om samme oppdagelser. At vi finner løsningen, årsaken, sammenhengen, eller at vi vil finne hva en prosess, materiale, reaksjon kan brukes til, noe som gir mange doble sammenligninger. Ut-prøvelser! Evaluering, eliminering, etterforskning handler om samme type sammenligningsfunksjoner.

Eksamen, tentamen, kunnskaps-prøver, øvelser, trening, er liknende sammenligningsalternativer. Vi har vist at semantikk, språk-forståelse, kryptografi, dialektikk og fenomenologi, definisjons-forståelse, er slike sammenligningsfunksjoner.

Det er forskjell på å sammenlikne med det likedannde, og lignelse, et annet slags tilfelle. Litt mer humoristisk: At: Det er forskjeller på forskjeller.

Forståelses-formene våre kalles ofte hermeneutikk, oppdagelses-relevante tilnærmelser, og som kan variere ut fra vår sinnstemning, humør, lynne, følsomhets-attityde, og ut fra omgivelsenes påvirkning av enhver sort. Og husk, erfaring, tidligere opplevelser, hendelser. Drømmene våre er avhengige av opplevelses-signaler, og mange drømmer om noe fra hverdagen. Har vi sett en spøkelses-film kan mange drømme ekstra om dette fordi det ukjente gir så mange kombinasjons-muligheter da egenskaper og evner ikke gis noen begrenset ramme fordi det er ukjente faktorer i bildet, og som ukjent, uidentifisert blir det «mystisk». Mer skremmende. Vi kan tro hva som helst om det vi ikke vet. Enkelte ganger faller drømme-mengden sammen med virkelig hendelse.

Sammenlignings-funksjonen gjelder for alle vitenskaps-filosofiske definisjoner, vitenskaps-deduksjoner, årsaks-forklaringer, induksjon, deduksjon, numerologiske og matematiske, geometriske sammenligninger. Verifisering og falsifisering. Grader av sinnstemninger og livssyn, egne opplevelser, følelser, påvirker sammenligningsevnen i grader forstått og misforstått sammenheng av årsaks-forløp eller årsak-virknings-forklaring. Å rette opp, gjøre i stand, å få noe til å være holdbart nok, gjennomføres etter sammenlignings-funksjonen. Å huske noe, sterkere eller svakere, handler også om sammenlignings-egenskapen.

All informasjon, kommunikasjon handler nettopp om dette. Alle data, signaler. Ingen signaler har mening uten virkning, det som får utsending, form og styrke og utløsning av signalet, og slik signalet transporteres, overføres, transformasjonen, og virkningen som signalet gir fra seg hos mottakeren. Dette er sammenligningsgrunnlag. Informasjon er og blir sammenlignings-grunnlag. Alt er hva det passer med eller ikke. Vi kommer aldri unna forskjellen i styrken og forskjellen i informasjonen til virkningene. Virkning, styrke og forskjells-funksjons-grad kan ikke separeres fordi det er det samme. Faller en av disse ut faller alle ut.

Styrken kommer også inn ved begrep som Skjønnhet, det gode, godt, lyst, obskønt, det onde, vondt, smerte. Mange synes både lyst og smerter er lidelser, for om vi ikke hadde lyst, behov, så slapp vi lidelser om vi ikke fikk det vi hadde lyst på. Men å ha det bra er neppe en enestående lidelse. Angst for at noe godt skulle opphøre. Det å dempe fysiske virkninger eller bevisste følsomme virkninger, eller forsterke fysiske virkninger eller følsomhet, er også sammenlignings-funksjoner, retning og styrke som reguleres. Å regulere noe er selv slik funksjon.

I språket legges de mye vekt på hva som er subjekt og predikat, verb, objekt og subjekt, hvor mye av dette bytter benevnelse om vi bytter plassen til subjekt og predikat og kan oppnå det samme. Det er verbet eller bindingsordet som skifter retning, men med og-begrepet blir det likegyldig. Ikke når vi bygger noe, eller setter sammen noe, eller plukker det fra hverandre. Begrep som abstrakt og konkret er private oppfatninger.

I Hegels og Platons ide- og forestillings-verden finnes det ikke noe konkret. Heller at det fysiske er åndskraft, immaterielt og mystisk uforklarlig. Egentlig er det kun funksjonsrekkefølgene som teller og den enkelte funksjon, og samspillet funksjoner, som er sammenlignings-funksjoner for like, ulike, tilpasningen fysisk og bevisst, eller tilpasningen mellom det bevisste og fysiske.

Innenfor teknologi og data, samt kommunikasjons-utvikling, forsknings-utvikling gjelder også sammenlignings-funksjonene. Vi kjenner dette igjen som **return, enter, game over**, alt som sammenlignes som **shift** av verdi, neste avsnitt, start og stopp. **Return kan bety repeat, tilbake, neste**. Alle logiske variabler kan defineres i forhold til en bestemt sak, eller på en bestemt måte, funksjon, virkning som fysisk bevegelse eller bevisst valg-funksjon.

Det samme gjelder nye program, systemer, eller krav fra internett-systemer som krever at noe skal tilpasses, kalt oppdateringer eller justeringer. Stort sett vil slik tilpasning, sammenligning som skal gi lik funksjonsmulighet, bli kalt kompatibilitet som da er tilpasset samarbeids-funksjon mellom programmer, systemer og maskiner.

Om en vil rette opp feil kommer virusprogram for å fjerne slike dårlige tilleggsfiler, eller at vi må tilbake stille eller reinstallere systemet eller programmet.

Backup, kopi, lagring, er altså en sammenlignings-funksjon. Kopier, pekere, etterligninger, symboler som språk, tall, geometri, er slike gjengivelser, gjen-kjennelses-signaler for sammen-ligninger. Disse verifiserer forskjeller på like og ulike. Dette viser igjen at sammenliknings-funksjoner og gjen-kjennelser som likt, ulikt, kjent, ukjent, er bygd på grunnleggende forskjells-funksjonalitet. En funksjon du aldri kan ta vekk fra noen eksistens.

Bevis: Deduksjon, Erkjennelses-teori-sats: At vi merker forskjell: Som like og ulike, uansett hvilket tema vi tar opp: Konklusjon: Bevis for forskjells-funksjonalitet hos tilværelses-former, og hva denne handler om, og funksjonelt virker som.

Dette er hva jeg legger til grunn for Bevis på forskjells-egenskapens funksjon som deduktiv del, virkning, funksjons-egenskap ved alle tilfeller der vi har Induksjon og Deduksjon, ethvert tilfelle vi kan oppfatte, sammenligne. Tilpasning/sammenlignings-funksjoner.

Funksjon og funksjons-tilpasning bevisst/fysisk.

Bevisst og fysisk sammenlignings-/tilpasnings-funksjon der likt, ulikt, mer eller mindre enn, er forhold, eller er tilpasset, er forskjell-funksjoner, som samstemmer med den forskjells-funksjon som må til for at vi skal få to like og to ulike. Eller bare: Like og ulike! Dette er en logisk forståelig forskjells-funksjon. Derfor er funksjonen gyldig for alle ord, begrep, følelser, bevissthet, behov, sanser, alle fysiske egenskaper, virkninger og lover. I den fysiske verden må ofte begrep som balanse, likevekt, utgjøre likhets-sammen-ligningen eller være del av den.

5. Beviset. De fysiske lover.

Bevis-føringene for at Differensialkraftens funksjon gir Natur-lov-tilstandene!

Fremveksten av en energi-matrise for kraften.

Vi gjentar at en logisk forskjells-funksjon, en forskjell som blir forskjell fra seg som en fastlagt funksjon, og brukt på forskjellen utstrekningbygning og bevegelsesbygning, noe vi kjenner til som fysiske størrelser i former vi kjenner og måler, kan benyttes som enhetlig funksjon, aktiv virknings-funksjon, og som vil oppføre seg som at bevegelse hjelper utstrekningen og utstrekningen hjelper bevegelsen samtidig som en og samme vekst-funksjon. En utstrekning-bevegelses-funksjon som vi kan kalle en volum-vekst, eller rom-tid-vekst.

Denne utstrekning-bevegelses-vekst-funksjonen vil vokse seg til uendelig og da kan den ikke vokse noe mer, og er også endelig så videre funksjon slik må foregå innvendig i funksjonen. Funksjonen fortsetter å virke etter grunnfunksjonen sin som en rom-endrings-vekst, eller bevegelses-utstrekning-vekst hvert eneste sted overalt som en og samme sammenhengende funksjon, og vil da virke som en indre ekspansjons-funksjon som danner et uendelig trykk lignende som en uendelig vekst, at den blir total, over alt, og slik sett et og samme absolutte trykk.

Fremdeles virker bevegelsesvekstfunksjonen i dette rombevegelse-trykket som er av samme hastighet og tetthet overalt, fortsatt som virkende, og den eneste muligheten som gjenstår er at kan bevege seg som likedanne utvekslinger i seg selv, altså balanserte mengder rombevegelsesmengder som utskiftes hver vei, at kraft, motkraft, bevegelser, motbevegelser, volumtrykkbevegelser er lik mot-volumtrykkbevegelser, men nå som virvler gjennom rommet eller vridninger, turbulenser, og der noe er lagdelt og fortynnende i forhold til ett plan mellom to retningsutskiftninger som står på tvers av hverandre, da som lignende trykk fra alle kanter vertikalt eller horisontalt.

Dette danner det som likner orkaner eller tornadoer av balanserte sidetrykk som skal tilpasse seg hverandre, utjevne trykket, eller i rom med likedan trykk fra alle kanter vil danne kule-former, for når det er like tett og samme funksjon så virker denne differensial-kraften som en flytende volumtrykkmasse med utskiftninger og de rette bevegelser og de kolliderende bevegelser som ikke kan slette hverandres eksistens, men som flytende vil skifte ut denne konflikten gjennom en balanse vi kaller sirkel-utskiftning, sirkulasjon, her kulesirkulasjon, at romvolumtettheten i bevegelse-volum-energi, slik danner inn-justerende rotasjonsutveksling som balanseutveksling.

Denne ekspansjonskraften danner da formasjoner inne i seg, kort gjengitt som at romtiden danner romtidformasjoner inne i seg, og som endres etter forholdene de utveksles med, altså relative romtidtrykkfelt-formasjoner.

Som like tett og balansert beholder disse funksjonene som ikke kan slutte å virke like mye, slik sin totale energi overalt også i områder med utskiftninger der den ene strømretningen ikke merker dette men kun de relative indre tetthetsforskjeller i strømmningen som de er i. Da ingen kjente faktorer kan endre funksjonen, forblir den slik i en form som kalles bestandig virkende, og som i tid og utstrekning virker uendelig og som vi kan kalle evighet. Dette er en type holdbarhetsform som er endelig og absolutt for differensialkraften.

De relative hastigheter og tregheter på former som dannes står i forhold til den mest rettlinjede trykkfelthastigheten som formene har oppstått fra, og den loddrette kollisjonen for utveksling. En slik sirkulasjonsutveksling kaller jeg en hastighetsløkke for treghet og tidsforsinkelse i forhold til resten av det lokale feltets hastighetsdrift. Dette tyder på endringer der slike virvler i tillegg skulle bli beveget for eller imot fartsretningen vil tape eller vinne ved kompenserende utskiftning, noe som vil tilsi en økning uansett av kraftlinjeutskiftningen til objektet og som da øker tiltrekningen eller frastøtningen i forhold til dette ettersom hvilken type partikkel det er, den som kompenserer drifts-retningen til feltet eller den som er dannet av driftsretningen i feltet, to retninger som begge kompenserer balanseutskiftningen til feltet i sin helhet.

Dette er da den tidlige modellen av en balansert og driftig differensialkraft med utvekslinger. Herfra går det mange år uten videre undersøkelse av forholdene. Men så oppstår det balanse-spørsmål i biologien om stoffskiftesystemer i celler, sukker-fett-prosedyre der samme enzym bygger henholdsvis 97 sukkerstoffer og 3 fettstoffer for hver hundre reaksjoner. Ingen kjent balansekraft er kjent. Bare energiekvivalensen til Einstein. Den mangler motkraft.

Det som nå skjer er at jeg tar frem sirkulasjons-balanse-modellen igjen. Denne gangen er det om å gjøre å se om den matcher egenskaper, noe som form, geometri, tall eller størrelsesforhold kan finne en eneste minste kontakt med de formler vi bruker i fysikken, eller i lovene. Jeg begynner å tegne opp strømminger, balanser, rette felt, avbøyde feltretninger. Slik sett får jeg virvler og kuler på nytt. Men nå vet jeg at de skal være balanserte og tilpassede feltlandskapet de oppstår i så klart. Og dette fører tegningene stadig fremover, inntil jeg får se forholdet mellom brytningen mellom inngående linjer som bryter ut fra hovedfeltet for å sirkulere, og likedan med utgående feltlinjer som møter hovedfeltet. Der disse møter hovedfeltet inn og ut så er de like med hovedfeltet.

Her dannes det altså en balanse-sone! Det betyr forskjellen på rom-feltretningens dominans og kule-formens utvekslings-dominans, altså partikklets ytre kule-overflate, en slags unnsliplings-styrke-sone for om dette er samme hastigheter totalt sett. Her rettes nemlig linjene ut igjen. Men det er mating inn og ut fortsatt fordi virvelen skal opprettholdes balansert i felt-kraften ut fra trykket som i ett stort jevnt felt er omtrent konstant.

I sentrum av partikkelen kommer det da en absolutt kule-formet utskiftning som virker som en hard kjerne, men ikke så hard at den kan fortrenge det trykket som dette området hadde før utskiftningen og som derfor blir at området som denne kule-formen dannes i, og hele partikkelen, derfor må kompensere med sin egen drift, altså det trykket som vi kaller gravitasjons-rom som er en mindre kompensasjon mellom omliggende felt til gravitasjons-rommet vi befinner oss i som er et enormt lokalt univers. Men denne må altså kompensere utskiftnings-balanser selv også, i forhold til endringer som skjer i trykk fra utenforliggende og eget felt, alltid skal være i en balanse.

Det betyr at når styrken i kula er så stor at det tilsvarer romtrykket lokalt rundt denne så dannes utskiftningen som den indre runde faste tette kula, også som en rotasjons-ball. Dette er det som hender i black-hole-teoriens beregninger av elektronet og energien og der G benyttes som balansert sammen-lignings-faktor. Da kommer jeg til store og små partikler, til positive og negative partikler, og finner ut at det blir en maks-størrelse som gjennomsnitt i ett jevnt felttrykk for partikler da endringen i utskiftninger er så lik i ett enormt universelt område.

Men utskiftninger i det hele tatt må komme fra at en trykkforskjell begynner å spinne hastighets-løkker og som rommet mellom slike oppspinn kan kompensere med mindre vakuum og trykk-turbulenser som vi slett ikke klarer å måle lett.

Vi kan si at vi merker vibrasjoner i rommet eller forskjell på hvordan vibrasjonsenergien i rommet er, slik at et lys-partikkel kan endre seg fra 1 megahertz til 1 mega og 4 hertz til, men ikke lokalisere vibrasjonen lett på gravitasjonen i rommet.

Men om trykk-forskjellene av mindre typer kan samle seg og klarer å utveksle, kompensere sirkulasjons-oppspinnet som også virker noe flytende, så vil en partikkel lik en virvel, kunne frigjøre seg fra oppspinnets-plassen og vandre gjennom trykket den balanserte veien, der romtrykket rundt er så likt at den fortsetter som en boble, her smultring, videre i den retningen den startet og følger banen i forhold til virkningen i det store feltets driftsretning. Altså endrer seg lite om det ikke påvirkes av at det store rommet krummer seg i bane eller at det kommer andre gravitasjons-objekter eller partikler i veien, slik at retningen endres eller den oppntas i et annet partikkel.

Det som da er en minste-virvel her minner om de laveste frekvensenergier vi kjenner og kan like godt skilles ut av partikler som har et balansert overskudd eller underskudd i forhold til rommets gjennomsnittstrykk. Om virvelen får så mye energi at den må ha flere utskiftninger en den vertikale trykkretningen kan forsyne den med, som da er ganske balansert mengde inn og ut av virvelen, altså lik utgående og inngående gravitasjon, omtrent, så vil den nå ta til seg utskiftninger i stadig høyere grad fra alle kanter og danner da til slutt en kule-form, som utskifter feltlinjer alle veier og blir en enormt tregt og hengende partikkel i rommet med tidsforsinkelse i samme grad som tregheten.

Dette kan vi tenke på som et elektron. I de store partikler kan en tilsvarende formasjon på grensen til en virveldannelse skilles ut, altså et elektron, slik at et elektron og proton oppstår. En likevekts-energi, men utløst av en balanseforskjell motsatt vei av fra dannelses-spinnet. Slike vertikalvirvler kan oppntas eller løses ut, slik som lys, men også positroner. Ett motsatt virkende trykk som eksempel et elektron, som forlater ett nøytron, og som etterlater et proton på plassen. Alt dette er bare skjemafigurer, tegninger, balanse-utprøvnings-eksempler.

Nå gjelder det å forstå hva ett partikkel eller et anti-partikkel, altså lignende trykk-partikler og vakuum-partikler, hvilket overskudd og underskudd disse alt er, og hvordan de kan danne polaritet, manko eller overskudd av elektrisk kraft og magnetisk kraft, positive og negative partikler, så må slike forskjeller oppstå slik som dette.

Her tegnes det opp flere eksempler med sugende og pumpende virkning, eller hull i partikkelen som er vendt i en retning. Men balanse i feltet rundt og en roterende partikkel skaper en viss krise. Ingen slike partikler klarer å bevege seg rett fremover fordi da de alt spinner og har hull bare på den ene siden så vil de bli ubalansert i forhold til den balanserte feltkraften rundt seg. Dette fører til at slike partikler flyr alle vier som et fyrverkeri og skifter retning, så dette er helt galt. Det stemmer ikke med partiklers bevegelser overhode.

Nå tenker jeg at trykket kommer fra alle sider uansett om noe er positivt eller negativt, og da blir det et balansert kule-formet underskudd og overskudd i forhold til nøytralfeltet, romfeltstyrken som omkranser partiklene. Nå vandrer de positive og negative partikler rett i bevegelses-retningen når man puffer til dem. Balansen har altså en rund form som overskudd eller underskudd i trykkpartikler og i vakuumpartikler i forhold til romtrykket rundt disse.

Men hvordan kan dette stemme med at et elektron kan gå rundt et proton, eller at protoner og nøytroner i større mengde har mange elektroner rundt seg. Jeg skjønner at slike malstrømmer ut fra spinn-retningen kan samle seg i grupper eller frastøte hverandre eller til og med doble hverandre som en enhet, eller utslette hverandre, kompensere balansen til rommet rundt slik uten at energi er mistet.

Om likedanne partikler har overskudd av de inngående feltlinjer, og liksom graviterer normalt, så vil to slike trekkes mot hverandre, også protoner og nøytroner, og da elektronet har betydelig masse i forhold til lys, men bare en 1000-del av et nøytron, så trekkes denne også mot andre partikler.

At underskudd og overskudd går motsatt vei ser vi lett på at lik polaritet hos elektroner frastøter hverandre og lik slik at protoner frastøter hverandre normalt, men er de helt inntil hverandre kan de forbli hengende sammen av sterk gravitasjon, eller smelte sammen til et kraftigere feltpartikkel. Og elektroner og protoner kan altså lett finne en balansert tiltrekning og hastighet som holder de sammen som en slags best nøytral kombinasjon utad mot gravitasjonsrommet rundt seg.

Det er kun balansen i tettheten som teller totalt i bevegelser altså. Eller som gravitasjons-energi, eller energi i forhold til gravitasjons-tettheten. Avstandene balanserer partiklenes tetthetsgrad i forhold til trykkfeltrommet rundt seg, gjennom avstanden mellom partiklene og deres spenningsmengde. Og bevegelsesmengde.

Da ble neste oppgave å se hvor sterkt slike trykk virket på hverandre eller mellom hverandre. Igjen så feiler vi litt for her kommer samme modell med et hull i om igjen, men nå skal dette forestille et elektron også, som går i bane rundt et proton. Det som skjer nå er at jeg bare har tettheten til de inngående strømminger som danner partiklene som utskiftninger som preferanse, altså en krise. Men da elektroner er langt ute og litt lette og oppblåste i forhold til de tyngre og sterkt sammentrukne kjernepartikler, så passer det å tegne elektronet som en sirkel på overflaten av protonets unnsliplings-sone, eller der innenfor som passer mellom gravitasjon og elektronets hastighet som danner balansert bane i kreftene.

Jeg fryser hendelsen fotografisk, og har et sentrum i en kule som bare er en prikk, utskiftningen og en kule-form som blir tynnere utover til der kjernen har samme stryke som gravitasjonsrommet og de blir likevekt mellom dem. Unntatt innstrømningen til utskiftningen. Det som nå skjer er at jeg ser at linjene som strømmer innover blir tettere og tegner dem inn som en linje på utsiden av hver side til diameteren til elektronsirkelen med to streker slik ned til sentrum.

En sirkel med et v-formet mønster ned til sentrum. Men tettheten øker jo mye slik at om det skulle vært et elektron halvveis innenfor så blir den mer trykket. Jeg tegner en ny sirkel for elektronet halvveis lengre inn, og da blir den liksom litt liten, fordi den med halv diameter bare får, ja, er det ikke bare en fjerdedel så stort areal tenker jeg nå. Men store min, om det er en ny sirkel innenfor denne halvveis innenfor denne igjen bli jo den en fjerdedel i forhold til den forrige sirkelen også, og da blir forholdet til den ytterste 16 ganger mindre, og tettheten til kraftlinjene 16 ganger større.

Nå tegner jeg en bil utenfor på kuleflaten og tenker på bremselengder: Om jeg dobler hastigheten så er bremselengden 4 ganger så lang. Om jeg dobler denne igjen blir bremselengden 16 ganger så lang, og i neste dobling 64. Slik blir det neste i tettheten av innstrømninger i objektet også, noe som er likt for partikkelen og for jordkloden. Så da må dette være gravitasjons-akselerasjonen.

Da jeg skjønner hva jeg har oppdaget, og som virker så utrolig at jeg ikke tror at det er mulig, går jeg ut av huset, klarer ikke å få kontroll på følelses-sjokket før det har gått fire timer. Da kontrollerer jeg disse sirkler, tetthet, lengder om igjen, og finner sirkel-arealenes størrelse slik stemmer for hver halvering av avstands-lengden som hver gang gir 4 ganger høyere tetthet på de inngående feltstrømmer. Dette er likt som bremselengder ved dobling av hastighet, de samme tallene, som betyr at gravitasjons-forholdet er oppdaget.

I tillegg betyr dette eksempel samtidig at akselerasjon, gravitasjon, effekter, tettheter, tregghet, tidsforsinkelsen, gripeevne, kollisjons-effekt, elektrisk og magnetisk effekt, ohms lov, følger det nøyaktige mønsteret av samme bevegelse-energi, og at samme hastighet og tetthet hele veien er proporsjonalt med i det samme eksempelet, og er samme strømnings-utskiftningen. Soleklart og logisk forståelig.

Dette igjen betyr at samme hastighets-løkker, eller bevegelses-kraft-forflyttinger, felt-masser, som en balansert mengde utveksling som hastighetsløkker ved en og samme hastighet og tetthet i samlet mengde av samme bevegelsesenergi danner alle de fysiske lover vi kjenner.

Stemmer dette med virkeligheten, sjekk lover, men først, finn fordeling av elektroner og protoner, altså forhold som stemmer for atomer og molekyler. Allerede ved forskjellen mellom helium og noen der det ene skallet har 2 elektroner, og det andre har 8 elektroner ytterst finner jeg det samme. I neon har det to elektroner innerst i heliumskallet og 8 i neonskallet for å balansere seg mot gravitasjonsrommet rundt, og der energien i heliumskallet som 2 ladninger i forhold til ladninger i neonskallet er energiforholdet 2 til 8, som er det samme som energiforholdet 1 til 4.

Og at balansene stemmer utover er lett å se fordi de neste 8 i neste skall må balansere seg i forhold til de 8 innenfor, og så videre må de neste skallene justere seg i forhold til hele massen samtidig med de som ligger nærmest og da stemmer kvotene med slik som 1-4-16-64 som energivolum-mengder. Altså er avvik her en perfekt justering for balansen elektroner og skall i mellom, og hva avstanden gjelder. Ganske så newtonsk.

Jeg blir så trygg på at dette er den rette veien at jeg nå vil tenke meg til hva som kan skje og lese også om hva som hender med partikler, slik som når de trekker seg sammen eller utvider seg, kommer under trykk, er i store mengder, og slik som kjerner og i sorte hull. Og selvsagt også de verdi-styrke-forskjeller som frekvenser og partikler har kjemisk og fysisk. Hva skjer her?

Jeg finner fort ut at objekter med gravitasjon skaper en sone mellom hverandre som blir en skyggesone til resten av verden. Det gravitasjonsrommet som objektene dekker for hverandre i energi må de to objektene kompensere, fordi dette går igjennom det andre objektet via utskiftning. Og videre til det neste i en ny utskiftning. De samme gravitasjons-energier må altså spinne seg gjennom begge objektene.

Det halverer den samme energi i motstand i rommet mellom objektene og de trekkes dobbelt så fort mot hverandre som en tilsvarende mengde kraftlinjer har innover mot bare ett objekt som er alene. Objektene doubler effekten til tiltrekningen slik. Bevegelses-hastigheten er balanse-kompensasjonen. Og denne kan da settes opp som en masse-G-akselerasjons-konstant om den har en kraftenhet å sammenligne med. Men denne to-objekt-spinn-utskiftningen kaller jeg en trinse-effekt fordi når partiklene er inntil hverandre så utvider G-skyggens areal seg voldsomt.

Dette virker da som en trinse-effekt mellom partikler og kloder som nesten smelter dem sammen, der en mengde av de inngående romfeltkraftlinjer må skiftes ut gjennom objektene mer direkte: Og blir til det som i atomkjerner, kjernepartikler, kalles den sterke kjernekraft. At G-kraften eller akselerasjonen, gravitasjonen, øker når partiklene kommer inntil hverandre vet atomfysikeren, men skjønner ikke at den samme kraften får en arealtilvekst fra romtrykket rundt som ekstra partikkel-binding.

Partiklene trekker seg litt mer sammen, de trenger mindre romkraft inn til hver av partiklene fordi de deler plutselig en mengde feltlinjer mellom hverandres to virvel-sentre på grunn av skygningen de gir for hverandre mot romtrykket rundt dem.

Den normalt mindre mengde som skal til for å drive begge sirkler rundt, blir til en ekstra tilbakeført energi til rom-felt-energi-bredden rundt objektene, bredere innstrømninger (mer romenergi). Altså gravitasjons-bølgemasse i det forflytnings-utløsningen skjer. At energimengdene slik går opp i opp.

Først og fremst tar vi opp magnetisme og elektrisitet. Dette da i samsvar både med hva differensialkraften tilsier må skje og hva de fysiske oppdagelser og formler sier, fordi nå følger 3 år med analyse av hva de faktiske forholdene sier om energi-verdier og virkninger, mer enn bare formlene, men i forhold til balansen i energier, og balanseutskiftninger. I følge differensialkraften er et utskilt feltlandskap liknende det som skal inngå i en virvelutskiftning, det samme som en mindre del av differensialkraftens totalenergi.

Differensialkraften sier at det er lik utveksling av energi og at det er samme hastighet og tetthet for trykksummen utveksling. Om trykket er større i et felt enn i et annet, så vil partikler tilpasse seg dette. Er det noenlunde jevnt felt så har balanserte partikler likedannde trykkmengder og størrelser. Ett trykk bestemmer den relative makshastighet hos trykkutjevningene, det vil si forplantningshastigheten som lik trykkturbulensens hastighetsforflytting i romfeltet partiklene befinner seg i. Men også kulepartiklers proporsjonale treghet, tidsforsinkelser ut fra energimengdene som er inkludert i sammenhengen.

Er dette riktig så skal romkraft og partikkelkraft vise felthastigheter som er like store i utskiftninger. Da bør elektrisk felt, magnetisk felt, lys, elektromagnetiske felt, og gravitasjonsfelt ha samme hastighet. Oppgave: Sjekk dette: Det stemte.

Kompensasjonen mellom det som inngår i en slik virvel-utskiftnings-retninger og det omliggende rom virker både i lengde og bredde og høyde som et dytt på det som befinner seg av like størrelser i det rommet utskiftningen foregår i akkurat tilsvarende mengde som må skyves unna utover, og da gjerne spres ut i større omkrets enn utskiftningens-sirkulasjonens areal fordi rommet og utskiftningen får en større mellom sonen der alt som kompenserer skyves vertikalt utover i forhold til utskiftningsretningen og danner en tåke av kompensasjon mellom utvekslingen og det ytre feltrom som er stabilt i sine retninger i forhold den utskiftningen som skjer,

Den balansegangen var allerede avtalt før utskiftningen virkelig satte inn. Det er alt dannet forutsetningen for et dragsug og her, fallet utover i stedet for innover for det som allerede befinner seg der. I et jevnt felt som er av mindre format en hele utskiftningen under ett der disse tetthets-energi er i drift en spesiell retning og som må kompensere det rommet denne retningen selv danner i balanser mellom objekter dette danner og motkreftene, vil også få tilsvarende trykkpartikler. Når allikevel gravitasjonskraften er millioner ganger tettere enn partiklene så vil ikke partikkel-utbalanseringen slippe lett unna. Energiene som balanserer et lokalt rom med partikler eller det enkelte partikkel kan bare dele seg eller opptre balansert.

Alle energier stemmer overens og er i likevekt slik som når et nøytron deles i to til et elektron og et proton. Lignende tilfeller skjer med elektrisitet og magnetisme fordi om det oppstår en ubalanse så kompenseres dette i overskudd og underskudds-energi, slik at et atom, eller elektron og proton får de energibalanseavstander de skal ha. Men er det ubalanse i spennings-forskjellen så er dette også det gravitasjonen rundt objektene må kompensere. I det et proton eller et elektron viser sitt overskudd der det befinner seg i kontakt med rommet, eller et proton, så kompenserer gravitasjonen dette med mottrykket sitt.

Det vil da bli en utveksling mellom gravitasjonsrommet og elektronet som et eksempel. Nå er energien altså ganske tilsvarende det samme nøytronet som elektronet og protonet kom fra ved spaltningen.

Selv med utregning av den elektriske og magnetiske energien så er energien fremdeles intakt, og på avstand virker den samlede gravitasjonen like stor. Det betyr at elektronets energi forsøker å komme ut fra området, men det tillater ikke det store gravitasjons-trykket.

Rom-gravitasjonen slår overskuddet tilbake i vertikale strømmer tilbake til gravitasjonen i elektronet og i protonet, slik at gravitasjonen holdes konstant og at elektronet og protonets overskudd og underskudd holdes konstant fordi det så langt ikke finnes andre gravitasjonsobjekter som de kan danne balansering eller avsetningsenergi i, tilsvarende noe som skulle forlate dette atomets plass, hydrogenet som en balansert utskiftning i rommet.

Den vertikale tilbakeføringen av den elektriske energien er nå omdannet til gravitasjonsfrekvens og feltpartikkelenergi lignende fotoner, men stort sett i utstrakt form og mer likt gaussiske krumninger, og kalles magnetisme. Elektronets feltlinjer har virket som en fontene, spredning, som nå pakkes sammen og faller ned omvendt vei, og kompenserer både elektronets gravitasjon igjen, og den elektriske likevekten til elektronet.

Avsetningsmuligheter for energi er blokkert. Når en ser hvilken vei energifeltet strømmer ut så ser man hvilken vei det strømmer inn igjen slik som ved ledninger som kobles ved siden av og strømrretningene akkurat slik som at du inne i isbre finner et hulrom med sørpeis som dytter armen inn og da slik at sørpa sklir motsatt vei forbi armen din og ut. Derfor går strømmen motsatt vei fordi stoffene er en sørpe og gravitasjonen den allmektige trykktetthet.

Her trenger vi ikke noen venstrehandsregel. Kun arealet til enhver tid i bevegelsesretningen, da sørpa strekker seg lenger en objekt-bevegelsen da sørpa påvirkes og balanserer. Det samme gjelder for spoler. Der ledningen er rett vil sørpa kompensere fort, men ikke sirkulasjoner. Her må det bredere arealet mettes. Det gir trykkretningsforskjellen.

Om et elektron og et proton går sammen igjen så vil energien stort sett være den samme. I disse tilfeller er ofte et nøytrino eller en lyspartikkel på rundt 13 elektronvolt involvert for å spalte eller sammenføye dette. Men energimengden er total hele tiden. Full balanse,

Når de sammenføyes til et nøytron virker summen av energi lik, selv om det ikke er noe synlig elektrisk negativ og positiv energi lenger. Et nøytralt gravitasjons-partikkel, men med samme samlede energi som både gravitasjonen til elektronet og protonet og til energien til det negativt elektriske elektronet og det elektrisk positive protonet. Merkelig nok. Litt av en transformasjon fra elektrisk og magnetisk virkning til gravitasjons-energi.

Om det finnes trykkforskjeller i gravitasjonen, eller noe utløser slik bevegelse, tilførsel av energi, så vil lys eller et elektron kunne sendes ut av partikler som mottar energi, men ikke uten balanse eller avsetnings-plass som partiklene kan forholde seg til. Vi kan ikke rote som vi vil med partikkel-kjernene fordi de vil kompensere balansen øyeblikkelig en eller annen vei uansett som bevegelse og energi-ladning.

Trykket, effekten, bevegelsesstyrken, arbeidet, tettheten, tidsforsinkelsen og tregheten.

Konklusjon. Trykket, tettheten i den totale mengden av differensialkraften, pr kubikkmeter, eller overalt er tettere, hardere, enn det noen tenkelige former har muligheten til å ha. Tettheten av alle sirkulasjoner, utfellinger, spredning, sirkulasjon av feltlinjer ut fra hovedfeltet i utvekslinger blir allerede lavere pr enhver kubisk sammenligning uansett enn den absolutte kraft-tettheten.

Dette tilsier at ethvert grunnstoff ikke bare er konsekvens av en utskilt mindre tett feltkraft, men er grunnlaget for balansetettheten til partikler, utskiftninger innenfor eget felt, noe som tilsier at tettheten til partikler er langt lavere enn den lokale gravitasjonskraften, altså omvendt av det vi synes at det virker som for oss.

Årsaken er at partikler er utskillelser som overskudd og underskudd i drifts-retnings-bevegelsen til kraften, som anti- og normal-partikler, vakuum og trykk om vi vil, og at begge typer partikler kan ha undertrykk og overtrykk av positivt og negativt format som ekstra undertrykk eller overtrykk i forhold til et gjennomsnittlig trykkareal.

Da kraften oppfører seg flytende, så vil den som bevegelig utskiftning, skape brekkasje-gjennomsnittlige utskillelser som partikler i et ellers balansert felt. Disse kan, og med sine felt, danne enhver selektiv logisk tilpasning ut fra balanser med sin lokale romfelt-kraft, og danne hoper, men ikke krysse balanseutskiftningen med omliggende feltkraft til den universelle romfelt-strømningen vi kjenner til rundt oss. De partikler som ikke frigjøres fra utskiftnings-strekkene, felt-retninger, blir hengende, men balanserte partikler i rommet som kun kan frigjøres om en balansert utskiftningsmengde kan frigjøre partikkelen ved å erstatte dets plass, bevegelses-differensen som vakuum, eller trykk, i forhold til de omliggende utskiftningsfelt.

Bevegelsesstyrken er lik arbeidet er lik tidsforsinkelsen og tregheten. Det kommer av differensen mellom den bevegelses-mengde, trykk-mengde, som rom-feltet har og den mengde hastighets-løkker som danner en partikkel. Det passer med at $E=mc^2$, en konstant virveltrykk-partikkel som lyset som kan omdannes til kuleutskiftende virvel når tettheten er høy nok og ikke klarer å utskifte alt vertikalt, men benytter hele rommets retninger, og blir ekstra tregt.

Hastighetsløkken. Romtiden. Tidsforsinkelse og tregheten har opprinnelsen sin i samme hastighetsløkke, og tregheten, og dermed ekspansjonstrykket, som energi, drivkraftfunksjonens konsekvens som utvekslinger, er også den styrken som skaper treghets-motstanden, motstandskraften som oppleves, måles, og beregnes som slik riktig proporsjonalitet mellom tidsforsinkelse og treghet, tettheten og styrken, når vi skal bevege et legeme.

Styrken ligger i hastighetsløkken og mengden av hastighetsløkker som balansering mot resten av feltretningene lokalt og universelt. For oss er hastighetsløkkene balansert i forhold til det vi kaller gravitasjonsrommet, den feltrykk-strømningen vi befinner oss i. Da dette ikke dekker hele rommets kapasitet, betyr dette at den allerede utstrakte feltstyrke, uendelig eller ikke, men ut fra differensialkraften, alt er balansert på plass, slik at gravitasjonsrommet må justere sin likevekt i forhold til dette, og de større sirkulasjoner av feltstyrker, og er årsaken til at den ekvivalente energi er fordelt som opp-spaltet hva og hvor forskjell i energi-oppsamlinger fremtrer som, og hvor i det feltet vi tilhører, og er del av.

Ingen utsirkulasjon hadde stoppet opp i innsnevring om det ikke var for at gravitasjons-feltet ved sirkulasjoner møter en slik motstand, lignende indre feltmengde innenfor seg, for da hadde de endt i et punkt som utstrekningssløse. Svaret på hvorfor en ikke trenger punktet og at alt kan balansere, få baner, er at den tilstrekkelige motstand i den resterende romfelt-kraften alt er til stede.

Dette betyr at det er en balansert dominans av kraft som har gravitasjonskraften og dens motstrømninger som utvekslinger ovenpå denne, og da kan ikke en partikkel nulles ut, men kun utbalanseres som fordelt energi i rommet.

Strømningsveien hadde aldri vært til stede: om det ikke var for de omliggende felts styrkevirkninger, energi-felt i forhold til energi-fordelingene i det feltet vi tilhører, og som utgjør det vi kaller vårt synlige univers og dets mikrotilstander. Aggregat-tilstandene oppstår som graden av hastighetsløkker, utvekslinger, som igjen som sammenhengende funksjon virker som en flytende, bevegelig utvekslingsmasse på grunn av styrken, ekspansjonstrykket til Differensialkraften. At fra å forstå masse, energi som fast, flytende og gassform, plasma, så bør all masse og energi forstås slik det virker som omdannelse av graden flytende, der fast er låst sirkulasjonsgrad.

6 Bevis: Det spesielle logiske beviset.

Eliminering av all eksistens, virkelighet, mulighet, gir et absolutt ingenting, ikke-væren, som er uten enhver forskjell, uten like og ulike, uten årsak og virkning, uten retninger, avstand, dimensjon, uten mulighet og virkelighet. Konsekvensen er også uten forståelses-mulighet eller eksistens-mulighet av tilstanden. Det er uten faktorer som ånd og materie. Det er ikke et ingenting, tomhet, innholdsløshet som kan fylles og tømmes, erstattes, som noe kan komme eller gå til eller fra, og er uten tid, virkning, bevegelse, hendelse, at forskjellen at noe kan skje, den finnes ikke.

Motsatsen, annerledesheten, at noe er til, er logisk forskjellen fra et slikt intet, uansett hva en værende tilstand er. Vår eneste ledetråd er at hvert sted, hver funksjon, hver virkning av en slik motsats, forskjell fra ikke-væren, fra absolutt ingenting, er en total forskjells-funksjon, og at denne i forhold til en kjent verden uansett virkelighets-begrep, forestillings-begrep, fysisk virkelighet eller bevissthet, er funksjoner i en total forskjell fra et slikt intet.

Dette betyr for den fysiske verden at rom, tid, bevegelse, forkortet til utstrekning og bevegelse, at den totale forskjells-funksjonen fungerer totalt alle steder, som fungerer uansett i hvert punkt, hver posisjon, hver kontinuitet av væren. Som en total forskjells-funksjon kan den ikke være brutt, begrenset, delt i funksjons-sammenhengen. Det er en helt virkende sammenhengende total forskjell, en kontinuitet, der punkt, posisjon kun blir preferanser, referanser.

Forskjell som en egenskap, funksjon, inkludert det at vi kan merke noe, at vi merker forskjellen, uansett, sanser, behov, intuisjon, følelser, bevissthet, som det fysiske, som det bevisste, at noe er likt eller ulikt, passer eller ikke passer, med det som sammenlignes. Vi har kun utstrekning, bevegelse og styrke som det som danner former og egenskaper fysisk som utstrekning, bevegelse, virkning. Tiden er sammenligningen av det som skjer fysisk, der tiden er like lang, og gjelder samme bevegelses-utstreknings-prosess fra dens begynnelse og til bevegelses-utstreknings-prosessens slutt. Tid fysisk er bevegelsestakt. Tid ellers er behovs-sammenligning.

Styrken er retninger i rommet, som tettheten av retninger i rommet, som endrings-muligheter for fysiske egenskaper, hvor utstrekning og bevegelsene er det som inkluderer styrke-forskjeller vi kjenner til fordi styrken ellers ikke kan gi romslig eller bevegelig fysisk virkning som da ikke er en styrke-størrelse. Kun utstrekning og bevegelse er de undersøkelses-muligheter vi har for fysiske former og egenskaper, der styrken er det vi kan sammenligne, undersøke, analysere som sammenheng eller funksjon i bevegelse og utstrekning, som styrke-tetthet. Akselerasjon, energi.

Når en total forskjell inkluderer utstrekning og bevegelse betyr dette at væren, eksistens, som fysisk, som forskjells-funksjon, er alle steder, noe som betyr at utstrekning og bevegelse alltid er til stede i samme punkter, posisjoner, kontinuitet, sammenhengende utstrekning eller bevegelses-prosesser liknende årsak og virkning, at utstrekning, bevegelse, tid, er samme steder alltid, og at disse inngår i enhver retning og styrke-tetthet fysisk.

Altså at alle disse egenskaper er inkludert i samme funksjon overalt. Den ene funksjons-virkningen kan ikke være uavhengig av den andre.

Da all eliminering av eksistens inkluderer bevissthet, livsfunksjon, fysisk funksjon, kjent eller ukjent, og at dette ferdig eliminert ikke kan ha eller gi årsak, ikke gir årsak-virkning, ikke gir virkning, funksjon, ikke har forskjell, ikke har like eller ulike, ikke har virkelighet eller mulighet, så kan ikke dette som tilstand være til, og er ikke-værende og umulig.

Kun det motsatte, omvendte, det som er annerledes enn den totale eliminasjon kan være, kan bli, kan virke, kan skje, i stedet. Dette kan beskrives som den totale forskjell som i fysisk sammenheng inkluderer utstrekning og bevegelse som faktorer, og er de eneste kjente begrep, eller gjenkjenner vi kan ha fysisk, ved siden av styrke-forskjell. Vi må da analysere det som styrken opptrer som, som er mengde utstrekning og bevegelser lik tetthet og retning, og da er bevegelse og utstrekning viktigst, som fysisk betyr analyse av tid (bevegelse fysisk, ms) og rom.

Dette har vi utført i fremstillingen av Differensialkraftens funksjon. For å analysere, kritisere, sammenligne hva som kan sies om hver enkelt funksjon eller funksjonene sammen som en enhetlig funksjon, er å teste de logiske satser, forskjeller vi kan se som likt og ulikt ved disse funksjoner. «Å gi rom, utstrekning, tid, bevegelse, styrke, bevissthet, følelse, ånd, materie, tanke, forestilling, som ett Navn (som gjenkjent), er likegyldig funksjonelt.

Dette kan beskrives som den totale forskjell som i fysisk sammenheng inkluderer utstrekning og bevegelse som faktorer, og er de eneste kjente begrep, eller gjenkjenner vi kan ha fysisk, ved siden av styrke-forskjell. Vi må da analysere det som styrken opptrer som er utstrekning og bevegelser som tetthet og retning, og da er bevegelse og utstrekning viktigst, som fysisk betyr analyse av tid og rom, som er beskrevet ved Differensialkraftens funksjon.

For å analysere, kritisere, sammenligne hva som kan sies om hver enkelt funksjon eller funksjonene sammen som en enhetlig funksjon, må vi teste de logiske satser, forskjeller vi kan se som likt og ulikt ved disse funksjoner.

Dersom den minste utstrekningsfunksjon er lik den neste minste utstrekningsfunksjon, eller at den minste bevegelsesfunksjon er lik den neste minste bevegelsesfunksjon, eller at den minste utstreknings-bevegelsesfunksjon er lik den neste minste utstreknings-bevegelsesfunksjon, så kan det være kontakt og en ubrutt kontinuitet i årsak og virkning, en sammenheng i dette fysisk. I alle andre tilfeller der disse 3 eksempler ikke er like, er ulike i det neste som posisjon, punkt, kontinuitet, så vil tilfeldige eller brutte sammenhenger ikke gi årsak-virknings-rekkefølge, påvirkning, virkning.

I disse tilfellene vil det oppstå random, tilfeldige funksjoner, verdier, stillinger i forhold til alt det neste, det videre, brud i forskjell som like og ulike. Altså brudd og ulikhet i enhver utstrekning, tid, bevegelse, der ingen av disse har sammenligning som kan gi årsak og virkning. Det er ingen kaos-teori eller kosmos-teori som kan ha brudd i den funksjonelle beskrivelsen slik.

Unntaket er mange av de teorier som er lagt frem, blant annet de singulære punkt-teorier som er udefinerte, uten rom, tid, bevegelse, retning, men som uendelig styrke, og som fysisk ikke eksisterer. Inntrykket tyder på at noe er feil i en slik oppfatning, og den er avklart flere steder i skriftet.

Å sette inn enhet, verdi, sammenlignings-mål, bestemme et mål og beregnings-metoder, for så å undersøke tilstander av random utstrekning-funksjon og bevegelse-funksjon eller tids-funksjon, vil vise at ethvert øyeblikk, ethvert neste som utstrekning og bevegelse ikke har noenting med hverandre å gjøre, med brudd i tid, bevegelse og utstrekning konstant. Dette er det som MadMax, matematikere, geometri-eksperter, gitt i oppgave kan bevise.

Dette er et bevis for at en samlet forskjells-funksjon er nødvendig for at det skal kunne være en kontakt fysisk, som sammenhengende årsak-virknings-funksjon, og er da årsaken til årsak og virkning. Den oppstår fra en felles utstreknings-bevegelses-vekst-funksjon som er den eneste kontakten som tid, rom og bevegelse fysisk kan formidles som. Som i ett produkt.

I differensialkraftens vekstfunksjon, ekspansjonsfunksjon, kommer styrke og retning frem som utvekslings-trykk i balanse som inkluderer vannrette, loddrette, sirkelutskiftninger, altså som rette eller kolliderende sirkel-utbalanserende utvekslinger, som en absolutt balanse mellom bevegelse-mulighetenes tilstander i hundre prosent av ett gitt volum, eller bevegelig volum.

Alle former for bevegelser befinner seg mellom disse to stadier. Start stopp, sirkulasjon. Altså alle krumninger, turbulenser og gaussiske retnings-former for bevegelse eller virkning. Dette gir eneste muligheten for våre transformasjons-ligninger.

Den minste forskjell-beviset og hvilken som helst annen forskjell, eller kontinuitet, er inkludert i beviset. Enhver sammenlign er inkludert. Gir funksjon til lik, ulik, 0 og 1. Ellers ikke.

Dette logiske beviset gjelder da også årsaken til årsak og virkning, virknings-funksjonen, drivkraften, drivfunksjonen til det samme som gir utstrekning, bevegelse, styrkevirkning, retninger.

Da gjenstår det bare å bevise at alle de fysiske lover, formler og energier oppstår fra denne differensialkraften som samtidige og proporsjonale forhold som stemmer overens, og med de lovforhold vi har funnet. Dette er enkelt. Fra og med vekst, virke-funksjon, til og med lov-til-svarende proporsjoner i de forskjellige energiene som en likevekt i en utvekslende ekspansjons-kraft. Rom-tid-felt-styrke-form i relativ virknings-funksjon.

Det minste forskjells-beviset gjelder både i forhold til at elimineringen av alt, sier at absolutt-ingenting som ikke-væren er umulig, kun gir en total forskjell, at tid, bevegelse, rom og styrke, følger likt overalt. Kontinuitet. Og samtidig at kun rom, tid, bevegelse, deduktivt, fysisk-bevisst, logisk, viser den samme likhet av tid, rom, bevegelse og styrke.

7a Energimatrise 1. Fysikkens kjente Energi-Matrise

Energi-matrisen er en samlet fysisk energi-oversikt med virkemåte, proporsjoner, ut fra vitenskapens oversikt over energi-formene, som ligner den informasjonen som min egen energimatrise, oppdagelsen, beviset, hvor lovene kom frem med dets proporsjoner. Fysikkens energi-matrise og differensialkraftens energimatrise sammenlignes med hverandre.

Vitenskapens tenkere, forskere, har mange treffende slutninger, uten garanti for hvordan naturen kan fungere som den gjør. Dette er fordi forskerne ikke har noe å referere til, ingen preferanser eller sammenlignings-grunnlag, sammenlignings-funksjoner, som de kan henvise til eller sammenligne med for balanse, likevekt, energi, drivkraft, og hvorfor disse verdiene oppfører seg proporsjonalt slik de gjør. Slike referanser finnes, men ikke lett å oppdage!

Beviset krever at jeg legger ved noen skisser som det er nødvendig å henvise til for å få en grunnleggende logisk forståelse for dannelse av former, bevegelses-mønstre, og proporsjoner.

Forklaring 1 av den kjente fysiske energimatrisen til fysiske forskere, og hva jeg ser ut fra disse. Dette sammenlignes etterhvert med energimatrisen jeg har satt opp for differensialkraften og dens utskiftninger med tanke på lov-effektens årsak og proporsjonale forbindelser. Er de i samsvar? Ja, så absolutt. Men differensial-kraftens matrise viser hvorfor og med hvilken virke-funksjon som gir dette som felt og lover.

Alle lov-sammenhenger vi kjenner viser sine balanserings-verdier gjennom fordelings-mengden som gir en balanse-linje som vi kan kalle den stigende eller synkende mer eller mindre faste verdi eller logaritmiske verdi, slik som Gauss-krumninger eller hastighets-formler for masser ala Einsteins, Lorenz-transformasjonene, og den enkleste som ikke trenger så mange formler, vekt, volum og tetthet på mer lettvis med den gamle vekten, litermål og lodd.

At massen øker når hastigheten øker i Einsteins formler, men ikke uten den tilførte energi, er igjen ett tøffere regne-stykke. Videre at masse-energi taper seg ved retardasjon av bevegelses-hastigheten. Når massen øker i samlende mengde, så øker tregheten og tidsforsinkelsen tilsvarende, og gir massene en økt effekt-verdi mange velger å kalle en potensiell bevegelses-energi, der det skal langt mer kraft til for å få massen til å bevege seg ut fra stillingen sin, enten det er en stor stein på jorda, eller at det er ett himmellegeme som svever i rommet som skal skifte stilling eller retning.

Når massen når et kritisk punkt, med styrke til å fange inn lys, tiltreknings-styrken, så er dette kun for at hastighets-energien og lyset har nådd samme tetthets-nivå, og at gravitasjons-felt-styrken vil absorbere lyset i sin egen masse, lignende at et elektron ville absorbere lysenergien.

Det er bare når det er en og samme hastighet, en og samme energi, en og samme tetthet som romtid-energi, eller samme bevegelses-hastighet som fortetter seg som slik proporsjonalt i utvekslinger, at også de fysiske effekter og lover kommer frem i romtiden og er mulige og samstemmende. Du kan ikke endre på en av disse faktorene å få disse lovene, eller få en sammen-hengende årsak og virkning som gir disse lovene ellers.

Differensialkraftens differensialfunksjon viser eksakt hvordan denne transformasjonsbetingelsen er og må innrette seg etter. Det er fullstendig mangel på kanskje-spørsmål angående denne betingelsen. Dette er ubetinget!

Vi kan også se på fysikernes energi-matriser og hvilke verdier vi da ser på som de og vi kan etterprøve som deres deduksjon av forhold i de forskjellige fysiske lov-avdelinger.

Vi skal kort se på tetthet, vekt og masser som er under samme gravitasjons-nivå, slik som vekten, og på Arkimedes tetthets-lover for masse og oppdrift i vann. Ved hjelp av vekten kunne vi finne ut at noe var i likevekten selv både når de hadde lik og ulik størrelse, eller volum. Enten de var hule eller massive innvendig, uansett form, flytende eller faste former, eller om det var legeringer, rene eller urene mineraler, grunnstoffer. Med balanse, likevekt som måleideal, fant vi også da vannrett og loddrett som gode sikte-verdier, balanse-verdier for husbygg, lasting av båter, og forskjellige målelodd der både mengde og vekt kunne sammenlignes. Liter, kilo er eksempler. Tetthet, mengden masse pr volum. En enhet å sammenligne med for dette. Eksemplet 1l-vann=1kg; til Arkimedes. At vannvolum-enhet settes til 1 liter som 1 kg er den moderne variant.

Målet kan være hva som helst vi velger, men størrelsene er etter behov for kopp, tallerken, lagrings-mengde for ulike tidslengder. Derav behovets størrelses-bedømminger, målebegrep. Ett mål måtte kunne handteres av føtter, tommelen, armer, hender, håndfull, løftelengde fra bakken, alen, og at det vi spiser, drikker ligger mellom 1 hekto og 1 kg, slik at vi kan sammenligne fortidens mål slik å finne sammen-fallende verdier. Lengder for så langt vi orket å gå. Hus ikke større enn at vi kan virke i dette med mat, søvn, bruks-ting, og forsvarsverk mot dyr, vær og fiender.

Arkimedes fant dessuten ut grunnet båter, at alt lettet så meget som det vannet det fortrenget, og i dag har vi satt verdien av en liter vann og 1 kg til samme verdi. Omjustert i verdi i SI-systemet.

Poenget er at Arkimedes også fant ut at ved siden av oppdriften betydde dette at uansett form på et legeme, så ville det fortrenge så mye vann som formens volum i vann, og da kunne en finne volumet til ulike gjenstander ganske nøyaktig ved å putte det under vann å måle mengden vann som steg oppover. Ved å veie dette etterpå kunne vi altså finne tyngden i forhold til vann om vi ga denne tettheten til vann verdien 1, og så kunne vi si at om en liter av dette materialet veide 3 kg på en vekt, så var tettheten til stoffet 3(i forhold til en liter vann, 1 kg).

Men da tenkte også Arkimedes at legeringer av gull og sølv ikke hadde samme volum som bare gull eller bare sølv, slik at ved å ta gull som veide like mye, så fikk dette et mindre volum en liter i forhold til en legering, og bare sølv, mere volum enn bare 1 liter.

Om noen påstod at kongens krone hadde 90 % gull, kunne Arkimedes lett se eller veie om dette stemte. Han kunne finne den nøyaktige fordelingen for gull og sølv i en liter av en legering, og det har vi alle klart siden han lagde formelen for dette. Arkimedes kunne fortelle kongen at smeden hadde jukset til seg gull.

Oppdriften forteller hvor mye mer vi kan laste båten med i forhold til hva av båten som ligger over vannet på samme måte da all vekt fortrenger like mye vann i liter ut fra et fast mål der 1 liter vann og 1 kg liksom er samme verdi. Oppdriften er 1 kg pr kubikkdesimeter. Så mye vann du kan ha i båten før den synker, er lik den vekten du kan laste båten med før den synker. Volumet sammenlignet med vann, 1 kg pr liter, er det volumets vekt over vannstripen som kan lastes til laveste punkt på båt-rekka, før den synker.

Fra læren om tetthet, oppdrift og blandinger, legeringer, så finner han jekk-prinsippet, at om det sitter noen på en huske som veier det samme, med like lang avstand fra hverandre, så er det likevekt lignende en normal vekt. Men om den andre veier dobbelt så mye, så må du sitte dobbelt så langt ut for at vektstangen skal være horisontal likevekt. Veier den andre 4 ganger så mye så må du sitte 4 ganger så langt ut. For hver gang du dobler vekten må du doble avstanden utover for å sitte i likevekt med den som er tyngre. Det samme gjelder motsatt om den andre er lettere, dobbelt så lett, så må du sitte halve strekket nærmere, og denne halveringen gjelder for hver gang du er dobbelt så tung som den andre, om du tar på deg tyngre og tyngre ryggsekk der du skal sitte.

Arkimedes kunne nytte dette i jekkprinsippet som kraftstyrke. Om du presser med kropps-vekten på en stang som er 2 ganger lengre på den ene siden av balansepunktet, så kunne du løfte noe som var dobbelt så tungt. 8 ganger lengre stang, noe som var 16 ganger tyngre. Om vi gjør det samme med ulike eike-hjul-størrelser med tagger ytterst, mindre og større hjul så virker jekk-prinsippet til eike-lengdens tagger, på samme måten mellom de to hjulene, slik at vi kan få mindre eller større kraftvirkning slik vi vil, ved å feste sammen tannhjul, som kalles trinser, gir, vinsjer, Brukt som kjede, reim, belter, kjetting, i klokker, biler, sykler, motorsykler, fly, dampskip, tog.

Brukt også i fabrikk-maskiner, elektromotorer, tekstbehandlings-maskiner, regnemaskiner, kassa-registere og skrivemaskiner til elektronikken overtok mer. Leonardo utviklet slike trinse-systemer utover Arkimedes nivå, oppfant en tanks med 3 gir, beltevogn, dreibart, hevbart, senkbart kanonløp, men motoren som skulle gå på muligens damp/krutt eller annet, ikke er inn-tegnet.

Euklid og Arkimedes hadde gjennomsnittsberegninger av hastigheter fra a til b, og brukte gjerne Pythagoras læresetninger for å beregne tid og vei. Arkimedes antyder akselerasjon og retardasjons-beregnings-muligheter, men setter ikke opp noen klar formel for dette, og heller ikke Leonardo da Vinci?

Galilei kommer inn i historien 70 år etter Leonardo da Vinci, og lager en utviklet koordinat, der han lar lengde og sekunder, være hastigheten i grunnflate-streken, og høydeaksen være tid i sekunder som hastigheten kan økes eller senkes, og en rett linje som viser jevn akselerasjons-økning. Galilei er klar over fall-kraften som Leonardo kalte gravitasjon(tiltrekning).

Om han nå tegner en rettlinjete strek på skrå fra 0-punktet og oppover inne i dette skjemaet, koordinaten, så vil han få en jevn akselerasjon, for eksempel en egen strek for økning 1 meter fortere for hvert sekund. Med dette kan han for eksempel til dels beregne banen til en kanonkule. Det forutsetter at han har forsøkt å se ulike buer til utskutte legemer som skytes, kastes, danner fra utgangspunktet og til de lander på bakken. Leonardo har forsøkt noe lignende. Galilei finner at to legemer faller like fort ned mot bakken på grunn av gravitasjonen.

Han finner også at forskjellige kuler øker hastigheten ganske likt proporsjonalt i tid om de ruller nedover en planke som står på skrå uansett helning på planken. Dette viser jevn akselerasjon. Altså hvor mye fortere og lengre kulene triller for hvert sekund. Galilei merket at selv om pendel-lengden ble mindre på en dinglende lampe, så var tiden for hver pendel-bevegelse like lang, og innrettet etter gravitasjonen. Han kunne bruke en slik pendlende lampe som sekundmåler. Han ga tegning av en tenkt pendel-klokke som Huygens lagde rett etter år 1700. Sekundene fungerte godt.

At sekundet ikke var likt med dagens sekund spilte ingen rolle bare hver pendling var like lang, og lang nok til at han kunne skille mellom tidspunktene han kunne telle for hver lengde en gjenstand hadde beveget seg mellom taktene. At sekundets lengde var gitt ganske nøyaktig ut fra en 60-del av et minutt, og døgn var på sekundet like lange visste de den gang. Det gir uansett et klart bilde av jevn akselerasjon ved mål av rullende legemer. For Galilei betydde dette at naturen hadde faste lover som kunne sammenlignes matematisk og geometrisk. Lignende astronomi.

Kepler hadde tegnet inn ellipser i stedet for sirkler som planetbaner. Han fikk dette til å stemme med planetbevegelsene, omtrent bare timer feil i løpet av året for noen av planetene. Tycho Brahe hadde kontrollert tidligere astronomisk-astrologiske opptegnelser over hvor planeter befant seg og deres årlige syklus. Tycho Brahe bestemte seg for å opptegne dette videre så nøyaktig han kunne. Men han visste ikke hvordan han skulle få forsinkelser og økning i hastighet på planeter til å stemme overens med at solen, eller jorden, var i sentrum av systemet vi lever i, så han forsøkte å lage en modell som hadde med både jorden og solen som to sentre som gikk rundt hverandre.

Dette ga tydeligvis fremdeles tydelige feil. Kepler fant ut at det var en mulig virkelig forsinkelse og økning ut fra Tycho Brahes målinger av planet-bane-farten. Med en elliptisk form så ville forholdet mellom da en planet var nærmest solen, og gikk fortest, og når den var lengst unna og gikk saktere, et forhold som kunne stemme bra med planetbanene, noe som tydet på at noe som likner gravitasjonskraften styrer farten ut fra hvor stor styrkevirkning det er når et legeme er nærmere eller lengre unna den kilden planetene vandrer rundt, solen.

Kepler sammenligner nå bueminutter som er like lange i tid, med strekningen som planetene vandrer når de er nærmest solen, eller i alle fall der planeten beveger seg lengst i strekning med når samme planet går saktest med kortest strekning på samme tiden. Dette stemmer om styrken virker slik at den virker svakere med lengre avstand og sterkere med kortere avstand til kraft-kilden de går rundt, og det gir en tydeligere elliptisk form på banen.

Han tegnet opp 20 forsøk på hvordan ellipsene kunne se ut og plassert i forhold til sola som skulle være det ene minste sirkulasjonsområdet, der solen var det ene av de to brennpunkter i ellipsen. En av tegningene, størrelses-forholdene stemte så godt at det måtte være riktig at det var elliptisk bane. Dette er heller selvsagt ingen garanti-metode, og kunne vært flaks om det var gal gjetning, og må regnes som flaks med et snev av logisk sans i det dette også viste seg som den riktige løsningen.

Når planeten gikk korteste strekk, sakte, og var lengst unna, ble avstandslinjene til en slik planet lengre, og Kepler lagde modell for forholdet mellom arealet fra sentrum ut til planeten som ble dekket under vandringen på tiden ett bueminutt, og det samme med den hurtigste farten til planeten når den var nærmest solen, der avstanden til solen og lengden som planeten nå dekket av areal fra sentrum, solen, og lengden og arealet som dekkes som planeten gikk på et bueminutt.

De to arealene med forskjellige radius og bue-lengde, ga allikevel likt areal.

Hvorfor? Det måtte bety, i alle fall geometrisk, og som bevegelses-hastighet i forhold til avstander, at det var en fast og geometrisk universell lov for forholdet mellom himmellegemer. At gravitasjonen også følger geometriske verdier. Dette kan være naturbalansefunksjon eller så er det planlagt. Det siste er ikke umiddelbart gitt, at det like så godt kan være en naturfunksjon at det oppstår balanseforhold og slett ikke behøver å være basert på bevisst plan, men allikevel en type nødvendighet, i form av lik tilpasning, likevekt vi ikke kan gjøre stort med, da årsak og virkning tvinges inn i et mønster. Om du uroer noe så kompenseres dette da andre veier for balansens skyld.

At skyver du handen gjennom vannet, så følger vannet bak handen etter og fyller opp, uansett hvor bevisst du dytter handen fremover. Slike kompensasjoner er ikke det en viljebevissthet kritisk undersøker/krever. At noe utfyller den manko vi skaper lik en karma. Det bryr viljen seg ikke om. Kun hvor umulig det meste er, selv om det regnes som mulig, det utrolige antall variasjoner av det mulige som vi ikke helt opplagt forstår er mulig å få til, blant alt det mulige vi er vant til og lett forstår er mulig. Hvor mye som er mulig ligger tydeligvis innenfor balansegrensene selv om vi ikke tror dette, men fysiske tester med bevisste mennesker viser at slike fysiske tilpasnings-balanser skjer der vi ikke er i stand til å observere slik inn-balansering uten hyperfølsomme måleinstrumenter.

Galilei finner med hastighet og ulike tyngder at han kan sette opp hastighetsverdier eller akselerasjons-verdier for legemer basert på gravitasjons-kraften. Men han sammenligner ikke kraft-styrken på forskjellige legemers tyngde.

Han overser også Keplers areal-sammenligninger og hastigheter. Galilei mangler altså viktige areal-data, geometriske data, og viktige tyngde-sammen-ligninger av styrke for å kunne sette opp de lover Newton gjør. Men videre sammenligninger av proporsjoner i Keplers funn og proporsjoner i Galileis funn, kunne med ganske få trekk vise det samme. Akselerasjonsforskjellen, proporsjonene, Galilei finner, er de samme som hos Newton. For eksempel ville gravitasjons-akselerasjonen i fritt fall gitt Galilei en ledetråd om han hadde testet dette.

Kepler ville kunne få frem forholds-loven som ville vise samme romslige forhold, et slags romtid-bevegelsesbilde som hadde lignet Einsteins, men som hadde vist de samme forhold som i Newtons størrelser eller differensial-beregninger. Men altså: Både Kepler og Galilei mangler det som er best sammenlignbart, at en finner et mål for styrke, altså der forskjellige tyngder testes mot hverandre i styrkemål. Og tester dette i forhold til planet-hastighet, areal, eller akselerasjoner.

Da må en ha en fast vektmengde, en fast størrelse, volum, en fast hastighets-enhet, og en test mellom for eksempel to slike der en kan sette opp en styrkeforskjell mellom 0 og 1, altså at en lager en enhet for styrke, kraft. Det gjorde Newton. Og da kan styrke-akselerasjoner eller masse-legeme-akselerasjoner vise det samme i fall, at styrken øker likt med gravitasjons-akselerasjonen, eller med den endring vi gjør av hastigheten til slike legemer når de treffer hverandre med ulik tyngde, og styrken som vi måler da.

Det er altså ikke ukjent at Newton sammenligner både Keplers planetbaner og Galileis beregninger, og ser en viss sammenheng som vi kan bygge på. Newton vil finne akselerasjonen i fritt fall, og ikke bare om de kommer likt ned til bakken eller ikke. Men her mener han det samme som Galilei. Og så må en kraft som virker på tyngder, med en viss styrke kunne sammenlignes med den styrken vi selv kjenner til når vi beveger på masser. Da tvinger det seg frem at vi må lage en styrke-enhet der masse, tyngde, helst et enhetlig volum, og bevegelseshastighet, tid og lengde, er involvert som styrke-sammenligning. Det er en smart ide som ikke er så lett å komme på uten videre.

Målet ligner altså på at om: 1 kg løftes 1 meter opp på 1 sekund, så er dette en styrke som kan være en enhet for styrke. Og tyngde-bevegelses/tid-sammenhengene i fysiske lover. Det er et slikt kraftmål, styrkemål som øker i styrke likt med gravitasjons-akselerasjonen, men samtidig også gir sammenligningen mellom to hastigheter og styrkeforskjellen på disse ved en kollisjon, eller når vi beregner bremselengder for hastigheter på biler. Både Kepler, Galilei, Bacon, Descartes og Newtons forsøk kan helt fint ved objekter sammenlignes med mekaniske bevegelser så sant vi setter kraftvirknings-gåten til side og bare godtar styrkeendringen. En mekanisk verdens-modell.

Leibnitz, en samtidig med Newton, fant tyngdepunktet og kraften på hjul med forskjellige eikelengder, og hadde slik kommet frem til samme differensialligninger som Newton, og hadde selv spekulert på planetbaner som lignende for kraftmålet han fikk ved å rotere hjulbuen fortere. Ved det første hintet om det Newton hadde funnet ut kunne han med sin enkle differensialligning i forhold til Newtons vanskelige beregningsmåte, straks beregne planet-forhold lett. Men også for tenkt kollisjon, eller brems, retardasjons-forhold.

Leibnitz mente da at disse forhold for kraft-proporsjoner virket for alle kraft-forhold overhode i universet, og forklarte dette til hun som oversatte Newtons verk for det franske akademiet. Leibnitz mente at universet, selv bevisstheten var noe som var konsentrert rundt kraft-sentra. Det Leibnitz mangler i sitt bilde av helheten er hvordan balanse, likevekt, og en funksjon må oppføre seg for at slike kraftsentra skal dannes, slik at både Newton og Leibnitz ble stående likedan som Einstein på dette punktet. Leibnitz/Spinoza innfører virkekraft i stedet for bare den mekaniske bevegelses-virkning. Newton ser kraften mekanisk, kun flytt.

De fant ikke en funksjon eller hvordan drivkraft, bevegelses-skapende faktor, og hva tetthet, balanse, likevekt skulle være, for at kraft/styrke, det vil si dagens bevegelses-energi skulle være ulikt fordelt i universet, eller på landjorden i mangfoldet av legemer, og hvordan derfor årsaken til at omdannelser av energier viser en konstant likhet der den energien som tapes er å finne igjen i den omdannede energiformen, at energiene virker konstante.

Det er denne likheten som kalles ekvivalens hos Einstein, og som derfor fremdeles gir forskerne ideen om at energiene virker som de er konstante, og likt som da Einstein viser at Energien tilsvare massemengden ganger kvadratet av lyshastigheten, $E=mc^2$. Men hvorfor virker dette? Alt kunne både bevisst og fysisk stått stille. En virkningsfaktor mangler.

Dette berikende problemet har fortsatt frem til i dag, der både Rutherford, Bohr, Schrødingere, Dirac med kvanteteorien tilpasset den spesielle singulære relativitetsteorien, eller Hawking som viser den generelle gjensidig virkende relativitetsteorien, gravitasjon og partikler i sum, som gir liknende ekvivalens, men slett ikke vet noe om de samme balanse- eller funksjons-årsaker. Alle spør seg nå om hvordan det er mulig at så tunge galakser kan ha en slik hastighet nærmere lysets og samtidig virvle rundt sin akse med hele massen sin, fordi dette er en kraft som ikke lenger kan sammenlignes med de gravitasjons-styrker eller felt-styrker vi kjenner. **Både balanse, ekvivalensens årsak, universelle bane-retninger, er gåter?!**

Alle disse problemene eksisterer ikke som et problem i Differensialkraftens funksjon. Balansen, likevekten er forklart, hastigheten er forklart, tettheten og volumet er forklart, og utvekslings-proporsjonene er forklart for både de ukjente og kjente felt-oppførsler som fysisk romtid-styrke-felt-formasjoner. Og at summen energi er konstant, helhetlig eller som deres lokale ekvivalens-energi-forhold er forklart, som en og samme feltfunksjon.

Newton. Tida oppdagelser fra 1685-1730-åra

Newton utbryter ovenfor en venn at kraften halveres med kvadratet av avstanden. Da må man først vite hva slags kvadrater og avstandsretninger det er snakk om. Hos Newton er dette utvilsomt at det arealet som vi kan tegne inn i en sektor ut fra et sentrum av et objekt, en sektor av en sirkel og ut til ett bestemt punkt, avstand, gir en rettlinjert strekning med en viss styrke i dette bestemte punktet. La oss kalle dette punktet x-kraftstyrke.

Om vi strekker x-punktlinjen videre utover slik at sektor-arealet blir dobbelt så stort, cirka 1,414 ganger lengre strekning av x-punkt-streken, så vil kraften være halvert i styrke i dette punktet. Om vi streker x-punkt-linjen dobbelt så langt ut som første strekket til x-punktet var, så vil arealet bli 4 ganger så stort i sektoren.

Dette er noe vi lett forstår at om vi har ett kvadrat der linjene dobles i lengde så vil kvadratet bli 4 ganger så stort. Det samme gjelder en sirkel der diameteren dobles, at arealet blir 4 ganger så stort, og da forstår vi at en sektor som dobles i lengde utover blir 4 ganger så stort. Kraften som finnes i den innerste sektoren har da fått 4 ganger så stort areal å fordele seg over, og kraften er derfor bare en fjerde-del i punktet $2x$ dobbelt så langt ut som i x -punktet halvveis lengre inn mot sentrum der kraften er 4 ganger sterkere enn ved $2x$ -punktet dobbelt så langt ut.

Her har vi en styrke som har forholdet ved dobling og halvering, som kan benytte x ganger x som kraft utover, og $1/x$ ganger x , innover i forhold til et punkt x i avstand fra et sentrum av en kraftkilde. Styrken øker med kvadratet av den økte avstanden der x er enheten for avstand. Om vi 3-dobler avstanden så vil kraften bli 3 ganger 3, 9 ganger svakere enn i x -punktet. Og er avstanden bare en tredjedel av strekket til frem til x -punktet så er kraften 3 ganger 3 av det som vi hadde i x -punktet, altså 9 ganger sterkere.

Om begrepet halvering og kvadrat kan forstås som at det gjelder uansett hvilken faktor av dobling eller halvering av lengde det er snakk om, eller for hvor mange ganger lengre som vi er fra et kraftobjekt, eller nærmere et kraftobjekt, så skal denne avstanden kvadreres for lengde-økningen av x -strekningen, eller deles på kvadratet av forkortningen av lengden til x -strekningen.

Det er dette som svekker kraften utover fra en kilde og som kalles $1/x^2$, eller nærmere den omvendte kvadrat-bruk, der vi ikke benytter øknings-tallet ganger x^2 , men benytter $1/x^2$ som kalles $1/\text{square}$. Om vi er nærmere en kraftkilde vil kraften øke likt med avstanden lengst inne som enhet ganger dens gjentatte slike lengder ut til punktet x som blir x -verdien, og x ganger x vil gi kraftøkningen innover. Er avstanden 3 ganger lengre ut til x , så skal verdien av x være 3, og x^2 vil gi verdien 9 ganger større kraft 3 ganger nærmere sentrum enn det x -punktet vi målte fra.

Fra Newtons funn slik, så kan vi se at det ligner akselerasjonen til Galilei, jevn akselerasjons-styrke-endring, eller at det stemmer med areal-forskjeller i sektorer for avstander fra solen til planetenes baner i såkalte bueminutter som er like i tidslengde, som også viser ett forhold mellom planetenes elliptiske baner i forhold til hverandre. Arealene i bueminuttenes sektorer er like store, og det gjør at de samme forholdet som vi finner i Galileis akselerasjon og Newtons akselerasjon, er å finne i lengdeforskjell og i areal og hastighetsforskjellen hos Kepler.

Denne formelen utledet ikke Kepler, fordi han forstod kanskje ikke hvilken betydning det kunne vise, annet enn at han forstod at det var en universell lov, og som gjaldt forholdet til samme type gravitasjons-kraft. Galilei overså Keplers forhold i planetbaner, og konsentrerte seg om at legemer falt med noenlunde hastighet nedover, og kuler som trillet på skrå planke og økte hastigheten, eller retarderte hastigheten etter jevn akselerasjons-proporsjon. Å sette et kraftmål på tyngde som kunne finne styrkeforskjeller i forskjellige hastigheter, ble oversett, men det gjorde Newton noe med.

Newton fant at styrken ved fartsøkning, eller ved fall-hastighet over ulike avstander, eller med ulike tyngder, hadde akkurat den samme akselerasjons-proporsjon som hastighets-akselerasjonen som Galilei presenterte. Galilei benyttet som sagt et legeme, eller mulig ulike legemstyngder, kuler, som rullet ned en skråstilt planke der han så lengden for hvert sekund, og kunne da finne ut at en jevn akselerasjon hadde proporsjonal økning av hastigheten lik kvadratisk økning. Hva Galilei tenkte om dette i forhold til gravitasjons-retningen, fallet rett nedover, er usikkert, fordi han fant ingen gravitasjons-akselerasjons-verdi her vi er, slik Newton gjorde.

Da er det ikke så rart at Einstein funderte på om gravitasjonen og akselerasjonen var av samme type, eller altså kunne være det samme, i og med at gravitasjonen nettopp ga denne akselerasjonen. At gravitasjon og akselerasjon er det samme, den årsaks-sammenhengen forklarer ikke Einstein. På annet vis om ikke elektrisk og magnetisk felt er det samme som gravitasjon og de har samme faktor, så stemmer ikke dette umiddelbart. Men om samme årsak til felt gjelder alle felt, og denne årsaken inneholder akselerasjons-årsaken, så vil feltene vi kjenner og akselerasjonen være det samme. Uten videre grunn enn at gravitasjonen viser seg som akselerasjonen, også styrke, energi, arbeid, så er det grunn til å anta dette uten å kjenne sammenhengen til hvorfor feltlovene oppfører seg slik.

Styrkeforskjellen til alle felt har samme proporsjonen. Selv friksjon og kollisjon. Dette forstod Leibnitz godt, og forklarte dette for den 16 år gamle franske studentinnen som oversatte Newtons Principia for det franske akademiet.

Om vi retter ut eller krummer felt vil tettheten i feltet bestemme akselerasjon, retardasjon. Er feltet helt rett så vil stort sett objektet holde en og samme hastighet. Er det legemer, partikler eller kloder, felt-krefter ellers som innvirker, så vil vi få en gaussisk krumningsfaktor der halvering av felt-areal følger samme akselerasjons-lov vi har nevnt, og slik endre hastighetsakselerasjonen ut fra lignende legemers styrkeforskjell som påvirker banen til et legeme. Dette gjelder alle typer feltvirkninger overhode, uansett spenningstype, anti-partikler eller andre partikler det ikke gis data for her.

Einstein finner med lyshastigheten som konstant, og i at masse ganger kvadratet av lyshastigheten er absolutt energi, også en konstant, og ved hjelp av Lorentz og Plancks tids- og masse-form-formler, energi-formler, at utvekslingen av kraft mellom legemer og feltrummet rundt disse, at Newtons og de tidligere lover må omskrives med en hastighetsendingsfaktor som gravitasjonsformler tidligere ikke hadde iberegnet som virkningsfunksjon.

Newton regner ut bølgekraft og flo og fjære, månens tiltrekningskraft, hvor meget av vanntrykk, bølgekraft som skulper gjennom et rør, en mengde utrolige saker fra denne tiden. Euler, matematikeren gjør lignende med tetthet, motstandsmasser der legemer som kolliderer og friksjoner er faktorer, og kjenner da til hva vann, stein, jord, metaller med forskjellige tetthet, sprøhet, styrke virker som ved kollisjoner.

Matematikeren Euler funn 1725-1750-åra. Han er forså vidt da også vitenskapsforsker som tester alle tenkelige krumspring man kan gjøre med Newton og Leibnitz formler, ved siden av matematiske nye løsninger på mange problemer. Han finner motstand, styrke, elastitet når fysiske objekter kolliderer med hverandre, enten det gjelder skip, vogner, gjenstander av metall g treverk og stein som er under press, trykk og støt, stort sett hvor langt forskjellige hindre blir forskjøvet i forskjell fra ulike materialer som den bevegelige eller faststående gjenstanden har som tetthet og styrke.

Dette har med de ulike materialer sin gjennomtrengelighet og er av stor betydning for den videre geologien også, som styrke i bergarter og ytelseskraft i gruvedrift og transport. Skal gå nærmere inn på Euler her senere å korrigere misforståelser om de har oppstått her.

Tydeligvis har Euler tatt seg av forholdet med svinger og skrålplan i slike sammenhenger, og mulige sirkulasjoner. Bøyning og strekk-virkninger.

Gauss fra ca. 1795-1850-åra prøver å gjøre det samme med virvler og krumninger som skjer om noe blir for varmt og smelter, eller om du rører i en gryte, for virvler og krumninger, og finner en mengde viktige faktorer ut fra forholdet der kraft-virkninger av masser møtes, og der varme og stoff skaper krumninger både i flater og volum. Dette gir Gauss ideen til spesielle rom-geometriske beregninger som både Lorentz og Einstein har stor glede av.

Men Einstein finner ut at styrken og tettheten som tenkte linjer, retninger i rommet, logaritmisk vil kreve den samme krumningen som de gaussiske punkter skal være tenkt som, et bøyingsområde. Einstein kan da bare regne ut tetthetsforholdet uten de gaussiske punkter, og kun tenke krumningsgrad som styrke. endringen til retningene, linjene, eller i romarealet og romvolumet det er snakk om ut fra hvor stor styrketettheten det er i rommet hvert sted. Han kan som han sier, bare regne på uten hensyn til punkt-definisjoner, kun styrkelinjer, mengde avtagende, tiltagende kraft-akselerasjon, som skaper romtidkrumningsfigurene til Einstein. Han trenger ikke å tenke så meget over gaussiske punkter, bare regne ut fra de fysiske styrkeforhold og avstander som er utgangs-punktet.

De fysiske avstander, hastigheter og styrkeforhold gir korreksjon og blir ekstremt nøye når det sammenlignes med lyskonstanten. Plancks formel og $E=mc^2$. Dette er nok litt forenklet sagt. Han måtte beherske rom-geometriske regne-regler, Gauss-krumninger, Lorentz og Plancks formler.

Einstein sammenligner nå lysenergien i varmestråling fra gasslover, dagslys, stråling fra elektromagnetiske funksjoner ved elektrisitet, magnetisme, Maxwells lover og Lorentz beregninger for elektroners hastigheter, trykk fra masser, at masser i bevegelser avgir varme når de trykker mot hverandre eller skal endre bevegelse, i tillegg til de kjemiske strålingsenergi. Hva er likheten? Det er denne likheten som omsettes til lys-energi, en hastighet de sier er konstant, og han derfor regner som maks-energien for den frekvensen og mengden det er snakk om, sammenlignet med alle fysiske forhold ellers som alltid omveksler masse til varmestrålings-energi.

Om gasser, volum, temperatur eller trykk angående lover for dette.

Når vi ser på ett gitt volum, en isolert tank, som er fylt med en gass, så vil ved en gitt temperatur ha ett fast trykk i denne beholderen. Om vi øker temperaturen inne i denne vil øke trykket også. Om vi kjøler ned temperaturen så vil trykket bli mindre. Ved hjelp av måling kan vi lage en trykk og temperatur-skala å få en rett linje eller krummet linje for hvordan trykket og temperaturen er avhengig av hverandre, og denne faste eller logaritmiske linjen eller kurven vil også kunne regnes som en temperatur-konstant. I gasser så vil temperaturen og hastigheten som partiklene kolliderer med hverandre ved høyere temperaturenergi også ha en lignende kurve eller linje. Friksjons-energien. Dette gir oss noen muligheter til å sette opp en konstant-formel.

Om denne verdien er den samme eller ikke spiller ingen rolle for den sikkerheten vi kan oppgi som den samlede energi på grunnlag av konstantformelen. Vi kan prøve med andre gasser eller faste legemer under så høy varme at de er omdannet til gasser, og kontrollere dette på samme måte ved oppvarming av gassens oppførsel da, og finne liknende konstanter. Mengden partikler eller størrelse kan vi da finne ut om er konstante i sammenligning med andre gasstyper.

Hvor mye som skal til av antall partikler for at noe skal gi samme tilsvarende energi og bevegelses-hastigheter, frekvenser, avgir samme varmemengde også videre kan så beregnes. En av de faktorer som er beregnet slik i forhold til en og samme tilstand har blitt kalt Avogadros tall for antall partikler som er med i samspillet, for vekt, størrelse i volum, og reaksjonshastighet for temperatur. Varme-frekvensen. Vi får slik ut temperaturkonstanter eller trykkkonstanter for gitte mengder som er utsatt for endringer inntil ett visst nivå som dette oppfører seg som normale gasser, ioner, elektroner eller gass-molekyler eller gass-atomer av jern, hydrogen, oksygen, alt som er i gassform.

De fleste forstår at det er rimelig å finne noen faste verdier her som kan sammenlignes med hverandre og at vi kan finne tilnærmede konstanter som følger en skala som likner hverandre mellom gasser, trykk, volumet og temperaturer for like forhold i slike isolerte eksperimenter av forbrenning eller oppvarming og avkjøling.

Dette er de konstant-verdier som da energimengden måles i forhold til, og som viser en varmestråling eller energi som mekanisk kan måles for trykk som gjør at vi kan sammenligne dette med ett massestrykk der vekten legges oppå hverandre og hvor mye sterkere et slikt trykk er. Også masser skaper et slikt varmetrykk når tyngden øker, så selv om vi oppfatter dette som et mekanisk trykk så vil dette også avgi stadig mer varme ved økning av vekttrykket. Trykk-styrke pr mengde og volum, temperatur i trykk-styrke, gir data til konstantene.

Dette er også en varmemengde som kan måles og ut fra hvilke stoffer som da har lik vekt, eller likt volum med forskjellig trykk, oppvarming, varmeutvikling. Ved å finne differansen eller samlet mengde avgitt varmestrålingsenergi og varmestrålingen fra gass-eksperimenter så kan energi-trykk og varmestråling i samlet energi mellom tyngder, masse, og bevegelsesmengder av masser i gasser.

Deres trykkenergi og varmeutvikling, gjennom varme-energien viser når disse har tilsvarende styrke, og da kan vi sammenligne og fortelle ut fra slik sammenligning hvor stort ett gasstrykk eller dets varme-utvikling er i forhold til massenes energi eller varmeutvikling. Energien i strålingen ved de gitte isolerte eksperimenter viser forskjell eller likhet, og omregning som kan benyttes for å vite hva som er forholdet i gassbeholdere og i for ett vekttrykk et annet sted.

Det som er interessant er her varmestrålingens energi som viser et bestemt forhold for vektmengde og gasstrykk. Strålingen går med lyset hastighet og frekvensen til lyset er varmeenergien. Da kan vi si hvor stor mengde masse som tilsvarer ett visst trykk.

På lignende måte kan vi gjøre slik med kjemien fordi tilført varmestråling som skal til for at kjemiske reaksjoner skjer følger samme energi-beregninger der lysvarmen går like fort og energiene i frekvensene kan beregnes om til hva som skjer i gasser og vektmassers tyngdestrykk som varmeavgivelse og energimengde. De kjemiske prosesser viser ganske faste energimengder for hva som skal til for de bestemte bindinger og splittelser der det er like stor energi som skal avgis ved sammenføring som det som skal til for at bindingene splittes.

Denne stråleenergien kan sammenlignes direkte med varmefrekvens-energien. Selv det synlige dagslys, frekvenssummen i stråling her, hvitt lys, kan omregnes til slike verdier og det samme gjelder for virkningen av elektrisk og magnetisk spenningstrykk i forhold til ledninger, for eksempel de vanlige strømledninger av kobber. Når magneter eller elektriske felt virker inn på en leder så går det strøm i lederen. Den varmeenergien som ledningen avgir på grunn av strømføringen er også mulig å regne om til den varmeenergien vi har i gassbeholdere og i vektøkninger og i kjemiske reaksjoner slik at alle disse kan sammenlignes, og det gjelder også radio og tv, mobil-stråling fordi alle strålings-frekvenser også er temperatur-stråler.

Altså frekvensenergistråler der frekvensen gir en fast økning av energien ut fra hvor stor frekvensen er og at alle stråler da avslører energi-mengden sin. Lyset, temperaturen, gasstrykk og vekttrykk kan slik omregnes i hverandre. Maxwell klarte å sette opp brukbare formler for dette.

Når elektrisk strømfeltstyrke øker, eller magnetisk feltstyrke øker, så øker og avtar varmestråle-frekvensen og energi-mengden i samme takt, som gir en konstant eller logaritmisk akselerasjons-virkning, normalt helt likt akselerasjonen til feltene som utløser energien.

Vi har også sett at en kollisjon gir et fast energi-trykk som tilsvarer den samme akselerasjons-kollisjon vi har ved fritt fall ved gravitasjonen som når to legemer kolliderer, og når det gjelder friksjon og bremselengder og som også Newton da viser gjennom formler. Kollisjon og gravitasjon og feltvirkninger til magneter og elektriske felt kan altså omregnes til hverandres styrker, ikke minst gjennom flere metoder med avgitt stråling ut fra hvilke reaksjoner som er utløst i en kollisjon eller en bremse-friksjons-flate.

Akselerasjonsforskjellen i magnetiske felt og elektriske felt sin styrke-lengde er akkurat lik gravitasjonens akselerasjons-forhold, altså øker og synker i samme hastighet og er helt like ved utgangspunkt der alle starter med samme styrke og inn mot kilden som virker eller ut fra kilden der virkningen er størst.

Einstein finner at masse og bevegelse, masse omdannet til lys-energi, varmeenergi, og lyshastighetens konstante energi når den ikke påvirkes og holder seg som en mest mulig konstant topphastighet blir gode sammenligningsfaktorer, der lyshastigheten regnes som maks uro og at et legeme som er mest mulig bremsset opp, kaldest, en ide om ett temperatur-messig nullpunkt eller absolutt vakuum, ingen frekvenspåvirkning, da er utgangspunkt for hans beregninger.

Masser og lysfrekvenser kan omregnes til hverandre i styrke og gjennom den fotoelektriske effekt der strålingsenergi mot kobberledninger viser hvor mye elektroner, strøm, som forårsakes i ledningen, er en delvis avsløring av at energi og masse kan omregnes i hverandre og sammen-ligninger av energi viser at mengden tapt masse ved oppvarming er lik tilsvarende mengde varmestrålingsenergi, og derfor at masse omsettes i lysenergi. Energien som er tapt eller vunnet, er altså masse, der denne massen sett som lysenergi, ganges med lyshastigheten ganger lyshastigheten. Energien er masse-tetthets-mengden, ganger kvadratet av lyshastigheten.

Det ligner faktisk utrolig nok på en topphastighet for bremselengden til en masse i energi-mengden. Dette viser en energi, effekt, styrkevirkning $E=mc^2$. Dette virker til å stemme, men lyset avgir en ørliten forskjell med bare frekvensen som gjør at en liten konstantfaktor holder for hver frekvens for at lysenergifrekvensen da skal stemme med masseomregningen. Denne konstanten kan skyldes en ørliten mikroforskjell i kravet, bestemmelsen av kg-energi på den ene siden og Ampere, strøm, på den andre siden. Einsteins bruk av Lorents formel avslører en ny masse-økings-faktor.

Plancks-konstanten er en tilpasningsfaktor kg-amper-energi-ubalanse, men kan være en oversett masse. Da vil lyset ha en balansetrykkfunksjon i sentrum som alltid tilsvarer frekvenstrykkets økning og gitt planckfaktoren, Diracs 1-pi-forskjell, et omløp. Denne passer likedan elektronet og andre gravitasjons-partikler der kule-former viser styrkeforskjell i alle retninger, mens en vertikal lysvirvel måtte balansere inn og ut helt likt uten at vi finner forskjellen som romslig måling da en slik virvel virker nesten flat.

Romslighet trekker i alle retninger og spenner opp måleinstrumenter på en annen måte for liknende objekters feltstyrke. Lyset trenger bare å absorberes, ikke å skape en relasjon mellom to objekters romslige retninger utad slik kuleformede objekters virkninger har. Lyset er vanskeligere å studere enn de andre partiklene som er større med romslig gravitasjon.

Poenget er at kjemiske energier, gass og trykk-energi, elektriske og magnetiske energier og dagslysets energier er energier som omregnet som temperatursammenligninger viser at masse og lys-energi omformes til hverandre i et helt bestemt forhold, og som gir at $E=mc^2$. Når gravitasjons-feltet øker i styrke, tetthet, så vil også lysfrekvensen endres i bestemt grad tilsvarende dette gravitasjonstrykkets akselerasjonsendring. Dette viser både at gravitasjonen har energi, og at lys-frekvensen endres av dette. Det betyr også at punktet, posisjon, kontinuitet, romtiden på stedet, har egen energi som ikke er i objekt-legemet. Hverken i lyset eller atomet. Intet energitap.

Det er bare å innse at årsaken ikke er nok ved at et legeme dominerer styrkevirkningen, og at vi er tilbake til at helheten nettopp kan danne tetthetsvirvler som gir treghet og tidsforsinkelse for objekter der virvelmodeller gir bedre forklaring til utvidelse og sammentrekning og feltvirknings-retninger enn det gluoner kan gjøre som aldri kan forklare sine sammentrekninger eller strekkvirkninger. Styrken i rommet er like ekte og virkende som styrken i legemer og objekter er. Denne kan vi ikke bort-forklare.

Dette er en grunn-logisk faktor, ikke en IQ-faktor. Den handler om innsikt i romtid-bevegelses-forhold som samtid-funksjon. Årsak og virkning. Dette handler da faktisk om balansen til energier. Noe holder tilstanden i sjakk som ulikt fordelt varige energier; Einsteins ekvivalens.

Ved en gitt energi eller frekvens til det lyset som avgis fra et legeme eller som et legeme mister som lys-masse, så kan vi også tenke oss en hvilken som helst frekvens som sammenligning til den energifrekvensen som avgis, og kalle denne en konstant frekvens-energi. Om alle faktorer i mekaniske og lys-/gravitasjons-felt-energi-virkninger slik kan sammenlignes, så viser dette at alle de fysiske områder kan omregnes til hverandre og tilsvare de ekvivalente faktorer, omdannelses-energi-faktorer i den fysiske verden slik vi kjenner de kjente energier og beregninger.

Det er en slik lysenergi-konstant-faktor som jeg har satt opp i energi-matrisen over den vitenskapelige fysikkens egne lover, og som så sant de sorte hulls energi slik Einstein og Hawking viser til fortsatt er i overensstemmelse med at $E=mc^2$, må stemme med denne sammenlignings-faktoren jeg nytter som konstant-enhet mellom de fysiske lovers energi og bevegelses-retnings-lover og virkninger i fysikkens romtid-formasjoner.

Einsteins formler viser at romfeltet rundt et objekt og en masse, endres om tettheten fordeles annerledes som tettere eller tynnere, altså at objektet er større eller mindre i volumet massen fordeler seg over og at det skjer drastisk endring om to legemer nærmer seg hverandre eller kommer sammen fordi da trekker de seg enda mere sammen enn det summen av to objekter viser og eser ut mer enn summen av et objekt som deler seg i to masser.

Det er samme effekten vi senere finner hos nøytroner i atomkjerner og i sorte hull som smelter sammen, og her er det at Einstein henviser til at det oppstår gravitasjonsbølger i det rommet og massen skal fordele denne massen i gravitasjonsrommet rundt objektet. Det samme skjer når to nøytronstjerner kolliderer, der både lys og gravitasjon unnslipper. De sorte hullene slipper jo ikke ut lyset. Me nøytronstjerne-kollisjonen viser altså at gravitasjonsbølgene og lyset kommer frem ganske likt etter 150 millioner lysårs reise i rom. Hastigheten er altså lik.

Partikkel-teoriene og deres effekter, energier.

Partikkel-teorier kan vi si har sitt utgangspunkt i elementer eller samlede masser, stoff, materie, eller mer spesifisert slik Demokrit fremsetter sin atomteori om de minste udelelige deler av mange typer av naturelementer, og for kan at det også gjaldt sjels-atomer, bevissthetsatomer, tanker, at når vi så noe i naturen så sorterte disse tankeatomer seg på samme måte og i samme rekkefølge slik vi så årsak og virknings rekkefølge i naturen. Først på 1600-tallet blusser ideene om atomteorien opp igjen, og rundt 1700 var Hobbes den store forkjemperen og mente alt var atomer, og at det slett ikke, slik som Demokrit også mente, at det ikke fantes noen Guder eller Demoner.

Fra 1785 og utover er det Lavousier, kjemiens grunnlegger som finner omtrent 1/3 av alle disse separate atomene eller grunn-bygge-stenene som Dalton hevder er Atomer i 1800 i sin atomteori, og Dalton krever at vi skal finne smeltetemperatur, koketemperatur, frysetemperatur for alle disse som kan opptre i fast form, flytende form og gassform ettersom hvilken temperatur de løser seg opp, eller samles med, hvor tunge alle disse er, deres kjemiske egenskaper som elektriske og magnetiske, slik Benjamin Franklin og Volta har banet veien for.

Det første batteriet lages i 1800. Nå begynner en intens forskning både på elektrisitet, kjemiske egenskaper og lys, varme, for å finne oppførselen til alle disse og deres grenseverdier. Det er her Faraday, Maxwell, Gauss og Weber gjør mange revolusjonerende oppdagelser. Andre er også med i disse prosessene. En finner ut at det mest sannsynlig er at lyset oppfører seg som en vertikalvirvel, eller har en flatere og vertikal spenningseffekt. Maxwell finner ut at vi kan omregne varmen fra gasstrykk, dagslys, elektriske og magnetiske påvirkninger slik som fra strømledninger, altså strøm eller magnetiske felt.

Han kommer frem med ideen om radiobølger noe Hertz og Røntgen klarer å vise er tilfelle. Thompson klarer å identifisere elektronet som en elektrisk ladning og antar at en tilsvarende positiv ladning finnes, og Rutherford klarer senere å påvise denne, men at det må grunnet dobling av vekt i forhold til hydrogens vekt må være dobbelt opp med partikler, og i alle fall en nøytral partikkel også i sentrum av atomet. Ikke lenge etter Einsteins store oppdagelse så finner Bohr en mer riktig fordeling av elektroner sammenlignet med kjemiske egenskaper.

Selve sikkerheten med nøytronet som selv Marie Curie og Røntgen hadde stiftet bekjentskap med men ikke visste hva de skulle mene om denne, ble bekreftet først nærmere 1930 som partikkel og tyngdeårsak i atomkjerner, faktisk like innpå at kvante-teorien dukket opp gjennom Diracs oppdagelser. At $E=mc^2$ og at formel for den fotoelektriske effekt der varmestråler, lysstråler påvirker proporsjonale mengder elektroner, strøm i en leder slik Einstein mente, og at lyset emitterte fra legemer i kvanter, visse kvanta, bestemte mengder med bestemte frekvenser lignende slik Planck hadde påvist, ble ett nytt mengdebegrep. Kvantet og kvante-energi for partikkel og nivå-forskjeller.

Dette er grunnen til at kvanteteoriene kom. Mot sin vilje ble Einsteins regnet som kvante-teoriens årsak og grunnlegger. Grunnen er altså at Einstein mente at det var på ett gitt tidspunkt ved en bestemt energi at det ble sendt ut en bestemt kvote, mengde, kvantum, altså en kvantestørrelse, som på samme måte ved absorpsjon også lot elektroner ta opp et bestemt kvantum, minimums-kvantum for å frigjøre seg eller bevege seg i en leder. Dette kvantumet stemmer med frekvens-energi tilført elektroner, tilsvarende lys-frekvens-mengden/energi som benyttes.

Men det var også ett eller annet som ikke stemte. Poenget er at Einsteins feltteorier fremdeles stemmer tross kvantesprang. Kvant er kvantum, at visse mengder avgis fra bestemte nivåer i atomet, elektron-skall-nivåer eller som elektron-energiverdi-omvandlinger i bestemte energi-størrelser ut fra nivået de er på til dit de flytter ved at de tar opp lys eller avgir lysenergi.

Dette mønsteret i mørkerom for spektret til lyset, sollys-spektrografi, slik Planck og andre drev med, som viste forskjellige frekvens-nivåer eller mangler i dette for ulike frekvenser, ble senere identifisert som tilhørende frekvenser hos forskjellige grunnstoffer eller forskjellige nivåer i grunnstoffer når elektroner, eller den kjemiske verdien endret seg i grunnstoffet.

Dette gjorde sitt til at selv om man visste fra 1850-åra at for eksempel karbon hadde 4 negative ladninger, eller 4 positive ladninger, ifølge tester de gjorde i samsvar med andre stoffer og bindinger til slike, så kunne de nå beregne ut fra bindingsenergi og elektrisk overflatespenning, en mye bedre fordelt spenningsenergi i forskjellige elektron-skall i atomer som slik ut fra Bohrs modeller for atomer og etterhvert oktett-regelen om maks elektroner i ytterskallet lik 8 stykker, at hver av disse elektronnivåene sin energi fordelt på et tenkt elektron ville gi elektronet en viss energiverdi før de hoppet ved mottak og avgivelse av lys-frekvensen, og tilsa hvor stor kvante-energi dette elektronet eller elektron-nivået hadde i forhold til andre energinivåer i atomskall.

De visste nå både hvor stor energi et elektron noenlunde hadde, og en like stor tilsvarende ladning for protonet, den positive effekten til atomet som viste seg når et elektron hoppet helt vekk fra atomet, og hvor stor tyngde, gravitasjon, tiltrekning som vektmasse nøytroner og protoner eller hele atomet hadde. Tyngden og energien er altså rundt 99.9 prosent fordelt over atomkjernen, mens elektronet har cirka en promille styrke, energi samlet som gravitasjon og elektrisk effekt. Unntaket er hydrogen som normalt bare har et elektron og et proton har bare halvparten så stor fordelingsforskjell mellom kjerne og elektron-masse/energi.

Elektroner frastøter hverandre. Protoner frastøter hverandre. Et elektron og et proton tiltrekker hverandre. Nøytroner har ikke synlig elektrisk eller magnetisk ladning, og virker nøytrale og viser stort sett bare gravitasjon, en ørliten tyngre gravitasjon ikke ulikt elektronets masse forskjell fra et protons vekt. Begge disse kjernepartikler er altså veldig tunge og elektronet er veldig lett men har gravitasjon.

På litt avstand så spiller ikke den elektriske negative eller positive effekt eller magnetiske effekt så stor rolle, for da virker hele fettmasse-effekten som det skulle vært gravitasjon, og gravitasjonen i retning av atomer virker tiltrekkende på alle ladde legemer som vil trekkes mot andre masser.

Like innpå partiklene overtar et lokalt domene av elektrisk og magnetisk feltvirkning, der den nevnte oppførselen regjerer mellom ladningspartikler. Energitaliteten for atomet er hele tiden den samme lik $E=mc^2$ som helhet for alle partiklene samlet, selv på nært hold, slik at vi kan lage ett felt-regnskap av de forskjellige feltvirkninger. I vakuum så deler et nøytron seg opp i ett elektron og et proton, og tross at et nøytrino kan ha kommet til eller blitt avgitt der en kan regne en viss energi, eksempel 13 elektronvolt, så vil delingen tilsvare omtrent 100% for hvilken energi samlet som elektronet-protonet er i forhold til det opprinnelige nøytronets energi.

Det virker ganske klart at den virkningen som går inn i elektronet da er lik den virkningen som går ut av protonet og at den virkningen som går inn i protonet er lik den virkningen som går ut av elektronet, og at når disse kommer sammen utlignes de som den gravitasjons-mengde dette tilsvarer som manko i ett nøytron, som den summen som nå er tilbake som masse-gravitasjons-mankoen i nøytronet, og at en nøytron nå har blitt et nøytralt gravitasjons-energisintakt partikkel igjen med tilsvarende masse som den felt-differense-energi som elektron + proton-energi hadde.

Alt tyder på at protonet mistet gravitasjon tilsvarende at elektronet har den gravitasjonen som nøytronet hadde og som protonet nå mistet. I forhold til et nøytralt gravitasjonsstrykkrom kan dette bety at nøytronet har et makstrykk, protonet et tapstrykk, og elektronet ett over-trykk i forhold til den nøytrale trykkmengden som et nøytron viser i forhold til gravitasjonsrommet.

Når vi snakker om dette som forhold til trykk eller overtrykk, eventuelt retnings-bevegelses-trykk som bølgelignende trykk i forhold til bølgedaler som undertrykk i retningen, eller vakuum-trykk i sammenligning av et nøytralt eller bestemt trykknivå, så vil trykkpartikler dersom elektroner, protoner og nøytroner er slike, også kunne ha motsatte bevegelser som undertrykk, vakuum, like godt kan gi anti-partikler bygd på samme trykk-forskjell i forhold til et bestemt gjennomsnittstrykk, nøytraltrykk i en feltkraft, som et nøytralt gravitasjons-feltstyrke-rom i forhold til partiklene.

Partikler og antipartikler vil da ikke være et stort mysterium, men spørsmål til hvorfor et balansert felttrykk danner slike trykk-forskjeller. Differensialkraften har logiske funksjonelle svar.

Kvanteteorien: Først om lysfrekvenser. Allerede Newton viste at hvitt lys kunne oppdeles i spektralfarger ved hjelp av ett glassprisme. Spektralfargene som da er lik regnbuens farger kan så gjennom et annet prisme samles igjen til hvitt lys slik Newton viste. Han hevdet da at det hvite lyset inneholder fargespekteret i synlig lys. I dag kaller vi spektralfargene ved den frekvensen lyset har og da tilsvarende at fargen, det vil si frekvensen som gir fargen, også tilsvarer den energien som er i dette fargede lyset. Dette betyr at frekvensen indikerer både energi og farge.

Tester med elektronskall som fanger opp lys og avgir lys viser at om et elektron fanger opp hvitt lys og dette elektronet hopper ut et skall, og har mer energi. Dette kan hoppe inn igjen til skallet det kom fra og avgi det samme hvite lyset og at elektronets frekvens eller elektronskallets frekvens igjen blir som opprinnelig energi i dette skallet og i atomet. Men dersom litt av det hvite lyset opptas av elektronet og resten av lyset sendes ut igjen, så vil det hvite lyset ha mistet den energien som tilsvarer frekvens-energien til lyset som kommer ut igjen, for eksempel som grønt lys.

Om vi har et hvitt eller grønt lys som treffer et elektronskall og dette skallet er så intakt at det skal mer energi til for at et elektron hopper et skall ut, så vil skallet ikke oppta noe av det overskuddet som kommer inn og holde seg balansert og derfor avgi dette frekvens-lyset videre, og slik kan vi kontrollere at objektet reflekterte hele denne hvite eller grønne lysfrekvensen videre som samme frekvens og farge, altså samme energien i seg fremdeles.

De forskjellige elektronskall har forskjellige energinivåer og forskjellige frekvensområder for energien i skallet eller elektronene. Når det kommer inn en lysstråle så må denne være sterk nok til å puffe elektronenergien opp slik at et elektron hopper et skall utover, oppover.

Det samme gjelder for at et elektron skal hoppe helt ut av atomet, at et elektron blir skutt ut, og vi får et ionisert atom. Ionene er manko eller overskudd i forhold til den nøytrale balansen til atomfelt-energi, som stort sett er manko eller overskudd av elektroner. Vi får da positive og negative ioner som bestemmer hvilke bindinger atomene kan ha med hverandre, kalt molekyler.

Når vi har hvitt sollys som sendes mot alle forskjellige legemer, først og fremst alle de 94 grunnstoffene vi kjenner, så avgir disse forskjellige mengder frekvenser av lys, farge, varmestråler eller ultrafiolette stråler. Alle lys-farger representerer som ultrafiolett lys infrarødt lys, varme-mengder. Det betyr at temperatur er i samsvar med frekvens-styrken.

Slik kan det lages en skala over hvilke energimengder som står for forskjellige elektronskall i atomer, og finnes det et atom av en bestemt type i sola, så vil varmevekslingene der være så sterk at de forskjellige atomskall, det vil si elektronskall, utløser til tider elektroner fra alle skall-nivåer, slik at de spesifikke fargespekter, frekvens-energi for hvert skall, vil synes i strålene vi mottar fra alle atomer på sola.

Dermed kan man med ganske stor sikkerhet si at dette atomet, dette grunnstoffet som vi har testet her på jorda med lignende temperatur, også finnes på sol-overflaten. Slik identifiseres en fjerdedel av grunnstoffene våre også i sola. Spekteret som vises i sollys som faller ned i mørkerom kan deles opp langs en lengre tavle eller spalteskala, som viser hvilke områder som gir mørke striper som betyr at denne fargen er absorbert eller tilsvarer energien i et bestemt grunnstoff.

Helt nøyaktig er ikke denne forklaringen, men oppdelingen viser hvordan vi finner de ulike energier som skal til for at et elektron hopper i skall ved gitte energitilførsler og gitte avgivelser av lysenergi når de hopper inn igjen eller går tilbake til normal energi for atomskallet.

Lyspekteret i mørkerommet, oppdelingen av det hvite lyset, vil derfor ha mange svarte striper som er mankofrekvenser der hver mankofrekvens tilhører et av et bestemt atoms elektronskallfrekvens, og viser slik en samlet liste av alle atomene og avgitt energinivå, fordi det ikke er to like frekvensenergi fra samme skall i atomer med forskjellige tyngde, energi. En liten forskjell.

Det er her kvanteteorien kommer inn. At ved gitte energier over normalen til elektronskallet så vil gitt frekvens avgis i lyset til skallet når det hopper inn igjen, og vi kan da si hvilke energi-forskjeller, mengde energi-forskjell som skal til for at vi får slike hopp et skall ut, eller at et elektron frigjøres. Vi kan også finne ut hva som er forskjellen på den lys-mengden som kommer inn og den som avgis, slik som da et elektron absorberer bare en viss mengde av lyset og at det reflekterer ut igjen en annen mengde lavere energi i lyset, og kan da beregne energimengden som ble absorbert. Når elektronene skal delta i binding eller oppløsning av binding, kjemisk, så vil disse få tilført eller avgis en lysfrekvens. Forskjellen i energi-bindingsnivåer kan da bestemmes.

Da alle slike forskjeller i bindingsenergi eller i lys, stråle-frekvens-refleksjon gir en liten forskjell i elektron-frekvens-energien, så vil energien ikke tilsvare et helt elektron, men en mindre forskjell kalles en kvanteenergi kun for at frekvensforskjellen eller energien kan telles. Med en tenkt middel-energi for elektronet i et skall, og at denne energien settes til 0 eller 1, gjerne 1, så kan en se forskjell på om et og samme elektronskall i to forskjellige atomer, eller forskjellen i energi fra en middelverdi, en bestemt energi-størrelse fra et atomskall eller et gjennomsnitt for slik energi fra et elektronskall, da kan vise om energien til ulike skalls refleksjons-frekvenser er mindre eller større enn denne sammenligningsenheten.

Enheten kan endres om vi flytter på hvilke nivåer som sammen-lignes i størrelser. Slik kan det vi sammenligner med vise styrkeforskjell i binding eller energi for at det skjer reaksjoner som opptak, avgivelse, og binding og oppløsning av atombindinger, hvilket betyr at vi kjemisk og fysisk kan sette opp kvante-tabeller for reaksjoner. Her kan energien mellom 3 forskjellige skall i atomet vise at energien for at elektronet skal hoppe til neste skall over seg er en energi som på kvantespråket kan bety at innerste skall hadde kvantetallet 0,8, det midterste vi sammenligner med, kvantetallet 1, og det ytterste skallet har kvantetallet 1.2.

Det er vel gjerne en omvendt rekkefølge, men kvanten er ikke en egen partikkel. Ikke før vi setter en bestemt partikkel eller lysfrekvens, et foton eller et elektrons energi som en slik enhet som partikkel-energi. En tabell over alle reaksjons-energiforskjeller i det hele tatt som vi kjenner til en stor skala. Lignende tiltak har atomfysikerne og kjemikerne ganske sikkert arbeidet lenge med. Cern er nok fullstappet slik.

Oppdagelser fra slutten av 1890-årene: Det viser seg at den lysenergi-frekvensen som tilføres for at kjemiske stoffbindinger skal oppløse seg, er lik den lysenergien som skal til for å de skal smelte sammen. Det er her Thompson sier at det viser balanse også i summen av bevegelser, altså bevegelses-balanse i de fysiske reaksjoner også. Reaksjonene er i sum like raske, særlig godt vist med stråling inn og ut, da dette har samme hastighet og frekvens. Bindingen, eller de enkelte deler hver for seg, har altså en fast energimengde uavhengig av denne strålingen.

Det betyr at da lyset har samme hastighet og at energien er likedan, så er det likevekt i energi og i bevegelses-mengde, og vi sitter igjen med en sikkerhet om hvor stor energi eller frekvensenergi som opptas av disse molekylere som sammenføres eller splittes som et bestemt kvantum, en bestemt energi-mengde, en bestemt frekvensenergi av varme eller lys. Friksjon virker på samme måte da energi frigjøres som en kjemisk reaksjon som avgir varme eller lys.

Kvante-teorien fysisk og kjemisk viser til de forskjellige trinn i atomskallene for at et atom eller partikler skal komme sammen eller splittes som atomer, eller som elektron-skallenes energi må endres for at de skal inngå i kjemiske bindinger. Størrelsen på kvantemengde i forhold til lysenergi settes til det kvantum minstedel som skal til for at lyset opptas eller emitteres, sendes ut fra dette skallet, eller for at elektronet skal hoppe til et annet skall-nivå. Da hvert skall har forskjellige energi så skal det forskjellig energi eller farge/temperatur til for at elektronet reagerer.

Og er energien altfor sterk så vil elektronet kunne hoppe ut av atomet. Denne mengden forskjell mellom energi som skal til for å flytte elektronet eller binde elektronet kjemisk kalles kvante-tall sammenlignet med den enhet som ligner middelverdien eller minste enhetsverdi for slike energi-forskjeller, slik at kvantetallet kan variere fra 0,8 til 1,3 som et eksempel.

Om vi sammen-ligner energien med elektronets eller for eksempel vanlig hvitt lys, eller den alminnelige elektron-energien i skallet, så kan også kvantetallet oppgis som en bestemt mengde elektronvolt i energi. Selve kvantetallet er ikke en bestemt partikkelenergi, men en størrelse som viser mengdeforskjell mellom elektron-skallenergiers forskjeller for elektron-flytt eller elektron-bindinger eller elektron-bindings-spaltninger. Dette gjør dermed ikke kvantums-mengdene mindre interessante som bestemte lys-energi-mengder med tanke på spektroskopi i genetikk og arv-forskning eller for å finne ut hva mineraler og krystaller, leire, lava-asje består av, kommer fra, eller hva galaksene og solene består av som spektroskop-måling i astronomien.

I biologien eller geologien og i genforskning kan altså lys-refleksjon vise hva slags molekyler og atomer som de forskjellige minstedeler er dannet av, og da fortelle om arvefaktor, mineral, og ladningsstyrker. Nå er det lett å forflytte denne kvante-energi-mengden til hvilke verdiforskjeller som skal til for endre en frekvens eller den minste frekvensen vi kjenner til i energi, eller til andre partiklers energi til sammenligning av styrke slik som å sammenligne en lysfrekvens sin energi med nøytrinoer og tachyoner, sin energi, eller det vi kaller meson-energi, eller proton-frekvensenergi, ja til det meste av omregninger i gravitasjonsfelt og elektriske og magnetiske felt og alle partikler i det hele tatt.

Mest er det ønskelig at de minste lengder, styrker, vi kan måle med lys, elektroner, andre partikler, at dette kan få en slik kvante-lengde eller kvante-energi-enhet. Kvanteforskjellen i elektronskall kan også benyttes som identifikasjon av størrelse som av og på, for eksempel også som konstant-verdier som 0 og 1 i datamaskiner, et skags krystall-lager av informasjon, men også som flyttbare verdier, kvante-software. Kvantecomputeren påstås å være sikrere mot endring av hardware enn det andre datamaskiners hardware er.

Kvante-teorien betyr at kvanteverdiene kan benyttes for både elektronskall og for bestemte verdier blant partikkel-energi og endring av energitilstander slik. Slik sett kan de fleste verdier beregnes mellom hverandre på en alt ettersom ferdig undersøkt verdimengde for alt vi kjenner av energinivåer ved partikkel-oppførsel. Men helt klart ikke uten usikkerhets-momenter. Verdiene er små og påvirkelige og oppførselen på partikkel-nivå er ikke lett å bestemme like godt.

Partikler som kolliderer i gasser og partikler som kolliderer på atom-nivå-størrelse, kan ha en veldig høy akselerasjon og kan gjelde for veldig korte strekninger. Slik sett kan bevegelsesveien bli ganske rett liknende lyset ganske rette strålingsvei i forhold til elektronbaner og legemer som sirkulerer rundt hverandre eller har krefter som graviterer alle veier og elektriske gravitasjons-partikler som fordeler sin energi i alle rommets retninger. Når partikler beveges så kort avstand med høy akselerasjon eller vandrer i et vakuum uten at andre krefter dreier av retningen deres, så kan kvanteteorien benyttes liknende slik vi benytter mekanikk, retninger og energier til vanlige klinkekuler. I alle fall så virker stort sett middelveidien slik også. Kaos, med energien intakt.

Om vi har kort avstand for en høyt akselerert partikkel, eller partikler som har samme hastighet som lyset, så endrer også energimengden i akselerasjonen seg ubetydelig, og da den samlede energien fremdeles er lik som at $E=mc^2$ for både gravitasjonspartikler og andre feltstyrkepartikler så er middelveidien eller forskjellen, som regel bevegelses-mengde-aktiviteten og den retningen eller adferden som disse partiklene slår ut i det interessante. Det betyr at om det er nok klinkekuler inne i et rom som støter mor hverandre men ikke slipper unna, så vil vi ofte få en middelveid for mengden bevegelser som inntreffer for like store mengder i samme området når de treffer hverandre med den samme utgangs-hastigheten.

Det er vanskelig nok å beregne hvor alt skal havne på et biljardbord. Om derimot større atomparkler er i større mengde vil det opptrå store avbøyninger i retninger, og at vi kan kartlegge forskjellige partikler og energiers avbøyninger og sirkulasjoner. Senere kan en da gjenkjenne hvilke typer partikler som da lager sporene ut fra energier og retninger som spor i tåke-kammeret eller væske-kammeret slik som benyttes i partikkelforskningen.

Det begrenser ikke spørsmålet om hva som skjer underveis i feltenergiene mellom alle disse sporene, og mulige løsninger av hendelser. Men kontrollert tiltak kan begrense, utelate, en mengde tilfeller og danne rammer for hva som skjer, slik at en vet hva en kan eller ønsker å oppdage under et eksperiment. Ved å kolliderer partikler i vakuum eller i sporkammeret, kan en få frem en mengde nye tilfeller som kan undersøkes videre.

Når en kule skal støte mot en annen om vi sikter, så vil vi kunne tilfredsstilles om vi får til den bevegelsen som er holdbar nok til at vi får til det vi vil. Men om nøyaktigheten av bevegelser kreves langs en nøyaktig linje samtidig begynner selv ekspertene å bli frustrerte. Her blir det veldig vanskelig å være sikker. Når vi er nede i partikkelverdenen ser vi ikke partiklene i det hele tatt.

De vil på korte avstander oppføre seg som hurtige gass-molekyler som støter mot hverandre med en fart som er høy, høy temperatur, som da gir veldig rette bevegelser for molekylene i gass-rommet.

De treffer den første som er i veien og beveger denne på samme måte som kan ligne et støt som biljardkuler. Det samme gjør atom-partikler. Elektroner, protoner, nøytroner som skytes ut, eller som sendes mot hverandre, tvinges til å kollideres ved at de sendes i høy hastighet, og på korte avstander så vil akselerasjonen ikke endres noe oppsiktsvekkende, at rette bevegelser skjer inntil det er nærkontakt mellom partiklene som i snitt oppfører seg som støt mellom biljardkuler. Ved rette bevegelser enten det gjelder lys eller partikler i høy, eller omtrent lik hastighet den korte veien de går før de treffer på noe annet, så vil disse følge en konstant energi som de har i seg og som ikke endres og i en ganske rett linje med liten gravitasjons-forskjell på grunn av liten forskjell i hastigheten.

De forskjellige oppførselstegn som partikler viser, går ut trykkløst ved partikler som møtes i samme plan, eller om trykk-forskjellen i forhold til gravitasjons-gjennom-snitts-trykket i rommet vil tvinge partikkelens utveksling inn i en tregere, eller hurtigere, feltutveksling. Det er her de uventede, og ulike reaksjoner til partikler forekommer, og det har aldri blitt tatt hensyn til at partikler som større objekt må tilpasse seg balanseringen fra den motkraften som normalt ikke registreres, men kommer til syne som en nøytral gjennomsnitts-gravitasjon i rommet. Ekvivalensen og dermed tiltrekninger og forskyvninger av masser til balanserte posisjoner, ikke ulikt polforskjeller, eller vann/smuss-avstøtende effekter.

De ligner da litt på lyset som har retttest mulig bevegelse om de ikke påvirkes av gravitasjons-felt og vandrer gjennom rommet. På korte avstander kan det virke som lys også aldri påvirkes av andre feltvirkninger. Det finnes knep og tilfeller der vi kan overstyre, eller naturen overstyrer dette, og generelt over tid og felt-balans-rom i forhold til energier, så styres alle partikler av de store felt-virkningene, eller summen av alle felt-virkninger. Om vi lar alt støte mot hverandre kan det ligne et kaos, men den midlere sum av energier i denne kaos-massen er fremdeles lik utgangspunktet for energien som er sendt inn, inntil at kaoset har ordnet seg balansert igjen.

Kaos-bevegelsene er altså selv en slags balanserings-virksomhet. I forhold til felt-senteret til de partikler og partiklets energi, så er bevegelsene som rette og energien i akselerasjonen såpass stor, rett, lik, at partikkelen ikke endrer sin energitilstand og ikke endrer seg i forhold til andre partikler målbart slik større og tregere legemer tydelig gjør, der det synes godt når disse øker hastigheten voldsomt der vi får endringer i gravitasjonen. Energien til tyngre legemer øker eller avtar med hastigheten ut over det som er normalt sammenligningsbart ved små partiklers hastigheter i jevne isolerte feltområder.

Når partikler med bevegelser som er rette på atom-størrelses-nivå eller i et vakuum-rom blir sendt av sted slik, så oppfører de seg som de er omtrent helt alene uten nevneverdig endring av sin energi, og der senteret for energien og feltvirkningen rundt dem virker intakt uten energi-endring, og de oppfører seg om de var et objekt alene uten at det fantes noen andre virkninger enn feltstyrke i deres eget sentrum.

Dette er det Einstein kaller et singulært legeme, et singulært sentrum, og et singulært felt med et singulært punkt i sentrum der punktet virker som et nullpunkt, liknende et utstrekings-løst senter som stråler styrken sin ut i utstrekningen med normal akselerasjons-avtagende kraft slik Newton viser til.

At når disse oppfører seg som at de ikke er avhengige av hverandre før de kolliderer, så kan vi benytte deres midlere reksjons-egne liknende slik vi beregner bevegelses-energi for klinkekuler, fordi blant annet $E=mc^2$ allikevel som resultatet, og deres mengde kollisjoner forteller hva som utløses som trykk-energi. Tross kaos-bevegelsene, eller tross om det er kosmisk orden i bevegelsene. Om det var grunn til å se på partikkel-energi-endringer så måtte dette behandles annerledes. Om det var visst antall skal dele seg i andre partikler, som ved en slik bevegelse og temperatur gir ett gitt snitt partikkelsplittelser, så gjelder stort sett det samme.

En trenger ikke ved samme hastighet å beregne den forskjell i akselerasjon som skjer ved andre legemer som akselerer i dette isolerte partikkel-rommet, eller deres fordeling av gravitasjons-energi, eller økning eller stigning av deres totale energi, eller endring av feltenergi rundt disse. Først da kommer en dobbel beregning av Lorents bevegelses-endring inn i bildet, fordi den brukes på de singulære partikler. En enkelt partikkel i universet ville ikke endret dets styrke.

Plancks tillegg, konstanten ved frekvensberegning kan benyttes både for feltet og partikkels styrkefelt innvendig slik Einstein og Lorents formel viser, men Einsteins formel tar hensyn til enhver påvirkning som $E=mc^2$. Planck Schrøder, Bohr med flere, også Dirac, mener at en kan beregne alt av energi uten å tenke på at flere legemer er med i bildet og at kvante-energi-begrepet kan benyttes om endringen av energi i en hel haug av slike tempererte kollisjoner uten å ta hensyn til virkningen som skjer på bevegelsesveien som er for korte, raske, til at det spiller noen rolle.

Dette fungerer utmerket selv om Dirac med flere vet at Einsteins generelle virkning finnes mellom partiklene og deres omliggende felt. Det holder med klinkekule-modellen og de beregninger av kvanteforskjeller de forskjellige energimengder eller temperaturer gir, og ved at energi-partikler skytes ut og treffer hverandre i kollisjon og utløser en slik energi som de inneholder, hvor en godt kan benytte en generell gravitasjons-relativ teoriberegning for begges felt og partikkelenergi.

Einsteins energiberegning for hele partikler og Plancks deling av dette i lys-frekvensenergi og en antatt kontantverdi for en mulig masse i lyset, er da ut fra Dirac noe som skal benyttes som beregning både av partikkels energiform, og for felt-virkningen rundt dette, noe som tyder på at det finnes en formasjonsstruktur i feltet rundt partiklene. Når dette er i overens-stemmelse med $E=mc^2$, og den faktiske energi til partikler, så beregnes videre alt som rette bevegelse-baner mellom kolliderende partikler; som om de skulle være singulære, upåvirket ellers.

At vi kan hoppe over virkningene mellom partiklene lignende som en konstant energi for en rettlinjert lysstråle med konstant fart, er det som får singel-partikler i kollisjonsrom til å bli kalt en mekanisk teori, og at dette kan gis kvantemengder som likner elektron-sprang-verdier som lysfrekvenser er, også slik vibrasjon og frekvensenergi som partiklene i den mekaniske kvanteteorien gir, som kvanteverdier. Økes temperatur eller en bestemt energi-tilførsel, opptar partiklene raskt den nye frekvensbevegelsen.

Dette er kvante-meknikken. Gyldig for bestemte nivåer av partikkel-kollisjon ved bestemt temperatur, bestemt energi, bestemt frekvens som holdes konstant, eller liknende for de samme partikler under korte avstander, og spesielt som bestemte nivåer for energi i atomskall og nivåer for frekvens-energi her med bestemte mengder som gjør slike raske sprang mellom energitilstander som kjemiske reaksjoner, eller forskjellen på faste, smeltede og gassformer av samme stoffer og når de går over til ioniserte tilstander. Denne verdiforskjellen og hensynet til raske, korte likedanne eller bestemte energinivåer er forstått som Kvantemekanikk. Denne skal finne verdiene her med stor nøyaktighet, og for alle partiklers energi-nivåer de under bestemte forhold inntar.

Den kan fullstendig omsettes som matematiske verdier og som en mekanisk modell av energier der kun de interessante energiforskjeller utregnes etter en bestemt kvante-enhet eller et kvante-energi-nivå. Først og fremst er både Planck-konstanten og kvantemekanikken en hårfin forenkling for matematikere og teknikere, teoretikere som vil utlede raske beregninger som allikevel omtrent er fullstendig riktige og ikke viser spesiell forskjell fra begynnelse til slutt i energien som masse ganger kvadratet av lyshastigheten.

I det vi fortsetter jakten på felt-virkningene deres ved tenkte tilfeller av absorpsjon og avgivelse av energi kommer vi inn på omvandlings-fasen eller medvirknings-fasen i hvordan dette kan foregå. Da er vi inne på de alminnelige elektriske, magnetiske, elektromagnetiske og gravitasjons-styrke-feltes energi, og sterk kjernekraft, og hva det er som kan danne endrings-formen mellom disse tilstandene. Dette er kvante-elektro-dynamikk. Her er det en konsekvent energi-omdannelse-fase, eller felt-styrke-ending som er oppførselen.

Vi kan si der slik at det ikke er langt unna at partikler i rette bevegelser og lyset minner om en universell rett bevegelses-strømning i forhold til kolliderende og derpå tvungne virvler eller kule-virvelformasjoner med høy treghet i rommet. Utgangspunktet er at det er en styrke og et volum som tetthet av styrken som oppfører seg som en væske som med sirkulasjons-mengden gir tregheten og med avtagende sirkulasjon og utretning betyr at den blir akselerer igjen inntil trykket til virvelmengden er i balanse med trykkstrømmen den oppstår av eller befinner seg i.

I elektronskall er det slike raske sprang og utvekslinger og likedanne nivå-forskjeller som ikke gir stor endring av energien ellers og kvante-mekanikk kan benyttes som og om energi-bindings-nivåer også. Dette er verditall for gitte størrelser i gitte skall på energinivåer som Bohr finner som en balanse og som Schrøder finner ut i beregninger og som Dirac slutter seg til for kjemien, men som ikke fult lar seg forklare før en gjør forsøk der både den generelle og spesielle relativitetsteori testes på dette, og der de korte raske endringer ikke trenger den generelle relativitetsteorien for å beregne energinivåene. Vi kan fint få en slik kjemisk kvantemekanikk som stemmer overens med fysikkens kvanteverdier.

Det er fysikkens tester av slike strålingsverdier hos elektroner og energi-mengde-nivået slik som har gitt kjemikerne en bedre forståelse for verdi-normene som bindinger, oppløsninger og strålings-energi i forskjellige nivåer har.

Kvanteteorien, eller kvantefeltteorien, kvante-meknikken baserer seg på en gammel grunntanke om at noe har en fast størrelse, uforanderlig størrelse, slik Demokrits atomer, eller i enkelte tilfeller slik noen forstod elementene ild, luft, vann og jord som enkeltpartikler, mens andre så de som fullt flytende og opp-løsbare i alle mengder. Den nye atomteorien, kjemien, fra år 1800 og utover antydte det samme med bestemt vekt, størrelse, mol, Avogadros tall, at mengden, størrelsen var konstante. Liknende for partikler slik kjemien viste med elektron-ladning og bindinger.

Det samme tenkte de fleste om protoner, nøytroner, elektroner totalt sett i atomer. Her er det den klassiske mekanikk, eller Newtons mekaniske bilde som fortsatt virker korrekt nok i alle tilfeller de gjør i fysiske forsøk.

Unntaket er lysets oppførsel og omvandling mellom lys og masse. Det samme gjelder hastighets-forholdet til lyset. Men Einsteins beskrivelser og Bohrs forskjellige elektronverdier ville sammen med andre forsknings- funn slik, bryte med fastheten i legemers størrelser på partikkelnivå.

Oppfatningen var at de minste stoff-formene ikke kunne endre formen eller styrken.

Kvantemekanikken, størrelses-forskjellen i energi i elektronskall og i lysfrekvens, at det i stoff-reaksjoner gir bestemte mengder som tilsvarer energi-forskjeller når lysenergi tilføres eller avgis, en ny erstatning for faste verdier, kvanten, en balanse som likner de mekaniske forhold.

Men både Einstein og Dirac visste at vi kunne benytte hele formelen for at $E=mc^2$, og samtidig benytte Plancks formel for energien i feltet rundt partikkelen og for energien som ble regnet som tilhørende partikkelen, det vil si stort sett gravitasjon og elektromagnetisk felt rundt og utenfor partikkelen som gravitasjons-sum og elektromagnetisk spenning til partikkelen. Ved å benytte Planck-konstanten sammen med lysfrekvens-energi hadde man en sikker beregning slik Planck fant ut. Både Lorents og Planck opererte her med det enkelte partikkelets tilstand.

For partikler som er i likevekt inne i atomer, i isolerte beholdere, eller i vakuum, spesielt om det er korte avstander og hurtig hastighet så endrer denne energien seg så lite at partikler i forhold til hverandre beholder sin energi omtrent konstant inntil de treffer hverandre og det skjer reaksjoner, eller at de reflekterer frem og tilbake i systemet med energiene sine i behold. Forskjellen i verdier når partikler opptar eller avgir energi inne i systemet, fordeler seg til andre partikler eller bevegelses-mengder som gir samme energi-mengde i systemet omtrent uforandret ved en konstant energimengde tilførsel.

Uten denne konstante energitilførsel avkjøles mengden gradvis der frekvensen avtar og kollisjons-hastigheten avtar, altså at trykket avtar. Selv om det skjer en mikroskopisk endring underveis i systemet regulerer dette seg inn igjen balansert slik at fysikerne velger å se bort fra denne ekstra beregningen der verdier stiger for så øyeblikkelig synke til en normal igjen, eller synker og balanserer seg til en normal igjen, og balansen er likedan i mengden av energi, hastigheter, summen av retninger for kollisjoner, og snittet for mengden kollisjoner. Her kan en faktisk nærmest tenke rette bevegelses-hastigheter mellom legemer, altså tenke på dette mekanisk, likt legemer som klinkekuler, biljard-kuler, som treffer hverandre.

Derfor benyttes begrepet kvante-mekanikk for partikler med bestemte verdier og bestemte hastigheter.

Når vi snakker om kvantefeltteorien så er det snakk om veksling av feltvirkning hos disse kvantene innenfor et slikt stabilt system. De kaller det er en utvidelse av kvante-mekanikken, som kvante-elektro-dynamikken, som er at feltene er tilbakeført til den opprinnelige generelle relativiteten, slik som med Einsteins feltteorier og planck-beregningen. Inne i de bestemte nivåer for partikkelenergi og slike kollisjoner så er det viktig å vite feltomdannelser der partikler sammen-smeltes og omdannes, og det betyr at de kjente fysiske feltstyrker er forskningsfelt inne i partikkelverdenen, inne i partiklene, samt å finne ut av den sterke kjernekraft.

Omvandlingene har samme problem til omliggende felt som det store legemer har, og slik sett gjelder da kvantefeltteorien egentlig også de større legemer og gravitasjonskraften i rommet, selv himmelrommet, slik at den generelle gravitasjonsteorien bør inn i denne slik Hawking tydelig har utredet dette. Omvendt kan vi si at generell romgravitasjonsteori gjelder for kvantefeltene også.

Det handler om den samme kjente synkronisering av elektrisk, magnetisk, elektromagnetisk, gravitasjonsfelt og sterk kjernekraft, der det er vanskelig å finne en sikker faktor til omvandlingen som skjer, og hva effekten går ut på og hvordan det kan omdanne seg. Nå gjelder dette stort sett for vekslingen mellom partikkel-energi inne i det lukkede isolerte systemet og med utgangspunkt i enkeltpartiklene, tildels lik en beregning som kun tar utgangspunkt i det enkelte partikkels verdi, men da alle feltverdier tas med i betraktningen så blir dette egentlig et lukket generelt system der partikkelenergiene påvirker hverandre og at de overfører energier til hverandre, omdannelse av energi-former. Endringene blir påvirket av gravitasjons-rom-trykket. Tilbake til generell relativitetsteori og Einsteins generelle feltligninger, med gravitasjons-feltteori/formler.

Sammendrag og konklusjoner om de forskjellige fysiske lov-områder og vekslingen mellom de forskjellige energi-former:

Sammendraget omfatter Newtons mekanikk, de generelle lover og akselerasjonsverdier for masselegemer i fall, tiltrekning mellom legemer, styrkegraden og tettheten til massene som akselerasjoner, kollisjons-styrke-lover og friksjonslover i forhold til bevegelseshastigheter og akselerasjon og retardasjon av masse-bevegelser. Det gjelder også for optikken om hvitt lys oppdeling i fargespekter og samlingen av disse fargestråler tilbake til hvitt lys.

Dette gjelder videre alle frekvenser, energier, i synlig lys. Videre i det vi kaller mørk stråling, alt fra infrarødt som varmestråling og ultrafiolett, til samme stråler med samme hastighet, lyshastigheten, men med høyere og lavere frekvens enn synlig lys, og som vi kaller radiobølger, og gjelder for røntgen og gamma-stråler, laserstråler, radarstråler, tv, mobil, satellitt-signaler, og for alle stråler i det hele tatt så gjelder frekvensen, der frekvensen også er størrelsen til energien lik Plancks formel, og der alle strålene samtidig er temperaturforskjellen.

Dette gjelder for alle strålinger, frekvenser, altså temperaturen vi finner i alle faste, flytende og gass-former av partikler og grunnstoffer, alle kjente stoffer overhode.

Det gjelder altså for vær-temperatur og energiene i disse prosesser, økologien, biosfæren, og det gjelder for temperaturer i alle varmeanlegg, varmestråler fra elektriske og magnetiske ledere, stoffer, og for friksjonsvarme, kollisjons og friksjons-varmeutvikling. Vi kan da godt se på væske og trykk, og hvilke temperaturer vi får her, For volum, trykk, temperatur i gasser, og temperatur og trykk inne i og på faste legemer. Vi ser også slik varme-utvikling når vi skyver, dytter, løfter og senker noe.

Som eksempel fant man ut at ett møllehjul som vannet skovlet rundt, før det falt videre ned i vannet under, i et tilfelle var 4 grader varmere enn vannet som rant inn i møllehjulet. Møllehjul og turbin er like prinsipper, men i en turbin kan vi også ha magneter og kobberspuler som produserer strøm, som også avgir varme i samme grad strøm-mengden øker.

Lignende foregår mellom magneter og kobberledninger, ledere ellers, at når magnet og metaller som er ledere påvirker hverandre så avgir de stråling og gir en viss temperatur ut fra aktivitetsgraden av bevegelser eller styrkevirkning, slik som trykk-bevegelser eller spennings-trykk fra elektriske og magnetiske kilder.

Maxwell fant ut at energien i dagslys, energien i temperatur-stråling, varmestråler, varmen og strålingsenergien fra magneter og elektriske ledere, og temperatur, varmeutvikling fra maskiner, fysiske virkninger, var av samme stråle-hastighet, at frekvensen ga energien, slik at disse omregningene kunne fortelle om magnetisk styrke, elektrisk styrke, dagslysstyrke, temperaturer ellers i dagligliv, kunne omregnes til hverandre. At om en elektrisk leder avga en viss varme så tilsvarte det forbrenning av tilsvarende ved, varmen i et rom, løftekraften for masse, og trykk.

Gauss og Weber ga de beste beskrivelser der de ved kun mekaniske bevegelser og vektrykk kunne vise til samme energi for sammenligning fysisk ellers med gravitasjonen inkludert, som det elektrisk spenning og strøm kunne for løftstyrke, og viste at denne mekaniske trykkforskjellen kunne produsere en spenning som tilsvarte de samme tilstander som Maxwell viste til i elektro-dynamikken. Mekaniske bevegelser og Maxwells elektromagnetismes samlede lover var konvertible, kunne omregnes i hverandre og fysisk settes i sammenheng med hverandre teknisk.

Ved å skape isolerte test-kammere eller eksperiment-betingelser under forsøk fant fysikerne fra 1800 og frem til 1900 at alle kjente energier og bevegelsesprosesser uansett i hvilken fysisk forskningsgren det gjaldt hadde et balanse-forhold eller en middel-verdi, en såkalt konstant, eller bestemte logaritmiske forhold som tilsvarte at energien var konstant og at det var et balanseforhold mellom omdannelser eller like mengder styrke i isolerte systemer og etterhvert i veksling mellom flere isolerte systemer, og at også disse verdier fortsatt stemte når vi ikke isolerte noe i det hele tatt, men beregnet forskjeller i naturens energier.

Det er det som energi-matrisen av de fysiske kjente lover viser, for hele kvantefysikken, og hvor standardmodellen for partikkel-fysikken hører hjemme, kvanteelektrodynamikken, og der de finner de samme balanser og symmetrier.

Energimatrisen skal altså ikke fortelle om når det blir pardannelse av partikler og hva slike kan deles opp i, hvilke som sammensmeltes, men kun at deres verdier balanserer hverandre ved deres styrke, og derfor at denne standardmodellen tegnes inn. For å si mer om hendelses-forløpet og årsakene til aktivitets-endringer i disse partikler, kvarker, pardannelser, lysvirkninger, energier og bevegelser her, må vi først igjennom differensialkraftens funksjon som felt-vekslinger og partikkel-dannelser.

Det energi-matrisen skal vise er balansen i de forskjellige fysiske energi-områder, med hensyn til at $E=mc^2$, det vil si at all masse er om-regningsbar til en viss mengde energi om den er omvandlet til lys-masse, for eksempel en bestemt mengde av en viss lys-energi. Dette kommer ikke klart frem av at $E=mc^2$, en formel som først ble bevist av Lisa Meitner og Otto Hahn like før 2 verdens-krig, i tiden 1938-1939. Etter at et radioaktivt atom hadde spaltet seg i to nye grunn-stoffer, og gitt fra seg stråling, så viste massetapet og strålings-styrken seg helt like i verdi.

Energi-matrisen viser hvordan da energitapet, eller varmestrålingen fra alle fysiske prosesser eller partikkel-prosesser som avgir slik stråling, har et massetap, gravitasjons-tap, et samlet energitap som er lik den strålings-effekten som er avgitt.

Fordi Einstein i sin formel, riktig nok ved hjelp av Plank-konstanten, $E=h\nu$, at lyshastigheten settes som en konstant, og benytter denne verdien som sammenligningsgrunnlag for masse-beregninger og deres bevegelses-effekt, overføring av energi og strålingsenergi, så kan vi si at massen, inkludert de elektriske og magnetiske energistyrker som er i denne massen, ved stråling mister en energi som tilsvarer masse-tapet og at massen kan omsettes til lys-energi, og om ikke, omregnes til lys-energi.

Ut fra en gitt energi-mengde stråling kan dette omregnes videre til en hvilken som helst lys-frekvens-energi inkludert Planck-konstanten, slik at en bestemt lysfrekvens og mengden av dette tilsvarer massen atomet eller kilden har tapt i energi.

Dette betyr videre at vi kan omregne dette igjen til en annen lys-energi, frekvensenergi inkludert Planck-mengden, slik at vi kan velge en gitt lysfrekvens-energi og benytte denne som en konstant, i alle fall ideelt. Vi skaper da en enhetsverdi der vi for eksempel kan benytte strålings-energien til cesium-133-isotopen som bestemmer sekundet og meteren, men også benytte denne som masse-begrep samtidig, altså den samlede gravitasjons-energien der elektrisk og magnetisk energi er omsatt til gravitasjonsenergi liknende at elektroner og protoner sammensmeltes til nøytroner, at hele energien tilsvarer en gravitasjons-styrke.

Denne omregnes til vår konstante lysfrekvens-energi. Jeg velger å kalle denne lysenergi-enhets-verdien for 1 ch-k, eller chk. Mengden kan være ett enkelt målt foton-energi med denne frekvensen som enhetsverdien, energien til chk. Energi-enhet=lysenergi chk i e-volt.

Alle de fysiske lov-områder og deres balanse, og deres omsetning ved tapt masse i lysenergi omregnet til denne enheten lysenergi som n-chk, altså den visse mengde av denne energi-sammenligningen, som vist ved siden av alle kjente energier i den fysiske energimatrisen fysikerne kjenner, der omsetningen mellom alle energier via chk er i denne energimatrisen.

Det er denne verdi-sammenligningen av balanser og energier som vi nå skal sammenligne med differensialkraftens energi-matrise, og den settes opp i eksempel Energimatrise i kapitell 7b. Se denne!

Til fysikernes energi-matrise, sammenlignet ved enheten chk, skal jeg i tillegg nå ramse opp hvilke balanser vi kjenner for fysiske fag-områder. Neste side viser balanse-forholdene.

Skjemaene skal være her er satt opp sist i boka. Se de siste sidene i boka der vi finner sammenligningene i disse listene over energier.

De fysiske balanse-forholdene:

Figur bakerst i boka

Fysikernes Store Energi-Matrise

Gass-lovene:

Ideal-Gass-Loven sier at i et system er forholdet mellom trykk, temperatur og volum alltid konstant:

$$pV = nRT, p = \text{gassens trykk}, V = \text{gassens volum}$$

$n = \text{stoffmengde i mol}, R = \text{gasskonstanten}, T = \text{gassens temperatur}$

Enkel versjon = empirisk kombinert gass-lov: $pV/T = \text{Konstant}$

Dersom trykk eller volum økes, må temperaturen økes

tilsvarende om forholdet mellom dem skal være konstant.

Trykk=konstant Volum øker: Temperaturen minsker.

Trykk=konstant Volum minsker: må Temperaturen senkes.

Volum=konstant Trykk øker: Temperaturen øker.

Volum=konstant Trykk minsker: Temperaturen minsker.

Volum=økes Trykk og temperatur øker

Volum=økes Trykk og temperatur synker

Temperatur konstant: Trykk og Volum = konstant

Temperatur konstant: Trykk øker, volum må øke.

Temperatur konstant: Volum minsker, trykk må økes.

Idealgassloven matematisk modell «ideell gass» 1834.

Naturloven tar utgangspunkt i ideelle gasser, det vil si

hypotetiske gasser med like partikler uten masse og

upåvirket av intermolekylære krefter.

• Tenkt som at molekylene i gassen kun støter sammen i elastiske støt, det vil si • støt der ingen kinetisk energi går tapt. • Dette gjør idealgassloven mest presis ved høye temperaturer (energi går ikke tapt under støt) og ved

• lavt trykk (større distanser mellom molekyler).

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Det kan opprettes en enhet alle energiområder forholder seg til.

$E = hv, c = mc^2/E, E = mce^2, P = \text{masse Mo}, P = \text{lengde/tid Pm/Pt}, \text{Temp}$

$To, \text{Hastighet Co! Og at } e^- = \text{elektron } eV/cV! cV = eV! cVn = eV!$

$Da \text{ kan fast frekvenskonstant som enhet kalles Ch-k der } h-k =$

$bestemt frekvensenergi. Betyr en stabil lysfrekvens-enhet som:$

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Kommentarer og resyme: Vi ser at alle energi-områder utveksler masse-energi gjennom tilførsel eller avgivelse av varme/lys eller likedan foton-/elektro-magnetisk radio-stråling, hvor energi-ændring masse er lik energi-ændring lysfrekvens-energi. Derfor er Ch-k en perfekt sammenligningsfaktor. Å regulere en energi-forms Ch-k vil endre lik mengde Ch-k i en annen energi-form. Alle Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

BALANSEN, Likevekt, Kraft=Mot-Kraft, Energiens konstans.

Energi er lik summen av Energier, Energi har en mot-energi.

Eksempel summen av bevegelses-energi. Summen av masse/-energi/-bevegelse er konstant gitt ved likevekts-prinsipper, uten at det finnes preferanser/referanser som gir grunn eller garanti for dette. Dette er en tilnærmedes-erfaring og som ofte går opp i opp matematisk og eksperimentelt.

Einstein aksepterte dette, uten sikker grunn, at likevekt, ekvivalens, var tilfelle, men forstår ikke hvorfor det er slik. Erfaring, Måling, Beregning, forutsiglighet tilsier dette.

Logikk, sannsynlighets-regning. Balansen: Dette=Effekten, Virkningen, kalt tetthet, treghet, energi, styrken, den relativitet vi merker, kjenner, med sanser og måleutstyr.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Bevegelse-hastighet, bevegelses-sum, lyshastighets-konstanten C.

Lyshastighetskonstanten C angitt som 300.000 km pr sekund.

Antatt høyeste konstante hastighet i tilsvarende gravitasjons-rom.

Optikken

Optisk Lysbrytning, Sol-lys-spekter, Mørkeroms-strålingen som Atom-spektrografi, Lysets Induksjon, virkning. Bølge-Trykk-effekt. Utgangspunkt for kvante-sammenligning kjemisk, fysisk.

Den fotoelektriske Effekt Temperatur To

Elektro-magnetisk Felt $Ce = hv, E = mce^2 = Ce, \text{ Lyset} = C, C0$
vakuum

Foton, lyshastigheten c, radiobølger lysfrekvens-energi blir elektron ved høy frekvens. c **521 Mega-eV** og får gravitasjon. Målt gravitasjons-påvirket endring, viser forholdet frekvens-ændring ved gravitasjons-ændring. Energi-avdekning G.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Cerns partikkel-energi-modell se figur store energimatrise.

Alle utgangsenergi-verdier balanserer ved spaltning av partikler og summene av gravitasjonsenergi, elektromagnetisk energi, lik Energi=mcc Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k . Lys går over til elektroner ved 521 Giga-eV frekvensstyrke. Dets omvendte spinn kalt positron tilsvarer også protonet +.

Gitt = Ch-k = lyshastighets-frekvensen er gitt frekvens og som c-energi lik konstanten k; tangerer alle Energi-kildene i skjema. Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Denne kan balanseres med Cs-133 i Standard-Modellen og SI-Systemet fordi at de andre gruppene har gitt disse sine verdier tilnærmet, derfor: Gitt Ch-k. Fra Grunnstoff, Kvantefelt Gravitasjons-felt, Grunnstoff-liste, kjemi/fysikk, energi-transformasjoner, mate-matikk, geometri.

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k. Hvordan lyset brukes som felles energiform for trykk-felt og som elektro-gravitasjon.

FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT

Ved uendrede Betingelser faller alle c/temp sammen. Trykk, Felt, Bevegelses-energi/hastighet=Alt: Samme mønster, Samme former, Samme Hastigheter som oppstår, • Vi kan kalle det enten: **FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT. Dette oppfører seg som Væske/Trykk-felt samtidig.** Altså er trykket (gåten)=Pulsen=Differensierende differensial likedan et og samme væske-virkende trykk-felt. Ethvert trykkfelt har sin Energi, konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k, som er forholdet mellom vertikal-forplantnings-partikler og trykk-styrke som må skiftes ut i alle retninger og gir trege rom-kule-partikler.

Del 2 Fysikernes store energi-matrise, skal sidestilles med side 1.

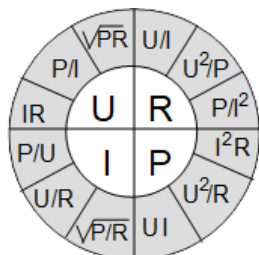
Elektromagnetisk Effekt. Induksjon Felt-teori.
 Maxwell-Faraday elektro-magnetisme, spenning=konvertibel til
 Gauss-Webers Trykk, Effekt Virkning
 Areal-Bevegelse-Kilo: Meter, Sek., Kg.
 Lorentz-transformasjon elektron
 Einsteins fotoelektriske Effekt
 Elektromagnetisk Felt, $E=hv$,
 $E=mc^2 = Ec = C, C0$ i vakuum
 Foton-frekvens pr kvante er E_c ,
 Temperatur T_0 Energi lys/hv
 e^- =elektron eV/cV $cV = c \cdot v = eV$
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Magnetisme Felt Φ . Magnetisk Induksjon.
 Felt-tetthet og utbredelses-hastighet c
 Styrkegrad/Energi/Effekt/Virkning:
 $m = s \cdot sek$ Volum = $c = Lys/varme/foton$, radiostråler, frekvens.
 e^- elektron eV/cV : e^- , e^+ -positron, med flere virker som
 ladningstype for partikler
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Ohms elektriske- og generelle trykk-styrkers lov-proporsjoner
 Elektrisk Felt / Induksjon. Vi kan likedan ha en gitt = Ch-k-verdi.
 Elektrisk feltstyrke: felt-tetthet Effekt. Utbredelses-hastighet $c!$
 Elektrisk felt-Induksjon $U=I \cdot R$ $P=U \cdot I$, Syrer og baser: eV olt, gir
 c -volt og mål for Planck-kvante-verdier
 Gauss-webersk Kg-Volum- sec . Benytter m^3 , m , $s=sek$ /
 Temperatur Energi lys/hv, e^- =elektron eV/cV $cV = c \cdot v = eV$
 Gauss viser massetrykk omregnet til elektromagnetisk spenning
 At trykk utløser spenning og omvendt som ekvivalent styrke.
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Gravitasjon Feltteori
 Spesiell/Generell Relativitetsteori: Overføres på Kvantefelt av
 Dirac sammen med Plancks konstant
 Tregthet-Tyngde, Gyro-effekt/Bevegelse, Utbredelses-hastighet c ,
Einsteinske feltteori, Cern-modell: Gravitasjon, Anti-
 gravitasjon
 Friksjon Mekanikk Trykk, Kg eller akselerasjons-kvoter. Volum
 m^3 , m $s=sek$ Tetthet Kraft og lysets frekvens, energi, er forbundet
 til gravitasjon: Øker gravitasjons-tettheten, øker Lys-Frekvensen
 h.
 G-aks, M, P, c, E, Temp T_0 . Gravitasjon gir trykk/varme!
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Lisa Meitners bevis deduktivt at $E=mc^2$. Lisa Meitner, Otto
 Hahn, beviser ved Uran-plutonium-spaltning-Deduktivt i
 1938/39 at Massen er lys-energi som tapt masse pluss masse
 spaltet, er like, og derved at $E=mc^2$ er faktum.
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

OHM'S Lov! I trykk & spenning.

2 Like reaksjons-hastigheter i motsatt retning er en dynamisk likevekt = Bevegelses-likevekt!
 Masse-virknings-loven = Kjemiske Likevekts-Teori
 Klare balansenivåer: vareomsetningen i kjemiske reaksjoner:
 grunn-stoff: Lik mengde **spalte-varme** =
 grunn-stoff: Lik mengde frigjort **Binde-varme**
 Varme-mengde: som danner kjemisk forbindelse
 = lik varmemengde for spaltning kjemisk forbindelse!
 Varme-mengde kjemisk binding=Varmemengde kjemisk spaltning
 Energi til kjemisk binding = lik energi til kjemisk spaltning.
 Stråleenergifrekvens til kjemisk binding=
 stråleenergifrekvens til kjemisk spaltning
 varmemengde strålings-frekvens binding ved atom/elektronkall =
 Varmemengde strålings-frekvens spaltning ved atom/elektronkall
 Strålings-frekvens-energi elektronkall-binding =
 Strålingsfrekvensenergi elektronkall-spaltning
 Absorpsjons-frekvens-energi = Emitterings-frekvens-energi
Termokjemi: loven om de konstante varme-sommer».
 varme-mengde kjemisk reaksjon = sum alle energi-mellomtrinn. Dette er
 satt i sammenheng med bevegelses-energi likevekt.
 • Det det kostet gis tilbake: likt summa elektriske felt/strømmer.
 • Varme er jo alt elektromagnetiske effekter.
 • **Maxwells sum optikk/termodynamikk/elektromagnetisme klar.**
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Trykk = P, p: Gjelder både Vakuum-effekt og Trykk-effekt
 Volum m^3 , m $s=sek$. Tetthet Aktivitetsgrad. Temperatur T , t ved antatt
 absolutt nullpunkt T_0
 Friksjon og stråling, lys/varme.
 Ikke minst, masse, fart, **bremselengde**: Lik effekt-lover ellers.
 Aggregat-tilstander og gravitasjon: Akselerasjon og Retardasjon.
 Gass-væske-Fast form, ioner, plasma. nøytron-tilstander, partikkel-
 tilstander. Også sorte hull, gravitasjonsbølger.
STØT = TRYKK = MEKANIKKEN, Friksjons-faktorer, lover
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Aggregat-tilstander: Elementærpartikler
 Atomer Molekyler: Partikler Antipartikler, Isotoper og ioner
Gasser Flytende Væsker Faste former
Energiutvekslingene er konstante energimengder i alt aggregat
balansert til gravitasjon. Som eksempel: Salter ionisert
 base+ søker negativ elektrode, syre- søker positiv elektrode
De elektrolitiske lover, FARADAY
 plasma nx • sorte hull, plasma nx , • Nøytronform, • fast form plasma nx , •
 flytende væske plasma nx , • gassform plasma nx
Cern-modell: Gravitasjon, Anti-gravitasjon
 Energi = konstant for hele transformasjonen
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Jeg legger til: Disse grupper har retning, en såkalt faktor i
 balanseningen, bevegelses-retning:
 Minkowski/tid-Rom, Einsteins Rom-tid/felt. Kritik Minkowski.
 Akselerasjons-Konstant kan være konstant-faktor: Ikke mer energi å hente.
 Har energiens hastighet, bevegelses-energi.
 Eksempel $E=mc^2$. C benyttes her. Lyshastighets-konstanten som energi-
 faktor. Fungerer lignende bremse-lovene. Se Einsteins!

I differensial-kraften er akselerasjon m/s^2 kun samme som bare m/s .
 Utvekslingen. Hastighetsløkken danner m/s^2 .

7b Energi-matrise2

Dette er differensialfunksjonens energimatrise:

Som til å begynne med virker veldig ulik fysikernes energi-matrise, men til nærmere masser, partikkel-dannelser og utvekslinger vi kommer, så oppstår de samme energi-forhold og formene som disse danner med hverandre, det samme som romtidformasjonene til Einstein som samtidig er proporsjonalt likt med de fysiske formel-forholdene. Det finnes ingen frie valg bak denne matrisen slik andre har valgt hva de skal sammenligne sine funn med. Første utgangspunkt der rom, tid, bevegelse, virkninger, stoff, energi, feltstyrker, tetthet, ble alle statistiske eller foranderlige forskjells-funksjoner.

En tenkt eliminering av alt ga et ikke-værende absolutt ingenting uten to like, uten to ulike, uten like og ulike, uten forskjell, uten virkelighet, uten mulighet, uten årsak-virkning. Denne eliminering fortalte at det motsatte, annerledes, en total forskjell fra intet er det som eksisterer, om tilstanden eksistens er-væren i det hele tatt. Dette betyr at romtid, volum-bevegelse, ikke kan elimineres!

Dette gir det værende som en total forskjells-funksjon. Alle forsøk på å gi grunn til forskjellig bevegelse og styrke, forskjellige tetthet mislykkes. Svarene alle veier ga som samme funksjon overalt, kun en tetthet, en utstrekning, en bevegelses-hastighet, der utstrekning, tetthet, bevegelse, oppsto fra den samme forskjell som ble forskjell fra seg og slik ga romtiden som en vekstfunksjon, kontinuerlig, uopphørlig og uendelig som da ikke kan vokse mer og blir endelig, kun kan utveksle inne i seg selv, og der vekstfunksjonen som ikke kan vokse mer endrer seg til et uopphørlig absolutt trykk alle steder, en likevektig balansert utvekslings-bevegelses-utstrekning-styrke, en romtid-trykkfelt-formasjon.

Så ga denne mot min mulighet til å innse noe annet, virvler og kule-former i rommet med likt trykk fra alle kanter inne i slike større trykkstrømmer. Ved å sammenligne proporsjoner i disse kuler og virvler, og det jevnere feltet de var i, dukket de fysiske lover geometrisk og tall-forhold, mengde-forhold, frem av seg selv. I en slik tegning ser du alle effekter og virkninger direkte.

Energimatrises utgangs-punkt oppstår fra differensial-funksjonen til differensial-kraften, som sammenligner rom og bevegelse som hver sin type forskjells-funksjon. Den ene er forskjell fra seg alle veier. Den andre blir forskjell fra seg alle veier.

Da enhver bevegelse fysisk, og rom fysisk, har utstrekning-forskjell som funksjon eller virkning, og at bevegelse finnes i hvert punkt i utstrekningen i samme punkt som utstrekningen selv består av, som forskjells-funksjon, så vil en beskrivelse av en felles funksjon av utstrekning-forskjell(rom), og utstrekning-forskjell(bevegelse), virke som en forskjell som blir forskjell fra seg, der både utstrekningen og bevegelsen blir virkende som en felles differensial-funksjon, fordi ellers kan ikke rommet få bevegelse i seg eller bevegelsen virke romslig, altså virke som utstrekning-forskjell, og da ikke foregå som endring i eller av rom. (inkl. Romslige former).

Dette betyr også at fysiske former i utstrekning, og fysiske virkninger og egenskaper i utstrekning, ikke kan fungere om ikke utstrekning, og endring i utstrekning, altså utstrekning og bevegelse virker sammen med alle fysiske egenskaper kalt energi, kraft, stoff, materie, fysiske objekter og egenskaper og endringer av slike.

Hvordan skulle ellers en ball kunne snurre på seg. Innføringen gjør ikke noe annet med stoff-energi, enn at de kobles likt utstrekning og bevegelse som forskjeller som blir forskjeller fra seg likedan som romtiden, men med styrke, energi, det samme som differensialkraften gir som ekspansjons-funksjon, altså stedlig vekst-trykk av samme rom-tid-vekst.

Dette kan jeg ikke forstå som annet enn styrke, eller trykk, og aktiv bevegelsesfunksjon som en og samme sammenhengende funksjon, uten hindring for indre bevegelse, eller bevegelses-utveksling. Opprettholder funksjonen forskjell som gjør forskjell.

Både utstrekningen og bevegelsen virker, tross at det er bevegelse til enhver tid overalt i denne funksjons-beskrivelsen, som det som skjer på samme tid ut fra samme punkt, posisjon eller kontinuitet, som en forskjell fra den tilstanden som var, som utstrekning. Logisk betyr det at punktet beveger seg, at kontinuiteten beveger seg. Lik Einsteins relative romtid.

I og med at alle geometriske formasjoner vi definerer, alle dimensjoner, referanse-parameter, preferanseforskjeller, kjente som ukjente, lik tall og tallverdier, alle volum, flater, lengder, høyder, eller fra sentra i alle retninger som form-vekst, en kule som vokser ut fra et senter eller hvilken som helst figur, eller former som skrumper, endres fra en posisjon, at alle legemer, former og mønstre, egenskaper i rom og bevegelse som endrer seg eller ikke, alle utfoldelser, fysiske egenskaper som tar opp, avgir, styrke, energi, endring i form, virkning i rommet, energi og styrke-endringer: fungerer som:

Virkning av utstrekning og bevegelse, og at alle fysiske og bevegelige egenskaper i slike utstrekninger der rom og bevegelse befinner seg som i samme punkt, der all utstrekning og all bevegelse er forskjells-funksjoner for rom, romtid, bevegelse, virkning, styrke og for fysiske former og fysiske egenskaper, krever at samme punkt deltar som utstrekning og bevegelse, og gir grunn til at de to differensial-funksjonene er der og må være samtidig gyldige for en og samme hendelse i ett og samme punkt, eller i en og samme kontinuitet=(årsak og virkning).

Alt eliminert.

Da enhver eliminering av alt, væren, det som er, altet eller eksistensen, uansett hva det som finnes til enhver tid kalles, tilsier dette at:

Det lenger ikke finnes virkelighet og mulighet, ånd og materie, årsak og virkning, ikke noe opp-rom, fullt eller tomt. **Det finnes ikke to like, ikke to ulike**, ikke kaos, ikke kosmos, ikke logikk, mystikk, vilje, bevissthet, og **heller ikke noen forskjell, virkning, funksjon**. Det finnes ikke funksjon som kan endre noe eller være i tilstandene: å ha vært, er nå, eller blir videre, som funksjon til eller fra eksistens, ingen funksjon/eksistens. Dette kan ikke danne/skape/slette, gi/ta, bevissthet, liv-død, funksjon/eksistens. Dette er krav-bestemmelse-definisjonen av Det spesielle absolutt Ingenting = Den spesielle absolutte ikke-væren(-de).

Det er forståelig at en slik forståelse av ingenting medfører at tilstanden blir umulig logisk sett. Som umulig kan slik tilstand ikke forstås. Det er ingen tilstand å forstå. Logisk.

Av denne grunn ville den formelle logikk hatt en logisk hevdelse for at ingenting som argument er ugyldig grunn. Har den formelle logikk oppgitt noen logisk grunn? Nei!

Påstanden i formell logikk om: at bare formen kan gi andre former, eller at bare formen kan gi virkningen, at ikke både former og virkninger kan oppstå av noe annet enn form eller virknings-form, er heller ikke logisk begrunnet. Notabene: Da kan like gjerne slike former og virkninger oppstå fra en annen type funksjon som årsak, eller som årsak og virkning.

Mot-Påstand og kritikk til den formelle logikk: Det finnes en funksjonell logisk grunn for at virkninger og former oppstår fra en logisk funksjon som i praksis fremskaper former og mønstre, bevegelse, virkninger og egenskaper, fra en virknings-funksjon som ikke har form og bevegelse som logisk grunn-funksjon, men som gir virknings-former som et bestandig likevektig endrings-produkt. Påstanden inkluderer at rom, bevegelse, logikken overhode, har en dypere logisk og felles virknings-funksjon som lik eksistens, med en klar logisk funksjons-årsak, som bedre forklaring logisk enn det den formelle logikk antar, gir, uten å oppgi logisk grunn.

Konsekvensen av differensialfunksjonens virkning, gir at: Utvekslingen, hendelsen, alltid er formasjon med virkning, aktiv formell logikk.

Konsekvensen av det nye absolutt ingenting/ikke-væren-begrepet er: at kun det som er motsatt, annerledes, uansett, er den absolutt og totale forskjell fra en slik tilstand, som det mulige samtidig virkelige værende, funksjonelle og logiske eksistens; for at væren er, at noe er, alt som er, den totale eksistens-virknings-funksjon, tilværelsen. Inkludert bevissthet/fysisk natur.

Årsak-virkning, form, bevegelse i rom, oppstår ved utvekslingen, ikke før.

Da en differensial-enhetlig kontinuitet som rom-utstrekning og bevegelses-utstrekning, der utstrekningen er en forskjells-funksjon som må være med for at både utstrekning og bevegelse skal finnes som romslig virkning, romtid, fysisk virkelighet, og som fysisk romslig forestilling, begrep, og at rom, dimensjoner, væremuligheter, plass, og alle endrings-medvirkende begrep som bevegelse, virkning, fysisk tid, forandring, utveksling.

Det at noe kan skje er forskjells-funksjoner, og inkluderer alle fysiske egenskaper og formasjoner, samt styrkevirkninger, faller sammen med bevissthetens sammenlignings-funksjoner, forskjells-funksjoner, og at den totale forskjell som konsekvens som eneste mulighet fra et absolutt intet, ikke-væren, beskriver det værende som en slik forskjells-funksjon slik det er for alle deduktive sansbare og målbare og tenkbare konklusjoner for alle egenskaper.

Differensialkraftens absolutte basistrykk før utveksling er den underliggende balanse.

Vi kan altså tankeeksperimentet forestille oss at forskjellen oppstår som at når intet er umulig og denne forskjells-funksjonen tenkes født som alt-værende tilvekst, der bevegelse og utstreknings-rom er virknings-produktet til total forskjell fysisk sett i hvert punkt og i hver kontinuitet, men som en og samme sammenhengende funksjon. Sett født fra et punkt vil en slik rom-bevegelses-differensial vokse fra et punkt som en vekstfunksjon som ikke opphører, men vokser seg til uendelig utstrakt der denne ikke lenger kan vokse videre, men virke likedan innvendig som utvekslende likevekt. Balansen utveksler. Balanse er dominerende bevegelses-funksjon. Avvik fra dette finnes ikke ifølge differensialkraften. Gjelder for kosmisk, kaotisk, årsak-virkning. Innebærer at den endelige energi, drivkraft, er konstant.

Hvert sted i et uendelig utstrakt alt som ikke kan vokse mer vil fortsatt ha utstreknings-vekst, rom-bevegelses-vekst som nå vil virke som en uendelig trykk-funksjon alle steder. Fremdeles likevektig. Som bevegelses-vekst i en og samme funksjon, som likevektig virker som et smelte- eller koke-punkt-nivå, kan ikke noe hindre denne sammenhengende funksjon som fortsatt er volum-bevegelse, utstreknings-bevegelse, og å utveksle i seg selv.

Denne danner likevektige utvekslingstrykk-strømmer, utvekslingen fra de rette bevegelser og deres kollisjoner, som tilpasser seg hverandre. Den vannrette bevegelse og den kolliderende loddrette bevegelse kan maksimalt balanseres gjennom sirkulasjons-strømninger som gir alle bevegelses-muligheter som kan finnes i rom, mellom den rette og kolliderende, den vannrette og loddrette bevegelse og alle krumningsmønstre i forhold til dette og den ultimate sirkulasjonen som er utvekslings-totalen.

En slik total utvekslings-strømning vil gi vertikale virvler, kule-virvler som med strømningsforskjeller like godt danner ellipser og krumme former og egenskaper i rommet. Gir da slik enhetlige Bevegelses-tids-treghets-løkker.

Da tettheten er lik, hastigheten er lik, styrken er lik, for alle like volum av strømninger, så vil det være en likevektig balansert utvekslings-strømning der ingen steder taper noe av sitt virknings-potensial som er likt, og som danner likevektige systemer og ekvivalente systemer ut fra hvilken utvekslings-strømnings-type det er i, som er i samsvar med Einsteins romtidformer sett fra fysiske former og de effekter de samme former gir som fysiske formler for feltvirkninger og feltobjekter i landskapet med deres egenskaper ut fra denne samme funksjonen. Balanse-bevegelsen er total.

Denne forskjells-funksjonen danner altså en uendelig kontinuerlig rombevegelses-vekst-funksjon som utvokst ikke kan vokse mer, men som med samme vekstpotensialet innvendig og kontinuerlig likedan danner et likevektig og uendelig trykk som en vekstfunksjon og da blir en rombevegelses-ekspansjons-funksjon, et uendelig trykk overalt, en uendelig utstrakt trykk-funksjon som da virker som en uendelig indre styrke som så utveksler balansert som likeverdige bevegelses-romslige trykkstrøm-formasjoner, og der utvekslingene danner hastighets-løkker som årsak til tids-forsinkelse og formasjons-tregheten som da er proporsjonale.

Å ta begrepet stoff, jern, absolutt tetthet i materie, eller som energi, eller som hvilken som helst konstant og likedan tetthet, eller rom-utstrekning forstått av de fleste som volum, en egenskap som ut fra differensialkraften ikke kan utslette seg selv men kun utveksle like mengder volum, vil alle virke helt like absolutt tette som bevegelses-utveksling. Da vil volum og jern som absolutt tetthet virke like meget, ikke minst med likedan uendelig bevegelses-ekspansjons-styrke, altså ekspansjonsstyrken til differensialkraften.

Like deler mengder fortrenger og etterfølges av like deler mengder, der energien alltid er den samme i differensial-kraften. Energien = drivkraften, som ekspansjonsfunksjonen av differensial-funksjonen selv, differensial-funksjonen til kraften. Den skaper bevegelse, romtid, trykket, årsak-virkning. Trykket med hastighetsløkker, må forstås som en flytende aggregat-tilstand med treghets-nivåer.

Drivkraften oppstår av differensialfunksjonen for bevegelse og utstrekning som en felles differensial-vekst-funksjon, og gir da likeverdig årsak og virknings-sammenheng, men det er først ved ekspansjons-trykk-differensialens utvekslinger at romslig bevegelse og formasjon dannes, og at former kan beveges i rommet, at bevegelser kan skje relativt i rom, og først da at årsak og virkning kan oppstå slik vi erfarer årsak og virkning for former, styrker og bevegelser i en fysisk romslig formverden. At former kan endres, tilta, avta, omformes.

Differensial-funksjonen er altså årsak både til årsak og virkning og til drivkraften og styrken i den i den fysiske rom-bevegelses-verden. At verdien til bevegelse og utstrekning er like er den eneste muligheten for å få en slik årsak og virkning, fordi random utstrekning, random bevegelse, eller random utstrekning-bevegelse, romtid, ikke kan gi kaos, kosmos, årsak og virkning. Det kan matematisk og geometrisk bevises.

De relative hastigheter og tettheter, de relative styrker, oppstår som den lille eller den store mengden av ett gitt felts kraftlinjer som er med i utvekslingsstrømmer inne i felt-strekningene. Da vi har ett forholdsvis jevnt feltrom, univers-rom, der det synes at dette feltet virker ganske utrettet, homogent, symmetrisk, et mer rettlinjet felt i forhold til sine objekter, så er det god grunn til å finne ut hvordan da objektene oppstår som formasjoner ut fra dette jevnere feltet.

Finn ett rett felt og sjekk formasjons-betingelser i dette. Dette er neste eksperiment.

Både tenkt og deduktiv sammenligning er lovlig testforsøk, lignende det Kepler gjorde med sine ellipser. Også å ta visse tilstander for gitt, slik som den totale energi lignende slik Einstein antok at energien er konstant, lyshastigheten er konstant, at et visst 0-punkt, eller nøytral tilstand for bevegelser av objekter ble antatt, og gjorde beregninger ut fra dette. Men det er altså eksperimenter som skal sammenlignes med virkeligheten og med formler og energimatriser som alt er gjenkjent, dedusert, eller ethvert forhold som kan bekrefte deduktivt.

Da er det på tide å undersøke hvorfor og hvordan formasjoner i felt dannes og virker i differensialkraften i forhold til fysikernes energi-matriser og i forhold til de fysiske formler vi kjenner, i forhold til felt vi kjenner, alle effekter vi kjenner.

Energimatrise 1 er våre fysiske kjente energier og lover. Se eget oppsett for denne. Energimatrise 2 er differensialkraftens energi-sammenligninger. Blir behandlet i dette oppsettet. 3 Matrise-sammenligningene!

Dette innebærer årsaken til de fysiske lover og effekter når differensialkraften benyttes som utgangsteori og utgangsmodell: Innføring i Differensialkraftens Energi-matrise.

Vi vet allerede at det er vertikale og kule-formede strømninger som dannes ut fra den utvekslende differensialkraften. Skal vi se en enkel slik som utgangspunkt får vi kun noe som ser ut som en lyspartikkel eller et elektron, et atom eller en klode, eller en virvel i vann. Vi får ikke flere stykker som kan reagere med hverandre. Vi må da ta utgangspunkt i enten rettere felt, eller i enorme feltvirvler, som det slik av en logisk grunn dannes flere liknende objekt-strømninger inne i. Vi må da eksperimentere med en slik lengre rettere strekning til å begynne med. Oppfatning: Jevnt felt.

Videre må vi ta utgangspunkt i at det til hver virvelstrøm eller et rettere felt er omgivelser av felt som er medvirkende utvekslende årsak til at feltet vi tar som utgangsfelt før eller siden krummer seg eller selv går inn i, eller inngår i en utvekslingsstrømning av større format. Da det kun er mindre deler av helhetens kompakte tetthetsstrøm som inngår i hele virvler, så vil alle felt slik vi kjenner til eller vi selv er inne i, bare være promiller av den totale energien rundt oss, og at de utskilte felt-strømninger er representative for et slikt felt vi befinner oss i.

Dette betyr at vi er deltagere, som alle objekter vi kjenner, i en strømning som alt er utskilt som en mindre tett-linjet feltstrøm enn den totale energistrømmen som finnes samme sted. Vi kan regne vårt felt som en prosent, promille, brøkdel, av tettheten til den strømningen eller trykket som vårt universelle felt er utskilt fra.

Vi kunne selvsagt ikke ha et slikt felt som vi er i, uten at det er på vei i en lengre krummet bane eller lengre utveksling-bane som for oss og for partikler her vi er, virker som et enormt rom som lokalt virker homogent med hensyn til gjennomsnitts-trykket innenfor der likedannede objekter vi gjenkjenner, dannes. Vi må, uten hensyn til store ansamlinger av partikler og objekter, uten hensyn til uran-atomer, sorte hull, finne ut hvilken trykk-forskjeller som danner et og en partikkel, ut fra at det ikke er noen partikler i ett helt jevnt rettlinjert felt, og ved å ta utgangspunkt i at en absolutt balanse egentlig ikke skal kunne gi partikler i det hele tatt. Men utvekslings-virvlene er her.

Vi vet at tetthets-utvekslinger finnes, og dette skaper relative forhold mellom alle felt som finnes, som er rundt oss, som også må utveksle gjennom vårt univers-felt, og at det over tid blir endring i tetthet til feltet vi er i, den veien feltet beveger seg.

Forholdet mellom vårt felts bevegelse eller krumning, som står i ett forhold til utvekslinger, betyr at vi ikke kan fortrenge det innenfor oss, eller rundt oss, som igjen betyr at alt som da også må utveksle med det feltet vi er i, skaper en gjennomstrømning som gir utvekslinger i vårt felt for at felt rundt oss og vårt felt skal være i balanse. Dette betyr at det er drifts-trykk alle veier gjennom vårt felt, der vårt felt er utsatt for gjennomstrømning som følger krumningstrykk fra andre felt, og gir utvekslinger i vårt felt.

Dette betyr at vårt felt strimes, at det skjer virvel- og kule-utvekslinger på tross av at balansen er nesten hundre prosent, men allikevel ikke nok til at forholdet til omliggende felt er absolutt balansert, og da må vårt felt få utvekslings-strømning i et mikroskopisk perspektiv for å utligne balanse-forholdene. Mikroskopisk i forhold til den størrelsen vi og våre partikler har som krever et relativt jevnt felt for slike virveldannelser. Da nærliggende felt er balansert med oss kan vi kun forvente mikro-utvekslings-mengder i det størrelsesnivået vi undersøker.

Om vi tenker på at fysiske beregninger av masse i rommet eller av de kjente objekter, om de var fordelt likt over alt kjent rom som størrelsen av heliumatomer, de nest minste grunnstoffene, så ville vi kun hatt 4-5 heliumatomer for hver kubikkmeter. Eller om vi tar med sort materie om vi tester ut den hypotesen, teorien, så ville det kanskje vært 50 heliumatomer for hver kubikkmeter.

Dette er så lite at vi aldri ville kunne se det i et mikroskop, men vi kunne kanskje oppdage det med et elektronmikroskop eller om det avga lys under spesiell stråling. Det blir bare en trilliard-dels gram. Det er altså god grunn til å begynne med en enkelt partikkel, lignende lys eller et proton, et elektron, et nøytron, eller et atom for å finne ut om slike feltyper kan dannes. På gjennomsnittsstadiet til masser i rommet, selv om jordkloden og solen er runde, og at galakser ofte opptrer som virvler, også hele solsystemet, så er massefordelingen slik ansamling av fordeling av enklere partikler som tilsier at vi bør undersøke dette snittet for de antatte lyspartiklers vertikal-virvlinger, og elektroner, protoner, nøytroner og andre partiklers runde form som allerede er betydelig større enn lyspartiklene, og også oftest er tydelige gravitasjons-partikler.

I utgangspunktet er vi bare ute etter å finne virkninger som danner virvler og kule-former som partikler og hvorfor de skulle holde samme størrelses-form ut fra hvilken type partikler de er, og når størrelser hos disse kan endre seg. Vi skal da ut fra et ganske rettlinjert felt med ganske jevnt trykk, som virker ganske nøytralt i styrke og spenning, lete etter forskjeller som oppstår slik som en virvel eller kule-form som kan dannes i dette rommet hvor balansen skulle vært absolutt, og som tross alt er med i en krumning eller virveldannelse som krever utvekslings-strømmer.

En utligning mellom felt a og b utenfor oss, skjer gjennom felt c som er oss. Når vi tegner ett rettlinjert felt som skal ha lik tetthet får vi ett synlig bilde om vi tegner ett gitter i hele rommet med høydestenger, breddestenger og lengdestenger med like kubiske mellomrom mellom alle stenger. Akkurat likt et regne-rute-ark, men med like mange høydestenger der rutene møtes, og små rom med like ruter, kuber, mellom alle linjene. Som ett stort bygg av sukkerbiter med lik størrelse, men at sukkeret er tatt vekk og erstattet av en tett trykk-masse som ikke har former.

Når det finnes en trykkforskjell som skal vandre gjennom vårt felt på grunn av at alt bøyer seg eller kommer under et krumningstrykk, og selv om dette ikke merkes av oss på store avstander vi observerer, så vil mikroverdenens felt merke slike endringer så vidt det er. Det foregår både en bevegelses-strømning og en bøyning av feltrommet for at krefter innenfor oss og utenfor oss skal utlignes gjennom vårt felt.

I den aller minste forstand betyr dette at vi først ut fra små liknende ubalanser i rommet vårt, vil tillate at vårt felt tar inn en svak tvinning, gjerne en tvinning som beveger seg gjennom vårt felt, men som opptar i veksling med enda mindre slike tetthetsforskjeller fra før av i vårt felt, som gir tvinninger eller forskjeller i bevegelsene til de samme trykkenergier, og som kan være med i utvekslingen til tvinningen. Om vårt romfelt ikke kan delta i utvekslingen så kan heller ikke tvinningen passere eller tillate en tvinningsskrumning igjennom rommet vårt.

Om ikke vårt rom utveksler slik at det blir plass til tvinningsforløpet, bevegelsen dens, kan ikke tvinningen være der, og heller ikke passere rom-feltmassen vår, fordi rom-balanse og bevegelses-balanse kan ikke fortrenge hverandre. De må tilpasses, utveksle med hverandre for at den frie bevegelse skal skje.

Er en tvinning så stor at den klarer å danne en horisontal eller vertikal løkke eller virvel, så må også romfeltet vi er i kunne ha, danne, en tilsvarende trykkforskjell som det har fra tidligere samme sted eller langs med bevegelseslinjen til utlignings-tvinnet eller utligningsvirvelen for at den skal bli stående i vårt rom eller bevege seg gjennom vårt rom.

Dette betyr videre at om vårt rom har bevegelser som kan erstatte en slik vertikalvirvel som et eksempel, så kan vertikalvirvelen frigjøres ut i rom-feltet vårt, og vandre med rom-trykk-styrken, virveltrykket som danner vårt utskilte relative rom-felt-trykk. Vertikal-virvelvandringen kan for så vidt minne om en lyspartikkel.

Slike tvinninger grunnet utvekslingstilpasning kan like godt gi større spinninger av feltstrøm-linjer, slik at vi med lengre mellomrom kan ha feltråder med slike tynnere eller tykkere virvelspinn som er klare til å frigjøres til rommet vårt om det finnes en utvekslingsbalanse i feltet vårt som kan erstatte manko eller overskudd som tvinningen danner, og slik retter denne feltlinjen ut. Slike partikler vil henge som egg på snorer i rommet.

Men da alt oppfører seg som et flytende trykk er det mer snakk om at det er visse posisjoner slike partikkel-dannelser ikke klarer å flytte seg spesielt langt unna, men fanget i et balansetrykk-område. Inntil de kan forløses med utveksling fra det friere feltrommet vårt.

Om vi videre har flere slike steder med jevne mellomrom, og slike kan utveksle og utligne flere trykkmengder rundt omkring, så kan også slike samle seg på ulike måter og øke energien, tettheten til en slik virvel. Bli trykket for stort klarer ikke trykk-kraften i rommet å utveksle virvelen uten å ha hjelp av andre trykk-retninger enn den vertikale veien, slik at vertikalvirvelen må mates forfra og bakfra også, og den vil etterhvert med utveksling fra alle retninger i rommet, denne partikkelen anta form som en kulevirvel. Dette kommer helt an på trykkfeltets balanse-tilpasning.

Vi vet altså på forhånd at linjene er like tette med uendelig styrke, men at de kan samles og oppløses gjennom utvekslinger. Når vi får en kulevirvel som utveksler fra alle retninger av felt-trykkrommet så vil også kule-partikkelen bli hengende i rommet, fordi sirkulasjonen av feltlinjene skaper stor treghet i forhold til de ut-rettede felt-linje-trykk-bevegelser i rommet som er mer ensrettet i bevegelses-mengden. Stabilt, lignende gitterretningene. Men kulen tar plass inne i en slik gitterstruktur og nytter felt-linje-virvler fra alle kanter som nøster seg sammen før de vandrer utover igjen. Vi får som vertikal-virvelens utskiftning som er roterende, en kulerotasjon.

Alle virvler og kule-former av felt-virkninger må rotere grunnet virvel-utveksling i en retning eller i alle retninger som gir treghet og tidsforsinkelse, volumet og masse-kraft til disse. Deres energi står i forhold til den jevnere feltkraften de er dannet i, og proporsjonale sammenligninger med hverandre i forhold til dette feltet de endrer sin form-bevegelse utskilt fra. Endrer felt-trykket seg så må partiklene endre seg, slik at det blir utvekslings-balanse mellom romfelt-trykket og partikkel-trykket som må dele på balanse-tilpasningen.

Det betyr at feltstyrke-linjene gjennom en rotasjon, hastighetsløkker, skaper både en tids-forsinkelse i forhold til de rette bevegelse-styrke-linjene og en tilsvarende tregghet som objekt-bevegelse i rommet ut fra den mengde feltlinjer som danner denne rotasjons-kulen. Slik at tids-forsinkelsen, energien og treggheten er den samme årsak av styrke-linje-krumningene til kule-partikkelen. Til flere slike linjer det er i et objekt, jo tregere og saktere går objektet og tiden der. At du må benytte mer energi på å dytte dette ut av stilling. Det henger fast i feltrommet det har oppstått av fordi det har utveksling alle veier. Alt rom, alle tetthetslinjer og styrke-linjer slik er like tette, ikke mer eller mindre energi. Det er umulig i differensialkraften.

Det som er tettere er kun de linjene som går mot virvel eller kuleutvekslingen. Dette gir tetthet av styrke-linjer og er den relative tettheten til effekten, kraft-tettheten. Den midlere mengde utligninger som kan frigjøres med bestemte mellomrom vil maksimalt kunne innta en tetthet som er lik gjennomsnittstrykket i rommet som enkeltpartikler og den minste virvel på samme nivå i denne trykkstørrelsen er den som kan frigjøres og vandre som en vertikalvirvel. Mellom denne minste vertikal-virvlene og den største kulevirvelen så kan det på samme nivå da skje spaltninger og sammensmelting av trykkfeltvirvler. Dette kan skje i alle mulige tenkelige grader og parr-dannelser, flere slike samtidig, eller løses opp i enkelte partikler, så sant det ikke forstyrrer felt-balansen, trykk-balansen i sonen, eller i helheten, eller i forhold til de felt som vårt feltunivers utveksler felt-tilpasninger med.

Det går en klar grense for der hvor trykket til en partikkel, en vertikalpartikkel i et slikt balansert trykkrom kan ha for styrke for at det skal ta form som kule-form. Om det er spesielle trykk-samlings-plasser som blir tillat av balanseforholdene, slik som flere nøytroner sammen eller to sorte hull som faller sammen og de gir mer energi til trykkrommet rundt seg som utligning av den nå mindre strømnings-mengden som skal drive det nye hullet, lignende at det nå er mer vann igjen utenfor virvelen, i trykkrommet rundt, så kan energi-linjer krysse hverandre eller danne en tetthet som endrer styrke-forholdet for virveldannelser og kule-dannelser. Her kan det oppstå nye tetthets-former fordi kraft-linje-nettet danner balanserte retnings-bevegelses-forskjeller og endrer formene deres. Dette ligner det vi kaller negative og positive partikler, og anti-partiklers egenskaper.

Om leseren nå tror at inn og utvekslingstetthet betyr ubalanse i totalen av tetthet har han misforstått alt til nå. Ubalanse er bare graden av omveier feltlinjene, tetthetsmassen vrir seg rundt hverandre, slik at energitap og årsak-virkning ikke gjelder for balansen.

Oppdagelsen av balanse-effektens totalitet og partikkel-dannelse i feltrommet ble oppdaget gjennom forsøket med ett rettlinjet felt, samme trykk alle veier, der en kule-form plasseres inne i et slikt gitter.

De feltlinjer som skal krumme inn, utveksle sirkulært, og så krumme seg utover igjen, de kom fra den delen av, og i den mengden av de feltlinjer i rommet som stilte seg til rådighet for trykkforskjellen i utvekslingen. Sagt på en annen måte: De få feltlinjer i det jevne feltet, som er rette bevegelser, som så krummer seg for å danne en løkke som etter en eller flere sirkulasjoner i senteret slik, og så retter seg ut igjen som rettere bevegelse igjen, er de samme, men sirkulasjonen er veldig tett, lik en kule-form.

Der de rette feltlinjer i rommet bøyer seg inn, og der de utgående feltlinjer retter seg ut igjen, der er utgående, inngående og de rette feltlinjene like brede, like tette, slik at det utenfor senterkulen dannes en grensesone mot rommet, slik at partikkelen både har en liten sentrums-kule og en ytre bred kule-form som likevekt med rommet.

Innenfor denne sonen dominerer kulesenterets retninger, og utenfor det rettlinjede feltets retninger. Vi kan godt kalle dette området en slags unnsliplings-sone, eller om vi vil en vektløs sone. Fra overflaten av ytterste kule-form og til rommets dominans slik er det kort vei. Allikevel har den midlere kraft-strømmen fremdeles sin virkning, som strømmer innover og utover fra objektet, hvor tiltrekning eller frastøting forbindes med utvekslingens bevegelses-retning i forhold til feltrommets retninger og styrke-utligninger. Manko inn/ut i forhold til drifts-strømmen og til den vei roteringen foregår da, og hvilken tetthet, feltlinje-løkker som danner indre sirkulasjons-kule-senter, avgjør promillen inn og ut, altså gravitasjon, anti-gravitasjon.

Forsøket viser da med samme hastighet at det er utvekslings-dannelsen som den ene eller andre veien i forhold til strømningen som gir manko eller overskudd i forhold til nøytral-feltet som det utligner seg mot. Altså rotasjon i forhold til romfeltets drifts-retning. At univers-feltet vil ha med- og mot-gangs-utligninger til feltutligninger utenfor seg, som må utlignes gjennom vårt felt, og at utligningen da gir rom for frigjøring av både overskudd og underskudd av trykk slik. Vi vil da få det som ligner trykk- og vakuum-partikler eller som også kalles partikler og anti-partikler. De forholder seg til samme konstante trykkrom, slik at som enkeltpartikler kan de ikke bli for store eller for små uten at de deles opp eller utlignes mot noe annet, slik som spaltninger, absorpsjon eller emitteringer. Samler mange seg utvider og omfordeler romtrykket seg som mer energifyllt, tettere.

At kule-partikler kan dannes, slik som elektroner, protoner og nøytroner, er forståelig. Men hvordan dannes ladningen deres? I et fast trykkrom med likedanne balanserte feltrykkforhold ovenfor jevnt fordelte manko og overskudds-tilpasninger skulle stort sett gi et jevnt mellomrom mellom alle partikler med lik størrelse. I alle fall vil det maksimale trykket til en enkelt partikkel fordele seg over romtrykkets utligningsforskjell mellom andre felt og deres utlignings-trykk i vårt felt, og da dannes et slikt romtrykk der balansen for trykket ligger i et gjennomsnittlig sentralt område for trykk-forskjell-samling. Hit vandrer styrke-linjene sammen som posisjon og bevegelse-balanse i rom-sonen.

Trykket fra alle kanter mot en slik sterk, stor oppsamling, begrenses ved balansen mellom trykkretningene, og dette gir en enkeltpartikkel den størrelses-form og tetthetsstyrke som da er tillat. Et slik makspartikkel som er i balanse med romfeltet rundt seg som trykk, minner også om en nøytral partikkel og om nøytroner. Slike ligger på grensen til et overtrykk.

De vil ved den minste ekstra tilførsel energi måtte dele opp energien i et balansert avstands-forhold, fordi de som enkelt-partikler ikke kan finne avsetningsbalanse annet sted tidsnok, og må forholde seg til en tilpasset bevegelse og avstand i forhold til det enormt sterke trykket rundt seg.

Dette trykket virker i avstand hele veien like sterkt som nøytronet, men har et areal med slikt trykk som er så stort at nøytronets trykk ikke slipper unna, og beholder sin form, som utveksling med den omliggende romkraften. Om et slik partikkel øker i trykk vil det måtte utlignes ved å utgi vertikale virvler, eller dele seg opp i kulevirvler. Nøytroner i rommet omdannes til elektron og proton med en viss avstand mellom disse, som hydrogen-partikler. Om energien de utsettes for er av andre grunner, trykkforskjeller eller partikler, så vil de kunne skytes fra hverandre og kanskje aldri komme sammen igjen.

Forsøk på å lage et proton og et elektron, det vil si en negativ eller positiv ladning, gir ulike resultater. Om et proton bare hadde et hull som denne positive virkningen virket igjennom, og likedan for elektronets utgående negative styrkevirkning, som et hull i overflaten her, ga problemer.

Da partikkelformene må ha rotasjon, så ville et slikt hull snurres i alle retninger der disse hull sugde eller pumpet ut sin tiltrekning eller frastøtning slik at de ville endre retning slik vi blåser opp en ballong og slipper den. Dette passer slett ikke med den fysiske verdens rette bevegelser for en partikkel som ikke er påvirket av noe annet. Eller med en nøytral kraft rundt seg, en jevn kraft. Dette blir et vilt fyrverkeri, uten bestemte retninger.

Til slutt må man innse at manko eller overskudd av kraft er fordelt rundt hele partikkelen. Dette betyr at et nøytron ville delt seg opp ved å gi ett tap av energi til den ene og et rest-overskudd til den andre, slik som elektroner og protonet. Elektronet vil forholdet seg til likedan trykkrom, men med tynnere feltlinjer og med utseende form. En mindre styrkemengde vil få partikkelens sentrum til å utvide seg, og mer utbredelse av formen. Denne svakheten er årsak til at gravitasjonsfeltet overvinnes elektronenes styrke raskt, og lokalt og at de kun kan virke på de andre lokale partiklene. Da kan de også lettere løses opp eller smeltes sammen med likedanne styrkevirkninger. At fysiske fenomener kan løse opp og sammenpleise hverandre.

Vi må, eller bør, forstå et proton som like balansert og rundt, og at romtrykket er større ovenfor dette enn for nøytronet. Dermed klarer romtrykket å holde protonet intakt, men vil slik også måtte trenge nærmere proton-partikkelen slik at strømningsveien er lengre for romfeltet, og mindre for kulefeltet. Det er som vi har gravd en ekstra grøft under en foss, eller laget et hull i diket, at det er en manko for romtrykkfyllet.

Som en grop som trekker mere vann, men ikke endrer gravitasjons-mengden, men der det positive partikkel søker likedanne overskudd som kan fylle forskjellen og bli en nøytral partikkel igjen. Men da trykket rundt er for stort til nøytraltrykket, vil heller et elektron som tilsvarer mankoen danne en passende balansert avstand som trykk-utjevning, om ikke annen energi gjør at de virkelig smelter sammen. De danner en tilpasset bevegelses-hastighet-bane sirkulært eller elliptisk med hverandre.

Hittil er dette fiktive partikler, men logisk funderte eksempler. Mankoen til protonets trykk i gravitasjonstrykket som nøytronet hadde, finnes nå i elektronets trykkstørrelse. Protonets manko i forhold til trykkrommet rundt er altså et underskudds-trykk hos trykkpartikler. Her vil balansen søke seg til normal stilling lik nøytronets trykk, men avsetningsbalansen utveksler med elektronet, og gravitasjonen, trykkrommet, må utligne balansen til både feltvirkning og avstand-balanse, og da gjennom bevegelses-bane-hastigheten.

Så langt er ikke eksempler fra den fysiske verden noen mal. Det er romtrykk og partikkel-form, deres størrelse, manko, overskudd, retningen til deres felt-trykk og årsak til dette som her er poenget. Disse eksempler har vi vist.

Da kommer vi til fordeling av styrken, energien og partikler som samspiller. Vi går tilbake til innfallstyrken, breddenivåer der rommet og partikkelen omfordeler drifts-kraft, der ut og inn, og rommet har like bred felt-vidde der de møtes, et ytre område for partiklets dominans som jeg har kalt partiklets fossa.

I sentrum av denne utvekslingen vil tettheten og hastigheten på feltlinjene utligne hverandre balansert, danne en kule-form, men der det alt er antatt at det innenfor kulen er et likedan romtrykk som det som er utenfor. Trykk-styrken til kulevirvelen i sentrum er i balanse med det indre trykket og det ytre trykket. Den rette, vannrette bevegelsesfeltlinje, og den kolliderende loddrette feltretninglinje, der rom og tid ikke kan slettes, at volum og bevegelse er den samme mengde som før, slik at utvekslingen er nødt for å sirkulere videre og ut igjen, fordi bevegelses-styrkene er i likevekt der utvekslingen skjer. Dette passer umiddelbart til Black-Hole-teoriens beregninger.

Ut fra differensial-kraften er det helt bestemt en fast bevegelse, helt sammenhengende som flyt gjennom altet, en samme faste tetthet, og samme ekspansjonsstyrke, kraft, energimengde, slik at dette får konsekvenser for partikkelen som nå bruker samme feltlinjer til form-dannelsen sin. Strømnings-mengden finner et balansert sentrumsområdet der utvekslingen skjer. Mellom den rette og den loddrette, sentrerte feltlinjeretning, så dannes utvekslingssirkelen som er balansen mellom rett og loddrett kolliderende. Så her blir det bruk for pi i beregningene.

Vi vet da at feltlinjene som er i balanse har samme hastighet inn i objektet, og er utskilt og drevet av feltkraften i rommet som har samme kapasitet, og dette får enorme konsekvenser.

I det vi nå forsøker å la to motsatt ladde partikler vandre rundt hverandre, der det ene er stort, en positiv partikkel med 1000 ganger flere feltlinjemengder inn i seg enn det negativt ladde som går rundt seg har, så er det interessant å se hvordan styrkeforskjellen fordeler seg fra denne fossasonen med dette lille negative partikkel og innover mot sentrum.

Det er lett å se at ubalansen i felt-styrke-mengden vil danne noe som ligner jorda og månen, selv om små-banene til de små Mars-månene hadde passet bedre. At romenergi og minste partikler lett kan forstyrre en så nær opp til gjennomsnittstrykket pr punkt i rommet gir som disse to partikler har, er lett å forstå.

Et hydrogen-atom er lignende eksempel, og det er temmelig ustabil og følsomt for alt. Her kan lett elektronet frigjøres og vi får et proton, et hydrogenion. Slike ladninger vil tross alt søke hverandre igjen selv om det ikke er samme elektron som kommer, eller omvendt ikke samme proton.

Her kan det være greit med minst to elektroner som går i balanse slik som når vi har en heliumkjerne med to elektroner, en mer stabil orden som kalles edelgass. Men vi har ikke navn på de partikler vi tenker oss i eksemplet vårt. For en viss bekreftelse av hvordan slike ladninger kan fordele seg balansert er det greit nå å lage en skisse av for eksempel to tenkte elektron-baner. Dette er en full konsekvent mulighet og balanseforeling som differensialkraften automatisk kan danne. Her tegner jeg en ladning ytterst på kjernens overflate, om vi vil protonet eller en heliumkjerne med to protoner og to nøytroner i kjernen. Poenget er at jeg vil få inntrykk av styrkeforskjellen innover, i objektene.

Jeg tegner da opp en sirkel på fossakulen som illustrerer en partikkel i omløp. For tetthetens skyld som feltlinjekraft i retning av sirkulasjons-kule-utvekslingen, så tegner jeg to streker fra hver side i diameteren til sirkelen på overflaten og ned til sentrum. Jeg får da en kjele-form. Jeg tegner tilfeldigvis uten videre oppmerksomhet et elektron halvveis innenfor so i en tenkt bane, eller tetthetsnivå, altså en ny sirkel halvveis innenfor mot sentrum.

DA SKJER DET NOE: Den ser så liten ut?! Den har halv diameter av den utenfor, og da skal det bety at denne bare har en fjerdedel av arealet av den ytterste sirkelen. I det jeg skal regne dette ut, tegner jeg en sirkel halvveis innafor denne som da gir en ganske mye kortere, faktisk bare halvert avstand av det vi har mellom de to første sirklene. Og denne må bli en fjerdedel av den sirkelen som er midt imellom og den ytterste. Det betyr 16 ganger mindre areal som de samme bevegelses-felt-styrke-linjene må trenge seg sammen. 1-4-16-64-256? Jeg tegner en bil på overflaten, dobler hastigheten og bremses. 1-4-16-64-256?! Jeg reiser meg opp, går ut, det tar 5 timer før jeg tør å regne ut forskjellen på to sirkler med halv diameters forskjell.

Oppdagelsen sier noe om lik kraft, lik energi, konstant balanse, om tettheten, om styrken, om effekten, om akselerasjonens årsak og virknings-proporsjonalitet, om tregheten, om massen, om tidsforsinkelsen, om alle feltlovers tiltrekning og frastøting, om ohms lov, om forholdet mellom masse, lys og gravitasjon, om forholdet mellom gravitasjon, elektrisk felt, magnetiske felt, elektromagnetiske felt, om sterk kjernekraft, om fordelingen av elektroner i atomskall, og omvekslingen mellom feltpene, i en helt ekstrem grad, også årsak og virkning. Det tar tid før jeg oppdager kjernekraftens binding og det tar enda lengre tid før jeg oppdager nøytroner og sorte hulls sammentrekninger og dets utbalansering til feltrommet utenfor. Gravitasjonsbølge-effekten.

Vi må også huske at etterhvert som styrken firedobler seg for hver halvering nedover mot tettheten i et punkt som gir uendelig energi, også ved relative styrker, så har samme halvering det slik at om det blir en balansert sirkel så stopper energimengden da ved dette nivået og bestemmer partiklets energi.

Enten det er punktet i sentrum eller en sirkulasjon så får begge samme verdi ved dobling utover fra ett gitt balanse eller halveringspunkt for firedobling av energi, effekt. Utover ved dobling av hver radius, diameter, så vil alle slike sirkler vi kan tegne videre vise at summen av energi i hvert skall, samlet i ett likt volum alltid er like stor, og det taler for at sirkulasjons-kule-senter er verdt hver dollar i forhold til et punkt uten utstrekning der romtiden og bevegelsen er eliminert ut av vår verden.

Dette gir samme akselerasjonstyrker som punktet ingen har funnet og som ikke kan bygge noen kontinuitet slik tall heller ikke kan. Vi står ovenfor en virknings-funksjon i stedet som skaper alle disse faktorene vi har. Denne funksjonen er tilfeldigvis virkningen til differensialkraftens differensialfunksjon. En enkelt logisk funksjon som samme forskjellen som blir forskjell fra seg uopphørlig som en utstrekning-bevegelses-vekst-funksjon som skaper en altomfattende ekspansjons-trykk-funksjon som et balansert trykk som utveksler seg i likeverdige volummengder bevegelse.

Skissen av de to sirkler og de to streker som danner kjegle-formen gjør oppdagelsesverdien stor og som etter kort stund lenger ikke gjør Einsteins og Bohr, eller senere, Hawkings modeller og sammenligninger så vanskelige lenger.

Uten trykk-tettheten vi ingen substans virke, slik at jern, gravitasjon, energi, substans og volum, et volum som ikke kan elimineres, avstandsrom, om dette har et absolutt uendelig ekspansjonstrykk, så er det likegyldig hvilken av elementene vi setter inn som masse. Jeg velger derfor å holde meg til differensial-funksjonen for romtid, utstrekning-bevegelse som den holdbare virkningsfunksjonen. Da er den fysiske verden forklart som en universell relativitetsteori og grunnlag for feltvirkningene og deres utvekslinger som harmonerer med alle fysiske lover vi kjenner.

Halvveis innover i ett objekt så gir samme hastighet med utvekslinger fire ganger tettere trekk-kraft på objekter. Akselerasjonen blir fire ganger høyere. En bil endrer ikke tetthetsnivået ved å kjøre på kuleflaten. Alle punkter i bilen har samme retning. Ved dobling av fart må den krysse fire ganger så mange feltlinjer for å kunne bremse, det samme som tettheten halvveis inn i gravitasjons-objektet. Det er de samme kraftlinjene.

Her ute er de fire ganger mindre tett. Kraft-virkningen, effekten, øker med fire ved halvering av avstand, og ute på kulen blir økning av avstand 4 ganger lengre fordi det er fire ganger så langt med kraftlinjene som må brytes for at bilen stanser.

Halvering av avstand innover og dobling av avstand vannrett på samme loddrette kraftlinjer med fire ganger mindre tetthet, tilsvarer tydeligvis at hastigheten og akselerasjonen står i et likt forhold ved halvering av avstand og dobling av fart. Å doble farten er det samme som å bruke fire ganger mer energi, eller også er sammenlignbart som om du skulle vært dobbelt så langt unna. Adferd.

Jeg kan da lage differensialkraftens energi-matrise.

Etter denne kan jeg forklare mer om den doble trekk-kraften mellom objekter fordi skyggen av kraftlinjer gir halvering av gravitasjonstrykket mellom objektene for de samme feltlinjer, og akselerasjonen dobles. Disse feltlinjene mellom objekter går igjennom trekkvirkesenteret, altså spinner opp samme feltlinjer for utveksling i objektene med det resultatet at to objekter tror de har trinsekontakt. Trinseffekten. Denne forsterkes når objektene nesten er helt inntil hverandre fordi da øker arealskyggen til gravitasjonen til det mangedobbelte.

Objektene trenger ikke like mange gravitasjonsfeltlinjer inn for å opprettholde driften fordi de deler kraftlinjer slik virvler gjør og derfor trekker nøytroner seg sammen etter større antall de er i og derfor trekker to sorte hull seg sammen og mister for eksempel 5 prosent masse om de er like store. Energien som virker tapt i objekter finner vi igjen utlignet i de bredere feltlinjer til gravitasjonen rundt objektene som da har fått denne energi-økningen, og som selvsagt vil utligne seg over det store rommets gravitasjon som gravitasjons-bølger, og da alle hastigheter skal være det samme, som ble tidlig kontrollert var det ikke en overraskelse, men bekreftelse at to nøytronstjerner som kolliderte ga fra seg at både gravitasjonsbølger og lys kom likt frem til oss etter 130 millioner års vandring. Det gir grunn til å fortelle om gravitasjonens hastighetsløkker!

Det forteller hvordan lys og gravitasjonsenergi er bundet sammen som hastighet og trykk-virkninger. At elektronet går over til lys, og lys over til å bli elektroner ved en viss styrkevirkning og vi ser hva protoner og elektroner gjør ved å danne nøytroner eller at nøytroner spaltes i elektroner og protoner, samt en rekke andre lignende oppdagelser med andre partiklers oppløsning og sammensetning viser at regnskapet til partikkel-felt ikke bare er balansert regnskap. Det er samme type felttrykk med forskjellige utvekslings-retninger og spinn. Det er alt. Og det gjelder for kvarker også, derfor deres balanse-energi ved spaltning av partikler.

Spaltning av partikler.

Skal legges inn som meninger om forholdet til partikler etter at partiklenes virkninger er forklart og kombinasjoner mellom disse.

Når elementærpartikler spaltes som kvarker, eller andre partikler spaltes vil det dannes både en gravitasjons-likevekt i forhold til de andre energiene og det vil dannes elektromagnetisk spennings-likevekt, eller også antigravitasjon-gravitasjons-likevekt med tilsvarende spenninger til eventuelle alminnelige gravitasjons- og elektromagnetiske partikler.

Nå et partikler spaltes et gravitasjons-partikkel i tre deler, liknende som at partikkelen deler seg i to til siden, mens mye av massen på motsatt side dyttes fremover, og balanse-likevekten med gravitasjonsrommet ikke har avsetningsmuligheter i balanse for denne energien, tvinges disse partikler som nå er delt opp og innta en midlertidig kule-form da de utsettes for gravitasjons-trykk-kraften alle veier.

De vil nå få to partikler med motsatt spinn, og den siste kan da opprettholde sitt spinn eller danne et motsatt spinn. At et elektrisk og en gravitasjonsnøytral partikkel er med blant de 3 delene er selvfølgelig.

Masse-tallet forblir det samme, kun felt-bevegelsene som magnetisk eller elektrisk, oftest elektromagnetisk negativt eller positivt, og lignende for gravitasjonspartikler, at deles disse opp i 3 deler vil det være likevekt mellom anti-gravitasjon-spinn og gravitasjonsspinn.

Dette kan beskrives lignende bølger også: Når en trykkbølge får noe som ligner en vann-ball til å presse i en retning, og at sidene av denne vann-kulen tvinges som bølger ut til siden for kollisjonsretningen videre, så vil de som tvinges sideveis få motsatt spinn av hverandre, og de er de første til å fange opp den vakuum-effekten som de tvinges til å få som sinker, gir motsatt trekk-virkning til den effekten, massen, som skytes rett frem.

I vakuum-kammere, eller tåkekammer, der en balansert partikkel spaltes, vil dette ligne og skyte i stykker noe som befinner seg i en virvelmasse. Alt som sprenger ut til sidene, vil ut fra avstanden til virvelens sentrum stadig virke opp-bremsende for bitene som flyr utover, og trekke de tilbake til sentrum, og her som et opp-spinnings-felt i sentrum, at partikkelbitene balanserer seg sammen som en hel partikkel igjen. Kvarke-tilfellene!

Dette gir for eksempel at denne rett frem kan ha en effekt med negativ tyngdekraft i forhold til opprinnelig effekt, eksempel til en verdi som tilsvarer en effekt som er i samsvar med den gravitasjonen som nå oppstår i de to andre partikler som kan fordele seg som en tredjedel eller 2 tredjedels effekt av rest-gravitasjon eller i tillegg, fordelingen av elektriske ladninger. -1 , $+1 + n$, -2 , $+2$, $2/3n$, eller $-1/3n$, $+1/3n$, n , og $+2 -1$, -1 , mange forskjellige kombinasjoner i ett tredelt forhold til liknende negative og positive gravitasjoner og elektromagnetiske spenninger.

Akkurat slik en bølge som treffer en annen med sine daler og bølgetopper presser en del mer opp som overskuddsgravitasjon, og der dette gir vakuumeffekt for de som tvinges til siden eller henger igjen som mot-virvler i bølgedalene. Spinnretningene til virvlene i dalgropen gir disse partikler forskjellige spinn eller trykk, og kan fint gå motsatt vei av hverandre i forhold til landskapet de støter mot. Den ene møter en mot-virvel, den andre møter en med-virvel. Dette kommer alltid an på treffet, trefftypen, fordi dette vil gi forskjellig forhold til om det er medgående eller motgående virvler partiklene faller sammen med.

Galakseobjektets samme hastighet og de nærmest sentrum virker som de går fortere. Men. Da tetthet, støt, indre potensiell energi og bevegelsesenergi ikke må følge en symmetrisk mal så kan mange objekter som er under ustabil vandring, ta opp energien fra andre legemer som en balanse-tilpasning og vi får pulsarer og objekter som skyter ut av galaksen.

Bevis 8: Koordinater og koordinat-systemer.

Behov, drifter, sanser, følelser, fornufts-logikk, bevissthet, sammenlignings-evnene.

Definisjonen av et begrep, ord. Gjelder for alle begreper, ord, symboler, enheter, emner overhode.

Å definere et ord er å gi en forklaring til hva et ord betyr, en forståelse av innholdet i ordet eller meningen. Mange kan lett forstå ord, mening, begrep forskjellig, selv om det er samme språk, samme ord og samme setning som sies. Grunnen forstår vi lett når vi tenker at det er uendelig eller ubegrenset om hva vi kan oppfatte som en stol, typer stol som kan lages, eller noen kan mene er en stol, eller kan brukes som stol, eller som kunstnerisk skal forestille en slags stol.

Forklaringen inneholder meget bestemt at stol skal brukes til å sitte på, eller er til pynt. Pynt er at vi føler at noe er fint/kunst. Ellers er bruken det viktige, at stol skal inneholde muligheten til å kunne sitte på den. Det å sitte gir ubegrenset, uendelig, med forskjellige kroppsstillinger, eller forestillinger av det å sitte. Forenklet handler det om at vi ikke orker å stå, er slitne, eller vil ha stabil stilling når vi skal spise eller ordne ting uten å tenke på balansen, der hode, armer, har mer bevegelses-frihet enn når hele kroppen hviler mot underlaget. Alt dette er vår under-forståelse som vi ikke trenger å tenke over. Men en stol har altså et enormt forklarings-aspekt.

Noe lignende er det for de fleste ord, enten det er tallet 1, eller om det er tanker, følelser, fysiske saker, eller hele setninger som virker hjelpende, forståelige for oss, at det er en sammenheng der innholdet viser en retning som dekker et behov. Da gir det mening for oss fordi vi kan bruke innholdet til praktisk bruk, til trygghet, god veiledning, eller beskrive farer, det vi ikke synes er bra eller passer. Målet med menings-innhold er ofte at det skal passe best mulig som veiledning om tilstandene. Alt dette er sammenlignings-funksjoner. Alle begrep har bred definisjon.

Ellers virker meningen som en mulighet, inspirasjon til å finne brukbare løsninger på praktiske og sosiale sammenhenger, behov, som gir oss tro på løsninger, at holdepunkter finnes. Holdepunkter kan være dårlige, passende, eller gode løsninger. Vi finner oftest ut en eller annen forståelses-rekkefølge som virker mer eller mindre nøye for at vi i det hele tatt skal kunne forholde oss til noe, selv om vi ikke kjenner grunnen til at tilstandene vi sammenligner finnes. Holde-punktene orienterer om farer eller trygge tilstander, som grunnlag for angst, lyst og trygghet. En mening er at vi kan peke på noe, skille ut noe av det vi opplever, oppfatter, slik at vi kan peke til sakene som gjelder i situasjonen, og bruke dette som veiviser, orientering, oversikt.

Det å justere noe, innstille noe, å samle noe i en veiledende retning. minner mye om begrepet koordinering. Koordinering er som alle begreper, flere ledd ord, begrep som er sammen-lignings-funksjoner. Dette er samordning av informasjon, data, opplysninger, opplevelser.

Å søke, lete, finne noe som passer, eller dekker et behov, er sammen-lignings-funksjoner der vi må merke forskjell på like og ulike i forhold til hva behovet vårt reagerer positivt, negativt på, eller som passe balanse-grad som føles i overens-stemmelse med oppfyllelse av målet med søket. Videre er tilpasninger, justering, virkemåten, orienteringen, det som gir oss et innhold, en retning som sammen-lignings-funksjoner. Vi merker om noe er mindre, mer eller passe i retning av å oppfylle målet som bevegelse eller handling, og som bevisste sammenligninger som vi formidler til hverandre, eller formidling i vår egen bevisste forståelses-sammenheng. At vi vurderer noe frem og tilbake som indre sammenlignende tanke-virksomhet, eller følsomhet.

Det finnes ingen miming, symbolikk, tall, matematikk, geometri, språk, ord, setning, fortelling, menings-sammenheng, symbolikk, kryptering som ikke er direkte sammen-lignings-funksjoner, som grader av likhet og ulikhet. Dette gjelder for innholdet i begrepene, forståelsen av saks-innholdet i dem, og alle sammenligninger og samstillinger av begrepene.

Ett ord, et begrep, et symbol, og meningsinnholdet i dette, kan fritt lages på nytt, eller for første gang, der betydning og form, lyd, egenskap, defineres, forklares av oss selv, eller den som lager ordet, begrepet. Enhver definisjon kan defineres på nytt, forbedres, fornyes. Nb: Spinoza.

Ett ord, begrep, forklaringen kalt definisjonen, kan opprettes av hvem som helst som er i stand til å definere ett ord, begrep, nytt påfunn. Fra gammelt av var bruk av ord, ofte ganske gitt i det lokale samfunn det ble opprettet i. Slik kan det tolkes til bruk, og grad av en bestemt forståelse.

Det samme gjelder koordinering som i fysikken er bestemt til rom, retning, tid, styrke, former, virkning og bevegelse. Her gjelder det å finne de best mulig faste holdepunkter å sammenligne med, slik som mål for telling, måle-enheter, og styrke-forskjeller ut i fra og til de fysiske forholdene som skal sammenlignes. En lignelse er et forsøk på å vise = sammenligning. En følelse, gjenkjennelse, noe som virker på oss, logisk og mystisk, kan skje uten gitte ord, navn.

KO-ordinere.

KO-ordinere = å samordne (noe). Det å føre noe sammen, samle noe. Dette er en eller flere sammenlignings-funksjoner. Å Ordne, å ordinere, = å få en oversikt, orientering, sette noe i rad, rekkefølge, lage en struktur, sorterte, innstille, justere, rette på noe, vise form, retning. Alle er sammen-lignings-funksjoner. For at vi skal ordne noe må det bli en forskjell fra slik det var, eller godkjent som det er. Bestemt og ubestemt form og virkning. Sammenlikning er at vi ser forskjell på likhet og ulikhet, like og ulike. Dette er grader av forskjells-funksjonalitet.

En orden kan lages ved at forskjellen mellom ingen, en, noe, noen, mange, alle, er tilstede. Til vanlig sammenligner vi med det vi kan se, føle, huske eller det vi kan forestille oss, uansett teori, tanke, følelse, det fysiske praktiske, som sammenligning av 2 eller flere forskjellige tilstander eller mengder i mangfoldet, av alt forskjellig som finnes. Dette er betingelser for utvalg, og valg.

Det er lett å forstå at valget mellom 0 og 1, at noe er tilstede i forhold til at det ikke er tilstede, kan oppfattes som det kun finnes bare 1 og ikke 2 å velge mellom. Men det er tilstanden som er forskjellen, at det er forskjell på 2 tilstander som teller her. Vi får ikke likhet og ulikhet uten en til å sammenligne med, altså en separasjon, at vi kan se forskjell på en og to, at noe er tilstede i forhold til at det ikke er til stede, at vi kan sammenligne forholdene.

Skal vi ha to like, og kan endre på den ene så de blir ulike, så er det bevis på at disse ikke er en og samme. To like og to ulike er begge separate, adskilt.

Ingen adskillelse, sammenføring, uten forskjells-funksjonen, som sammen-setning av to ulike og to like, og at forskjells-funksjon samtidig er bygge-sten-funksjon i de saker vi sammenligner. Uten forskjells-funksjonalitet til stede kan vi aldri få to like eller to ulike, eller forskjellen på at noe er der og det samme ikke er tilstede. Vi må ha forskjell som sammenligning av 1 eller ingen, 1 og 0, for at noe er til eller ikke er til, som forskjell på at noe er tilstede eller ikke, og for å ha like og ulike. Det kan ikke være kun den ene og samme, som gir to separert, forskjell som to like, to ulike. $1+1=2$ viser 2 som separate enere.

Forskjells-egenskapen er da en grunn-funksjon for å få 2 like eller 2 ulike, begge som forskjellen i formene kjent og ukjent. Forskjell gir grunn-funksjon til begrep som: enten, eller, både og, eller, hvis, gjentakelse, ikke og er-lik, som vi kaller De logiske satser, funksjoner som er grunnlaget for utskillelse av sak, saker, som sammenligning. Dette er grunnen til at vi merker forskjell, enten vi forstår eller ikke forstår det vi oppfatter. Forstår vi ikke årsaken til saken, eller saken, kaller vi det ofte mystisk. Dette er lignende med at noe er kjent eller ukjent.

Som ukjent har vi ikke noe holdbart å sammenligne med som bygge-stener til sak eller funksjon. Som kjent, så har vi en sammenligning eller en faktor som er kjent for det som vi sammenligner. Uten forskjell kan vi ikke sammenligne. Det er en grunnleggende forskjells-funksjon i alle virknings-funksjoner enten det gjelder adskillelsen, forskjellen, sammenligningen til like og ulike og til all virkning. Forskjells-funksjons-begrepet = begrepet funksjon, virkning, virknings-funksjon. Ingen fysisk eller bevisst funksjon er mulig uten denne forskjells-funksjonen som sammenligning: Dette gir likt, ulikt, kjent, ukjent, funksjon for husk, gjenkjennelse. Forskjells-funksjonen er årsak og funksjonen til Logikken, logiske satser.

Sammen-ligningen av like, ulike gir grunnlag for gjenkjennelsen, der sammenligning og gjenkjennelse er: sammenlignings-funksjons-grunnlag for bevissthetens sammen-lignings-evne i alle funksjoner: At noe blir visst, trodd: som kjent, ukjent, likt, ulikt, det vi kan sammenligne eller ikke, i funksjons-sammenheng og forståelsen av årsak-virkning, og mer-mindre-tilpasset.

Vi kan lett oppfatte at begrepet forskjell stort sett virker som ingenting. Årsaken er at vi ikke har noe bestemt å sammenligne med. I det vi setter inn en hvilken som helst funksjon, virkning, form, uansett hvilken, tid, rom, energi, styrke, bevegelse, lyd, lys, følelse, tanke, vil vi finne ut at den minste egenskapen av alt slikt skiller seg ut som en forskjell fra intet, altså ingen forskjell i det hele tatt, ingen av disse egenskaper i det hele tatt. Om vi skal endre en virkning eller en form, for eksempel størrelse eller lengde på en fysisk egenskap, eller en tanke, forestilling av en fysisk egenskap, eller en styrke i en følelses-art, vil vi merke at vi må inn med det vi kaller det neste, eller det ved siden av, eller at vi lar noe vokse eller minske som følelse, tankeform eller som fysisk egenskap.

Det samme gjelder funksjon og virkning. Dersom noe endrer seg eller at vi kan si at det har blitt forskjell på noe, eller at vi merker en forskjell som kjent eller ukjent egenskap, så må også egenskapen endre seg. Dette betyr at funksjonen, virkningen til det bevisste eller fysiske må endre seg i måten det virker eller fremtrer på. Men ingen funksjon kan virke videre, eller helt frem fra den ene til den andre tilstanden om den stopper opp. I alle deler av tankeformen, den fysiske formen, må alle de minste punkter, alt det neste som skjer eller kommer til utfylles. Det kan også tenkes at en hel del som mangler kan settes inn øyeblikkelig som dekker det manglende funksjonelle mellom en tilstand og en annen tilstand, men dette er allikevel den forskjellen som må settes inn.

Uten forskjell får vi ikke en endring av en romslig fysisk figur eller en likedan forestilling av samme figur eller funksjonelle egenskap. All tid, bevegelse, virkning, funksjon opphører om det ikke er forskjell tilstede.

Når en funksjon, en virkning, en energi, en styrke, en konsistens skal endre seg, det vil si om noe skal skje, så er det en forskjell. Uten en forskjell kan ikke noe skje, endres. Hver liten tidsforskjell, bevegelsesforskjell, forandrings-forskjell, hendelsesforskjell, styrkeforskjell, vil som virkning og funksjon være en forskjell samtidig. Det samme skjer om vi strekker en strikk, eller føyer til en ekstra lengde på et linjestykke i geometrien, eller ekstra enheter, størrelser matematisk. Det som er det sjokkerende, overraskende er at ingen funksjon kan endres, skape forskjell, skje, uten at forskjell er en samtidig egenskap.

Det er aldri slik at vi først har en bevegelse, og så har vi en forskjell. Hver del av bevegelsen er alltid en forskjell samtidig. Det samme gjelder for om noe skjer eller i begrepet funksjon som en virkning. Det kan ikke virke, skje noe videre uten samtidig være en forskjell i tilstanden. Hverken tid, bevegelse eller virkning kan fungere, være funksjon, uten at det samtidig er en forskjell. Om vi mener tiden står stille, kan vi bare bevise eller finne dette riktig, om vi sammenligner to øyeblikk. Om vi ikke kan sammenligne den ene tilstanden med den andre kan vi ikke vite om tiden står stille, eller at ingenting hender.

Forskjellen på to tilstander er nødvendig for at vi kan konstatere om tiden gikk eller tiden stod stille. Om vi ikke kan sammenligne noe kan vi heller ikke konstatere noe, dedusere, indusere, noe. Dette gjelder også for begrep som «at mennesket vet lite», eller at vi påstår at vi «skjønner ingenting, eller ikke forstår noe». Helt klart en sammenligning, selv om sammenlignings-grunnlaget er ukjent.

Vi kan aldri endre et linjestykke, fortsette i en retning, endre en form eller få en fysisk virkning, en forestilling, uten at vi samtidig har en forskjell, og som da er en sammenligning, og sammen-ligningen er en forskjells-funksjon. Det spiller ingen rolle om to forskjellige begrep om ingenting, ingenting eller noe, eller noe og noe annet, er det som sammenlignes. All styrke, former, endringer av styrke og former, egenskaper, er samtidig gitt som en forskjell.

Det er ikke slik at bevegelse skjer, og så kommer forskjellen etterpå. At vi har, får, starter en bevegelse, eller at noe skjer, er samtidig forskjell i tilstanden, for funksjonen, virkningen. Det er heller ikke slik at det skjer en forskjell uten at det fungerer som en virkning, det neste, en funksjon, at noe skjer, at noe endrer seg. Om det er i bevisstheten eller i en fysisk naturegenskap er likegyldig. Det samme gjelder for tid, rom, former, strukturer, energier og styrkegrader, uansett følelser eller fysiske tilstander. Forskjellen som begrep er slik sett ikke uavhengig av eksistensen men helt bundet til denne som en del-funksjon, og virkefunksjon.

Men uten denne forskjells-funksjonen får vi aldri det neste, eller det ved siden av, over og under, inn og ut, tiltrekning og frastøtning, positiv eller negativ virkning. Da en slik forskjells-funksjon er med i alle kjente og ukjente egenskaper så er forskjells-funksjonen ukjent frem til at vi har bestemt hvilken tanke, fysisk egenskap, annet, som vi benytter som referanse, oppfatter, blir oppmerksomme på. Dette viser hvilke forskjeller kalt egenskap og begrep som vi sammenligner med i øyeblikket, saksforholdet, følelser-forholdet.

At forskjells-begrepet funksjonelt griper inn i alle tilstander som vi kaller like og ulike, kjent og ukjent, gjør at begrepet forskjell alltid er en med-funksjon, graden forskjell som likt og ulikt, i alle tilstander, fysisk og bevisst. Vi forstår mindre av en sak om vi ikke er oppmerksomme på forskjellene, tilstanden i saken, og vi forstår også mindre av saken om vi benytter feil sammen-ligninger, feil forskjells-sammenligning. Om vi informeres feil, og hvor nøye vi sammenligner forholdet vi står ovenfor, er ofte det avgjørende for hvor godt vi forstår en sak.

Både fysisk og bevisst, slik som begrepet avstand, retning, lengde, så er det slik at det neste, adskilt eller sammenhengende, som utstrekning og bevegelse, styrke, alltid er funksjonelt forskjells-bestemt.

Om ikke forskjellsfunksjonen slår inn starter heller aldri bevegelsen. Drivkraften virker ikke uten forskjells-virkende funksjon. Energia finnes ikke om ikke forskjellsegenskapen er utløsende funksjon. Energia, drivkraft, er altså en grunnleggende forskjells-funksjon. Den gjelder for bevegelse, styrke og tid. At noe skjer.

Å koordinere er å innrette, eller rette seg inn etter noe, eller finne innretning, retning i mengden som sammenlignes. Det spiller ikke noen rolle om vi gjenkjenner en kaotisk tilstand, det mange kaller tilfeldigheter, eller som gitt årsak og virkning, eller tilfeldig eller tvungen orden, kosmos. Det er graden krav til oversikt vi føler eller vi vil ha, som gir oss grunn til å godta noe som ordnet. Det er struktur-oversikt(behov) vi krever for at vi kaller det en ordens-struktur.

Oppfatter vi noe som en klar retning, forståelse, godkjent samling av struktur vi har oversikt over, kaller vi det orden. Grader av oversikt som gir oss mulighet til å dele noe opp i orden og uorden. I hvilken grad vi har oversikt over noe.

Hva som er orden eller uorden er ut fra hva det enkelte mennesket vet om sammenhengen eller kjenner til av strukturer og hendelser, og hvordan noe kan henge sammen. Orden er ikke et fast begrep som gjelder likt for alle.

I vitenskapen må de fleste holde seg til felles forstått ordens-struktur. Det finnes allikevel noen som er ekstra langt fremme i forskningen eller i forståelsen, som viser at deres beregninger og forståelse fungerer så godt at dette regnes som deduktiv vitenskapelig viten, deduktive funksjoner. Da kan andre komme frem til riktige besvarelser selv om de ikke forstår hele sammen-hengen. I vitenskapen, eller i forskning, så er det slik at deduktive forhold, og deduktive sammen-heng, kan gjelde for en mengde forhold både teoretisk og fysisk som det ikke er fullstendig forståelses-sammenheng fra grunn-nivå og frem til slik saks-forholdene virker. Deduktivt=beviselig.

Også i tanke-eksperimenter og logiske eksempler så fungerer ofte løsninger slik at det virker i praksis, slik at de fleste fag-felt finner holdepunkter for sammenligninger som holder mål, eller i de fleste tilfeller holder mål. Da har de ofte forkastet en mengde flere tilfeller som ikke holdt mål, ikke virket. De sitter igjen med mer eller mindre gode holdepunkter, hvor enkelte av disse viser seg holdbare over tid, mens en del andre holdepunkter må forkastes eller erstattes med bedre holde-punkter. De logiske funksjoner kan benyttes for alle tenkelige egenskaper som skal sammenlignes, slik at vi kan utdype en mengde sider av alt fra ord, begrep, følelser, behov, tilfeller i biologi og i praktiske mekaniske funksjoner, og som vi ikke alltid kjenner hele den fysiske sammenheng eller formlene til, men som kan forutsi, og beregne mengder av nyttige eller holdbare løsninger. Altså praktiske og tekniske løsninger, og fysiske handlinger som dekker mange av våre behov.

Når det gjelder de direkte fysiske virknings-funksjoner hos partikler, i kjemi-virkninger, kvante-fysikk, genetiske og biologiske funksjoner, det vi kaller de fysiske lover for felt og feltpartikler, viser bit for bit at de fyller opp de funksjoner som de fleste ikke trodde at fysiske forhold kunne beskrive, da de ble beskrevet uten fysiske forhold som årsak tidligere, men som fysiske lover gjelder for. Stamceller, arvestoff, benyttes, lages, i natur, i forskning, på mange måter.

Når energi-mengdene stemmer med utgangspunktet vi har, og gjennom store prosesser, der utgangs-energi-summen viser at dette stemmer med inngangs-energien, så er fysikerne oftest sikre på at hele forvandlingen går gjennom omvandlingen av ulike fysiske lover, en fysisk lov-struktur som vi ikke har fått satt opp formelen til enda. Summen av masse og bevegelses-energi gir da samme total-energi inn og ut av den prosessen vi sammenligner forholdene til. En fysisk balanse.

Vitenskapen har blitt enige om de nødvendige måle-enheter som de skal benytte ut fra systemer og måle-stokker de alle kjenner, og om de fleste formler de benytter. De kan etterprøve og bruke hverandres resultater på samme måte, eller i videre forskning mot nye løsninger med formler som viser mer om samme sak, eller kombinert med andre fysiske formler som gir flere løsninger til andre fysiske fagfelt. Det skjer en utvikling som mange kjenner og kan undersøke, og kan bekrefte er riktige løsninger. I naturvitenskap er naturfunksjonene korrigerende for vår oversiktsgrad, orden.

Alle fysiske tilstander som er gitt i formler kan via varme- og lys-energier, strålingen, vise at forholdene i energiene har samme mengde og energi som tilsvarer de effektene som ellers finnes i de forskjellige fysiske fag-grener. En skulle ikke tro det var mulig, men dette viser at alle de fysiske formlene i alle forskjellige fysiske fagfelt er ekvivalente i forhold til hverandre. Dette er en del av det Einstein samlet har bevist gjennom sin formel at $E=mc^2$ i 1905, selv om det praktiske beviset først ble gitt av Lisa Meitner/Otto Hahn i 1939. Effekter i masser er lik effekter elektro-magnetisk. Det betyr at gravitasjons-kraft og annen felt-spennings-kraft vi kjenner kan omregnes i hverandre, og viser lik kraft-forskjell når de omvandles i hverandres form, godt dokumentert ved hjelp av lys-varme-frekvens-energier eller som temperaturen i disse, som sammenlignings-funksjoner.

Vi kjenner til energimengder, det meste av oppførselen til energi, og energi-overføringene de gir til andre fysiske virkeområder i hele den kjente fysiske verden, ofte på promillen. Unntak er noen få andre eksempler som krever felles forklaring til alle fysiske formler samtidig, for betingelser de alle har felles, og kan inkludere en annen spesiell fysisk kraftvirkning i kosmos. Men de kjente energier viser altså likevektige kraft-forhold, effekter i forhold til hverandre, og det er derfor fysikere leter etter en sikker formel og forklaring mellom gravitasjon og elektromagnetisme med tanke på en felles enhets-felt-teori for disse balanserte kreftenes omvandling av hverandre, og hvorfor den sterke kjernekraft har så sterk binding enda den er innenfor samme energi-beregning.

For å kunne komme dit vi er i dag kreves det altså at vi har funnet sammenheng mellom alt fra enkle til mer kompliserte forhold som skisser som sammenligner landskaps-forhold som former og figurer, avstander og bevegelses-forhold, på landjorda og stjernehimmel, som har vært sammen-lignings-grunnlaget.

Ved siden av dette er vekt, tetthet, kraft-forskjeller (styrken, energien), mellom vekt, masse, avstand og bevegelse, for legemer som påvirker hverandre, blitt årsak til målene våre. Utgangs-punktet var våre behov, og det vi måtte benytte av naturen til næring, ly, bevegelse og styrke-forskjeller i oppgaver med natur og kropp, og bruk av sanser her, alt knyttet til behov. Vi måtte finne faste sammenlignings-mål, fordi vi hadde behov for det, altså ut fra våre behov, her inkludert følelser som behovsgrader. Inkludert bevissthetens sammenligningsevne og logiske evner.

Bevisstheten er hjelperen, sammenlignings-evnen vår, brukt til å finne mer, mindre, passe for lignende tilpasnings-forhold som den fysiske natur har som den naturlige logiske fysiske sammenlignings-funksjonen. Slik sammenligningen fungerer for like og ulike funksjoner som passer sammen eller ikke, slik virker også alle egenskaper i naturen i hvilken grad noe er likt eller ulikt og om dette passer sammen eller ikke.

Slik virker bevissthet og fysisk natur ganske likt, og oppgaven er altså at bevisstheten, begrepene vi bruker, vår fysiske viten, at denne er mest mulig lik eller i overensstemmelse med de samme fysiske tilpasnings-forhold som vi undersøker. At bevissthet og naturfunksjoner virker i overens-stemmelse med hverandre.

Bevissthetens grunnfunksjon er en sammenligningsfunksjon, altså en forskjellsfunksjon som merker forskjell på like og ulike i graden av styrke og alle andre forskjeller i tilstander. Altså er det en grunnleggende forskjellsfunksjon som grunnlag for sammenligningsfunksjoner. Om bevissthet og naturfunksjon ikke er i overenstemmelse, blir fysisk viten meningsløst.

Vi forstår ut fra det vi har belyst så langt, at å KO-ordinere, altså å samordne noe, på forhånd er sammenligninger av forhold, forskjeller, som vi kan kalle oversikt og orientering, at det finnes veiledende informasjon i eller om de bitene vi setter sammen som samordnet. Likedan at det finnes veiledende informasjon med innhold som kan gi denne samordningen en videre peker, retning, veiledende informasjon, eller flere muligheter til omstillinger. Oversikt og orientering er altså hele tiden en viktig del av samordningen, koordineringen. Dette inneholder alltid å merke, og markere forskjeller, sammenlignbart som noe, ikke noe, likt og ulikt. KO-ordineringen er altså samtidig en justering, tilpasnings-former, sammenligningsfunksjoner av informasjons-data.

Koordinat-systemer, som vi alt har forstått, er oversikter, orienterings-systemer for slike fysiske egenskaper som vei, bevegelse, retning, tid, hastighet, form, vekt, tetthet, styrke, og selvsagt funn av nyttbare faste måle-enheter, størrelser, som kan benyttes som sammenlignings-enheter, og tall, geometri, hvordan avstand og mengde-forskjell, kan vise forskjeller i ulike grader av avstand, mengde, styrke, bevegelse og form: i naturen, den fysiske verden, som romslige bevegelser. Dette utgjør den fysiske verdens mål for sammenligning av prosesser i naturen. Det hele begynte enkelt. Det samme gjelder for og i vår «forestillings»-verden.

Det er ikke alle som har forstått at det er forholdene i det som er romslig, utstrakt som avstander og bevegelser som er hovedsaken for natur, fysikk, vitenskap om romtid-formvirkninger. Om andre muligheter enn som det vi kaller virkninger i det fysiske rom, så gjelder andre betingelser. Men i rom, bevegelse, tid, romtidform-styrker, er det uendelig med grader av det mindre, det større, i styrker, bevegelser, hastigheter, form-endringer, virkningsendringer, som inneholder muligheter der vi kan forestille oss utrolige mengder muligheter om hva som kan være mulig. Men det er en viktig samordning i alt: Balansen, Oppdagelser, oppfinnelser, fantasier.

Vi hadde behov for passe størrelser på kopper vi drakk av, eller våre foldede hender i bekken som hentet vann til munnen. Ettersom enkelte mestret kunsten å lage bruksutstyr veldig fort eller fint, gode kopper og kar, så ble dette også utgangspunktet for gjennom-snittsverdier da landsbyene kom til verden, som gjennom-snitts-størrelse for produksjon av likedanne kopper, kar, lager-krukker eller sylinder-tønner, altså standardmål for bruksutstyr og lagringsutstyr. Hvor mye som måtte lagres for 1 uke, 1 måned, eller lengre tid for familien eller stammen.

Tid, bevegelses-avstand, bevegelses-styrke, tyngde, romslige mål for lagring, bæring, frakt, kroppsmål, klær, sko, fot og skritt brukt på hytte-lengden og høyden, utstyr til klær, jakt, fiske og sanking. En uke i steinalderen var hver gang månen hadde endret seg halvveis, eksempel fra ny til halv, fra halv til hel, fordi hver halvmånefase er 7 dager, altså en uke, og månen var naturklokken vår. Vi bruker det vi har, eller kan bruke, til å lage oss mål for lengde, tid, bevegelse. Andre grunner enn behov som grunnlag for mål(behov), trenger vi ikke. Å måle, sammenligne, er tilknyttet behov.

Formene og avstandene, lengder og retninger, ble da veldig mye mer viktige for at både likedanne bygg, klær, bruksutstyr, og byttmengder skulle virke greit og raskt avklart, i alle fall som sammenlignings-grunnlag for folk.

Mål er rett og slett behov for å registrere forskjell i behov. Sanser er uten funksjon/mening uten behov/orientering/oversikt, bevisst sammenligning av sans, følelse som behov. Praktisk virksomhet kan sammenligne, tilpasse behov, uten mål, måle-enheter.

Vi må ikke sitte med ett mål for å bite av mat-stykker å tygge disse. Vi må ikke ha måle-enheter for å merke at vi er mette. Vi forstår lett ut fra en munnfull og en mett mage, at desiliter og liter ligner veldig på disse størrelsene, og at det er i god slekt med størrelser de brukte i steinalderen. De brukte gjerne foten som lengdemål, likt som dagens engelske fotmål. Ytterligere har vi mange eksempler på raske skrittlengder som ligner temmelig på meter-lengden.

Vi brukte fingrene til å sammenligne med i telling, der våre 10 fingre er grunnlag for 10-tall-systemet med posisjoner for 10, 100, 1000-posisjonene. Lavoisier, kjemi-oppdageren, krevde rundt 1790 sammen med flere i det franske vitenskaps-akademi, at dette tallsystemet skulle brukes i alle måle-systemer, der hver 1000. enhet skulle gis navn som neste enhets-størrelse i samme system, der 1 meter er tusen millimeter, 1000 meter er 1 km. Det samme gjaldt kilogram som 1000 gram, hvor vann har tettheten 1, og at 1 liter er 1000 kubikkcentimeter, og 1 liter vann skulle være lik 1 kg.

Lavoisier (kjemiens grunnlegger, ca. 1790), mente det måtte finnes en enhet som passet både til daglig-bruk og til sammen-ligning av avstander, reiseruter, på sjø og land. Tilfeldigvis fant han ut at en 10-milliontedel av avstanden mellom Nordpolen og ekvator passet til en skritt-lengde, altså dagens meter-lengde. Den ble den nye enheten benyttet som bruks-mål. Fot og skrittlengde, er utgangs-punktet for målene, noe vi kunne handtere ut fra våre behov og gripeevner. Fot, meter, desimeter, millimeter, ble sammen med tall, størrelses-mål for kopper, liter, kar, reiselengder som lengdegrader, breddegrader, og i fot, milles, i moderne tid meter, kilometer, desimeter, liter som en kubikk-desimeter, og desiliter som 1/10-dels liter. 1 liter vann som 1 kg.

Dermed er begrepet og enheten 1 meter, 1 liter, 1 kg forklart som målebegrep for oss.

Vann og vekt hadde tidligere blitt brukt som sammenligning for hva noe veide. Oftest lagde de små vektlodd, helst av metall som ikke tok stor plass, og en vekt med vektskåler, og kunne veie det meste av mindre gjenstander i daglig-bruk eller som bytte-mengder ved hjelp av dette. Begrep om standardmål ble viktig for bytte-handel mellom stammer og de første bystater. Men selv så sent som i 1750 hadde de fleste land sin egen lengde på fotmålet.

Derfor ble internasjonal standard-enhet ønskelig, gjerne som titalssystemet som passet med fingre. Med 0-en innført i posisjons-regning virket det mer enkelt og forståelig for oss. 10 avtrykk av alle fingrene var hundre, og ti slike med hundre ble tusen stykker. Vi forstår godt at fingrene var lettvinnsammenligning fra steinalderen.

Vi kunne sammenligne dette med prikker, streker, om vi telte dyr, barn, mat-mengder ved hjelp av at vi samlet steiner en for en for antallet vi hadde av de forskjellige tilfeller, gjerne med ulike steiner for sau, hjort, barn, frukt, det vi ville holde oversikt over. Slike steinmengder kunne vi sammenligne med fingrene igjen. At en måned, fra fullmåne til fullmåne kunne vises i antall dager ved at fingrene ble satt 3 ganger ved siden av hverandre i sanden, etter hverandre på stein, hud, eller som 3 rader med prikker under hverandre, som ga 30 dager. Ofte som 29 eller 30 runde steiner.

Enten det gjaldt å lage en strek, en prikk, for et barn, ett dyr, lengde-strekk, oppdeling av noe, så virket dette alltid slik som et utgangspunkt og ett sluttspunkt, det vil si en start på en strek i en retning og en ende, slutten på streken eller retningen, likt som at hver prikk og strek i telling virket som start-utgangspunkt og slutten til slike mengder ved siste prikk, strek.

Å få den oppfatning av at det med små, eller endelige minste-størrelser på biter, så er det ikke rart at en forestiller seg mengder og lengder som en sammenheng av alle minste deler, prikker, streker.

De kunne forstås som en endelig slutt og endelig begynnelse fra et utgangspunkt, sentrum, der alt vi sammenligner noe med går ut i fra, eller en endelig start og slutt som ikke har noe som endrer seg videre lengre. Å tegne en firkant eller sirkel ble slik oppfattet som en endelig figur uavhengig av annet som hadde sine egne arealer, eller tilhørte neste gjenstand eller lengder. Det vi ville vise til andre var nettopp den formen, den figuren vi ville vise, og ikke andre saker. Det ligger alt en oppfatning, et krav fra den som lager figuren, at vi skal begrense vår oppmerksomhet til denne formen likt som vi skal skille mellom en and og en hjort, himmel eller jord.

I andre sammenhenger er det snakk om utveksling, at is kan smelte, at busker og stein blir så varme at de smelter og fordamper, og ser ut til å gå over i luft, og da at jordstoffer ser ut til at de går over i de himmelblå luftige former. Da virker det som et kretsløp der vi aner enhet, helhet og sammenheng, og får ideer om en mulig kontinuitet, en sammenhengende strømning og kretsløp til kreftene. At de virker som samme krefter som endres i form-virkning.

Diskusjoner i det gamle greske riket, og videre inn i romer-rikets tid handlet ikke så rent lite om nettopp punkter, om de hadde utstrekning eller ikke, var endelige i størrelse eller ikke. Denne diskusjonen kan jeg avklare i ett avsnitt lengre nede i skrevet. At mengder, former, styrke, allerede er til stede som det vi peker til, kopierer, etterligner.

Om vår bevissthet skal kunne bedømme noe, må det finnes et innhold og bedømme. Vi kan for eksempel gå ut fra at alt er forestillinger og at bevisstheten setter forestillingen ut i livet og lager slike tilstander. Men allerede før forestillingen vår dannes, eller i dannelsesprosessen til forestillingen så er muligheten til de forskjeller som en forestilling dannes av, alt noe som finnes.

Det betyr at om vi forestiller oss utstrekning og vi da har forestillinger om hvordan denne utstrekningen er bygd, så må en slik virkning allerede være mulig ut fra egenskaper på forhånd. For eksempel forestillingen om at et punkt er utstrekning-løst eller at et punkt har en minste utstrekning eller at den har en foranderlig utstrekning.

Som bevissthet, også om forestilling og bevissthet regnes som det samme, så må funksjonen som kan gi disse 3 alternativene alt være tilstede, fordi ellers ville ikke en forestilling kunne inneholde disse alternativene. Noe liknende er det med utstrekningen sett som at den finnes som en virkelig fysisk egenskap uavhengig av en bevisst egenskap, eller at utstrekning som fysisk funksjon finnes som en egenskap skapt av en bevissthet. I begge disse tilfeller har utstrekningen da muligheten til å bli oppfattet som med samme egenskaper som vi har nevnt. Vi må da enten oppfatte en forestilling av utstrekning som bevissthet liknende at utstrekningen finnes uavhengig av forestillingen, men oppdages, som den funksjonen vi peker til, viser til, lager kopier av, etterligner, for å vise til forskjeller som er mulig ved en slik utstrekning.

Som en virkelig fysisk utstrekning som virker slik som vi oppfatter den og bruker den, som å se forskjell på lengder av gjenstander, endringer av forhold i alt, som endringer av avstander og retninger, som endring i bevegelses-forhold og hastigheter, og styrke-tetthet, som da må ta utgangspunkt i denne utstrekningen. Det er den vi må ta utgangspunkt i både som et praktisk mål og som forestilling for å se forskjeller på like og ulike former og avstander, eller byggkonstruksjonen til utstrekningen.

Vi må da gjøre som tidligere nevnt, sammen-ligne former, avstander, bevegelser, drøfte forhold som bygge-struktur, betingelser som punkt, utstrekning, endelige størrelser, eller utstrekningsløshet for punkter, linjer, når vi vurderer funksjonsgrunlaget teoretisk bevisst om en praktisk funksjon hos en slik fysisk natur.

Allerede når vi drøfter et utstrekningsløst punkt, forstår vi at en utstrekning ikke kan bygges av dette, fordi uansett hva vi plusser eller ganger av mengder utstrekningsløse punkter, så sitter vi alltid igjen med samme svar, 0 utstrekning, ingen utstrekning. Utstrekningen kan altså ikke bygges av, eller bestå av utstrekningsløse punkter. Euklid mente at punktet var udelelig. Dette forteller ikke om punktet er utstrekningsløst eller ikke. Men om punktet er udelelig så kan ingen avstand, utstrekning, form, linje kunne gi riktige matematiske løsninger for strekninger og i former, fordi alle slike utstrekningsformer som har odde tall punkters lengde, aldri kan deles på 2. Bare parr-talls-punkt-lengder kan deles i like store halve deler.

Dersom en deler en lengde som er 13 punkter lang, kan vi da ikke få 6.5 punkt fordi et punkt ikke kan deles. Matematisk må vi et svar på at 13 delt på 2 er $6 + \frac{1}{2}$ punkter. Ett annet tilfelle med Euklid er at han ganske sikkert må mene at punkter er like store. Han sier at alle lengder, utstrekninger, flater, høyder består av punkter. Om punktene ikke er like lange, eller at punkter ikke er like, så vet heller ikke Euklid hva som er forskjellen på disse, om lengdene er tilfeldige eller ikke. Vi kan da ikke stole på at to lengder som er 7 punkter lange, er like lange.

Vi kan heller ikke stole på beskjeden om at en linje som er 7 punkter lang, da skal reduseres med en annen lengde på 6 punkter vi sammenligner med, om det da er igjen bare 1 punkt, ingen punkter, eller 2 punkter igjen på den opprinnelige 7-punktters linjen.

Vi kan heller ikke garantere at en kubens lengde- og bredde-strekk og de fire hjørnehøyder da er like lange, og da kan vi ikke garantere at et kvadrat med samme punktlengder er et nøyaktig kvadrat, eller at en kube med lik mengde punkter alle veier virkelig er symmetrisk likedan alle veier.

Det samme gjelder bevegelses-hastigheter og tenkte enheter. Om vi tar ut en enhet som sammen-lignes med samme målestokk, så vet vi ingenting om antall punkter i hver centimeter er i lik mengde. Bevegelses-hastigheter vil kunne ha forskjellige tid på om de går hver sin vei langs kanten av en slik kube til et felles punkt på motsatt side av kuben langs det vi ellers oppfatter som like langt strekk for begge linjene.

Dette gjelder selv om det er like mange punkter, der centimeterne har ulikt antall punkter slik at mengden punkter blir forskjellige rundt kuben. Det vil bli mulighet for differense mellom hastigheter som både har lik punktmengde å vandre, eller som kan ha forskjell i antall punkter eller punkters lengde for å nå samme oppgitte strekning.

Vi kan tvinge frem, kreve, at en kube er eksakte ut fra same mål, og påstå at denne er det riktige og virkelige utgangspunktet for kube-definisjonen, uten garanti for at samme hastigheter og punkt-mengder er tilstede i flater, kuber, linjer som er parallelle også videre. Euklid har ingen garanti for et punkts størrelse. I det øyeblikket at Euklid skulle si at alle punkter er like, eller at vi forstår Euklid slik, så gir dette nye paradokser. Om punkter ikke har utstrekning, så vil ikke utstrekningen kunne bestå av punkter, eller kunne bygges av disse punktene.

Dersom punktene har utstrekning og alle punkter er like kan vi ikke ha andre slags punkter enn kubiske, fordi utstrekning som er laget av kule-punkter gir huller i utstrekningene, slik at den utstrekningen som er mellom kulene som ikke gir hel tetning mellom hverandre da mangler utstrekning. Dette er allikevel lengder, strekninger, slik at det er logisk grunn til å avkrefte at punkter er slik.

Fire-kantede punkter kan ikke tett i tett kunne skape en årsak og virkning i endelige eller uendelige bevegelser hos alt stoff, substans, energi som har utstrekning. Om alt er energi og dets utstrekning slik er likedanne kubeformer hadde det aldri kunnet vært virkning eller bevegelse. De ville alltid som absolutt energi, eller i absolutt rom av slike punkter alltid sperret hverandres bevegelses-muligheter, alltid være fastlåst.

Når alle punkter tvinges til å være kubisk like som like punkter, så vil fra samme punkt en rett linje og en vinklet linje som stigende kurve kun kunne gi 45 grader opp og ned i samme retning som i en tenkt graf, og en 45 graders vinkel-trekant og dens grunnlinje vil ha like mange punkter, at i et kvadrat så ville hypotenusen/diagonalen i en firkant, trekant, med sider 10 ganger 10 punkter gi diagonalen, hypotenusen lik 10 og ikke 14,14.

Om alle punkter er like, og de har utstrekning, men at utstrekningen er slik som Euklid sier om disse, at de ikke har utstrekning i bredden og i høyden, kun i lengden, så vil Origo, nullpunktet få bredde i minst to forskjellige retninger der høydelinjen, breddelinjen og lengdelinjen krysser hverandre i 0-punktet origo. Origo-punktet vil ha både bredde og lengde, eller høyde til en av dem.

Om dette punktet virkelig skulle gi 0 utstrekning som punkt så gjelder det for alle punkter fordi alle punkter er like. Om punkter ikke har utstrekning, i bredde og høyde, kan ikke flater bygges av linjer, uansett hvilke vi de settes for å danne parallelle dekningsflater fordi alle er utstrekningssløse sideveis og i høyde, og 0 utstrekning ganger uendelig er fremdeles 0 utstrekning. Videre gjelder det samme flater der flater defineres som uten høydeutstrekning. Uendelig med flater på høykant og over hverandre gir tilsammen absolutt 0 utstrekning alle veier, altså 0 rom-utstrekning. Disse beskrivelsene av punkter som byggestein for rommets utstrekning er umulig. Dette fungerer hverken for utstrekning eller bevegelse i utstrekning, og absolutt ikke for bevegelser.

Det samme gjelder tall. Tall gir en bestemt verdi uten at det er noen benevnelse fysisk eller som definisjon av utstrekning. Om vi har et tall, og i hvilket som helst punkt for tall, 1, 2, 24, 3,14, 0,25, så vil alle slike verdistorrelser kun gjelde akkurat det sted den posisjon som skiller bakfra og forfra, absolutt, og da uten utstrekning likt som punktet uten utstrekning. Tallene kan da heller ikke skape romslig bevegelse eller utstrekning. De geometriske og matematiske tall-enheter, det vil si aksiomer, definisjoner kan ikke bygge rommets natur og bevegelsens virkning, og hverken tall og geometri-byggesteinene kan gi kontinuitet i rom eller kontinuitet i bevegelser.

Dette betyr kun at tall og punkter er referanser til preferanser, altså å ta utgangspunkt i preferansen rom, der referansen er et område sted, gjenstand, form, som mest mulig begrenset ut fra hva vi skal sammenligne dette med. Vi kan ikke mene at tall, geometri, sammenligninger skal finne sted uten at vi alt har det vi skal gjøre sammenligninger i. Da må forestillingen eller rommets fysiske, virkelige eksistens av utstrekning, være tilstede alt, som det vi deler opp, eller drøfter oppbygningen til. Med andre ord at ideen og virkeligheten til utstrekning-begrepet, eller virkelig utstrekning, må alt være til stede, også som slik dannelse av ideen, forestillingen. Forestillingen har alt et innhold, og bakenforliggende fremstillingsfunksjon.

Dette betyr at utstrekningen da mest er den sannsynlige årsak, eksistens, referansen som vi benytter som original for å danne oss begrep om hvordan den kan være bygd, og at det finnes like og ulike forskjells-mengder av utstrekning før forestilling eller som fysisk naturfunksjon.

At det ikke er disse forestillinger som skapes i bevisstheten, som samtidig etterfølges av at utstrekningen blir til, men at utstrekningen er årsak til at en bevissthet oppfatter denne, og dermed benytter denne som referanser vi ser forskjeller i. Utstrekning i naturen må ha lignende bakgrunn, bygge-funksjon, årsak til rom, utstrekning, som grunnlag for avstand, retning, plass.

Det betyr at det ikke er bevisstheten, bevisstgjøringen som blir sine forestillinger bevisst, som samtidig også danner utstrekningen fysisk, men at det er utstrekningen som bevisstheten blir bevisst og danner seg videre forestillinger om som alt ligger som muligheter eller funksjoner i utstrekningen som sammenlignings-grunnlag. Vi kan ellers ikke være bevisst utstrekningen.

At bevisstheten ikke skaper utstrekningen, men at utstrekningen er årsak til forestillinger om utstrekningen. Der man mener at bevisstheten skaper utstrekningen, eller bygger utstrekningen, der ser det da ut som at det heller er utstrekningen som er originalen som vi etterligner, kopierer, husker, gjenkjenner som de like og ulike former for utstrekning vi kan sanse, merke.

Vi danner da kopier, etterligning, pekere, orientering, veiledning til start, slutt, form til slike utstreknings-avstander og utstrekningsformer ut fra forskjeller vi merker som virkninger i rom. Det spiller ingen rolle om det er drøm, virkelighet, fysisk, åndelig, fantasi, realitet, mystisk eller logisk, men at det finnes brikker som vi sammenligner. Naturen virker som en sammenlignings-funksjon vi alle kan forholde oss til.

Vi kan alle fantasere uten å forske, eller bare forske på de fysiske forhold. Spørsmålet vårt er gjerne om det finnes holdepunkter vi kan støtte oss til, sammenligne våre behov med, om noe er faktisk, eller om det ikke gir noen sammenligning, holdepunkt, virkemulighet, orientering. I hvor stor grad er det overenstemmelse mellom våre begrep, forståelse og fysisk virkemåte. Forteller det oss noe, eller forblir det uforståelig.

Geometri-systemer. Hvor geometrien fikk sine former fra.

Tall-systemer. Hvorfor tall fikk egne former, mengde-innhold.

I de vitenskapelige kretser diskuteres det fremdeles om tall, geometrien er ur-prinsipp og årsak til den fysiske naturens væremåte og funksjonalitet. Vi har sett at det virker omvendt, at tall og geometri-byggesteinene er avledninger av den fysiske natur. At rom, tid og bevegelse må ha ett annet prinsipp, eller andre funksjoner som bygger seg opp. **Dette betyr i alle tilfelle at vi ikke bare kan påstå at de formene og det kvantitative er hentet, funnet, i naturen, men vi må bevise dette.**

Vi skal først ta for oss sirkelen, kulen og sylindere. Øynene til mennesker og dyr oppfatter vi som ganske runde. Om vi ser på menneskets iris, indre og ytre omkrets, fargesonen i øynene til mennesker, så ser vi at det er en indre og ytre sirkel som begrenser regnbuehinnen. Innenfor der finner vi den svarte pupillen. Denne kan tydeligvis samtidig med iris-hinnen, utvide seg og trekke seg sammen som sirkelstørrelser, altså bevegelige sirkelstørrelser både i omkrets og i tykkelse. Vi kan se det samme med solen og månen, to lys mennesket aldri kan unngå å forholde seg til nettopp på grunn av lyset og det samme organet, øynene, synet vårt. Øynene sanser disse objektene og konturene, og kontraststyrken på farger, grått, svart-hvitt, i det hele tatt lys, og enkelte fanger opp også deler av det infrarøde spekteret, det vil si har sterkere mørkesyn enn andre.

Da både sol, måne, og synet som ser disse, øynene, med regulerbare sirkler, iris og pupillen, og at sollyset viser farger, noe også månelys kan, så vil kildene som forårsaker fargespillene, fargespekter slik som i regnbuen eller krystall-prismer, være god grunn til begrep som avsløre og gjennomskue, belyse, gjennomlyse, likt som graden av vår klare oppfattelse, tanke, å se sammen-hengen, kunne ordne, sortere, gjenkjenne noe.

Jeg ser deg, og du ser meg. Det er ganske så lite som tyder på at begrepet orden, styring, kontroll, gjennomskue, ikke skulle passe til det vi kaller spektral-øyet, det omfattende årsak-virknings-syn. Også at månen lyste vei om natten for nattens barn, dyr, de som ble regnet som lumske i nattens mørke, og til forskjell fra de som trengte å ordne sitt liv i dagslyset, lysets barn, den praktiske samfunns-orden, og derfor sov om natten. Mørkets barn stod for dårlige gjerninger, og lysets barn for de gode og rettferdige gjøremål.

Vi stifter også kjennskap med ett relativt rundt hode med øyne, relativt runde pupper, patter, brystvorter, som det første vi stifter bekjentskap med i livet. Vi kan også si at armer, lår, legger, kropp, har en delvis sirkelrund form trill rundt, og virker tydelig nok om en finger, en arm eller et ben er kuttet tvert av. Vi har levd av bær, frukter som er runde, røtter som er runde, kråkeboller, og havet har mengder av maneter som folk har sett.

Vi oppfatter regndråper oftest som runde, dogg-dråper som runde, alltid en rund flekk, dråper som har landet på faste gjenstander, blader, annet. Om vi hogger, skjærer, eller brenner av et tre, kan vi se årringer i store mengder i alle trær, samt at flere kubber avkappet av trær, viser en rund sylindrerform. Slike sylindrer-former finner vi i de fleste blomsterplanters stilker, overalt i hele verden. Likedan har store mengder av busk-vekster, gress, blomster, og senteret inne i alle blomster er ofte trillrundt. Selv blomstenes fargeblader virker stilt opp som deler av en sirkel. Alle regndråper som faller i vann eller steiner som kastes ut i vannet, fisker som vaker, lager runde sirkler, bølgesirkler ute i vannet. I tillegg er de fleste livs-formers egg sirkelrunde, enkelte fugleegg, og mange egg har ellipse-form som oppfattes som en type rund form uten at de er en perfekt sirkel,

Spørsmålet vårt nå er: Har mennesket noen grunn til å bevisst kunne sammenligne, huske, eller gjenkjenne sirkler som noe fra naturen eller i naturen som har stor betydning for våre behov, og styrken som oppfattelsen vår kan henvise til som husk og bevisstgjøring for oss som gjenkjenning av sirkler? Altså, er dette tydelig nok grunnlag til at om vi er utstyrt med en fornuft og sammenlignings-evne, til at vi kan tro at mennesket har oppdaget og funnet grunn til å bifalle eller akseptere runde former som sirkler eller kuler, eventuelt sylindrerformer, fra den fysiske natur-betraktningen som behov. Mitt svar: Ja. Jeg finner ikke noe som motstrider slik konklusjon.

Hva da med firkanter, kuber, trekkanter, pyramideformer. Det finnes mange steder i naturen der krystaller nettopp har pyramide-liknende former, både som trekantflater og som firekantflater lik pyramider med 3 eller 4 vegger som oppreiste figurer. I lang tid var handelsruter i Nord-Afrika lagt gjennom et distrikt som hadde fjell som lignet slike pyramider, og som var regnet som hellig, viktig holdepunkt, gjenkjenning, som sikkert land-kjennemerke for handels-folk. Andre steder i naturen dukket det opp kubiske skifre og krystall-former, som virket helt rette, rektangulære og rombe-formede. De skilte seg så kraftig ut fra slik terrenget ellers er, at de vekte stor oppsikt.

Vi satte opp en grunnflate, gulvet i hytter, etter sirkel-lignende gulv, trekantede eller firkantede, eventuelt rektangulære gulv, rom-form. Grunnen var oftest at stokker ble satt i ring som reisverk med best støttende balanse der stokker og greiner støttet hverandre i toppen av hytta, en god likevekt med lignende stokker.

I de fleste tilfeller var stukkene rette i et reisverk, slik at like motstående rette vegger som ga lettest reisverk for å legge tak-stokker på. Rektangulære hus med noe smalere kortvegger enn langvegger kunne da være praktiske å lage. Ofte var en hytte satt opp langs en bratt fjellknaus som den ene veggen, en sikker støtte, og slik ga grunnlag for en lengre vegg med stokker utenfor fjellveggen som da ga en rektangulær form. Da de begynte å hogge til steiner fant de ut at den letteste måten å bli sikker på at steiner passet sammen som gulvheller eller vegg-steiner, nettopp var når de var rettst mulig alle veier slik et kvadrat, kubisk eller rektangulær formet stein hadde. Like steiner slik ga også best balanserte vegger mot fallretningen.

Balansen til byggverk, eller i forhold til vår oppreiste gange, viste til stadighet at loddrett og vannrett var stødige sammenligninger. Dette ble etterhvert til sammenligningsmål. Oppdagelsen av at alt vi holdt i, og bare slapp, falt rett nedover. Også at det var tyngst å klatre rett oppover. Om vi kastet noe kunne vi kaste det langt og vekk fra oss. Om vi kastet noe rett opp kunne vi ikke kaste noe like langt, høyt, som bortover, og når vi kastet det rett opp kom alt ned på samme plassen der vi var.

Alt som løsnet av stein og greiner, kongler, frukt og blader, viste samme tendens. Var det vindstille datt alt rett nedover. Dette gjaldt også regnet. Om det regnet, men ikke var vind, så falt alt regnet stritt nedover, loddrett. Vi kunne ha gress-strå, tynne sener fra dyr, tvinnet eller flettet hår som tau, hvor vi knyttet dette rundt en tung gjenstand i den ene enden, lik en stein i en slynge, eller en vekt som strekte skinn til klær som hang i den ene enden av tauet eller skinnenet.

Alle slike ordninger som hang, eller ble holdt med tyngde-gjenstanden i den andre enden enn den vi holdt i, hang rett nedover. Da vi lagde de første vekter for å finne likevekten av varer eller mengder som skulle være like til å måle med, eller bytte varer som skulle ha en viss tyngde som god tatt mengde, brukte vi steiner, eller metall som loddklumper. Disse loddklumpene hadde bestemt størrelse. De ble kalt vekt-lodd. Vekt-lodd balanserer to veier. Den ene veien søker rett ned, loddrett, fallretningen, og den andre balanserer likevekt i forhold til lik vekt som viser at vektstangen står vannrett, altså at vektforskjellen på hver side er lik, eller 0, lik vekt. Lik vekt/tyngde, gir oss begrepet likevekt. Det gir oss også begrepet balanse. Og ro, harmoni.

Det samme problemet er når vi skal lære å gå, og når vi har lært å gå, å passe på at vi holder balansen. Om vi står litt på skakke, vil vi falle på siden. Om vi snubler faller vi likedan på bakken. Om vi er for slappe i muskulaturen faller vi ned på bakken. Å reise seg rett oppreist er lettest for å holde tyngde-balansen i forhold til fall-retningen. Når vi begynte å stille krav til hvor rette gulv skulle være for at noe ikke skulle velte, trille vekk, eller at vann ikke skulle samle seg i groper i hus, og krav til rette vegger som var solide og stødige for ikke å falle, da begynte vi å bruke vann og snorer til å lage vannrette gulv, og loddtau til å lage rette vegger. Hang loddtau rett ned langs steinene, stukkene, så var veggen rett, ellers måtte veggen rettes opp.

Det samme gjaldt vann i renner rundt gulvet og ved tester med vann på gulvet, da måtte groper rettes til, eller noe tas vekk eller legges til for rette opp gulvet likt som vannrett over hele gulvet. Lik vekt sideveis gjelder også for vegger og tak. Ellers kan de lettere falle om de utsettes for vær og vind, andre belastninger. Begrepet vannrett og loddrett kommer fra at når vannet er stillestående, eller vind og bølger har stilnet, så virker vannet helt flatt og stille. Alt flyter rett bortover i alle retninger på vannet.

Vannet samler seg i groper, og da all den plassen i hver høyde har vann som veier det samme vil vannet i hver millimeter, centimeter som ligger i samme høyde over bunnen av gropen skyve likt på hverandre fordi det er flytende og bløtt og fordele seg helt jevnt i den høyden, helt til toppen av vannmengden som da gir en flat utjevning øverst som vannflate. Dette kaller vi vannrett. Og dette er ofte det vi har følt at det er tryggest å bade i eller lære å svømme i.

Vi faller rett ned når vi slipper oss fra en grein, eller underlaget vårt tas vekk der vi sitter eller står på noe over bakken, slik som om vi slipper en gjenstand, noe som gir oss et fall rett nedover. Er det helt vindstille, også om noe tungt slippes når det er i vann, så faller, eller synker dette, rett nedover. Fallkraften ble også kalt den loddrette kraft av enkelte i antikken, 2500 år tilbake i tiden.

I vannet så vi alltid større og mindre ringer som bredte seg utover vannrett fra der stein, vakende fisk og regndråper landet i vannet. Sirkler som vokste utover fra sentrum, altså gjenstanden, regndråpens treffsted i vannet. Tak-stokker dannet oftest trekantede former i forhold til støttevegg i midten av hus i forhold til vegger og gulv, eller midt-stolper i telt i forhold til teltveggen. Inntil alle rette fjellvegger, eller trær der greiner hadde blåst halvt oppstående inntil trestammen eller knausen, så lagde disse et trekantet ly, krypinn for dyr og mennesker.

På spørsmålet om vi finner sirkler, kuler, sylindre, varierende ringformer, sirkler i sirkler, kuler i kuler, slik som runde frukter med kulerunde frø i midten, videre firkantede, kvadratiske, rektangulære, sylindre, pyramideformer, trekanter av en mengde typer i naturen, så er svaret ja. Å strekke en tråd langs vannflaten var vannrett mål, og la noe henge i et tau var loddrett mål, og vekten ble symbol på lik mengde vi ville ha av noe, som likevekten, balansen mellom vannrett og loddrett, likt som føttenes flate ned mot bakken og vår loddrette oppreiste gange som lignende vekt-balanse.

På spørsmål om rette strekninger, loddrett og vannrett, korteste vei mellom to steder som stram stakk eller stramt tau, om vi kunne oppfatte dette i naturen, så er svaret at dette er en gjenkjennelse av forhold i naturen, og våre behovs gjøremål her, som ved sanser, husk, gjenkjennelse, vår bevissthets sammenlignings-evne fant igjen i naturen.

Når Descartes, Newton, Einstein, fysikere, sier at vi har våre mål fra naturen stemmer nok dette. Også at vi ved tall skiller like og ulike, også samle og splitte som minus og pluss. Men disse fysikere, forskere, filosofer gjør lite for å forklare opprinnelsen til tall og mål som naturlige.

De er alle behovs-relaterte, behovs-avhengige sanser-erfaringer i søk, lete og finne som er sorterings-hjelpemiddel til at vi kan se forskjell, merke forskjell, på forholdene i naturen vi er i, og er direkte knyttet til primær-behovenes behov for sammenligning av livsoppholdelses-forhold. Primær-behov skiller seg slik ganske mye ut fra de fleste interesse-behov. Vi kan leve videre uten at interesser, lyster, utenom primærbehov blir innfridd.

Primærbehov må innfris om vi skal leve videre. Da folk ikke alltid forstår dette, eksperimenterer de med primærbehov og interesser, lyster, på en slik måte at de ofte kommer i livsfare. Vi trenger allikevel å gå over terskler på direkten eller i øvelser for at vi skal berge oss, klare oss, og da velger vi ofte den beste av to risiko-tilfeller, den som gjør at vi kan klare oss best. I moderne tid ligner dette på å velge den beste nytte i valget mellom to onder. Men vi velger ofte feil.

At vi gjenkjenner buer fra alle månefaser, halvmåne, månesigd, at bare deler av solen synes i tåken eller bak en gjenstand som sperrer utsikten, er en natur-erfaring. Også banen som stjernehimmelens bevegelse danner, viser slike buer av bevegelsen til alle stjerner.

Om en flat stein-helle knuste, en kopp, en rund gjenstand eller en kvist knakk, fant vi ut at bruddstykkene passet sammen om de stod riktig vei, og dette ga et opphav til tilpasningsformer, at noe kunne sammenføres og heles, eller splittes opp, og at summen, differensen, stemte med delene i helheten. Ideer om å legge sammen og trekke fra, kommer fra naturen og behovet. Ganske likt hvor mye mat vi har, hvor mye har vi spist, og hvor mye mat er igjen. Hvor mye mer må vi sanke, lagre, spare på.

Tempo og tilpasning av krefter og tid, er altså et naturbehov vi har, og dermed målebehov i forhold til primære naturbehov. Den som ikke lever får ikke innfridd ytterligere ønsker interesser, lyster, lek, spenning, fantasi, oppfinnelser, muligheter, og derfor er primærbehovene viktige. Bevissthetens sammenligningsevne virker faktisk trolig som et primærbehov, men kan strekkes ut til fantasi og interesser utover vanlige behov, og kan virke behovsskapende. Slik sett kan vi fort bli avhengige av nye interesse-behov, vaner, løsninger som blir etablerte behov utover det vanlige. Når vi undersøker disse interesse-behov, nye vaner, merker vi at de er substitutter for primære behov.

Badekar, dusj, såpe, myke sengeklær, farger, smak og lukt på slikt, varm-ovner, kjøleskap, bil, er slike erstatninger av vanlige primærbehov, men oppfyller primærbehovene. Alt som gjør primær-behovenes dekning lettere. Teknologi utfyller oftest primærbehovene. Altså velvære-følelser og alminnelige behov som dekker søvn, jakt, arbeid, bevegelser, balanser, sult, tørst, klima, seksualitet bedre, lettere, men kan også være kunstig, farligere, vanskeligere. Kan gjøre våre primærbehov, identitet, fremmed for oss. Vi kan bli psykisk ubalansert uansett natur, kultur. Forenklingene teknisk og som bruksprodukter er ofte fremmedgjørelse av opprinnelige behov.

Deling er jo hvor mye vi måtte dele opp frukten, matmengden, drikke, eller stoffer som var like lange oppdelt fra en lengre stoff. Vi ville måtte sanke i skinnposer eller koppelignende gjenstand de bær det var plass til her mange ganger for å ha nok til mat i lengre tid, og det ga opphav til å gange antall mengder.

Å telle skritt, lage like store steinheller eller bruksgjenstander, sanking, lagring, sparing, fordeling av mat ga begreper om pluss, minus, ganging, deling, lenge før tall og operasjonstegn ble oppfunnet, lenge før de ble faste beregnings-hjelpemidler i et samfunn.

Det å velge en grop for å sette den første stokken til et hus, eller merke av en viss høyde på en stokk der det skulle være like stoffer, ga startprikken og startstreken en fødselsdag i verden. Siden denne nødvendigheten ble til, med utgangspunkt i hvor vi selv er i alle bevegelser, vår posisjon, oss selv i sentrum, så har diskusjonen gått om streken, prikken har utstrekning selv. Startprikken, det minste støvfnugg, den minste stoffbit eller lysstripe, har blitt utgangspunkt for begrepet vi kaller ett punkt, eller en startlinje.

Derfra har vi undret over om linjen skal, eller må ha utstrekning eller ikke, og at punktet skal eller må ha utstrekning eller ikke, om hvorvidt de kan deles opp i mer eller om det er umulig. Faktisk så kommer dette an på hvordan du definerer ett punkt eller linje, noe som vi faktisk kan gjøre forskjell på ut fra i hvilken sammenheng punkt og linje skal benyttes til. Men her har Pythagoras, Platon og Euklid tydelig satt ned definisjoner som lenger ikke er i overensstemmelse med virkeligheten til den fysiske naturenes oppbygning.

Tall, telling, beregning, matematikk, måletall, mengder, posisjoner. Tall-systemer.

Tall, geometri, måletall, måleenheter, beregnings-hjelpemidler, er i utgangspunktet helt naturlige behov som avhengighet av å kunne merke forskjeller på noe, samme hva, og samme hvilken vei det gjelder. Det gjelder for mengder av noe, styrke, vekt, tyngde, lengde, volum, avstander, bevegelse tid og hastigheter, temperaturer, alle størrelser. De er alltid der, og tall, geometri, er forenklete utgaver av det vi alltid ser, oppfatter fysisk. Vi har sett ut fra den tidligere behandlingen av punkt og linjer, også tall, at disse ikke er bevegelige og er posisjonsbestemt så presist at de ikke bygger noe utover en posisjon eller som bevegelighet, foranderlighet, og dermed ikke har utstrekning. De er definert uten utstrekning. De kan da ikke bygge kontinuitet og sammenhengende rom eller sammenhengende bevegelse, ingen mulighet til å endre seg fra punktet eller posisjonen, eller utover sin plass.

Dette fører til en sterk tro på at utstrekningen til rommet og utstrekningen til bevegelse og bevegelige gjenstander er bygget på et annet prinsipp, som i utgangspunktet også må bety en annen funksjons-sammenheng, en annen oppbygnings-funksjon. På den annen side så må både geometriske former og tall være noe som vi kan sammenligne, enten som former i tanker, eller som former i naturen. Vi har klart og tydelig former i naturen som vi sanser med alle våre sanser, og helt klart og tydelig ut fra dette, en bevissthet som oppfatter de forskjeller vi ser i naturen. Tankene, det vil si former og mengder vi oppfatter fra naturen viser seg å stemme når vi flytter på ting eller beregner noe riktig, at vi får tankeformer og naturgjenstandene til å fungere gjennom bevegelser og sammenligninger. Når vi fysisk gjør noe kan vi finne ut om våre tanker og de fysiske gjenstander stemmer overens med hverandre, eller om det vi gjør blir feil. Vi justerer, korrigerer, altså tilpasser det vi gjør ut fra sammenligninger. Husk og erfaring viser oss en utvikling av KO-ordningen vår.

Geometriske former og tall er gode sammenlignings-former å sammenligne naturlige forhold på. Om vi skal telle noe eller ha mengder med former eller mulighet for å endre former, så må vi ha noe vi kan merke, noe som finnes som vi kan sammenligne eller se forskjell på. Dette er enten tankeformer eller fysiske naturformer. Tankeform om natur, erfarer, lærer natur-forhold.

Da vi har naturformer eller en fysisk virkelighet som vi gjerne kaller naturens stoffer og bevegelser, ikke minst styrke, vekt og balanse, og at vi kan dele opp ting, eller feste det sammen, og at sansene hele tiden oppfatter lys, lyder, temperaturer og former som tydeligvis ikke behøver å være i hodet, hukommelsen eller bevisstheten fra før av. Vi oppdager slike nye former i naturen på direkten som vi ikke har sett før, lærer de å kjenne og husker disse, og det er tydelige at sanser og behov, syn, lukt, hudfølelser, smak, hørsel og balanse, bevegelses-anstrengelser, gjør at vi skiller de forskjellige saker i naturen fra hverandre. Vi kan tenke oss ut fra erfaringen at de kan splittes og settes sammen. Nye former, dyr, planter, terreng, vær, vekker oppsikt hos oss. Det er ikke sjeldent at mye av lærdommen kommer gjennom ulike grader av smerte, at noe kjennes vondt eller smaker vondt, at vi reagerer på måten lyder og lys er i styrke. Vi merker likedan de gode sidene av natur.

Vi merker om en tyngre klump mat har kommet ned i magen, at vi får for lite luft, at vi har lettere eller tyngre ting i hånden eller bærer på noe, og vi merker mengdeforskjeller på alt slik vi synes skiller seg fra hverandre med sansene.

Det at tall og former tydelig kan erfares først gjennom naturen, og oppfattes som nytt, at vi ikke visste det fra før, kan få oss til å forstå at vår bevissthet er et sammenlignings-system og at husken vår er lignende et lager, kjennskap til former og virkninger.

Vi som oppdager noe nytt på direkten fanger det opp via sanser og merker da både former og virkninger som følelser av det vi ser og smaker, hører og kjenner med hudfølelser, merker former som avstander og tetthetsgrader av gasser, flytende former og faste former, som ugjennomsiktig eller gjennomsiktig, kalde og varme, tunge og lette, våte og tørre.

At naturen alt har et rom, en utstrekning, at det er forskjeller på gjenstander der, gjør at vi med sanser og den videre følelse som kommer med det vi oppfatter blir sammenlignet og oppfattet av bevisstheten i lignende grad som vi sanser og føler dette. Mer lys, mere lysfølelse, mer lyst som bevisstheten oppfatter dette. Om vi stikker oss, jo vondere følelse, og jo vondere oppfatter bevisstheten dette. Slik er det med alle behov og sanser.

Bevisstheten kan gjenta dette motsatte vei som sammenligning, slik at om vi klyper en annen så vet vi at de sier «Au»! Om noe har flyttet på seg som ikke er for tungt, for eksempel at vinden har veltet noe, så kan vi sette dette tilbake på plass. Når det gjelder mengden gjenstander, og farger, så ser vi forskjell på soner og kontraster på gjenstander og kan skille mellom disse og gripe etter de gjenstander vi ser, eller vi merker på andre måter.

En smak som bare berører tunga, er ikke lett å gripe tak i. Men tungas smaksceller og lukstens lukteceller, nerveceller, har jo da alt grepet tak i de små delene. Vi kan heller ikke gripe varmen med handen som en handfast ting, men huden har jo også da grepet tak i vibrasjonen som gir temperaturforskjellen vi merker. Det samme gjelder det trykket og tonen som gis av luftbølger, lydbølger i øret vårt.

Vi ser igjen at å se, og kjenne former er tilpasningsprosess, slik at vi både ser og føler former, og blir bevisst på hvordan en annen form føles. En overraskelse er om det vi ser er for kaldt eller for varmt til at det går an å holde i dette og at det gir smerter. Smerter kan utløses både av de fysiske gjenstander og av enhver husk vi har i forhold til tidligere sansning eller tidligere behov. At vi ikke skal få mat utløser en fæl følelse for mange om de har opplevd sult.

Som geometriske former og som telling er altså både bevisstheten og den fysiske natur slik at det må være noe tilstede som kan telles eller vises som former, størrelser og mengder. Hva skulle ellers geometri og telling, matematikk være godt for. Om det kun var forestillinger som da lenger ikke har noen mål eller hensikt, uten mening, at det ikke er behov for dette da det ikke finnes noen former eller mengder. Det er håpløst.

Vi ser eller kjenner former, gjenstander i naturen, gjerne tyngdeforskjeller, som gjør at vi skiller mellom slike gjenstander, og som gjør at vi kan gjenkjenne disse eller ikke. Vi finner da ut om det er likt med noe vi kjenner til eller ikke, og også om vi har to like eller to ulike. Her er vi tilbake på det vi alt har tatt opp og gjennomgått, nemlig logikken som forskjells-egenskaper.

Vi merker forskjeller på likt og ulikt, og vi husker, som betyr at vi har festet fast noe eller ikke. Et slikt feste eller grep, er det vi kaller et begrep, og slike kan forklares ganske nøye: Begreps-definisjoner. At vi har begrep om noe, forstår hva vi mener med dette, hva vi sikter til, mer eller mindre godt. Det at vi sikter til noe, henviser til noe er det samme som å peke på noe, eller vise noe.

Det er et mål, en gjenstand, en retning, eller en form, eller en virkning som vi sikter til. Sol kan for eksempel samtidig som det er en kule, vise til lys og varme, en opplyst verden, og da et panorama for synet og bevisstheten som klarer å sortere, merke forskjell på orden og uorden. Tilpasnings-grader mellom bevissthet og fysisk verden.

Å få en balansert av-veining av forholdene vi har med å gjøre slik at vi kan fungere praktisk med naturen. Vi merker forskjeller på former og mønstre i naturen, og virkninger, styrken, og dette setter vi navn eller ord på, som er gjenkjennelses-tegn, gjenkjennelseslyder, og pekere til formen som ligger i husken vi har til slike former.

Om vi har barn eller dyr vi vil ta vare på, eller ser noen farlige dyr, vil vi formidle og ha oversikt over hvor disse befinner seg, hvor mange de er, og vi kan da vise dette ved å peke på disse, eller vi kan forklare hvor mange det er av noe med å vise hvor mange fingre det er samtidig som at vi uler, eller brøler. Eller vi kan vise til barn med å tegne oss selv, og ved siden av tre små lik oss, altså barn.

Ofte brukte vi steiner med forskjellige farge for de forskjellige dyr som befant seg i nærheten som vi kunne jakte på, og antall steiner viste hvor mange dyr av hver sort som var til stede. Dette viser at tall, steker, prikker, ikke bare er pekere til det vi mener, men de er samtidig en slags kopier og med en lyd eller vise spisse eller lange ører, kan vi illustrere bildehusk av hva slags dyr det er.

Kopier, gjengivelser, pekere, henvisninger, altså både retninger og former, er gjengivelse av en natur som alt er til stede som den praktiske siden av telling og formdannelse som symboler for de samme gjenstander vi har i naturen. Sammenhengen mellom tall, telling, og former i naturen, og bevissthetens husk og sammenligningsevne er slik forklart.

Etterhvert som vi fant ut at fem gjenstander, eller 5 hjort passet til alle fingrene på en hand kunne det holde med at vi viste den ene handen, sprikende eller knyttet, altså et slags eget symbol for 5. Vi kunne gjøre det samme med 10 hjort eller ender.

Vi holdt da bare to hender opp i full fart, så var det forstått. To hender ble symbol på 10, enten det var knyttet hand eller sprikende fingre. Ellers måtte vi vise to fingre, 3, 4, 6-7-8-9 fingre. Etter lengre tid fikk disse mengdene prikker, fingre, streker i sand eller stokker, egne symboler. Gradvis fikk tallene fra 1 til 10 et eget symbol, slik som romernes og mange tidligere stammers symbol som en V for 5 og en X for 10, og etterhvert utenfor romer-riket, symboler som lignet 2, 3, 4, 6, 7, 8, 9.

For omtrent 2000 år siden lagde indiske matematikere også et symbol for den tomme plassen som de kalte ingen, eller null, 0. Ingen ener, teller, på plass. Etter noen hundre år innføres denne i det vi kaller posisjons-regning, posisjons-tallsystem, og rundt 750-800-tallet tok araberne opp dette som fast systematisk tallsystem, titallsystemet som posisjons-system. Rundt 1000 år siden tok Europeere, italienske bankiere, pengevekslere for valuta, opp dette som et enkelt regnesystem. Handel. Snart spredte dette seg til enkelte av de førte universiteter Italia, Frankrike og England, men det var handelsfolket som drev systemet igjennom frem mot 1600-tallet. 10-tallsystemet blir nå kalt indisk-arabisk tall-system. Vi skal nå se litt nærmere på posisjons-systemet.

Vi kan tenke oss at vi har frukter så store at vi for eksempel bare har plass til så mange i skinnposen vår som antall fingre vi har, 10 stykker. Rundt gjenstand kan også tenke oss at vi har et lager der vi putter slike frukter inn i. Vi vet da at vi har tømt ut skinnposen 4 ganger, eller kanskje 10 ganger opp i lagerhaugen. Da har vi et slags inntrykk av 40 eller 100 stykker på lager. Vi hadde kanskje ikke så klar oversikt, men oftere vi gjør noe slikt, jo bedre oversikt får vi på mengden og tiden før lageret er tomt.

Mengdesammenligningen, oversikten, størrelsen siger sakte men sikkert inn over tid. Det samme skjer der det ikke kan bæres med mer enn fire av gangen, og der det kanskje ikke er plass til flere enn 5 slike tømminger eller plasseringer i et lite lagerrom. Da har vi vært 5 ganger og plassert fire stykker, altså 20 makne gjenstander.

At de eldste sumererne lagde en slags penger, hadde kornlagre og matlagre ellers, fisketorg, frukt og grønnsaker, og at både byttehandel med gjenstander som fisk og korn, klær og hakker, at noen kunne få så mye korn for et klesplagg, gjorde at mengdene ble satt opp mot hverandre som priser.

Med å lage penger også, runde steiner med kongens merke på, og forskjellige verdier på slike små og store steiner, gjorde at beregninger ble påkrevet, likt som faste lengder til å måle stokker og steinheller, lengder på økser, piler og buer. Pengestykkene til sumererne hadde verdier som 1, 5, 10 og 100. Alt tyder på at slik sammenligning er at vi stikker 1, 5 eller 10 fingre i bakken, og lager lignende tegn på figurer, kuler.

Men om en kule er større enn en annen så kan 1 prikk eller et symbol på denne bety 5, og på en enda større kule kan en strek eller sirkel bety 10. Den største kule kan da bety 100, symbolisert med 1 eller 10 sirkler. For å få hundre kan vi sammenligne med at 10 fingre settes 10 ganger i sanden ved siden av hverandre. Sumererne brukte sirkler, rundinger, fordi de symboliserte solen om dagen når de telte dager, og fra steinalderen var sirkelen for månen den som holdt orden på dager i måneden, der hver halvmåne-forandring er 7 dager. Månen og solen var både sirkler og tall-enheter samtidig. Som vi tidligere har vist så ble tellingen av månenetter og soldager med sol og måne som sirkler i et 12-delt år for hver måned, 30 dager og 30 netter, til 60-talls-systemet deres.

Måneuken på 7 dager ga 52 slike, 364 dager i året, og solåret hadde 365 dager. Babylonske astrologer med sumerske lærere som fulgte med sol og måne for å ha kalender, almanakk, fant ut at stjernehimmelen rund-dans og solens laveste og høyeste punkt fulgte hverandre i nøyaktige posisjoner år for år, og den 28-29 dagers måneden ble erstattet av den nye inndelingen som var mer perfekt enn 12 måneder i året, og dette ga 365 dagers stjerne-sirkulasjon delt på 12 som er 30,4 dager, der de ikke hadde komma, og rundet det av til 30 dager (og 30 netter). Å være astrolog er å ha med månen og stjernehimmelen.

Dag og natt ble delt i 12 slik året ble delt i 12 deler som måneder. Timene ble delt i 60 biter, minutter, slik måneden ble delt i 60 biter, 30 soler, 30 måneder. Siden ble det bestemt at minuttet skulle deles slik i 60 sekunder. Stjernetegninnndelingen ble endret fra den kaldeiske 7-tegns-almanakk til den mye 12-tegns-almanakken babylonerne brukte. I India bruker mange fremdeles det sumersk-kaldeiske 7-stjerne-tegns-horoskopet.

Sekundets korrigerings har siden vært en Internasjonal Standard-enhet, IS-systemets videre korrigerings av sekundets sikreste sammenligning som vi kan ta opp under IS-systemets kritisk-analytiske vurdering og kommentar til hvor riktig disse verdiene kan være.

Maya-aztekerne gjorde noe lignende med sin steinalder-kalender med 28-dagers måned ut fra halvmånefaser på 7 dagers uke i måneden og året. De sammenlignet også med stjernehimmel og solåret og fikk tidlig et ganske perfekt mål for dag og natt gjennom årets lengde. De lagde også et titalssystem etter fingrene, der de presset dette inn i en hellig kalender som skulle ha 4 uker slik månekalenderen hadde. De fikk da fire uker med måneder og soler som ga 5 døgn hver, en hellig måned på 20 dager. De kan ha brukt kun 5 fingre for uken, antall soldager ganger 4 for å få 20 dager i den hellige måneden. Mayaaztekerne hadde tidlig benyttet halvmånen som mål, 7 dagers uke, og tvang igjennom 28-dagers måned.

De kunne da regne 13 måneder som ga 364 dager. 1 dag feil på solåret, og noen mener at denne dagen ble benyttet som en slags nyttårsfestdag som korrigerings av året. Da Mayaaztekerne brukte 13 måneder på det hellige året fikk de 260 dager som er det hellige året deres. Både sumererne, babylonerne og mayaaztekerne har således en 5 dagers uke og 7 dagers uke.

Om de skal sammenlignes med antall dager av 7 dagers uke ganger antall uker i året, og den hellige kalenderens 13 måneder av 5-dager så ville sumerere og babyloneres slike ukeforskjeller også gitt at det hellige året og solåret ville falle med nyttår samme dag hvert 52-år, likt med antall uker i en 7-dagers ukekalender for ett år som er 52 uker.

Om vi bruker sumerernes og babylonernes måned med 30 dager, og ganger dette med 12, så får vi 360 dager, en kalender som vi brukte frem til pave Gregor i år 1500, da den ble til 365 dager. Men disse 360 dager ble gjort til 360 grader for en sirkel, altså der himmelrommet, stjernehimmelen har snudd seg en gang rundt seg selv og fra solens høyeste stilling om sommeren til dens høyeste stilling neste år. Sirkelen har altså både 360 grader og 365 dagersdeling. Denne sirkelen kan også brukes som døgnets, altså jordens sirkulasjon rundt seg selv en gang, jordrotasjonen som også fra et vilkårlig sted ved ekvator og ellers peker mot en rotasjon av stjernehimmelen.

Hele dyrekretsen passerer oss en runde hvert døgn selv om vi ser kun halvparten av denne hver natt. Sirkelens 360 grader er også dyrekretsens sirkulasjon en hel runde i løpet av året slik som stjernehimmelen ellers og er på grunn av jordens ene omløp rundt solen på et år, der natten viser den månedlige stjerne-tegnposisjonen som er noenlunde den samme plass året etter.

Disse sirkelgradene ble også symbolsk nok delt i 12 biter som årets måneder, 12 deler av 30 grader. Men i og med at en sirkel i forhold til klokken da bare viser dagen eller bare viser natten, gir dette dobbelt så mange minutter i klokken som grader i sirkelen. Da sirkelen deles i 30 biter i hver 12-del og minuttet deles i 60 deler for hver 30 grader, så dobles mengden i forhold til sirkelgrader enda en gang.

Det er derfor 4 klokke-minutter i 1 kompassretnings sirkel-grad. Vet vi dette kan sirkelen brukes som både klokke og kompass i forhold til stjerne-himmel eller kompass-nål. En kan finne fart, og reiselengder, timeplaner som beregninger, hvor mye en ligger foran eller etter et skjema for reiser. Stjernehimmel og jordkoordinater følger hverandre i en fast takt og begge henviser til hverandre når vi kjenner forholdene. Det er ikke bare Einsteins beregninger for lys, masser, frekvensendringer i forhold til gravitasjon som GPS er avhengig av, men posisjon i forhold til stjerne, sol, måne- og jord-koordinater.

Vi kan her se at observasjon og telling, de geometriske forhold ut fra minutter og sirkelgrader baserer seg fullstendig på de naturfysiske forholdene totalt sett. Både at tall og telling kommer i et system og at tallene får egne navn og symboler, slik som tallet syv som ord, i skrift og tale, symbolet 7 i stedet for 7 streker eller rundinger, at det har tatt flere tusen år med tenkning og observasjon før dette kom på plass, og ytterligere 1000 år før gode posisjonssystemer ble tatt i bruk. Som almen matematikk lik 10-tallsystemet så kommer dette ikke før etter 1750-åra. Det har eksistert i 1000 år før det blir almen-bruk.

Matematikken virker slik ganske akterut for alt annet vi har klart å gi bestemmelser for. Derfor har vi vært nødt for å utvikle matematikken i takt med nyere vitenskapelige observasjoner og oppfinnelser i teknisk og praktisk interesse-behov.

I dag har matematikken gjort sterke hopp fremover. Foreksempel benyttes den til å gjenskape ord, språk, lyder, og til datamaskiner som konkurrerer med mennesker i Jeopardy og sjakk. Det nyeste er at de tar over fly- og kjøretøy-kontroll, roboter for mye av den praktiske menneskelige virksomheten. Det har også overtatt store deler av overvåkings-systemet av folk, og administrasjonssystemer.

En viss fare er det at noe går feil i så avanserte kontrollsystemer som styrer energilieferinger og våpen-systemer, og at enkelt-individer kan hakke seg inn og bestemme at systemer for energi og våpen aktiviseres ut fra dårlige hensikter, blind hevn, eller uvitenhet om konsekvenser.

Titallsystemet sammen med ett sekstallsystem hos sumererne er et stort skritt videre. Her telles det 10 sirkler for sol, måner, som gir et 5-dagers døgn, og for å få 30 dager i måneden må vi ha 6 slike uker.

Dette er de 6 posisjoner bortover som sumererne setter en kule som betyr 10. Men her settes det en tier-kule ved siden av hverandre på de neste 5 plasser bortover, og der den sjette plassen summerer tier-kulene. Den første plassen vil således i den sjette uken ha ti kuler, som er lik en tier-kule som settes øverst på den sjette plassen der det alt er 5 tier-kuler. Plassen viser 60, seks tier-kuler, en hel måned. En måned er 30 dag-verdener og 30 natt-verdener.

At indiere som er i handelskontakt med Sumer og Babylon benytter dette systemet etterhvert, lærer dette, og at de med tid og stunder endrer dette til at plass nummer to skal representere 10 tiere før det skifter til hundre som en kule i neste posisjon, at alt skal stige med ti ganger i verdi for hver posisjon bortover som antall tiere, antall hundre og antall tusener. Med en 0 i en posisjon betyr dette at denne plassen også er klar til å fylles opp. Arabere tar opp dette indiske systemet med 0-symbolet. Dette er utgangspunkt også for den østlige kule-rammens regnemetode.

Hvert tall mellom fra 1 til 9 har fått eget symbol, og 10, er 1 i tier-posisjon og 0 i enerposisjon, den første tellerposisjonen. Liknende skjer med ukedager i uken. Etter 7 dager kan det settes 1 i neste posisjon, inntil det er 4 ferdige uker i posisjon 2. Flere steder finnes det eksempler på totallsystem i form av ingen eller strek, ingen eller sirkel, men som dobling av mengden i posisjoner over hverandre eller under hverandre. Vi finner tretallsystemer, 7-tallsystemer, 8-tallsystemer, en rekke varianter, også 5-tallsystemer.

Forskjellige tellere, regnere, som metode. Et egentlig godt totallsystem blir laget av Leibniz etter år 1700. Logisk matematikk, binært system. Det systemet som slår igjennom og erstatter romertall-systemet i Vest-Europa er titalssystemet på 1000-tallet. Det finnes ingen standard for pluss, minus, deling og gange-tegn før Descartes lager dette rundt 1640-åra. Men antikkens mestre som sumerbabylonerne, Pythagoras,

Euklid og Arkimedes klarte fint å beregne det meste liknende dette allikevel. Tall, slik som ett-tallet er en symbolsk variant av streken eller dags-sirkelen(solen), eller prikken, at noe aktuelt, det viktige som skiller seg ut som en forskjell uansett om det er som like med noe annet eller ulikt noe annet, og at vi vil peke på dette, vise dette, speile dette, gjengi, kopiere dette for vår egen eller andres oppmerksomhet til det vi husker eller vil vise en annen.

I seg selv reagerer sansene svært ofte ut fra instinkt, erfaring, refleksive reaksjoner på det som rører seg eller utmerker seg, som noe godt eller farefullt, at det som skiller seg ut er knyttet til behov og sansning. Tallet er en gjengivelse og pekeren, lydsspråket som et navn på det vi henviser til, er en gjengivelse av det som vi merker tydeligst som skiller seg ut i hvert øyeblikk.

Her er det ikke snakk om bare det bildet, situasjonen vi ser, men det mest spesielle vi er oppmerksomme på som skiller seg ut. Dette betyr at noe skiller seg ut som likt eller ulikt med det vi gjenkjenner, eller som flere, like eller ulike, som vi gjengir mengden av ved symboler som tall og ord. Vi kopierer, peker, gjengir mengde eller, naturgjenstand, hendelse og følelser med begrep som det sentrale, slik som en, ett, 1, eller andre mengder som tall. Tallsystem bygger på samling ev enkelte utskillinger og gjen-kjennelser i øyeblikket, eller gjennom husk, over tid. Evnen til å merke forskjell, kunne skille ut, skjelne mellom noe, og det som skiller seg mest ut som aktuelt, som sanseintrykk eller behov er grunnlaget både får den ene og mengder av enhetlige deler som tall, enheten 1 eller samlede enheter som i tallet 5.

Den videreførende samling eller oppsplitting er grunnlaget for minus pluss, deling og gangning. Retningen mot samlende og splittende tilstander er det som gir operasjonstegnene våre

Vi skal se litt på kvadrater, rektangler, trekkanter, kuber og pyramider.

Vi har blitt klar over at ulike målesystemer som fot, skritt, minutter, timer, oppdelinger i halve enheter og tideler har kommet i bruk mange steder, og a folk kunne lage sine egne like enheter i målestokker. Også for å beregne en del som har med vektfordelinger lik vektens lodd, og balansering av tyngder. Vi kan tenke oss at vi stikker 3 fingre i sanden, 4 fingre oppned i forhold til disse, og 5 fingre mellom disse igjen i en slags trekantform. Vi kan legge heller som likner dette også. At en side som er 3 fot, en side som er fire fot, får en skråstilt side som er fem fot, ble fort kjent i gamle Sumer, kanskje 3500 før tidsregninga i vesten.

De hadde også pengestykker og enklere regning, der i alle fall tallet 10 kvar representert. Dersom vi hadde en eske med slike penger, enten det var ekte handel, skatteopptelling, eller ble benyttet so lek eller spill, ville en kunne merke at bytting av midler for penger i en eske, for eksempel med 5 kuler i 5 rader som ga 25 kuler, at om noen sa at det kostet 3 ganger 3 kuler for en vare, eller 4 ganger 4 kuler av en vare, der henholdsvis 9 kuler ut ga 16 kuler igjen i esken og 16 kuler ut ga 9 kuler igjen i esken, lett kunne la oss se at 9 var 3 rader med 3 kuler, og at 16 ga 4 rader med 4 kuler.

Om vi lagde en trekant med like sider som dette, med lengdene 3, 4 og 5, fikk vi en rettvinklet trekant. Om vi stakk fingrene i sanden som sist der vi hadde tre fingre, fire fingre og 5 fingre i en trekantform var dette en tilsvarende form.

Om vi sammenlignet sidene med et kvadrat kunne vi lage sidene til 3 ganger 3, 4 ganger 4, og 5 ganger 5 fingermerker eller det samme med heller som lå slik i et trekantmønster. Arkitektur og pengespill, virkelig handel, lek med fingre, har sikkert ført til så mange sammenlikninger at forholdet mellom kvadratet og lengsesidene slik har blitt synlig.

Når vi dobler mengden i slike kvadrater, eller mengden, lengden i slike trekanter, så ser vi at forholdet mellom antallet i et kvadrat og kuler som danner et kvadrat i en eske, og sidene i en trekant viser like mengder enheter og mengder. Et forsøk på å bruke tallene, eller lengdene, 6-8 og 10 i stedet for 3, 4 og 5, ville vise dem at det samme gjaldt forholdet mellom sidene av et kvadrat og mengden som var igjen i boksen i forhold til sidene i en slik trekant.

Vi kan godt tenke oss at stein-heller, lek og sammenlikninger i bysamfunnet slik som med penger, handel, arkitektur, byggevirkksomhet og målestokker etter tusen år, gir oppdagelsen av denne likheten mellom antall heller i trekant-struktur og i slike kule-bokser eller kvadrater laget av sidene som helle-mønster ut fra slike trekantformer ga en tydelig oppdagelse av et pytagoreisk forhold. De fant tidlig ut at kvadratet av siden 3 som gir 9, og kvadratet av siden 4 som ga 16, var lik kvadratet av den siste siden på 5 som ga 25, stemte med hverandre. Og i ettertid har de funnet ut at det samme gjelder for at 6 ganger 6 heller inn mot 8 ganger 8 heller også gir 36+64 som er 100, altså 10 ganger 10 heller som kvadratet som står på skrå av de to andre som er står rett på hverandre.

Dette gir kvadratsetninger, der kvadrater og trekanter viser ett jevnt forhold til hverandre om det er rettvinklede trekanter. Det er uten tvil at denne oppdagelsen før eller siden fikk datidens matematikere, arkitekter, de tidlige geometri-eksperter, anelsen om at det gjaldt for alle forhold i rettvinklede trekanter. Ett menneske som prøvde ulike, ubestemte tallforhold slik, der tall som 4 lengdeenheter, 7 lengdeenheter som de to rette sidene, og slik la sammen kvadratet av disse, 16+49 er lik 65, og så sorterte disse i et kvadrat som da ble cirka 8,1 hver vei, og så målte den siste siden til så vidt over 8 helt likt med denne fordelingen, fant jo ut at det stemte for alle rettvinklede trekanter. Nå kunne de både lage tabeller og smarte beregningsmetoder for slike trekanter.

Vi ser at dette går andre veien også, at å kjenne den lengste siden og ett av kvadratene i slik rettvinklet trekant da kan regnes ut ved at den største sidens kvadrat skal bli eliminert, subtrahert med den kjente katetens kvadrat, som skal gi den siste katetens kvadrat. Vi nærmer oss da Pythagoras setninger. Fra ulike hendelser som å stikke 3 fingre tre ganger ved siden av hverandre, fire fingre fire ganger ved siden av hverandre, og 5 fingre fem ganger ved siden av hverandre som en tilfeldig kjedsomhet, morsomhet, alvor eller lek, gir sammenlignende observasjon oppdagelser av forhold.

Dette kan like godt være utforskning av mønstre, mengdebilde, til at det samme skjer med tre, fire og fem fingre som en trekantform, der en gjør det samme med sidene, så kan en faktisk finne ut at summen av disse korteste sidenes kvadrat er lik den skråstilte kantens kvadrat, uten at det egentlig er noe ordentlig kvadrat.

Dette kan sammenlignes med lignende mengder kuer i pengeskrin eller spill med like mange kuler i en boks, slik som 5 ganger 5 kuler, og der vi tar vekk 9 eller 16 kuler. Det kan ha blitt oppdaget ved en ekte handel, men også i kongens skatte-regnskaps-kammer. Like stor er muligheten for at det samme skjer med heller eller kubiske steiner. Tar vi vekk en rad med steiner på hver side av en 5 ganger 5 meter steinvegg har vi igjen 16 steiner som gir 4 ganger 4. Og tar vi vekk 2 rader av vegg på hver side har vi igjen 3 ganger 3, 9 steiner. Disse sidene gir helt like resultater som sidene 3, 4, 5 lengdeenheter i en rettvinklet trekant.

Sammenhengen om sidene da er kvadrater blir det samme. Når de gjennom tusen år med slike typiske tall fra 1 til 10, får så mange sammenfallende tilfeller er det ikke rart at oppdagelsen kan bli en naturlig konsekvens av noen som er flinke med sammenligninger. Allerede 1850 f.Kr. ble babylonske elever undervist av sumerske lærere, og på tavlene til elevene var det tegnet et kvadrat med sidene 1 ganger 1, og på tvers, diagonalt inne i denne en strek der det står 1.414. Det trenger vi kalkulator for å avgjøre i dag stort sett, selv om det finnes regnemetoder som de pytagoreiske setninger for dette. Det viser at komma er innført i matematikken, og desimalene. Rundt 1750 invaderer babylonerne Egypt, og dette fører til at de som faraoer her, har med seg denne beregning til Egypt, foruten at sumerere og egyptere alt kan ha delt denne kunnskapen tidligere.

Å dele eiendommer på skrått når eiendommer skulle deles uten å ta mer areal fra bygge-landskapet av hus, så var diagonalen noe som kunne gi bred hus-plass og tildels mindre hageplass. Her krevdes det ikke en beregning, bare en snor. Skulle man oppgi hvor stor eiendoms plass man hadde måtte en mulig beregne det slik vi har sett med kvadrat-forhold for trekanter. At det kunne lages noe som ligner skyvelære, primstaver, og lignende som virket som avlesningstabeller for slike størrelsesforhold var også mulig uten at en selv trengte å regne ut dette.

Tabeller og slike avlesningsstokker er funnet, også noen det ikke kommer frem bruksmetoden til. Da sammenhengen er klar og tydelig, så kan vi stort sett bare vente på at noen kan sette opp en enkel formel, sammenlignings-metode som kan gi sikrere beregning. Og det er her Pythagoras kommer inn i bildet. Så hva er det Pythagoras finner ut.

Pythagoras finner ut at han kan beregne slike sider i en likerettet trekant fra katetene og til hypotenusen, ved hjelp av deres kvadrater og at han kan beregne det omvendte veien fra hypotenusens kvadrat og ved å trekke fra ett av de andre katetenes kvadrat for å finne den andre av disse katetenes kvadrat. De korteste sidene i en likerettet trekant kalles kateter og hypotenusen kalles den lengste siden. Katetene a og b, og hypotenusen c, er leddene i den Pytagoreiske læresetning, og er grunnleggende i Euklids geometri: I en rettvinklet trekant er summen av kvadratene på katetene lik kvadratet på hypotenusen.». $a^2+b^2=c^2$.

Pythagoras sies å ha funnet formelsetningen og beviste den. Forskere, matematikere, viser funn fra Babylon, India, Kina og Egypt av liknende lengde før denne tiden. Det finnes sumerske lærere og babylonske elev-tavler der det står at kvadrat med sidene 1 ganger 1, har en hypotenus som er 1.414, med komma og desimaler 1850 f.Kr. Her sysler de med saken 1300 år før Pythagoras. Men fra den eldre tiden vises det ikke til noen kontroll-regning eller bevis-teorem. Pythagoras har ikke noe annet bevis enn den motsatte beregningen viser at $b^2=c^2-a^2$, og $a^2=c^2-b^2$. Kontroll-regning.

Andre matematikere, ikke minst Platon, er engasjert i former, krystaller, mange-kanter, og her henvises det til 3-4-5-6-8-kantede krystaller. Platon mente at det fantes et eterisk krystall med 12 kanter, og et eterisk krystall, står for den høyere, edlere, tynnere luft, ment som høyere kraft, en bevissthetskraft, livskraft, vitalkraft, en skapende kraft, og er ikke noe reelt fysisk eller målbart funn.

Platon utbroderte om stive uforanderlige former. Aristoteles følger opp noe av dette ved å henvise til det Pythagoras og Heraklit henviste til, bevegelige og foranderlige former, men som skaper en likevektig balanse av like og ulike, altså en lovmessig terskel for bevegelser liknende Aristoteles energia som den konstante drivkraft, energia, med en endelig sum bevegelser. At energien er konstant sum. Euklid overtar dominansen i tiden etter dem i geometri og matematikk.

Euklids geometri: Elementene = 13 bind/bøker. I bok nr. 1 defineres grunnleggende begrep i geometrien som punkt, linje, vinkel, med mer. Parallele linjer er definert som 2 linjer som ikke skjærer hverandre. En linje er vinkelrett(perpendikulær) til en annen om de 2 nabovinklene på samme side er like store og defineres som en rett vinkel.

Alt dette tilsvarer hva man kan tegne i sanden eller på et stykke papir. Som platoniker mente Euklid at disse geometriske begrepene er enkle utgaver av tilsvarende objekter i en mer ideell og abstrakt verden. Deres egenskaper kan derfor ikke bevises, men må aksepteres som intuitivt sanne og logisk opplagte. For eksempel, så er det hele større enn en del. Eller ting som er lik samme ting, er også lik hverandre. Disse logisk opplagte sannhetene tok Euklid som sine aksiom. I tillegg formulerte Euklid fem postulater som sier hvordan disse begrepene kan benyttes i geometrien. Denne intuisjon, aksiom, ide, abstraksjon, logikk kan forklares.

Abstraksjonen og dens fremstilling er en sammenlignings-funksjon, likt alt annet i bevisstheten. Forestilling, illusjon, tanke, konkret-abstrakt, er som begrep, husk, sammenligninger. Abstraksjonen, anelsen, funksjonen, er sammenligningen av kjent, ukjent, indikasjoner, intuitivt som betyr at vi merker en forskjell. En fysisk eller bevisst forskjell er begge energi-virksomme.

Om en helhet er udelelig er helheten og delen like store. En helhet er også en del, 1:1. At noe som er lik noe som er likt, av det samme, at de er lik hverandre, er riktig, men vi kan aldri annet enn å undersøke hvilke faktorer som synes likt, men ikke er det, og når noe virkelig er helt likt, fordi begrepet likt er til en viss grad en dom, bedømming, en dømme-sak, altså en sammenligningssak, slik at en må være sikker på hva man sammenligner, noe som ikke er gitt i at noe virker eller synes likt. For eksempel er alle partikler vi antar som like i kosmos, forskjellig forspent og må ha en virknings-retning, styrkevirkning som ifølge de Einsteinske feltligninger gir en forskjell i den totale gravitasjons-form, styrke og retningen, selv om det ikke umiddelbart kan påvises.

Når vi forstår Euklid som at noen virkelig er like, og at en del skal forstås kun når en helhet eller en del av en helhet, oppdelt, skiller ut som aktuell del, eller område å undersøke, så stemmer disse aksiomene.

Den deduktive logikken berøres av forholdene, og derfor må det stå åpent om det finnes innvirkning i tid, bevegelse, påvirkning av andre objekter for hvert av de forskjellige faktorer som er i det deduktive utsagnet. Både linjestykke, og de to punktene, det å trekke opp linjen, og vår oppfattelse, observasjoner, målebegrep, sammen-lignings-grunnlag må vurderes.

1. Et linjestykke kan trekkes fra et punkt til et annet.

2. Et linjestykke kan forlenges til en vilkårlig lang linje.

3. Rundt hvert punkt kan beskrives en sirkel med en vilkårlig stor radius.

4. Alle rette vinkler er like store.

5. Hvis en rett linje skjærer to rette linjer slik at summen av de indre vinklene på samme side er mindre enn to rette vinkler, så kommer de to rette linjene til å skjære hverandre på den siden hvor de indre vinklene befinner seg, når linjene forlenges vilkårlig langt.

Disse er ikke lenger opplagte sannheter, men kan heller ikke bevises fra de mer generelle aksiomene. Basert på disse antagelsene og nye definisjoner, kunne han så i de følgende bøkene ved deduktiv logikk utlede en stor mengde teoremer eller setninger innen geometrien og aritmetikken.

Euklids postulater er selvsagt ikke en praktisk mulig virksomhet, men de er logiske sammen-lignings-holdepunkter, som vi erfarer i forhold til vår egen målestokk, og tenker oss uforstyrret av annet som uendelig forstørret eller forminskert. Med den fysiske virkelighets dreinings-energi, vil selvsagt ikke postulatene holde mål, men være sammenligninger.

Newtons lov om at en bevegelse går i en rett linje dersom den ikke påvirkes av en annen kraft er ikke riktig, om det er en og samme kraft som utveksler. Om det er en og samme kraft som virker som en likedan utskiftende kraft som er i likevekt som vi kan ta som eksempel, så vil loven bli at en bevegelse vil følge en rett linje, ikke avvike fra bevegelsesretningen, eller endre bevegeshastighet uten at den påvirkes av den samme kraftens utvekslings-bevegelser. En bevegelse er alltid avvikende fordi den er en konsekvens av likevektige utvekslinger ethvert sted. Det er kun lokalt at vi kan oppleve tilnærmede rette bevegelser. Begrepet lokalt kommer an på hva vi sammenligner med av størrelser, styrke og avstander.

Da differensialkraften virker slik at den ville gitt rett bevegelse om det kun var ett punkt denne strømmet ut fra, dens grunnfunksjon, er dette grunnlaget for å si at vi gjør det riktig ved at vi også sammenligner tid, bevegelse, romslig retning, med en rett bevegelse. Grunnfunksjonen til differensialkraften bygger på en rett bevegelse, men som en sammenhengende kontinuerlig virkning vil denne møte en jevn trykkeffekt fra alt rundt med samme funksjon, styrke, tetthet, balanse, og danne sirkulasjoner, eller utvekslinger som gir alle lokaliteter en dreiende kraft-motkraft-bevegelse. Altså at rommet alltid krummer seg balansert uten energitap. Rommet er uendelig, bevegelig, og krummer seg som en enhetlig likevektig utvekslings-funksjon.

Koordinat-systemene: Vi vet ikke om det var lek, undersøkelse, praktisk alvor, eller sysler med tall og geometriske figurer i sand, steinheller, penger, leker, som var det avgjørende for å se likhet mellom kvadrater og kvadratet til sider av trekanten i forholdet mellom lengdene på sidene til trekanten som enhetene 3, 4 og 5, sammenlignet med sidene-enhetene 6, 8 og 10, som ga oppdagelsene av at forholdet mellom kateter i en rettvinklet trekant og hypotenusens kvadrat alltid fulgte hverandre.

Men vi vet at dette er en fullt mulig oppdagelse som er fullt synlig og sammenlignbart i det vi tegner opp slike figurer ved siden av hverandre. Det var først når noen i lek eller i praktisk arbeid fikk behov for å holde på denne kunnskapen at den ble fast kunnskap.

Siden da har tabeller og forskjellige utregnings-muligheter blitt benyttet inntil den nedskrives, utgis som almen kunnskap i Pythagoras formel $a^2 + b^2 = c^2$. For å lage nøyaktige sirkler til solklokker, og også grader for retninger, øst, vest, nord, syd, så ble interessen mellom diameteren til sirkelen, og lengden rundt denne av interesse. De første eksempler på pi, 3,14, kan kun oppdages gjennom telling av en best mulig fin sirkel, der en teller små lengdeenheter som er like i både diameter-linjen og i sirkelbuen rundt denne fra midten av diameteren som er sirkelens sentrum. Denne tellingen kan fint gi pi med 3 desimaler.

Både Euklid og Arkimedes forsøker en tilnærming gjennom geometriske delinger av grader i sirkelen, vinkler for disse grader, og sammenligne dette med pytagoreisk utregning, der mindre og mindre trekanter viser små forskjeller nær sirkelbuen for å korrigere pi. Dette har alt etter som hvor fine sirkelene har vært, og utregnings-metodens riktighet har vært, for deres endelige påstand om pi-tallet.

I dag har vi funnet en metode som alltid følger en deling som blir riktig for neste desimal, uansett hvor langt vi strekker denne delings-utregningen. Den gir en tilnærmet halvering liknende forstørrelse av sonen som skal deles for hvert neste desimal som skal vises for sirkelbuens minste bue-soner som deles opp videre. Dette følger et forhold mellom et ytre kvadrat og et indre kvadrat til samme sirkel. Det er altså heller ikke da rart, for dette følger også en tydelig tilnærming til sirkelbuens lengde.

Så mange grader forskjell det er mellom disse, gjengis for hvor mange grader forskjell neste desimal skal ha i sirkelen. For Pythagoras, Euklid og Arkimedes har det jevnt vært tellingen som har vist hva forholdet i formler har blitt. Altså et langsomt og slitsomt arbeide med å telle små lengde-enheter i sirkler, trekanter, kvadrater, og i romslige figurer som kuler, sylindre og kjegler, eller pyramideformer liknende krystaller.

Men da eksploderer også sammenligningen mellom disse, mellom vinkler, grader, lengder og sammenligning mellom disse figurenes forhold i størrelser, tall og lengdeenheter. Viktig på grunn av bygg, balanse og vekt på forskjellige tette og tunge legemer. Reiseavstander, avstander på sjøen,

Dette gir Euklid og Pythagoras ideer om koordinater, det å beregne høyde på grunnlag av skyggelengder gjenstander ga , og på grunn av vinkler, noe som alt var kjent i den babylonske astrologien, og av sumererne 1300 år tidligere, og sikkert lenge før den tid også. Som koordinater vil dette markere himmelretninger, høyder, vinkler, hypotenus, avstander og bevegelsesfart til stjerner, måne og sol, men alt i forhold til hvor vi befant oss, eller hvor vi beveget oss.

Reisemål, handel, er avgjørende sammenligning, og her er Euklid tidlig ute med å sammen-ligne jevne hastigheter i forhold til lengde og tid. Eller lengde og tid for hastigheter. Dersom hastigheter endres så vil avstanden som tilbakelegges over samme tid endres i et slikt koordinat-skjema.

Allerede her oppdager vi som i naturen, i praksis, at når noe beveges fortere, så skjer det samme på kortere tid, og beveges det tregt, saktere, så skjer det over lengre tid. Hurtigere bevegelser korter ned tiden, tregere bevegelser, forlenger tiden. I tall er forholdet mellom tid, avstandsvei, og bevegelses-hastighet, at når hastighet øker går tidsverdien nedover, og når hastigheten senkes, så økes tidsverdien i forhold til en gitt hastighets-tids-verdi.

Bevegelsehastighet og tid blir omvendt proporsjonale ut fra en gitt utgangsverdi. Om en hurtigste bevegelse skulle finnes, for eksempel lyshastigheten, så betyr dette at all annen bevegelse kan måles ut fra dette hva avstander og tid angår. Om en energistørrelse for en viss mengde kan fast-settes her, så skal også alle energimengder kunne utregnes.

Dette er ikke mulig uten at rom, volum, tas i betraktning, og retninger, samlinger, av styrke/tetthet(energi). Tetthet og hastighet, bevegelsesfart over avstander, står i proporsjonalt forhold til hverandre. At tetthetsvolum og hastigheten er omvendt proporsjonale energi-faktorer. Men informasjonen i dette avsnittet kan ikke uten videre oppdages uten en rekke eksperimenter og erfaringer mange veier som sammenligninger mellom fysiske energistyrker av ulike oppførsler som omregnes til hverandre og i forhold til forskjellige volum, vekt, energi-oppførsel. Einstein får slik en egen vei inn i slike sammenligninger som får frem at det er en likhet av slik karakter for energi, hastighet, tetthets-volum.

Euklid videre: Hvis det er vinkelforskjeller på retninger, avkortninger, snarveier, så tegnes disse inn og kan utregnes med sirkelbue eller Pythagoras for hvor langt strekk en viss hastighet holdes og at hastighetsstrekningen summeres. Det er tydelig at Euklid stort sett benyttet en koordinat, eller at beregningen kunne omgjøres til en koordinat der vi summerer avstander og fart, tid og hastighets-mengder i forhold til lengden og forskjellen i hastighet pr strekning som gir et slags høyde og lengdekoordinat i forhold til tid og lengde, der stigningsvinkelen er økende eller synkende hastighet. Ett slikt strekk med endret hastighet benyttet gjennomsnittshastigheten for kortere og lengre strekninger i skjemaet. Både Euklid og Arkimedes kunne fint beregne slike avsnitt nær opp til slik vi kaller akselerasjon og retardasjon.

Euklid kan ved hjelp av sirkelgrader, ved hjelp av pi, 3,14, ved hjelp av Pythagoras, beregne bakkedopper, svinger i terrenget, nesten alt han vil ved hjelp av sine kombinasjoner av arealer, lengder, høyder og bredder, og gjennomsnittshastigheter for strekninger, og slik gi både bevegelser og hastigheter over flater og tildels romslige forhold i terrenget. Arkimedes klarer dette enda bedre fordi han finner formler for både kuleflater, kjegleflater og deres volum, og snedigere måter å beregne sirkel-flater i forhold til pytagoreiske sammenligninger. Alt tyder på at Arkimedes er i ferd med å løse både akselerasjons-gåter og andregrads-ligninger, men dette er ikke avgjort bevislig dokumentasjon. Han innførte uendelighetstegn i noen av sine eksempler.

Vi kommer frem til tiden der Leonardo da Vinci tar over Arkimedes arbeider og utvikler mye av dette videre, og Leonardo fremhever gravitasjonen på det sterkeste som en bevegelsesfaktor, bevegelseskraft. Dette er hva Galilei følger opp som utvikling av koordinat-systemet.

Arkimedes. Vi skal kort se på tetthet, vekt og masser som er under samme gravitasjonsnivå, slik som vekten, og på Arkimedes tetthets-lover for masse og oppdrift i vann.

Ved hjelp av vekten kunne vi finne ut at noe var i likevekten selv både når de hadde lik og ulik størrelse, eller volum. Enten de var hule eller massive innvendig, uansett form, flytende eller faste former, eller om det var legeringer, rene eller urene mineraler, grunnstoffer.

Med balanse, likevekt som måle-ideal, fant vi også da vannrett og loddrett som gode sikte-verdier, balanse-verdier for hus-bygg, lasting av båter, og forskjellige målelodd der både mengde og vekt kunne sammenlignes. Liter, kilo er eksempler. Tetthet, mengden masse pr volum. En enhet å sammenligne med for dette. Eksemplet 1l-vann=1kg; til Arkimedes. At vann-volum-enhet settes til 1 liter som 1 kg som den moderne varianten.

Målet kan være hva som helst vi velger, men størrelsene er etter behov for kopp, tallerken, lagrings-mengde for ulike tidslengder. Derav behovets størrelses-bedømminger, målebegrep. Ett mål måtte kunne handteres av føtter, tommelen, armer, hender, håndfull, løfte-lengde fra bakken, alen, og at det vi spiser, drikker ligger mellom 1 hekto og 1 kg, slik at vi kan sammenligne fortidens mål slik å finne sammen-fallende verdier. Lengder for så langt vi orket å gå. Husly var ikke større enn at vi kunne virke i huset med mat, soveplass, bruks-ting, og forsvars-verk mot dyr, vær og fiender.

Arkimedes fant dessuten ut at alt lettet så meget som det vannet det fortrengete, og i dag har vi satt verdien av en liter vann og 1 kg til samme verdi. Omjustert i verdi i SI-systemet. Poenget er at Arkimedes også fant ut at ved siden av oppdriften betydde dette at uansett hvilken form det var på et legeme, så ville det fortrenge så mye vann som formens volum i vann, og da kunne en finne volumet til ulike gjenstander ganske nøyaktig ved å putte det under vann å måle mengden vann som steg oppover. Ved å veie dette etterpå kunne vi også finne tyngden i forhold til vann om vi ga denne tettheten til vann verdien 1, og så kunne vi si at om en liter av dette materialet veide 3 kg på en vekt, så var tettheten til stoffet 3 (i forhold til 1 liter vann, 1 kg, der vann har tettheten 1).

Men da tenkte også Arkimedes at legeringer av gull og sølv ikke hadde samme volum som bare gull eller bare sølv, slik at ved å ta gull som veide like mye, så fikk dette et mindre volum en liter i forhold til en legering, og bare sølv, mere volum enn bare 1 liter. Om noen påstod at kongens krone hadde 90 % gull, kunne Arkimedes lett se eller veie om dette stemte. Han kunne finne den nøyaktige fordelingen for gull og sølv i en liter av en legering, og det har vi alle klart siden han lagde formelen for dette. Arkimedes kunne fortelle kongen at smeden hadde jukset til seg gull.

Oppdriften forteller hvor mye mer vi kan laste båten med i forhold til hva av båten som ligger over vannet på samme måte da all vekt fortrenger like mye vann i liter ut fra et fast mål der 1 liter vann og 1 kg liksom er samme verdi. Oppdriften er 1 kg pr kubikkdesimeter. Så mye vann du kan ha i båten før den synker, er lik den vekten du kan laste båten med før den synker. Volumet sammenlignet med vann, 1 kg pr liter, er det volumets vekt over vannstripen som kan lastes til laveste punkt på båt-rekka, før den synker.

Før læren om tetthet, volum, oppdrift, blandinger av legeringer, finner han jekk-prinsippet, at om det sitter noen på en huske som veier det samme, med like lang avstand fra hverandre, så er det likevekt lignende som balansert, ofte vannrett vektstang med lik tyngde like langt fra vektstangens balansepunkt, hvilepunkt.

Men om den andre veier dobbelt så mye, så må du sitte dobbelt så langt ut for at vektstangen skal være horisontal likevekt. Veier den andre 4 ganger så mye så må du sitte 4 ganger så langt ut. For hver gang du dobler vekten må du doble avstanden utover for å sitte i likevekt med den tyngre siden. Det samme gjelder motsatt om den andre er lettere, dobbelt så lett, så må du sitte halve strekket nærmere, og denne halveringen gjelder for hver gang du er dobbelt så tung som den andre, om du tar på deg tyngre og tyngre ryggsekk der du skal sitte.

Arkimedes kunne nytte dette i jekkprinsippet som kraftstyrke. Om du presser med kropps-vekten på en stang som er 2 ganger lengre på den ene siden av balansepunktet, så kunne du løfte noe som var dobbelt så tungt. 8 ganger lengre stang, noe som var 16 ganger tyngre. Om vi gjør det samme med ulike eike-hjul-størrelser med tagger ytterst på eiken, tannhjul, mindre og større hjul så virker jekk-prinsippet til eike-lengdens tagger, på samme måten mellom de to hjulene, slik at vi kan få mindre eller større kraftvirkning slik vi vil, ved å feste sammen tann-hjul, som er prinsipp for vektforskjeller hos trinser, gir, vinsjer, Brukt som kjede, reim, belter, kjetting, i klokker, biler, sykler, motorsykler, fly, dampskip, tog. Brukt også i fabrikk-maskiner, elektromotorer, tekstbehandlings-maskiner, regne-maskiner, kassa-registere og skrivemaskiner til elektronikken overtok mer.

Leonardo da Vinci utviklet slike trinse-systemer utover Arkimedes nivå, oppfant en tanks med 3 gir, beltevogn, dreibart, hevbart, senkbart kanonløp, men motoren som skulle gå på muligens damp/krutt eller annet, er ikke inn-tegnet.

Euklid og Arkimedes hadde gjennomsnittsberegninger av hastigheter fra a til b, og brukte gjerne Pythagoras læresetninger for å beregne tid og vei. Arkimedes antyder akselerasjon og retardasjons-beregnings-muligheter, men gir ingen klar formel for dette, og det gjør heller ikke Leonardo da Vinci?

Arkimedes har helt klart og tydelig funnet opp vårt begrep om tetthet i forhold til volum, eller en mengde av noe og dets volum. Han sammenligner også vektforskjeller slik som han gjør i jekk-prinsippet som også er sammenlignbart med eikenes radius i et trinsehjul og taggene her som bestemmer hvor fort de to hjulene går i forhold til hverandre og hvor stor vektforskjell de løfter i antall kilo, eller for sammenlignbare mengder vann som løftes opp av de to hjulene. Mølle-hjul og overføringer av kraft mellom forskjellige trinse-størrelser har slik fått sitt beregnings-grunnlag.

Styrkeforskjellen blir da avgjort av trinsehjulenes diameter, og vi kan bruke tau, reimer eller kjetting ytterst på trinsehjulene istedenfor. Både hjul og kjeder, reimer i biler, sykler, maskiner, og motor-kraft utveksles på denne måten, likedan som forskjellen på sekund-visere, minuttvisere og timevisere, dagtid og døgn tid kan stilles i forhold til hverandre ved slike trinseoverføringer som i de mekaniske og mange av de elektriske klokken. At vekt, masse og fall, eller hastigheten på noe som ble kastet ut med ulik hastighet kunne beregnes, fant ikke Arkimedes og Leonardo helt ut av.

Men her åpner Kepler og Galilei døra på gløtt. Kepler leser gjennom Tycho Brahes nedtegnelser som han arver. Her har Tycho Brahe sett gjennom fortidens nedtegnelser av astronomiske data og funnet en gradvis endringsfaktor som ikke andre har undersøkt videre. Tycho Brahe har fortsatt å nedtegne videre selv og funnet ganske eksakte forskjeller. Kepler prøver så godt han kan å forstå hva denne forskjellen betyr, og finner ut at planetenes sirkler viser noe spesielt. Alle slike banesirkler skal dekke like mye av himmelrommet for hver dag de beveger seg om de er perfekte sirkler, og de skal også om det er samme kraft hele tiden, holde samme hastighet.

Kepler finner ut at forskjellen i hvilken tid planeten bruker på en bevegelses-grad over himmelen i en viss tid av året er tregere enn det bør være. Planetene dekker ikke like lang reise-strekning i himmel-gradet i forhold til gjennomsnittsfarten. I den ene delen av året til en planets kretsbane rundt solen så går planeten tregere. I den motsatte stillingen går planetene fortere enn gjennomsnittet, og Kepler har flere informasjonen som tyder på at dette er når planetene er nærmest solen. Dette får han til å tro at de øker hastigheten nærmere solen og minsker hastigheten vekk fra solen, noe som bare passer om planetene har en elliptisk bane.

Kepler tegner opp minst 20 skisser av ellipse-baner for å se om noen av disse ligner den ene eller flere av banene til planetene. Til slutt finner han en slik elliptisk form der solen er i det ene brennpunktet av ellipsen og planeten i det andre brennpunktet. Det vil si en balanse som passer med en elliptisk bane, der virkningen mellom legemene passer med avstand og forsinkelse, eller hastighets-økning til planeten. Kepler blir sikrere i sin sak og tegner ned noen av planetbanene slik, og da stemmer tabellene med stillingen til planetene ved senere observasjoner.

Han kan altså sette opp det proporsjonale virknings-forholdet mellom kreftene som virker i sol-systemet. Men han nøyer seg med å sette opp kun proporsjonene som en riktig observasjon. Han har egentlig også funnet kraft-forskjellene. Han gjør ikke mer ut av dette, og først Newton benytter seg av Keplers observasjoner. Galilei overser de proporsjonale forholdene til Kepler, altså oppdager ikke betydningen, eller lar være å benytte seg av disse.

Galilei finner ut at forskjellige lette og tunge legemer faller like fort mot bakken om de er massive. Han trekker den slutningen at tyngdekraften, gravitasjonen virker jevnt på alle legemer, altså samme akselerasjon, eller trekk-kraft på all masse i teorien. Han er klar over at oppdrift i vann og luft, og bølger og luft, vind, kan endre forholdene. Men om vinden er rolig, og oppdriften ikke virker inn, virker det som at det er en og samme hastighet som gravitasjonen virker med, og at ting skal falle noe lunde like fort nedover. Forskjellene virker ubetydelige små. Troen på lik fall-kraft på alt virker solid. Jorden og andre legemer. At mengde masse gir mengde gravitasjon.

Han finner senere ut at om en kule ruller nedover en planke så stiger hastigheten slik at forholdet mellom like lange tidsenheter gir en akselerasjon som øker jevnt slik som 1-3-9 eller 1-4-16, at det tilsvarer en jevn akselerasjon pr sekund. Det samme skjer med retardasjon om en kule ruller bortover en jevn flate.

Galilei setter opp et akselerasjonsskjema for legemer i bevegelse, det vil si ett koordinat som viser hvor fort en jevn akselerasjon kan vises i en tabell. Han lar et rolig legeme eller et legeme med jevn hastighet være retningen til x-aksen som da er x meter pr sekund. Han vet også at det er fall-kraften, tiltrekningen, det Leonardo kalte gravitasjonen som virker slik at både fall og trillende legemer på rette skrå-stilte planker har slik virkning. En jevn akselerasjon.

For å illustrere forskjellen i tilbakelagt strekning på samme tid under slik akselerasjon som er jevn, lager Galilei et skjema med en x-akse og y-akse. Her lar han x-aksen være tiden, og y-aksen er en vilkårlig hastighet, enten fra 0 hastighet eller fra en viss jevn hastighet, eller fra et visst målepunkt som en økende hastighet skal sammenlignes med. Y-aksen angis da i meter pr sekund, m/s.

Nå klarer han å vise en jevn akselerasjon ved å tegne en rett linje fra der målingen begynner i skjemaets startposisjon eller en gitt hastighet, og økningen, akselerasjonen fra dette punktet, som vises som meter pr sekund økning i forhold til x-aksens faste sekund-takt. Økning er y-aksens antall meter pr sekund for hvert x-akse-sekund. Skjemaet, koordinater, gir meter pr sekund i sekundet i forskjell hvert sekund, som da kan uttrykkes som meter pr sekund i sekundet, eller at akselerasjon er $m/ss = m/s^2$. En jevn akselerasjon øker med et bestemt antall meter mer hvert sekund.

En maks hastighet vil da kunne vært uttrykt som lengden pr s^2 . Når vei og hastighet alt er definert som km/s^2 , så vil lyshastigheten som maks-hastighet kunne bli uttrykk for maks bevegelses-energi, noe vi finner ut senere. Altså at 300.000 km pr sekund ganger seg selv inneholder maks virkning som c^2 . Da mangler tettheten, massen, utgangsstyrken vi trenger å sammenligne c^2 med. Samlet bevegelsesvirkning er faktisk $(300.000 km/s)^2$.

Om akselerasjonen går saktere eller fortere så endrer akselerasjonen seg fra den jevne stigningen og kalles en variabel akselerasjon, og når denne synker er det en retardasjon i forhold til jevn akselerasjon, og er den synkende i forhold til en jevn akselerasjon som er lik samme hastighet hele tiden, 0 akselerasjon, så er det en retardasjon i forhold til akselerasjon i det hele tatt, og er da en retardasjon som kan være variabel, men som jevn eller som variabel stadig synkende, vil denne til slutt stanse som bevegelse i forhold til referansen vi sammenlignet med som startpunkt.

Om også det legemet som vi har benyttet som utgangspunkt selv er i bevegelse blir dette en egen akselerasjons-faktor som vi trenger en sammenlignings-preferanse til. for å vite om dette kan stagnere, akselerere, retardere eller stanse opp. Enhver akselerasjon og retardasjon må være i forhold til en annen referanse.

Med tiden etter Galilei ble det Galilei visste om at krefter påvirker hverandre, satt i forhold til hverandre for hvor mye slike virket på hverandre, og på akselerasjons-forholdene. Galilei forsøkte å vise en kanon-kules bane, en parabolisk bane, så godt det lot seg måle. I denne forbindelsen har vi senere funnet at tiden det tar å kaste en kule opp i luften og til den falt ned, tar like lang tid som en utskutt kanonkule av samme type skal nå samme høyde og falle til bakken igjen tross den paraboliske banen den har. Flere virkningsforskjeller kan spille inn slik som vind, og andre kraftforskjeller som virker.

Galilei var klar over at slik virkning kunne fungere mellom alle legemer. I senere tid har forskerne, Newton og andre, funnet ut at de kan tegne opp og beregne middelværdier for kraftvirkninger, og dette gis i lignende skjemaer som vektor-regning mellom kreftene og de retnings-forskjeller, bane-forskjeller i bevegelsene, som retninger i koordinatene. Galilei kunne ha klart og målt tyngdekraftens akselerasjon på et legeme, men gir kun forholdstallene for dette.

Vi benytter samme forholdstall for elektriske kraftvirkninger, magnetiske kraftvirkninger og for gravitasjonen, eller for tiltreknings-hastighets-endringen ved tiltrekkende og frastøtende legemer og feltkrefter. Med Galileis skjema, koordinatskjema er det vanskelig å illustrere om vinden endrer en kanonkules bane, eller hvilket som helst annet legeme som endrer retning sideveis, fordi Galileis skjema er todimensjonalt, altså viser høyde og lengde, eller lengde og bredde til en bane.

Descartes ville ha helt rom, altså både lengde, bredde og høyde for et legemes bevegelse og skapte derfor to vegger og et gulv fra et felles hjørne, et tredimensjonalt rom, der bevegelsen kan tegnes inn i tidsskjema, altså et 3-dimensjonalt rom med bevegelsestid, og slik sett det første 4-dimensjonale romtid-koordinat. Det samme gjelder for akselerasjoner i dette koordinat, skjemaet, men nå kan det også påvises retningsendringer sideveis, eller i alle retninger i rommet om noe påvirker eller hender med et legemes bevegelsesbane og posisjon. Alle veier er dekket.

Men fortsatt inntegnes middepunktet for et legeme som objekt-skisse. Både Newton og Leibnitz må illustrere flere sider av objekters form, tetthet og likevekts-punkter, samt virkninger som endres over tid i slike bevegelser av masser. Etterhvert blir hele formen viktigere og viktigere når fysiske legemer skal beskrives som reaksjoner.

Galileis oppdagelse av forholdstall ved gravitasjon er nok til at Galilei kan fastslå, tro, at alle legemer, stoff i universet, er utsatt for den samme lovmessigheten, og Keplers oppdagelse antyder også for Bacon og Descartes at dette stemmer. Både Francis Bacon som utformer det mekanistiske livssyn på grunnlag av Galileis beskrivelser, og Descartes som utvider dette til det mest omfattende mekanistiske verdensbilde slik, er overbevist om fysisk lovmessighet.

Bare 50 år senere skal Newton klare å samle Galileis, Arkimedes, og Keplers data, og sammenligne dette med det kraftmålet for testing av slike tyngder og gravitasjons-akselerasjonen ved hjelp av et kraftmål som gis en enhetsverdi, lignende den kraften som kan løfte 1 kg 1 meter opp på 1 sekund. Om vi nå sammenligner akselerasjon og kollisjonskraft fra ulike høyder, og hastighets-økningen som gravitasjonen viser der vi er ved havnivået på jorden i forhold til jordens sentrum, så kan Newton finne gravitasjons-styrkeforskjeller og akselerasjons-forskjeller for tyngde-kraft-legemer.

Vi kan da tegne opp Euklids, Arkimedes koordinatsystem for avstand og bevegelse, og Galileis akselerasjons-koordinat, og forsøk han utprøvde innenfor dette. Descartes skaper nå den romslige koordinaten. Descartes tenker som så at noe som beveger seg kan bli tatt av vinden og skifte retning.

Både en pil og en kanonkule, og de fleste legemer kan dette skje med. I utgangspunktet vil Descartes koordinat først gi mening til hvor i rommet, landskapet, som legemet befinner seg. I tillegg kan akselerasjon og retardasjon, eventuelt jevn hastighet legges inn i beregningen. Ut fra et hjørne, et punkt vi står i, tenker han seg en lengde rett frem som en slags retning den ene veien, og vinkelrett på denne en retning denne veien, og så en høyde på disse veggene som en slik lengde og breddeakse reiser opp fra bunnlinjen. Bunnlinjen mellom lengderetningen og bredde-retningen fylles ut som et slags gulv.

Descartes har konstruert et helt alminnelig rom, to vegger med gulv mellom, og en høyde, en z-akse som går rett opp fra felles startpunkt for lengde og bredde-retningene. Han har skapt ett tredimensjonalt rom, 3-d-rom, og med hastighet, tid, for de legemer som beveger seg her, har vi ett slags 4-dimensjonalt rom.

Descartes 3-d-rom er altså med akselerasjon og retardasjon, hastighet for posisjonsendringer som et flyttbart punkt i 3-d-rommet skap et slags 4-dimensjonalt rom. Dette kan Newton benytte seg av slik flere andre gjorde. Newton må ty til litt andre modeller også. Gravitasjonen og styrken som avtar etter en akselerasjon eller proporsjonalt med avstanden fra et kraft-sentrum, eller en feltstyrkevirknings sentrum, en styrkekilde, kan fordele seg som en spredning av styrken i takt med avstanden fra kilden. Slike virkninger kan få en v-form som ikke korresponderer så godt med Descartes romkoordinat. Både Newton, Gauss, Maxwell, Lorenz må slite litt med dette.

Det er Einstein som helt klart bryter denne rom-forståelsen, eller koordinat-forståelsen. I stedet for å benytte koordinaten slik velger også Einstein å se massen fra et sentrum, men ikke beregnet bare i en retning som en balanse ut fra styrkesentrumet i alle retninger. Han velger å bruke hele kraftkilden og dens masse som utgangspunktet for virkningen utover fra denne og innover i dette legemet. Han kan da se for seg jorden eller elektronet slik Lorenz gjør dette, men samtidig ta med virkningen fra andre legemers krefter som virker på hverandre.

Einstein lærer seg romgeometri slik at han kan beregne styrkeforholdene rundt virkelige og hele legemer som forholder seg til alt annet i alle retninger i rommet. Innenfor planetsystemet vårt er det stort sett ett gitt antall legemer mange alt har beregnet massene til, og Einstein tenger å finpusse på denne beregningen med sin romgeometri.

Ved siden av dette har han lyskonstanten som et av måle-konstantene, og det absolutte 0-punkt for temperatur, frekvens, og sin nye lov der den samlede mengde energi er lik masse ganger kvadratet av lyshastighet. Ved hjelp av romform-geometri som er lik naturformene som virker på hverandre får ha riktige proporsjoner mellom kraftvirkninger i rommet, kraftretningenes avbøyninger og styrkeforhold, og som viser en romkraftkrumning, en romtidsvirkende styrke-fordeling. Romformenes tetthetsmønster og de fysiske formlenes liknende styrkegrad i de samme punkter gir likedanne former når en gitt verdi fra den ene settes inn i den andre formelen. Rombevegelsesformene og de fysiske formler har samme proporsjoner.

Oppdagelsen til Einstein viser at det skjer gradvise endringer av masse og størrelse hos objekter som påvirker hverandre som Newton ikke kunne ane noe om. Også at hastigheter kan endre masse, og at masse kan endre hastigheter utover den alminnelige beregningen som Newton viste til. Dette fører til de små faktorer som endrer planetbildet, gravitasjonsbildet, de små faktorer som endrer romretningsformene, og som virker ekstra sterkt når et legeme nærmer seg lyshastigheten.

Det er en slik faktor som trekkes inn i bildet av Lorenz og som Einstein benytter videre liknende med at han blir avhengig av å bruke Plancks faktor, konstant som korreksjon til den massen som er i overensstemmelse med at $E=mc^2$. Da matchet energiformene, og gravitasjonsfelt-ligningene kunne justeres inn etter tilnærmings-beregninger. Tester. Da oppstår det gjerne en justerings-faktor eller flere, som konstanter i formlene.

Galilei klarer å beregne en kanonkules bane, en parabolisk bane, der banen endrer seg proporsjonalt med tyngdekraftens innvirkning på kanonkule. Descartes skal kunne beregne vindstyrke fra siden innenfor sitt koordinatsystem ved sammenligninger av vindens innvirkning på en kanonkule. Han skal også kunne sammenligne bevegelse for et objekt som å blåse opp en ballong eller et objekt som utvider seg. Vet ikke om han gjør slike beregninger. Det gjør Newton og Euler, og Gauss. Gauss innfører punkter som har indre flate, og gjerne fire hjørner.

Grunnen er at Gauss vil at disse skal kunne forklare, eller benyttes som den ulike graden av bøyning som skjer i tilstander der noe smelter, bøyer seg, krummer seg eller danner virvel-bevegelser, når noe trekker seg sammen eller utvider seg på grunn av varme eller annet trykk. Han klarer å skape visse logaritmiske sammenligninger slik, og beregnings-oppsett som andre kan følge.

Gauss blir som Newton og Einstein avhengig av kraftforskjeller som er kjente slik som hos Newtons kvadratberegning for styrke-tap og styrkegevinst i forhold til trykk-kilden, kraftkilden. Einstein korrigerer denne beregningen, og mener at vi må finne styrken så eksakt vi kan i de forskjellige punkter som er relevante eller mulige å beregne, og uten at en trenger å tenke på punktenes utseende, at de ikke er virkelige bøyningpunkter. Einstein forventer at hele strekningens bøyning inntreffer kontinuerlig. Det er bare å regne, kontrollere, tilpasse inntil riktig resultat.

Einstein blir avhengig av sammenligninger der et enkeltobjekt, et tenkt legeme, eller flere slike legemer som er sammen, virker på hverandre, og deres hastighet, som begge endrer feltstyrkene som legemene har. Slik som at masser som smelter sammen minsker i resultatstørrelse og masse, og omvendt når de splittes fra hverandre, eller at massen øker med raskere hastighet.

Dette gir både forskjellige koordinater, og som virkelige former og tyngdekraftsentra så vil objekter og deres former gi samme illustrasjons-forhold som det koordinater gjør, slik at naturform og koordinatdata for fysiske formler gir samme funksjonsegenskap. At energiformene tilsvarer de fysiske formlene. Form og lov viser samme forhold. Romtiden og de fysiske lover viser ekvivalente posisjoner, styrke.

For å illustrere utviklingen av koordinatsystemer og beregninger slik så avbildet og forklares koordinatsystemene.

Euklids plan og romgeometri.

Nb! En ligning kan vise at det vi sammenligner med er likt eller ulikt hverandre. Vanligvis er målet at de to sidene av et likhetstegn er ment for at de to sidene ønskes, eller ut fra krav, skal være like. Det er kun kravet til likhetstegnet som kan forutsette dette. At som likhet i likhetstegn, så skal hver side være like størrelser, menes som det samme, eller kunne erstatte hverandre som egenskap, funksjon eller størrelser, virkemåte, eller bety det samme. En ligning i matematikken forutsetter dette. Om sidene er ulike så er det feil. Bare at sidene er like er akseptert.

En lignelse behøver ikke gjengi helt det samme. De kan også bety det samme. En lignelse skal kunne orientere, vise, gi et hint, gjøre oss oppmerksomme på hvilken retning, bevegelse, egenskap eller innholdet til en mening med liknelsen som viser veien, altså noe viktig som innholdet peker mot ut fra den sammenhengen som liknelsen settes frem i forhold til.

En liknelse er et forsøk på å vise noe ved et eksempel som ligner på det samme som skjer eller føles i forbindelse med ett gitt formål, praktisk eller hypotetisk, eller som forklarende om moralske eller bevisste konsekvenser og utfall. Her viser en ikke det direkte eksemplet. Et direkte eksempel kan i mange tilfeller virke truende, eller berøre noe som noen anser som ulovlig mening eller handling, eller noe som regnes som en uriktig forståelse eller løsning på en sak.

En lignelse er også en metafor. En metafor er en sammenligning som skal vise til en helt annen forståelses-sammenheng som får et utfall som er ønskelig eller uønskelig uten å fortelle dette åpenlyst, men at det forstås av sammenhengen som metaforen, lignelsen, fortelles i. En metafor og en liknelse er her likedan som en persepsjon.

Ut fra våre forestillinger, kunnskap, opplevelser, og saksforholdene så vil vi ha ulike vinklinger, forståelses-måter/hermeneutikk, av den samme hendelse eller opplevelses-sak. Vi sammen-ligner hendelsen med ulike perspektiver for tanker, følelser, behov, stemninger som utgangspunkt som fører til at vi får noe forskjellig opplevelse og følelse av det som hender. Men dette gir også begrepet sammenligning, liknelse, metafor og persepsjon det felles at disse tolkes forskjellig. Å tolke er å vise eller forsøke å vise eller forklare, eller søke, lete, finne som sammenlignings-funksjoner, et svar eller forståelse av en sak, et begrep, ord, mening, praktisk eller hypotetisk, eller teoretisk hendelse. Egentlig alt som skjer.

En tolkning, og å fortolke er en sammenligning, der vi søker, leter, finner, gjetter, hvor det intuitivt logiske er å sette frem eksempler som er både feil og riktig for å orientere oss mot den endelige mulige veien frem til et rett svar. Mulig, eller, et virkelig, riktig svar. Å fortolke, sammenligne er at det står i forhold til en start, en slutt, en kilde og et mål. Liknelser og fortolkninger er altså bare et annet uttrykk for sammenlignings-grader, sammenlignings-forskjeller, der vi igjen konstaterer likt og ulikt. Altså de helt relevante logiske grunnfunksjoner.

Dette er like gyldige logiske sammenligninger for funksjon og form hos bevegelse, utstrekning, styrke, retnings-strukturer, logiske og mystiske funksjoner, og like logiske funksjoner for behov, følelser, intuisjon og bevissthet. Graden viser oss likt, ulikt, kjent, ukjent, forståelig, uforståelig, i forhold til oversiktligheten av saksforholdet. Vår oversiktighet, tro, viten har ingen innvirkning på den faktiske strukturen.

Denne er tilstede uansett orientering, oversikt, tro eller viten. De er derfor ikke mer tro-verdige enn graden av vår sammenligning av en saks egenskaps-forhold. Vi lever også gjerne med antagelser, overbevisninger, tiltro, anelser, gjetninger, uten at dette undersøkes mer nøye, eller at vi anser dette som det største aktuelle problemet. Ofte synes vi at våre anelser farger våre følelser, livsinnhold, spenning i hverdagen alt mer. Vi søker oftest automatisk ut fra behovsdekning uansett data, informasjon, realitets-forhold ellers.

Da vi har funnet ut årsaken til de grunnbegreper som brukes i matematikk og geometri, og grunnlaget for logikken og sammenlignings-egenskaper, så kan vi se direkte på de ulike koordinat-systemer og naturformer som det gjøres måle-arbeid med, og måle-utstyrets egenskaper.

Til å begynne med har vi altså Euklids grunnbegreper som punkt, linje, parallelle linjer, rettvinklet vinkel. Vi vet videre at kvadrater, Pythagoras og sirkler benyttes som sammenlignings-former ut fra dette systemet.

I vår interesse er det bevegelse og avstander som det er ønskelig å finne sammenheng og de relative forhold til, som oppdelte eller som kontinuerlige jevne eller akselererte hastigheter i forhold til et utgangspunkt vi sammenligner dette med, og en jevn tidstakt for mål av bevegelsesavsnitt, bevegelseslengder. Dette er avgjørende både for begrep som fart, hastighet, styrke og tetthet i det fysiske landskapet, i rom, tid, bevegelse, hendelser, og i romtiden og den relative romtiden.

Forklaringene som følger viser i enkleste form til de skjemaer, tegninger, figurer av koordinatsystemer, der selve koordinatsystemet er tegnet inn, og til de faktiske former og virkninger hos de fysiske objekter som det sammenlignes med, og da at formene og feltkreftene som de fysiske tetthets-objekter selv danner som rom-geometriske koordinater med fysiske lover som objekt-formasjoner. Fysiske objekter tegnes inn med markeringer av koordinat-linjer, referansepunkter for de fysiske objekters styrkevirkning som kan vise oss sammenlignings-posisjonene.

Koordinater og fysiske formler skal da stemme overens, og tilsier det samme som romtidens form og tetthet i forhold til de samme proporsjonale forhold som de fysiske formler danner som likedanne objekter, styrkeforhold som gir samme objekt-former som romtid-formenes proporsjoner. Romformen, romtiden, med bevegelses-styrke-virkning, viser altså det samme som de fysiske lovers proporsjonale forhold danner som kraft-felt-formasjoner.

Først Euklids sammenlignings-grunnlag.

Her er punkt, linje, grunnlinje og høyde, en beskrivelse, tegning, der vi ser strekninger med jevne hastigheter. Dette kan tegnes inn som meter pr sekund langs grunnlinjen og der endring til annen jevn hastighet kan slutt-beregnes som gjennomsnittshastigheter over den tilbaketatte lengde og antall sekunder dette brukte som meter pr sekund.

Alle disse strekninger i høyde, bredde og lengde kan benytte sirkelbuer og Pythagoras som viser endring av bevegelsesveiens retninger både i forhold til bakke-topper og svingninger i terrenget, hastigheter for handelsreiseruter eller for krigs-tokter og beregning av tid det tar å flytte seg fra posisjon til posisjon ut fra hvilke oppgaver og tiden det tar å flytte noe ut fra hvilke utstyr og krefter som benyttes ut fra erfaringen vi har med arbeidsprosessens tidsbruk.

Det som er det kritikkverdige med koordinat-systemene og deres definisjoner som punkter, linjer, flater og romslige forhold er at definisjonene til punkter og linjer ikke gir oppbygnings-konstruksjonen til rommet.

Om et punkt ikke er delelig og samtidig ikke har utstrekning slik linjers bredde og høyde defineres, der et punkt og en linje ikke kan ta vekk noe areal, utstrekning i forhold til et startpunkt eller sluttpunkt eller mellom to flaters utstrekning, er at vi ikke kan bygge rom, flater, strekninger med slike definisjoner, og ingen kontinuitet.

Vi ser for eksempel at en linje bestående av 13 eller 17 punkter ikke kan deles i punktet og at vi da kun kan få delingen av 13 i en bit som er 6 punkter og en bit som er 7 punkter, og at en 17-punkts-linje kun gir en 8-punkts-bit og en 9-punkts-bit.

Det er heller ikke mulig med et tall eller et punkt som er utstrekningssløst og helt nøyaktig, akkurat kun stedet der skillet er uten å ta vekk noe fra noe areal eller avstand, lengde, tilsier at tallet og punktene, selv linje-definisjonen.

Dette kan aldri bygge virkelige lengder, og ikke noen kontinuerlig sammenhengende flate og ikke høyde på flate, altså ikke romslige kontinuerlige former eller virkelig utstrekning som forestilling og ikke virkelig utstrekning som virkelig kontinuerlig utstrekningsrom.

Da hverken Arkimedes, Galilei, Descartes, Newton, Gauss eller Einstein angriper definisjons-feilen, eller definisjons-konstruksjonens manglende informasjon, må dette gjøres her og nå. Dette betyr at virkelig rom eller kontinuerlig rom-forestilling, og dermed likedan for alle bevegelser, kontinuitet i flytt av objekter og styrke-virkninger, ikke er mulig å konstruere eller forklare med disse funksjons-definisjoner. Dette betyr at rommet og bevegelser i rom bygger på en annen funksjon enn den vi ser definert i matematikken og geometrien. Dessverre. Men til gjengjeld finnes det en logisk funksjon som kan forklare kontinuitet i rom og bevegelser.

Dette er differensialkraftens funksjon. Med denne kan bygnings-grunnlaget og sammen-lignings-grunnlaget for rom-kontinuitet, bevegelses-kontinuitet og rombevegelse-kontinuitet forklares, og hvorfor, hvordan tall, matematikk som sammenlignings-former med disse kontinuitets-eksempler vise oppbygning og utskillelses-grunnlaget for tall, matematikk, geometri, og hvordan vi kan utfylle kontinuiteten bevisst.

Normalt vil en datagrafisk fremstilling kun gjengi det samme som Cern-arbeidere illustrerer flater og romfigurer ved å skravere med kritt på en tavle, noe som aksiomatisk ikke forklares. Hjernen, eller bevisstheten klarer å forstå kontinuiteten og å utfylle kontinuiteten selv ut fra eksemplene uten at det gis en sammenhengende oppbygnings-forklaring. Men en slik funksjon kan forklares med en funksjonsdefinisjon som gir et felles grunnlag til oppstandelse av kontinuiteten samtidig som samme funksjon gir opphav til posisjon, og begrep om punkt, linje, utskillelse

Vi vet at Arkimedes kan utvide Euklids koordinatsystemer fordi han har flere formler, kan vise til kraftstyrkeforskjeller, tyngde, tetthet og oppdrift, og ligger da ikke langt bak Galilei og Newtons ideer.

Det skjer en revolusjon med Galileis koordinat. Galilei viser ubetinget at det er en lov-sammenheng i de fysiske bevegelsene slik Pythagoras tidligere hadde vært sikker på, og at det til og med var et balanse-regnskap der summen av alle bevegelser var konstante som summer fra og til alle steder i bevegelser for kosmisk helhet, lignende det Aristoteles slår fast som at bevegelses-kraft og bevegelses-virkning, bevegelse, styrke, tenkt som drivkraft og drift, kalt energia, at den totale energi eller bevegelses-drift var konstant den ene og samme, en endelig. Absolut og konstant energisum. Galilei og Francis Bacon er tydelig enige om dette.

Galilei finner ut at om grunnlinjen er lengder pr tid, eller meter pr sekund, og at en høydeakse viser hastighets-stigning pr sekund, så vil en jevnt stigende rett linje i skjemaet vise oss den jevne akselerasjonen i meter pr sekund. Både Galilei selv og andre forstår at vi kan få ujevn hastighetsendring, og som slik vil skape en kurve i bevegelsesbanen, retningen, og i koordinater. Videre vil den kraft som virker fra noe annet, slik som vindstyrke, annet som berører og virker med styrke på et legeme, endre bane, hastighet, eller både bane og hastighet.

Det kan tegnes i koordinaten hans så lenge det gjelder en retnings-plan for bevegelser. Med Descartes koordinat, romtid-bevegelser, så kan Newton og andre beregne virkninger mellom flere legemer eller krefter ut fra Galileis akselerasjon-forhold, men nå i romslige retninger for legemer. Dette betyr at kraftvirkninger mellom legemer og deres bevegelseshastighet skal kunne gi middelverdier for baner som bevegelige legemer eller kraftfelder har, og gir grunnlag for kraftberegning, som vektor-regning.

Her kan bevegelses-masse-effekten og kraftvirkninger fra andre legemer inntegnes eller beregnes som middelverdier, som summa eller differens for bevegelses-baner og hastighets-endringer hos legemer eller kraft-felt.

Euler og Gauss, samt Leibniz differensial-ligning bryter opp hindre for beregninger av ulike materialers kollisjons-egenskaper og krumninger, strømminger, virveldannelser, bulker som kommer av trykk eller temperatur for masser som påvirker hverandre. Watts arbeidseffekt over tid og Lorentz oppdagelse av formendringen, sammentrekningen av et elektrons form, og tidsforsinkelse ved høye hastigheter, gir grunnlag for Einsteins revurdering av de fysiske forhold.

Newton og Kant. Newton 1690, og Kant 1790/1800, mener, ikke ulikt Demokrit om tomrommet, andres oppfatninger av tomheten, at rommet er egen dimensjon som er tømt for energi, tid og bevegelse.

Det er ett rent rom som er uavhengig av bevegelse og stoff, krefter, energi. De mener også at tiden er ren, en jevn tidstakt, kontinuerlig bevegelsestid som er uavhengig av alt annet. Rent rom, tomrom, og ren tid er altså uavhengig av stoff, energi. Berkeley på Newtons tid, nekter for denne forklaringen. Berkeley sier til Newton at vi ikke kan få hastighet, meter pr sekund, uten at vi har tiden det tar ganger det veistykke vi har, altså at bevegelse og hastighet er vei ganger tid. Berkeley utelukker det han selv underforstår i denne sammenhengen, nemlig at stoffet, energien, altså objekter, energi, også er med i denne bevegelsesprosessen eller hastigheten, uansett om det er en endelig eller uendelig eller foranderlig hastighet.

I det vi også har et objekt, energi, som er det som beveger seg gjennom rommet, så har vi også det som kan bevege seg med en hastighet, altså vei ganger tid. Vi bruker jo en klokke, en fast bevegelsestakt som skal være lik uansett instrument-typen som benyttes som klokke. Vi benytter da en fysisk bevegelsestakt til å måle andre bevegelser med. På slik vis benytter vi en fast hastighet på en bevegelse som vi kan anse som en sirkelbevegelse som bruker for eksempel 1 sekund på en runde. Uansett størrelse eller instrument som brukes som klokke skal alle benytte samme tid, takt for sin runde som alle gir det samme sekundet. Dette er en bevegelsestakt som benyttes til mål av andre bevegelser, og som for så vidt gir oss hastighetene vi snakker om til fysiske objekter eller kraft-feltvirkningers virkehastighet gjennom rommet, slik som lys, elektrisk og magnetisk feltvirkning, gravitasjon og lyshastighet.

Legemet eller objektet, partikkelen eller feltvirknings-hastigheten, samlet forkortet til energi, eller bevegelses-energi, er da objektet som bruker tid, bruker bevegelse, gjennom rommet, en vei, gjennom avstander, og som gir hastigheten tid ganger vei for det som beveger seg. Om det ikke fantes noe som beveget seg så ville meningen med tid, bevegelse, hastighet, og avstand, vei, bli meningsløst som en hastighet, og tid og rom ville ikke virke som noen vei eller takt, tid, periode for noe som helst. Det er objektenes bevegelse som er avgjørende for at vi lager fysisk klokke-takt, og måler fysisk avstand, vei, og slik får hastigheter. Vi har målt objekters hastigheter i alle størrelser, men sjeldent eller aldri funnet noe som beveger seg raskere enn lyset, altså med ca. 300.000 km/sekund. 30.000 mil på et sekund. Newton og Kant trodde at hastigheten til feltvirkninger var uendelig, og da at gravitasjonen hadde en uendelig hastighet, øyeblikkelig virkning uansett avstand.

Einstein finner at objekter og lys er begrenset til lyshastigheten. Men lyshastigheten er avhengig av gravitasjonstetthet, formasjonen til gravitasjonsfeltet, og hvor meget denne kan endre forholdet for lyshastighet er det ikke gitt noen bestemt garanti eller grense for.

Bevegelse og hastighet, tid og vei, gjelder for fysiske gravitasjons-objekter og disse endrer sine verdier under bevegelse og endrer verdier ut fra hvor store mengder masse som samles eller oppløses.

Tiden som klokketakten benytter er også fysiske objekter under bevegelse, og dette betyr at fysiske forhold virker inn på klokketidens hastighet. Om det er store tyngder vil tidstakten fysisk gå saktere, også naturprosessene, og om det er mindre masse så øker den fysiske tidstakten, og tiden går fortere.

I utgangspunktet virker den fysiske tiden slik at den settes som en fast hastighet, takt, og når massen eller hastigheten øker så endres tidstakten. Med høy hastighet øker tettheten til et objekt, og styrken til gravitasjonsobjekter øker, og fysiske tidsapparater vil også gå tregere. I lysets hastighet vil bevegelses-endringer holde en mest mulig retning den veien objektet beveger seg, slik at tiden brukt til andre endringer benyttes til bevegelses-retning-energi. Alle andre prosesser hemmes nesten fullstendig, og tidsprosesser, altså hastighetsendringer for andre prosesser som er egenskaper hos legemet vil nedsettes i retning av 0 hastighet, eller endring for disse bevegelsene. Klokker og fysiske prosesser saktner og blir nesten frosset. Herfra kommer ideen om at vi eldes saktere, og nesten ikke om vi er nær lyshastigheten.

Lys, masse, gravitasjon hos store masser, objekter har en lignende virkning fordi massen er så høy, at driften til andre legemer eller prosesser i nærheten fanges inn til den posisjonen i rommet som den store massen befinner seg, og all hastighet som skal ha en retning fanges opp mer eller mindre i sirkulasjoner rundt dette objektet eller opptas som masse i det store masseobjektet, samtidig som at gravitasjonstettheten er så høy at energien i felt-virkningene øker, fortetter seg, alt får høyere frekvens, vibrasjon,

Vi sier her at bevegelsesenergi, kinetisk energi, fanges opp som lagringsenergi, potensiell energi i det mer og mer av energien bindes til det store objektet og dets gravitasjon. Objektene ellers akselerer stadig fortere mot det store objektet etterhvert som objektets masse øker. Tids-prosessen, det vil s andre bevegelseegenskaper hos objekter synker ved øket akselerasjon, mens objektenes masse øker.

Tiden til fysiske klokker vil her vise at alt går saktere og saktere. I forhold til omgivelsene vil et stort masseobjekt virke som en bevegelsessamler for alt som ønsker å holde en mest mulig rett og uavhengig bevegelsesretning. Det fanges opp i sirkulasjoner med nedsatt tidshastighet.

I tillegg virker samling av masse slik at summen av masser stadig er litt mindre enn når massene er hver for seg, men også at tettheten til feltet rundt objektene øker, slik at energien fordeles seg over en minsket objekt-masse-energi med tilsvarende økning av felt-energien i rommet rundt og utenfor objektet.

Objektene, feltenergiene, har utvilsomt romslig utbredelse og utvilsom tidsvirkning og utvilsom bevegelsesmengde, og som balanserer disse verdier opp mot hverandre i det vi kan kalle en matematisk og geometrisk tilpasset takt, størrelse. Energi-måle-verdier viser at denne kombinasjonen av romslighet, bevegelsestid/hastighet og feltenergimasse, hele tiden opprettholder samme virkningsmengde, energi. Alle omvandlinger mellom energiformene viser denne intakte egenskapen, og da massemengdene endrer seg, samles og spres og er ulikt fordelt overalt, så kalles en slik balanse for ekvivalens fordi det er utspreddt og foranderlig med unntak av energi-mengdens totale tilstedeværelse i samme virkekraftstørrelse. Ikke noe vunnet eller tapt.

Men en balansert motkraft til dette oppstykkete stoff-feltet er ikke funnet, fordi da ville fordelingene være forklart. Enhetsfeltet som forskere søker er innenfor ekvivalensfeltets energimengde og utelukker motkraftfeltet. En teori om motkraft er et åpent debattområde.

Men de feltteorier som vi vil ha samlet handler kun om gravitasjon, sterk kjernekraft og forbindelses-omvandlingen til de elektromagnetiske feltenergiformer. En god omvandlings-beregning her med funksjoner vil vise samhörigheten mellom feltenergiene fullstendig som beregningsprodukt matematisk og geometrisk. Einstein har lagt grunnlaget for at disse formene kan bergenes godt ut fra at $E=mc^2$ og hans romfelt-beregninger og gravitasjonsligninger.

Virkningen som flere objekter har på hverandre og sammensmeltning og splittelse av slike, viser at romstørrelse, tidstakt, hastighet, bevegelse, og energimengdene veksler fullstendig med hverandre slik at bevegelsen og virkningene er bundet til romformasjonsstrukturen, rom, og til avstander, til hastighet som inkluderer den fysiske tiden og at den fysiske tiden er bundet til energiformene slik hastighetene deres er.

Om energien omvandles kan det medføre større hastighet, eller lavere hastighet. Dette stemmer igjen med friksjon og effekt-energi for de fysiske objekters nye oppførsel og med teknologiens beregninger i all industri. Også med kvantefysikken, partikkelfysikken.

Einstein var både glad og frustrert over at rommet viste like meget dekning av energi som det rommets størrelse vi måler har i volum, men at der er tynnere og tykkere tetthet på feltenergiene. Dette ga han også mulighetene til å danne romtegninger, geometrisk volumformer for krefter og objekter i rommet der størrelsene er proporsjonale med de fysiske formlers energi-beregninger i samme rom.

At volumformer i bevegelse er lik de fysiske formler om vi setter inn en lik felles verdi ett gitt likt sted, i en felles posisjon, overrasket de fleste forskerne. Einsteins romtidformer og de fysiske lover stemte overens med hverandre. Fysiske objekters strukturer er lik med de fysiske lover vi har funnet. Objekter, dets feltvirkninger og de fysiske lover har samme form, og likedanne former ved energi- og bevegelses-omvandlinger.

Bevegelsene er også energiformer som endrer styrke i takt med lovene. Bevegelse og romformer inngår i fysiske objekters egenskaper og styrkevirkning på en slik måte at de ikke kan skilles fra hverandre. Det tomrom som noen ønsket seg, og den rene tid noen ønsket seg var det aldri bruk for. Ikke rart det da oppfattes som ingenting eller tomt, tomhet. Fordi en verden der utstrekning og bevegelse er funksjon ved energiobjekter og deres felt vil dekke like mengder rom som det vi kjenner, og åpner muligheten for at en uendelighet er likedan bygd. Det eneste som mangler er en likevektig motkraft som ikke synliggjøres for oss.

Det er Einsteins frustrasjon. Ekvivalensen, balansen i energier i rommet og energibalanse ved omvandlinger av energier forteller at det ville stemt om tilsvarende mer og mindre alle steder hadde tilsvarende proporsjonal motkraft: Akkurat slik differensialkraftens funksjon fungerer som, og som ga de fysiske lover og ekvivalens-rommet denne veien fra en eneste logisk virke-funksjon.

Når objekter i rommet virker på hverandre grunnet avstand og bevegelses-forskjeller og samtidig endrer objektenes fordeling av størrelse og vekt, og effektfelt, effektvirkninger rundt disse og i interaksjon med hverandre, så betyr dette at Gravitasjonsobjektene til Einstein, det vil si naturformene slik vi ser disse, tenkt geometrisk og matematisk, men også i den naturlige fysiske natur!

Disse er i overenstemmelse med at rommet og dets objekter selv er koordinater, eller et koordinatsystem hvor objektene selv spiller rollen, og ikke et mål kun i mellom dem, eller for bare en 8-del av et tenkt rundt objekt.

Graden som objekter flattrykkes eller virker ut fra feltstyrke, viser hvilke mengder og tettheter styrkene fordeler seg som likt naturens objekter. Objektene endrer form, masse, effekt-fordeling ut fra interaksjonen objekter har med hverandre, og dette bygger en koordinat som ikke bare er det gitte fotografiske øyeblikk av objektene, men viser endringen til objektenes former og energier i alle etterfølgende øyeblikk, altså formendringenes relative tilstander for styrke-fordeling og virkning likt naturen. Fra en descartisk-newtonsk koordinat, et tredimensjonalt og bevegelsestids-virkende koordinat, så kreves det bøyninger av feltlinjene, styrkevirkningene som kommer til syne i Gaussiske koordinater.

Gauss ble ekspert på å vise relasjoner mellom trykk og oppvarmingssoner og hvordan slike endringer av smelte-masser og sammentrekninger kunne vise seg som strømningsmønstre, og krevde at punktene skulle ha et flate-innhold stort nok til at bøyningvinklene stemte med mønstre han så forhold i mellom, og dette skaper en del logaritmiske forhold som kan settes opp i tabeller, eller beregnes ut fra trykkforskjeller vi kjenner, og omvendt at vi ut fra trykk kan beregne hvordan mønstrene skal bli ut fra stoffenes egenskaper.

Gauss overfører effekt-sammenligningen her til å gjelde magnetiske feltvirkninger også. Einstein finner ut at logaritmer, eller trykkforskjeller kan beregnes ut fra posisjoner uansett hvordan forholdene er, slik at en ikke trengte annet enn å finne nok beregnings-preferanser. De kunne konstrueres ved å lage tilnærmings-modeller inntil dataene stemmer overens med hverandre og den fysiske virkeligheten. Lorenz fikk Einstein til å innse at objektenes former endret seg i atompartiklernes former også, og at slike flattrykninger og endringer av energi var universelt. Konsekvensen var at formel-oppsett ville komme frem fra tilnærmingsberegninger med faktorer som kunne gjengi nye formler, konstanter, som viste endringspotensialet til fysiske objekters utveksling av kraft-felt-effekters styrke.

De relative bevegelsesformer, bevegelsesenergi. To objekter påvirker hverandres krefter til en ny fordelings-måte av energiene og formene deres. Dette er sammen med endringene som skjer med hastigheten særlig nær lyshastigheten, til at vi får en ny koordinat ut fra påvirknings-graden disse har på hverandre til at enda en endring skjer om hastigheten til gravitasjonsobjekter endres igjennom rommet, eller som endring av spinnhastighet til et objekt.

Dermed kommer Tids og bevegelsesfaktoren inn som form-endrer av rommet og de romslige formers feltstyrker. Konsekvensen er et enda nyere koordinat som virker ganske likt med alle fysiske lover. Einsteins gravitasjonsligninger og $E=mc^2$, kan da ved endringsfaktorens formel inne i denne formelen, en utvidet grad av Lorenz-transformasjonen for tid og hastighet for partikler og masser, der vise oss at lovene og formene og feltavstands-virkninger endrer seg i takt slik den fysiske virkeligheten også endrer seg og virker. Energiene slik stemmer også med kvantefysikken.

Euklids koordinater, linjer for hastigheter, punkt, middelpunkt for objekter og deres bevegelser kan kun regnes ut som middelveier. Arkimedes kan i tillegg beregne mer ut fra liknende middelveier for kuleoverflater og kjegleoverflater, samt hensyn til tetthet og vekt-forskjeller. Leonardo følger opp Arkimedes. Akselerasjoner blir først sammenlignet av Galilei i et todimensjonalt koordinatskjema. Descartes innfører det 3-dimensjonale koordinaten. Alle tar hensyn til tiden t .

Slik sett er Descartes ett 4-dimensjonalt koordinat som kan beregne flere krefters innvirkning, flere bevegelsesmengder som berører hverandre og som Newton benytter akselerasjons-forskjeller, styrke og vekt-forskjeller i, og kan beregne massetiltrekninger mellom legemer og finne en konstant tiltrekningsfaktor for i forhold til to massers gravitasjon. Med Gauss koordinatsystem vises forhold mellom trykkområder i tabeller med forholdstall for trykk.

Slike kan beregnes fra gitte punkter eller avstander mellom slike, og med differensial-beregninger. Tilnærminger. Igjen så er det middelverdier for hastighet og styrke som gjengis. Temperatur gir også ofte faste endringsmønstre i mange tilfeller hos masser. Med Lorenz beregninger finner vi ut at massenes byggesteiner endrer form med hastigheten i romslig forstand. Legemer ser ut til å bli mer flattrykke i bevegelses-retningen. Det gir et spøkelses-virkende bilde av hva som kan skje med former fra de minste til de største byggesteiner, og gir samtidig en indikasjon på hvorfor store legemer kan være flattrykke ved polene sammenlignet med ekvator-områdene, men her kommer de videre forklaringer først med Einsteins feltligninger og relativitetsteorier for masser og deres hastigheter.

Hvorfor rommet, romtiden virkelig endrer seg slik og balanserer spredte energier med hverandre er ikke avklart med dette. De lokale forholdene, også videre ut i det store universet virker til å være likedan. Men en mengde nye data om masseenergi og opptreden hos planeter og galakser i forhold til hastigheter som lyshastighet markerer større energi-drift enn den som våre feltteorier klarer å hamle opp med. Vi kan ikke forklare galaksers ekspansjonshastighet med slike store masser opp mot lyshastigheten med dagens formler fordi det overgår alle kjente energistørrelser.

Euklids, Galileis, Gaussiske koordinater, Lorenz-transformasjonen, et tids- og hastighets-avhengig koordinat, og til slutt Einsteins relative interaktive romtid-koordinat mellom energier og masser er illustrert i skjema over koordinater.

Forklaring til koordinatskjemaene:

Ingen er gale ut fra omstendighetene, kun i forholdene til sammenlignings-egenskapene for ulike holdbarhets-kriterier, teoretisk og praktisk logisk virksomhet. Fysisk og bevisst samspill. Det gale kan være den eneste mulige opprettholdelses-funksjonen i et gitt tilfelle. Og som ikke slår seg av ved «faren over». Fysisk, psykisk, bevisst feilfunksjon er virkelig omstendighets-funksjon.

Bevis: Energimatrissene som bevis!

Kryss-bevis Differensialfunksjon-energimatrissen, energimatrise-/koordinater-fysikken. Lover.

Det spesielle logiske beviset. Den minste forskjells-beviset og hvilken som helst annen sammenlignbar lik forskjell. De fysiske lover, formler, energier er differensialkraften. Da må det bevises at alle fysiske lover, formler og energier oppstår fra denne differensial-kraften som samtidige og proporsjonale forhold som stemmer overens, og med de lovforhold vi har funnet. Det er enkelt. Fra og med vekst, virke-funksjon, til og med lov-til-svarende proporsjoner i de forskjellige energiene. Dette er de nye bevis som kommer frem fra v-formen jeg oppdaget i utskiftningene.

Den ene hastighets-tettheten, lik hastighets-størrelse, fortetter seg og sprer seg ut, som bestemte likedanne bevegelsesvolum, samlet tetthet, styrkemengde, energi: proporsjonalt med akselerasjons-proporsjonene som = gravitasjons-proporsjonene, som = magnetisme-proporsjonene som = elektriske felt-proporsjoner, = elektromagnetiske proporsjonene, = effekt-proporsjonene, = treghets-proporsjonene, = tidsforsinkelses-proporsjonene, = friksjons- og kollisjons-proporsjonene, = spennings-trykk-endrings-proporsjonene, = kjemiske energi-proporsjoner, = motstands-proporsjonene = strømnings-hastighets-proporsjonenes effekt, = ohmske proporsjoner: Disse er allikevel slik at i hver sirkelbane vi tegner utover fra kildesentra hvor som helst i forhold til et slik utvekslings-punkt, sirkel, eller ved dobling eller halvering av avstand, mellom rette og kolliderende bevegelsesmasser, så er energien i hver sirkel den samme. Energien er konstant fordelt. Også summen av drifts-potensialet, bevegelsespotensialet, bevegelses-energien.

Dette viser at det er samme energi-bevegelse, tetthet, volum, i feltet som danner utskiftningene. Denne energien forholder seg proporsjonalt til gravitasjonstrykk-feltenergien i rommet. V-formen viser feltstyrke-forskjell mellom de ulike avstander fra partikler, atomer, elektriske ledninger, magnetiske feltobjekter, og kryssningen mellom rettere eller balanserte felt og energi-bevegelser mellom felter som krysser hverandres bevegelsesretninger med den styrken de i utgangs-punktet har. Denne kryssningen skaper de proporsjoner som vi finner igjen ved hjelp av gaussiske mønstre og gjennom Lorenz-transformasjonene, det at energiene krysser hverandres feltstyrker.

Differensialkraftens modell for partikkeldannelse viser da hvordan enkle og samlede felter og massers energi er i overenstemmelse med dette. V-formen har som utgangspunkt at det virkelig er drift i energiene, bevegelsesmengder, bevegelsesmasser, og at det kun er en og samme grunnhastighet, bevegelsesmengde, drivkraft-energi i den totale mengde punkt og kontinuitets-rom.

Det er bare når hastigheten inn og ut er lik mengde, lik tetthet i hvert sirkulasjonsområde innover om de samles i ett likedant volum, og med lik hastighet som ikke varierer at alle effektene stemmer overens med hverandre proporsjonalt og som at det da stemmer med at energien er konstant, og er vilkåret for at $E=mc^2$ stemmer med en konstant trykkhastighet som masse-effektens absolutte energi der massen og c settes til den absolutte bremse-energi, kollisjonsenergi, der hele massen utveksles tenkt som i lysenergi.

Med andre ord betyr det at c -energien, bevegelses-energien i volumet utløses ved hastigheten c . Uten at det er bevegelse, bare ett stivt trykk, så ville ikke effekten, energien, drevet noe frem som frastøtende eller tiltrekkende. Den bevegelse, den styrke, er der som forskjells-egenskap. Den ville ellers ikke hatt noen grunn til å influere et annet objekt.

Det må skje en virkning, en overføring, transformasjon, som danner en utskiftning i objektene som tilsvarer tettheten til strømnings-retningen hvert sted under flyttet som objektet, massen gjør utskiftning med. Ellers hadde objektene hatt lik hastighet hele tiden og gitt samme effekt hele tiden.

Differensialkraften er også slik at den er en forskjell som blir forskjell fra seg som at bevegelse og utstrekning hjelper hverandre som samme funksjon, en felles differensialfunksjon for rombevegelse, og som rombevegelses-vekst, en ekspansjonsfunksjon med samme volum og hastighet. Denne er aktivt virkende på grunn av dette, slik funksjon, men denne vil ved uendelig utstrekning ikke kunne vokse mer og må virke videre inne i samme funksjon som et stedlig eller overalt-virkende vekst til trykk-økning, inntil det er ett totalt trykk, altså at vekstfunksjonen som utvokst danner et bevegelses-utstrekning-ekspansjons-trykk som samtidig som en total forskjell, er en forskjell fra seg, altså fortsatt driftsfunksjonen i seg, og gir sirkulasjons-utskiftningene.

Dette gir rom og bevegelse, som blir en forskjell fra seg som bevegelse-volum-vekst, men da den skal være total forskjell må enhver posisjon flytte seg, og dette går ikke i en sammenhengende funksjon uten at årsak-virkning av samme funksjon flytter seg likt, bevegelse i samme strømnings, og dette er en av faktorene i ekspansjonen til samme differensialfunksjon og at den utveksler balansert og likeverdig som utveklings-strømnings. Utvekslinger som krysser hverandre gir partikkel-utvekslingene, altså danner kvoten partikler og bestemmer deres styrke og størrelse.

Dette betyr at det ikke bare er bevegelse som vekst som en sammenhengende driftsstrømning, vekst, men også som absolutt trykk hvert sted, ekspansjonstrykket, samtidig at hele feltet slik må skifte posisjon om det er samme funksjon som ligger til grunn for både bevegelses-differensialen og utstrekning-differensialen. Differensialfunksjonen kan ikke slette sin utstrekning-differensial eller bevegelses-differensial, altså hastighets- og tids-differensial, og derfor må like mengder driftsvolum, volumenergi, skiftes ut i lik mengde motgående retninger, eller balanserte utskiftnings-mengder tetthets-volum av energi.

Det er en total forskjell, forskjell som blir forskjell fra seg, som gir en bevegelig vekstfunksjonell rom-tid, som har et indre ekspansjonstrykk, styrke, som utveksler som relative former og hastigheter. Det er en tetthet, en styrke, ett og same volum og en absolutt hastighet. 0-punkt er når driften av objektet er tilnærmet lik driftshastigheten i feltet fordi da øker den indre energien til maksimalt. Det er da en ro som betyr at det ikke kan være påvirket stort av andre energier.

Den store energi-matrisen er en oversikt over hvert av de fysiske forskningsområder som tar seg av energi-fordelinger og hastigheter hos disse og funnene av likevekt balansert i alle disse systemene, og som i kvantefysikken, partikkelfysikken fremdeles stemmer overens med at $E=mc^2$.

At vi på partikkelnivå, kvantenivå, kan operere med at disse holder mange rettere bevegelser og likedan ved spaltninger i partikler, eller absorpsjon av partikler som ankommer slik at rettere bevegelser absorberes eller avgis ved stasjonære partikler innenfor atomene eller som partikkelenergi, kvark-energi, gjør at vi kan benytte den singulære modellen, det vil si den spesielle relativitetsteorien og Lorentz formel for enkeltpartiklers endring i form, energi og størrelse.

Men for utveksling mellom partikler som balanserer feltenergi med hverandre og videre større masse-samlings, vil fordelingen med feltrommet rundt alle disse gjøre at feltrommet rundt og partikler og masser som møtes endre hele strukturen ved å endre energimengdens fordeling mellom hverandre og til feltene rundt disse.

Konsekvensen er at vi må benytte den generelle relativitetsteorien. Utskiftningsbalansen mellom objekter og feltrommet fordeler seg proporsjonalt og følger fremdeles at $E=mc^2$, og derfor vil gravitasjonsrommet og de elektromagnetiske effekter fordele seg på proporsjonal måte, men som endrer partikler og energi-massen i tyngde og volum, og kompenserer dette med feltrommet rundt.

Denne utskiftningsbindingen gjelder samtidig som graden sterk kjernekraft og som årsaken til at masser som nøytronmengder eller sorte hull som samles i større mengder avtar i vekt og størrelse i forhold til opprinnelig massesamling, men fremdeles proporsjonalt mellom felt-rom-energien og objekt-energien. Det betyr bare at gravitasjons-strømmen rundt objektene har blitt tykkere, tettere og overtar energien som virker minkende i objektene. Styrken i feltrommet har økt. Og da øker også styrken i den sterke kjerne-kraft-bindingen proporsjonalt med dette. Om vi derimot befinner oss samme sted og forsøker ut fra balansen ellers i samme området og sammenligne den sterke kjernekraften med omgivelsene finner vi antageligvis kun de samme proporsjoner vi alt kjenner, selv om den generelle energibindingen har økt. Økningen må måles mellom forholdet før og etter sammensmeltning eller spaltning. Årsak til gravitasjons-bølgen.

Den utskiftningen er proporsjonal og gjør at en kan bergende en mengde forhold mellom nøytronmengder, partikelmengder og sorte hulls oppløsninger eller samlinger. De følger samme effektlovene. Det er kun symmetrien som kan hindre en gjennomført spaltning. Om partiklene danner en større omløpsgate for feltutskiftningene gjennom alle objekter som er tilstede så vil dette føre til at bevegelses-driften i bindingen overgår de alminnelige spaltningforsøkene fra enkeltpartikkel-energi som skal skytes inn i denne massen.

Dette er årsaken til at enkelte mengder nøytroner i isotoper eller i enkelte grunnstoffer øker spaltningenergien eller blir stabile mot fusjon, fisjon, eller opprettholder et jevnt energinivå, stabile isotoper eller nøytronstjerner, lite mottakelig for endringer. Det samme er årsak til at pulsarer opprettholder massen da balansen kompenseres gjennom en symmetrisk fordeling av feltenergi. Masse-energifordelingen i rommet rundt, galakse-energien, er med i samme prosess som gir slike pulsarer et likevekts-punkt for gravitasjonsrotasjon.

Den store energimatrisen viser at like-ense energier som kan transformeres over i nye energitilstander med likedanne likevekt i utvekslingsprosesser, gjennom lys eller temperatur-energi, også viser at det er ekvivalens mellom alle de forskjellige energi-områdene og der de gitte formlene viser samme feltenergiendrings-proporsjoner som det differensialkraften og den oppdagede v-modellen forteller om utskiftninger mellom rette, loddrette, krummende, sirkulerende utskiftninger som energi-mengder i differensialkraften. Poenget er aller mest at disse lovene viser at forskerne har funnet samme balanse uten å forstå hvorfor. Men i differensialkraftens funksjon så er ekvivalensen i energiene, og balanseforholdene forklart, gitt, og funksjonell årsak funnet.

Den funksjonelle årsak, drivenergi, rombevegelsesfaktor, objekt-dannelse, balansen, er alt forklart og gir de samme energifordelinger som det den store energi-matrisen til forskerne viser, og gir de samme fysiske formler eller proporsjoner.

Både antipartikler og ladede partikler, det vil si gravitasjonskraft og elektromagnetiske virkninger sterk kjernekraft og tilsvarende energier hos antipartikler, antigravitasjon, og kvark-energi, har likedanne energier som øker eller synker i takt med drifts-strømmen de dannes i. Om et partikkel går med eller mot drifts-strømmen setter vilkåret for om feltstrømmen blir graviterende innover eller utover, likedan som at det samme skjer i lokal balanse for elektromagnetiske funksjoner, årsaken til at slike mindre masseladninger ikke klarer å forlate det lokale området de dannes i som en midlere lokal balanseforskjell.

Selektive funksjoner med partikler betyr at spaltninger, absorpsjon og emitterte energier oppstår fordi det er lokale mengder avsetningsforhold rundt disse i form av andre masseobjekter de kan danne balanse med, eller at det alt er gitt balanseforhold over større strekninger som kan kompensere hverandre. Alle logiske varianter kan dannes gjennom avstand og styrkefordeling mellom partikler slik, og dette gir den selektive evnen, logikken til kombinatorikk i det fysiske landskapet.

Den spesielle relativitetsteori, sett som at vi behandler gitte enkeltpartiklers energi, og den endringen vi kan beregne for bestemte skall eller absorpsjon av energi og masse, eller spaltning og utsendelse av slike energimengder og differensen i masseenergi, vil for et enkelt skall elektroner, ett elektronhopp, en spaltning av en atomkjerne, alle enkle operasjoner og gitte forhold-energi-tall kunne holde for at forholdet mellom enkeltpartikkelenergi kan beregnes. Rettere bevegelser innenfor likedannede objekt-energi, og i korte hopp nær lyshastigheten, eller at den totale energimengden ikke endres, gjør at den spesielle relativitetsteorien kan holde for kvantefysikken selv om det er helt fullkomment å benytte den generelle relativitetsteorien på det samme.

Når Hawking klarer å føre den generelle relativitetsteorien inn i det større kosmiske perspektiv for partikler og galakser, så er mye av dette alt gitt i gravitasjonsfeltligningene til Einstein og hans beregninger av masseenergi og sorte hull ut fra energiformelen at $E=mc^2$. Hawkings oppgave er ut fra alle nye data å vise at disse feltenergiene er i overensstemmelse med hverandre fremdeles over store avstander. At mengden fordeling av gravitasjon og elektro-magnetiske energi-transporter, samlet tilsvarer $E=mc^2$, selv om vi har oppdaget flere sorte hull, og gravitasjonsmengder som målt viser at det må være slike hull der.

Hawking må ha kunnet beregne, ha formeloppsettet og forhold til partikkelmasse og energifeltet rundt disse, og formeloppsettet for det sorte hullet slik Einstein beskriver dette for å få en god dekning av galakser og deres drift. Retningsenergi tilsvarer at mot-drift oppstår som antigraviterende effekt, og Hawkings-strålingen vil slik kunne omfatte både antipartikler og omvandling til alminnelige partikler ut fra slike store gravitasjonsmasser.

Når energi-proporsjoner ut fra beregninger viser at både masseenergi, feltenergi og gravitasjons-energi følger en endring som viser proporsjonal styrke med at $E=mc^2$, og at det gjelder både for kvantenergiene og for de store galaksene med sorte hull inkludert, så viser han at den generelle relativitetsteorien og energifordelingene er i overensstemmelse med dette, og at dette også gjelder ut fra Einsteins gravitasjonsligninger som må forholde seg til de nye retninger og objekter som oppdages, eventuelle avvik.

At vi kan ikke bestemme formen med sikkerhet ut fra formlene, men vi kan finne energifordelingene. Det viser Hawkings oppdagelser. Hva som er verre er selvsagt at ekvivalensen ikke står i samsvar med driftshastigheten til massene i universet. Dette balanserer ikke. Men denne balansen forklarer altså differensial-funksjons-kraften.

Etter å ha lært seg formlene til Einstein, Dirac, og beregningene for sorte hull, nøytronmasser, så har også Hawking gjort det samme som Einstein. Forsøk, eksperimenter, tilnærings-beregninger for tilpasning mellom disse formlene og de proporsjonale forholdene som kommer til uttrykk ved forskning og nye data for drift i det kosmiske rommet og deres masser og energier. Når Hawking får dette til å stemme, at da skal det være en masse, en gravitasjon, eller et sort hull med tilsvarende riktig størrelse i en galakses sentrum, og dette samtidig stemmer med strålings-energien som avgis rundt slike områder så kan dette regnes som verifisert og at den generelle relativitetsteori dermed stemmer for forholdene mellom objekter, masser og masser som opptrer som sorte hull. Både Einstein og Hawking kjenner da til hvilke energier, frekvenser, og omliggende objekters driftsregnskap slik.

Vi har nettopp oppdaget graden sammentrekning av masse-størrelse som har skjedd ved to sorte hull som smelter sammen, og hvilken mengde dette avgir som gravitasjonsbølger, og likedan 1 år senere to nøytronstjerners kollisjon, sammensmeltning, der både gravitasjonsbølger og lysbølger nådde oss likt, hvilke verifiserte at gravitasjons-enderinger og lysbølger har samme forplantnings-hastighet over en avstand av millioner av lysår.

Det er et ganske sikkert likhets-mål mellom de to felteffektene trykkbølgehastighet. Når samme gravitasjonsberegninger og elektromagnetiske beregninger i samsvar med at $E=mc^2$, stemmer overens i partikkel og kvantefysikken, for kvark-energi og polariteter, som det gjør for store galakser og sorte hull, gravitasjonsbølger og lys, så kan vi være ganske sikre på ekvivalensen, balansen i energier, at beregningene er riktige.

Det er balansefordelingene mellom galakser og deres driftshastigheter, samt manko i en tenkt motkraft som skaper det store avviket i hvilken energistørrelsesorden som skal til for hele driften i alt dette som er det store spørsmålet. Balansen og retningene, samt hastigheten overgår den normale beregning av energi helt enormt. Hvordan skulle galakser som beveger seg med lysets hastighet med ufattelig massetyngde kunne snurre seg rundt sin egen akse.

Denne driftsenergien kan ikke sammenlignes med våre normale beregninger, og heller ikke retningsfordelingene tross innbyrdes ekvivalens, utskiftning av energier. Utskiftning betyr her det samme som alle typer transformasjons-energi og deres omvandling mellom hverandre.

I den generelle fysikken så deles feltenergiene opp etter feltmønstrenes styrke og retning symmetri, energityper, og Einstein, Hawking, fysikernes mål er å finne en endelig formel som beskriver omgjøringprosessen fullt som en enhetsfelt-teori. I differensialkraften har utskiftningsfeltene og deres forskjellige symmetrier ingen adskillelse, og er derfor ikke bare en enhetsfelteori men inneholder sin egen balanserte motkraft-feltdrift samtidig.

Differensialkraften danner vilkårene for alle typer romfelt-utskiftninger, objekter og felt med deres logiske egenskaper.

V-formen, oppdagelsen av utskiftningen mellom rette bevegelser og kolliderende bevegelser som balanseres gjennom sirkulasjons-utskiftninger, virvler eller kule-former i rom, og med krumning mellom rette bevegelser og sirkulasjonsbalansen og mellom sirkulasjonsbalansen og rette bevegelsesretninger igjen, blir de gaussiske krumninger, koordinater, og grunnlag for Lorenz-transformasjonen og tidsforskyvningen her, samt den kompenserende utskiftningen av Lorenz-transformasjoner mellom objekt-felter både i kvante-fysikkens forstand og som generelle relativitets-forhold for summen av feltligninger i rom lik de eisnteinske feltligninger og forholdet mellom energi og masse ganger kvadratet av lyshastigheten.

Den indre energien er like stor som den rettete energi-retningen pr volum stasjonært eller som endring av posisjon. Ved bevegelsen taper posisjons-energien seg tilsvarende som bevegelses-energien øker. Dette gir tids- og treghets-forskjellen. Det vil si forholdet mellom lysenergi og masse, likt fordelt, slik at $E=mc^2$ fortsatt. Utskiftninger i forhold til gravitasjonen endrer dette, men kun som økning i gravitasjonsfeltrykkets energi som kompenserer tregheten. Masseenergien til objektet. På avstand vil energisummen oppfattes under ett som samme energi totalt.

V-formen, eksemplet som settes inn som matrise ved alle energikilder, ledninger, feltvirkninger, forholdet mellom kraftkilder og feltretninger, viser samme proporsjoner alltid uansett hvilke energiområder vi forsker i, og er tilsvarende i data som det den store energimatrisen viser.

Jeg legger til grunn at sammenligningene som er gjort mellom energier og likevekt i den store energimatrisens fysiske fagområder, feltenergier, og deres ekvivalens sammenlignet gjennom en gitt lysenergifrekvens som en viktig måleverdi som viser likheten mellom energistyrkene i alle disse, og som er en viktig sammenlignende transformasjons-sammenligning som alle har felles som ett bevis for at energi-forståelsen og forholdene er forstått, og samtidig at denne store energimatrisen også viser at differensialkraftens konklusjoner stemmer, er riktig.

Videre legger jeg ved oppdagelsen av v-formen, utskiftningsforholdene ved rette bevegelser, kolliderende bevegelser og de krumningsmønstre som dannes mellom disse ved utsirkulasjon-balansen liknende gaussiske mønstre og der tidsforsinkelse og gaussiske krumninger er årsak til sammentreknings i den retningen treghetsobjekter går i eller øker farte i, og tidsforsinkelser her har samme proporsjonale forhold som de vi ser i den store energimatrisen og ved Lorenz, Einsteins, transformasjonsligninger.

Den prosenten som utskiftes gjennom to eller flere objekter av utskiftningsligninger er også det som tilsvarer G mellom objekter, en halvering av samme gravitasjon-retningsmotstand mellom objektene slik at økning akselerasjon 2 G er grunnet ved halvering av motstand av G i rommet mellom objektene fordi deres skyggegravitasjoner utskiftes med hverandre. Det dannes en trinseformet utskiftning mellom objektene slik at nærheten tett inntil øker G som blir omvandlet til den sterke kjernekraft, høyt trinseoppspinn. Av slik trinsevirkosomhet kan det dannes høyere utskiftningssymmetri mellom partikler og masser, likt med nøytronmassetap og sorte hulls massetap, der feltsummen rundt disse kompenserer det tapte.

Alle grunnstofflignende forhold som fordeling av elektroner og overflatens sammentrekning og spenningssegenskaper stemmer overens for atomer og molekyler, og større masser og også for fordelingen av elektromagnetiske og gravitasjonsfeltenergier der vi kan ta et nøytron som spaltes i ett elektron og proton, og med at nøytronet antas som en balansert trykkpartikkel i rommet der elektronet og protonet er mankofordelinger som kompenserer trykkbalansen gjennom bevegelseshastighet eller gjennom avstand av sirkulasjon om hverandre.

Ytterligere energi-avlevering, mottak gjennom partikkelvandring er også balansekompensasjon slik. Da fordelingen stemmer overens med feltmengde-energi som skal fordeles mellom hverandre og i avstand fra disse samlede kildefordelinger, så er de grunn til å tro at differensial-kraften er leverandør av partikkelenergiene. Jeg tar da denne v-formen som bevis av samme klasse som den store energi-matrisene er en bevisføring for. Likedan er differensialkraftens funksjon en bevisføring for akkurat samme dannelse av de samme relative romtidfeltrykk-bevegelsesformasjoner som vi kan kalle feltenergier eller bevegelsesenergi.

Antipartikler tilsvarer noe av den kalde strålingen som Curie oppdaget rundt 1900, og datteren til Curie fikk Nobelprisen ca. 1934-36 for oppdagelsen av dette som positroner, de første antigravitasjonspartikler som samsvarte med Diracs kvantefysiske beregninger av størrelsesorden sammenlignbart med størrelsen til alminnelige partikler, bare med motsatte spinn og gravitasjonsretning. Dobbeltpartikler kan også dannes fra kollisjoner, eller fra møte mellom partikler som ikke frigjøres til rom-drift da balansen ikke tilsier at dannelsen kan unnslipe rotasjonsposisjonen i driften mellom felt, der dette med partikkelmøte kan oppheve partiklene, utligne feltretningen, eller frigjøre det som dobbeltpartikler.

Levetiden er kort fordi det har dobbelt romtrykk sammenlignet med nøytroner. Bare spesielle energibaner kan transportere slike langt som høyenergipartikler. Differensialkraften har **grunn-trykket** balansert ferdig overalt slik at det kun er utskiftningstrykkforskjellene som gir de driftige partikler. Energibanene er alt lagt for at både balanserte parr-partikler med lang avstand i mellom disse som reagerer balansert når de utløses, og de friere selektive partikler som danner logiske forbindelseskombinasjoner fordi de har stor mulighet i et trykk som virker som et flytende aggregat-feltrom.

Alle logiske balanse-kombinasjoner er tillat så langt det ikke forstyrrer tilstøtende feltrommets energi som berører det feltet som partiklene opererer i, slik at det kjente kosmiske rommet har store kombinasjons-muligheter. Men banene er også bestemt av utskiftningsfeltene rundt det synlige kosmiske feltet, og banene indikerer masse-mengder, energioppbygninger, som finnes i de omliggende felt og fordelingen av disse. Driften mellom felt gjennom vårt felt gir kryssende feltbrenninger som setter standarden for mengden og fordelingen av partikler i utgangspunktet.

I først omgang er det den store enerimatrixens sammenligningsgrunnlag og forskernes egen bevisføring til de forskjellige felt som indikator på differensialkraftens eksistens og funksjon, og v-formens tilsvarende fysiske lov-dannelse og partikkeldannelser som med energiekvivalensen sin viser det samme som er grunnlaget og som legges til bevis-grunn for at differensialkraftens matrise stemmer overens med romtiden og de fysiske lover som er gyldig fremleggelse her.

I og med at det er en funksjon som balanserer helheten som endrer mønsteret sitt i de uendelige ut fra balanse-tilstandens målestokk, slik at det slett ikke er noen faste fysiske lover i den forstand, kun at de virker balansert som like mot-vektige virkninger, og det kan vi benytte som veiledning som lover, oppskrifter for forskjellige tidvis gitte situasjoner. Blant annet at utvekslinger inne i ett sterkt trykkfelt danner kvadrat og kvadrat-rot i effekt ved de kjente halveringer og doblinger i avstander fra styrkesentrene, og de gaussiske variasjoner som balanser mellom rette romstyrkeretninger og kolliderende feltretninger, liknende forholdet som skal utjevnes balansert mellom den vannrette og loddrette bevegelsesretning, og som har sirkulasjonen, sirkel og kule-form som mest absolutte utvekslingsformer: Danner virvler og kule-virvler.

Differensialkraftens fremleggesform har blitt til uten så meget som en formel eller tidligere fysisk metode som grunnlag for modellen, og ut fra gitte verdier er heller ikke formler grunnlag for forståelsen av romnaturen, bevegelsesnaturen, tidsnaturen og formasjons-egenskapene til differensialkraften. Kun etter at funnene er gjort er sammenligningsgrunnlagene sjekket ut og viser seg i overenstemmelse med den fysiske verdens årsak-virknings-forhold og lovene i overenstemmelse med formasjonen til differensialkraften.

Hverken fjerdegradsligninger eller gravitasjon-sakselerasjonskonstanten ved hav-overflaten, eller at $U=RI$, eller oktett-regelen for kjemiske bindinger har gitt den ringeste pekepinn om hvordan felt-styrke-driften oppfører seg på basisgrunnlag og i oppførsel. Alt er utledet selv, og lov-formasjoner kom frem helt til slutt av seg selv ved sammenligninger av slik drift som differensialkraften logisk ville skape og balanseforholdene her, en balanse andre teorier mangler.

En eneste logisk funksjon som alene får frem romtiden, forklarer utstrekning og bevegelse og deres sammenheng, utvekslingene, absolutt trykk, og lov-formasjoner, slik at fysiske forhold kan forstås fra grunnen av, kan ikke være så aller verst å forholde seg til. Samme funksjon gir også alle logiske satser og sammenlignings-grunnlag for alle egenskaper, bevissthet.

Til Differensial-matrise 1

Enhver bevegelsesretning som har sin balanserte, rettere bevegelsesbane må forstås som en rett bevegelseslinje: Tilnærmet. Da gjelder dette også for balanse-retningene slik som loddrett inn og ut av feltområder, eller når slike rettlinjede bevegelses-volum møtes. Kollisjons-retninger, eller sideveis trykk, med kompromiss i balanse-bevegelsen, som vi kaller krumning. Krumningen må danne utvekslings-sirkulasjoner rundt seg som vi kaller turbulens, som er forplantnings-virvler og forplantnings-spiraler. Der hoved-bevegelses-linjene ikke kan skape videre kompromiss i bevegelses-volum-summene, vil det skje en fullstendig utveksling som virvel eller kule-form som et bevegelig forplantnings-trykk.

Forplantningen fra virveltrykk vil i stor nok mengde, lagtykkelse, danne kule-former, kule-virvler. Det er de samme bevegelses-volum-linjene som kommer sammen og danner kule-formasjonene som et felles bevegelsesløp, slik som i virvelen, kule-formen, men like bevegelses-volum-sommer må balansere med dette, og dermed vil like mengder og ulike mengder inn og ut fordeles ut fra bevegelsesretningstrykket fra rommet rundt objektene. Slik sett kan vi se den loddrette, kule-virvelen, og hastighetsløkken, og den utgående strømmingen som en og samme retnings-linje som bøyer av, og danner en formasjon. Men balansegangen i fordeling av trykk i forhold til trykk-retninger vil oftest gi forskjell på inn og utgang i kulevirvler. Det betyr at strømnings-tettheten kan fordele seg, spre seg ut, ut fra omliggende trykk.

Denne spredningseffekten er en balansetilpasning mellom inngående og utgående retning og trykkstyrken til omliggende romtrykks retning som vil være en trykkforskjell tilsvarende bevegelsesforskjellen til objektets bevegelsesmengde, trykk og romtrykks bevegelsesretning. Den ene retningen krever mer feltlinjer inn eller ut etter hvilken retning trykkrommet har i forhold til dette.

Det jeg kaller en absolutt utveksling mellom rette, men kolliderende volumbevegelser, altså utstrekings-vekst-bevegelsen sett som et ekspansjons-trykk-bevegelses-volum, og som fremdeles må bevege seg som utveksling, er når det dannes en virvel, sirkel, eller en virvel-utveksling alle veier i rommet, en kule-form, fordi dette er en absolutt forskjell mellom en absolutt rett bevegelse og den kolliderende, altså vannrett og loddrett, som balansert gir en nøyaktig sirkel eller kule. Et forplantningstrykk er selvsagt en utvekslings-sirkulasjon.

Energibalansen i trykkrommet forteller oss at en samlet mengde energi, drivkraft, styrke, opprettholdes i rommet, og gir ved utveksling feltformasjoner bevegelsen vi kaller retninger, eller den fysiske årsak og virkning, men ikke før formasjoner dannes. Formasjonen og retnings-bevegelsen er samme prosess. Det forteller oss at differensial-kraftens differensierende differensial-funksjon, forskjellen som blir forskjell fra seg, er konstant, at grunn-funksjonen opprettholder et konstant trykk, en konstant likedan funksjon, en konstant bevegelsesmengde for utstrekings-differensialen. Om det ikke aktivt blir produsert en slik likedan mengde, opprettholdelse av trykket, så ville heller ikke energien vært konstant.

Det vi kaller bevegelses-energi eller bevegelses-energi-formasjoner er forskjellen mellom formasjons-størrelsene. Vi har erkjent at det er driftsfunksjon tilstede, som gir bevegelses-energi-formasjoner, og derfor kaller vi direkte de sammenligningsbare bevegelsesformasjoner for bevegelses-energi. Men vi kan også kalle de for trykk-felt-formasjoner med likedanne forhold mellom trykkene, eller om vi vil spenningene. Alle disse viser med forskjell i tetthet på bevegelses-volumet det vi kaller styrken, arbeid, kraft. Ideen kommer av forskjellen mellom hva som kan løftes, forflyttes, ha trekk eller skyv-kraft. Energien er der før formegenskap og retningsbevegelse.

Når vi snakker om entropi, og interaksjons-mengde hos partikler, så er dette for at mengden som løser seg opp eller kommer sammen danner lukkede eller åpne selektive strukturer, altså kaos og kosmos-strukturer, isolerte og frie utvekslings-områder i forhold til de enkelte partiklers strukturer. Disse blir bevegelses- og energi-balansert. De frie partikler har større kombinasjonsvalg enn de som fester seg sammen. Men dette harmonerer også bare med styrke-avstandene som er balansegrunnlag. Om og i hvilke tilfeller entropien skjer oppbyggende, nedbyggende, og i hvilken prosess dette måles eller om det er et helt kosmisk regnskap gir forskjeller i regnskapet.

Strukturen er allikevel balansert, men lokalt er dette av betydning for oss, men ikke for energi-mengden. Det er mer snakk om hva vi kan forvente oss av endringen i strukturlandskapet. Det er viktig for oss. At alle områder med større mengder frie partikler øker variasjonsmulighetene mellom objektene, og om dette øker den partikulære aktiviteten, så er igjen dette viktig for vår prognose for vårt lokale eller kosmiske miljø, forutsigbarhet, men ikke noe annet enn normalt. Altså energi-balansert. Entropi, bevegelse-formasjon, er noe som varierer over tid hva balansen i entropien betyr. Det er ikke tids-isolert. Det er nettopp tidens utstrekning, samtidsrelative bevegelsestrykk-forhold som er i endring. Et slikt regnskap må balanseres ut. At noe bygger seg opp og så nedbrytes, og i hvilket tempo noe samler seg, eller splittes opp, er også en gjennomsnitt-balanse. Men dette kommer an på hvor i tidsbevegelses-prosessen til formasjonsutvekslingene vi er.

Der den indre entropi saktner, øker den ytre entropi, og der den ytre entropi saktner, der øker den indre entropien. Dette gjelder både partikler og store kosmiske masser. Se implosjoner og eksplosjoner, sorte hull som kan føde galakser. Ellers det samme med kvanteforhold, eller partikkelenergiene og hva et område for tiden mottar eller avgir av partikler. Om et distrikt, kosmisk område ekspanderer, er balansert til et roligere området eller imploderer, trekker seg sammen, så har dette betydning for entropiens felttetthet, og det lokale områdets byggestruktur, landskap, partikkel-aktive retning som økende eller synkende tempo, eller transformasjons-hastigheter.

Veiledende for lokalmiljøet, men ellers energi-balanse som sum av bevegelsesenergi. Om flere større mengder masser øker i et distrikt ut fra feltformasjonsstilpasninger, så betyr bare dette at romtrykket og objektene balanserer hverandres styrker slik at energi-regnskapet stemmer som bevegessummer, og proporsjonen har endret seg så lite at det neppe er målbart som annet enn den økende mengde masse.

Det som endrer seg er fremdeles feltlinjeformasjonen og forholdet til andre feltformasjoner i det lokale mål-området. Det er viktig for oss. Men det endrer ikke de grunnfunksjonelle balanseforholdene og drivkraft-energiens funksjon. Det øker eller minsker det lokale gravitasjons-turbulens-trykkets tetthet, eller reduserer trykket.

Vi kommer ikke stort videre enn den videre forskning på partikkel-konstellasjoner og ut-veksling mellom de samme energier. Men vi kan komme videre med gravitasjons-trykkets størrelse og dermed få en mer tilpasset trykkfaktor som gir så tynn fordeling av partikler med deres størrelse, fordi dette ligger allerede i utvekslingsforholdet og størrelsen, slik at det relative gravitasjons-balanse-trykket og partiklene kan vi finne proporsjonen til.

Gravitasjonstrykket som et gjennomsnitt i rommet mener jeg er 1 kvintillion ganger høyere enn feltlinje-tettheten til partiklene, derfor så små og sum fordelte partikler. Trykket er så høyt at massevolumet er flytende og slik sammenhengende uten formasjonsgrenser slik partiklene har, og virker som fritt rom der partiklene kan forplante seg ut fra energi-bevegelses-mengder i forhold til trykk-rommets motstand, og til hvilken partikkel-formasjon; slik som forskjellen lystrykkpartikler og kuleformede graviterende trykk-partikler har.

Det vil være forskjell på gravitasjons-trykk-energien totalt for gravitasjons-massen som er i bevegelse, og energien som er i drift på kryss og tvers i den bevegelige gravitasjons-massen, og som gir utslag for mengdene som skal balanseres som partikler, og den siste har vi stor mulighet til å finne proporsjonalitetstrykket mellom. Men da skal det ikke være umulig å finne det proporsjonale driftstrykket til hele gravitasjons-rom-trykket heller. Et forhold mellom driftsretninger av omliggende felt som er tilstøtende til vårt driftsrom kan indikeres av en mengde saker. Blant annet hvor det er tettere og tynner masser i rommet, og der det virker balansert annerledes enn i områder rundt i samme kosmiske soner, og som forhold mellom kosmiske soner. Alt er relative trykk.

Driftsretninger og polaritet, flattrykning er andre indikasjoner. Flattrykning er ikke bare en balansert gravitasjons-sak. Det er en grunn til at rommet inntar denne gravitasjons-formasjonen. Og det er trykk, tross våre beregninger av energibalanse i gravitasjons-formasjonene. Hva som påvirker utenfra betyr altså at vi må ha en tøyball som forestiller denne, eller en nålepute, og stikke inn nåler for retningene, og begynne å tolke masser og trykkretninger ut fra dette som indikasjon på ytre påvirkning. Balanseforholdet er fremdeles så godt at differensen mellom omliggende felt og oss er liten, men av radikal betydning for våre massedannelsesområders tetthet, baner og balanseforhold. Det foregår en avgjørende trykk-utveksling.

Når vi forventer oss at differensialtrykket skulle være like sterkt overalt, er balansert, at da skulle bevegelsen stoppe, så er trykkfunksjonen, bevegelsen fremdeles til stede. Bevegelsen er der. Det er da ingen annen utvei enn utvekslingen, fordi denne er aktiv. Uten grense som en likedan utstrakt bevegelses-utstrekning-funksjon, så er trykket og tettheten like store, men med bevegelses-effekt, trykkeffekt. Dette virker som et smeltepunkt, temperatur. Bevegelsen er ellers uten motstand.

Det blir balansert utveksling fordi utstrekningen og bevegelsen er i samme funksjon, de er like lange og like bevegelige i alle like-danne volum-mengder som kan sammenlignes. Kun utvesklings-strømmenes tetthet danner styrke-forskjellene: Hastighetsløkkene som enhver drift-krumning før eller siden må igjennom.

Driftsretninger og balansen mellom disse. Stort sett hvor en vi befinner oss i en sirkulasjon eller i et lengre jevnere felt gir balansen et inntrykk av at vi er i et jevnt felt. Men relasjonene mellom «vi» og det vi forholder oss til av «det», som feltobjekter, vil gi lokale krumnings-formasjoner. Forskjellene i krumninger og utvekslinger vil som selektive formasjoner og bundne formasjoner som felt og feltobjektets frihet i rommet, gi oss aggregat-tilstandene. Det vil si hvor bundne til hastighets-løkke-utskiftningene formasjonene er, og da bindingsutvekslings-forholdet.

Det er også hastighetsløkkene som i driftstrykket danner graden av utvekslingsvei, som trykk og vakuum-partikler og grensen opp og ned mellom virvler og kulevirvler mot den minste og største balanseutveksling mot det gjennomsnittlige gravitasjons-rom-trykket som negative eller positive egenskaper. Altså kun trykkretningene. Trykkretninger er igjen hastighets-betinget gjennom hastighetsløkkene. Grunnbevegelseshastigheten er den samme.

Løkkene bestemmer om det er et rentnings-trykk liknende lys-virvel, eller om trykket kommer fra alle kanter, større trykk, og som da danner kulevirvler som derfor henger som tregere og tidsforsinkende fysiske objekter i rommet. Gravitasjonstrykktettheten rundt partikkelen bestemmer om partikkeltrykket kan trekke seg sammen som et proton eller er så lite tett at den samme manko-effekt, et elektron har plass til så mye gravitasjon på samme plassen hos elektronets tynne energimengde, at elektronet eser ut på grunn av trykkets høyere tetthet.

Uten unnslipningsmulighet til å avsette denne balanseenergien vil den utsprede feltlinje-mengden, energien, tvinges tilbake til sentrum-utvekslingen konstant. Protonet blir litt sammenklemt som en balansemanke, og elektronet blåst opp av romtrykket. Mens bøyningen av feltlinjer hos de tyngre partiklene er nær balansetrykket til rommet slik i gjennomsnittlig størrelses-fordeling, så er elektronet og lysets trykk vekselvirkende i høyere grad med gravitasjonstrykkets styrke og turbulens. Mer påvirkelige av uro i trykket.

Elektromagnetismen er ubalansen inn-balansering både mellom partikler og romtrykket og mellom partiklene og i partiklene som trykkvekslingsgraden og avstandsreguleringen i balansen. Alle bevegelser, utstrekingsbevegelser, volumbevegelser er balansebevegelser.

Alle steder har et ferdig utvokst allerede satt balansetrykk, før utvekslingen. Det gir grunn til en øyeblikkelig balanse mellom to utvekslings-felt, men også felt og objekter. Både Einstein og Bohr må ha rett i typene partikkel-dannelser og pardannelser. En gravitasjonsbølge er et eksempel på et objekts utligning mot omliggende felt. En forstyrrelse i gravitasjonsbalansen mellom partikler gir som regel parr-dannelser når landskaper er godt balansert ellers. Godt balansert og sammen-smeltninger kan skje jevnt inne i for eksempel radioaktive tunge kjerner eller i et aktivt solsystem.

Hawking-strålingen er et eksempel der begge deler må skje. Gravitasjons-rom-trykkets balanse-forhold tvinger frem hva som må fordeles som oppfylling av tetthetsbalansen mellom partikler og romtrykk, og overskudd, underskudd danner partikler og antipartikler. Dette er også samtids-relative årsak-virknings-hastighetslengders tilpasning. Partiklenes indre gravitasjonstrykk som ikke er med i partikkelutvekslingen men danner balansetrykk innenfra i partikkelens sentrums-kule, og dets turbulens, frekvens, burde hatt sin egen store avhandling. Dette har konsekvenser for kvark-forståelsen. Slipp en bølge ned på et kulehav og se hvordan dette fordeler seg. Er trykket innenfra og utenfra stort nok, hva skjer da. På hvilke partikler?

Det er da heller ikke så vanskelig å forstå galakser og eksploderte solers oppbremsing ut i rommet, og deres tilbake-virvling inn mot en balansert plass.

I valget, eller den logiske slutningen av «absolutt Ingenting» og at en eksistens, en virkelighet, uansett hvordan vi oppfatter denne, er til, er værende, som det handler om for oss. Dette kan forstås som en fysisk utstrekings-natur eller bare som en forestilling, men det er sammenliknings-funksjonen som er bevissthetens, og den eventuelle fysisk naturs struktur-tilpasning, som like eller ulike, som kjent, ukjent, gjenkjennelsen, som gir sammenhengen til en mening eller et behov i denne eksistensen.

Absolutt Ingenting der virkelighet og mulighet var fjernet ga oss bare umuligheten: Ingen like og ulike, virkelighet eller mulighet, hverken til væren eller til at noe kunne skje, ingen forskjell, ikke noe fylt eller tomt innhold da det som skulle tømmes eller fylles ikke fantes, ingen årsak og virkning, rom, bevegelse, tid, endring, utstrekning, avstand, retning, punkt, posisjon, sammenhengende kontinuitet. Hverken det kjente eller ukjente, det logiske eller mystiske, realiteten eller drømmen finnes.

Kun forskjellen fra intet ble det mulige: Det som er annerledes et intet, det motsatte av intet, er også den totale forskjellen fra intet. Det kan sammenfalle med at alle dimensjoner, rom, avstander, tomheten har en forskjells-natur, slik himler, verdener og dimensjoner har ved sitt beskrevne innhold av forskjeller, og slik alt som skjer, hender, tid, bevegelse, endring, også er forskjells-funksjons som grunnfunksjon, og som vi kjenner igjen som formenes adskillelse fra hverandre, eller overgangsformer, som stive og foranderlige former, og likedan deres egenskaper som stive eller foranderlige.

Hvert eneste tilfelle sin minste tilstedeværelse har denne forskjellsegenskapen som byggestein, i og med at vi ikke kjenner, vet hva det egentlig er eller kommer av, og eneste sikre holdepunkt er typen forskjells-natur det gjelder.

Da det ser ut til at rom, tid, energi, bevegelse, egenskaper dekker samme punkter, posisjoner og kontinuitet er det nærliggende at de faller sammen som en logisk funksjon. Lik som den totale forskjellen fra absolutt intet. En og samme funksjon, og som det samme hvert sted og i helheten. En total forskjellsfunksjon tenkt født fra et punkt ville da være at utstreknings-funksjonen og bevegelsesfunksjonen er sammenføydd funksjon.

Utstrekningsfunksjonen, form, tomhet, kan ikke forklare bevegelsesfunksjonen, og bevegelsesfunksjonen kan ikke forklare utstrekningsfunksjonen, former. Men da bevegelsen kan hjelpe utstrekningsfunksjonen frem og utstrekningen kan hjelpe bevegelsesfunksjonen frem, så vil dette som en sammenføydd funksjon gi en vekstfunksjon, en forskjell som blir forskjell fra seg, altså som en utstrekningsbevegelse vi kan kalle en vekstfunksjon. Vi legger da merke til at bevegelsen fyller utstrekningen og at veksten av utstrekning gir bevegelsen rom, bevegelsesrommet. Det er like mye av de begge i avstand og romslighet, og i bevegelse.

Det er her jeg fører inn det jeg opprettholder som et bevis for begrep for årsak til enhet, for at kaos og kosmos-strukturer kan oppstå, drivkraften, og opprettelsen av like og ulike som proporsjonale størrelser, eller om vi vil relative, forholdsegenskap ut fra samme funksjon. Jeg hevder her at om det er samme funksjon, at den samme funksjon er seg selv lik, en total forskjell: Så:

Om den minste utstreknings-forskjell er lik den neste minste utstreknings-forskjell, eller at den minste utstreknings-bevegelses-forskjell er lik den neste minste utstreknings-bevegelses-forskjell, og da som sammenføydd funksjon, at om den minste bevegelses-utstreknings-forskjell er lik den neste minste bevegelses-utstrekningsforskjell, så er dette det eneste tilfelle at det er sammenheng mellom årsak og virkning i bevegelse og i avstand, og eneste mulighet for at kosmos er sammenhengende eller kaos er sammenhengende, eller det samme for at kaos og kosmos er sammenhengende vekstforhold som henger sammen som årsak og virkning.

Ethvert tilfelle av random, tilfeldige valgte verdier, ville gi brudd i rom, brudd i bevegelse, brudd i tid, og det neste i tid, i bevegelse, i rom, ville aldri noensinne ha en forutsigbar eller sammenhengende posisjon eller kontakt med noe punkt, posisjon eller kontinuitet som var utgangspunktet, og det ville ikke kunne være hverken noe kosmos eller kaos, og selvfølgelig ingen årsak og virkning. I alle fall ikke som en fysisk verden. Nå gir forskjells struktur også alle forskjeller som like og ulike, og, eller, ikke, både-og, enten-eller, er-lik, og alternativt er-lik som Hvis, og gjentagelsen. Dette som igjen gir sammenlikningen å se forskjell på like eller ulike, at vi merker forskjell, som kjent og ukjent, gjenkjenning, og at sammenlikningen er bevisstheten basisfunksjonelle virkning.

Ut fra dette vil bevisst sammenlikning og en eventuell likedan grunnfunksjonell fysisk utstrekningsbevegelse med slik forskjell som like og ulike, som tilpasningsfunksjon i fysisk utstreknings-bevegelses-funksjon som vi her nevner. Det betyr at, og også bare at det er da vi kan danne likedanne forskjells-stykker som utstrekningsavstand og bevegelses-avstander. Det er bare i dette tilfellet at begrep som 1, forskjellen, som lik den neste forskjellen gir at $1=1$, og $1+1=2$ blir virkelig, mulig. Og det er bare om det er samme funksjonen som slike minste bevegelses-utstreknings-funksjon/forskjell, at det kan bli proporsjonale forhold som er i overensstemmelse med hverandre uansett hvilke avstander eller bevegelser, eller romslige bevegelser som vi sammenligner.

Det er umulig med ulike deler av utstrekning og bevegelsesavstand, eller ved random utstrekning og bevegelses-forskjeller at vi kan få proporsjonale forhold av alle de kjente former vi kjenner, og som også gjelder logikken, matematikken, geometrien, språket, symboler eller kryptering. Tilpasning, justering, tolkning er samme som alt det andre; forskjeller og den logiske sammenlignings-egenskapen, som selv er forskjellsegenskap, slik virkning og funksjon er.

Men da bevegelse er avhengig av utstrekning for at det skal være fysisk bevegelse, og likedan alle former som skal endres fysisk så lang denne prosessen er, tiden, takthastighet i forhold til utstreknings-bevegelses-hastighet, så må bevegelse og tid kun være del av samme funksjonelle vilkår, slik som at utstrekning, tid, bevegelse, styrke, form, er i samme punkter, posisjoner, endrings-posisjoner, i samme kontinuitet som det bevegelige romslige er. At bevegelsen kan ikke være uavhengig av rommet og rommet kan ikke være uavhengig av bevegelsen fordi stoffets romslige destinasjoner er romslige med i bevegelsene, og bevegelser uten utstrekning og gjenstand, formasjoner, noe som beveger seg er utenkelig.

Da er det ingen annen mulighet igjen enn at utstrekning og bevegelse må være sammen punktlig og som posisjonsendring. Og det samsvarer med en slik bevegelses-utstreknings-funksjon som vi tar utgangspunkt i som en vekstfunksjon og med årsak og virkning som forhold mellom hverandre, og som rekkefølger, der virkning er det neste for alle punkter, posisjoner og kontinuitetens endring. I andre tilfeller brytes alle rekkefølger. De opphører. Det er ikke kontakt mellom posisjoner, punkter, kontinuiteter, og det er ikke kontakt mellom tidens tidspunkter, i bevegelses-forhold eller romslig sammen-knytting, eller da det neste i tid, bevegelse og utstrekning. Og det sprenger muligheten som former og styrke til å kunne danne kaos og kosmos-systemer som fysiske egenskaper, for alt, absolutt alt er splittet.

I motsatt fall om den totale forskjell som en forskjell som blir forskjell fra seg fungerer som en bevegelses-utstreknings-differensial, en vekstfunksjon så vil den som en sammenhengende forskjell, forskjellsfunksjon, vokse videre, vokse til den er uendelig. Akkurat da kan den ikke vokse mer og er også endelig, mens den som vekstfunksjon heller ikke kan trekke seg sammen. Men i det denne like-danne endelige utstrakte vekst-funksjonen ikke kommer videre slik vil dens utstreknings-bevegelses-vekst omdannes til en ekspansjons-trykk overalt, et absolutt totalt trykk.

Og denne totale trykk-funksjonens potensiale med samme tetthet og hastighet i alle volum har vekstpotensialet, bevegelsespotensialet i seg. Dens trykk er styrken som er lik tettheten som er lik et smeltepunkt for samme funksjons bevegelseskapasitet, at den kan starte å utveksle som eneste utvei for bevegelsen, eller trykket Det blir en flytende virkning av et absolutt trykk, som startet utveksling som da må være like som bevegelser og motbevegelser, kraft og motkraft, og som med disse forskjellene i sine utvekslingsformer som dannes også danner tetthetsforskjellen i sirkulasjonene, og da også formasjonenes styrkeforskjeller med avstandene fra start til slutt i utvekslingen som da er virvel, eller stort nok trykk fra alle kanter, romslige kulevirvler.

Utvekslingens start som rette bevegelser, vannrett, og som så kolliderer, loddrett, danner sirkulasjonsdannelse som utvekslings-balanse, sirkelen eller kulen, som utvekslingsformasjons, der sirkelen og kulen er virvler, at bevegelse og tetthet er balansert. Dette gir hastighetsløkker som da blir tregheten og tidsforsinkelsen i objekter.

Alle trinn imellom i krumnings-formasjoner i mellom alle slike forhold og inn mot slike forhold er det vi kan kalle gaussiske krumninger. Det går også an å kalle det for feltbalanseformasjoner som tilpasser seg hverandre balansert i, ved, og mellom alle utvekslings-formasjoner.

Da alt dette henger sammen i samme funksjon, betyr dette at enhver bevegelse må ha en utveksling med annen romslig bevegelse for å ha en retning knyttet til alt rundt seg, som da tilsier at alt har en turbulens. Forskjellige mengder utvekslinger skaper forskjellige områders driftsturbulenstrykk, og et slikt felt som skiller seg ut som et driftsturbulensfelt, er vårt kosmiske gravitasjonsfelt. Kosmos. Inne i denne er det som balansert allikevel små utvalsinger som tilsvarer balanseutjevningen i vårt felt, og i forhold til omliggende felts tilpasningsstrykk. Det gir en viss fordeling, og et minimumsmål for likeverdige trykkpartikler. Ett enormt flytende aggregattrykk som danner små utlignings-feltområder med svært tynne utvekslings-styrkelinjer i forhold til romtrykket. Altså liknende bobler i rommet so forplanter seg ut fra påvirkning-styrker ellers og som begrenses av motstands-turbulensen i rommet.

Et merkelig matematisk-geometrisk Bevis.

Men logisk riktig.

Tall, sammenlignings-funksjoner. Energi-mengder. 0 og uendelig hastighet og energi.

Kvantitativt. Kvalitativt. Kognitivt. Komparativt. Tall. Sammen-lignings-funksjoner.

Vi opplever noe som er særdeles spesielt i matematikken, uten helt å være sikre på årsaken til at forholdene er slik tilrettelagt. Om vi har et rom, en utstrekning, endelig eller et uendelig univers, der tomhet, tomrom, alt er innholdsløst, men at vi sørger for at objekter eller kraftfelt, av ulike typer puttes inn i dette utstrekningsrommet, og at vi lar disse bevege seg med forskjellige hastigheter, kan vi få følgende merkelige resultater. Rommet, utstrekningen, det vi kaller areal og volum, er i utgangspunktet nå virkningsløst, ikke flyttbart, har som rent rom ingen bevegelse, spesiell tid, egne krefter.

Hele rommet virker som en stiv form fordi punkter og kontinuitet ikke endrer sine innbyrdes forhold, og er uten kraft, kraftendring, uten bevegelse eller endring. Det virker bare som en ferdig etablert stiv form av ubevegelige posisjoner og helt virkningsløse posisjoner. Det er 0 bevegelse og virkning pr sekund, eller uansett hvor kort eller lang tid vi måler med måleinstrumenter.

Om vi da som i eksempelet setter i gang en bevegelse eller en kraftvirkning i dette rommet, så vil vi kunne konstatere at forholdet mellom en sterk kraft og det rommet som kraften virker over, blir som en styrke fordelt over et område uten noen styrke. Skal vi beregne styrkeforskjellen i forhold til det rommet som kraften virker over som er uten kraft, altså det rommet der ingen kraft, styrke, bevegelse fantes tidligere, så vil kraften fordele seg over rommet som at vi har en kraft fordelt på punkter, og i dette volumet, arealet, pr flate, som er en kraft fordelt over 0 virknings-kraft.

Forskjellen mellom en gitt kraft delt over et område uten kraft virker som en verdi, for eksempel 1 watt, eller 1 Gwatt, delt på samme areal eller volum som ikke har noen virkningskraft. Regnestykket blir slik: 1 watt/volumet gir at svaret blir uendelig effekt i forholdet til det tomme rommet.

Det er som at styrken delt over 0 styrke, blir en uendelig styrke i forhold til tomrommet. Vi kan sende inn et svakt styrkefelt som knapt er målbart overhode av noen tekniske metoder vi kjenner til. Men igjen så blir den ufattelige svake feltstyrken fordelt over et likedant rom, volum, flate, igjen styrken vi har delt på et område uten styrke.

Igjen så blir svaret at styrken fordelt over området uten styrke gir at hvert punkt i rommet, hvert volum, kontinuitet av styrken vi har, fordelt over det området uten styrke, er lik en styrke delt på 0 styrke. I forhold til punktet, arealet og volumet, kontinuiteten, så blir svaret på hvor stor styrken er i forhold til tomrommet uten styrke, at vi har styrken delt på 0 styrke, som gir den svake styrken en uendelig styrke i forhold til rommet ellers.

Dette betyr at styrken som virker eller passerer over punkter eller volum-kontinuitet, uansett med hvilken styrkeeffekt, alltid gir samme svar, at energi i et rom som selv ikke har energi, gir oss svaret en uendelig energi hver eneste gang uansett forsøk, eller beregninger.

Vi prøver nå det samme med hastigheter eller bevegelser, farten vi kan ha forbi punkter eller romvolumet som er rent og ikke selv har bevegelser eller virkningsstyrke.

En hastighet som beveger seg gjennom et punkt som omtrent her ofte regnes som utstrekningssløst, eller i alle fall ikke selv beveger seg, altså har 0 hastighet, og likeledes et volum, et rom der bevegelses-mengden dekker større områder, og uansett den minste hastighet eller største hastighet vi kan tenke oss, så blir regnestykket det samme.

En sakte bevegelse fordelt over et bevegelsesløst område, er 1 bevegelse fordelt over 0 bevegelse, som er likt som den raskest tenkelige bevegelse fordelt over punkt eller rom uten bevegelse, som er 1 bevegelse fordelt over 0 bevegelse, der alle regnestykker gir samme svar. 1 bevegelse delt på 0 bevegelse, gir at bevegelsen virker uendelig rask i alle tilfeller, eller uendelig i forhold til det stillestående, stive punkt eller rom som er bevegelses-løst. Stort sett er dette også forskjellen på kraft og bevegelse i det hele tatt og det at det ikke er noen kraft eller bevegelse i det hele tatt.

Hvorfor forskjellige verdier alltid blir uendelig energi og uendelig hastighet i forhold til et tenkt tomt rom, er jo betenkelig. Men det viser nødvendigheten av at forskjellige kraft og bevegelsesmengder må operere samtidig for at vi skal kunne merke størrelsesforskjeller på styrke og bevegelseshastigheter, det vi kaller relative energibevegelser. Vi kan ikke få forskjellige verdier på krefter uten at flere forskjellige mengder sammenlignes og er til stede. Men vi har sett at forskjellige relative hastigheter kan oppstå av samme hastighet, og balansert, slik som i differensialkraft-funksjonen.

Differensialkraften virker slik at en uendelig utstrekningbevegelse stort sett er jevnt og likeledes fordelt, balansert. Når den ikke kan vokse mer så vil den fortsette som en ekspansjonsvirkning balansert overalt til et jevnt like stort absolutt like tett trykk overalt.

Dette gir trykk og bevegelses-balanse som er absolutt energisk som kapasitet, men som er balansert i helheten, og uansett om denne nå ble frosset og ikke kunne bevege seg, eller om den kan starte balanserte utvekslingsmengder så kan den ikke få mer i forhold til den energi den alt har, kun fordele denne i fordelinger som sirkulasjoner der tetthetsforskjeller i bevegelsene for første gang oppstår, at bevegelses-utstrekning-feltlinjer krummer seg, sprer seg ut og samler seg igjen, og slik skaper en balanse i overgang mellom de forskjellige hastigheter og tetthetsstyrke, energier og deres formasjons-endringer som vi opplever.

Den eneste forskjellen er nå at fra et trykk-energi-rom som alt er balansert, så vil endringer i utvekslinger virke likedan som i forhold til et balansert tomt rom. At bevegelse og styrke i utvekslings-strømmer opererer nå i forhold til en styrkebalanse som ikke endrer seg i rommet. Men med styrke som romfaktor allerede til stede, så oppstår i det minste balansen og grunnlaget for relative hastigheter og styrke-virkninger.

Regnestykket blir likedan om vi forholder oss bare til rom, punkter, som at energi og utstrekning ikke henger sammen, at energi bare fordeler seg inne i et tomrom. At vi ikke klarer å forklare hva som er sammenhengen mellom energiens styrke og energiens volum, altså det at romslighet og styrke kan operere sammen, energiens volum, noe som inkluderer virkning eller bevegelser.

Regnestykket i forhold til et balansert rom gir altså enda en gang at enhver styrke og hastighet i forhold til at vi har et balansert rom, eller en balansert energi tilstede i rommet før videre utvekslinger opptrer, og virker som at svaret alltid oppgis matematisk-geometrisk, og energisk som at vi har uendelig energi, styrke, tetthet og bevegelse, hastighet i forhold til rommet vi gjør slike tester og beregninger på.

Dette gjelder også bevegelige romslige saksforhold, så lenge vi tenker at rommet består av punkter eller krysser samme kontinuerlige sammenhengende rom-volum. At styrker går igjennom hverandres punkter. En forskjell i enhver styrke og hastighet virker som forskjellen som passering eller styrke, som hastighet og kraft pr punkt eller volum i regnestykket, og fordelingen viser da en uendelig styrke, bevegelses-hastighet, i forhold til passeringen.

I differensialkraften kan ingen funksjon passere gjennom en annen, kun at funksjonene endrer seg, tilpasser seg hverandre i fordelinger og sammenføyninger uten at funksjonen har eliminert eller doblet punkt, utstreknings-volumet til en funksjon. Funksjonene kan utbalansere hverandre men ikke slette hverandres volum og energi. Bevegelses-utstrekningen som volumbevegelse er konstant. Og det gjelder også styrke-tettheten til de samme volum o bevegelsesmengder. Det vi kaller energi-bevegelses-kvoter.

Beskrivelsene kan virke forvirrende. Hvorfor er det slik? Men disse beskrivelsene har også å gjøre med spørsmålet om hvorfor all energimengde er konstant og aldri forsvinner, eller at vi tror det er slik. Dette har jo alt differensialkraften forklart forholdene til, virkningsforholdets årsak ut fra den grunn-leggende differensial-funksjonen sin.

Hva har så det samme å si for tall, eller begrep om kognitivt og komparativt. Tall har det samme problemet som punkter, at uansett hvor mange desimaler eller hvor store tall er, så angir tallet et nøyaktig stadium som aldri er noe tykkere enn et utstreknings-løst punkt, fordi at et slikt møtepunkt og et tall har begge utstreknings-løst definisjon. Ett tall må ellers suppleres med en energi-mengde eller en utstrekning eller bevegelses-strekning, en forskjell i egenskap som utgjør en mengde av en natur-egenskap eller virknings-mengde for at tall og punkter skal kunne sammenlignes, altså utgjøre noe mer enn bare tallet eller punktet. Derfor har vi meter, sekunder, volum, kilo, liter, temperaturer, hjelp. Styrkemål.

Et enkelt 1-tall, et punkt, et endelig senter i en posisjon, får alle dette problemet når de er for seg selv. Det hjelper heller ikke å sammenligne slike tall, punkter og posisjoner adskilt fra hverandre. At tall refererer til tall, og punkter til punkter. Men det oppstår med tall og punkter allikevel en forskjell fra om de er alene eller sammenlignes med flere av samme slag.

Foreksempel vil et 2-tall og et 3-tall, være symboler som innebærer at det finnes to enere eller tre enere inne i symbolet, men symbolet lages for å slippe å lage mange slike streker av samme slag som enere. Eller om vi vil punkter. Både punkt og strek kan oppfattes som en ener, eller 1-tall, minste utgangspunkt som en teller-enhet. Den vi skal sammenligne alt annet med.

Det som skjer med flere slike som når vi teller, er at det dannes grupper som er sammenføydd eller som er splittet opp, samkjørt eller adskilt. Men det vet vi ikke om vi ikke sammenligner forholdet mellom disse tall og adskillelser av punkter. Vi er nødt for å sammenligne et forhold mellom disse.

Når vi teller kan vi holde oss til bare det, at en og en legges til i symbolet eller i rekken vi jevnt teller som enere eller punkter. Men i det vi skal tenke at vi utfører en handling og skal forstå mengdeforskjellen, er vi avhengige av enten operasjonen vi gjør, og hva som er meningen med oppsettet.

Slik som å samle, summere, splitte, trekke unna. Operasjon. Om vi har aldri så mange tall og punkter som er utstrekings-løse så kan vi ikke bygge utstrekning og romslig bevegelse, eller romslig energivirkning. Tall og punkter må være preferanse-begrep, retnings-henvisninger, stasjoner vi sammenligner med hverandre som vi lager som markører i forhold til den egentlige bygge-struktur-funksjonen hos rom og bevegelser. Tallet og punktet kan ikke utgjøre selve forskjellen eller bygge kontinuiteten, sammenhengten. At noe henger virkelig sammen. At noe virkelig kan nå frem til hverandre, eller fortsette videre som det neste.

Vi kan ikke bare utføre det kognitive, det vil si tellingen, men i tillegg forklare hva ett 2-talls-symbol egentlig betyr, og hva slags tall vi sammenligner med, enten det er et større tall eller antall enere. Denne sammenligningen der flere forhold må tas hensyn til er for så vidt en komparativ funksjon. En sammen-lignings-funksjon. Når vi snakker om kognitiv og komparativ psykologi, så vil vi enkeltvis kunne henvise til en ny faktor eller antall likedanne faktorer som vi har flere av eller mangler. Det at det foregår sammenligning der forståelsen pluss og minus, sammensmeltning, styrkebalanse, tap, opp-splitting, eller at egenskapen blir borte, ikke fungerer, så foregår det da en sammenligning som krever mer operasjon og virkning enn at vi bare har stasjonære enere av antallet, altså de kognitive evner.

Det å se forskjell på noe, altså kognitivt, kvantitativt, er også i tillegg en sammenligning der vi må sammenligne mengdene, virknings-styrkene, for eksempel slik som sanses-styrke, følelses-styrker. Som bevissthet, eller som følelses-styrke så opptrer kvantitativt, tell-bart, kognitivt hele tiden, men ikke uten at vi sammenligner med tilstanden før og etter og underveis, som skal avgjøre om noe er mer eller mindre, eller inkluderer at vi for eksempel har tre enheter i et 3-talls-symbol. Det er slik mengde-virkende sammen-ligning som gjør sammenligningen kvalitativ eller komparativ, enten det er en balanse eller en mengde vi sammenligner med, slik som mer, mindre eller passe.

Dette finnes i så mange former, at det som er lagt i begrepet passe bra, eller balanser, eller nok, ikke registreres som en kjent fellesnevner i forhold til den tilstanden vi sammenligner ut i fra. Oftest kalles dette bare sinnsstemnings-summen vi vurderer noe utfra. Og den kan jeg love er følsom. Liknende intuisjonen. At vi merker forskjeller.

Det kvalitative krever sammenligningsformer og retninger, noe som er behovs-rettet, skal fylle eller tømme en virkningsmengde. Uten behovet, følingen, å merke forskjell i forhold til behov som er det vi kan sammenligne noe med, eller behovets krav, tilstanden som behovet måler eller krever noe sammenlignet med, så vil ikke drifts-energien kunne virke noe videre.

I og med at liv, eller bevissthet slik sett er en sammenlignings-funksjon, og at vi operativt vurderer, altså sammenligner det vi har rundt oss for å få oversikt og orientering ut fra følelser og behov, der følelser er grads-signaler å orientere seg etter for behovene, likedan som at alle sanser setter i gang følelses-styrker slik behovene gjør, så gir følelsene styrke-virkninger i forhold til tilstand og en balanse, i forhold til behovsmengden som skal fylles. En slik virkende bevisst livegenskap som kan sammenligne noe som vi kan merke, føle, kalles en kvalitativ egenskap. Fordi det er noe levende, og bevisst sammen-lignings-funksjon som kan føles lignende smak vi kjenner så godt til.

Denne er sammen-ligningen som da er en komparativ sak, og kan ikke forstås ved den enkelte faktoren alene, punktet, tallet, ordet, men må sammenlignes i forhold til noe.

Men om ikke delene, de kognitive og tellbare forskjeller er tilstede, så kan heller ikke sammenligningen foregå. Med andre ord er tall og punkter, men også enhver egenskap og dens tilstand avhengig av både sammen-ligningen og hver faktor i sammenligningen, og begge deler aktivt, at vi merker dette, og blir slik bevisste kvalitative egenskaper som er behovsforhold.

Med andre ord er det kognitive og det komparative alltid avhengig av hverandre, på samme måte som at det kvalitative og kvantitative er avhengig av hverandre. At ordet og tallet må stå i ett eller annet forhold til annet, for at det skal fungere som forståelse, en sammenligning, uten at det ellers blir totalt meningsløst uten noen sammenheng, sammenligning.

Stort sett er begreps-sammenhengen her det samme:

Telle Tall	Sammenligning, samspill
Kvantitativt	Kvalitativt, merke forholdene
Kognitivt	Komparativt

Disse faktorene kan ikke forstås uten hverandre som deltagere. Normalt skiller vi slike egen-skaper fra hverandre. Tid og rom, kan forstås uavhengige av hverandre. Men når vi skal snakke om hastighet så er det både snakk om bruk av veilengde-strekningen i rommet, og bevegelsen, størrelsen på farten, og at denne hastigheten betyr at fra gitt start til slutt så er bevegelses-veien tilbakelagt i løpet av det gitte antall sekunder i tid. Og hele forløpet er hendelses-forskjellen der tiden ikke kan gå ut av bevegelses-prosedyren som er lik tids-lengden.

Berkeley sa til Newton at ent rom, rent tid, fysisk var håpløst. Han mente at Newton måtte skjønne at en hastighet var vei ganger bevegelsen. Berkeley har rett, og at tiden slik ikke kan kukse seg unna denne sammenhengen. Det neste er som både Newton, Berkeley og Kant glemmer å nevne i denne sammen-hengen, men som Einstein merker. At stoffet, feltet, kraften, retnings-virkende forskjell som skjer, tyder på at det er et objekt, altså noe som beveger seg. At det som beveger seg er med i betraktningen.

Dette finnes ikke med, der mange sier at bevegelsen ikke er noen funksjon selv, og rommet er uavhengig, tomt. Vi får nå et merkelig forhold mellom begrep som kvantitativt og kvalitativt som telle-funksjonelt og sammen-lignings-funksjonelt, og som kognitivt og komparativt. Komparativ og kognitiv psykologi, to forskjellige sider av samme sak, gir sjeldent full mening uten at de sammenlignes.

Når vi nå går tilbake til definisjon av tallet 1, en enhet, eller av operatorer som minus og pluss, eller symboler som inkluderer flere enheter, egenskaper, og virkninger i fysisk natur, og ellers, så vil tall og operatorer måtte stå i et sammenlignings-forhold.

For eksempel kan vi ikke plusse eller trekke fra uten å tenke eller utføre den samlende bevegelse eller handling, eller den skillende bevegelse eller handling. Denne operasjons-funksjonen kan tenkes på så mange måter at det ikke er noen bestemt handling, men heller en handling vi velger at skal brukes som er felles for alle, og der gjerne to, tre forskjellige måter er godkjente operasjons-handlinger. Metoder.

Logisk sett kan en maskin utføre samme reaksjon, funksjon, og også naturen selv reagerer likedan, slik at dette er ikke avhengig av bevisst eller ubevisst handling, men er en logisk funksjon ved alt som finnes, uansett bevissthet eller fysisk virkning, kjent eller hos ukjent. Normalt for natur, egenskaper, som sammen-ligning av styrke-virkninger og utstrakte virknings-koblinger i hendelses-forløp.

Men som gjengivelse vi bevisst benytter for samlende og splittene tenkte forhold der vi lager en kopi, et symbol som består av samme type reaksjon, handling, at vi repeterer, gjentar, kopierer, bruker pekefingeren, veiviseren for disse kopier vi skal flytte på, og at det samme er tenkt for den virkelige hendelsen, sakene vi etterligner, så fungerer tall og +/-tegn ofte optimalt brukbart for oss og dekker våre behov for oversikt og behovsmål vi har, slik som mengden mat vi samler. Det er her bare begrepet ett tall, eller begrepet 1, alene, eller begrepet utstrekningløst punkt alene, eller et virkningsløst utstrakt punkt alene, lenger ikke fungerer som meningsfull referanse.

Tall er fine og små, lettvinne å behandle, og med posisjonssystemet forenkler vi tallmengden enda mer i hver posisjon som vi for eksempel ganger med ti for hvor stor mengde mer vi skal ha av noe her. Dette var bare begynnelsen av hvor mye vi kunne forenkles med talltriks for å holde orden på mengder, arter, geometri, økonomi, hushold, og matematiske funn som formler for pi, sirkelflater, kvadrater, volum.

Selv om vi kan danne formasjoner av tall som formasjons-utskillelser likt alle andre elementer, så er det ikke mange som oppfatter at det som skjer, er slik som beskrevet over, gjentakelser som henvisninger til elementer eller tall brukt som enhets-elementer på samme måte.

Evnen til å ignorere resten av sammenhengene slik som ved tall-sammenligninger er ofte ganske stor, og dermed at man ikke ser hva man sammenligner med når man kombinerer tall for tallene eller matematikkens egen skyld som man sier. Men vi har faktisk objekt-sammenligninger her, og gjerne i dobbel forstand, langt mer enn det vi kanskje først ville innrømme. Det er nå vi kan studere fysiske forhold og lage en tellerenhet kalt 1 for den forskjellen eller størrelsen vi vil merke oss, og så telle tall eller enheter som mål og sammenligninger. Vi må merke forskjellen.

Det er forskjellen som er årsaken til prikken, rundingen eller streken, hakket vi lager som repetisjons-tegn når noe skiller seg ut, en hare, et tre en blomst, et menneske, eller flere like slike for om det er flere, 4 eller 5, eller like mange som fingrene vi har, 10 stykker.

Kravet om formidling, bli enige om tegnet, og tydeligere og penere tegn, skaper gjengivelses-streken om til et pent ett-tall. I stedet for å tegne store mengder streker eller ett-tall hele tiden så har vi latt tallet, 2, 3 og 7, blitt til, ment som at 2 har to 1-enere inne i seg, mens en egen svingteknikk på symbolet er 2-tallet. Det samme skjer med 3-tall at det har tre 1-ere inne i seg, og en egen sving på seg som et enkelt tegn slik at vi ser forskjell på tallet 1, 2 og 3. Videre er 7-tallet et eget tegn for 7 1-tall, som et enkelt tegn.

Alle lyder, symboler er slik språk, ord, tale, skrift, likt et navn på gjenstand, gruppe eller hendelsesforløp. Det gjelder også alle kryptiske former som erstatter disse sakshenvisninger. Alle er direkte sammenligningsformer, så sant de er gjenkjennelses-pekere. Man må kunne språket. En kan tenke seg til det samme om natur og bevissthet uten et språk også.

Men vi vil ha felles kommunikasjon: Det er derfor vi lærer samme ord, tall, symboler. Nå møter vi språk-barrierer, og gloser. Husk, erfaring er slik sammenlignings-funksjoner, formasjonsstrukturer, på samme måte som alle andre gjengivelser, pekere.

Gjengivelse, repetisjon, kopi, pekere, er slik alle sammenlignings-funksjoner som logisk grunnfunksjon av like og ulike, å merke forskjeller, og forskjells-funksjoner; at det står i forhold til noe. Når vi da i matematikken setter opp at 1 watt fordelt over 0 effekt ellers, så er styrken uendelig.

Det samme gjelder med den minste hastighet, større hastighet, større styrke, som er uendelig hastighet og styrke i alle sammenhenger: Også i forskjell til ingen virkning eller fast balanse. Uendelig bevegelig energi. Regnestykket stemmer i forhold til en aldeles merkelig faktor. Differensialkraften viser nettopp at slik er et faktum av en virkende differensialfunksjon, at det er en uendelig energi overalt. Og den er der før, og var der før, vi lar energier samle seg slik at noe blir uendelig i punktet. Den er ferdig tilstede overalt og fordelingen er forskjellen i drifts-tetthet i utvekslingene.

Dermed henviser matematikken og styrkeforhold i geometrien, slik sett til en uendelig energi i det samme areal som differensial-kraften danner, og slik sett beviser at kun denne varianten kraft-natur eksisterer. Årsaken som ellers ville være ukjent er her skapt av den samme funksjonen som det tall og geometri senere har oppstått fra som bevissthets-sammenligninger av samme romslige natur og bevegelses-styrker i denne. Former, det som skiller seg ut som en forskjell, som 1, enhet. Altså hendelses-formasjoner. Aksjon.

Mens matematikken og geometrien ikke klarer å forstå hvordan og hvorfor det blir slik, at ikke bare samlingen viser til uendelig energi og hastighet, men også en svak eller sterk kraft, viser en uendelig styrke, og at en svak bevegelse eller en enorm hurtig bevegelse viser uendelig hastighet i forhold til et punkt, altså at en svak sakte-gående og en rask sterk kraft, begge viser uendelig hastighets-styrke ved et punkt eller en flate i rommet, så viser differensialkraften logisk hvorfor det blir slik. At matematikken og geometrien stemmer som beregning.

Hvilke vi skal si som beviser hvilken her er nok en debatt. Men om vi tenker at vi skal kontroll-beregne noe så skal stykket settes opp begge veier for å se om beregningen er riktig. I dette tilfellet vil matematikken og geometrien faktisk gi et riktig resultat for kraften og hastigheten vi står ovenfor som en bevegelses-utstrakt styrke. Altså styrken til romtid-trykk-feltet i sin helhet og overalt. Ovenfor punktet og uendeligheten. Og som varighet, i evigheten, at det holder en konstant uendelig bevegelsesenergi. Den logiske forklaringen vi kan forstå, som ligger til grunn for alle andre faktorer vi sammenligner med, den ligger hos differensialkraftens funksjon.

Et gravitasjons-kraftrom lokalt må bety differensen til de tilstedeværende tilgrensede felt der balansen i gravitasjonsfeltrommet da er turbulensen i dette feltrommet som er krumninger og hastighetsløkker, trykkmengdens turbulens, forskyvnings-gjennomsnittlig hastighet for hovedmengden kraftmasse, som selv er treg på grunn av indre turbulens i et væskelignende masse-volum-trykk.

Dette betyr at utrettingen av de sirkulære fenomener vi kjenner har en hastighet langt over pi ganger lyshastigheten. Lystrykk krever en sirkulasjon som tilsvarer minst det samme som pi ganger tregere enn den kraftmengden som forflyttes gjennom sirkulasjonen. Og gravitasjonen er tilsvarende like treg, mens kraftlinjer kan være minst 4 ganger raskere.

Gravitasjonsturbulensen og feltenergiene i virvler og kuler, partikler og masser kan ikke dette fordi de dannes av de samme kraftturbulens-oppbopninger der energiene og hastighetene balanserer hverandre på samme nivå.

Vi skal så vidt nevne dette med tall, geometri, balanse, likevekt, konstant energi og at motkraft-energi til kraftenergi viser stort sett samme energimengde, at energier virker konstante. At energier balanseres på en eller annen måte. Mange av de som arbeider på Cern har en slik oppfatning av at det er et matematisk-geometrisk likeverdige regnskap som sier at bevegelsesenergi og mot-bevegelsesenergi er tilsvarende og konstante størrelser.

MadMax er utvilsomt den største på området innen denne matematisk-geometriske balanse-troen. Om differensialkraftens funksjon er riktig vil disse få rett akkurat i dette. Tallet og geometri-definisjonene kan ikke forklare dette selv.

Men referansene, eller preferanse-punktene som sammenlignes, tallverdiene, viser lignende forhold. Selv om Cern-maskiner og de geometriske figurer kun klarer å vise sammenligningen med kontinuiteten gjennom å klusse farger på skjermen eller på skissene, farget lys i animasjonene, fordi bevisstheten utfyller den kontinuiteten selv som ikke geometri og tall kan utfylle dette, og vi kan godt vise det slik med beholdere av vann og lignende også. Så viser preferansene retning til samme sak for tall og geometriske retninger og størrelser mot et helhetlig balansert system.

Det merkelige logiske Tall/Geometri-beviset.

Om vi i all tid fremover kontrollerer slike forhold i energirommet, energipartikler og bevegelseshastigheter, feltpåvirkninger, så vil alt vise at dette stemmer med differensialkraften og at vi kan få ett matematisk-geometrisk språk, funksjoner, som tilnærmer seg det samme. Kaos, kosmos er ikke mulig ellers om rom og bevegelse ikke er ekvivalente lengder etter likhet/ulikhet som forskjells-funksjoner i differensial-funksjonen som sier de er like i posisjon. Det betyr samme hastighet, volum, tetthet og styrke i helheten overalt, og balansert utveksling av like mengder.

Her mener jeg at MadMax ganske tydelig kan bevise at alle regne-stykker som prøver random, tilfeldig utstrekning-posisjon eller bevegelses-utstrekning-posisjon, eller ulike verdier på disse to størrelsers som posisjoner forskjellige fra hverandre, ikke kan skape noen årsak-virkning for hverken kaos eller kosmos, og at slikt da ikke kan fungere, eller være tilfelle. At da sprekker enhver kontakt i tid, bevegelse og utstrekning, at rom, tid og bevegelse splittes fra hverandre, likt som da energiene mister all sin sammen-heng som utvekslings-mulighet. Bevis-slutt.

Tall, enheter og matematikk, geometriske måle-enheter. Sammenlignings-funksjoner.

Det er kanskje ikke det første vi tenker, men i utgangspunktet var det ikke tall og geometriske definisjoner, maler, enheter som vi orienterte oss etter her i verden. Vi benyttet oss av de mengder a alt vi trengte, av kjepper, klubber som passet vår størrelse og styrke, og den plass vi ønsket i størrelse til å kunne hvile godt når vi sov, steder store nok til ly, og med en vis begrensning mot åpent lende.

Vi ville helst slik som dyr, ha ryggen fri for farer. At bær, frukter, mat, gripeevnen vår, favnet vårt, muskel-anstrengelsene våre, ga oss alltid en erfaring, husk av hvor mye vi kunne bevege oss og bære, samle, og slik ble mengder noe vi hadde overblikk over uten at vi bestemt trengte å telle dette, eller veie opp at alt skulle være likt i forhold til en mal. Vi merket mengder, tyngde, tetthet, hastigheter, former, uten å ha tall eller enheter å sammenligne med. Men vi kunne fint finne balansevekt mellom mengder allikevel i alle våre bevegelser og som forskjell eller likhet mellom det vi håndterte.

I en natur der ofte mange planter har en viss størrelseslikhet, og der dyrearter har slik likhet i flokker med samme art, også insekter, maur, og videre frøtyper kan være ganske like, så er det lett å få inntrykk av enheter. Like typer saker, ting. Til og med lyder kunne vi finne liknende likhet i og gjenkjenne dyr og væertyper ut fra sus og lyder, regn-mengder. Vindmengder.

I vann kunne vi stort sett finne en slags likevektig motstand og tyngde-sammenligning. Vann var kanskje det som best viste en jevn likhet i tyngde i forhold til mengde. To like beger vann veide det samme om vi balanserte det på en plankebit med en på midten under denne.

Noe av det første vi lærte oss var å sammenligne mengden av dyr som var flere enn fingrene våre, ved å ta småstein eller frø og legge ved like mange i handa vår for å vise til de andre hvor mange vi hadde sett av andre mennesker, ender, bytte-dyr. At streker og hakk, eventuelt sirkler som lignet måne og sol for antall netter eller dager, og som etterhvert ble til enkle ett-tall, en pen variant av streken som var kopi av det som skilte seg ut. Enheter kom ikke til alt for fort.

Om noen spurte om hvor mange harer eller hjort vi hadde fanget over en viss tid, måtte vi forklare at hakene gjaldt høns eller kaniner. Eller fisk. Og slike tegninger duket opp etterhvert. Først så kom tydeligvis hakkene for forskjellen, mengden, enhetene av det dyret vi hadde blitt flinke til å fange. Strekene som forfinet ett-tall fikk snart selskap av at egne tegn ble laget for 2, 3, 5, 7 enheter av noe, når vi ble lei av å tegne opp 7 eller 3 streker hver gang for det vi kunne vise med fingrene. Slik fikk 3 og 7 enheter et eget navn og tegn som var forskjellig fra ett-tallet. Så de finere tallstrekvarianter ble erstatning for frø eller fingre, og videre som samlinger av mengdene mellom 1 og 10 slike som fingrene våre.

Noe liknende kunne vi gjøre med tærne også. At vi med fingre og tær fikk 20 stykker, ett snes, fullt hus. Når vi så på to hender med tilsammen 10 fingre, fikk vi tallet 12. Når vi så på to føtter med 10 tær fikk vi 12, og når vi så på antall fullmåner i året fikk vi 12 slike. Begrepet et dusin, for den sakens skyld 2 dusin, ble slik selvfølgelig lette sammenligninger for oss.

For hver gang månens lys hadde vandret en halv månelengde, så hadde det gått 7 dager. Som betyr fra ny til halv 7 dager, fra halv ti til hel 7 dager, fra hel til halv igjen 7 dager, og fra halv og ned igjen, 7 dager. Fra fullmåne til fullmåne var det fire halve sykluser av lys og skygge over månen, som ble oppfattet som det vi i dag kaller uker, og som var steinalderens eneste sikre klokke i vår kosmiske ordensverden.

Det er klart at når vi også fant ut at vi kunne la de neste likedanne tall telle tiere opp til hundre og så telle til ti for hver endring i hundretalls-posisjonen så hadde vi revolusjonert samlebegrep og opp-splitting som matematikk. Vi kunne plutselig beregne svært mye. Men inntil da ble tallene brukt for mindre mengder, og begrep som fotlengde, skritt lengde, håndlengde, tommellengder ble vanlige som enheter, mål. Også målebegre lignende stor kop vann, og en tallerkenlignende porsjon, en handfull, en munnfull, det som satte standard på en favn av noe vi lagret, og etterhvert krukker med bærsaft, som ofte gjæret til vin. Mye nedfallsfrukter var gjæret slik.

Tallet var skillett for det som vi så på som den aktuelle forskjellen som skilte seg ut av flokken eller mengden av alt annet. I og med at streken ikke hadde enhet, skjønte de fleste at streken kunne brukes for alle forskjellige saker som skilte seg ut. Men med fotlengder og vektmengder på det vi spiste og drakk og lengder vi gikk, på spyd, på hyttevegger, så måtte slike enheter som fot, meter, kg, liter, tommer komme inn i vår verden når vi skulle lage likedanne hytter og bruksutstyr effektivt og fort. Masse-produksjon av likedanne populære klær, bruksutstyr, redskap og våpen.

At vi kopierer noe som skiller seg ut er det ett-tallet viser oss. Hva, vet ikke. Om vi så sier at vi bytter ut vet ikke med det som er kjent art, utstyr eller dyr, barn, hva vi vil, så har vi en enhet, og lignende for fot og vektlodd. Og tidsmål kommer også sakte men sikkert inn i sammenligningen av hva vi rekker, eller hvor fort noe beveger seg over en viss avstand.

Vi kunne fra gammelt av godt la en sak pendle i fast takt og benytte dette som en stoppeklokke, fordi selv om denne saktner i lengdeutslag, så bruker hver takt samme tiden liknende en sekundviser. Faste drypp-hastigheter på vanndråper fra en kant eller et hull i en kanne kunne virke slik. Og bølgeslag. Solur viser skyggevandringen i fast takt og stor nok slik sirkel kunne deles i både ti og hundre biter, altså i noe som ligner timer og minutter. Vi har sett vannklokker og solklokker som er urgamle.

Det er klart at vi forfinet slike mål med tiden og ble sikrere på hvilke natur-referanser vi skulle benytte som oppdelingsmål og taktmål. Slik ble tall kopitegn for det som utskilte seg, også tallene selv som utskillelser der vi ikke behøvde å skrive opp dette to ganger, fordi de gjenga seg selv som mengder, og ellers måtte vi skrive på at det var meter, sekunder, fot, kg, liter, harer og barn, eller dager selv. Altså enhetene vi sammenligner. Varmegrader.

1-tall, EN er kopi, repeat, peker, veiviseren, til det aktuelle, eller peker til seg selv. Med enhet vil arten likedanne være aktuelle. Om vi vil ha det vi ønsker med i en telling slik som ulike dyr og ting så kan vi telle ønskesakenes mengde sammen. Fritt valg. Og med tallsymboler som 6 og 7 og posisjoner, minus og pluss, ganger og deling så var matematikkmulighetene og desimalmuligheter til stede for eksperimenter med geometri, vekt, matematiske triks for å beregne mengder. Men 1, en, har allikevel sin opprinnelse i at forskjell finnes, at forskjell kan skape like og ulike, og der hver ulike eller like kan telles som hver neste forskjell like og ulike. Uten forskjell får vi ikke en eller de neste. Eller logikken i tall og operatorer. Derfor setter jeg differensialfunksjonen som årsak til logikk, forskjeller, tall, like og ulike, som grunnlag for geometriske og matematiske funksjoner kan eksistere og virke funksjonelt slik vi benytter disse.

Vitenskapshypotese fra år 1994.

Altets-filosofi 1979: Påstand: At samme funksjon gir de fysiske funksjonene!

Erkjennelsesteori: Klargjort 1994

Betegnelsen: Differensial-kraft, 1994. 10 eksemplarer. Bok 1. Grunnlagt på filosofisk logisk funksjons-beskrivelse med slutt-produkt fra årene 1972-79 som en kosmisk kraft-modell 1979.

Navn: Forandringskraften: Changing Force. Bok: 1994. ISBN 82-993258-0-3.

DEL I: Innledning. Forskjells-funksjon for Tid, rom, bevegelse, styrke.

Om det forskjells-løse.

Om de symbolske oppstillinger i vitenskapen

Når det gjelder bruk av de symbolske referanser innbefattet tall og faste forklaringer, vil det for forståelses-formene være nødvendig å klargjøre en del av de vitenskapelige begreper. Disse begrepene omhandler nettopp begrep som virkelighet, mulighet, sannhet, orden, uorden, rasjonalitet, irrasjonalitet, tilfeldighet og nødvendighet. Disse begrepene fanger oss lett inn i feller.

Klargjøring av noen vitenskapelige begreper:

Her tar jeg over føringen.

I begynnelsen av kapitlet om Altets forandringsmulighet nevnte jeg noen av problemstillingene og likhetene mellom begrepene virkelighet og mulighet, sannhet og eksistens, samt begrep som væren. Disse begrepene kan defineres til noenlunde å mene det samme. Når mulighetene regnes som kun de faktiske muligheter, de som realiseres, er dette ensbetydende med virkelighets-begrepet når virkelighet defineres som den faktiske tilstand og dens realiseringsmulighet. Mulighet innebærer en forespeiling av hvilken art oppførsel virkeligheten kan tenkes å ta form som.

Årsak innebærer en forespeiling av hvilke oppførsler som ligger til grunn for en tilstand, en virkelighet. Virkelighets-beskrivelsen er virkningen til årsakene, og virkningen er neste tilstands årsak. En tilstand kan beskrives som både årsak og virkning. Fra et slikt utgangspunkt, innebærer en tilstand det muligheter har tatt form som, og tilstanden er de neste tilstanders muligheter. Virkeligheten er da også mulighetene, og mulighetene virkeligheten. Vi kan definere det faktiske som at virkelighet, mulighet, årsak og virkning er det samme.

Sannheten kan defineres både som nytte og som gjengivelse av forholdene. Vi har problemer med å lage en fast regel for slik sannhet. Helhet og del forutsetter hverandre, og er forklart i sluttdefinisjonene av Altets-filosofien, der forskjellsfunksjonen er en funksjon som gir helhet og del, og prinsipielt er den eneste funksjonen som gir dette. Sannhet generelt er et diffust ord som representerer ethvert menneskes formening om tilværelsen til enhver tid ut fra situasjonene, ofte en sannhet under endring. Tilværelsen står frem som oss og våre tanker, og er en sann fremstilling av seg selv. Slik vi ser verden er slik tilværelsen ser verden og seg selv.

Under ett vil det være mange mot-stridende og brokete forhold i det totale bildet og i menneskers tilnærminger til hverandre. I det alminnelige, og i aktiv forskning forespeiler årsak, virkelighet, virkning og mulighet ofte en rekkefølge for prosesser, med andre ord at ordene er pekere inn til en tilstand, peker på tilstanden, eller peker fra tilstanden. For ordens skyld settes dette opp som tilstandsending, og formen kan være i fortid, nåtid og fremtid. Generelt kan vi behandle en og en enkelt-ting fra fortid, nåtid eller fremtid, drøfte årsak og virkning, sann tilstand og virkelighet, men når vi ser alt under ett, vil vi ikke jobbe med tidsfaktorene på samme måte.

Alle formene er da med i den totale tilstand. Her er det lenger ikke et skille i ordene, de representerer alle tilstandens væremåte, en væremåte med iboende endring. De faller alle inn i en felles funksjon-forklaring der alle ledd er funksjonsbeskrivelser.

Dette er en tilstand som er sin egen årsak og blir sin egen virkning. Ingen annen faktor ligger utenfor som grunn til den totale funksjon. Slik sett er totalen også funksjonen, og da det ikke er noen årsak eller grunn til totalen, finnes ingen utenforliggende funksjon til alt. Det er ingen bakenforliggende forklaring. Mulighet og virkelighet faller sammen som det samme. Det er likegyldig om det er et fysisk mønster eller som tanker eller fantasi som denne virkelighets-mulighet står frem som, da både natur og tanke er faktiskheter. I den totalen er både sannhet og usannhet faktiskheter, og del i virkeligheten.

Det er dermed ikke sagt at noen kjenner virkeligheten eller sannheten fullt ut, men det at tilstandene er der, er sannheten. Om en tilstand i et område går ut av sin form er allikevel den nye situasjon ensbetydende med at tilstandstotalen er den som er tilstede. Om vi forsker uten å ta hensyn om funksjonene er sanne, om de kan benevnes sannhet eller virkelighet, fantasi eller løgn, eller mulighetene, vil vi allikevel møte nye referanserammer i formene rasjonelle eller irrasjonelle tilstander, nødvendighet eller tilfældighet, orden og uorden.

Begrepet mulighet og virkelighet, samt årsak eller sannhet, må om det skal forstås, presiserer til om det gjelder enkelttilstander, eller helhetsforklaringer. Når det er snakk om Kaos-forskning og Kosmos-forskning, gjengis et forståelsesbilde av virkeligheten som automatisk er ledende for formene vi skal forstå funksjonstotalen i. Både for enkeltfenomener og helhet finner jeg det viktig å nevne noe om forholdene rundt det funksjonelle i begrepene rasjonelt og irrasjonelt i vitenskapelige sammenhenger.

Når vi bruker begrep som nødvendighet og tilfældighet mener vi at nødvendigheten følger en lovmessighet eller tvungen adferd, og at tilfældigheten ikke synes å ha noen slik grunn til stå frem.

Når vi mener noe er nødvendig, men ikke kan presisere grunnene for dette, forklarer vi dette ofte ved hjelp av årsaks-rekker, årsaksforklaringer eller funksjons-forklaringer, der vi legger vekt på at uten en X eksistens, med en Y forandrings-mulighet, med Z formmulighet, ville ikke nødvendigheten stått frem. Vi kan også tillegge nødvendigheten formålsforklaringer der et tenkende eller følende vesen blir regnet som årsak til at nødvendigheten inntraff.

Det som særmerker at det er en nødvendighet er altså at vi synes å se en orden, altså en oversikt over det som hender, eller minst en oversikt over tilstandssammenhengen. Når vi mener noe er tilfældig tenker vi på noe som inntreffer, eventuelt sjeldent eller som lett eller ofte kan inntreffe, som vi ikke finner en rimelig grunn til, eller ikke klarer å plassere i sammenhengene. Vi har ikke oversikt over grunnen til fremtredelsen eller hendelsen, eller for eksempel hvor vi kan plassere en hendelse av denne type. Tilfældighet er noe vi ikke finner en oversiktlig sammenheng rundt.

Hva som er nødvendigheter og hva som er tilfeldigheter blir forstått forskjellig alt ettersom vi lærer mer om forskjellige emner, eller lærer mer fra livet og naturen, eller lærer oss selv å kjenne. Slik forståelse er ikke synkronisert mellom menneskene, og det oppstår lett uenigheter og misforståelser, da vi står på forskjellige standplasser og ser verden på forskjellig måte. Om vi var enig om det nødvendige og det tilfeldige ville mye kanskje gått lettere for folk, men dette er jo heller ingen sikker nødvendighet. Andre eller iboende forhold i forståelsen kan kanskje bryte opp turbulenser allikevel.

Når vi kommer til begrepene Kaos og Kosmos møter vi de samme problemene gitt i formene orden og uorden, ro og uro. Som i begrepene om tilfeldighet og nødvendighet kommer det også her an på hva enkeltpersoner har av viten og informasjon. Det vi den ene dagen kan mene er nødvendig, en orden eller ro, kan vi den andre dagen mene er tilfeldig, en uorden eller uro. Det som er spesielt med Kaos og Kosmos -begrepene er at de innebærer begrep om strukturer og former, samt bevegelsesretninger og for eksempel vekselvirkende forandringsprosesser.

Det letteste er kanskje å se det hele under ett, nemlig som strukturelle forandringsformer, eventuelt lovmessigheter. Uro og ro i forbindelse med slike bevegelsesformer (strukturer), er også noe enhver fornuft selv avgjør hva den skal mene noe om. Mange synes det er uro generelt, at prinsippet for disse bevegelsesformer ikke kan vise seg frem, at naturlover og naturformer er under en stadig endring vi ikke kan finne en endelig oversikt over.

Andre mener at vi finner prinsipper i tilværelsen hele tiden, at vi bare kan arbeide videre med å avdekke forholdene i naturen, og stadig finne lovmessigheter, kanskje en fullstendig sammenheng. Noen mener altså at det kan være fullt oversiktlige forhold bak naturkreftene. Med kaosbegrepet vil verden for oss fremstå som mer bygget på tilfeldigheter fordi vi ikke finner den endelige kjerne, mens om det er kosmos vil det være nødvendigheter som opptrer da alt vil fremstå som tvungent eller systematisk.

Kaos kan i det verste fall bety at strukturer ikke vil holde seg slik at vi kan ha en oppgående natur og tanke slik vi kjenner dette, mens kosmos i det verste fall kan bety at vi aldri kan glemme noe, aldri kan svare feil, alltid gjør alt riktig, at strukturer følger gjennomgående perfekte rutiner i ett og alt. Da noe enkelte ganger brytes ned, at lignende ting endrer form på forskjellig måte, at liknende fenomener står i vidt forskjellige sammenhenger, men at vi samtidig enkelte ganger, eller kanskje ofte også svarer eller gjør noe riktig, vil det være rimelig at vi har litt av begge forhold, både kaotiske og kosmiske.

Kaos innebærer det uoversiktlige i de strukturer som kaos er benevnelsen for, og kosmos innebærer oversikt over de strukturer kosmos er benevnelsen for.

Kaos eller uro, er en beskrivelse på forandringsformen eller bevegelsen strukturer kan synes å ha, og ut fra at det ikke er gitt en bestemt funksjon eller antagelse om at denne prosess' prinsipper skal kunne være mulig å få inn i en oversiktlig orden, kalles den irrasjonell. Irrasjonaliteten er et resultat av at grunnfunksjonen, årsaken og hendelsesforløpet, og at foranderlige strukturer ikke går inn i en endelig orden eller oversikt, eller en endelig matematisk-fysisk beregning. Irrasjonaliteten ligger i at forandringsstrukturene ikke er endelig oversiktlige. Kosmos eller orden, er en beskrivelse av forandringsformene eller bevegelsesstrukturer som kan synes å ha, eller at vi konstaterer, at vi bestemmer oss for at det er et fast prinsipp av lovmessigheter bak forandringen og bevegelsen. Fordi vi i det minste kan danne noen (iallfall innenfor tidsintervaller), oversiktlige forhold i forståelsen av naturen, formuler, så antas det at det ligger faste prinsipper bak prosessene, selv om det skulle være foranderlige strukturformer.

I dette tilfellet antas det at vi ikke har avdekket disse lovene enda. Det rasjonelle består i at det skal være eller er, regelmessigheter i forandringsstrukturene, og at det kan dannes minst en oversiktlig måte å fremstille dette på. Rasjonaliteten ligger i at forandringsstrukturene kan være endelige og oversiktlige.

I forbindelse med orden eller oversikt, eller uorden og uoversiktighet fremstår også begrepene sannhet og virkelighet, gjerne forstått som at noe eksisterer. At noe eksisterer, enten det er som virkelighet eller sannhet har sitt motstykke i at noe skulle være uvirkelig eller usant som eksistensform. Altså en gal gjengivelse eller ikke-eksisterende former som ikke-værende), for strukturer eller former. Det formfulle står her i kontrast til det formløse. Usannhet er ikke ensbetydende med kaos, men står i samme gruppe fordi de bryter med en orden.

At noe kan beskrives sikkert eller beskrives på en eller annen måte i sin oppbygning, gjerne kvantitativt, er det vi forstår med verdier, og vi kan ha både kvalitative, kvantitative og dimensjonale verdier. Disse verdier kan som væremåte beskrives som dimensjonale, oppbyggende, (byggesteiner i), verdier. At noe har en dimensjonalitet står i kontrast til at noe ikke har en oppbygning eller væremåte, altså at noe ikke er dimensjonert og dermed er uoversiktlig. Vi kan si det samme om begrepsverdinormering og ikke-verdinormering.

Om noe er formfullt er også en bedømmelse vi selv foretar. Om vi bedømmer noe som formløst er dette straks uten garanti, nettopp fordi vi kanskje ikke kan se former i dette. Noen klarer å tenke seg eller se prinsipper eller former i det andre ikke klarer å se dette i, og det virker derfor også usikkert om det virkelig er former eller formfullhet i alt. Men at former kan dannes av noe som virkelig er uten form eller formmulighet, formløst uten form, vil svært tvilsomt være noe med formmulighet.

Vitenskapshypotesen er altså et hypotetisk utkast begrunnet i forskjellsfunksjonen som jeg har forklart, og som grunnet erkjennelsesteorien tilsier at jeg må velge å sammenligne dette med de kriterier som vitenskapsforskere har satt opp og som Wormnes har gjort i sin bok, vitenskaps-filosofi for immatrikuleringsstudenter, og sikkert vitenskaps-fagfolk også.

I denne boken henviser Wormnes til alle de aktuelle kriterier som kreves, og da til alle de som har lagt frem dette historisk og deres meningsutsagn om dette, premisser, krav til tall, bevis, årsaker, forklaringer, fra antikken Euklid, Arkimedes, Aristoteles, tidligere tenkere, Galilei, Newton, Descartes, Fysikere og vitenskapstenkere gjennom perioden 1800 til rundt 1980.

Og inne imellom dette stoffet så har jeg altså brutt meg inn med kommentarer og egne notater, fordi det er relevant for min egen erkjennelsesteori og henvisning til overenstemmelser med de aktuelle vitenskapsutsagn og premisser generelt her.

Kun forklaringen til forskjellsfunksjonen og forklaringen til erkjennelsesteorien, at vi merker forskjell uten at vi egentlig vet noe om hva dette er utenom som funksjonelt for begrep om forskjellen rom, tid, bevegelse, formegenskaper, virkninger, og at jeg kan tilføye til bokens premissforslag og utsagn, at det er i overenstemmelse med berøringen, holder til krav-setning for hva vi må ta hensyn til og som jeg også da har gjort. Her manglet bare tall og lov-geometriske proporsjonaliteter, formlene. Gjengivelsen av Wormnes sitt stoff er den eneste gjengivelsen av disse forhold jeg hadde til rådighet, men han er veiledet også en del av Arne Næss, og fysikere ellers uten sitt eget formidable fordypningsmaterial, og alle disse postene er relevante for hele den vitenskaps-hypotetiske og vitenskapsteoretiske utlegningen i den forstand at om fagfolk og studenter, de som ellers leser boken ikke er informert og tror stoffet er behandlet, slik får dette stoffet inn med bøtter og spann.

På den annen side klarer både tenkningen og funnene av differensialfunksjonen og dens lover seg helt på egen hand, uten tanke på noen av disse premissene. Det er leseren som ikke klarer seg uten slike sammenligninger fordi han ikke har tenkt det selv enda.

Orden, uorden, kaos og kosmos.

Under setter jeg opp en liste over noen begreper som jeg har plukket ut for å vise sammenhengen mellom det vi synes vi lett kan følge linjer i og det vi kan ha problemer med å holde oversikt over.

Ordenslinjen	Uordenslinjen
Orden	Uorden
Kosmos	Kaos
Nødvendighet	Tilfeldighet
Formet	Formløst
Symmetri	Asymmetri
Rasjonalitet	Irrasjonalitet
Dimensjonert	Ikke-dimensjonert
Lovmessigheter, faste	Nedbrytning av lov-strukturer

Dette handlet om hvor god oversikt vi hadde, eller ikke hadde!

Se nærmere på begrepene Logikk, ulogisk, sannhet, usannhet, virkelighet, uvirkelighet

Begrepene om orden betyr oversiktighet eller minst en oversiktlig mening, eller at det ev. er allmenngyldig. Slike definisjoner er i sin bunn svake. Det kan jo godt være irrasjonelle sider ved det vi påstår er rasjonelt. Kaos/Kosmos: Hva vi har oversikt over eller ikke: Individuelt!

Begrepene i uordenslinjen er ensbetydende med hva som fornuften finner uoversiktlig, uten at det dermed er garantert eller bevist at det ikke finnes rasjonelle grunnlag i det vi oppfatter som irrasjonelt.

Kaos-Kosmos kontra forandringsfunksjonen eller funksjonsprinsipper.

Popper, Kuhn, Lakatos og Feyerabend, irrasjonalisme og rasjonalisme, samt hvordan vi avdekker naturlover.

Ut fra prinsippet om at forandringsprosesser, kraft og bevegelse, hvilket innebærer relasjonsendringer, oppfattelse, og en forskjell fra det som var, vil vår erkjennelse av forandring og bevegelse være definert i en forskjells-funksjonalitet, enten dette gjelder retningsendringer, formendringer, fremtredelser eller om vi har oversikt eller ikke over bevegelsen. Dermed vil det irrasjonelle og det rasjonelle innebære forståelsesformen av bevegelsen, en sekundær fornuftssak.

Oppfattelsen av forandringsprosessen er altså ikke det samme som forandringsprinsippet eller forandringsfunksjonen, men vår evne til å oppfatte prosessene, noe som igjen bygger på forandringsprinsippet. Ut fra det som er gjennomgått er det ingen tvil om enhver forandringsprosess ut fra vår forståelse innebærer både en rasjonell og irrasjonell side.

På spørsmålet om vitenskapen eller naturlovene er rasjonelle eller irrasjonelle, vil mitt svar være at "Alt er både irrasjonelt og rasjonelt", men at vi gjerne oppfatter bare en av disse sidene, slik som er typisk for Popper, Kuhn, Lakatos og Feyerabend. Måten vi erkjenner og avdekker vitenskapen og naturlovene går både igjennom irrasjonelle og rasjonelle prosess-typer, og alle måtene som Popper, Kuhn, Lakatos og Feyerabend beskriver om avdekningsprosessen er tilfelle.

Vi bygger beskyttelsesskall og rammer, parameter å jobbe innenfor, vi bygger utviklings-modeller, vi når klimakser i frustrasjon over mangelfullhet i interesse eller forklaringsmodeller, og det er aldri bestemt at ikke enhver erkjennelse kan nåes ved et systematisk eller tilfeldig møte med problemstillingen. Med andre ord: Alle veiene kan føre frem til avdekninger og gjennombrudd i vitenskapsmodellene og avdekning av naturprosessene. Ingen av avdekningene gir definitive grenser for at nye avdekninger ikke skal skje, og heller ikke mot at naturlovene skal endres proporsjonalt eller generelt.

Helhet og del

Om vi oppfatter noe som helt eller sammenhengende, oppfatter vi gjerne dette som at det består av bare en del. Altså av den samme del eller helhet. Om vi oppfatter helheten som oppstykket, oppfatter vi det hele som bestående av flere, eventuelt uendelig med deler. Helheten må være der for at alle delene skal være der, og alle delene må være der for at helheten skal være der. Ut fra dette kan vi slutte at helhet og del forutsetter hverandre. Men både helhet og del kan også forstås som ulikhets-prinsipper, slik som at en del skrue består av en endring i formen slik at vi får skruehode og gjengestykke, slik vi kan forstå altet som helhet bestående av ulikheter i sin form, og slik vi kan tenke oss en tanke eller forestilling av en bil, som bestående av karosseri, hjul og annet.

En del eller helhet gir som uttrykk ikke noen klar definisjon om det er ensartet eller forskjells-strukturert. Dette må gjengis igjennom forståelsesformen vi selv eller andre legger for dagen. Denne beskrivelsen gjengir også problemstillingen i vår forståelse av tilværelsen bestående av en årsak til seg, eller som uendelig av årsaker til seg. Selve drøftelsen av årsaks-prinsippet og årsaksforklaringer hviler på hvem forståelse eller funksjonssammenheng vi presenterer.

Ut fra dette kan ikke helhet eller del, årsak eller virkning, presenteres uten en funksjons-sammenheng eller funksjonsforklaring. Dette rammer også formålsforklaringer, samt begrep som hensikter, meninger og intensjoner. Til slutt kommer det irrasjonelle, det rasjonelle, samt logikkens vesen under lignende funksjonssammenhenger. Både formell og uformell beskrivelse er avhengig av slike funksjonssammenhenger. Når vi snakker om former og mønstre er disse uten definisjon.

Vi liksom bare forstår dette. Det er opp til oss selv om vi vil forstå en form som et mønster eller et mønster som en form, men neppe mulig at vi ikke ser for oss begge tilfeller som både form og mønster. Det er ikke mulig å beskrive et mønster uten å henvise til mønsterets former, slik vi må beskrive mønsteret til formene. Hverken form eller mønster kan beskrives uten relasjon, forholdsmessighet til innbyrdes tilstander i det som beskrives, eller som forholdsmessighet til det som noe sammenliknes med. Med andre ord er det ikke mulig å forklare former og mønstre uten etter et forskjells-prinsipp, og former og mønstre må bygge på forskjells-funksjonalitet.

Det er forskjellsfunksjonen som ligger til grunn for former og mønstre, og forskjells-funksjonelt er form og mønster samme sak. Det blir tross dette vanskelig å avgjøre hva som skal forstås som formelt, når selv logikkens vesen bygger på forskjells-funksjonaliteten. Vi må altså gjøre oss en utvidet forståelse av logikkens vesen og den formelle virksomhet. De evige uforanderlige former er uten funksjonsperspektiv, og dette gjelder enten det er snakk om de uendelige former eller den ene helhetlige alts form. Om uforanderligheten gjelder alt finnes ingen funksjon, endring eller hendelse. Om vi erkjenner funksjoner, endringer eller hendelser, må vi tilføre de nevnte former et funksjons-prinsipp.

Dette er det vi best forstår som relasjonsendringer eller forandringsprosesser, og er ikke knyttet til at alt i sin helhet må miste noe av seg eller tilføres noe ekstra. Vi kan si det slik: Om en strikk strekkes, mister den ikke sin form, men endrer sin form. Å forstå forskjellen på å miste en form og få forandret sin form, er hvilket problem historien kanskje har hatt vanskeligst for å forstå. Forandring betyr nemlig ikke at noe er mistet, forsvunnet, nettopp bare at det forandres. Formen endres.

Slik forandres også sammenligningen. At den ikke har samme utseende, og derfor blir betegnet mistet, bygger bare på at det ikke er aksept for at formen kan endres. Den skal være slik, og er ikke slik, er resonnementet. Dette er argumentet til de stive former. Derav har verden mistet seg, verden har blitt borte. Men om aksept av foranderlige former er tilstede behøver ikke verden å ha mistet seg, men kun ha blitt endret. Allikevel stemmer det at formens tidligere form er endret og ikke er på samme sted, men det er ikke logisk sammenheng fra dette til at verden har mistet seg, og det er konklusjonen som vanligvis trekkes. Formen.

Noen ord om de nyeste formene for innlegg om forståelsesformer:

Erkjennelses-teorien: VI MERKER FORSKJELL.

Dette er grunnlaget i alle egenskapers virkninger og former, også all kjent kommunikasjon, språk, signalgivning. Denne differensial-funksjonen vi har prøvd ut her mot alle vitenskapelige termer er både grunnlaget for disse termer og fungerer som slike termer. Når vi gjenkjenner en forskjells-struktur tror vi at det er noe annet.

Ord, navn er bare gjenkjenningsbegrep for forskjells-utskillelser i forskjells-naturen, og er ikke noen funksjonsforklaring til de romslige bevegelige formvirkninger, bare gjenkjenninger. Alle vitenskapshypotetiske termer, krav er vist som forskjells-funksjonsvirkende strukturer på samme måte som deres krav og premisser. Hele logikken fra bunnen av er bygd på forskjellsfunktjonen slik, ut fra at like og ulike oppstår som forskjells-funksjoner, 2 like, 2 ulike. Ingen eller noe. Ingen eller alt. 0 eller 1, og ellers ganske så valgfritt i det uendelige på samme måte.

Det er altså slik sett ikke mulig å bortforklare en alltid med-værende forskjells-funksjon, og som grunnlag for bevissthetens evne til å merke forskjell, og nettopp forskjell på forskjeller, som den formasjon og egenskap som de danner. Gjelder navn, begrep, definisjoner, fysisk natur, lover, matematikk og geometri. Erkjennelses-teorien er at vi har forskjeller og forskjellene gjør forskjellen på de forskjellige egenskaper, Vi merker også denne forskjellen på 0 og 1, likt og ulikt, logisk funksjon. Jeg har vist at rom, tid, bevegelse, stoff, felt, egenskaper og virkninger, og er forskjells-funksjoner og at bevisstheten, logikken, våre egenskaper som liv og ikke, er forskjells-funksjoner.

Erkjennelses-teorien inneholder analyse av alle de vitenskapelige kriterier av deduktive og induktive forklaringsmodeller, samt om matematikk og geometri, og de begrepene vi benytter sammen med de modeller vi benytter for hypoteser og teorier. Dette kan bestilles i tillegg, eller at jeg frigir det senere gratis. For alle som vil forske kan det være aktuelt å sende erkjennelses-teorien som en analyse over til forskerne, men også alle interesserte. Erkjennelsesteorien underbygger det samme som fremstilles i vitenskapshypotesen fra 1994!

Det er en omfattende analyse av hva alle geometriske, matematiske, operatører, den utstrekningen, retninger, romslighet, endelighet og uendelighet går ut på, hva tidsmål, tids-sammenligninger, kjente og ukjente dimensjonelle forhold for tid, for bevegelser, for drivkraft og bevegelsesårsaker, av årsak og virkning, av styrke og egenskaper i alle fysiske funksjoner, og endringer av fysiske former og egenskaper, som ligger bak konklusjonen om deres forskjellsfunksjonelle natur, oppbygning og sammenligning, som er årsaken til konklusjonen om at det er en slags forskjells-funksjon som ligger til grunn og som virkefunksjon i bunnen av alt dette, at noe kan skje, virke.

Uten enhver slik forskjellsfunksjon i bunn og grunn så kan ikke rom, tid, bevegelse, drivkraft, virkefunksjon som egenskaper, eller former, fremstå eller virke, eksistere i det hele tatt. Like etter denne oppdagelsen oppdager jeg at logikken for forskjell, for like og ulike, bygger på samme prinsippet og kan benyttes i alle fysiske sammenligninger for kjente og ukjente faktorer vi måtte finne, også alle kryptiske og mystiske systemer.

Enhver logikk som gir sammenligning av like og ulike, at noe er og ikke er, at vi kan få både-og, enten-eller, og, ike, eller, ikke-og, ikke-eller, hvis som alternativ er-lik, begrepet er-lik, og gjentagelsen, eller det neste, forrige, alle retningsforhold eller sammenligninger i begreper for både fysiske og bevisste og følelsesmessige behov og bevissthetsfunksjonen selv, er helt og holdent avhengig av disse funksjoner, også begrep som logisk, mystisk, intuisjon og stemninger og de relative stemninger og summen av stemninger, sinnstemninger: At de bygger på at vi må merke en forskjell. For øvrig gir dette sammenligningen både i årsak og virkning, eller mening, forståelsesinnhold, kilde-mål, og for fysisk årsak og virkning, for alt vi kan kalle staiske og endringsbare funksjoner.

Forskjellsfunksjonen skaper de logiske tilstander. Denne forskjellsfunksjonen virker annerledes som virking enn det matematikk og punkt-geometri virker som ikke klarer å skape kontinuitet i bevegelse og rom, hendelser, for de hvert av disse er definert som isolerte og utstrekningssløse. Det virkelige rommet, den virkelige bevegelsen, bygger på en virkende funksjon og kontinuitet for dannelse av årsak og virkning. Det er derfor snakk om en virkende forskjellsfunksjon for de fysiske driv-funksjoner og bevissthetens funksjoner som nettopp bygger på den samme minste mulige forskjell som funksjon, da det ellers aldri kan bli kontinuitet i fysisk natur, i årsak og virkning, eller i bevissthetens relasjoner om begrep fysisk, at noe skjer, bevisst eller fysisk.

Alle begrep må derfor bygge på forskjells-virksom funksjon eller om vi vil en naturfysisk forskjellsfunksjon, der naturfunksjoner er bygd av forskjellsvirksom egenskap. Det er stor forskjell på at noe ikke virker og at noe virker men forhindres i å realisere sin ordinære virkning. Bevisstheten kan heller ikke oppleve noe at noe skjer uten forskjell. Intuisjon, følelser og behov er enda mer avhengige av nettopp å merke enhver tilstand tilpasning og forskjell da bevisstheten er en sammenligningsfunksjon som skal merke forskjell og samstillinger for orden, orientering og oversikt, og vil bygge på en liknende forskjellsfunksjonell karakter som den vi her har henvist til.

Logikken og Erkjennelsesteorien er at det er en tilgrunnliggende forskjellssegenskap, en forskjells-virke-funksjon, som ligger til grunn for enhver logikk og erkjennelse, og erkjennelsen er at vi merker en forskjell, eller: Vi merker forskjell: Og inkludert at dette er en forskjellsfunksjons-virkning, og virkningen er en forskjellsfunksjon. Uten dette kan ikke noe virke eller skje. **Erkjennelse er at vi merker forskjell, og må bygge på en forskjellsfunksjon som medvirkende og utløsende virknings-årsak i fysisk og bevisst grunnfunksjon.**

Dette ligger til grunn for enhver sammenligning, og graden tilpasning og overenstemmelse det er mellom bevisstheter, egen oppfatning, mellom fysiske elementer, egenskaper, og graden til hvor korrekt bevissthet og fysisk natur er i overenstemmelse med hverandre.

Bevisstheten er en logisk sammenlignings-funksjon. Den skiller mellom like og ulike, kjent og ukjent som gjenkjennelsesgraden, det samme som hukommelsen fungerer som, og som følelser, behov og intuisjon bygger på, enten det er mystisk eller logisk for oss.

Denne forskjells-annalysen ligger til grunn for forskjellen som blir forskjell fra seg, forandringskraften sett som en vekstfunksjon av en samtidig utstrekning og bevegelse som ikke kan vokse mer som endelig eller uendelig, og må møte seg selv, samme funksjon, virkende som en kraft. Virkende som et trykk. På 1979-1994-stadiet er forandringskraftens forskjellsfunksjon ikke avdekkende nok for ekspansjons-funksjonene til samme kraftmodell, og i 1994 blir kun den alminnelige underliggende vekstfunksjon grunnlaget for utvekslinger.

I 2013 finner vi vekstfunksjonens, differensialfunksjonen fra 1994, som en ekspansjonsfunksjon av vekstfunksjonen. Her endrer kraftpotensialet seg til en ekspansjonsfunksjon som en total trykkfunksjon, spenningfunksjon for utvekslinger, feltstrømmer. Både det fysiske og det bevisste må som virkning være kraftfunksjoner, det vil si virkefunksjoner som fungerer etter mer, mindre eller tilpassede styrkeforhold. Og ut fra erkjennelsen, en logisk funksjon for å merke forskjell på likt og ulikt av den samme virkning som gir at noe kan skje.

Erkjennelsesteorien i denne sammenhengen er forskjellsfunksjonen som ikke er hentet fra noen andre filosofer, teologer, religioner, vitenskapsteorier, men en egen erkjennelsesprosess. For å underbygge denne videre gjennomgikk jeg Odd Wormnes vitenskapsfilosofi utgitt i 1987 der Arne Næss er veileder, drøftelses-kilde. Arne Næss og Bertrand Russell har fra 1938 til 1965 stort sett vært ledende for den kritisk-analytiske definisjons-logikk for vitenskapelige metoder og begreps-forståelse, grunnlaget for hvilke kriterier vienskapen kan sette opp som godkjente referanser og holdbarhetsgraden til metoder i matematikk, geometri, fysikk, og bedømmelse av måleteknisk innhold.

Min Erkjennelsesteori i eget skriv har gjennomgått alle disse i frohold til egen erkjennelsesteori, og de er samsvar med hverandre, ikke i konflikt, men noe kritisk-analytisk kommer allikevel fra meg om dette. Den samme erkjennelsesteori, og den kraftmodellen jeg la frem i 1979, bok 1994, og denne Wormnes-Næss-analytiske kritikk ligger til grunn for vitenskaps-hypotesen lagt frem i 1994-95 som finnes i denne boken. Erkjennelsesteorien med kritisk sammenlignings-grunnlag basert på Wormnes-Næss-analyse er som privat hovedoppgave å regne, og kan bestilles som eget tilleggs-skriv. Uansett bør da Odd Wormnes vitenskapsfilosofi kjøpes, lånes, som sikkerhets-annalyse av min erkjennelsesteori.

Vitenskapshypotesen. 1994.

Hensikten med denne innføringen i en vitenskapshypotese er å vise at rom-tid-stoffproduktet kan illustreres som en differensial-funksjon.

Produktet av utstrekning, forandring, samt det vi beskriver som kraft og energi, skal kunne beskrives som en, og bare en og samme differensial-funksjon.

På samme måte vil også vår begrepsverden, våre forestillinger, vitenskapelige termer som matematikk, enheter og logikk, innbefattet fornuft og følelser, også beskrives som en differensial-funksjon.

På dette tidspunktet burde det vært navngitt som Differensialkraften.

Det mest vanlige er å oppfatte utstrekningsforandringer, også de relative variabler, som det begrepet Einstein danner som romtiden. Einstein sier ut fra dette at det er rommet som utvider seg, og at det vi står ovenfor er et bevegelsesrom. Så langt vil jeg følge opp denne modellen ut fra mine egne resultater. Så kommer skilnaden i den modellen han legger frem, og min modell. Einstein selv, kanskje, og de som ser det slik som han, kan lett si at det er likegyldig hvem av faktorene vi ser et slikt bevegelsesrom fra. Vi kan holde hvem som helst av faktorene stille i en formel, og endre de andre faktorene, og allikevel få et produkt.

Ut fra slik tankegang er det likegyldig om det er fra tidsmålet, rommålet eller kraftmålet vi beskriver romtiden fra, iallfall i formler. Som modeller kan også denne likegyldigheten være berettiget. Men i det øyeblikket vi søker etter årsaksfaktor er det en av disse funksjonene som utmerker seg spesielt, og som lenger ikke er likegyldig. Om universet utvider seg vil det være utvidelsesfaktoren som gir kraft og energi-relasjonsendringene, samt romutvidelsesendringen, samt tids-(forandrings)-relasjonsendringene. Det er da i første omgang likegyldig om det er en konstant eller diskontinuerlig utvidelsesfaktor. Det er ikke dette som er hovedpoenget.

Hovedpoenget er at det er en utvidelsesprosess. Det er dermed ikke lenger så fruktbart å beskrive dette som et utvidelsesrom, da det må være, og bare om det er, utvidelsesfaktoren som skaper eller danner rom-relasjoner, slik som endring av strukturrommet eller energirommet, eller den utstreknings-messige figur. Om dette er tilfelle må det være forandringsfaktoren(endringen), som er bidragsgiveren til utstrekningsendringen, altså skaper det utvidende eller ekstra rommet.

I følge min modell fremkommer rom, forandring og strukturer som et resultat vi avleser i samme prosess, og som deduktivt kan beskrives som en differensialfunksjon som er felles utgangspunkt for rom, endring og struktur-parametere. Som erkjennelse vil det være forandringsfaktorens konsistens som bestemmer om det er et variabelt eller stivt strukturrom vi står ovenfor, og bare det. Om forandringsfaktoren er 0, kaller vi det et stivt strukturrom, og er det variabelt, da kalles det et forandrings-struktur-rom.

Det er forandringsgraden, (forskjells-grad), som er det parameter vi tar som utgangspunkt i denne vurderingen. Om BigBang-modellen endres, utvides, at romutstrekningen utvider seg, da er det forandringsfaktoren som er den avgjørende faktor for et utvidelsesbart rom. Einstein nøyer seg med forklaringen om at det er rommet som utvider seg.

Jeg presiserer at det er forandringsfaktoren som er årsak til at rommet utvider seg, at det blir utvidelse av rommet, og at det dermed er denne faktoren som er vesentlig og avgjørende. Det er rett og slett forandringsfaktoren som utvider eller endrer romstrukturene, også de relative. I et slikt tilfelle der rommets volum virkelig utvider seg, vil det automatisk bety at forandringsfaktoren skaper rom, ikke bare endrer strukturen.

Slik blir det to veier som peker på at det kun kan være forandringen som er en avgjørende faktor i situasjonsbildet. Men som vi sidn skal se, så vil ikke forandringsfaktoren, bevegelse, kunne forklare rom, form, slik rom, form, ikke forklarer bevegelse, virkning, endringene.

Om vi følger opp modeller som viser at kraft og motkraft samstemmer med hverandre i størrelse, slik nesten alle kjente fenomener innen kraft og energiberegninger gjerne blir satt opp, vil en slik erfaring like så godt tilsa en overveiende sannsynlighet for at all kjent energi og kraft, har sine motkrefter. Et slikt bilde av forholdene ville bety at vi mulig måtte anta at BigBang-kraften, energien, var med i en utskiftningsprosess eller vekselvirkningsprosess med en tilsvarende kraft.

Vi ville da kunne tenke oss en modell av universet der BigBang kraften utover vekslet med en innover-virkende kraft. BigBang ville fortone seg som en undervannsbølge, nærmest som en utlignende implosjon/eksplosjon. Betydningen av dette ville videre bety at det samlede rom eller utstrekningspotensiale egentlig ikke vokser eller minsker, men at det kan være virkningene som fremtrer i kraftmodellen, men grunnet sin befatning med energi og forandringsprosesser, vil det allikevel være forandringsfaktoren som er selve grunnfunksjonen, det vil si den funksjonelle faktoren i utstrekningsstrukturene.

Ved flere eksempler viser jeg hvordan vi kan tenke oss utstrekning som en funksjon som opprettholdes av forandringsfaktoren, hvilket jeg vil gå inn på senere. På en liknende måte kan kraft, energi og strukturer erkjennes som resultater av forandringsfaktoren, fordi da rommet utvider seg, og samtidig utvidelseshastigheten avtar i utvidelsesretning, svekkes energitetthet og kraft-retnings-mengde. Dette illustrerer både kraften og energien som en oppførsel, med likhet i kraftbegrepet eller slik vi beskriver kraft, og vi kan da si at BigBang-modellen viser en retarderende kraft, eller energipotensiale fordelt i utstrekningsrom. Slik uttynning av energi og kraft kan samlet beskrives slik endringer i kraft beskrives, og gir grunnlag for å illustrere helheten som en kraftmodell.

Hele den deduktive universmodell kan da illustreres som en differensialfunksjon der utstrekning-kraftstrukturer er et resultat av forandringsfaktoren, eller om vi vil relasjons-endringene, proporsjons-forskjellene. Dermed vil likegyldigheten om det er rom, tid eller strukturer, ev. kraft eller energi som tas som utgangspunkt, være tilbakevist. Som årsak eller funksjonsforklaring vil ikke noe annet enn forandringsfaktoren være den reelle årsak eller forklaring til den oppførsel og parametere som nyttes og erkjennes.

Vi kan da ikke lenger definere universet som forklart ved at det er et bevegelsesrom forklart som i kaos, ved uro, men må beskrive dette som en rombevegelseskraft der forandringsfaktoren er funksjonsgiveren. Den irrasjonelle kaosmodell eller rasjonelle kosmosmodell er ikke dekkende for forandringsfunksjonen, da disse to modellene heller forklarer to sider ved samme funksjonsmodell, den oversiktlige og uoversiktlige del av en differensialfunksjon som står frem både med ordnet og uordnet struktur sett fra fornuftsvesener.

Det vil altså ikke være snakk om hverken kosmos eller kaos, eller om begge deler, men om en funksjon som resulterer i en oppfattelse som gir begge disse funksjonsinntrykk. Alt vil således være både irrasjonelt og rasjonelt, men er allikevel den samme differensialfunksjon, og ingen av de parametere vi nytter til beskrivelse av utstrekning, forandring og strukturer vil la seg forklare ved at det er rasjonelt eller irrasjonelt.

Kun funksjonsbeskrivelsene vil kunne gi forklaring slik funksjonsmodellene av forståelse legges til grunn for hermeneutisk utvikling, slik funksjons-beskrivelsene ligger til grunn for formålsforklaringer, årsaksforklaringer og sannsynlighet.

Det tilsvarende gjelder for logikken, dialektikken, fenomenologien og absolutt enhver form for begrepsdannelse i det hele tatt.

Forklaringen til treghet og tidsforsinkelse er allerede gitt ved Hastighets-løkken i den originale «Forandrings-kraftboken».

- - - nyheter

De klarer aldri å forklare hvorfor partiklene for eksempel har snurr med dagens studier av forholdene, hva virkningene kommer av til felt, og balanseforholdet.

Enhver forståelses-sammenheng og forståelses-form bygger på forskjells-funksjon, og faller tilbake på at det må følge en rød tråd i tanke-spillet. Denne forskjell er logikken og den gamle gode fornuften.

Enhver forståelses-sammenheng fordekker ofte mulige andre forståelsesformer, og innebærer en overgivelse av bevissthetens muligheter til å trenge inn i tilværelsens vesen.

I dialektikken må utsagnet kritiseres, likeså dets motsats, fordi det er i dette feilen ofte ligger. Om relasjonen til hver av disse til annet, eller relasjonen disse imellom kan virke greie, bør syntesens relasjon til alt annet utprøves. Om dette virker greit inngår dets funksjon blant alt annet og er tilknyttet det fellesskap det bør høre hjemme i. Om ikke er det en nødløsning med et høyt farepotensial som man lever i. I allfall som en blivende faktor i det værende og praktiske hverdagsliv.

Om det dialektiske ikke inngår i en annen større forståelsessammenheng bør dette prinsipp raskest mulig forkastes. Om du ikke finner noen slik sammenheng å sette det i bør du gjøre likeså. Det er forskjell på fornøyeligheter, uhytideligheter, lek og spill, glede og frihet, og det å virkelig gå inn å ta tilværelsen alvorlig gjennom å utdype den. Alle disse sider er like viktig, kan de blandes så gjerne det. Men alvoret i fordypelsene bør ikke farges av narrespill.

o Vitenskapen klarer for eksempel aldri ved hjelp av noen datamaskin å beregne store lengder eller små lengder. Om datamaskinen skriver ut et tall som har gitt 500.000 millioner 0ér i sekundet i 1 million år vil disse mil eller lysår ikke ha kommet så veldig langt mot de helt store verdier. Det samme gjelder for små verdier. Ved å hekte millioner av 0ér etter komma i en million år har de ikke kommet særlig langt på veien mot 0.

Når vi leter i atomets verden er det heller ikke særlige store sprang. Man har nådd ned i nanoverden og begynt på pico-verdenen. Men det går år mellom hver tiendels av det forrige som de fant blir funnet.

Kritisk resyme over 1995-fremføringen.

Alvorlig kommentar, kritikk 2013 fra meg selv, er at ingen av egenskapene rom, tid, bevegelse, styrke har forrang, er viktigere enn de andre, men at de er sider av forskjells-strukturen til en og samme differensial-funksjon.

Viktigste oppsummering om erkjennelsesteori og vitenskaps-hypotesen er at det viser en fellesfunksjon for tid, bevegelse, utstrekning, rom, former, egenskaper, og at vi erkjenner, husker, forskjeller, og ved gjenkjennelse glemmer dets struktur på grunn av behovs-bruken, appetitten på alt. Og at vi erkjenner forskjell, uansett mengder. Og Forklaringen til treghet og tidsforsinkelse allerede er gitt ved samme Hastighets-løkke i bevegelses-masser. Danner virvler, kule-former med utveksling som gir fysisk lover. En hastighet, tetthet, trykk, volumbevegelse.

Det er forskjells-funksjonen som ligger til grunn for former og mønstre, og forskjells-funksjonelt er form og mønster samme sak. Det blir tross dette vanskelig å avgjøre hva som skal forstås som formelt, når selv logikkens vesen bygger på forskjells-funksjonaliteten. Vi må altså gjøre oss en utvidet forståelse av logikkens vesen og den formelle virksomhet.

De evige uforanderlige former er uten funksjons-perspektiv, og dette gjelder enten det er snakk om de uendelige former eller den ene helhetlige altets-form. Om uforanderligheten gjelder alt finnes ingen funksjon, endring eller hendelse. Om vi erkjenner funksjoner, endringer eller hendelser, må vi tilføre de nevnte former et funksjons-prinsipp. Forskjell=funksjon=virkning!

Forklaringen til treghet og tidsforsinkelse er allerede gitt ved Hastighets-løkken i den originale «Forandrings-kraftboken 1994».

Slik blir bevisstheten din behovs-påvirket narret, lurt, bedratt.

At i det vi gjenkjenner, husker en forskjells-struktur, og vi gjenkjenner noe som lik med noe, så tror vi at den forskjells-strukturen er mer konkret, eller at det er navngitt, at det er noe annet enn den forskjellstrukturen vi har med å gjøre, en sikrere virkelighet. Det er samme sak, den samme forskjells-strukturen, som del av alle samlede forskjells-strukturer i det hele tatt. Gjenkjennelsen er knyttet til behovs-grader, navn-pekere, for oss til nytte, bruk, hjelp, fare. Gjenkjennelsen blir slik mer en slags eiendom, føling, noe annet enn slik vi analytisk kan merke den bestemte forskjells-egenskapen. Å gjenkjenne avstand, rom, tid, bevegelse, former og virkninger gjør at vi tror de er noe annet enn en forskjells-funksjonen vi har oppdaget, dedusert: Som vi til vanlig ikke kan forklare hva består av, er bygget opp av, hvorfor kan være til, og hva dette egentlig er for noe! Eks: Materie/ånd/bevissthet?!

Kritiske Innlegg

Videre viktige kritiske tillegg i forholdet mellom differensial-funksjonen og de vitenskapelige teoriers romtid-forklaringer, andre begrep, slik som energi, bevegelse, styrke: eller mangel på forklaringer. Kritisk til manglende evne til å vise relasjoner til de formler som settes opp, at de ikke viser hva mellom-leddene står i forhold til. Mange forskere aner ofte dette ikke selv.

Differensial-funksjonen og den formelle logikk.

Det er først når differensialkraften utveksler at vi får romslige formasjoner og romslige bevegelser, og romslig tid. Det er fordi at formasjonene, som rom-differensialen og bevegelses-differensialen, er en og samme rom-bevegelses-tid, differensial-funksjon. Denne danner formasjonene, som utvekslingen og har differensialens ekspansjons-trykk i seg. Denne fordeler seg i sirkulasjoner som fortetning og fortykning av sirkulasjons-linjenes relative tetthets-forskjeller. Ett trykk likt en flytende tilstand holder til at presset og retningene danner denne tetthets-økning og sirkulasjon i samme bevegelsesdriftige tetthets-helhet, det fulle volum med samme trykk.

Differensial-funksjonen vil da få et innspill i begrepet om formell logikk, og dens avvisning av «ingenting» som godkjent argument, for årsak og virkning. Godkjent er kun en virknings-form. Det kommer ikke frem noe videre argument med hvorfor ingenting ikke godkjennes, og heller ikke hva ingenting er. Foreksempel er ingenting brukt om tomt kjøleskap eller en boks uten innhold. Allikevel er utstrekningsrommets avstander der.

Den ene av faktorene i den formelle fysikk som er viktig for fysisk forskning er at avstand og retning, rommet, faktisk finnes, og har utstrekning som der fysiske objekter kan være, og som energienes volum, og som bevegelsesromslige energier forflytter seg sammen med, som masser som virvler avsted. En snurrende ball.

At bevegelsens utfoldelse i rom som sammenhengende årsaks-rekker i den bevegende energiens romslige form, så tvinges bevegelsen og energien til å ha slik utstrekning-karakter i seg som eller kalles tomt eller ingenting.

Derfor blir spørsmålet om hva ingenting er, eller når det ikke kan brukes som argument for årsaksforhold som er gyldige. Er ingenting ekskludert rom og tomhet, ekskludert innholdsløst, ekskludert retning og avstand. Noe slikt er ikke sagt om formell logikk «ingenting, intet»! Det finnes altså ikke så mye som en definisjon for de innholdsløse avstander, volumets oppbygning, rommets utstrekning, for tomhetens utbredelse, rent rom, tomrommet. Også bevegelsen forstås som kun den første bevegelse, og siden da er bevegelsen av de fleste blitt regnet som ingenting fordi den som årsak-virknings-rekkefølge ut fra tall og punkter, kommer til et punkt som pluss 1, og forsvinner fra punktet som -1, og resultat-bevegelsens eksistens regnes da som 0, like mye til og fra. At bevegelsen ellers skulle ha noe med tilværelsen eller virkefunksjoner å gjøre regnes som utenkelig.

Med rom og bevegelse som ingenting, ikke del av årsak, og at alle andre ingenting-begrep er udefinert, og mange av disse både av forskere og folk allment, benyttes like så mye for former, egenskaper, alt vi benevner, slik som at alt er oppstått av intet, BigBang har oppstått av intet, og at BigBang forsvinner til intet. Alt er innholdsløst. Former også. Punktet uten bevegelse og utstrekning, uten rom, bevegelse og tid, og som da ikke skulle ha virkningstrykk, energi om dette var riktig. Det er derfor overhode ingen grunn for noen, og heller ikke for den formelle logikk til å ta sitt ord «ingenting» i bruk. Det finnes ingen definisjon eller logisk argument bak påstanden. En rekke argumenter som ikke nevnes.

Den formelle logikkens begrep om at ingenting ikke godtas som argument, ligner på måleteknikerens lov. Den sier at om det ikke finnes noen måledata så finnes ikke det objektet, det eksisterer ikke noe i det området. Da er det ikke noe der heller.

Men da bedre instrumenter oppdager noe der som vi konkluderer med har vært der hele tiden, så kan ikke måle-teknikerens logikk stemme.

Logikken til måle-teknikerne burde fulgt logikkens sammenlignings-lov: At om det ikke observeres noe der, så kan vi si om det kan være noe der eller ikke kan være noe der. Når vi ikke har observert at det finnes noe der, så vet vi ikke om det er noe der eller ikke er noe der. Det betyr at begge muligheter er åpne: En eksistens av årsak, virkning, objekt eller feltstyrke kan være der, men behøver ikke å være der.

Når den formelle logikk ikke har noen logisk definisjon, ingen referanser, kan vi ikke vite hva de mener med begrepet ingenting, selv om det virker tomt nok! Vi vet jo ikke hvorfor de ikke godtar det. Det er ikke noe logiskargument som legges frem. Bare at de ikke godtar, er vrage, sta, ikke synes det smaker bra nok med ingenting, avvisende. Alt kun tuftet på gemytt, vilje, sinnelags-etikk i den formelle logikk. At de ikke synes at det passer bra nok: Hva Da!

Ingenting som udefinert forteller ikke noe om det faktisk kan være som årsaks-virkning. Det blir jo brukt i hele populær-vitenskapen; slik som at i sorte hull er ingenting. At big-bang oppstod eller forsvant til ingenting. Stort sett skal dette samstemme med at andre udefinerte intet-begrep sier det samme. At Gud skapte verden av intet. Som kan bety, av ikke noe annet, men av det som er, eller i tillegg til det som er. Ingen forklaring til hvordan. Det finnes ingen definisjon i religionene heller. Heller ikke av begrepet tomhet, veien. Som rom, retning, avstand, form-forskjeller, egenskaps-forskjeller, valg. Alt kan regnes som innholdsløst, men også fylt. Hvor er begrunnelsene og logikken.

Udefinerte ord, begrep, uten referanse, logikk, og som ikke forholder seg til andres begrep, mening med ingenting-ordet, vil da virke menings-løst, likedan som at udefinerte ingenting-begrep, tomhet, bekreftelse på hva som menes med innholdsløst, at et logisk argument som underbygger dette, bør fremheves. Funksjoner kan fint være der selv om vi oppfatter noe som ingenting, tomt, innholdsløst. I mange intet-begrep synes nettopp slike funksjoner. Tid, plass, egentlig bevegelsesmulighet og fyll-plass, og om det inneholdt det som ikke var tomt.

Påstand: at ingenting ikke er godtatt som argument i den formelle logikk. Det må være en form som er årsak til en virkning, som eneste som godtas som en årsak. All årsak har altså sin grunn i en form. Det er formen, eller virknings-formen som er årsaken!

Men det er ikke de formene vi kjenner som er årsaken til den romtid-bevegelsesstyrke-differensialen som gir former som beveges i rom slik vi kjenner til dette, deduserer dette, eller som danner form-endringer og bevegelses-endringer i utstrekningen som årsak-virknings-rekke-følger, som er endelig årsak til formene, eller virknings-former.

Det er det ekspansjonskraften som er, med sin utveksling som ellers ikke har noen former før utvekslingen. Unntak er at bevegelses-utstreknings-vekstpotensialet gir det utspente bevegelses-rommet, eller uendeligheten, med trykkvekst, uten å ha former og romslig bevegelse enda.

Med overgangen fra vekst til ekspansjonstrykk så danner utvekslingsformer seg. Vi kan si at den uendelige vekst-utstrekningen og dens ekspansjonstrykk er en uendelig utstrakt form, men ellers uten former. De kommer når denne gir utveksling. Bare uendelighetens trykkform finnes.

Nå er det heller ikke denne ekspansjonstrykk-funksjonen eller den uendelige utstrakte vekst-funksjonen som ligger til grunn som er årsaken til den uendelige form, eller en tenkt rettere utstreknings-bevegelses-vekstfunksjon, trykk-funksjon, som er årsaken til formen.

Det er den til grunne-liggende utstreknings-vekst-funksjonen som danner form-byggegrunnlaget, som utstrekning og bevegelse i en felles utstreknings-bevegelses-differensial, og i dette tilfellet fungerer denne som kun en videre vekst som i utgangspunktet ikke har noen tilbakevirkende styrke på veksten. I virkeligheten vil denne være et vekst-trykk for hvert nytt steg videre den tar uten å påvente av at uendeligheten er nådd, og danne trykk-differensialen av samme funksjon..

Men den virkelige årsaken til de senere former ligger i differensial-funksjonen selv, som fra hvert punkt eller hvert sted fungerer som utstreknings-dannende og bevegelses-dannende, men som bevegelse og utstrekning ut av samme differensierende differensial-funksjon.

Det betyr at det ikke er form som utstrekning og bevegelse før den aktiviseres, og at det er med virknings-akten, funksjonen, som forøvrig alltid må ha vært, som er årsak i at former senere dannes, eller er dannet og opprettholdt som endringsbare formasjoner.

Det er som fungerende funksjon som logisk virkning at bevegelse og rom dannes, danner trykk, som da ved utvekslingen skaper former og bevegelser slik vi kjenner disse som årsak og virknings-bevegelser av former.

Det er ikke formen eller bevegelsen eller virkningsformen, bevegelses-utstrekningen som form, som danner formene. Det er differensialfunksjonen som danner form og bevegelse i samme prosess som en utstreknings-bevegelses-differensial. En differensierende differensial-funksjon ligger til grunn for form og bevegelse.

Som en forskjell som blir forskjell fra sin tilstand, som blir til en utstrekings-bevegelse som samme produkt, en romtid-bevegelse, eller en endingsbar utstrekings-bevegelse. Bevegelse og utstrekning er en og samme funksjon som en rombevegelse, eller rombevegelses-vekst som gir trykk og utveksling. Den til-grunne-liggende funksjonen er ikke fra bunnen av en form eller bevegelse, men blir dette. Dens funksjon omdanner seg til en rombevegelses-trykk-formasjon, som utveksler som en relativ romtid-felt-formasjon.

I følge differensialkraften er det altså ikke en form som er årsak, og ikke en bevegelse som er årsak, men at differensial-funksjonen, virknings-funksjonen, som danner begge disse som den fortsatt fungerer like helt i på samme måte. Virker som en grunnleggende drivkraft som prøver å ekspandere ut over seg selv, men er balansert mettet og kun kan gi utvekslinger av sine egne partier, volum rombevegelse. De endringsbare romtid-styrke-former.

Da denne differensialfunksjonen aldri har blitt født, men alltid vært til, så kan vi også si at de kjente romtid-bevegelses-formasjoner med krumning og utvekslings-sirkulasjon med romslig årsak og virkning alltid har vært, og dens helhet fungerer da som en virkende formasjons-utveksler.

Det er herfra den formelle logikk skulle hentet sine argumenter. Men alt bakenfor kjenner de ikke til, og heller ingen begreper om. Fra den formelle logikk nyttes tildels deres argumenter i den generelle vitenskapen også. Og at hvilken opphavsfunksjonell tilstand, funksjon, er ukjent.

Heller ikke Newton, Einstein, Dirac, Hawking, kjenner til dette! Nei sier de:

Hva gravitasjonen kommer av eller er, dets balanse-forhold, det vet vi ikke hva er eller hvorfor fungerer som det gjør!

Så de relative rombevegelses-trykk-formasjoner som utveksler har alltid vært. Da vi først ser disse, trekker vi den konklusjonen at det er formene som er årsaken og at form er årsak til form gjennom årsak og virkning. Først om vi kunne se mer, ville vi forstått mer, av baken-forliggende årsak. Dyp-analyse av rom, tid, bevegelse og energistyrker. Helheten har alltid vært tilstede med disse romslige bevegelsesformasjonerens forbindelsesvirkninger, som likeverdig vekt. Men de er bare årsaken som noe annet har utbygget ut fra en grunn-funksjon. Den til grunne-liggende logiske differensial-funksjon er årsaken, ifølge utredelsen om den.

Før utvekslingen har det bakenforliggende, underliggende bevegelses-utstrekings-trykket alt ferdig-balansert helheten, slik at den kun har igjen sine utvekslings-rombevegelses-formasjoner som tettere og tynnere likedannede mengder utveksling av rom-energi-felt. Dette fungerer slik at balansene kan dannes mellom felt-felt, mellom felt-objekt-felt, og mellom objekt-felt-objekt-felt, og felt er alltid involvert, altså krumningsmønstre lik styrke-tetthets-felt.

Balanse-forbindelsen har alltid vært, og er alltid der. Derfor har både Einstein og Bohr rett i om det skal eller må dannes eller oppløses som parrpartikler eller som enkeltpartikler.

Når vi tvinger ett partikkel til å flytte seg i et alt balansert landskap så kommer det an på hvilken balansebinding partikkelen har dannet, og den vil i ett lokalt jordisk landskap med selektive egenskaper som gjør at partikler oppsøker hverandre, også til en stor mulighet for parr-dannelse av balanse mellom dem.

Den muligheten er svært stor i et partikkel-felt-landskap der det er stor kontakt mellom deres utvekslingsfeltlinjer. De må da innesperre en del av utvekslings-spinningen med hverandre, noe som kan hende om de kommer fra et spaltet eller inntilliggende partikler tidligere med felles utvekslings-linjer. Et balansepress dannet mellom partiklene fordi trykbalansen rundt er opptatt.

Lignende kan dannes i rommet ellers men her synker muligheten på grunn av konkurrerende felt-rom-styrker og samtidsrelative avstander. De kan ikke utveksle før ett partikkel som energi-veksling om de ikke rekker å nå hverandre som fysisk formenergi-partikler i rommet slik som for eksempel lys og lys-hastighet. Energi-mengdene blir for små ellers. Allikevel kan det tenkes at det er opprettet en langdistanse-balanse allerede. Når og hvordan det da utløses gjenstår å gi eksempler på, eller forstå bedre.

Partikkelen har ellers et indre romtrykk og et ytre romtrykk på seg. Plancken kan vær en liten feilmargen mellom omregning av tilsvarende effekt for kg og ampere, en feil som henger jevnt med bestandig. Men det kan også være at frekvensenergien mangler den indre balanseenergien, for den delen av kraftfeltets totale energi som oppholder seg kun i sirkulasjonsutvekslingen som da er ørliten.

Det kan også være slik at balansetrykkutvekslingen, sirkulasjonen, den indre kule-form-overflaten med energimengden, ikke synes i frekvens-mengden og er tilsvarende ved alle objektets energitrykkforskjell, vibrasjon, slik at plancken da alltid følger denne nøytral-mengde-sonens energi-størrelse, masse som da er liten i forhold til hele feltets energimengde i bevegelse, for her inne virker den ikke utvekslende ut i rommet som frekvens.

Her er det nøytral-balanse enten det er i lystrykk-vertikal-virvel-partikkelen eller om det er i gravitasjons-partikler, og det indre likedanne gravitasjons-trykk som summen av elektronets gravitasjon og elektromagnetiske utveksling, at uansett at plancken må utregnes både for feltenergien og partikkelfeltet. Feltet har også turbulens noe som den økende frekvensenergien viser ved økende trykk.

Til slutt så kan også planckmasse være den del som balanserer av omliggende trykkfelt inn mot partikkelen som også må balansere seg mot det indre mottrykket til partikkelen, og samt at det er balansen mellom massetrykket som kommer inn i sirkulasjon i partikklets kule-form som balanserer mot det indre trykket i partikkelen, fordi dette forblir under et voldsomt press.

Men det betyr at i forhold til innkommende og utgående trykkmengde, at den totale masse-mengde i utvekslingssirkelen også kan ha en liten del gjennom-sniitts-trykk-masse som balanserer mellom alt ytre og indre trykk fra innenfor partikkelen. Alle disse vil kunne gi Plancken.

At det er mulig at Dirac har rett til at Plancks formel illustrerer et hel-spinn og at derfor denne masseberegningen kanskje stemmer, videre ut fra dette, at dette er en spesialisert tilstede-værende masse som ikke synliggjør seg annet som i forholdet mellom kg og ampere, frekvensenergi med manglende balanse-verdi, og at Einsteins formel om at $E=mc^2$ allikevel stemmer som balansert gravitasjons-regnskap, og energi-regnskap mellom lov-felt-områdene, transformasjons-formler for de kjente lover.

Dette betyr at vi ikke kan skyld mer på Planck og Einstein som begge har funnet samme total-energi, men selv finne ut plancken. Her er det gjengitt 4 tilfeller som vil gi samme planck-masse-mengde som resultat i trykk-regnskapet for alle partikler i universet likt gravitasjonsloven og energienes $E=mc^2$ Plancken!

Fremdeles mener jeg at hastigheten ganger det egentlige volumet, trykk eller utvekslings-mengde i volum-effekt og som flate-mengde, volum-mengde forholder seg som til utstrekings-mengde, som volum er c ganger c ganger c eller ms ganger ms ganger ms, som ganges med hvor fort opp mot lys-hastigheten dette vandrer med tapet til Lorenzos formel som tidsforsinkelse og treghet, men der massen øker med hastigheten.

Plancken virker i alle fall logisk som logisk feil, eller i 3 tilfeller som logisk riktig og forståelig der alle tilfellene gir balanseverdi som Planck ut fra trykket i alle universelle partikler og nå vi regner energimasser ut fra frekvensverdier med å ta hensyn til planck-verdien, og da få overenstemmelse i massen som Einsteins $E=mc^2$, der c -verdien er akkurat lik Plancks energisum.

Når jeg snakker om en trykkmasse som balanserer mellom det indre trykket som finnes innenfor partikkelens sirkulasjonsmasse og gravitasjonstrykket eller det samlede trykket utenfra fra feltstyrkene, så snakker jeg om at sirkulasjonsmassen må øke sitt trykk for å balansere dette også, ikke bare presse sammen den mengden som er der. I et slikt tilfelle vil en balanserende trykkmasse øke i sirkulasjons-massen tilsvarende den økte gravitasjonen.

Enten så er hele sirkulasjonsmassen nøytral for veksling med unntak av inngangsfeltet og utgangsfeltet i forholdet rommet rundt slik at planckmassen er denne sirkulasjonsmassen, eller så er plancken langt lavere enn denne og utgjør en balansert tilpasnings-økning til sirkulasjons-massen som den balanserte økningen mellom indre og ytre trykk i forhold til sirkulasjons-mengden og det indre og ytre trykket.

Det er to mulige trykk-masse-muligheter her som ville øke proporsjonalt med partikkelmasse-økningen, og som er tilsvarende for lyspartiklene på akkurat samme proporsjonale måte. Den massen som skifter ut er riktig nok like stor som den massen som vi kan beregne for hver sirkel utover i samlet energi som er like stor i hver sirkel. Men effekten, trykkbevegelsen innover befinner seg i hele arealet og er en mye større energimengde.

Sirkulasjonsmassen blir da tilsvarende hver sirkel i energi i dette løpet, men ikke mer enn den summen som befinner seg i massesirkulasjonen som er langt mindre enn den totale mengden energi som er på vei innover og som vi ser effekt-økningen til, akselerasjonen.

Denne kommer inn gjennom alle masser som er i et atom som eksempel, hvor fordelingssirkulasjon i hvert plan er innom de andre partiklenes sirkulasjons-sentra og trekker disse med innover til et balansert plannivå.

Derfra fortsetter inngående feltkrefter sin sirkulasjon i alle nabo-partikler, men kan ikke trekke de nærmere enn balanseplanet til bevegelses-styrkene. Det er ellers derfor treghets-tids-forsinkelsen akselerer jevnt innover mot hverandre, og at feltsirkulasjons gripetak, avtar og øker med samme type retardasjon av gripetaket i tiltrekning og frastøting som derfor blir $1/x^2$ eller $4x$ for halverte og doblede avstander. Spredning eller dobbel avstand mellom feltlinjer som gir 4 ganger forskjell som sirkelflate.

Kritikken av manglende definisjoner, analyse, forklaring av rom, tomhet, ingenting-begreper finnes som Tilleggs-informasjon, Differensialkraften. Gis ut i eget skriv.

Så langt: Så har grunntanken, den kosmiske modell og grunnfunksjon ut fra differensial-funksjonen, anno 1979, blitt forklart, gjentatt: Denne suppleres med Erkjennelsesteorien ut fra samme funksjon, og en vitenskapshypotese ut fra samme funksjon i 1994-95. Det finnes altså 3 ledd/skriftstykker fra denne tiden: Forandringskraften, Nasjonalbiblioteket og Universitetsbibliotek, og via noen bokhandlere rundt om i landet, mulig utsolgt innen 1996. Samt gjengivelse av skrevet om erkjennelsesteori sammen med vitenskapshypotese som gis til noen få kjente, noen på Universitetet i Oslo, og minst ett til Arne Næss sin institusjon i Oslo. Jeg tror at Fløistad og Wormnes har fått en slik variant, men husker ikke helt sikkert hvor 7-8 eksemplarer til havnet.

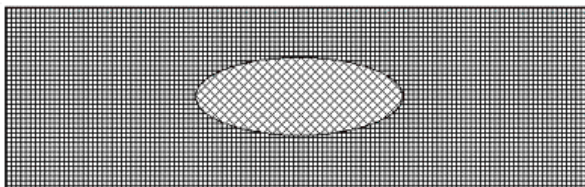
Erkjennelsesteorien og kontroll-sjekken av vitenskapelige kriterier, samt vitenskapshypotesen fra 1995 er altså offentlig ukjent, men ikke udokumentert. Jeg har derfor tatt dette med i dette skrevet for at det skal bli kjent.

Forandringskraften fungerer som en altets-filosofisk variant av modellen, og erkjennelsesteorien, samt vitenskapshypotese-utkastet fra 1995 er slik dokumentert i dette skrivet. Ellers er de 230 første sider fordelt over Vitenskapsteorien og bevisene i den nye Differensialkraften som Vitenskapsteori og kosmologisk funksjons-modell. Det er ikke funksjonsmodell som vi finner i andre teorier. Teorien er utformet om fysiske lover fra 2013-2018. Geometrisk-matematisk proporsjon er ikke funksjon.

Forandringskraften bygger altså på en forskjellsfunksjon som er primær, virkende, som gir en logisk erkjennelsesteori, og grunnlag for vitenskaplige kriterier for en vitenskapshypotese, uten at denne er verifisert i tall og form-konstruksjon, kun oppførsel som balanse og utveksling av likevektige strømningsmengder. I 2013 endret dette seg. Da dukket formlogikken, styrke-logikken, og tallverdiene frem ved en ren tilfeldig oppdagelse av hastighetsløkkens utvekslings-sentra.

Roger Bergersen.

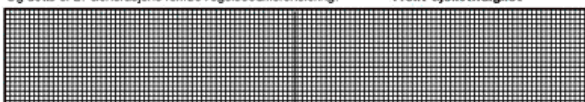
FIGURENE:

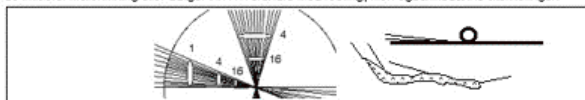
Som total forskjell må du tenke deg at utstrekning og bevegelse er felles egenkap som forskjell fra innet, der muligheter er fjernet. Denne vokser til uendelig 1 Generasjons rombevegelse.

Så må du tenke deg at denne møter uendeligheten som ikke kan vokse eller minke mer, og den vil bli forskjell fra seg, differensiere seg fra seg selv, bevege seg, skape seg til sin egen kraft og motkraft. Denne vil da forskjvidt også hemmes eller utjevne seg i felles styrke tross sitt uendelige potensiale, men kunne være opphørende. Og dette er 2. Generasjons rombevegelsesdifferensiering.

Front Gjenstridighet

Så vil den totale forskjell tilsa at denne skal differensiere seg. Betyr Uro eller bevegelse, og det kan den bare ved at den utveksler seg, omgår hverandres rombevegelser. Den skir frem og tilbake igjennom seg selv, og har slik blitt til virkende seleksjoner, altså uro, eller bevegelse som slik øver press inne i seg selv, uten bestemt retning. Alt er sammenhengende men kreftene ligger symmetri og usymmetri, er likedant på grunnnivå likeverdige, og det oppstår vibrasjon og retning. retrings-sunnene skaper danning, virkning, områder som ved press ikke kan skyves men at de influerer kraftvirkning eller bøtger inn i hverandre med retning, men også likedant utskiftninger.

Dette er 3. generasjons differensialkraft. Dette er strukturdannelsen, Preferansene. Det betyr at fra den samme logiske forskjellskraft, eller kontinuitet, så dannes preferansene for det vi oppfatter som bevissthet og moterke, eller preferanser ut fra samme logiske kraft. Det er altså her den samme logiske kraft eller natur som skaper bevisst og fysisk substans, der bevissthet og fysiske strukturer kun skilles ved oppførselen, adferden. De kan dermed likeledes være forutsetninger for hverandre noe som kontinuiteten i kraften egentlig tilsier. De kan ikke unngås.

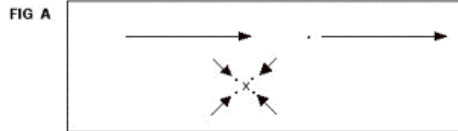
Her er den bevegelse vi registrerer skapt ved preferansene.

Egen-bevegelsekraftvirknings- potensialet synes lite bak likeverdigheten relative strukturer. Disse utgjør blant annet det vi oppfatter som romnets struktur. I ett vitenskaplig bilde vil her kraften, om det er press mot ett sentrum kunne skape bigbøngs eller kvantene, der deres hastigheter og grenser, struktur og opplørel settes av forskjellige resultanter av den motvirkende eller forstyrrende kraftutfyllinger. En kvantes eller partikkels kulegrense, kan foreksempel være en slik fossbrems, inkludert den type feltvirkninger som fremdeles virker innover eller utover fra kvantens overflate. Om også ved retning eller tvers av den også polerer fronter om så avsnøtninger fra strengene eller veggene i det system de dannes i. Slik kalt fiere, egentlige bevegelse strukturer, om så på tvers av fortrekningene ved strenger som overtar «kontrollen». Systemet søker nå utjevninger lokale utjevninger.

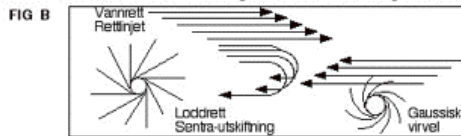
Figuren illustrerer ett rett felt og ideer om sirkulasjon og utvekslinger, og selvsagt hastighetsløkken som kan dannes i et slikt felt som gir **lengdeforkortelse lik treggheten**, og da også graden **tidsforsinkelse lik hastighets-forsinkelse**. Disse to som samme strekning gir at lengde-forkortelses-treggheten og tids-hastighets-forsinkelsen er en og samme bevegelses-utstrekning og er derfor proporsjonale.

Figurene har stor sett noe rett og alltid flere feil. Eksperimentell utvikling på veien mot stadig bedre balanseforhold slik at feilen var det som lærte av, fordi resultatet manglet fremdeles noe.

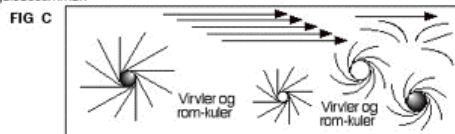
Figurer for Balanse, likevekt, Ekvivalens, isolert system og konstant Energi

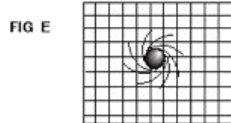
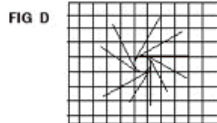
Hvordan eller hvorfor skulle nå disse innta en sirkulær sambinding? Retninger er ikke videre gitt for punkter, da det ikke er noen fete & støte mot, ingen vinkel. Samme bevegelser vil bare fordøle seg.

Med kontinuerlig og forbundet konstant likedan bevegelses-utstrekning vil virvler og kulesentra-virvler med likevekts-soner oppstå i utskiftinger mellom sentra og rettnede bevegelser. Likedan bevegelses volum vil fortrenge, bytte plass med hverandre. Helheten vil bli utskiftende bevegelsessummer.

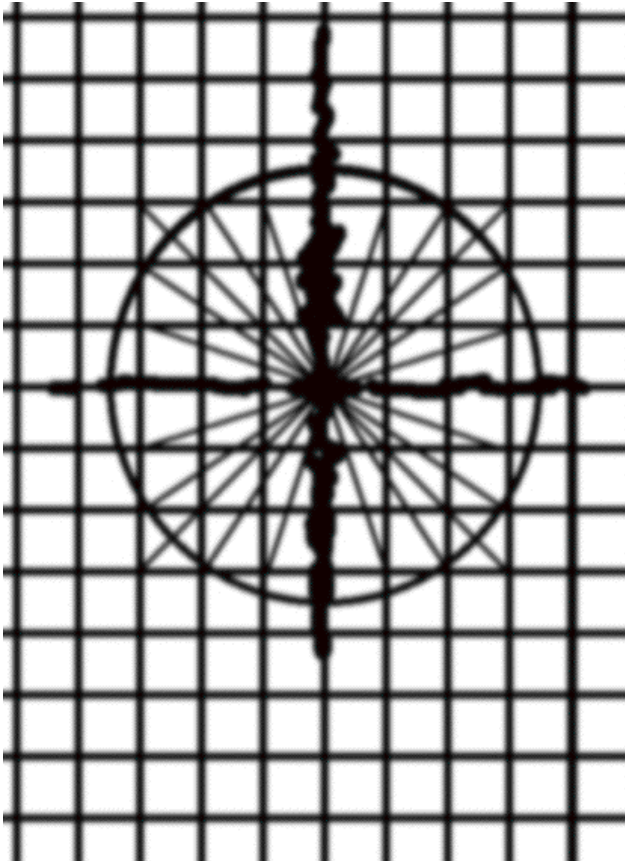

Om samme bevegelse er lik samme utstrekning og rommet fylt av samme kontinuerlige konstante bevegelsesmengde overalt vil dette ligne differensialkraftens funksjon: Kun utskiftingene danner felt-utstrekningseridinger, likt kjente transformasjoner. Likevekt. Så perfekt som rettnet og som absolutt punktskifting er ikke verden, men akkurat det viser krumningen i differensialkraften også. Gaussiske, men selvsagt alle mellomting fordeles som retninger og fordelingssummer av rombevegelser, der vi ser kun utbalanserings-siden og ikke hele bevegelseutfyllings-feltet totalt i rommet.

Eksempler på feltlinjebredder, eller bevegelsesenergi-mengder, eller om vi vil, eksempler på alle bevegelser mellom rette og sentrautskiftende bevegelser. Er feltlinjer eller trykk, bevegelseslikevekt, feltbredder like dannes balanser i feltet.

Denne figuren illustrerer feltbevegelse, og når feltbevegelser krysses, kolliderer, avbøyer, kompenserer, forhold som skaper sirkulasjoner i felt-utvekslingen. Og hvordan likevekt i felt må oppføre seg, når alt er i likevekt fra før av.

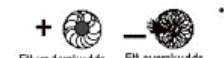
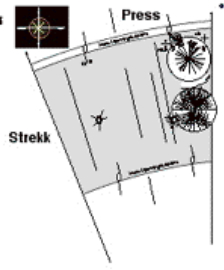
Denne figuren illustrerer at et felt som med minimale styrke-linjer utveksler, må stramme seg raskere inn enn om stor mengde av et felt går i sirkulasjoner, og et mindre tynnere feltlinjeområde vil ha en brå felt-mengde inn lik felt-mengden som stilles til rådighet utenfra feltet det kommer fra, og må ha likedan mengde ut igjen som spres ut og danner en likedan utrettet felt-mengde som er med i opprinnelses-feltet igjen. Dette tilsier at felt-mengde i det rette opprinnelsesfeltet og den inngående og utgående felt-mengden er like store som hovedfeltlinjer som startet sirkulasjonen.

Feltlinjer som var rette, har lik styrkebredde som feltlinjer inn og ut har i møte-sonen med feltet utenfor som det kom fra. Det betyr at det dannes en feltmessig, likevekts-fossa, en slags partiklets ytre form, kuleoverflate, partikkelens fossa. Den er ikke bråere enn styrken som omsettes til partikkel-feltet. Utenfor fossa-en dominerer rommets feltstyrke-retninger, og innenfor fossa-en dominerer partiklets feltstyrke-retninger. I sentrum av partikkelen, en sirkulasjons-utveksling, indre kule-form. Dette er også en likevekts-styrkeutveksling.

KONSTANZEN: Deduksjon! Ingen annen mulighet!

Hittil høyre, ser vi BigBang-feltet på veitoret! Denne ser jeg som en kraft-utveksling. Det foregår en balanse-utjevning/bundet til det kraftpress som startet det hele. IS er et grått selskrets-feltet som er på vei utover blått felt utgjort. Noe vpenhet skyldes dens kraftutjevningens skje, bevegelse, press, altså da fraksjon m.ellom trængende og utgående kraft. Dette danner, som tenkt materialer utover energi, felthetskraft, nettopp å len, skapende, som skaper bumer irommet som de blå komer ut av, og slik blir en stykkevisse, knyttet. Disse krefter vil lena begynner som, eller danner først av strøghæster ikräften. I det gråfeltet vil en få mange overkuddede- og underkuddede-kvanteponkter, det vil si, ledende partikler som søker videre utjevning i balansen/hastighet, altså i det tempo og stykkevisse kraft og m.ellomkräft m.ellom legemer, samt for oss den første synlige bevegelse, uten at vi aner at denne har en opprinnelse i en vidende underliggende differential. For underkuddedeponkterene vil løse opp til å danner ett spinn, en ledende, som med sin utstrålingshorisont m.ellom kraft da den spør seg utover, og slik m.ellom gjennom m.ellomkräften i boret feltet. De danner det en forstørret-efekt, eller en fossa som verner ingen fra springen i boret feltet. Det er utjevning/balansen-sonen, og partikler utjevning irommet, eller en spennende kullform. På hvordan er det framdeles presstragninger, som danner både indre krefter, spinnform og presstragninger som gir den materielle avveier-kvanteponkter til partiklet. Dette første spinn, danner den en kvante sekk, er også kvante-type-identiteten. Det er er denne grunn, blått analog skjema det riste spinnat eller kante ut denne effekten fra kvanteponkter ut kvanteponkter til gravite. Plandes konstant er altså sekk er kvante første spinn. Plandes inkohæte formel, spinnat eller her det ikke var, er den som franske v. Hensiktspenneren Chirac (for jeg, mange år senere m.ellom lenne og gjere d.ellom til i p. om, en forenklet form, hvor, hvor det tilvare ett spinn, noe som kvantevisere verden over bevisstret tok mot som, effekten i bevegninger. Og som, som en en forkjæring, jeg ser altså dette spinnat som i b.ellom lenne, eller opprinnelsen er kvante første oppbygde helhet, bygningen er dens omkrets m.ellom, og derfor er dens m.ellomspinn, har sin egen posisjon og negative periode. Dette spinnat er altså kvante sekk! Derfor er denne p.ellom en konstant hos alle partikler. Og forevæsen vi i det XHz - typ!

M.ellom tenket utover og ikräften, er rom, og rommens som danner kvante sekk m.ellom ledning som i kombinasjon seg i utjevning felt som, det vil kjennes som, grunnstoffet. Det f.ellom har første solgenetrasjonens prosess er stykkevisse, hvor, hvor v.ellom forevæsen i dens net.

Ett underkudds positive innover-sug i struktur-utskiftningen

Ett overkudds negativt utover-pump i struktur-utskiftningen

M.ellom følger disse utjevning i kjent kraft-m.ellomkräft, balansen er i kjent rom tross relative systemer som er i rik l.ellom.

Det ellers ganske nøytrale rom bliser disse tiltrekkende og frastøtende krefter å virke slik vi kjennes dem. Al kvantenes tiltrekninger og frastøtninger også er galskernes summa av kvanter eller sorte hull.

Dette tilsvare det danner kvante med en ujevnhet, en Balanse-Ujevnhet: som er -A = frastøtning-tiltrekning, og da utvikles denne slik

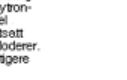

Et helt snurr

Fra kvanteb.ellomlenne til spinn. = pol-ellomlens

I Både utgaver av BigBang-f.ellomstille modeller og i kvante-nivået er det slik at både store press mot ett område, og større tetthet mot ett punktområde, resulterer i kraftigere utveksling Noe som harmonerer med fusjon/disjon, nøytrontilstander og sorte hull, at om en viss terskel overgår, vil det gi en kraftig utløsning i motsatt retning. Altså der sammenklemninger eksploderer. Mindre pressflate, nærrere ett punkt, jo kraftigere kraft-utløsning.

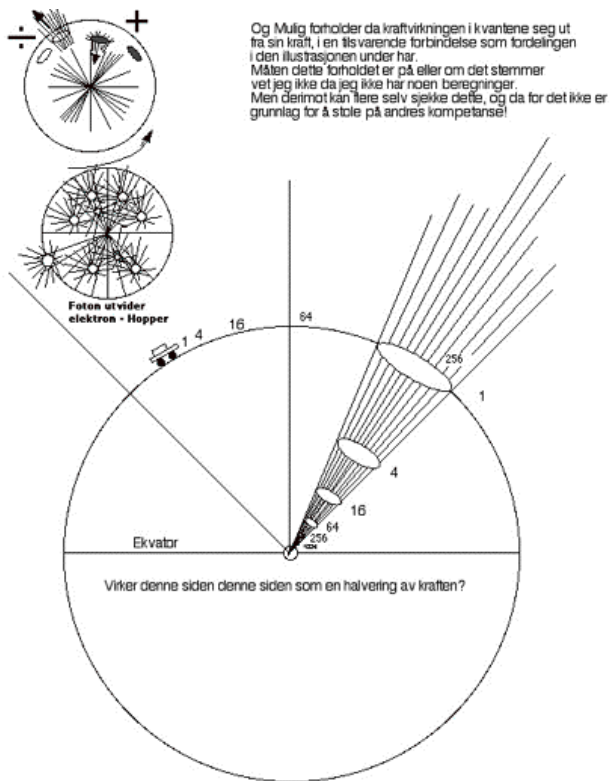
Om bevisstheten er f.ellomtend til å velge, se forhold tidligere enn omstendighetene kan vi altså utføre handling, bevegelse, dytte noe eller avvirke noe. Det vil altså vel foregå med øyeblikkelig utløsning av balanse-utjevning: Kraft-m.ellomkräft, men den kan ta mange veier mot utjevning. Vi kan: Antagelig ut fra energif.ellomrsel, konsum, omsette energien til handling! Enn viss balanse. Vi kan altså vel ødelegge vår økologiske basis: Da skjer det en balanseutjevning.

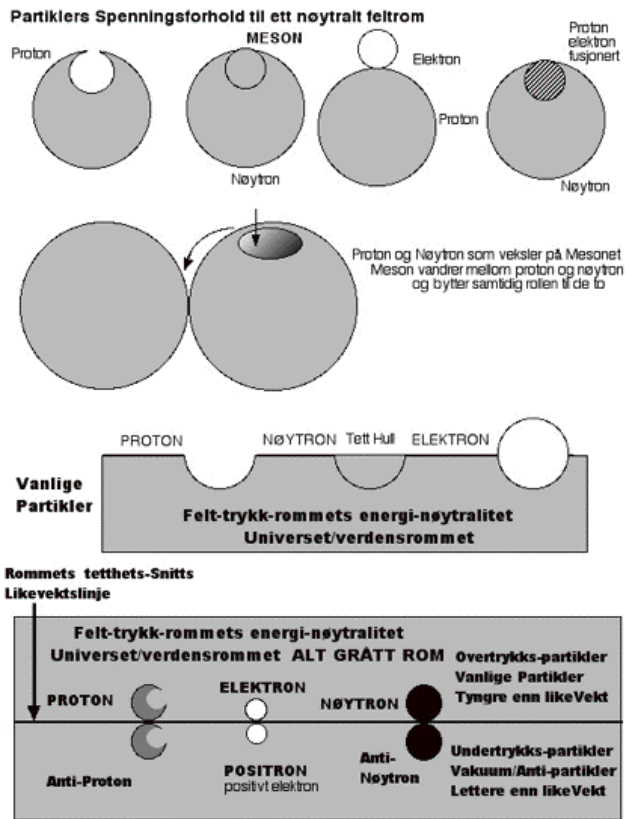
I denne prosessen m.ellom kvantensammenheng, materiefeltet, det vil si gravitasjon og felt-energi bygges opp til dens endelige form som er dens omkrets, og dens første spinn/pol-ellomlens. Ett helt spinn gir pol-stigning opp og ned i en spinnrunde, det vil si en sirkel vi d.ellom i halv-ellomlens som midt delen av verdi, om det er rett, Og der har vi de kvantens egenkap i første felt/pol-spinn. Kvantens konstans!

Tro jeg er nysjerrig på hvordan Plendk Fant denne, som ingen vet hva er!

Denne figuren illustrerer partikkeldannelsens kamp. Partikler må finne utvekslings-balanse-soner som alle felt har felles for et felles utvekslings-likevekts-punkt. Dette vil veksle med alle andre balanseutjevninger som påvirker posisjonens forflyttelse som likevekts-punkt.

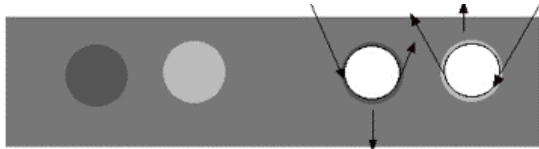
Ved å sammenligne størrelser eller tetthet i feltlinjer, om vi vil styrke, så finner jeg her forskjellen der en og samme hastighetsbevegelse i utvekslingen passerer gjennom tenkte områder, for eksempel mellom en sirkelflate-feltlinjemengde/styrke, på overflaten av partikkel, og en likedan sirkel halvveis lengre inn som da viser et spesielt forhold jeg ikke kan overse. Forholdet i størrelse, styrke er omvendt som at sirkelen halvveis inn er fire ganger mindre, men styrketettheten er 4 ganger høyere. Når det er samme strømningshastighet i likevekt fra alle kanter, så blir dette akkurat at effekten, er likedan, akselerasjonsstyrken likedan, tetthet og treghet, tidsforsinkelse og bevegelses-forsinkelse følger samme feltlinjebane i forhold til hovedfeltet, og strømmingen er samtidig ohms lov. Og med ett forstår vi at dette gjelder alle krumme, rette, sirkulerende feltbevegelser og tetthets-forhold for det er samme felt, samme hastighet, samme tetthet, og samme lengder som er like og dermed samme styrkemengder pr like volum.

Denne figuren illustrerer at en forsøker å finne hvordan spenninger og retninger på disse opptrer hos partikler. En begynner med å finne kun et tenkt styrkeforhold inn eller ut, men som ikke passer med balanseforhold. Etter en stund finner man ut at manko og overskudd må fordele seg likt rundt hele partikkelen fra dets sentrum, eller som kulelignende overflater med mer jevne fordelinger av styrke, tetthetsgrader. Likedan som dannelse av en partikkel-fossa.

Det som hender nå er at det ikke forklarer hvorfor partikler har en slags minste og største størrelse, stort sett en ganske jevnt rom-fordelt størrelses-mengde og en bestemt størrelse på partiklene. Men i et jevnt felt vil brekkasje-mengder som er så små fordele seg jevnt utover, og balansen er i behold, med likedan utvekslings-mengder i forhold til trykkstyrken som hersker over et stort område.

Partiklene kan bare oppnå et makstrykk, og feltretninger som utveksler motsatt vei vil gjerne danne likedan motsatt virkende makstrykk, og slik ligner virvler som om motsatte slike er i kontakt med hverandre kan utbalanseres, tross at likevekts-energien beholdes.

Ubalanse mellom felt-utskiftning fra omliggende felt inn og ut av den gå sonen, skaper trykk- og vakuumsone, det vil si en slags tidsforsinkelse inn og ut i forhold til normalen i feltet. Disse blir allikevel fylt slik at balansen beholdes, og at kun bevegelses-retning oppveier manko og overskudd. Overtrykk-partikler, undertrykk-partikler, vil da vise seg som at de har motsatte spin, motsatte retninger på innkommende og utgående felt-retninger. Overtrykk viser seg som overskudd utover, trykk-partikler motsatt av slik vi normalt oppfatter dette, mens undertrykkpartikler har overskudd av feltvirkninger inn i partiklet, altså som vakuumpartikler, motsatt av slik vi oppfatter dette som trykkpartikler det vil si tetthets-partikler. Når vi da ser på feltlinjene om igjen til ett partikkel vil dette virke slik at funksjons-feltets innkommende feltlinjer er tidligere ute enn feltlinjer utover, ved siden av at trykket krever ett eller flere omløp før samme feltlinjer vander utover igjen, og at noe av denne energien av overskuddstrykk vil lastes av igjen som bevegelse i retning utover den posisjonen partiklet befinner seg, noe kan gå over til en overskudds-avkastning slik som lys-partikkel, mens den alminnelige rest-energien, omtrent like stor som den innkommende balansert med den utkommende kommer tidsforsinket ut igjen som en slags anti-retningsfeltstyrke. Det oppstår en minimal forskjell på innkommende og utgående felts hoved-styrke, kraftfelt-dominanse for bevegelsesretning der denne resten oppfattes som gravitasjon, den tiltrekkende fallretning for likedannde virkende partikler og gravitasjons-fortretninger. Når vi ser på partikler med overskuddstrykk virker deres gravitasjon-rest utover, der bevegelsesretningen på kraftfeltet har overskudd utover og liksom øvrig gravitasjon. Det er fremdeles samme feltkraft. Forsinkelse og akselerasjon er bare omvendt rettet på de to partikkel-typet, og dette fremstår som bevegelsesretning og bevegelsehastighet i forhold til normal-rom-(gravitasjons-)feltets mer nøytrale balanse. Nå vil partikler oppføre som figurene vist med piler under.

Gravitasjon og anti-gravitasjon, der overskudd og underskudd vises i motsatte bevegelses-retninger av hverandre. Begge er kun del av samme feltbevegelsen som skifter retning, og hvilke av retningene inn eller ut som dominerer. I eksempel A dominerer gravitasjonen, og i B dominerer anti-gravitasjonen. Eksempel A viser da at ett partikkels anti-gravitasjon er bundet til trykkfelt-gravitasjonens feltretningsbevegelse innover doirkete gjennom omløpet som danner sirkulasjons-utskiftningsformen til partiklet. Om vi skal løse opp ett slik partikkel må vi dra i motsatt retning av A's innkommende felt, slik at dette stanser=1G. Videre må vi løse omløpsgyroens utskiftningform, en kraft større enn G. Summen av krefter for å løse vil altså stort sett være minst 2 G eller til og med enormt mye høyere enn dette. Når to partikler knyttes sammen, der feltlinjene av gravitasjonsrom de skjuler for hverandre, og bare kan utveksles gjennom hverandres omløp, vil det være 2 partiklers G-kraft som skal stagneres samt at de skal trekkes fra hverandre, og da også den del av feltlinjene som er med i spinnet, utskiftningsfeltomkretsen til partiklene. Figur C viser 2 partikler sammen der gravitasjon er det halv mellom disse og bevegelsesmengden 2 ganger sterkere, der de samspinner fellinger før alt kan skilles ut, og skaper den sterke kjernekrats binding, alt over 2 Gs kraft for å skille disse. Alt over 2 G er energi-bevegelsen, felttetthets bevegelse i formen, det vil si partikkelensbindingen av omløpet. Mange G.

Utvekslings-partikler vil virke som overskuddspartikler og underskudds-partikler fordi de kan variere med styrke litt over minimums-trykket for et balansert felttrykk eller makstrykket som kan være i et jevnt felt-trykk der brekkasje-feltstyrken mellom felt bestemmer hvor stor mengde styrke som fordeles som utvekslinger i romfeltet. Der utvekslingene er små i forhold til romfeltets større jevne felttrykkområde, der vil det dannes et jevnt fordelt trykk som fordeler seg over likedannde avstander. Så homogent er ikke feltstyrke-endringer på grunnnivå til at ikke posisjonen for likevekten varierer. Og dette skaper utvekslings-uroen, vibrasjonene, og trykk-turbulensen i feltet.

Makstrykkpartikler kompenserer nøytralt med det jevne trykket fordi de har balansert trykk med trykk-rommet rundt. Der det er manko eller overskudds-partikler så kommer dette av at vi har mer trykk enn minimumstrykket og mindre trykk enn makstrykket, som mates to forskjellige veier av trykkfeltet rundt seg, lignende elektroner og protoner. De som har like feltlinjer slik vi trykke hverandre noe vekk fra hverandre, og to ulike vil innta felles balanse med hverandre, tiltrekke hverandre inntil de er i overenstemmelse med et jevnt romtrykk, eller det balanserte trykket på stedet.

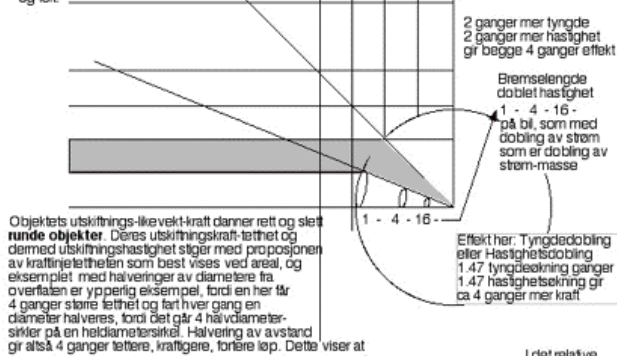
Denne forskjellen på inngående og utgående feltlinjer skyldes forskjellen på det jevne romtrykkets bevegelsesretning. For motgående utveklingsfelt i det jevne romtrykket vil tilsvarende partikler virke med omvendte feltlinjeretninger. At om den ene gruppen virker som trykkpartikler så vil den motsatte gruppen virke som vakuumpartikler. De kan utjevne hverandre uten at energien går tapt i feltlandskapet totalt.

Likedanne mengder samlinger av partikler, slik som for eksempel nøytroner, eller samlinger av nøytroner, protoner og elektroner, så vil disse balansere med romtrykket. Men partikler som samles vil også utveksle feltlinjer med hverandre, og slik trekke seg mer sammen. Grunnen er at de skygger for en del av feltrommet til hverandre. Da øker den normale tiltrekningen voldsomt når de kommer inntil hverandre for romtrykket rundt seg, og fordi romarealet lukkes ekstra mye grunnet partiklenes samling. G øker mange ganger i kontakt fordi det er samme trinse-effekt der utveklingen går gjennom begge partikler, eller alle partiklers utveklings-sirkulasjons-sentra. Senterutvekslingen maksimeres inntil balansetrykket er i likevekt med romtrykkets felttrykk.

Derfor trekker de større mengdene seg sammen, og splittede mengder utvider seg. Men alt kompenseres med større energi i romfeltet rundt ved sammentrekningen, og mindre energi rundt i rom-feltet når de splitter seg. Et makstrykk, slik et nøytron samsvarer med, vil ligge nær opptil å være et overskudds-partikkel som lett kan splittes av det jevne romtrykkets minste endringer eller jevne trykk-påvirkning. Og vil da spaltes liknende til et elektron og proton. Mindre trykkutjevninger veksler ikke i kule-form, men som trykkutjevning vertikalt, og mer lineært, som en forplantnings-reaksjon. Men denne må skifte ut rom-trykk-mengden hele veien med omliggende felt-romtrykk. Eks: Fotoner, lys.

**GRAVITASJON OG ANNEN FELTKRAFT I UTSKIFTNING
 LIKEVEKT FORSKYVES/FORSINKES I OBJEKTEFFEKT-DANNELEN
 GRAVITASJON INN ER LIKEVEKTSRESTEN VI MÅLER I UNIVERSET OG KVANTEN**

Om styrken til ett hovedfelt kan angis ved hjelp av en viss styrkemengde som mål, en slags måleenhet, vil en se at dette danner ett gittermønster. Gitteret er forøvrigt ikke ekte, men vil allikevel ha en slags strømningseffekt. Som en lenkt styrkemengde kan en anviser styrkenheten en har valgt til å sette stieker med visse mellomrom. Vakuum og trykkpunkter i ett slikt felt vil da være innkrumpling eller utpregningslinjer i vakuum, trykk-objektene. Fra sentrum av trykk og vakuumområder vil det på grunn av utskiftningen mellom det som suges inn og pumpes ut, likende en visvel, en romvisvel så klart, så vil disse kraftlinjene ha en utvidelse som har samme kraft og bredde som hovedfeltet. Likevekts-sonen. Danninger og kraft innover mot og ut av objektet stopper ikke her. Overskuddet som fylles eller tapet som synker, inn mot slike objekter vil ha bølge, sug og trekk-effekter langt utover fra fossalikevekten og til kontinuiteten av rom-kraft-feltet ellers. På samme måte kan en finne styrken av kraft, eller virkning til overfalten av ett objekt. En vil se at de her da blir ett område der hovedfeltet og objektets feltbredde, styrke, er like store. Dette danner en likevektsone, altså en slags hals, eller fossekant, inn eller ut av partiklet eller kloden som er i overensstemmelse med ett tal, vakuum eller trykk, som utjevnes. Dette er likevektsone mellom objekt og felt.

TETTHET=STYRKE=EFFEKT=HASTIGHET=ÅREAL → I det relative systemet =DET SAMME. Er samme feltteffekt totalt sett.

Det gir i alle ledd indikasjon på at rom og tid det vil si utstrekning og bevegelse ikke er delt men er en og samme funksjon. At rom skifter seg ut som formstrukturer som strømninger i vann, eks virvler.

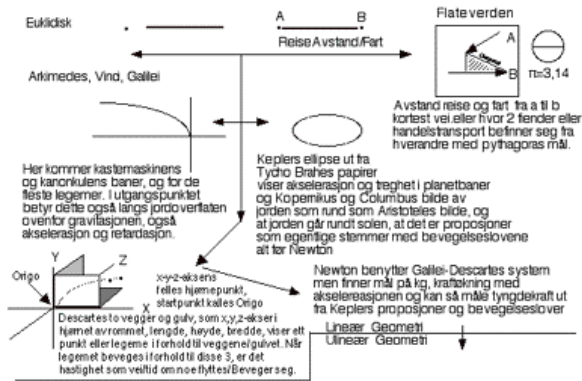
Og forklarer dermed hvorfor Newton lyktes så godt ved å finne ett enhetsbegrep der **TYNGDE PR VOLUM**, hastighet(**TID PÅ BEVEGELSE** og rom/**UtskiftningsLÆNGDE**) som **kraft-motkraft-balanse**, slik som på **vekten**, dermed kunne **måle**, beregne akselerasjonen,ett kraftmål på **TYNGDEKRAFTENS** trekkraft, **AKSELERASJON**. **HADDE EN SAMMNLIGNING.**

Vi ser på denne figuren det samme forholdet som skaper fordelingen av partikler slik som protoner og elektroner, eventuelt nøytroner som i atomer, at fordelingen av disse vil komme til å legge seg i lag, balansert rundt et sentrum, slik som skallfordelingen til atomer, der 2 elektroner ligger innerst, 8 i neste skall, at skallene så balanserer mot hverandre tross at fordelinger i overensstemmelse med 16 og 64 finnes i fordelingen. At 2 8-skall er i likevekt med hverandre, og at ny balanse forholder seg til dette og plassfordelingen etter hvert som skallmengde øker. Gravitasjonstrykket og tiltrekningen som utvekslingsfeltlinjer, gjør at atomer i samme grunn-stoff-rad blir mindre i omkrets enn de lette. Det samme gjelder elektroner som er alene der gravitasjonstrykket er så stort at det presser ut elektronet som er svakt til en romfontene med en middelstørrelse som kan ligne nøytronets. I det elektronet inntar plass i et atom, med protoner og elektroner, så trekker det seg voldsomt sammen igjen.

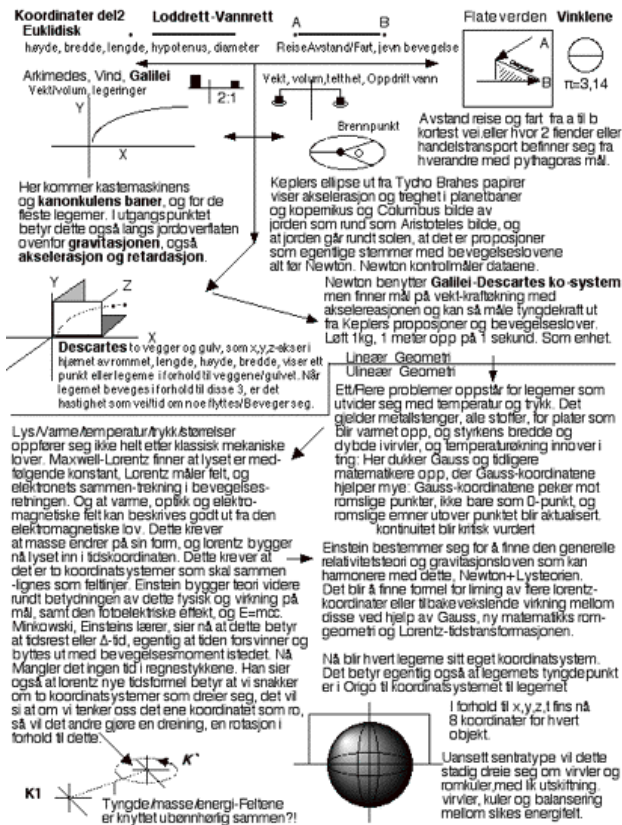
Trykkrommets balanse kan ikke tillate denne trykkforskjellen av elektroner og protoner, sammen med nøytroner å forlate balanserommet for feltenergien selv om den virker så sterk på nært hold med motsatte feltlinjeretninger, spenninger fordi det er ikke noen samtidsrelatert avsetning for balansen i feltlandskapet. Frie partikler og fotoner skyldes at utvekslingskanaler oppstår som balanseutjevninger i hele det større rommet. Ellers vil partikler og kloder måtte utveksle med alle tilsvarende objekter i feltrommet de oppholder seg i. Der det er store masser samlet kan logiske balanseutveklinger skje på et utall måter, uansett hvordan, bare likevekten beholdes.

Koordinater del1

Mennesket er opptatt av retinger. Underforstått betyr dette bevegelser, hendelser. Dermed blir begrep som opp og ned, plant, helling, frem og tilbake, sidene, og mest grunnet massen, tyngde, treghet, arbeid, at fall, hopp, løp, bindes til loddrrett og vannrett. Både loddrrett og vannrett skyldes tyngdekraften, der noe faller eller henger loddrrett ned, og der vann gir en plan flate, vannrett. Ika vekt, balanse. • Da bevegelsen oppfattes som gitt utløst av bevegelse fra retinger. Lignende kan en lett uteløst retinger fra bevegelse, ved at en linker bare på handlingen og tiden noe tar som bevegelse, det vil si hastighet. Da bevegelse og vei trengs for hastighetsbegrep, vil det være en misforståelse å sette bevegelse for seg og avstand for seg, det vil si skille bevegelse og avstand fra hverandre. Men slik oppstod geometrien for seg og bevegelsen, hastighet for seg, skilt fra hverandre. • Slik starter geometri-definisjonene opp som uskilt aenestående, og i tillegg defineres alle geometriske mål, byggestensene i geometrien som de andre geometriske begrep bygger på, som definert utstrekingsløse. Også tall har liknende utstrekingsløse verdi, da ethvert gitt tall er en konstant som er ingenting ut over seg selv, altså utstrekingsløs, likt punktet. Vi kan ikke bygge rom, tid slik. Rom og bevegelse må ha en annen grunnfunksjon enn dette. Pythagoras er ett typisk eksempel for måling av solhøyde, beregning av skyggenes størrelse, som videre kan stekkes ut i lengde for å måle avstander, høyder lenger vekk ved parallel-forskyving av stienene, avstandene, høydene. • Euklid gir ett oppstart for denne uskilt enestående geometrien, der punkt, linje, loddrrett, vannrett, flater, plan, sirkler, $\pi=3,14$, helling/pythagoras, vannrett, loddrrett, rett vinkel, vinkler blir aktuelt. Ut fra det skal sol-mål, tidsmål, reisetid over avstand tilbyridd beregnes. Først med Arkimedes kom masse, arbeid, kraft, oppdrift, det vil si proposjoner for kraft inn i bildet, men ikke med noe mål for gravitasjon, og heller ikke for akselerasjon, retardasjon, og ingen erhet for arbeid/effekt. • Bevegelser blir regnet som noe annet enn avstand, form må. Råde uavhengig av avstand. Men bevegelsen kan klatre langs avstander også. Virking og objekt uteløst fra bevegelsen. Bøvegelse, virking, i rom, identifiseres som punkt, posisjon, endring blir punkt-hopp. Bevegelsen blir skilt fra objekt, virking, og innter samme form som geometrisk punkt. Einstein mente at de tok begrepene ut av den naturlige fysiske sammenheng de hadde sin opprinnelse i. Han gir ingen logisk bekræftelse på dette. Som med Euklid: Arkimedes og sekstgrader baseres på at 12 fullmåner gir 365 dager et en desimaltegn gir 30 dagve pr mnd, som motsatt vei gir 360 dager brukt som grader. Videre at 30 runde soler = 30 runde måner = 60 sekler/mnd, for sum natlverden og dagverdener, og dermed 12-deiling og 60-talls-system for klokka og åretstarkelens 360 grads-inndeling.

Figuren viser enklere stadier av koordinater frem til Descartes, og Newtons, 3d-koordinater med bevegelsestid, altså fire-dimensjonale koordinater for punkt-forflytting. Euler og Gauss arbeider med langt helere objekter, og i tid og styrke, også herr Watt. Om tetthet og volum, altså sammenlignbare tyngder og volum har Arkimedes satt opp malene. At tettheten skal sammenlignes med vann, slik som alt som har samme volum som en liter vann skal ha den tetthet det da veier i forhold til vann av samme mengde volum.

At tiden mellom 1750 og frem til 1900 ble en gaussisk overgang fra Eulers masser og trykk, gjennom Gauss krumningsmønstre, at funn av at massekraft og elektromagnetiske effekter tilsvarte hverandre, atomteori og avdeknings av grunnstoffenes vekt og kjemiske spenninger, temperatur og trykk, lys, varme, radiobølger i forhold elektromagnetisme, ga til slutt en Lorentz-form, et elektron som trekker seg sammen i fartsretningen, en tidsforsinkelse på grunn av dette, og en formel for slik tidsforsinkelse i bevegelse og treghet.

Einstein innser nå at objektene kan benyttes som de er med i utregninger som hele figurer, også baner til planeter. Atomer og planeters kule-former, og den samlede gravitasjons sentra, kunne spille en slik rolle som gravitasjonssentra og der kule-former var sentrale dannelser. Han begynte å utlede forholdet i utvekslingen mellom slike former og lyshastighet, bevegelses-hastigheter og effekter, og skapte slik sett kule-koordinater som utvekslet styrke-forhold.

Da oppdager han sammentreknings-forholdene til objekter på en ny måte utover Lorentz beregning. Bevegelse, lyshastigheten, tiden og hastigheten, settes i forhold til massens størrelse og endringer av denne. Rom-koordinater dukker opp som hele objekter, ikke bare fra et senter og i tre retninger slik som Descartes system. Fremdeles beregnes romtid-koordinat, men nå i fulle romretninger, lik formene i naturen selv.

K1 Tyngde/masse/Energi-Feltene er knyttet ubønnhørlig sammen?!

Descartes system med 2 vegger og gulv blir kunstig i forhold til Nye Origo. Rommet over under og på sidene, er alle veier ut fra Origo lik 8 koordinatsystem som ikke er brutt, ikke er uavhengige av hverandre. De danner så ett allrettet origo-sentrert objekt.

Einstein bestemmer generelle relativitetsteori og nye gravitasjonsfeltligninger, Newton-Lynteorien. Ligning av Lorentzkoordinater eller tilbakevekslende virkning mellom disse ved hjelp av Gauss, rymtmatematikk: romgeometri og Lorentz-Idstransformasjoner. **Hvert legeme er eget koordinatsystem. Legemets tyngdepunkt er i Origo til koordinatsystemet til legemet.** Balansert får både stonkjeme og elektronisk slett tyngdepunkt. Og hvert elektron. Men disse registreres som felt!

Uansett sentra-type vil dette stadig dreie seg om virvler og romkuler, med lik utskifting. Hvertvir, kuler og balansering mellom slike energifelt.

Man kan godt regne hvert koordinat i samme system, ved hjelp av Descartes' utgangspunkt. Men nå vir alle linjer seg, er ikke lineært fordi bevegelseslinjene flytter seg og endrer form. Utskiftingen via sentra eller Origo, kan kun foregå ved vridning, en slags spiralbevegelse fordi ingen rotasjon og utskifting kan skje samtidig uten vridning i ett formdannet objekt.

En utskiftende rotasjon må ha vridning. Blant annet fordi energi eller trykk inn gir trykk ut. Ett slikt trykk kunne aldri oppstått i samme felt, naturlover, om ikke ett tilsvarende vakuum er balansert med i utskiftingen, fordi det representerer motkraften eller balanseringen av manko og overskudd i samme felt-energi, eller samme hva vi skulle gjøre en utveksling i.

I hovedsak betyr dette bare en og samme romtid-differensiering. Den fungerer slik at alle sidars differensiering er balansert fordi den er sammenhengende, og resultat-differensieringen skaper bevegelsen og formen.

Feltlinjer inn i kulerommet må krumme seg, og mest der de presses inn mot ett utskiftingsområdet da hele prosessen kommer under press her. Det mønster som går inn sammenpresses og det mønster som går ut igjen utvider seg. Å få skrukor-effekt eller rett og slett en spiraleffekt, en skrudd rotasjon vil da være mest naturlig utskifting, og er mulig eneste løsning. Det samme gjelder for et bobleskals utvidelse. Turbulensen, virvlene i bobleskalet, må endre seg slik at utskiftingsmønsteret ikke er likean selv om disse proporsjoner virker svært like lange. De må skape turbulens for å balansere arealet de endrer seg over. Dette virker som ny fordeling av vakuum og trykk og ending/fortyting av de svake og sterke led i skalet.

Objektets feltteffekter er knyttet til hverandre som utbalansering av det felt eller den energi som tilhører samme større preferansefelt/bevege.

Et romlig skall i utvidelse er bare ett av flere eksempler som oppfyller begge krav til turbulens-strekk, og romlige utskiftingsobjekter i balanserte dreininger som grunnnet rotasjonen ikke er symmetriske, likevel ofte nært symmetriske. En usymmetrisk model er utsatt for samme endring i sitt koordinatsystem, og kan heller ikke holde seg til evig tid. Symmetrien er størst for likeannede systemer nær Origo-utskiftingen. Det blir dreininger rundt det kunstige origo-preferanse-punktet. Dette er bevisstheits/musk/begreps-preferanse fordi vi ellers ikke ville hatt indikasjons-utgangspunkt, ikke ville hatt noen preferanse: Vi må ha preferanse til orientering, sammenlikning, logikken.

Trykk, vakuum er ut fra systemer i samme preferansefelt det samme som forfordyning eller tidsakselerasjon, det vil si mer utrettet eller kraftet bevegelse i forhold til gjennomsnittet.

Temperatur er bevegelses-balansere-ressonans. Friksjonen eller støt, må endre energi, inne i det samme systemet. 2 objekter ender hverandres utskiftingstyrke ved bevegelse.

De er ikke lenger de samme objekter, masser, felt, virkninger, former, egenskaper, energier.

Feltlinjer krummer seg nærmere sentrum. Ja. Det er fordi vi nærmer oss sirkulasjonen i sentrum, men disse feltlinjene krummer seg også inn mot objektets ytre fossa etter logiske utvekslingsmønstre. Rommet mellom objekter vil også påvirkes som strømminger på samme måte der krumningsforhold kan tegnes for rommet der objekter oppholder seg. Dette medfører styrke-enderinger og retningsenderinger og form-enderinger på objekter. Dette regner Einstein ut.

I første omgang det vi kan kalle vektoriske punkter, styrkeforhold liknende Newton. Men han korrigerer dette med romfeltets endring i styrke da massenes størrelse endres under påvirkning, og til forskjell fra slik tilstand vi tar som et utgangspunkt. Endringer i masse, i romfeltenergi, og vekslingen bevegelsesenergi som krumningsforhold beregnes. Inn her trekkes altså Lorents-enderingene, Lorents-transformasjonen, og Plancks beregning, og selv kan han sammenligne dette med at Energien fordelt over en masse, gir lyshastigheten ganger lyshastigheten i styrkemengde. Om c er en konstant, så er massene avhengig av denne. Einsteins $E=mc^2$ er lik med at Einsteins omvandling fra masseenergi til lysenergieffekt er lik Plancks frekvens pluss konstanten, at de er like.

Eksponjon/Rotasjon/ Rom Gravitasjonskrumning

Descartes to vegger og gulv, som x,y,z-aksari hjem el avrommet, lengde, høyde, bredde, viser ett punkt eller legeme i forhold til veggene/gulvet. Når legemet beveges i forhold til disse 3, er det hastighet som veltid om noe flyttes! Beveger seg.

K1 Tyngde/masse/Energi-Feltene er knyttet ubønnhørlig sammen?!

Uansett santatype vil dette stadig dreie seg om virvler og romkuler, med lik utskifting, virvler, kuler og balansering mellom slikes energifelt.

Einstein bestemmer seg for å finne den generelle relativitetsteori og gravitasjonsloven som kan harmonere med dette. Newton+Lysteorien. Det blir å finne formel for lring av flere Lorentz-koodinater eller tilbakevekslede virkning mellom disse ved hjelp av Gauss, ny matematiks rom-geometri og Lorentz-tdstransformasjonen.

Nå blir hvert legeme sitt eget koordinatsystem. Det betyr egentlig også at legemets tyngdepunkt er i Origo til koordinatsystemet til legemet!

Lineær Geometri
Ulineær Geometri

Det er umulig å bevege seg gjennom rommet foreksempel på kryss av ekspansjonsretning eller bevegelse sidelengs i feltet uten å møte den roterende eller virvelende utskiftnings-bevegelse enten fra kraften som inducerer preferansetallet vi lever i, eller at vi krysser inn mot hverandres feltområder, eller krysser et feltrom, som ellers virker ganske tomt. Her er aldri feltenergien helt tom.

Objekter vil heltopp påvirkes slik at om ingen andre objekter påvirker dem, så vil deres midlere rotasjon ha dreining i den retning som her driftes av energitethetsforskjellen, altså bevegelsesenergien i feltene, i den retning at de forsinkes der masskraften er størst og akselererer i forhold til dette på den siden der masskraften er svakest. Dette vil si at ett objekt hørmas i den retningen som vender mot ett større objekt og beveges flere.

Utskiftnings rotasjon + dennes avbøying

Alminnelig gravitasjonstelt baner, ut fra de objekter som befinner seg i nærheten.

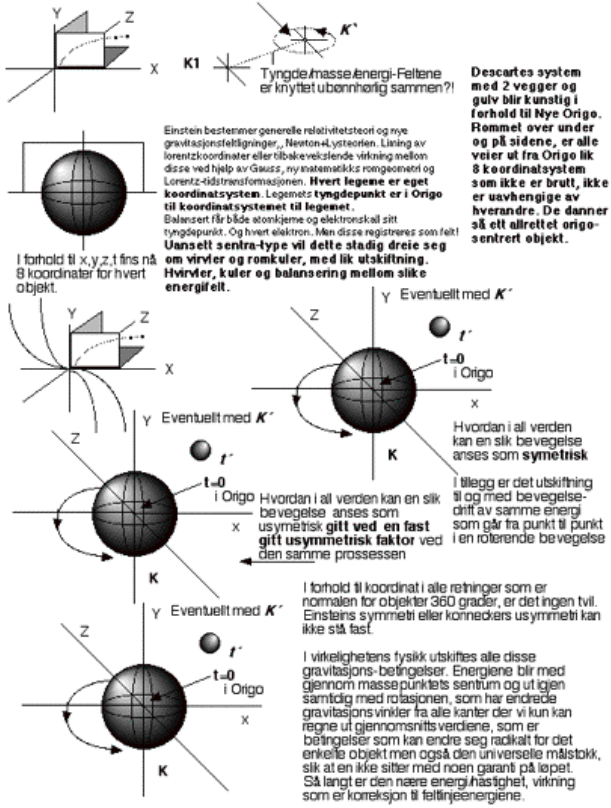
Som skaper ulike rotasjons-virkninger som de fallets feltutskiftninger alle disse foretar seg.

Ekspansjonsretning

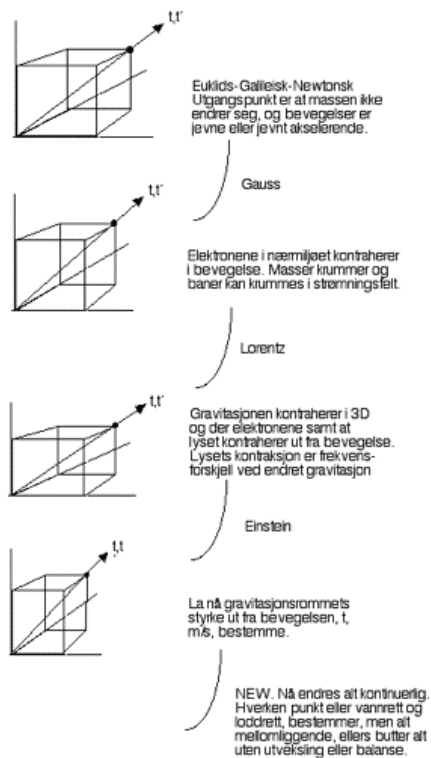
Ettersom både linjen som utskiftningsles både ett synsbedrag, bevisstetsbedrag og ett selvbedrag. For selv om det er så smått at du lenger ikke ser det, eller så smått at du ikke lenger ser noen avvikende forskjell, så vil det at noe rundt akkurat passer i ett rundt hull, at felt, stoff, atomer berører hverandre og det er ingen enklag grense mellom objektenes energier lenger som her bindes sammen. Dette gjelder også matematisk og geometrisk, men er definert vekk fra dette som absolutter. Troen på slik forskjelseshet gjorde Euklid måles. Ikke rart det blir mystisk.

Med tanke på gravitasjonen, er det denne effekten som Einstein også kaller krumning av romtiden, med mangefulle data om rotasjoner i kurven. Men beghets virking mellom objekter og fra objekter vil BLENDE gravitasjonslinjene slik at bevegelses-strekningen ikke er rett, men heller mer spiralsk eller bøyd motsatt av rotasjonsvei slik at romtiden krummer seg, men allikevel som sterk, drar andre objekter med seg

Forskjellige stadier i koordinater, og naturformer, kuleformers, utvikling som koordinater.

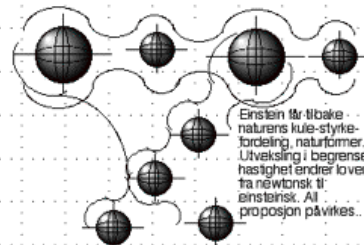
Her begynner utviklingen av romslige koordinatsystemer for masser og bevegelser.

Koordinatenes romslige utvikling kan også sammenlignes med Descartes system, der hjørnet, origo, representerer et tyngdesenter, sentrum, og lengder, bevegelser, hastigheter i forhold til dette, og styrkeforhold ut fra dette. Massers endringer er nå inne i bildet. Da vil koordinater ut fra bevegelsehastigheter endre form, eller kunne illustrere endringer i former for eksempel tidsforsinkelser som eksemplet ovenfor stort sett viser. Men det gjelder også for massers manko og overskudds-endringer mellom flere objekter som er i interaksjon med hverandre.

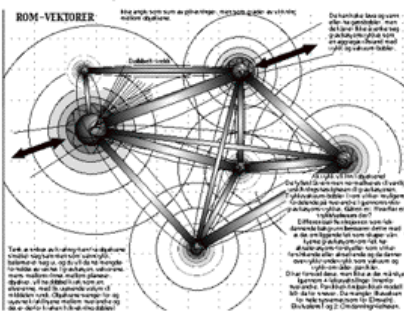
Koordinater A6

Koordinater og romgeometriske vektorbetingelser

Einstein får tilbake naturens kule-styrkefordeling, naturformer. Utveksling i begrenset hastighet endrer loven fra newtonsk til einsteinisk. All posisjon påvirkes.

Når lyshastighet og gravitasjons-hastighets-ending tryses ned til 2 timer for ett strek fra solen til pluto krympet til 10 cm, så syns tydeligere gravitasjon og feltvirkninger som at det er en flytende trykkvæskeblanding. Den romvektorske blanding er altså likedan som i en væske eller gass tetthet. Hastigheten lurer oss, men blandingen er som enhver fysisk kjent tilstand slik. Fyll rommet med tynt fôr i bredder med forskjellige farger så kan en se graviteten og gravitasjons-balanser med tiden.

Rom, tetthet, gravitasjons-styrke, er som kule tettheter med avtagende styrke i avstanden proporsjonal halvert med dobbelt overflateareal eller en ferdedel ved dobbelt avstand i sin helhet x^2-1/x^2 inn og ut.

Fordelingene kommer delvis frem fra disse to tegningene.

Dette gjelder for galakser, soler, planeter, atomer og elementær-partikler, og også for balansering lys/gravitasjon.

Balanseringen skaper objekters like vektulossa med felttettheten, gravitasjonsrom, og danner balanse mellom indre trykk og hastighet slik som gravitasjonstrykk og lyshastigheten, tetthets-styrke.

Om tiden er så krevende, hastighetene så lokalt virkende som trefreinger og fasttøttinger, så vil ett system som solsystemet ikke røkke å endre tilstand på grunnlag av de ytre påvirkninger, og de lokale virkingskrefter, bevegelsler, må operere på egen hånd. Det viser at bevegelse eller energi ligger i objektene selv, og gravitasjonsrommet, men slett ikke følger de mekaniske lover slik de oppfattes, de følger en sammenhengende kontinuerlig virkning av tetthet som bygger på utbaksning og balansering av utskifnings-formasjon som ikke kan forklares med punktet eller en rett bevegelse, men strømninger som danner reelle tettheter og tetthetsopplesninger, som er umulig uten motbalansering av samme grad bevegelsesvirkninger.

Det som fremkommer er at rommet, felt, gravitasjonen fremkommer som at partikler og masser er som pumpestasjoner og sugestasjoner der trykkvæskan i mellom balanserer seg ut etter trykket. Vi har da ett væskelignende trykkfelt med relativ tetthet, gjennomsnitt med unntak av strømings-formasjonene dannet av samme tetthet, tetthetsformene i forhold til hverandre danner feltets indre tetthetsproporsjonaliteter.

Og her eksemplet på interaksjonen mellom objekter. Ikke bare avstander, men bevegelses-hastigheter og masser ender seg etter posisjonsforskjellene som oppstår, mens summen mellom masser og energi i feltrommet består.

Drivkraften og Balansen.

Gjennom alle tider har vel folket, tenkere, de som har satt opp ideer, teorier, om verden, nettopp vært engasjert i hvordan verden holder seg på plass. Stoffene må enten ha virkninger som balanserer kosmos, og naturen rundt oss slik, ellers så må det være en kraft som holder verden på plass. Her tenker man seg verden som et rundt kosmos som er avgrenset, flere verdener utenpå hverandre, eller at tomrommet er fylt av energi, at verden, universet, kosmos er uendelig, men fylt med en kraft som balanserer alt. Drivkraften som balanserer forholdene. Det handler om hvorfor stoffene i det hele tatt kan deles opp og settes sammen og at de ikke løser seg opp i en evig tåke, eller at alt ikke bare sammensettes til en stor fast klump uten mulighet til å løse seg opp igjen.

Dette handler jo da også om at alt virker, at vi finner balanse i vann, fallretninger, i hva som setter seg sammen og oppløser seg, og at det virker som verden tross alvorlige hendelser holder seg likedan. Et fjell kan rase sammen, men det er fremdeles like mye stein, stort sett. Uvær kan komme, men før eller senere er alt tilbake til det normale. Det er like store mengder i det som er ødelagt, i kaoset, i rotet, som det var i mengden orden før uværet kom. Slik sett kan det se ut til at kaos og kosmos veksler med like mengder av naturkrefter.

Hendelsene ved drivkraft og bevegelser, er oftest en rekkefølge vi oppfatter som årsak og virkning, der styrkeforholdene er målt til å være like store før og etter møte gjennom rekkefølgene av hendelser, en tydelig balanse.

Fra gammelt av mente man at alt måtte bestå av et urstoff eller urkraft, som ga både stoffene og livskraften, og de satte livskraften som høyest, viktigst. Med bevisstheten kunne vi styre våre handlinger å skape orden og uorden, og det ga grunn til at mange mente at urkraften, urstoffet, var en slags bevisst styrende livskraft. En slik kraft overalt kalte de eteren. Denne kunne med viten og vilje holde alt på plass. Mange forstod også urstoffet, urkraften, som en mer naturlig egenskap, som etter visse prinsipper kunne danne stoffer i naturen, og som gjennom spesielle former eller virkninger kunne omdannes til bevissthets-egenskaper.

Demokrit gikk så langt at han mente at alt i verden var lagd av små udelelige deler, atomer, som kunne settes sammen og løses opp, og at vi hadde tanke-atomer, sjels-atomer som kunne settes sammen og løses opp på samme måten. Demokrit fikk et problem med en god forklaring til hvordan dette skjedde, bevegelsesstyrken, og med tomrommet sitt, fordi det ikke ga noen god forklaring til balanse. Demokrit var også en fast og bestemt ateist. At gudene var oppfunnet for å skremme folk til lydighet mente han, et makt-grep. Enkelte mente i ettertiden at han kanskje hadde rett, at vi hadde latt oss lure av eliten, eller av egne drømmer, forestillinger, fantasi om skrekkelige saker og gode hjelpere som stod imot det skrekkelige vi kunne bli utsatt for.

Det viktigste er at begrepet balanse, begrepet om krefter som virket i utvekslinger og hendelser, og at verden og livsevner holdt seg på plass og virket som årsaker og virkninger, var det som en større mengde grekere kalte eteren, men som også med livskraft, bevissthet, ble kalt vitalkraften. Eteren inneholdt både naturens og livskraftens balanseforhold, eller i alle fall som den mulige urkraften.

Eteren står derfor for Styrke, Drivkraften, Energien, Livs-egenskapene, Bevissthets-egenskapene. I begrepet urkraft, virkekraften, så er jo dette samtidig drivkraften. Dersom ikke hender det ikke noe hverken vitalt livlig, eller bevisst, eller naturlige hendelser som årsak og virkning. Drivkraften gir endringsmuligheten også. Det vil si: Det neste. At noe skjer. Livskraft og bevissthet er da en spesiell virkemåte. Viljen ble identifisert med slik drivkraft, urkraft, fordi snillhet, forsiktighet, hjelpende krefter, for å få til det gode, at noe var bra, men også om vi var sinte, slemme, kjentes som en indre kraftstigende virkning som ga krefter til å sloss, til ondt, vondt, skremmende, farlig, og slik kunne virke ødeleggende på liv og natur.

Lyst, ulyst, det å ville noe, og at vi ikke ville det, kjentes som en styrkegrad som kunne endre seg inne i oss, og derfor var det god grunn til å tro at viljen var et uttrykk for en opprinnelig drivkraft. Vi fant jo ikke ut hvor den kom fra. Også i dag anser vi ofte denne som litt mystisk sak, et medfødt instinkt, en indre energimotor, styrkegiver med forskjellige styrkegrader.

Allikevel: Viljen må føres tilbake til en drivkraft-funksjon, altså hvordan kraften produseres, og hvordan den kan endre seg fra sin tilstand til den neste i styrke og i årsak og virknings-rekkefølger. Fortiden som i dag, vil fremdeles undre seg over en tilstand som virker til dels sann eller virkelig, selv om den er brokete. Drivkraften og Balanse i regnskapet. I ulike former har likevekten i naturtilstander og blant folkets begrep om rettferdigheten, virket som en balanse-sak.

Å veie det gode opp mot det vonde på rettferdighetens vekt. Hendelsene har slik blitt uttrykt som karma, vises gjennom bot og avlat, og som ideer i det juridiske system, eller i tanker om dommedag, altså dagen da dommene faller over god og ond hva slags oppførsel som har hendt i denne verden som ikke har vært rettet opp i harmonisk balanse. Selv den mystiske kraft, det ukjente, eller skapergud, har altså en slik endelig likevekts-tanke om Liv, bevissthet og natur-fenomener.

Med differensialkraften fremkommer en drivkraft-funksjon, en styrke-funksjon, og ikke minst en felt-lik utveksling som gir en likevekts-balanse i energier. Og enda mer overraskende: Den danner de samme styrkemønstre og virkningsveier, og objekt-formasjoner som vi kjenner fra naturen, de fysiske formler, formasjoner, som stemmer med våre fysiske målinger i alle områder.

Differensialkraften har sin balanse allerede på plass før utvekslingen eller former dannes, og før romtid-bevegelsesrekkefølger som årsak og virkning dannes som romslige hendelser. Dette skyldes at formdannelsen, og bevegelsen er den samme prosess, og at bevegelsesformasjoner tvinges inn i rekkefølger likt med formdannelsene som del av total balansebevegelse.

Naturen og tilstandene: Årsak og virkning i romtidnatur eller som romslige bevegelses-rekkefølger finnes ikke før utvekslingen. Da er allerede likevekten og balansen og den faste energien på plass. Før utvekslingen finnes ikke årsak og virkning som i den forståelsesform vi har av naturen ellers, at energier taper eller vinnes. Her er all bevegelse uten tap og gevinst. De er kun forholdet mellom de utvekslende formasjoners utbalansering mellom hverandre og feltet mellom disse at balanse, likevekt, energi- og styrke-forskjeller oppstår. Kompromiss i utvekslingene. Ved utvekslingen oppstår romslige bevegelsestids-styrke-formasjoner.

Her er jeg enig med Einstein i diskusjon med Lorentz om Eteren. Kraften som holder alt på plass i kosmos mellom legemer. Einstein sier det at om vi kan beregne de fysiske lover, gravitasjon og annen energi og det stemmer med slike feltteorier, så tenger vi ikke lenger noen mystisk kraft, slik som eteren for å forklare hvorfor det fungerer som det gjør, fordi det følger naturlover. Men da Einstein ikke kan forklare likevekten og balansens årsak, bakgrunn, virkemåte, kun kan henvise til de ekvivalente, altså tilsvarende energi-omvandlings-styrker, så har Einstein en svakhet i sitt argument.

Det har ikke differensialkraften. Denne forklarer eksakt hvordan balansen og ekvivalensene oppstår. Her viser den selvsagt enighet med Einsteins utsagn. Forskjellen er bare at den har med seg likevekten og ekvivalensens årsak som en og samme feltkraft.

Når vi analyserer og kritisk sammenligner Anaximanders fremstilling av Altet som det eneste mulige, som Ett, bevegelig og uendelig, så kommer hans romtid-form-endrings-bilde som en funksjon av det grenseløse prinsipp, enheten av alt dette som ut fra det grenseløse prinsipp som en enhetlig funksjon, kun frem som forklaring, forståelse, ved at det vi iakttar at dette viser seg som en slik kontinuitet der formen, bevegelsen og styrke-formen er samme prosess i hvert punkt og som kontinuitet.

Det kommer ikke frem hvordan produktet-delene rom, tid og former kommer sammen, smelter sammen, eller gir overgangene mellom tid, rom og form i samme prinsipp. Kun at en grenseløs overgang er tilstede. Vi må trekke slutningen ved å iakttå alt utenfra.

Det samme gjelder Einsteins ekvivalente og relative romtid-formasjonsendringer, produkt som rom-tid-stoff-felt, bevegelsesenergi, i hvert punkt og i kontinuitet. Dette dekker ikke opp hvordan balansen til energier beholdes eller hvorfor energier holdes konstante. Dette viser at Einsteins relativitetsteori og gravitasjonsteorier, feltteorier også er en betraktning utenifra, og slik en tilpasnings-variant for felt-oppførselen. Hva som driver romtiden er helt ukjent her. Årsak til gravitasjons eller feltbevegelser er helt ukjent, balansen, likevektens årsak er ukjent.

Differensial-kraften kommer frem som en analyse kritisk sammenligningsbart og deduktivt ut fra punkt og kontinuitets-analyse av tid, rom, bevegelse, former og virkninger samt styrke, hver for seg. Konsekvensen er at alle havner som en forskjells-funksjonell egenskap, virkning, funksjon.

Den videre forståelsen kommer ved at en ser dette som samme egenskap i hvert punkt og i hver tilsvarende kontinuitet for det samme sted, avstander, volum, bevegelsesprosesser. Konsekvensen av en tenkt vekstfunksjon fr samme punkt og kontinuitet gir en felles differensial-funksjon, der den ene ikke kan virke uten den andre, og er med i hvert punkt og i kontinuitet. Dermed bygger romtidfeltstyrken seg opp fra en grunnfunksjon, som etter videre analyse gir et uendelig rom som ikke kan vokse mer og derfor kun kan virke som en innvendig utvekslende ekspansjonsfunksjon som danner utvekslende formasjoner inne i seg.

Dette gir en fast balanse, likevekt, konstant energi som kunne kan endre seg mellom formasjons-utvekslingene som ekvivalente energi-størrelser, og gir både de fysiske formler, romtidformer, og ekvivalensen sitt grunnlag. I dette tilfelle ses romtidfeltenergi ut fra en indre funksjon, motsatt vei av hva Anaximander, Newton, Einstein, betraktet dette.

Det fantes ingen ide om at funksjonen skulle vise seg slik, slik at både kraftstyrken, romtidstoff-enheten, årsak-virknings-oppstandelsen, og de fysiske lover skulle kunne oppstå som en følge av differensialfunksjonen fordi den viste seg for paradoksal på hvert nye trinn avdekning som ble fulgt opp i analysen. Svarene stemte ikke før på slutten. Og først da forstod jeg at funksjonen var et rom-tid-bevegelse-ekspansjons-utvekslende formasjons-styrke-trykk-felt.

Styrken kom frem som det siste av analyse-forståelsen. Romtiden ble slik forklart funksjonelt innenfra og ikke ut fra den ytre betraktningen, men fra mot-regningen: Dette er hva vi kaller en deduktiv test av de logiske eller praktiske beregninger, der faktorene under test viser seg å stemme med original-utsagnet eller den faktiske situasjonen. Test-beregningen, at begge sider er like ved å beregne noe tilbake til faktorer og at faktorene gir samme svar imot-testen.

En likeledes tetthet, hastighet, bevegelse, tidsskalering, utstrekingsfunksjon, som enhet i samme volum, viste seg som hastighetsløkker i utvekslinger å danne de samme fysiske ekvivalente forhold som det naturen følger av lover, beregninger vi gjør for den fysiske natur.

Bevissthets-sammenligningen viser seg som samme differensial-funksjonalitet. Som ellers betraktes som abstrakt kraft! Her virker den langt mer konkret, selv om vi ikke holder den i handa, eller direkte at den smaker salt eller sukker. Men vi sanser den og føler den som en styrke-prosess. Og bevisstheten ser ut til å være med oss der vi oppholder oss, som noen spøkefullt sier: Like i nærheten av kroppen. Eller hjemmet, jobben!?

Stopp!

Tilleggs-sider viktige forklaringsutkast. Funksjon. Noe, eller ikke-noe.

Bold skrift er egne oppfattelser.

Det er ikke uvanlig at noen før eller siden, eller stadig er opptatt av spørsmål om hvor alt kommer fra, hvorfor det kan virke, og når noe tok til i den formen vi finner natur i med dens endringer. Dette gjelder også spørsmål om hvor bevisstheten kom fra, og hvordan den kan den. Med disse spørsmålene, eller begrepene, om hvor noe kom fra, og når de forskjellige varianter av natur, liv, bevissthet oppstod, så forutsetter vi jo at det er en tidligere kilde, oftest kalt årsaken, eller grunnlag for årsak og virkning, alt er tilstede.

De fleste mener slik at noe var der før, virket før, og har ført til de neste hendelser. Verden, bevisstheten, hva noen regner som dødt eller levende, er uansett slik likedan stilt i spørsmålet om hvordan, hvorfor, hva eller hvem, er årsak til verden, naturen, liv, bevissthet, kosmos, universet, alt annet. På lignende vis vil de fleste troende mene at bevisstheten gjennom en gud, gudskraft, ånd, er årsak, gjennom en viljeskraft som gjerne er bevisst styrt, med et mål eller et behov som dekkes, til at andre former, verdener, liv, bevissthet oppstår, og at kilden kanskje alltid har vært til. Ewig.

De fleste vil mene at noe kommer av noe, og har oppstått av noe tidligere som fungerer. På disse spørsmålene skiller jeg meg ikke ut fra resten av flokken. I begrepet evighet, som er en variant av begrepet bestandighet, konstant varighet, om vi vil tro det, en underliggende holdbarhet, et funksjonelt grunnleggende begrep om at noe består i en eller annen form, omvandling eller ikke, så mener de fleste at det finnes noe vi kan kalle et fast holdepunkt i tilværelsen. **Dette kaller vi oftest Gud eller Natur. I filosofien er dette samlet i begrepet Altet. I religiøs filosofi skilles Gud og Altet fra hverandre i mange sammenhenger. I vitenskap også. De trenger tolker.**

I enkelte tilfeller oppstår begrep om tomhet, intet, opphør, der lenger ikke kilden noe kom fra eller det som er det bestående opphører til, ikke lenger finnes, slik som Hegels intet og alt-vekslinger, og lignende finnes i begrep om intet og tomhet, opphør og oppstandelse i mange filosofiske og religiøse varianter. Også i religiøse skrifter fremheves at noe bare oppstår ut fra tankens kraft, men uten noe materie, substans eller kraft, og kun er skapt av intet. Det er ikke noen videre lett argumentasjon, påstand som kan forsvares for slik tro eller meninger.

Det plutselige som dukker opp, ideer, naturhendelser, virkninger i samfunn, liv, er som regel noe vi finner en kilde til, og som ligner årsak-virkning, erfaringer, opplevelser som vi gjennom en del av livet finner ut av, at vi finner en fysisk eller bevisst årsak til at det neste hendte. **Jeg tilhører den gruppen, del av flokken som tror at det er en funksjonell årsak, eller årsak-virknings-funksjonell tilværelse der noe fører til noe, og i ganske sterk grad, fordi jeg mener at alt som fører til alt annet alltid har vært der selv om deler og helhet endrer form, struktur.**

At det ikke blir mer eller mindre av det som alt utvikles eller avvikles gjennom. For eksempel i spørsmål om universets fødsel, antar jeg at virknings-kildene har den styrken som skal til for at dette gir dannelse av en ny prosess med substans, krefter, om en sol eller et univers dannes i den formen vi kjenner, eller i andre form-løsninger. Igjen så er begrep om tetthet og styrke ofte sentralt i spørsmålet om at noe endrer form, at vi blir gamle, at nye trær og soler fødes, og at formene i naturen virker forgjengelige.

Men forgjengeligheten er allerde slik som ved temperatur, at noe er fast, blir flytende og med høy temperatur går over i gassform, så er mengden stort sett lik tross endringene i form.

Advarsel?! Det er derfor like trolig at det forgjengelige består, men i endret form. Dette avklarer ikke om det finnes en annen form det fysiske kan gå over i enn den vi kjenner, og det avgjør ikke om bevisstheten, livsevner virkelig dør eller overlever. Men betaling for adferd og krigs-begrunnelse, får alle vite at de overlever med rettferdighetens lønn. Vi får håpe at folk ikke lurer hverandre i behovet for makt og overlevelse.

Om det ikke skulle stemme at vi overlevde, så har vår adfersfroståelse og overlevelsesbelønning: spillt oss et dødelig puss! Vi vet ikke om vi er for godtroende. Hittil finnes ikke noe sammenligningsgrunnlag, kun fortolkningen. Kant spør også om hva kan vi vite, hva kan vi håpe på? Ikke noe svar! Skal vi for enhver pris be vår neste gå i døden av hvilken som helst grunn? Fins det andre veier? Hvorfor kunne vi ikke like gjerne kose oss, som det å plage oss? Begge deler er mulig. Vi kan like godt ta vare på hverandre.

Jeg kan heller ikke se noen grunn til at de funksjonelle forhold som skal til for at bevissthet oppstår, er til, eller virker, ikke er et varig, bestandig, som funksjons-kilde av kraft, naturegenskap, altså har en underliggende funksjon og årsak som kan få disse prosesser igang. Underliggende kan både bety iboende energi og bevegelses-rekkefølger, hva styrke, påvirkning angår, da iboende og rekkefølger, begge følger det neste som gir virkning. Årsak-virkning.

Forøvrig har min analyse vist at bevissthetens dypeste funksjon, og videre dens prosesser er sammenligningsfunksjoner og at bevisstheten gjennomgående er en sammenlignings-funksjon av like og ulike som vi kaller kjent og ukjent, gjenkjennelse og som er sammenlignings-funksjon for husk og intuisjon, at vi merker forskjell på likt, ulikt fra den tilstanden vi bevisst hadde. Altså en logisk funksjon for å merke følelser, behov, sansning, sinnstemninger, alle fysiske egenskaper. Dette betyr også at vi er like tilbøyelige til å unngå å se sammenhenger, mangle interressse, eller glemme noe.

Livs-syn er oftest forenklede veiledninger fordi vi nettopp ikke orker å undersøke alt. Men denne rasjonaliseringen er så sterk at vi oftest sitter igjen med brokete og feilaktige sammenlignings-grunnlag. Når vi ser hva folk tror i forhold til hvor mye vi kan tro om det samme, så er troen svært liten ressurs. Om vi skal tro noe om alt rundt oss, så blir troen en enda mindre kilde til oversikt. Om vi ser på folk vet om noe, viten, så er dette også oftest spesialisert, og hvor mye mer vi kan ha eller få av samme type som vi kan vite noe om, foreksempel skruer elelr stoler, eller følelser, så er slikt gjerne nesten uendelig.

Det samme gjelder de fleste fag, viten, deduktive forhold, formler, fysiske naturegenskaper. Hva vi vet er ofte isolert del av et fagfelt, og faget kan altså omfatte ekstremt mer viten og forståelse. Samtidig kan vi vite noe om noe annet også. Vi kan stole på andres viten i mange sammenhenger, men vi klarer ikke alltid å være hundre prosent sikker på at andre har rett, og vi tar jo også ofte feil av mye.

Viten er som spesialisert felt, og som allmenn viten en dråpe i havet av hva vi kunne vite om alt det samme. Da blir det som den gamle viking-åren der kvinne hadde skrevet på denne: Mennesket vet lite! Men som menneske er det således også det eneste vi kan om viten, det å vite mer. Om vi ikke vet så er det for oss uvedkommende, og vi er utestengt.

Livssyn og ofte spesialiserte fagfelt, er derfor ofte hemmende for en mer allmenn oversikt over tilværelsen. Det er rasjonalisert til forenklede veiledninger. Ofte for hverdagslivet og hensynet til hverandre. For ikke å drukne i uvitenhet og feiltagelser har de fleste livssyn utviklet under-visnings-systemer for spesialiseringer, men de plikter her ofte, eller gjennom fri vilje selv, å understøtte de rasjonaliserte og vedtatte sannheter som det ikke er redgjort for. Dette er i mange tilfeller vedtatte dogmer, og har i mange tilfeller blitt omgjort i skriftenes historie fordi de ble regnet som feiltagelser. Det har latt seg påvise mange uoverenstemmelser i slike antagelser.

Eksempler er tidligere religiøs debatt om kvinnen har sjel, om jorden er rund eller flat, begrep om sykdommer. Dette er et skjær i sjøen, undergangen, for videre forskning og forståelse. Men merkelig nok, forskjellige behov og følelser-stemninger har evnen til å oppdage sider ved selv den fysiske natur som ikke oppdages lett ved kun logisk forskning ellers. Man blir følsom for andre virkninger som vi ellers er blinde for.

Livssyn passer godt for å ikke orke noe annet, andre innsikter og innfallsvinkler, eller for å forenkle hverdagen. Livssyn er ingen fasit for tilværelsens funksjoner. Enkelte livssyn har derimot en åpning for å undersøke vår verden, motiverende eller logiske egenskaper som gir sterk trang til en dypere forståelse av natur og bevisstheten, og som kan være til gagn for mennesket og natur, og begrep man har om rettferdighet, holdbarhet for livsfunksjoner, moralske veiledninger.

Det er her ikke en enerett, eller religionen som er eneste sammenligningsfunksjon og veileder for innsikt om hva som kan være balansert og holdbart for menneskers opplevelser og trygghet. Det finnes logiske sammenhenger og erfaringer vi kan trekke slutninger fra, ut i fra slik noe fungerer uten at henvisninger religiøst har avklart forholdene og sammenlignings-tilstandene. Vi har alltid mulighet til en større innsikt og oversikt, om vi ikke forhindres i dette.

Summen av alt dette med at noe fører til noe og må fungere i den tilværelsen som er, gjør at jeg mener at noe, alt, alltid har vært der, her, og at alle nåværende årsaker og virkninger følger av alltid tilsetede-værende tidligere årsak-virkninger. Mitt spørsmål er derfor bare: Hvordan fungerer dette. Hva i dette får det til å fungere? Hvordan oppstår årsak-virkning som egenskap i tilværelsen?

Kun matematikk, tall, operatorer, formler, blir kun liggende på en tilnærmet rett euklidisk linje i størrelsessammenhenger, og gir ingen sirkel, eller kvadratrot. Ingen flate eller utstrekning. Da må rom, geometri og bøyningkrefter som regel inn i bildet, ellers ligger alle tall og formler fortsatt langs samme rette linje. Uten utstreknings-enhet, så vil alle tall skille seg fra andre tal og aldri kunne bygge utstrekning eller kontinuitet, selv ikke på den rette linjen.

Hvert tall er absolutt avgrenset og er aldri noe annet enn akkurat dette utstrekningsløse punktet. Geometrien har samme problem. I og med at, og om alt er punkter, eller utstreknings-punkter, så finnes lengder i utgangspunktet bare som rette linjer, ofte definert som at det består av punkter, og like ofte som punkter uten utstrekning, møtepunkter. Dette kan vi heller ikke bygge kontinuitet av, det vil si sammenhengende rom og bevegelse. Vi har heller ingen funksjon geometrisk som kan bøye strekninger. At geometrisk og matematisk funksjon alene kan vise styrke-endringer.

Heller ikke samkjøringen av matematikk og geometri. Rom, bevegelse, tid bygger på en annen indre virke-funksjon enn dette. Men balansen i det virke-funksjonelle, skaper like og ulike forhold som vi kan etterfølge og lage forutsigelser av ved hjelp av matematikken og geometrien, satt inn i de balanserte styrke-virkningenes endrings-funksjoner. Energi blir sentralt tema.

Geometriske grunnbegrep kan ikke danne sammentrekninger og bøyninger, sirkler eller kvadrater. Vi beskriver slik som Cern-forskerne, flater, lengder, romslige forhold og animasjoner ved hjelp av fargelegging fordi vi ikke har begrep for utstreknings-former. Allikevel klarer bevisstheten å oppfatte slike utstreknings-former og fyller sammenlignings-funksjonelt ut de farger og vinkler som skal til for at vi lokaliserer noe som forskjellige utstreknings-former.

Om objektformer endrer seg i fasong, form, som å trekke seg sammen, eller utvide seg eller dele seg opp, så kan ikke geometriske begrep, eller kun utstrekningen forklare eller gjøre slike funksjonelle endringer. Her må vi inn med tetthet og styrke, funksjons-egenskapen som gir styrke og som endrer tettheten. Dette har aldri vært beskrevet tidligere og differensial-kraftens funksjon er den første som gir en slik logisk beskrivelse av en virknings-funksjon med styrke, energi.

Punkt for punkt, posisjon for posisjon klarer ikke å skape slike endrings-oppgaver selv. De ligger liksom som like enheter kun inntil hverandre. Det er derfor ikke rart at jeg også har lagt matematikk, geometri, like og ulike, tall-referanse, tall-oppstandelse, og årsaken til tallet 1, og andre tall, under den logiske lupen når matematikere og geometriker har stanset all sin videre forkning og analyse av dette, og at jeg i den hensikt vil vise logikkens og tallenes virkelige funksjons-grunnlag.

Vi kan faktisk tenke oss størrelses-forskjeller uten at vi benytter tall. Vi kan benytte takter, toner, erfarings-dyktighet med bevegelse, presisjonsøvelser, tids-følelse, at vi gjennom kraft-anstrengelse, tid, rom, bevegelse, ved hjelp av sanser og følelser, og bevisst sammenligningsevne, husk, slik klarer å forstå former og hastigheter, beregninger uten at vi nytter, tall, matematikk, geometri. Vi behøver ikke en gang ett språk for å se noe i bilder, sammenligne slik.

Allikevel har utstrekning og geometri, og tall og størrelser en sammenheng, likhet, som gjør at vi kan øke presisjoner og tilnærminger i det vi binder dette til de romslige energiformer og bevegelser, ved hjelp av å skape måle-enheter og instrumenter for tid, klokker, enheter som meter og sekund, og styrke-enhet for å sammenligne styrke og tetthet, og endringer i fart styrke, kalt akselerasjon.

Det er ikke sikkert at vi trenger det som behov, at vi benytter mål med høy nøyaktighet, men når vi allikevel oppdager at ved å doble hastigheten på ett slag eller ved en kollisjon, eller i avstand fra en elektrisk, magnetisk eller gravitasjons-tiltrekning, merker at kraften endrer seg til en fjerdedel eller blir 4 ganger kraftigere, som effekten, så er det ikke undelig at noen stiller spørsmålet om hvorfor i all verden det er slik, eller hvorfor at noe kan virke slik.

Jeg benytter meg av en ny analyse-form jeg har utviklet selv for å finne deduktive forhold for virkninger og bygnings-funksjon i rom, tid, bevegelse og styrke-former, egenskaper i fysiske romslige former, og likedan for å avdekke logikkens grunn-funksjon.

I denne sammenhengen aksepterer jeg ikke at ingenting blir brukt som argument. Men det betyr ikke at jeg er referanseløs med hensyn til dette slik den formelle logikk er og påstandene den formelle logikk hevder.

For å ikke akseptere ingenting må jeg fjerne alt, samme hva selvsagt. Ikke putte tryggheten min inni en hemmelig fryser, slik som å skille gud og alt som værende, men alt tas vekk. Jeg finner da et ingenting som er uten forskjell, uten like og ulike, uten årsak og virkning, uten virkelighet og mulighet, uten mulighet til å fylles eller tømmes. At dette uten noe ikke har muligheter er også den logiske årsaken til at ingenting er umulig, og ingenting kan ikke være umulig uten at noe er der istedet absolutt overalt. Uansett hva det betyr. Det er derfor vi kan ha en logisk grunn til å motsi at ingenting er årsak til noe eller kan omskapes til noe, eller av kan benytte ingenting å lage noe av.

At vi ved å ha noe foran oss som vi kan endre med bevisste eller følsomme sammenlignings-funksjoner, lyst eller beregning, er noe annet. Da skaper vi noe, omformer det, av noe som er. Slik sett så er ikke noe annet hentet inn, slik at det kan virke som at skapelsen, kreativiteten er ingenting, selv om den er godt belagt av funksjoner i samarbeid. Når Gud skaper noe av intet, er det neppe noen som klarer å vite om dette menes som i kraft av seg selv, eller skillt ut av seg selv, eller omdannet av noe, som det er mulig å danne naturformer av.

Begrepet intet, betyr først at det ikke var tilstede i den formen vi oppfatter det nå. Intet kan bety at plassen var forbeholdt noe annet eller var tom plass. At det ikke var ting der, og heller kanskje ikke liv, bevissthet da dette påstås skapt på stedet, som først var livløst Vi kjenner igjen historien om leire som det ble blåst liv i, og som mange fra fortiden prøvde å gjøre med sine statuer og leirfigurer, fordi de virket jo nesten levende allerede, men forsteinet. Intet er således referanse-løst og menings-løst inntil det viser til et forhold vi kan sammenligne med. Slik sett betyr opplysningen ingenting. Informasjonen er utelatt.

Den formelle logikk mangler fullstendig den logiske begrunnelse for at den ikke aksepterer ingenting som gyldig argumentasjon. Det gjør ikke jeg ut fra behandlingen som førte til differensial-kraft-modellen. Den formelle logikk hevder også at kun en form kan virke som årsak til en annen form. Ja og nei.

En grunnfunksjon i tilværelsen for foranderlige former må jo være form-dannelses-årsaken, funksjonen. Den krever både bevegelse og formutstrekning. En form tiltar, oppstår gjennom bevegelsen og utstrekningens formen på samme måte som den skrumper inn eller omformes til en annen form. Dette betyr at bevegelsesfunksjonen og utstrekning-funksjonen har en nøyaktig felles grunnfunksjon som virker skapende for former og deres endringer, at en form oppstår og forgår, men at formene som dannes også kan følge virknings-rekkefølger i rom som utstrakt bevegelses-årsak-virkning, og form-styrke-årsak-virkning i samme funksjon.

Og slik virker som utstrakte fysiske funksjoner, former og egenskaper. Men i og med at en funksjon dypt iboende inne i utstrekningsspennet og bevegelsesenergispennt, er samtidige og overalt, så må også samme grunnfunksjonne være skapelsesdannende for formen og bevegelsen, det vil si utstrekningendring og bevegelsesendring. Her svarer i dag den formelle logikk at vi har virkeformer. Ja og nei.

Disse virkeformer, bevegelsesutstrekningstyrker, oppstår fra grunnfunksjonen, slik at former og bevegelser vi kjenner dannes, og det er ikke en form som slik sett er årsak til en annen form, selv om de oppståtte former virker på hverandre som årsak og virkningsrekkefølger. Formen er aldri årsaken, bevegelsen alene er aldri årsaken, en virkefunksjon for bevegelse og utstrekning og styrkefunksjon sammen i denne funksjonen er årsak til at formen og bevegelsen dannes.

En form kan aldri gjøre noe, og en virkeform kan heller ikke virke fordi at den er en virkeform, men fordi det finnes en funksjon som får dette til å virke som utstrekning og virkning i samme funksjon. Virkeformen oppstår på samme måte av grunnfunksjonen. I og med at alle disse virkefunksjoner for formdannelse og bevegelsesendring alltid har vært tilstede overalt, så har hele tilværelsen alltid hatt formasjonsstruktur.

Først da og derfor kan vi si at det alltid er en form som virker på en annen form eller oppstår fra en annen form, og at vi har årsak-virknings-rekkefølge i en romslig fysisk natur. Det er derfor ikke helt ulogisk av den formelle logikk å si at det alltid er en virkeform som virker på en annen virkeform og at de omdannes og former hverandre. Men det de sier er galt: At det er formen eller virkeformer som er årsaken.

Det må være en virkefunksjon som er iboende til formdannelsen og bevegelsen eller til oppstandelsen av virkeformen og dens endringsmuligheter. En funksjon ligger til grunn for både form og virkning og er årsaken til virkeformens oppstandelse innenfor samme funksjon. Og med samme funksjon overalt blir bevegelsen, energien, balansen likt som kraft, motkraft, likevekt, en konstant energi i utvekslingsformasjoner som årsak.virkning, lik den fysiske natur i overens-stemmelse med de fysiske lovers balanseformasjoner.

Kort sagt: Jeg kan ikke godta den enkle og rasjonaliserte formen den formelle logikk er satt opp i og at de ikke har noe logisk argument for sine standpunkter. I hovedsak er den formelle logikk basert på Platons egentlige uendelige og forandringssløse former. Etter Aristoteles begynner den formell logikk å endre seg i virkningsfull retning, og ender nok med Spinozas innslag som styrker endringsbare former, og som til slutt spikres fast fysisk av Einsteins feltteorier, og tildels endringstilstander i kvantefysikkens urolige partikkel-feltvirkninger, tross balanse i energiene. Transformasjonene, omvandlingene, feltenergier, er enda ikke ferdig kart-lagt som sikre bevegelses-former, lover, om ikke endrings-funksjonen kanskje alltid er tilstede med en ørliten forskjell i tilstander hele tiden. Tross energi-balanse.

Men i det formene er dannet overalt, at alt felt inngår i krumningsmønstrene som objekter eller objektets virkefelt omkring dem, og utvekslingene finner sted, som da den balanserte utvekslingen mellom disse, som virker som den naturlige bevegelsesveien for feltvirkninger i rommet vårt, så virker også den formelle logikkens utgangspunkt at det allti er en form som påvirker en annen form, men ikke at den ene formen er årsaken til den andre. Form dannelsen har en dypere funksjonell sammenheng. Nå vil objekter og felt kunne påvirke hverandre i utstrekning der endringer er deduksjonen av bevegelse i rom, virkninger i rom og objekter, former, og at den romslige årsak-virkning oppstår.

Det er ikke mulig å putte noe inn i heleheten slik den er og at noe detter ut av den på den andre siden. Slik kan Aristoteles bevegelseseksempel ikke kunne benyttes som drivkraft, kun som lokale balanse-identifikasjoner for konstante energier.

Jeg kan ikke bøye meg for Platons uforanderlige former og at form er årsak til annen form. Jeg kan ikke finne godt nok grunnlag for årsak og virkning, eller bevegelses-former hos Aristoteles, og jeg kan helelr ikke finne noen energi-funksjon for hans energja som knytter rom, bevegelse og formstyrker sammen. Spinoza forklarer ikke virkefunksjon eller logikkens grunnlag, slik at tross enighet med Spinoza, så holder dette ikke hverken for bevisthets-funksjonen eller for romtid-energi-virkningen som skal forstås.

En slik funksjon mangler hos Bergsson, Wittgenstein og Leibniz. Gauss og Einstein påpeker endrings-problemene i fysisk natur, retninger og krumninger, styrke-endringer. Det som er skremmende med Einstein, Dirac, kvantefysikerne, er at kraft eller energi-modeller via deduktiv konklusjon, observasjon, viser den utvendige sam-funksjonen av bevegelse og form-virkninger, gjennom tilnærmings-beregninger, og ikke en indre virke-funksjonell logisk forklaring til rom-tid-styrke-formasjoners dannelser, oppførsel.

At noe er kjent som oppførsel og forstått slik, betyr ikke at denne utenat-leksen og logiske konklusjonen vi har for slike mønstre, gir oss noen forklaring til hvorfor det virker slik som funksjon. Å kjenne virkningsmønstre er ikke det samme som å kjenne til virkeårsaken so m gir de samme mønstrene.

Alle disse felt-annalyser kan jeg altså ikke bøye meg for som en god nok forklaring til et virkende kosmos.

Vi kan fort snakke forbi hverandre eller snakke om to ulike tilstander fordi vi ikke lytter to ganger til hverandre ved fremhevelse av påstander. Vi kan mene det samme, men miste poenget i det vi har ulike utgangspunkter for hvilke deler av en sammenheng vi tenker å sammenligne med, når vi prater.

I begrep om uendelighet og endelighet, begrensethet og ubegrenset, bestandig og foranderlig, bevegelse, vekst, eller ikke, alt eller ingenting, noe eller ikke noe, så må folk forsøke å kommunisere, eller se på eksemplene som fremheves. Begrepet endelighet og uendelighet, begrenset eller ubegrenset, forteller oss ingenting om vi ikke henviser til noe. En referanse må finnes, som utstrekning, volum, tid, hastighet, tallverdier, enhets-mål, eller noe vi kan sammenligne med dette som lengder eller vekst av det samme, størrelser. Vi må kunne ha bevegelse eller virkning som referanser, og at det på sett og vis er en slags formasjon vi refererer til.

Hva slags bevegelse er det om den ikke er som utstrekning eller i den, eller ikke er som en styrke, en virkning eller et objekt som forflyttes eller bytter plass? I samme øyeblikk uendelighet eller ubegrensethet, nevnes, så må vi avklare hva, hvilke egenskaper som bindes til dette, og om hva vi kan tenke oss som noe vokser i eller ikke. For eksempel vil det neppe være mulig at noe vokser fra ingenting i stadig større omfang i et ingenting. Altså oppstår fra ingenting og ikke har annet enn ingenting å vokse i. At det ikke er utstrekning, og så begynner noe å vokse i det som fremdeles er ingenting. Da ville vi jo kunne si at det ble skapt en utstrekning, men det er ingen skaper her.

Det skjer rett og slett bare funksjonelt, uten noen logisk funksjon. Grunn. Om vi nå sier at dette vokser i det uendelige, så ligner dette tall. Om vi dobler en tall-rekke, så blir vi aldri ferdig. En kan ikke forstå utstrekningens natur eller uendeligheten av den med denne metoden. Om vi dobler størrelsen på en vekst, så blir det maken.

Vi kan aldri rekke eller forstå uendeligheten eller ved dobling i vekst, doblings av hastigheter, eller forstå uendelighet av utstrekning gjennom dette. Og det er fordi størrelsene og tallene kun henviser til forskjellige mengder av det samme, og ikke hvilken funksjon som utstrekning eller energi, drivkraften, består av, eller virker som.

I eksempler om alt og ingenting og funksjons-forklaringer, må man benytte sammenligninger med tid i forhold til ingen tid, ro i forhold til ingen ro, bevegelse i forhold til ingen bevegelse, utstrekning i forhold til ingen utstrekning. Og det samme for virkende utstrekningstyrker. Da må man grunngi hvorfor det ikke skulle være ingenting istedet. Og om dette er umulig vil det måtte være utstrekning og virkning likedan overalt. I like mengder. Det motsatte av ikke-væren. Om vi nå snakker om funksjon må vi snakke om det i forhold til at de ikke er funksjon. Funksjon er tillegget til at det ikke finnes funksjon.

I slike tilfeller må man kunne vise til potensialet til utstrekning, og potensialet til bevegelse og styrke, som ikke er ulikt et vekstprinsipp. Men er det overalt og alltid har vært der så er det ikke en start på en veskt, men det indre potensialet virker slik. Som et utstrekning-bevegelig ekspansjonstrykk. Om ikke alt, det som er, uendelig eller fullstendig slik er oppfylt, så ville heller ikke balansen og likevekten vært tilstede. Et absolutt trykk vil virke like hardt og fast som den forestillingen man har om at masse elelr stoff er absolutt hardt. Fysisk håndgripelig.

Det som er hardt fast og endelig slik, er ikke hardere enn ett trykk som er absolutt, fullstendig eller uendelig sterkt. Den styrken og den absolutt harde gjenstand er likeverdige, der den ene ikke kan utrette mer med den ene enn den andre kan gjøre tilbake. Men det er utvekslingen som er avgjørende, at det skjer endringer. Det forklares ikke kun av hard substans eller av hard kraft. En virkefunksjon må fortsatt drive den harde substans og harde kraft. Som en kraftmodell som er kontinuerlig som utstrekning og bevegelses-virkning, så må denne virkefunksjonen ligge til grunn for å endre retninger og formasjoner, eller energifordelinger som hendelser i en fysisk verden.

Dersom det jeg kaller en vekstlignende funksjon inne i differensialkraften som en utstrekning-bevegelsesvekst, blir forstått slik at den startet opp en gang fra et vilkårlig sted, da har man missforstått kraftmodellen. Det er heller slik at som motsetning til et absolutt intet, ikke-væren, så har vi en uendelig utstrekning, en uendelig bevegelig virkning, men at de er sammen som en uendelig utstrekst bevegelsesvirkning.

Form forklarer ikke bevegelse, bevegelse forklarer ikke former, men sammen kan de som en utstrekning-bevegelses-vekst-funksjon som med uendelig hastighet, dekker uendeligheten, elelr at vi kan si at den alltid har vært overalt som en funksjon der bevegelsen og utstrekningen er samme forskjellsufunksjon, romtidfunksjon.

Dersom denne virker som en vekst-funksjon vil den overalt bli virkende som samme absolutte trykk overalt, som sammenhengende funksjon, og med bevegelses-potensialet i seg ikke slute å bevege seg og starte utvekslingene, det vil si like bevegelses-utstrekning-mengder som bytter plass med like bevegelses-utstrekning-mengder. Dette vil virke som et absolutt, totalt, (uendelig) trykk overalt. Og en uendelighet som inneholder alle uendeligheter elles, vil totalt sett ikke kunne vokse mer og vil derfor gi samme trykk-forhold i uendeligheten som i en kubikkmeter, like mengder energi som utveksler i likevekt som energifromenes konstant.

Poenget er at denne er aldri har blitt født eller startet fra et punkt uten romtid, eller heller ikke at den vokste i stadig større grad til total uendelighet i utstrekning. Denne funksjonen kan kun sammenlignes med at utstrekning og bevegelse hadde uendelig hastighet og straks ble dannet. Og med et trykk-potensiale i seg som veskt-lignende funksjon som blir ett absolutt total-trykk.

Mest riktig vil det være at istedet for ikke noe, så er det en uendelighet som virker som en slik bevegelsesvekst innenfra, en iboende virkningsfunksjon, som er ferdig utvokst over alt. Men for å forstå grunn-strukturen må man tenke seg den som født med absolutt hastighet og utstrekning som samme differensial-posisjon-funksjoner i vekst. *Altså den nevnte utstreknings-bevegelsesvekst som en differensial som differensierer seg i samme differensialfunksjon.*

At denne straks utvides til uendelig og møter seg selv i en vekst som danner kraft og mot-kraft likeverdig i samme diferensierende funksjon for rom, tid, bevegelse, og som vekst hvert sted, ekspansivt straks danner trykket, der eneste bevegelses-evne som fortsatt er tilstede er bevegelses-utvekslingene som er i likevekt. Men disse igjen vil tilsvare at volum-tetthet pr energi utveksling i fortetninger og utvidelser av den samme mengde, som vil være like mengder volum i bevegelse, og at feltvirkninger og bevegelse har utstreknings-form som samtidig bevegelse og at det er derfor bevegelse i en snurrende ball henger sammen med energiens volum, og denne utstreknings spinn, og tiden er så lang som snurre-prosessen, fra dens begynnelse til dens slutt.

Om vi tenker oss at en tilfeldig vekst hadde startet med en gitt lavere hastighet enn uendelig hastighet, som straks kunne dekke den uendelige utstrekningen, så ville det aldri kunne ta en slutt på en vekst som da ville vokse i det uendelige, uansett hvor mye vi doblet hastigheten. Vi ser her at ingen spør om hva som utløser bevegelsen og hva bevegelsen virker som eller i, og vi spør heller ikke om vekstens innhold består mens resten vokser og hvordan det er mulig, og heller ikke hva noe vokser i, om dette ikke finnes, som at utstrekningsveksten virkelig klarer og skape dette selv likedan som bigbangteoriens skapelse av romutstrekningsbevegelsesfelt og tid uten oppgitt årsak.

Vi vil etter noe tid forstå at vi forutsetter en uendelighet i utstrekning, og en sammenlignende euklids bevegelse samtidig med en slik tenkt vekst, ellers ville vi ikke klart å tenke oss veksten som ett skritt videre. Grunnstrukturen til rom er jo ikke oppfunnet enda. Veksten vil ellers ikke ha noe å si for en uendelig utstreknings-tilstand eller evig bevegelses-tilstand fordi vekst, tall og geometri kan ikke forklare dette kun ved størrelses-sammenligninger eller begrensede nivåer i hastigheter. Grunn-funksjonene må være til stede, ellers er hendelser alltid bundet til ikke noe.

Det som gjør at vi får relative bevegelses-hasrigheter er at den grunnleggende bevegelses-funksjonen, trykket, er fordelt overalt allerede som om det var en uendelig hastighet. Virker likt. Men da alt møter alt i samme funksjon så oppstår en likevekt til bevegelser i form av turbulens i trykket og vi får de relative og langt mer lokale bevegelses-forhold. Kreftene og motkreftenes trykkturbulens skaper stort sett et forhold i hastighet som 1 til 1, at vi finner et slags likevektspunkt vi kan sammenligne hastigheter ut i fra, de mest stabile forhold vi kan benytte, og ut fra dette finner vi en langt mer likevektig bevegelsesfordeling som sammenlignbare hastigheter.

Grunnstrukturen av denne typen muliggjør både Einsteins og Bohrs ideer om enkeltpartikler, mot-partikler, parr-partikler, som samtidige balanser, og til dannelser som enkelt-utbalanseringer, at to steder må dele middel-energi-utløsning av bevegelse samtidig, eller kan være felt-messig bundet i en likevekt-utveksling. Det betyr at det kan dannes parr og motparr, partikkel og antipartikkel, at enkelt-partikler kan oppstå, at de kan forsvinne til romenergi, at partikkel og anti-partikkel kan oppheve hverandre og at bare den ene av partikkel-anti-partikkel-parret kan oppheves som partikkel.

Balansen er tilstede før utvekslinger skjer i utstreknings-format, altså før årsak - virkning som form og bevegelse i utstrekningen skjer som kjente rekkefølger, sammenheng.

Beskrivelsene som fører til denne innsikten er forklart i teorien for dette, og derfor anbefaler jeg at man tar seg tid til å lese **Differensialkraften**.

I begrep om uendelig tid før oss og etter oss i forhold til et tenkt virkende nå, så vil en slik bestandig beståelse av værenfunksjon altså være uendelig. Det samme gjelder utstrekningen. Enhver deling av disse tankene i endelige avsnitt, begrensninger eller i en uendelig part som kommer til en stopp, og at en uendelighet starter fremover, så er det ikke sagt at disse stopper, me fortsetter i en annen form eller videre fra der det var.

Omformingene eller en start og stopp endrer bare en viss proses-form, hendelsesforløp, men ikke at utstrekning og virkning opphører som noen garanti. Om noe virkelig stopper er det ikke en egentlig uendelighet, fordi den stoppet, ble kuttet, eller opphørte. En bestandighet, varig, evig tilstand som funksjon, vil neppe stoppe slik. Tilværelsen kan neppe starte seg eller stoppe seg som at noe er eller må være. Selv om vi som behov, lyst ikke må noen som helst, selv om vi skulle dø i protest eller av matvegring.

Bak begrep viljestyrken, og bak natur-styrke-funksjoner, så finnes det ikke noen logisk funksjons-beskrivelses-forklaring, slik at å stoppe opp ved begrepet vilje, lyst, makt, eller de forskjellige feltteorier, styrker i balanse, energier, så finner vi ingen videre dybde-forklaring til funksjon. I differensial-kraften vil du finne noe nytt som kan få deg til å undre på om en slik funksjons-forklaring skulle finnes, være mulig, allikevel! Den viste meg opp-standelsen av de fysiske lover i ett eneste logisk poff. Feltforståelsens problem forsvant i det blå.

Min oppfatning eller deduktive konklusjon:

Jeg kan ikke finne noen annen funksjon som gjør at matematikk, rom, tid, bevegelse, styrke, driftfunksjon, samtidig og i balanse overalt slik som i romtidfeltenes ekvivalens, eller som energienes konstant. Og at dette samtidig samstemmer med all fysisk og kjemisk viten om våre naturtilsynder og samtidig danner samme fysiske lovforhold som forskningen viser. Den samme funksjonen virker for logikkens oppstandelse av like og ulike, enten det gjelder utstrekning bevegelse, enhets-begrep, tallet 1 som lik verdig om vi setter den til lik for det neste som skal benyttes i tallsystemer, og samtidig en logikk som stemmer med bevissthetens sammenlignings-funksjoner.

At det er energikonstans, ekvivalens, og ellers likedan felt-balanse, og samme felt-funksjons-grunnlag til alle transformasjoner, som er i overenstemmelse med den spesielle og den genrelle relativitetsteori, med Einsteins feltligninger, og kvantefysikkens, gravitasjons-bølger, og tilpasning mellom partikler og feltrom, mellom lys, gravitasjon, elektroner, partikkel-energi, samt partikkelutvekslinger, spaltninger og sammenføyninger, der summen av energi er likt inn og likt ut i forholdet til både kosmosteorier og kaosteorier, altså lik 1, det samme.

Vi må tenke på synkroniseringen av tid, bevegelse, og rom, avstand, for at felt-teoriene skal stemme og at forholdet 1, enheter, som proporsjonale forhold skal være mulig med andre størrelser vi finner som mengder og styrke, slik at sammenligning er mulig. At vi kan danne logaritmer, akselerasjoner, beregninger som holder mål.

Virkningsformer og matematikk.

Vi har lært, eller hørt, eventuelt erfart naturen, og at det finnes lov-lignende forhold og balanser som vi gjerne får gjen-fortalt, eller forstår som tildels klare, tildels abstrakte begrep. På den ene siden virker alt normalt, at vi er vant til naturtilstandene, på den annen side virker både lover og formler gjerne som en mystikk som slett ikke gir seg til kjenne, når det gjelder hvorfor det er forskjellige former, tetthet, og styrkevirkningsforskjeller. Egenskaper og egenskapers endrings-muligheter er altså en gåte.

Naturen. Kosmos. Natur-fysiske egenskaper. Natur-vitenskapen. De fysiske lover. Vi snakker her om de egenskaper vi oppfatter ved den fysiske natur, og de sentrale begrep som rom, ut-strekningen, bevegelse, endringene, tid, som endring i hastighet i forhold til annen endring, og egenskaper som form og virkninger, gitt ved tetthet og styrke, som romslige bevegelige endringer over tid, med styrkevirknings-forskjeller. I utgangspunktet tar vi altså opp rom, tid, bevegelse, og styrkeformasjoner, altså formene og virkningene, som de fysiske egenskaper.

Det spesielle i denne avhandlingen er at styrke blir presentert, og en funksjon som danner styrke og styrke-forskjeller. Vi trenger ikke å gå inn på bevissthet, behov og følelser, det vil si begreps-virkningenes årsak og løsninger på funksjoner her som en endelig besvarelse. Men vi må gå inn på dette i sammenheng med den logiske sammenlignings-funksjonen som forskjell i egenskaper gir som begrep om styrke, form, virkning, endring, tidsbegrep, hastigheter, bevegelse, rom, egenskaper, formasjonsendringer, som logikkens sammenlignings-funksjoner ved fysiske og bevisste begreps-funksjoner. Det er ikke få forskere som har uttalt seg, eller funnet mønstre, lovlignende strukturer i naturen, og som gjerne har uttalt seg om hva de tror om denne saken.

I denne fremstillingen virker alt som en funksjons-beskrivelse, en sammenlignings-funksjonell forklaring, og denne har ikke en videre formening om tro eller viten, men en slags logisk betingelsesrekke via en funksjon, virke-funksjon. Denne er uten en teologisk, politisk, filosofisk eller viten-skaps-formel-basert teori som bakgrunn, altså hva en vitenskapsteori tror naturen virker som, men har sin helt egen sammenlignings-vei. Denne funksjonen bygger ikke på tall-definisjoner eller punkt-definisjoner, men er en egenskap vi kan forholde oss Uten forskjell finnes ikke:

Like, ulike, 2 like, 2 ulike, ingen forskjell, ikke årsak eller virkning, eller årsak-virkning, ikke mulighet eller virkelighet,

Finnes ikke:

1, en, noe, noen, mange, flere, alle, alt, uendelig, ingen del eller helhet, punkt, kontinuitet, Finnes ikke:

Bestemt, ubestemt, heller ikke som type, art, egenskapen 1, eller enhet og kan ikke dannes, skje.

Forutsetningen for at 1, og også at $1+1=2$ skal være gyldig, er at forskjellen identifiseres som samme teller og nevner som størrelse, før den art som egenskap vi henviser til kommer inn i bildet. Dette gjelder for både de bestemte og ubestemte arter optellinger, noe identisk i telleren, som gjør at de kan summeres på en slik måte.

Dette betyr også at enheter som regnes som like enten det er enheten 1, eller enheter som måleenheter egenskaper som settes til en fast verdi, størrelse, sekund, meter, og at disse kun som like so enheter eller som like som størrelsen, verdien 1, som fast, alltid er lik, eller at de er like, som eneste mulighet for at vi kan få proporsjonale forhold til andre størrelser enn den enheten vi har utvalgt enten det er tallet 1 eller en enhet som 1 sekund, 1 meter. Ellers er det ingen mulighet for at at en enhet kan gå opp i en annen størrelse sammenlignbart, da andre størrelser endrer seg, eller at enheten endrer seg og blir ulik den opprinnelige størrelsen.

Dette gjelder også for relative forhold som noe sammenlignings-bart. Om ikke grunnstørrelsen, enheten, 1, en, kan benyttes som sammenligning vil ikke de relative proporsjonale forhold være mulig som sammenligningsgrunnlag og som årsak og virkning, og i alle fall ikke i en fysisk natur. Men da svikter også logikken, matematikken og geometrien. Også tenkningens sammenligningsgrunnlag. Det gjelder også for følelser og behov! Vilje-forhold, styrkeforhold, energi. Alt vi kan sammenligne, merke forskjell på som like og ulike.

Når vi sier at 1 kan være bestemt eller ubestemt er ikke dette riktig. 1 er allerede fra begynnelsen den ene bestemte forskjellen som skiller seg ut, uansett hvilken, og en slik bestemt art, type, egenskap, der vi alltid vil benytte enhver som er lik med denne arten som en bestemt nevner, benevnelse, og der like, likheten, gjør at 1 symbolsk også blir av lik henvisning, lik type forskjell, så gjør dette 1 til symbolsk og logisk like verdier for enhver ener, 1, slik at $1+1$ tilsvarer 2 like, av samme sort uansett hvilken, hvilket igjen gjør at oppfatningen av enere som like, da gjør enerne, 1, som tellerverdi bestemt.

Dersom det vi teller, er forskjeller som ikke er like sier vi at det er ubestemt, men det som er ubestemt er da ikke verdien på de enere vi oppfatter som like typer, men de arter, typer, forskjeller, de forskjellige egenskaper, benevnelser vi ser skiller seg ut fra hverandre som forskjellige. I en ubestemt ener, 1 ubestemt så er eneren, 1 bestemt, mens det er forskjellen i egenskaper som er ubestemt.

Altså: At 1 er både bestemt og ubestemt, betyr at egenskapen vi sikter til kan være bestemt eller ubestemt. Ikke at vi skiller ut de bestemte og ubestemte egenskaper som 1 peker til. Eneren er laget, opprettet, som at art, egenskap som telles har en likhet, og både like og ulike vil som nye utskillelser, forskjeller fra alt annet, stikke seg ut som likheten forskjell, uansett egenskap.

I utgangspunktet er telleren til fordi at vi har sett like blomster, like dyr, like mennesker, like steiner, like trær, at noe som viser seg som tidsforskjeller eller i bevegelse er seg selv lik i ulike tilstander, like godt som at noe endrer seg i form, som ubestemt form, at månen blir halv, eller at isen smelter, der enhver forskjell fremdeles knyttes til samme objekt, men med ulik form og størrelse.

Som forskjell så er dette ubestemt, ulikhet, men ikke at vi teller samme art, egenskap, nemlig forskjellene som stikker seg ut. Symbolsk er en som teller, eller kopi, gjengivelse, også symbolet, husken vår, for at vi sammenligner like, som utgangspunkt for at vi kan sammenligne ulike, hva som er likt og ulikt. Som like vil eneren telle like godt som 1 maken, og i alle tilfeller av dette at noe er makent så representerer de makne og antall enere som peker til dette være like, og om slike forskjeller er makne, ligner dette at enhver ener peker til en strek symbolsk for det vi teller av makne, som at enhver ener henviser til seg selv, selv om vi har laget det samme i tallformen 2, 5 9, eller som posisjoner i 19, 20, 21, eller et høyere tall eller i pi.

Dette betyr at tallet til å stole på, kun er at de henviser til like utskillelser, selv som tall, likt med alle andre like verdier, men at underbevisst vet vi at ethvert tall peker til samme, likedanne mengder. Dersom ikke betyr tall ingenting og er uten mening eller betydning som kan tolkes fordi det ikke finnes noen referanser lenger i det hele tatt.

Tallet 1 vil slik også kunne telle likheten i at noe er forskjellig, for hver forskjell som skiller seg ut, og da er det egenskapen som er ubestemt, og ikke likheten som forskjell som da gjør at tallene virker til å stole på. Men tall, regnestykker, gjelder alltid kun i det ene tilfellet vi beregner i en fysisk verden, og til dels i logiske eksempler, fordi det alltid er ulike forspenninger for hvert felt, energi, og spenninger, polaritet, i forhold til alt annet i universet.

Derfor kan matematikken benyttes for sin egen del, som symbolske like sammenligninger av mengder. Men tallet som like utstrekningssløse som de utstrekningssløse punkter, kan som i likhet med punkter slik, aldri bygge en utstrekning eller kontinuitet, eller virkelig overgang mellom stadier i tall, og likedan da ikke som utstrekning-rom-bygging, og heller ikke som bevegelse i rom eller som kontinuitet i romslige bevegelser, som da er mest utslagsgivende i energiformenes bevegelser, fysiske styrke-egenskaper.

Dette er fordi disse føres gjennom samme romslige og bevegelige kontinuitetsforhold som det årsak og virkning gjør, en sammenhengende kontakt mellom stadiene i virkninger, Det er virkninger punkter og tall som ubenevnte egenskaper ikke kan forklare eller kan skape slik vi kjenner disse tall og punkter, eller slik vi har definert disse.

Pythagoras for eksempel, som mener at $Alt = tall$, og sier at alle bevegelsesmengder er konstante liknende at Aristoteles sier at all energi som bevegelsesmengde er konstant, der Pythagoras sier at alle bevegelser frem og tilbake kan beregnes som en fast sum av bevegelser og motbevegelser, ved hjelp av tall, har rett i at det kan beregnes. Men ikke i at der er årsaken til eller bygge-stenen til bevegelse og rom, avstander og hastigheter.

Det er bevegelsen og balansen i bevegelsene, samt rommets utstrekning kontinuerlig som bestemmer slike hastigheter til bevegelse og den romslige posisjonsendring som kontinuerlig, sammenhengende, og som varig kontakt kontinuerlig mellom årsak og virkning. Ikke tallene eller punktene. Den forestillingen kommer fra oss selv på grunn av de minste prikkene vi oppfatter, at vi vet at vi fikk noe støvete vi ikke kunne se, og at det samlet seg til synlig igjen.

Prikken ble symbol for minste del, minste urstoff, minste energi og egenskap for enhver ny forskjell vi merket, sanset, eller hadde behov for. Fysisk natur og mat, om så luft. At det nærmest uendelig minste prikk, punkt, slik overtok statusen som den ekte fysiske egenskapen er altså en fiks ide som Einstein kaller det, og er ikke ekvivalent med den egenskapen vi skal henvise til. Denne virker ikke slik som det utstrekningløse punkt eller tall. Vi sluttet å skille mellom tellingen og egenskapen. Dette er vår egen feiltagelse.

Tallet 1 som henvisning til seg selv, altså til like og ulike egenskaper også, viser at 1 er en markering for å merke en forskjell som like og ulike, der gjentakelses-symbolet som tall-symbol kun viser forskjellen enten den er for like eller ulike, og slik sett er bestemt form da tallet henviser til mengden forskjeller uansett hva som skiller seg ut som like og ulike.

Med kun tallsymbollets forskjellsegenskap som symboltype for gjentakelse av alle vilkårlige egenskaper også innbefattet mengdeforståelsen vi har som skygger, prikker, streker, teller-mengde, så kan vi benytte tallene som er symbol for mengden som et forhold mellom tallet og tallmengden selv sett som antall av like eller ulike, der tallene gir mengdeforskjeller tilsvarende som at en gitt egenskap var tilstede. Derfor kan vi benytte tallene som en slags tall og matematikk for matematikkene og tallenes egen skyld, som matematikken i seg selv, uten tanke på forbindelse til annet før vi finner den benevnelse vi skal la tallmengden forholde seg til som like eller ulike egenskaper.

Vi kan derfor med det som underbevisst eller bevisst tanke finne mønstre i matematikken for så sammenligne om det er en fysisk tilstand som følger et lignende mønster, og kan da påstå at vi har oppdaget et mønster i matematikken som ikke var oppdaget i fysikken eller forskningen fra tidligere.

Men i rommet hvor det er uendelig med veier for feltstyrker som dekker hele rommet, som eksempel innenfor en kubikkmeter rom er uendelig, og at en type feltmønster, så vil denne alltid kunne innfinne seg i et en gitt rom, og altså være en logisk funksjon i feltstyrkerommet som kan sammenlignes med stadier i et matematisk mønster, men som således føres som en parallell til et geometrisk mønster som punkt-stadier.

Tall-punkt-stadiene kan fremdeles ikke beskrive kontinuitet i rom, bevegelse, tid og energistyrker eller som årsak-virknings-for-bindelser og deres oppførsel-årsak. Disse egenskaper kan vi forholde oss til gjennom sammenlignings-egenskapen vi har av mengdeforhold som lengder, punktstadier, og tallmengden. Mengde like med en annen mengde i telling, eller som lengder.

Matematikken og tall, begrepet 1, bestemt, ubestemt, like og ulike.

Tall, og enheten 1, tallet 1. Definisjon: Forklaring: Normalt at det har oppstått, finnes, eller oppstår en forskjell uansett art egenskap som er til i gitte, foregående eller kommende situasjoner, om tilstandene, egenskaper, også om forholdene endrer seg.

Forskjellen gjør tilstanden til noe vi kan si forskjell fra tilstanden uten denne forskjellen. Både fysisk, bevisst, for kjent og ukjent. Forskjellen gjør tilstanden til noe vi kan merke forskjell i, føle, tenke, tro, ane, vite, enhver forskjell i virkning eller formasjoner, virknings-former, eller det vi oppfatter som form og virknings-fremkallende funksjoner, enten de er kjente eller ukjente.

Dette innebærer at forskjellen som fremstår, er noe vi kan sanse, føle, bli bevisst, at vi kan vise, henvise, til forskjellen, som fremtrer som forskjell fra ingenting eller noe annet: Vi kan peke på dette, kopiere dette, etterligne dette, gjenta dette, gjerne via språk eller symboler som erstatning for den virkelige forskjellen vi har med å gjøre enten dette er fakta, vireklighet, en illusjon eller fantasi.

Det er at vi har forskjell som er årsaken til at vi kan kalle dette 1, det, peke, referere til noe, der 1 er pekeren til forskjellen, selv om den henviser til seg selv, speiler seg, slik som i matematikken der vi har 1, ett 1-tall, og der 2 betyr at det inneholder 2 ett-tall, enten vi peker til like eller ulike forskjeller ellers.

I matematikken uten benevnelse finnes det ingen enhetsbegrep, eller artsbegrep, egenskaper ellers, slik at tallene forholder seg bare til seg selv likt et speilbilde, men dette er også fordi tallet, symbolet 1, benyttes som teller-enheten og at symbolet er telleren.

Vi kunne like godt brukt griser som var tunge, tar mye plass, og som er slitsomme som posisjonsfor-høyninger. Derfor er svake smale striper av grafitt, blekk, punkter på dataskjermen svært lettvinne og enkle å sette på plass og ha i posisjoner, eller å flytte, omdandere disse. Meget raskt i forhold til større massetyngde-objekter. Ingen statistiske energiberegninger er gjort på denne symbol-behandlingen.

Ett symbol for forskjellen kalt 1, som forskjellen mellom forskjeller, forskjell i forhold til at det ikke er forskjell, som alt i forhold til ingenting, eller 1 i forhold til 0, eller funksjon i forhold til ikke-funksjon, så er den forskjellen som er til grunnlaget for tallet 1

Vi kankalle dette alt, det hele, gruppen, summen av de like og ulike, som 1 samling, ordnet tilhørende hverandre, ikke så ulikt at noe skiller seg ut alene, som en, 1, alene-het.

Tallet 1 kan altså peke på alle varianter sett i samme sammenheng som at vi sier 1 for alt, helhet, del, noen få, noen, mange, flere, en, to, eller enhver oppdeling vi kan finne på lignende grupperinger og ensomme tilstander. «En stille stund» kan vekke assosiasjoner.

Det er denne forskjellen som noen, alt, forskjellen fra ingen, som slik gir oss sammenligningen for dannelsen av begrepet 1. At alt på den ene siden er likt på den andre siden, eller kan være ulikt dette. At noe er likt eller ulikt.

Det er forskjellen som gir oss to like eller to ulike. Uten at det er forskjell, at noe kan sammenlignes, uten forskjellen som kan 2, 2 like, 2 ulike, så finnes ingen like eller ulike, fordi det er umulig. Uten forskjell er 2 like og 2 ulike umulig. Forskjellen, enten det er sammenligning med en forventet forskjell som ikke inntreffer, eller en forskjell som inntreffer, i forhold til tilstanden som var, enten denne er ingenting eller noe likedan eller annet, så kan heller ingen logiske satser eller logiske operatorer dannes. Uten forskjell får vi ikke minus, pluss, delt eller ganget. Vi får heller ikke både-og, enten-eller, og, eller, ikke, hvis eller gjentagelsen, som grunnlag for sammenligning av like og ulike, og får ikke like og ulike.

Med forskjells-funksjon, og bare om det er forskjells-funksjon, så oppstår muligheten for to like, to ulike, og, eller, ikke, enten-eller, både-og, hvis, gjenta, er-lik, muligheten for splittelse og sammenføring, altså pluss, minus, deling og gangning på de ulike måtene vi kan gjøre dette. Å gjøre, få til, handling, bevegelse og virkning er slike nødvendige forskjells-funksjoner som virker etter denne logiske forskjells-funksjonen vi her har nevnt. Kort sagt: Uten forskjell kan ikke de logiske funksjoner og logiske operatorer fungere, være mulig, og med forskjellsfunksjon kan de være mulige, og kun med disse logiske forskjellsfunksjoner så kan like og ulike symboliseres ved pekere, henvisninger, preferanser og referanser, altså skape det utskilte som oppmerksomhets-utskillelsen vi kaller 1.

Aristoteles kune ikke forklare tallet 1, annet enn som et aksiom vi måtte godta, ikke kunne bevise redgjørelsen for, uten at det ble en uendelig regress, uendelig gjentakelser uten noe svar. Aristoteles tok feil.

Tallet 1 kan bevises, forklares og at vi kan vise hele den relasjonen dette har som symbolsk virkning, og som henvisninger til seg selv som objekter av samme verdi som tallet har. Det fører ikke til en uendelig regress å finne årsaken, referanseforholdet til, og bevise forholdet til tallet 1. At vi kan bevise tallet 1 som referanse til saken, eller tallet selv, og når de fungerer som forholdet bestemt og ubestemt, eller samme mengder forskjeller, at de like som tellere gir at $1+1=2$ er et virkelig sikkert forhold, eller når det av ulike ubestemte forskjeller ikke virker slik.

Når tall bygger på samme egenskapsforhold som like, så vil det oppstå et forhold på uike deler i samme egenskap, et forhold som gjør at like og ulike i samme egenskap får et proporsjonalt forhold. I alle andre tilfeller er proporsjonale forhold ikke varige størrelser. I fysisk årsak og virkning så vil en annen egenskap bryte årsak og virkning og gjøre kaos og kosmos umulige som tilstander, og inge proporsjonale forhold vi hadde fått et inntrykk av kunne holde seg eller være til å stole på.

Forskjellen danner slik alle logiske variabler, tallsystematikk, symbolspråk, språk, der alle disse begrep, oppfattelser vi kan ha, bygger på at forskjellen fremtrer som sammenligningsformer av like og ulike, de logiske variabler og operatører, for at alle språk og begrep er mulige. Justering, reperasjon, språk, lyder og lys, følelser, intuisjon, bevissthet er alle slike logiske sammenlignings-funksjoner. For all årsak og virkning. Uansett om det kalles mystisk eller logisk, likt eller ulikt, kjent eller kjent, eller som de samme sammenligningsfunksjoner som gjenkjennelse, hukkomelse, bevissthet og intuisjon er.

Det er kun når en egenskap som tall referer til seg selv som antall forskjeller, og når disse er like forskjells-egenskaper, at vi kan få de sikre og riktige forhold som vi kaller proporsjonale forhold mellom tall, men også for bevegelser, for lengder, rom, eller romslige bevegelsesformer og romslige bevegelsesformvirkninger, eller i romtidvirkninger. Det er derfor vi kan gjøre beregninger osm kan være i en viss overenstemmelse med forholdene på forhand. Alle random, tallverdier, random logiske funksjoner, random bevegelseshastigheter, random lengder, utstrekning, vil føre til at kaos og kosmos og årsak og virkning har gått i oppløsning.

Det er lenger ingen forbindelser mer i rom, tid, bevegelse, virkning, for kaos, kosmos, årsak og virkning. Forskjell-funksjonen som en enehtelig funksjon danner grunnlaget for årsak og virkning, eller er grunnlaget for årsak og virkning. At det finnes som bevissthetsforståelse, en sammenheng enten vi forstår den eller ikke, og som gjør at vi kaller noe en mening. Enten vi forstår den eller ikke.

Et tidlig årsak-virknings-begrep som er blandet inn med begrepet om hva som er holdbart for meg, eller meg og helheten samtidig. *Beskyttelse, trygghet, tillit, kunne stole på, inntil videre*. Et slikt skille er ikke mulig i årsak-virkning. Mening har blitt hva den enkelte lyster eller synes, eller som den eneklte vil, eller noe overordnet vil. Det er nytteløst som årsak-virknings-begrep som sakl sammenfalle med den årsak-virkning som er gyldig som den virkning som oppstår.

Tall frigjort fra enhver annen egenskap kan ikke selv danne former. De kan bare summeres, trekkes i fra, deles og ganges i forhold til seg selv og ingen annen egenskap. Konsekvensen er at tall blir et punkt, en konstant, uten slingringsmonn noen vei. Det finnes ingen verdi utover tallets punktliggende utstrekning-løse, virknings-løse struktur. Dette føre til videre konsekvens at om vi ser for oss tallet 1, og verdien som vi normalt kaller pi, 3,14, så har dette ikke noen annen verdi enn en tilsvarende linje vi benytter for tallverdier som enheter, og tallet pi forteller ingenting.

Det, (tall, geometri, punkt og linje), danner aldri en sirkel, krøller seg aldri, og tilhører ingen former. Hverken form, virkning eller egenskap dukker opp om vi har bare tallene. Med bare tall uten enheter, som lengde, tid, rom, styrke, så dannes det uansett uendelig med tall, ingen utstrekning da tallverdiene er utstrekningssløse. Vi kan aldri nå den neste med uendelig rekke av tall. Tall kan ikke bygge kontinuiteten i bevegelser og i romutstrekningen og slik heller ikke bygge rom og bevegelse, og heller ikke årsak og virkning fordi de er stivt splittet fra hverandre.

Det samme gjelder for de geometriske punkt-forklaringer. Styrke og virkninger oppfatter vi som utbredelser som bevegelse og romutstrekning og er derfor avhengig av rom og bevegelse. Det må være inkludert i styrken. Enhver styrkeverdi er likedan som tall ingen funksjon for byggestruktur og kontinuitet i rom og bevegelse eller i virkningsformer, fordi de likedan som tall og punkter kun utgir geometrisk og tallmessig et utstrekningssløst punkt. Rom, bevegelse, tid og styrke må bygge på en annen dimensjonellskapende faktor enn bare begrep som tall, geometri og styrkeverdi. Styrken må utøves som indre eller ytre ekspansjonstrykk ut fra en eller annen virksom energikilde som virker i rom, som bevegelsesendrende og som formasjoner med årsak-virknings-sammenheng.

Tall kan altså ikke gi noen form eller den meningsfulle sammenhengen til formler, former, formler og årsak-virkning, som gir former og virkninger, slik som sirkel eller kvadrat. Underforstått betyr dette at de former som en matematiker tenker seg for tall, eller geometriske punkter uten utstrekning, allerede er virkningsforskjeller, styrkeforskjeller og geometriske eller rom-formasjoner som alt er tilstede som sammenligningsgrunnlag, men at matematikeren og geometrikeren ikke er bevisst denne underfundige, underbevisste, eller sammenlignbare egenskapen som avgjørende for tall-systematikkens oppsett og videre sammenligningsgrunnlag.

De setter opp proporsjonale sammenhenger som like og ulike som ved senere sammenligning viser seg som mulige sammenhenger for referansestasjoner i former og virkninger i virkeligheten som derfor blir til et begrep om at de har funnet en ordens-sammenligning før det ble oppdaget i virkeligheten. Dette er feil tankegang. Rommet og virkningene inneholder absolutt alle former og sammenligninger for virkninger, tid, bevegelse, hastigheter og utstrekning-forhold alt på forhand. Det er heller vi som ikke har oppdaget det vi skal sammenligne med enda. Det er ikke matematikken og geometrien som har bygget opp dette, men omvendt at rom og bevegelse, virkningsstyrker, gir grunnlaget for at vi kan sette opp de matematiske og geometriske sammenligninger. Men forskerne er ikke klar over dette selv.

Konsekvensen er at de tror at matematikaikken og geometrien bestemmer funksjonelt de rom-tid-formasjons-virkninger vi har, mens sannheten er at det er omvendt. Det er virkningsforholdene som bestemmer om og hvilken matematiske forhold og geometriske forhold som er nærmest svaret eller har en systematikk vi kan benytte som fungerer godt.

I etthevert tilfelle av matematikk og geometri for virkelighetens rom, tid, bevegelse og formasjoner, så gjelder det at dette matematiske tilfellet gjelder kun i dette ene tilfellet fordi alle krefter i uendeligheten er ulikt forspent i heleheten, og derfor vil det være ørsmå marginer som fysikerne som oftest ser bort fra, men må justere seg inn etter ved mer nøyaktige tilfeller av målinger.

Dette betyr at vi finner et gjennomsnitt som holder som sammenligningsform inntil så langt vi klarer å få til overenstemmende nøyaktighetsgrader, men med unntak av at vi justerer hvert tilfelle som at det nå er en ny lov, inntil at nøyaktigheten krever nye avviksberegninger for enda mer eksakte tilfeller av virkninger. Disse fungerer så proporsjonalt at det virker som sikre lover. Det er holdbart nok for grove beregninger av det meste av hva vi kjenner i det store kosmos, og i deler av kvante-fysikkens energiberegninger, men faller ut der vi ikke sammenligner like feltbalansegrunnlag som mellomstadier for de ekspanderende virkninger proporsjonale forhold mellom feltobjekter. Ulike balansestyrende forhold inntreder der det bør være balanse, men at balanseforholdet ikke forstås.

En mer nøye kritikk av matematikken og tallene, og geometriske punkt-definisjoner og geometriske definisjoner, og forståelse, fremkommer av mitt skriv om kritikken av de matematiske og geometriske forhold. I tillegg tilføres en forklaring som setter matematikken og de geometriske forhold i den rette sammenhengen for våre mål, styrkeforhold, rom, tid, og bevegelse.

Bevisstheten: I det vi ikke kan avklare noen egenskap bevisst uten at det også er noe vi kan se forholdet til uten det sammenlignings-funksjonen til bevisstheten merker, så får bevisstheten ingen informasjon eller orientering eller oversikt. Dersom vi har med at sanser behov, følelse, er, husk, sinnstemningshumøret, andre fysiske og psykiske virkninger, intuisjonens evne til å merke en forskjell uten at egenskapen enda er bestemt.

At sinnstemningen er undergrunninnstilling av fellesfølelssystemets attityde for den videre tolkningen som bevisstheten gjør.

Min egen oppfatning av matematikk, fysikk.

Vi lærte å telle, og da hadde vi spesielle eksempler på noe som vi telte. 1 eple pluss 2 epler. Eller vi hadde streker, prikker, ruter, og i noen tilfeller meter eller sekunder. Vi lærte tallene mellom 0 og 10, (1,2,3,4,5,6,7,8,9, og 10), likt som antall fingre vi vanligvis har. Så lærte vi om posisjoner. 10-talls-systemet. 10, 100, 1000, 1 million også videre. Det kommer mengder eksempler på minus og pluss, ganger og deling de neste 6 årene. Litt om kilogram, gram, desiliter og liter. Mulig om tonn. Men i hovedsak bare eksempler med tallforhold alene som hvordan et tall minus ett annet tall hade som svar. Stort sett i hovedsak matematikk uten videre referanser eller preferanser, altså uten at dette henviste til noe annet eller noe praktisk.

Vi fikk vite at vi kunne bruke det på noe annet i praksis, men det forstod de fleste alt, men praktiske eksempler ble utelatt, fordi matematikken ble forstått som at den kun holdt i seg selv, som matematikken for sin egen skyld, uten at en visste hvem, og når, noen kom frem til en slik slutning, forståelse. Hvert tall kan forstås som et antal streker som tallet står for, eller oppdeling av slike streker, om strekene tenkes som like lange og store.

Matematikken ble altså grunn-kjedelig, men mange syntes denne tall-leken om de fikk riktige svar var enestående, tilfredsstillende. For den som ville se den i en sammenheng med noe, så var denne form for lære helt bortkastet og kjedelig. Enda verre ble det da den første geometrien ble blandet inn med matematikken. Da henviste den riktig nok til former, men det visste eller forstod de fleste allikevel. Det som hendte da, var at begrep om hvordan noen hadde kommet frem til eller funnet pi, 3,14, eller likedan formelen for flatinnholdet til en sirkel, var spørsmål som lærerne ikke klarte å svare på. Slik sett var de fleste formler av en slik karakter at de var mystiske, at en ikke visste hvordan de hadde oppstått eller hvilke praktiske problemer eller løsninger som lå til grunn for å finne ut av dette, slik som foreksempel pi eller et flatinnhold for en sirkel.

Nå føres de samme ubesvarte spørsmålene inn i begrepet 1 kg med tettheten 3, mens 1 liter vann veide 1 kg som vi skulle sammenligne med. Liter og kg, volum og tetthet fulgte hverandre, men formlenes oppdagelse ble fremdeles mystisk. Akkurat dette var grunn-kjedelig, og førte til at alt virket litt mystisk. Mest kjedelig fordi en ikke forstod grunnlaget som ga sikkerheten eller oversikten over fagfeltet og funnene. Vi skulle bare regne eller beregne ut fra de matematiske og formeloppsettene som var satt opp uten å forstå det ordentlig.

Igjen så kommer det en serie av slike liknende regneeksempler med pluss og minus, hanger og delig, eventuelt begrep om en strekning i 2 potens for et flatinnhold, eller en strekning i tredjepotens for volum, en kube. Om vi skulle gå den omvendte veien, det vil si finne kvadratrot eller kubikkrot så fantes ingen forklaring.

Vi fikk vite at vi ville finne løsningen på et høyere klasstrinn. Men vi fikk ikke vite at vi heller ikke da fikk forklaring på formelens forhold særlig godt. Matematikk, geometri, fysikk, blir i slik sammenheng, der viktige detaljer, grunnlaget, mangler, og derfor ble dette ganske kjedelig. Interessen min var så å si nær 0, ingen.

Hadde jeg ikke hatt egne mål, ideer, om hva som dette kunne ha som logisk forklaring, altså i alle fall spørsmålet om dette, så ville jeg ha falt helt ut av mateamtikk, fysikk og kjemi. Men noe av fysikken og noe av kjemien hadde såpass nærhet til sammenføyning og splitting, virksomhets-bindinger, og som hadde direkte med stoffer i naturen å gjøre, og virkningsmengder, at det i alle fall ga en mening, det vil si en sammenheng mellom årsaker og virkninger.

Både for naturstoff, og biologiske stoffer som bestod av de samme stoffene som i naturen, så ga dette god sammenheng. Men formelens mystiske fremkomst ga lysten på fysikk, kjemi og biologi, en bismak. Fokuset var flyttet vekk fra elementene vi burde kjenne til de sammenklumpninger eller opp-delinger vi kunne gjøre matematisk og geometrisk. Styrke-funksjoner fantes liksom ikke. Bare proporsjonalitet matematisk og som fysisk formel. Tetthet ble en erstatning for styrke, men styrken var uforklarelig.

Slik oppfattet jeg heller tiden, bevegelsen, at noe endrer seg, hender, at noe skjer, som et eget interesse-område. Min interesse. Videre oppfattet jeg tenkningen og husken som en viktig sammenlignings-egenskap. Jeg kunne benytte begrepet «**hvis**», som alternativ undersøkelse av forholdene selv.

Det samme gjaldt etterhvert for rom, størrelser, lengder, ikke noe eller uendeligheten. Selv om jeg hele tiden var klar over det samme som de fleste andre, at rom og bevegelse var inkludert i objektformers bevegelse, forstod jeg ikke sammenhengen mellom rom, tid og stoff som produkter. Jeg tenkte slik alle andre gjorde, at et stoff fasthet og begrepet styrke, egentlig ikke hadde noe med hverandre å gjøre.

Fastheten virket som evig og uforanderlig, og at det kun var avstanden mellom bitene som avgjorde tettheten. At fasthet og styrke hang sammen samtidig i stoffene slo meg ikke. Jeg ville tvert forklare alt som mekaniske konstanter slik de fleste gjorde.

Det var først da jeg forstod at en strikk som ble dratt tynnere ble sterkere og at den ble slapp når den trakk seg sammen igjen av seg selv, og at månen og jorda trakk på hverandre uten noen synlige objekter i mellom dem, at en elektromagnet kunne løfte en bil opp, eller få bilen til å hoppe en meter opp, mens jeg selv stod ved siden av denne uten å bli løftet, at jeg forstod at det var noe spesielt med begrepet kraft og krafttetthet.

Hvorfor skulle jorda virke 4 ganger sterkere på meg om jeg var halveis nærmere denne, istedet for at det var konstant samme drakraft. Disse bevegelser og styrker virker også motsatt vei av bevegelseslovene og styrkelover. Hvordan kan noe som blir tynnere bli så mye sterkere enn når det er samlet og tykt.

I 14-16-årsalderen begynner den relative styrkeforståelsen av stoffer og feltstyrker å ta form i meg. Den som forstår dette, er på vei mot Einsteins forståelse av forholdene, og vet at de må si farvel til Newton og Kant om tomheten, det rene rom og rene tid, den rene bevegelse for seg selv uavhengig av kraft-styrker og objekter. Styrke/drift og formasjonstetthet, må inn som virkningsobjekter som bevegelse og styrke gjelder for. Jeg måtte bytte tidligere oppfatning avskille mellom tid, bevegelse og stoff med noe som danner former og virkninger i samme prosess. Spesielt viktig for å sammenligne forhold i den fysiske natur.

At vi kan klemme på objekter, at vi har mykt og hardt, at det samme kan være fast, flytende, gassform, videre oppdelt, men aldri uten kraftvirkninger og at de under spesielle forhold endrer både sin vekt og størrelse som et og samme objekt av energi, stoff.

Det er dette atomforskning, partikkelforskning, sorte hull og nøytronstjerner viser oss, at summen av sammensmeltningen er mindre enn den opprinnelige massen selv om det nye objektet er tyngre enn de var hver for seg. Videre så øker massene ved høyere hastigheter, slik den minsker ved lavere hastigheter, og lys og masse kan omdannes til hverandres tilstander.

Tetteheten i fastheten endrer seg. Styrkeforholdet endrer seg. Og det er en bevegelig tidsvirkende årsak og virknings-rekkefølge i prosessene. Men det tar tid før man forstår dette så godt at oppfatningen av styrke og tetthet endrer seg til en ny logisk forståelse av de samme forholdene. Vi kaller denne økning og nedbremsing av hastighet for akselerasjon g retardasjon.

Jeg ville ikke finne formler for universet så klart. Jeg ville heller ikke finne en gitt funksjon som ga forklaringen til rom, tid og bevegelse. At styrken skulle bli en avgjørende og mulig logisk forklaringsfunksjon trodde jeg i allefall ikke på. Jeg la objektenes stykke og balanseforhold omtrent helt til side. Konsentrerte meg om rom, tid og bevegelse. Dette kom ikke utenom objekt-funksjoner.

Jeg ville bare forstå hvordan og hvorfor vi hadde rom, og om dette virkelig kunne være uendelig?! Videre ville jeg vite hva tid og bevegelse var, noe som fysisk hang sammen i hastigheter og romlengder, avstander som en bevegelse endrer sin posisjon med, men ikke uten objekter eller virkninger som er vandrere, såkalte energier eller objekter.

Rom, tid, bevegelse ble en gåte å finne ut av, og jeg ville kun en ting: Bare forstå! Ikke noen formel eller matematikk, eller fysisk spesifisering.

Men jeg forstod også at bevissthetens forståelse, definisjoner, begrep, kunne være dårlige, ha mangler, kunne utvides, eller at nye begreps-definisjoner kunne gjøre bedre nytte. I den antatte forståelse av et ord ligger det mange begrensede feller som hemmer innsikten vår. Undersøk ord, begrep, selv.

Men så kom det et gjennombrudd der enkelte like faktorer mellom rom, tid, bevegelse, og såkalte romslige objekter eller styrkeformasjoner, feltstyrker, gjorde seg samtidig gjeldende. I det en fant en fellesnevner så dukket styrke-forståelsen opp.

Det fantes ingen forklaring på styrken før en forstod at styrke både var en konstant styrke, og en ekspansjonsfunksjon samtidig, som var isolert, altså alltid på drift, forsøk på å øke, inne i en tilværelse som ikke blir større enn den er. Den trykker på til et absolutt trykk, driftskraft. Da kan kun utveksling foregå ved at like kraftstrømmer utveksler med likedanne kraftstrømmer.

At massen øker om vi da øker farten til en virvel, eller avtar om vi senker denne farten, altså at mer masse går igjennom virvelen ved høy hastighet enn ved lav, ga svar på hvorfor masser øker med hastighets-økningen. Men det ga forståelsen av tidsforsinkelsen, tregheten og lengdeendringer for styrker i rommet, eller endringen hos objekter.

Men da det ikke fantes noen tall kunne denne hypotesen ikke verifiseres med sikkerhet. To logiske argumenter manglet. Å finne proporsjonale som stemte med effekt-tall-lovene, og hvorfor logikken danner proporsjonalitet for like og ulike i samme funksjon. Altså hvordan vi kan få talet 1, eller like og ulike som sammenligninger som samtidig danner proporsjonale forhold, eller mulig årsak-virkningsforbindelse. Dette skjer mellom 1996 og 2013. Logisk sett okey. Men tallene dukker ikke opp før ved en tilfeldighet i 2013 ved å undersøke egen kraftmodell fra 1979, i skrift 1994.

Nå kommer endelig tall-sammenhengene for kraftstyrker logisk frem. Den balanserte kraftmodellen fra 1979 har endelig funnet sine tall som er i overensstemmelse med alle de fysiske lovene, anno juli 2013.

Jeg hadde ikke til hensikt å finne en mulig vitenskaps-hypotese, eller en egentlig fysisk kosmisk forklaring. Jeg hadde enda mindre til hensikt å finne frem til en vitenskapsteori, som mulig kan holde mål og som samtidig gir de fysiske lover automatisk ut fra sin grunnfunksjon.

Alt slik var helt utopisk. Selv etter at hypotesen var lagt frem i 1994, så hadde jeg ingen tro på at jeg skulle finne noen sikker forbindelse til lov-lignende sammenhenger, der tall og formasjon, matematiske sammenligninger kunne gjøres. Ingen ide om en ny teori, det vil si der tall, geometriske forhold og alle de deduktive forholdene vi kjenner passer sammen.

Det var bare **hva tid**, bevegelse, **rom**, samt et spørsmål om adskilte **objekter**, egenskapenes forskjellige oppførsel, det vil si naturting, naturstyrke-krefter, **hvordan verden var**, og bevissthets-preferanser som jeg grublet på, som **hvordan vi kan tenke**.

Det ligger innbakt i spørsmålene: **Hva er tid**, (*at noe skjer, bevegelse, hastighet, strekninger, egenskaper*), **hvordan er verden**, (*som naturegenskapene og hvordan dette ser ut, innbefattet liv og adferd i verden, farer eller ikke*), og spørsmålet om **hvordan vi kan tenke**, (*fordi med tenkningen foregikk det jo en slags bedømmelse, en slags innsikts-mulighet om alle forhold, slik som hvilket hensyn vi tar til noe, oppfører oss godt eller dårlig, og at tenkningen kanskje kan være godt underbygget virksomhet eller en hemmet prosess*).

At noen tenker er ikke en umiddelbar trygghetsfaktor, og dermed blir det av interesse om hva som foregår i denne bevisstheten, hvordan den er mulig, hvordan den fungerer ut fra en eller annen plattform, grunnfunksjoner for den sammenligningsprosess bevisstheten er. Følelser og behov styrer klart bevissthetens retninger.

Matematikken xx

Om vi kun benytter matematikken uten at sekunder, meter, formtegenskaper nevnes, så forteller ikke matematikken oss meget. Verst blir det om vi ikke definerer telleregenskapen eller logiske operatører også, fordi da vet vi ikke en gang størrelsesforskjeller og rekkefølger. Om kun tall skal være representanter, så vil hvert siffer kun angi det vi kaller et punkt, et utstrekningssløst punkt, som da ikke kan bygge hverken rom, tid eller bevegelse for fysisk natur der bevegelse, tid som vei ganger tid er hastighet, og heller ikke utstrekningsslengder, og aldri en sammenhengende tid, bevegelse, lengde, altså kontinuiteten, sammenhengen i slik kontakt mellom årsak og virkning.

Vi kan se på sirkelen. Om vi kun tar diameter ganger pi, eller 2 radier ganger pi, som sammenligning med omkretsen av en sirkel, men kun benytter tall, der 1 cm, kun benytter tallet 1 som utgangsverdi, som enhet, så vil $d \cdot \pi$, eller $2r \cdot \pi$, bli $1 \cdot \pi$, altså 1 ganger 3,14, eller velg hvor mange desimaler du ønsker. Vi vil på en tall-rekke, der 1 er enheten i en lineær retning som det til vanlig sammenlignes med geometrisk og matematisk, få en strekning i samme retning som er 3,14. Om vi nå benytter kun 1 som enhet, kun tall, matematikk, så vil flatinnholdet bli $\pi \cdot r^2$, er lik $3,14 \cdot 0,5 \cdot 0,5$, er $0,25 \cdot 3,14 = 0,785$, faktisk en lengde på samme linje som kun er en fjerdedel av diameteren ganger pi. Grunnen er at matematikken ikke sier noe om kvadrat ved kun ganging.

Om vi nå tar en kules flatinnhold eller volum får vi det samme problemet, at de kun blir kortere og lengre lengder på samme lineære sammenligningsenhets-linje, stort sett som samme retning. Da ingen tall på denne linjen forklarer oppfyllelsen av mellomrommet, fra 0 til 1, eller 1 til 2, eller 2 til 3 for tallenheter langs linjen, så får vi også bare punkt-tallets verdi. Enhver størrelse har bare en gitt posisjon, og om vi halverer eller finner andre verdier her, så representerer disse igjen kun en gitt posisjon. Da punktet og posisjonen kun angir en utstrekningssløst referanse, preferanse, så kan ikke en sammenhengende lengde eller utstrekning bygges, og ingen kontinuitet. Foreksempel vil dette bety direkte brud i årsak og virkning, og ingen begrunnelse for hvorfor to ledd skal ha noen sammenheng i tid, bevegelse eller romutstrekning, altså brudd i årsak-virknings-funksjonen. At noe påvirker noe annet, eller ble påvirket slik på noe tidspunkt, og at det heller ikke vil kunne påvirke noe annet senere.

De geometriske, eksempel punktdefinisjoner, eller linjer bestående av punkter som er ut-strekningssløse, samt tallene, forteller slik at vi ikke har noen holdepunkter for formdannelse eller form-egenskaper, slik som en sirkel, en bestemt retning valgt av alle mulige retninger, eller en krumning, bøyning, at noen former finnes i det hele tatt. Punktet og tallet klarer ikke oppgaven. Vi må tvinge matematikken med på samme oppgave samme med geometriens punkt som må tvinges inn i en formegenskap.

Og flater, bestemte retninger, og volum for formegenskaper, er da noe som vi må ha som vei-ledere for matematikk og geometri, tall og punkter, men flater, retninger og volum illustrerer vi kun ene og alene med skrabling, altså streker, kontraster, fargelegging, enten det er på dataskjermer, ark, i hologrammer og alle graferiske fremstillinger, levende grafikk, film, animasjoner, også for alle instrumenter og databehandlinger i CERN, for kvarker og partikkel-fysikk-forskningen. Det samme må vi ty til i modeller for genetikk og biofysikk. Kun de direkte eksperimenter i det fysiske rom, kan virke slik at det ikke er konstruerte tilfeller, men selv da må vi sammenligne farger, kontraster, flater og volum gjennom tre-dimensjonale forestillinger eller som flater. Forklaringen til flaten og volumet, eller retnings-lengdene er ikke til stede.

Matematiske Feil-marginer.

Skal du forstå matematikken, så må du forstå hva som den har referert til eller brukt som preferanser, og hvordan den ut fra dette har utviklet seg, samt hvilke forskjellige forståelser som finnes på grunn-nivået, funksjons-grunnlaget til matematikken. Det betyr at du må forstå hvordan objekter, forskjeller som skiller seg ut ligger til grunn for denne tolkning, forståelse, og hvordan vi påvirkes bevisst og begrepsdannende ved tilfellet av mengder, alt fra ingen endring som oppfattes, til uendelig, ubegrensede mengder, og hvorfor mengder blir til en refleksjon hos oss, et sammen-lignings-grunnlag, knyttet til behovet for å merke forskjeller ved alle egenskaper.

1 Om matematiske missforståelser: Du må da forstå det som matematikken rereferer til, preferanser fysisk og bevisst. Den fysiske natur og begrepsdefinisjonenes funksjon, bevisstheten med dens muligheter til feiltagelser. Du må forstå slike tilfeller som at om universet, relativt endringsbart, om universet utvider seg, og våre målingsmetoder og synsvinkler, sanseapparat, utvider seg likedan fysisk, så vil vi ikke merke denne forskjellen, annet enn gjennom den logiske slutningen om at universet utvider seg, og i hvilken grad vi har indikasjoner på hvor store disse endringene har vært. Eksempel:

Om universet har **utvidet seg til det dobbelte** i fysiske lengder på objekter, men proporsjonalt likedan i gjennomsnitt mellom objekter og rom-avstander, og vi antar at det som tilsvarte 1 meter på ett gitt tidspunkt, nå tilsvarer en utvidelse til 2 meter, så er konsekvensen dette: **1 meter definerer målstokken. Den har utvidet seg til 2 meter.** Stokkens oppdeling viser seg for oss som kun en meter, så utvidelsen skyldes også at målstokken har doblet seg. **Vi kunne derfor ha sagt at stokken nå er 2 meter.** Ut fra snittet i måle-tilstander stemmer fremdeles beregningene våre da alle preferanser, referanser, fremdeles holder til riktige beregninger av forholdene og energiene.

Men målstokken er ikke eneste delen som viser feilen. Begrepet 1 i 1 meter forblir vårt begrep fremdeles. 1 meter har blitt til 2 meter. Da må matematikkens begrep om 1 som benevnelse på målstokken være med å dele skylden for vår feil-tagelse om at det er samme målstokk, eller som doblet, allikevel kalles 1 meter. 1-tallets verdi, størrelsesforhold, 1 som enhet, har også doblet seg, og vi kaller det 1 meter, noe som betyr at tallet 1 i en meter også er like skyldig og dele 50% av ansvaret for begrepet 1 meter som nå egentlig er 2 meter i forhold til det vi oppfatter som et konstant riktig mål.

Ellers må vi supplere, korrigere, tallet 1 til begrepet 2 eller 0,5 ettersom hvilken forskjell som har inntruffet. Uten en sikker referanse, så blir 1 ubestemt, altså en variabel liknende det vi kaller ulike størrelser, og tallet 1 sin verdi blir en ulik, variabel størrelse som verdien 1. Derfor deler tallet 1 sin del av skylden for å kalle noe 1 meter når den har blitt 2 meter.

2 Logikk: Vi må også forstå den logiske feiltagelsen av like og ulike som forskjeller for noe vi henviser til, også når det gjelder tall. Om forholdene til enheter varierer som ulike størrelser, likedan som at tid, lengder, fysisk styrke varierer mellom hver enhet som ulikhet, og dette ikke er bestemt som like verdier, lengder, tidslengder, hastigheter, bevegelses-enheter, eller like energier, styrkemengder, så vil også tallet 1 være ubestemt slik vi benytter oss av regnskap for konstante mål.

Enheterne som 1, videre 2, 3, 4, blir ubestemmelig, en ulikhet vi ikke kan bestemme en orden på da **disse enheter varierer tilfeldig, random, som ulikheter vi ikke kan herske over.**

Det er **kun når enhetene** har samme forhold å forholde seg til som **konstante lengder, eller verdistørrelser i tallet 1**, altså som **like enheter**, at **vi kan stole** på beregningene. Da vil alle ulike partier, deler som tallet 1 henviser til, og tallet 1 selv, føre til at **alt som er ulikt med 1 har et riktig proporsjonalt forhold til 1, eller en enhets-størrelse fysisk.** Med ulike tallverdier, enheter, vil aldri en slik proporsjoanlitet oppstå. Det vil bli et random som ikke gir en balanse i noe regnskap.

Med like egenskaper, enheter, tallverdier der **1 er lik seg selv slik at verdistørrelsen ikke endres, så vil vi få riktige beregninger fordi 1 er lik den neste 1, og $1+1=2$ blir virkelig og sant, og med like forhold for enheter at like deler av det samme, da stemmer matematisk**, først da kan alle ulike størrelser vi kjenner danne **proporsjonale størrelser med tallet 1, telling, beregning, og for enheter, egenskaper som har like verdienheter** i utgangspunktet.

For den fysiske tid, styrke, lengde, romtiden, vil random verdi-størrelser føre til brudd i alle årsak-virknings-rekkefølger, huller, slik at kaos-teorier og kosmosteorier, eller virkelige slike forhold ikke kan eksistere.

3 Fysisk: Må vi være klar over at gravitasjonsstyrken endrer seg, mellom tettere og tynnere styrkeområder som endrer hastighet og tidsperspektivet hos fysiske objekter og felter. Dette betyr at det skjer en endring i lengdestørrelser i virkeligheten proporsjonalt og som får oss til å ane at det er en balanse i feltlandskapet. Det som skjer da, er at objekters lengder, størrelse og tyngde endrer seg, tross at vi benytter tallenheter som vi er sikre på. Men ved å merke styrkeforskjeller vet vi også hvordan vi kan endre størrelser i forhold til en gitt enhet 1 for en styrke eller lengde som regnes som konstant. Vi kan da si at hastighetslengden er foreksempel kun 0,95 i forhold til en viss lengde, eller kommer helt ned til 0,05 prosent eller promille av den opprinnelige lengdeenheten.

Objektene endring i feltstyrker eller avdreinger i lengderetninger, tyngde-økning, tyngde-lettelse, gir nye mål for beregningene våre, gjerne etter en balansert proporsjonal kjent endrings-faktor, enten det er konstanter eller nye beregninger for styrkeforhold i felt, og hvilke retnings-virkninger feltene har. Gravitasjonen endrer altså sine fysiske verdier, og er vi ikke oppmerk-somme kan også våre sammenlikninger med tallverdier gi feil-beregninger eller endring av tallet 1 sin likedanne verdi-størrelse matematisk. Vi må altså forstå felt-egenskapene, balansegrunnlagene i fysisk natur.

4 Matematikk: Selv om gravitasjonsfeltet vi måler endrer seg, så vil lys, varme, det vil si radiostårler eller det vi kan kalle vibrasjon, temperatur, føre til at fysiske objekter løser seg opp, smelter sammen, endrer lengder til kortere og lengre, de kan utvide seg, med et tempo, og med en styrke som ikke kan skyldes bare gravitasjonsfeltstyrken de befinner seg i rommet. Foreksempel vil lys som danner elktroner, høy gravitasjon, eller kjemiske koblinger, der lys og partikler er selektive partikler, det vil si at de danner koblinger som passer sammen, er sammenlignbare i det fysiske rom, tilpasning av felt-styrker, slik at lengder, tidsaktivitet, bevegelse, hastighet, styrke, volum, endrer seg.

Disse selektive felt-funksjoner hos partikler, fysiske objekter, er balanseforhold som ikke endrer gravitasjons-mengden i rommet, eller energien til partiklene, at gravitasjon og partikkel, den totale energien for disse forholder seg konstant. Partikler og gravitasjonsfelt deler balansert styrke-fordelings-volumet i rommet, tydeligvis ut fra et gjennomsnittstrykk i rommet som vi kan oppfatte som en nøytral styrke. Ekvivalens. Balanse.

Det er ikke gitt matematisk å kunne styre alle disse forholdene mellom felt-endringer, fordi de er like uendelige som volumets retninger noe befinner seg i. **Her finnes det matematikere og fysikere som ikke klarer å skille mellom** hvor mange logiske feltmuligheter som finnes, og som vi ikke klarer å avdekke hundre prosent, og å skille dette fra hva vi kan herske eller styre over og ikke. Hva vi klarer eller ikke vil klare i praksis til enhver tid.

4b At fysikk-matematikken forstås som å herske og styre overalt, i forhold til å se sammenlign-bare tilstander som kan forstås, skiller altså mange ikke i mellom. Vi kan forstå feltvirkninger og oppførsel uten å kunne herske over disse. Om vi ikke kan herske over disse, så tror mange at vi ikke kan forstå feltene. Det er en feiltagelse. Hersking og bevis er ikke ensbetydende. Bevis og muligheter for andre logiske forklaringer er ikke ensbetydende. Et bevis er ingen virkelig forståelse av feltvirksomheten.

Men det kan fortelle mye om balanseforholdene. I snitt er balaen så høy at vi kan utrede en mengde formler som gir forutsigbare mønstre som vi oftest sett kan stole på.

De enkleste beregninger slik holder stort sett mål til 99 prosent av naturen vi beregner forhold til. Her er tallet lavere for de biologiske logiske kombinasjonsmuligheter og reaksjoner her, men som da ofte avdekker partikkel-egenskaper som ikke umiddelbart fremkommer gjennom partikkelforskningen ellers. Kort sagt: Trykk, varm, stråling, partikkelstormer og kjemiske tilstander vil kunne endre mange størrelser fysisk som vi ikke kan la matematikken garantere for alene, men ut fra informasjon kan vi forutse også ganske mye av dette fordi det holder seg innenfor de styrke-felt-tilstander vi kjenner.

Men så inntreffer stadig nye feltvirkningsforskjeller som vi ikke har like god styring på, og vi må ofte følge opp med nye formler, korresksjoner.

Formel, eller bevis gitt ved formel, er ikke på langt nær noen bevis for eller forståelse av feltegenskapene. Feltegenskapenes muligheter som rom, tid, bevegelse og styrke, energiobjekter og felt, må granskes tildels uavhenig av matematiske og fysisk konstanter, som er dogmer for felt-avvik.

5 Matematikken, tall, telling krever riktige operatører og sammenlignbare metoder for alt som skal sammenføres og splittes, deles og summeres, ganges og trekkes fra, for alle retninger, flater og volum, og andre egenskaper som styrke og effekt-sammenligninger. Dette må jo ikke gjøres feil.

Med mest mulig nøyaktighet og logisk analyse så lar matematikken seg korrigere. Den lar seg justere slik at det samstemmer bedre med de tilfeller vi beregner. I virkeligheten, og i nesten alle tilfeller, skjer det større eller mindre fysiske endringer i tilstandene, slik at det både i mindre feilberegninger og i større, slår ut som mindre eller større feil. En ørliten feil kan vokse til en mektig og totalt feilberegnet situasjon. Logikk og sannsynlighetsberegning kan hjelpe mye. Men ikke alltid nok. Derfor gjelder stort sett det vi beregner kun for det enkelte tilfelle vi beregner, selv om det heller ikke det behøver å være helt nøyaktig i samsvar med det virkelige tilfellet.

I ett annet tilfelle kan størrelser endres, og dermed må tall eller enheter endres ut fra forholdene som gjelder da. I et liknende tilfelle vil alltid noen partikler eller feltretninger ha en annen forspenning slik at vi bare grovt sett har like tilfeller ut fra en gitt formel, eller matematisk beregning. Men da resten av verden oftest er langt tregere og grovere enn det vi beregner, så stemmer de fleste matematiske og fysiske balanseforhold langt innenfor den nøyaktighet vi trenger.

6 Logikken, matematikken, og de fysiske sammenligninger vi har funnet, er også fortsatt det absolutt beste redskap vi har for sammenligninger av den fysiske natur så langt, utenom definisjonen, forståelse av matematikk og feltvirksomheter som grunnreferanser. I fysikken vil 3 utgangspunkter vinne over feilaktige bedømminger. Sammenligningen mellom en vannrett, eller helt rett linje, og en kolliderende loddrett linje, og utvekslingen mellom den rette og kolliderende linje, som er utvekslingen, den absolutte sirkelbevegelse. Mellom disse ligger krumnings-arealene, krumnings-retninger, krumningsrom. Her kommer balansen i styrkebevegelser inn for volumene vi har med å gjøre, objektene. Sirkelen vil grunnet krumninger gi ellipser, andre balanse-fordreining. I snitt så passer oftest sirkelen som ad-hoc-beregning allikevel.

Uten geometrien og enheter fungerer ikke matematikken som beregning. Årsaken er at all matematikk og formler uten enheter kun ligger på samme rette linje eller verdisammenligningen. Pi vil kun være en rett linjelengde som er 3,14 ganger lengre enn en enhet, slik som diameteren med lengde enheten 1. Heller vil ikke utstrekningssløse tallverdier eller geometriske punkter kunne danne former eller utstrekningkontinuitet for rom og bevegelse. Bare punkt og linjedefinisjonen vil altså ikke kunne gi noe grunnlag for den roslige fysiske natur eller objektformer, styrkeformer. Bare punkt og bare tall gir ingen styrke, energi.

Kombinasjonen punkter og tall vil heller ikke gi noen årsak og virknings-rekkefølge for romslige og bevegelige styrker og former. Kontinuiteten er borte.

Om vi forutsetter at det finnes en absolutt balanse i den fysiske energi, altså som lik tetthet for like mengder bevegelser i like mengder volum, så får vi både balansen og de ekvivalente feltvirkninger i et gitt rom, krummet eller ikke. Denne bedømmningen av krumningsstyrker kan vi ikke kjenne nærmere enn den observerbare fysiske felt-krumningen lokalt i det rom vi undersøker, og har slik sett ikke garanti for hvor stor krumning den kjente observerte tilstanden befinner seg innenfor. Vi kan derimot finne forskjell mellom tilstøtende trykk og vårt lokale trykk ut fra mengdefordelinger av objektenergier i vårt lokale rom.

Altså vårt kjente kosmos vil da være innenfor et annet tilstøtende trykk-forhold som en utveksling som balanserer tilstandene i vårt kjente kosmos. Denne balansen bestemmer banene, og de selektive logiske kombinasjonsmuligheter som er tillatt innenfor vårt kjente kosmos. At de kan ikke oppføre seg som de vil uten grenser, og de er avhengige av det Einstein kaller relativ samtid, at årsak-virkning har en sammenhengende rekkefølge.

Den absolutt balanse i energier er gitt før de romslige årsak-virknings-rekkefølger står frem som romformer, bevegelsesformer i rekkefølger slik vi kjenner til disse. Denne balansen tvinger seg inn i våre kosmiske gravitasjons-fordelinger, og holder galakser og partikler innenfor tidsfaktoren og bevegelses-balansene som vi oftest forstår mindre av. Men det er en balanse mellom hvor fort det er mulig å endre den totale massesummen og dens bevegelsesretning i forhold til utvekslingen mellom flere felter.

Einsteins hensyn til at vi må tilpasse formelene, beregningene til de forholdene vi observerer og forkorte våre beregninger som feltformler ut fra dette, er en riktig slutning. Om vi oppdager uoverenstemmelser må vi tilnærme oss videre til disse tilstander til vi finner enkle metoder, formler, som er tilpasset dette. At det er balanse gjør at vi kan stole på ekvivalens i energier. Dette er ikke beviser eller årsaksforklaring til balansen og funksjonen som gir disse tilstandene. Dette klarer kun differensiafunksjonen til differensialkraften å forklare. Les denne.

En galakse kan således ikke alene forholde seg til kun sine masser som balanse, men utvekslings-retningenes tidsmessige hastigheter for utveksling. Denne faktoren skaper både den lokale styrkebalansens stedlige utveksling, og galaksenes begrensning i forhold til alminnelige masse-bevegelser. Det må være en tilpasning mellom retningsbevegelsen i forhold til utenforliggende felt som gravitasjonsrommet utveksler med i tilsvarende tempo, og med de andre objekter, galakser, partikkel-samlinger i rommet vårt.

Vi sammenligner stort sett bare den krumningsforskjell som Einstein har funnet som særegen endrings-faktor i feltrommet vi har i universet, som er en et indre forhold mellom objektene og feltene. Krumnings-rommets styrke rundt det lokale univers vi observerer finner vi ikke, kun kan beregne et midlere styrkeforhold til. Det skal la seg gjøre.

7 Feil-informasjoner. Vi kan oppfatte noe feil, innbille oss noe, observere noe, men tro eller innbille oss at det er noe annet. Vi kan misforstå informasjon og forklaringer, det som blir sagt eller gjort. Noen ganger er det lurei eller narrespill, spøk, ironi, og trylletriks. Men det kan være blank løgn, hvite og svarte løgner, unnvikelser, hemmelighold også videre. Vi kan ha unnlatt å observere det vi burde eller skulle ha observert, eller at det vi skulle ha observert virekelig er skjult for oss, lignende noe gjennomsiktig, eller som gjemt i mørke. Vi ser jo ikke akkurat kraftlinjene til en magnet når den trekker på noe, så for øynene er dette usynlig. De fleste sanser det ikke i det hele tatt, med unntak ved større styrkevirkninger, og da temmelig store for det meste.

Når vi observerer et tre kan det skjule et annet tre, og at det har gitt et frø som spirer. Vi kan se en ku, et dyr, men ikke vite at dette er gravid. Vi kan forhindres av sanser, refleksjoner, lys, kontraster og ekko, slik at former, figurer, doblinger av noe vi ser som fata morgana, luftspeiling asphalt-speiling på varme dager, eller liknende over havflaten.

Kulde kan få frem haloer, i noen tilfeller kan vi se to måner, tre soler, mens det er bare en, men en slags speileffekt grunnet værlaget.

I det vi teller og beregner kan vi bli lurt av hva mengden egentlig er, eller hva den inneholder, om noe kan smelte sammen eller spalte seg opp. Slik kan det ene øyeblikket stemme lite med hva vi synes burde skje i det andre øyeblikket. Dette er forhold som matematikken, fysikken, naturforskning, kjemi, og biologien, genteknologi, må ta hensyn til. I den praktiske forkningen med stoffer har teknologien og oppfinnelser overrasket oss med helt utrolige muligheter.

Foreksempel er dagens hacking, datavirus, kyber-krig, et eksempel på ett omfattende falskspill verden rundt som griper inn i helse, økonomi, politikk, fredslivet, hverdagslivet. I bakgrunnen vil alle som har et begrenset livssyn gjøre alt for å trække over alle andre livssyn som tros-krig, religionskrig, debatter, og i utgangspunktet er det ofte noen som er snurt, vil hevne seg, eller vinne gunst av egoistisk vinning, interesse. Folk gjør hva som helst for å få kos og økonomisk trygghet, vinst.

Egen oppfatning Felt og preferanser i teorier.

Lysets gravitasjonsenergi: Lysets gravitasjonsenergi ligger i dens bevegelsestrykk! Gjennomsnitt-gravitasjonen har ut fra differensialkraften en så høy energi at det tross jevn balanse i feltet generelt, som et balansert nøytralt felt, overstiger ethvert partikkel ett mangfold ganger, kanskje minst 1 i 27. ganger høyere trykk, som kan samstemme med hvor mange partikler som gjennomsnittsrommet har.

De trykk-konsentrasjoner som går utover dette trykket som virvler eller partikler, dannes av gravitasjonsløkker, det vil si hastighetsløkker som gir vertikale og kule-runde virvler. Ett trykk som er lavt vil jevne seg ut vertikalt og forflyttes med gravitasjonsfeltstrømmens hastighetstrkk, slik som lyshastigheten. Gravitasjonsendringen ha blitt mål til dette. Lyset vil da ha såpass mange, eller såpass styrke i hastighetsløkkene sine som tilsvarer den eneheten vi har funnet for målet på energi i forhold til det nøytrale gravitasjons-rommets balansetrykk. Og lys med mere energi vil ha likedan større tetthet av hastighetsløkker, virveltrykk, som det som kan sammenlignes med den enheten vi måler energien med.

Da like mye lukker seg igjen bak lystrykkets fartsretning av gravitasjonsutjevning, inn-balansering som det trykket åpner for i fartsretningen videre, så vil gravitasjonstyrke i fartsretningen utlignes, det vil si være like mye energi til og fra. Da er kun den vertikale forplantningen av lysvirvelen igjen, men denne må også balansere med romtrykket og lyset for svakt i styrke til å unnsnippe denne balansen. Virvelen danner en utlignende feltvirvling med like mye inn og ut denne veien også slik at gravitasjonstrykk inn og ut er like store.

Dette tross at en slik virvel kan være en usymmetrisk virvel i den forstand at den er elliptisk, eller har sitt tyngdepunkt for massen langt fra senteret i virvelen, eller som virvelomkretsens energibalanse, selv om inngående og utgående mengde energi i virvelen er like stor. Lyset kan altså få forskjellige egenskaper selv om det ikke er graviterende nok til å trekke på andre objekter. Men gravitasjonsfelt viser at også lyset bøyer av fordi klodene og feltromkrumningene har effekt nok til å tvinge lyset inni balansebaner.

Energien i lyset er altså så stor som det trykket som det bærer på. Uansett hva dette lyset treffer på, kan dets trykk øke med tettheten av materie det treffer. Det kan absorberes og slik gi en effekt med synlig frekvens, en utflating av kraften, men kan også passere rundt eller igjennom slike materialer om energien er stor, fordi det da ikke klarer å avsette sine hastighetsløkker i annen materie, uten om at det forplanter seg rundt eller gjennom et område der vi kan merke en effektøkning et kort øyeblikk. I rommet krever forplantningen at balansen beholdes gjennom at inngående og utgående gravitasjon opprettholder balansetrykket i og med at hastigheten på trykket fortsetter å være i likevekt. En slags turbulens i utvekslingen må finnes, men som roer seg etter partikkel-passeringen.

Om trykket øker over en viss mengde klarer ikke romtrykket å forsyne partiklet, trykket med energi nok, og derfor blir stadig et høyere energifelt spredt utover ett høyere sideareal, likedan som at trykket langs bevegelsesretningen kan fungere likedan. Ett for høyt trykk i rommet der trykkpartiklet finnes, der utvekslingen av gravitasjonsfeltlinjer virker inn fra alle kanter alle veier, så dannes det en kuleformet virvel. Denne vil virke tiltrekkende alle veier ut fra trykkmengdens retning i forhold til likedanne objekter med trykk samme vei som underskudd eller overskudd i feltet de er dannet i. Vi får et graviterende og tregt elektron-partikkel.

Vi vil fra lyspartikler som passerer merke en kort økning, frekvens, i det lyspartiklet passerer og ikke blir absorbert, eller mister sin energi til andre partikler. Energi som blir tatt opp uten at alt tas opp, endrer både retningen og frekvensen til lyset. Lysbølgen rundt materie, gjennom disse, eller gjennom spalter vil, oppføre seg liknende bølger fordi felttrykket går igjennom objektmassene som kan være godt balansert med rommet rundt seg og derfor ikke absorberer lyset. Om lyset absorberes opptrer partikkelenergiøkningen slik at den nybalanserer seg til kraftfeltet rundt slik at romtrykk-balansens gjennomsnittstrykk er opprettholdt.

Felt-styrke-fordeling under balansert likevekts-feltrom.

Feltstyrkefordeling, felt og partikkel-felt.

Et objekt er en balansert sirkulasjon i rom-feltet. Romfeltet er i utgangspunktet nøytralt, i balanse, i likevekt, ett nøytralt balansert felt, og trenger ikke noen virvler eller kule-formede virvler som utvekslings-former. Slike former oppstår når trykket skal jevnes ut mellom større trykk-utvekslinger som derfor må kompensere romfeltets trykk. Dette fordeler seg relativt jevnt, men slike styrkeutvekslinger holder ganske rette baner mellom hva som skal ut og inn av feltet og til denne virvelen, og ganske balansert i forhold til det gravitasjonsrommet dette går igjennom. Konsekvensen er at vi får bundne partikkelbaner. Men da hele trykkrommet skal balansere med alt rundt seg, trykkrom utenfor, så vil trykkutligningen skape mange mindre og rettede manko og overskuddsstrømmer.

Disse manko og overskuddsstrømmer kan i mange tilfeller samle seg til nye partikler. Det er en glidning, strømming i retning av slike hengende objekter i rommet som drifter utvekslings-strømmer også med gravitasjons-rom-trykket, og derfor kan mange slike mindre manko og overskudd drifte mot slike områder. Om det viser seg at drift av manko eller overskuddfelt slik, liknende mikro-bobler i gravitasjons-rommet, så kan disse utligne de strengene som holder bundne partikler. I et slikt tilfelle der en utligning erstatter partikkeldannelsen i en slik streng, så vil partiklet frigjøres til rommet og gravitere, eller utveksle kun med gravitasjonsrommet rundt seg som et fritt-drivende partikkel.

Dette er ikke friere enn at det plasserer seg balansert, eller beveger seg balansert med drift-strømmene. De vil nå alliekvil ha blitt selektivt logiske partikler, fordi deres styrke virker alle veier, og de vil frastøte eller tiltrekkes av andre liknende partikler, og som kan innta et uendelig antall logiske posisjoner så sant det er i balanse med likevekten mellom partiklene og romfeltet rundt dem.

I det to partikler kommer sammen så er dette som med virvler ellers, at de ved nærkontakt utveksler en god del av utvekslingestyrken mellom hverandre, hvilket betyr at den inn-kommende gravitasjons-mengden reduseres litt i forhold til summen av to objekter som krever mating.

Den manglende styrken gjør at partiklene trekker seg litt sammen i størrelse, litt sammen i vekt da de blir litt lettere enn summen av to partiklers gravitasjon, og overskuddet, det som nå mangler i partikkelene er da med i den tynnere, eller utvidede tykkelsen, styrken til gravitasjonsfeltet rundt. De innkommende strømmene blir bredere når partikler klumper seg sammen. Men at gravitasjonsfeltets strømmingstetthet blir bredere betyr at det nå er mer energi i gravitasjonsrommet som tilsvarer det tapte hos partiklene. Om ett nøytron er alene er det maks trykk i rommet rundt dette, det vil si at gravitasjons-trykket og felt-strømmene er tynnere, har høyere tryk, som kan få nøytronet til å splittes opp, fordi tilsiget i gravitasjons-rommet er for stort.

Nøytronet kan ikke utvide seg mer uten at det deler seg opp. En annen måte å si dette på er rett og slett at gravitasjons-trykket mot nøytral-grense-trykket til nøytronet i gravitasjons-rommet, er så stort at energier, felt-energieer fra romfeltet presser seg inn, og skaper overtrykket, eller får hjelp av en lyspartikkel, annet felt i nærheten med overskudd, slik at nøytronet kommer over trykk-terskel-grensen til balansen i feltet.

Det tar altså ganske kort tid, cirka 10 minutter, så er tilgangstrykket i ferd med å dele opp partiklet i et elektron og et proton som til sammen har omtrent samme masse som nøytronet, kun en ørliten effekt mindre. Dette regnes som avgitt som et nøytrino eller lignende partikkel. Noen sier her at et trykk på 13 elektronvolt er nok til nøytronets deling. I dette tilfellet er nøytronet som er alene altså ett for tykt partikkel, nær inntil overskuddsenergi, og at det har et for høyt trykk, altså grenser mot et overskudd i forhold til det nøytrale gravitasjonsrommet, og vil balansert bli delt opp.

Summen gravitasjon for nøytronet, eller protonet og elektronet, kan ikke klare å forsvinne samtidig fra et slikt nøytralt rom og det er heller ingen energi som tilsvarer at lys i samme mengder skulle frigjøre seg som forplantninger i alle retninger, eller i en enkelte retninger, fra denne posisjonen der ett nøytrons romgravitasjonslikevekt befinner seg.

Derfor må nøytronet finne den minste masse som den trenger å fordele seg over som et liknende gravitasjonsobjekt, og elektronet, på grensen til lysenergi, dannes istedet. Dette nye gravitasjons-objektet er altså den minste gravitasjonskule, trege legeme, som kan dannes ut fra nøytronet. Tilbake står et undertrykk-partikkel, protonet. Nå danner elektronet og protonet den balansen i bevegelsesavstander og hastighet som omløp som skal til for at rommet totalt er i balansert likevekt.

Akkurat slik de minste forplantningsvirvler, sett som vertikalvirvler i rommet lignende lyset, eller radiobølger, forplantningstrykk/ekko, bølge, slik virker også grenseterskelen mot maks-trykket i rommet utløsende for lik refleksjon forplantning. Radiobølger kan slik utløses fra taket eller fra gulvet i trykket. Om det fra gulvet blir sterkt nok trykk, kan ikke dette trykket opprettholdes uten at virvelen spinner opp feltlinjer alle veier og antar en kuleform-utveksling av feltlinjer, men da det må baansere feltlinjer alle veier blir det også et tregt gravitasjons-partikkel, et elektron.

Dette elektronet som minste kuleformede gravitasjons-partikkel, vil derfor for å opprettholde stedets gravitasjonsbalanse også anta form som et elektron, et gravitasjons-partikkel, den minste energi som et slikt som det er nødvendig å avgi energi til. Konsekvensen er at det resterende nøytronet minsker i verdi tilsvarende og blir et proton som er noe lavere enn i trykk enn romtrykkets makstrykk. Det er dette som kompenseres gjennom avstanden og hastigheten som protonet og elektronet sirkulerer rundt hverandre med. Avstand og hastighet tilpasses balanse-styrken i rommet, romtrykket.

Når mange trykkpartikler kommer sammen og også i enormt store masser, så endrer trykkforskjellene seg, flere utvekslings-veier. Partikelene vil nå trekke seg litt mer sammen, de vil utveksle feltlinjer med hverandre slik at samme feltlinjelengder kan benyttes først av den ene og så av den andre slik at noen promiller av den kraften som kommer inn nå kan balanseres av de inntilliggende objekter. Størrelsen på partiklene blir litt mindre, trekker seg litt sammen, minsker litt i vektstyrke, feltenergi i partiklet, gravitasjon, mens den manglende effekten flyter ut i det omliggende roms gravitasjonslinjebredde som litt mer energi i rommet, slik at heleheten beholder likevekts-gravitasjonen eller likevekts-energien i rommet totalt sett.

Det kan være illustrerende selv om det er feil verdier å bare si at for to partikler så er det en promille sammentrekning, foreksempel en tungtvanns-hydrogenkjerne, for 4 partikler cirka 2 promille, slik som alfastråler som er heliumkjerner, også visse beregninger videre ut fra hva dette tilsvarer for tyngre atomkjerner.

Nå vil den endrende trykmengden bestemme elektronbanen sitt trykknivå i forhold til kjernene, som igjen betyr at kvanteverdiene, hvilken energiforskjell som skal til som lys for at lyset skal emitere eller absorberes, som nå blir gitt av denne gravitasjonstilpasningsendringen. Det forklarer hvorfor det er en forskjell på nesten heltlike partikler eller et lettere og et tyngre atom eller med et lettere og et tyngre atom der begge har 4 elektroner i ytterskallet hvorfor de har forskjellig lysfrekvens som identitets-kvante-frekvens. Altså kvanteforskjellen til elektronskallene i de ulike atomer.

Egenskapene endres med trykket. Det betyr at det lengre inne i jorden under høyere trykk, og inne i sorte hull, i solen, eller i nøytronstjerner slik grunnet trykket oppstår helt andre temperaturer og styrkenivåer i avstand ti atomkjernene, og sammentrekning av atom-kjerne-partikler.

Det betyr at de kjemiske egenkspaer og aggregattilstander endrer seg med trykket, når de koker, fryser, fordampes, er i gasform, er væskeform, er i fast form.

Selv om gravitasjonsrommet og partikkeltrykket fodeler energivolumet likt, at det er i likevekt som energifordeling, så vil det indre trykket i de store massene skape spesielle tilstander. Kjemisk binding og spaltning og kvantenivåer endres, det skal mye mindre elektrisitet mer til for at de skal endre tilstanden. Allerede ved 2000 meters høyde er det snakk om at vann koker på 96 grader eller lavere.

Saltvann fryser ofte ikke før på minus 2 grader. Bevegelsesretninger har også noe å si på massetrykket. På nordpolen vil du måtte bruke surstoff 6 km opp fordi det bare er 8 km opp til det nivået som ved ekvator er 2 mil opp. På Mt Everest må de fleste ha surstoffbeholdere på 8 km høyde. At det er vanskeligere å puste i like høyder på nordpolen enn på Everest.

I høyere trykk øker temperaturen stadig sli at vi inne i jorden får smeltende magma, lava, at bergartene blir en smelte der gjerne tyngre grunnstoffer som jern og uran, nikel synker nedover mot sentrum av jorda. I denne varmen og i væskeform er atomene ioniserte som elektronstrømninger, og rotasjons-retningen skaper en slags indre spole i jorden langs akse nord-syd, som igjen ved utveklingen med gravitasjonsrommet danner motstrømmer som magnetiske balanse-utjevning-ladninger. Dette danner så jordens magnetiske poler og van-allen-beltenes lag som beskyttelsesbelte rundt jorden for bremsing eller forskyvning av solstormer, og partikkelstormer fra rommet, samt at det dannes en strålingsioniserende sfære kalt ionosfæren, der vi finner ozonlaget.

De magnetiske feltlinjenes oppgave er å erstatte den utgående elektriske feltspansjons-retningen som ikke har avsetnings-muligheter i relativ samtidig da andre objekter er for langt unna og må opprettholde balansen på stedet slik at jordisk elektrisk effektstyrke som virker utover må erstattes av feltlinjer som snur seg på veien innover igjen i samme objekt. Noe lignende skjer i motsatt retning samme vei, slik at magneter ser ut til å ha like felter rundt nordpol og sydpol selv om de virker i hver sin retning.

Det hele forholdet til elektrisk og magnetisk virkning likner ett stempel som skyves ned i en vannsylinder der vannet presses oppover i motsatt retning. I spoleformer skjer det samme, men her har vi tre retninger som skal bygge motstand, eller erstatning. Ofte at det er to sider som har ledere i hver sin retning motsatt av den andre spolens ledningsnett og en spole som har motgående deler av spolen i forhold til skyvretningen på kraftlinjene. Da oppstår det et motsettende overpress, som må utjevnes før strømretningene kan flyte fritt videre.

I solen blir trykket og temperaturen flere millioner grader høyt nok til fisjon og fusjon. Flere kilder sier at vi må over 15 millioner grader for fusjoner. I enklere tilfeller med magnetisme, og grunnstoffspaltninger skjer slike ting i mindre grader som ikke trenger mye energi. Men å bygge en fusjonsreaktor er altså et stort problem hva energitilførselen skal være og hvordan den skal styres.

Partikkel-rotasjon og dens energi.

Ut fra differensialfunksjonen skal det være en og samme felthastighetsenergi for alle like deler volum av kraftrommet. Dette gjelder tildels også utveklingskrumninger, det vil si alle lokale felts tetthets-sammenligninger. Da det viser seg i praksis at gravitasjonsfelt, elektriske felt, magnetiske felt, kjernekraft-felt og lysfeltenergien har samme hastighet, og at alle partikler stemmer energi-sammenlignbart med en gitt kvote lysenergi, og at lysenergi kan omdannes til partikler, elektroner, og at nøytroner kan spaltes i elektroner og protoner, og fremdeles at lysenergimålet stemmer med gravitasjonssummen og med de enkelte partiklers energi, så betyr dette at partikler i et stort trykk som gravitasjonen må ha i likevektsbalanse som nøytralt feltrom, også tvinger frem mest mulig runde utveklings-balansesentra.

Mengden energi inn, og mengden energi ut, har da en tilsvarende mengde energi i rotasjons-senteret sitt av samme feltstyrke, og derfor stemmer partikkelens energi med lysenergiens kvote for samme feltstyrke sammenligningsbart.

Det er samme felt-styrke. I sentrum av partiklet vil det være liknende en kollisjon som balanser seg inn som middelvei for utveklingen. I denne rotasjonskulen i sentrum er det en viss kvote energi som balanser mellom et indre og ytre gravitasjonstrykk. Denne energien er samlet i rotasjonen fra styrken presses inn i rotasjonen til den kommer ut igjen. Mengden utgjør forskjellen på mengden gravitasjon og feltenergi som partiklet har uansett polariteter. Da feltmengden som er gjennomsnittet for rotasjonsmengden har, har samme hastighet som de nevnte felt, lyshastigheten, så vil dette også forklare hvorfor mengden energi som bevegelsesenergi er ekvivalent med en gitt lysenergi som sammenligning. Og at rotasjonsmengden er lik lysenergimengden.

Effekten, den samlede styrken er likedan i alle sirkler og avstander vi kan finne utenfor denne indre rotasjonssirkelen fordi det er mengden energi som flytter seg innover og som ved ethvert trinn innover får bedre tak i de objekter som måtte finnes i veien, og med den midlere tetthet som energifeltet utskifter med.

Om vi halverer avstanden til sentrum vil vi da finne en akselerasjon og tetthet som er fire ganger høyere enn der vi først målte. Halverer vi denne igjen er tettheten 16 ganger høyere enn der vi først målte, og verdiene stemmer med gravitasjonen og bremselengdenes felttetthetsfriskjon. Den samlede mengde energi i hver sirkel fra sentrum er alltid helt lik. Denne representerer da også den samlede energi som er i rotasjonssenteret til partiklet, utveklingen, eller hastighetsløkkenes beregnede styrketetthet hos differensialkraften.

Med andre ord: Dette viser til 3 årsaker for at lysenergien og partikkelmasseenergien er ekvivalente størrelser. Og det stemmer bare om det er en absolutt balanse i bevegelsesenergiene slik differensialkraften sier. Og det ligner og ligger tett opptil inntil mer enn 99% av det forskere har funnet frem til, at det er balanse og ekvivalens og energikonstante forhold i romtidfeltet eller i kosmos, uten at de forstår årsaken til dette. De må anta dette. Men de har altså forlagt den gode gamle motkraft-modellen. De byttet den med mystikken, kun matematikk og geometri og fysiske konstantenheter. Det de ikke kan måle eksisterer ikke.

En forståelig sammenheng er tatt vekk for godt så langt fordi forskerne ga opp. Og senere har ingen informasjoner gjort til at deres håp skulle vekkes opp igjen. De oppgir at det skal og må være kun en mystisk årsak, altså fullstendig uten besvarelse, eller dybdeforståelse av den samme natur de observerer de logiske funksjonene i. Så hvorfor holde på mystikken?

Alt ble byttet ut med begreper uten sammenlignings-grunnlag. Hverken bevissthetens sammenligningsfunksjon eller fysikkens sammenligningsfunksjon er lengre tilgjengelig for dem. De henviser kun til det preferanseløse under mottoet at dette er preferansene. Det vet de da ikke noe om. Det er informasjonsløst.

Partkler. Hva rotasjonen angår for sentrums-partikkeln er den så stor som diameteren og tykkelsen av den roterende energien. Er rotasjonsdiameteren liten så roterer denne fort enten den er en tung eller lett trykkpartikkel. Er den mer utvidet er rotasjonen tregere uansett tyngde. Feltstyrke-virkningen som trykk rundt kjernen og partiklet varierer med trykkendringer i rommet rundt.

Det gjelder også balansen mellom partikler, partikler og romfeltet, som polare feltstyrker som virkninger liknende higgspartiklers vekslende volumfelt, som i elektron-gravitasjons-kjerner. Partikkelenergien her skal ikke være annerledes enn det som er partikkelts energi omgjort til lysmasse-energi. Altså at protonets totale masseenergi, nøytronet eller elektronets, det som tilsvarer den totale energi vi finner for slike partikler, og der forskjellen er mellom de feltenergi vi har som balanse polært vekslende utenfor og den energi som er igjen i partikkelsentrumet. En annen energi finnes ikke i disse partiklene med vårt måleutstyr og beregninger.

Alle andre forhold fører til spaltninger og opptak og utsending av energier som lys, elektroner, positroner, nøytrinoer, eller at støtende energier kan oppløse ett orginalpartikkel som ikke kan forlate sitt felles balansesentrum og derfor trekker seg sammen igjen etter spaltning slik som kvarkene som dannes som balanserte energimengder til ett spaltet partikkel. Det finnes ikke relativ samtids-mulighet, kort nok avstand til den neste lokale utvekslingen til at vi kan opprettholde rombalansefeltet slik at de må finne tilbake til sin felles rotasjonsbalanse som et enkelt-partikkel vi kaller elementært.

Kvarkene blir regnet som partikler, men i den sammenheng vi hører om dem er de nødt for å være av samme felt-organisasjon som ikke kan unnslippe balansefeltet som den opprinnelige partikkelen, altså en balansert bølgeeksplosjon for partiklet, viss retningsforskjeller under det høye gravitasjonstrykket blir tvinget til midlere kuleformer for energi, utspaltede rotasjonsbalanser med derfor tilsvarende negative, positive og nøytrale verdier.

Forklaringen til deres spaltning som er en oppdeling i tre enheter skal kunne forklares fra de samme ubalanseforhold som oppstår mellom felteffekten deres og gravitasjonsrommet, og skal ikke skille seg ut fra energiene vi ellers finner hos partikler ellers, eller eventuelle antipartikler, grunnet forholdet mellom strømmingstrykkretninger i rommet og partikkelbevegelsen, og balansen mellom disse retninger. Retninger er også styrke-graden og egenskapen.

Hverken Higgs-effekt eller kvark-effekt, partikkel, antipartikkel, polære partikler er slik en balanse-logisk gåte i et ellers nøytralt høyt trykk som utveksler balansert.

Selektive partikler. Slik blir de logiske virknings-partikler.

Bundne utvekslingspartikler må også bli forspent, virke polære i forhold til omgivelsene fordi det er umulig at de opprettholdes i differensialkraften som utvekslingspartikler uten at de utveksler feltlinjer med omliggende rom i den banen de går i. Dersom de ikke utveksler vil bevegelsen stoppe opp. Utvekslingen vil ta form som foreksempel tyngre, lettere, tregere eller raskere partikler og som kan ha tiltrekkeelse eller frastøtende utveksling i forhold til gjennomsnittsrommets trykk rundt seg, eller nærliggende partikler eller felt som er svakere eller sterkere. De vil altså kunne balansere logisk i en slags bundet bane-retning, men kan ikke velge retninger ellers da de er bundet til denne utvekslingsbanen som en balansegrad i rommets styrke-felt i en ganske så fast bane-retning.

I det styrkeforskjeller i rommet og langs de bundne bane-retningenes konsentrasjon av større, eller mindre styrke-balanse-felt-partikler, der rommets svakere og sterkere feltbalanser og partikkel-styrke-felt kan utjevne det mankoet og det overskuddet som finnes mellom rommets gjennomsnittstrykk og forskjellen i styrke ved banepartiklet, så vil banepartiklet kunne frigjøres, erstattes, fra bane-bindingen og løsne ut i rommet tilpasset den styrke som gjennomsnittstrykket i rommet kan bære.

Det vil innta en form og styrke som ligner andre partikler som må tilpasse seg gjennom-snitts-trykket som bestemmer hvor store slike enkeltpartiklers maksstyrke og minimum-styrker da er, for eksempel som trege partikler, eller som forplantnings-utjevning-partikler lignende vertikale virvelstyrker slik som lys. Det meste av denne vertikale effekten oppstår når slike forplantnings-partikler treffer andre objekter da deres totale romvolum må bre kraften over en motstandsflate. At noe som $\times 3$ blir til $\times 2$, eller noe som er x blir $\times 2$, altså at kraft nå brer seg over en balansert flate i forhold til andre kraftkilder.

Enkeltpartikler som er frigjorte i rommet vil videre virke ganske likt det vi kaller nøytrale, positive og negative partikler, antipartikler som balanserer med lignende styrke i forhold til gjennomsnittstrykket i rommet, og således er det lett å forstå slike partikler som virkninger vi kan kalle 1 og 0, eller gi deres styrketype en tallverdi, eller sette opp enheter for typen kraftvirkning.

Men selv om vi kan kalle slike for pluss, minus-partikler, 0 og 1, partikler med ulik styrke, eller regne ut en kvanteverdiforskjell, altså spenningsforskjell-verdi for posisjoner partikler forholder seg til hverandre i, så virker alle slike ensomme selektive partikler slik at effekten deres spres jevnt rundt dem i alle retninger. De kan allikevel være polariserte, at effekten virker mer i foreksempel motsatte retninger en vei enn en annen vei. Snittet er at partiklets virkefelt virker alle veier. Og det skaper en annen slags type virkningseffekt enn den normale logiske avkuttete forståelse som posisjon 0 og 1, negativt og positivt, nemlig at det uansett virker alle veier.

Derfor vil partiklenes utvekslingsfelt fange hverandre opp ut fra hvilke styrker og avstander de har fra hverandre. Konsekvensen er videre at vi får en nærmest absolutt dekkende, uendelig virkeflate fra et sentrum, en sirkulasjonssone og til omgivelsene ellers som en stigende og alle-veisutbredelse av den selektive logiske styrkeforskjell eller bindingsmuligheter. Dette vil videre føre til allsidige muligheter for vridningsforhold når to eller flere slike partikler fanger hverandre opp og alle andre partikler eller feltobjekter vil influere på spenningsretningsstillingene og retningenes styrkevirkning som svekkende eller styrkende.

Dette forklarer nemlig hvordan en rekke mineraler og biologiske systemer kan vri om spennings-styrken for kortere eller lengre tidsavsnitt slik at et enzym som ikke virket i det ene øyeblikket med spenningspåvirkning vil virke i det andre øyeblikket og hvorfor et mineral endrer egenskapen.

Dette er altså avgjørende funksjon for aggregattilstander og spenningsinnstillinger for det vi kaller enkeltpartikler, gasser, væsker og faste formers bindings-alternativer, eller plasma-tilstander, sorte hull, og partikler, nøytroners, forskjellige endringstilstander i masse og størrelse.

De må utveksle med balanserommet rundt seg og mellom partikkle og romfeltets feltstyrkestrømmer inntil det er balanse i styrkeutjevningen over hele rommet i forhold til gjennomsnittstrykket.

I systemer der partikler arbeider sammen vil det være ulike grader av fleksible virkninger og innstillinger de vil kunne ta som spennings-virkninger ut fra slik balanse som partikler med effekter som virker alle veier i svakere og sterkere grad kan gi som bindingsmuligheter eller som bevegelses-energi-virkninger. Bindingsstrukturer og sirkulasjonsbanestyrker i balanse-forhold vil kunne gi klare forskjeller i tilstander ut fra trykk, tyngde, temperatur, avstander.

Om vi ser på et elektron som hopper ut i et mellomrom, et sprang i overgang mellom et atom og et annet, eller som en gnist i en kondensator så hender dette på følgende måte. Den utvekslingfelt-retnings-balansen som elektronets felt må dele med protoner og gravitasjonskraftens balanse med protoner og nøytroner i kjernen i et atom, vil nå ikke utveksle feltbalansen med resten av atomets balanseutveksling lenger.

Da elektronet kommer ut i rommet vil det være alene om hele sin utvekslingsenergi i forhold til gravitasjonstrykket rundt seg. Elektronet vil nå måtte ese ut til den størrelse som de tyngre partikler har, slik som størrelsen til protoner og nøytroner. I og med at elektronet i en bane ligger utenfor sentraet i balansen vil effekten i banene utenfor virke sterkere ut i rommet enn det vi til alminnelig finner som nøytronets likevektsbalanse med trykkfeltrommet rundt seg.

Dette er fordi elektroner og protoner har en mindre balanseforskjell i styrke i forhold til rommet, og mindre eller større effekt merkes av rommet rundt fordi det gir økende eller minkende trykkvirkning i forhold til balansen til nøytronet eller balansen i gjennomsnittstrykket i rommet rundt atomet og partiklene.

Elektronet som kommer ut i rommet, er i spranget, vil som et lett partikkel få et enormt trykk på seg og ese ut til gjennomsnitts-tilpasningen til romtrykket rundt seg, og vil virke slik alle veier rundt seg. Da trykket er så mye større fra rommet, enn styrken elektronet har i forhold til gjennomsnittstrykket, så vil elektronet ikke bare ese ut til normal snittstørrelse, men bli presset lengre ut, slik at gravitasjonsfeltrykket rundt må kompensere størrelsestapet og balansesenteret til elektronet slik at effekten til elektronet vil virke ye liknende lysets bølgeoppførsel. Gjerne en frekventerende, vibrerende utveksling med gravitasjonsrommet rundt seg. Effekten og størrelsen til elektronet vil virke som en enorm forskjell i virkning når det er alene i rommet, enn da det utveksler energien sin so balanse med de andre partikler i atomet.

Elektronet har av den grunn ikke mere energi enn før i den forstand, men det er nå frigjort til rommet slik at det må utveksle hele energien med romtrykket rundt seg. Som et svakere partikkel blir trykket til elektronet presset lengre utover i volum, og gravitasjonen må utveksle balansert med denne energien slik at balanseuskiftningen til elektronet fremdeles stemmer med rommets feltbalanse overhode, her gjennomsnittstrykket som har et proporsjonalt forhold slik nøytronets gjennomsnittstrykk har til rommet rundt seg. Slik sett virker elektronets effekt likedan om vi sammenligner med rommet eget gjennomsnittstrykk som forskjell fra romtrykkets gjennomsnitt, eller om vi sammenligner med makstrykket som balansert, altså sammenligner med nøytronet.

Dette er min, eller logiske konklusjon på differensialkraftens balansetilstander, og elektronet og hvilket som helst andre partiklers forhold til gjennomsnittstrykket i rommet og deres fartsretninger i dette feltet som tregere og mindre trege partikler, for spenningsforskjellene hos partikler og antipartikler og også forskjellen som oppstår i gravitasjonstyrke og retning for antipartikler og partikler.

At partiklene må innbalansere seg i forhold til gjennomsnittstrykket i rommet og som selektivt endringsbare i balansert forhold til gjennomsnittstrykket, er det som gjør at partikkelmengden om den splittes opp, ikke får, ikke rekker, å finne nye balanseforhold i det de splittes, og derfor ikke oppfører seg som retningspartikler som vi kjenner til ellers. Partiklene skulle jo normal satt retning videre den veien som passer med bevegelseslover ellers.

Men slik en strikk trekker seg tilbake eller gravitasjonen virker mellom månen og jorda, så er det likedan balansefelttilpasningen i det trykknivået partiklene befinner seg i som gjør at de ikke kan stikke av fra balansebevegelsens styrke-balanse, altså at de må finne tilbake til samling som feltutveksling grunnet at balansen i rommet og partikkelfeltsplittingen i et slikt voldsomt trykk ikke lar partikkelfeltet rekke å finne nærmere balanse på samme tid enn at gravitasjon og energi med samme hastighetsfelt må tilpasses det stedet de er på.

Om utvekslingsforskjeller i feltstyrke og objekter er nær nok eller over store avstander har en utvekslingsbalanseforskjell, så kan også slike partikler utløse nøytrinoer og lys, eller sende ut elektroner, men kun om det er balanse-tilpasninger i en eller annen retning som har kontakt med hverandre, at nettopp denne styrken har balansekanal som manko og overskudd mellom avstandstadier i romfeltet.

Ut fra gjennomsnittstilstanden kan ikke partiklene og feltene få til noen bevegelsesmengde-retning utover sine posisjoner, eller splittelser og tilpasninger lokalt som kan følge logiske balanseforhold med hverandre, altså den selektivt logiske tilpasning av felt-utvekslingsstyrker.

Dette er en forklaring til hvorfor et elektron, eller et virtuelt partikkel utløser en så mye større effektiv virkning tross at energien er inntatt i de lokale sonene, når slike elektroner er i spranget eller for seg selv i rommet, eller at partikler splitter seg opp i de lokale soner og må innbalanseres fordi de ikke rekker å avsette sine balanseenergier, eller utskifte disse med andre partikler utover det lokale distriktet eller også samler seg igjen istedet for å inngå i andre partikkelbalanse. Lokalt kan slike partikkelenergier ta veien gjennom og rundt feltpartikler ellers rundt seg, slik at det kan skje flere omvandlinger eller en ny tilpasning i en partikkeltilstand, partikkeldannelser som er av annen men like balansert tilstand lokalt. Ingen av disse kan skifte ut noe med noe som er lysår unna fordi det er øyeblikkelig kontinuerlig kontakt i feltbalansen, i feltene lokalt.

Når nøytroner og protoner er sammen slik som i et alfa-partikkel, en heliumkjerne, så kan det som i atomer ellers være slik at protoner og nøytroner skifter mellom å være nøytron og proton. Dette er fordi at mankoforskjellen i samme feltstyrke i forhold til gjennomsnittstrykket i rommet, om det skjer balanseendringer for partikler på grunn av endring i gravitasjonstrykket eller fra andre feltstyrkepartikler rundt disse, finner lettere og raskere balansevei idet de alt utveksler fletlinjene med hverandre som gjør at de trekker seg sammen og blir lettere i sonen de er i. Se antall mengder nøytroner og sorte hull, tilpasning a romfeltstrømmer og samling av objekter.

Feltstyrke-endringen mellom protoner og elektroner kan slik benyttes som balanseforskjellen hurtigere enn om hele heliumkjernen må vri seg rundt. Denne effekten er balansen mellom romtrykket og atomkjernepartiklene, og er grunnet at alt spinner rundt, spesielt utvekslingen av feltstyrken, akselerasjonen i partiklenes styrkevirkning, som er med å tvinge frem dette feltbalanseskiftet.

Den nærmest ekontakt som tilsvarer balanseoverskuddet, eller underskuddet, tar over feltmengden, eller forskjellen som nøytron og proton har, men ikke uten at de andre nøytroner og protoner ikke merker en viss styrkeforskjell ved denne utvekslingen fordi de er med i samme utvekslingsbalansen. Her vil de andre partiklene måtte vri seg inn mot balansetilstanden som oppstår i det et skifte av spenning finner sted mellom et proton og nøytron.

De må både vri på seg og gi ny forspenningsbalanse, ved siden av rotasjonen de selv har, og som hele kjernen har som gjennomsnittsspinn. Og er det balansert med elektroner rundt kjernen som i grunnstoffene endrer samme spenning og forholdet seg til også elektroners innvirkning og kvanteverdier. I visse tilstander vil et elektronhopp eller emittering av lys, eller absorpsjon, inntak av lys og elektroner være i en gunstigere posisjon for forholdet mellom logiske selektive partiklers utvekslinger og bindingstilstander.

Virkningsgrad D-force

Differensialkraften er samme funksjon gjennomgående som bevegelse, utstrekning og ekspansjon som virkegrad. Altså at alle like volum og deres ekspansjonskraft er like. Den samme funksjonen virker like mye for alle like deler, og dette er proporsjonalt med at helheten er lik summen av delenes energi.

Dette betyr at alle begrep om eksistens pr samme mengder har lik virkningsgrad, uansett om vi kaller en eksistens Gud, Lisa, Johan, Pusekatt, Palme-tre, Hai, Vann, Granitt, Jern, Naturen, Kosmos, Universet, Atom-partikler, Eter eller elementer. Alle disse vil som differensialkraften ha like stort virkningspotensialet for alle like deler.

Så hva er da forskjellen om bevissthet, materie, natur eller det vi kaller skaperkraften, har som forskjeller? Forskjellen er utvekslings-graden som stort sett utgjør overflaten av slike faktorer av like store mengder. Liksom en virvel i vann, at det er mer aktivt i dette området enn det er i det rolige vannet rundt virvelen. Dette betyr at antall preferanser og kombinasjoner i utvekslingen øker. I slike mengder vil det logiske bli flere kombinasjoner liknende det vi får ved logiske løsninger. Om vi har 1 faktor, preferanse, vil vi få bare denne ene kombinasjonen. Når vi har to preferanser vil vi få kombinasjoner i forhold til alt annet som fungerer, virker i graden 00, ikke virker, og gradene 01 og 10, og der begge gir virkninger i forhold til annet rundt seg, altså 11. To preferanser har nå 4 muligheter. 3 preferanser har nå 8 virkningsgrader. 4 preferanser har 16 virkningsgrader.

Forskjellen er den at sirkelrunde og kulerunde objekter, virvler av ulike typer, har virkningsgrader i alle retninger, noe som øker virkningsgradene enormt, fordi vi nå kan sette inn alle avstandsvirkninger og alle sirkelgrader inn i hvor stor retnings-vinkler noe har i forhold til hverandre, samt retningene for indre og ytre trykk. Det er denne interaktive kombinasjonens aktivitet som øker, slik at mange mener derfor at summen har større virkning enn de enkelte av delene. Dette er feil. Det er graden interaktivitet som øker. Ikke den totale summen av virkningsgrad for like deler, eller enhver sum av deler. Fordi summen er fremdeles like stor virkningsgrad. I differensialkraften betyr dette at mengden av noe som forestillingen skaperkraft, bevissthetsenergi, naturkrefter, elementer, alltid har like stor virkningsgrad for alle like deler, mengder av kraften.

Ut fra differensialkraften, kan vi derfor si at Naturen, det mange kaller Ånden, Fysiske krefter, bevegelsesenergi, de enkelte individer som planter, dyr, mennesker, hele tiden pr like volum-mengder av kraften har like stor virkningsgrad og energi. Det er den utvekslende virknings-graden som utgjør forskjellen. Det vil si grader preferanser som de danner og kombinasjonen av disse preferanser som graden bevisst aktivitet, fysisk aktivitet som preferanser, og da som den delen av energien som er med i utvekslingsgrader. Utvekslings-faktorene som preferanser er allikevel for hvert nivå som vi kan sammenligne stort sett likedanne. At kraften eller bevegelsesenergien er like stor for alle like differensialkraft-mengder, eller like volum kraft, har lik virkningsgrad.

Slik sett kan vi si at alle etter størrelse, mengder som er like har like stor virkningsgrad, slik at et mineral, et organisk stoff, det vi kan si inngår i like mengder bevissthet, handlinger, talenter, behovsenergivolum, sansevolum, bevissthets-volum, slik sett blir samme energi. Pr hver eksistens av like volum betyr dette at hvert objekt har like stor virkningsgrad i sin helhet.

Slik at en tenkt bevissthets-egenskap, vilje, arbeidskraft, preferanser som noe utenfor oss, eller som Lisa og Johan, eller kosmos, en plante, er like virkende i det de består av som formasjoner og preferanser.

Det er den interaktive utvekslingen som utgjør forskjellen i det vi oppfatter som mere eller mindre aktive muligheter mellom preferanser. I et slikt tilfelle blir summen aktivitet større enn antall deler. Men det utveksles ikke mere energi i det samme volumet.

Det er kun aktivitetskombinasjonene som utveksler mer energi mellom preferansene, og som sammenligning mellom preferanser så vil det være forskjellig konsentrasjon av den aktive energien. Dette er ikke så ulikt det vi kaller potensielt fanget energi, stillingsenergi, og kinetisk bevegelsesenergi. Det er den aktivt utvekslende bevegelses-formasjonen vi velger å forstå som energi-aktiviteten. Der endringer skjer, altså utvekslinger.

Vi kan heller ikke si at aktivitetsforskjeller gjør noe mer eller mindre verdt i denne kraft-sammenhengen. Verdien setter vi opp etter behovs-dekningen vi forholder oss til hverandre med. Dersom noen ikke dekker det behovet vi har behov for, så gir vi det verdi-karakter. Å overføre vårt eget behov som verdi-målstokk som troen på, eller som en endelig virkelig energi, eller virkningsskala for den endelige kraften som er iboende, er feil forståelse. Det stemmer ut fra hver enkelts behov, men ikke som den endelige verdiskala for energien til likedanne mengder, som alle preferanser består av proporsjonalt.

Slik sett er et stort objekt mer nergifullt enn et lite objekt med samme tetthet, men pr like mengder har de samme energi. Slik sett har virkningsgraden pr like enheter samme verdi. At alt virker slik likt i verdi, med unntak av interaktiviteten som preferanseutvekslinger, men som har samme samlede verdi for likedanne mindre aktive mengder. Det er enegibyttingen som øker innenfor den mengden som utskiftes. I universet mener forskerne at vi finner likedanne mengder energiomvandlinger som gir tro på en likevekt, en balanse, en ekvivalens i energier og som stadig viser seg å stemme opp mot over 99 prosent målinger og beregninger.

Uten å forklare hva drivkraft, motkraft, eller andre kilder som kan ivareta denne tilstanden. Men så lenge kraften, differensialkraften skal ligge til grunn, så gjelder de samme lovene eller energivirkningsgrader for like deler aktive handlinger og bevissthetsrelatert aktivitet hva mengder angår, men her er det igjen preferanseutvekslingen som avgjør verdimålet vårt, ikke hva mengden ellers er som energi. Foreksempel vil vi ut fra behov skille mellom de som har dannet seg færre og flere begrep, er mer eller mindre bevisst om saker, klarer å føle mer eller mindre på tilstander til natur og personer rundt seg, kan finne om færre eller flere samfunnsløsninger teknisk eller sosialt, eller begge deler.

Dette tilhører den interaktive preferanse-kommunikasjonen, og vil gi logisk flere løsninger i større partier enn i mindre partier, men ikke som drivkraft, det vil si virkningsgrad totalt sett. Mindre mengder av noe kan danne flere preferanser enn noe som er like stort som disse og kun danner en liknende preferanse samme sted. Dette betyr at mengden preferanser og interaktiviteten feilaktig forstås som at det ligger mere av det endelige bestående i heleheten enn i delen som den endelige virkningsgrad, og det gjør det ikke i forhold til differensialkraften.

Vi og objektene, uansett hva som finnes differensialt så lenge differensialkraften ligger til grunn for energiene, har alle like stor dekning av virkningsgrad for sine enheter som alle andre. Sagt på en annen måte: Alt virker, og alt påvirker alt, og har samme verdigrad slik. Alt utfyller, også som objekter eller aktiviteter, som preferanser eller strømningsmengder, samme virkningsgrad.

Der vi tror alt bare påvirker, så er pr enhet hvert objekt noe med samme virkning og påvirkningsgrad på annet for alle like deler, mengder. Helheten opprettholdes ikke med ekte huller. Men med samme energi, ellers får vi ingen likevekt med kraft, motkraft, eller med total energi, konstant, eller med bevegelsesenergi lik mot-bevegelsesenergi.

Ekspansjonskraften, ekspansjonsfunksjonen, til differensialkraften, eller mest riktig sagt, utstrekning-bevegelses-differensialen, differensialfunksjonen, som er en differensierende differensialfunksjon, som betyr at utstrekningen og bevegelsen er samme differensial-funksjon like meget alle steder, betyr også at like volummengder av samme bevegelseskapasitet virker overalt, og som ekspansjons-funksjon betyr dette at det er en total kraft, energi, ekspansjonskraft som ikke kan vokse mer, en total, uendelig, eller absolutt trykk-energi. Men da den fremdeles er funksjonen bevegelses-utstrekning-differensial så vil den forsøke og vokse, øke, men det går ikke.

Den er allikevel en bevegelses-utstrekings-differensial der bevegelsen ikke lar seg stoppe. Den vil derfor utveksle bevegelsen, men det går heller ikke uten at samme mengder bevegelse, også er samme mengder volum som må utveksles. Dermed starter utvekslingen som en bevegelsesvolum-utveksling, som da er en sammenhengende funksjon, en kontinuerlig funksjon liknende som en helt tett væske, uten grense, eller opprom mellom årsak og virkning. Vi får en meget tettflytende ekspansjonsfunksjon som utveksler, og som igjen betyr at den danner former som utvekslingsstrømmer, der utvekslingsstrømmene som former i rom og som årsak-virknings-former i bevegelse i utstrekningen.

Utstrekingsbevegelser romslig sett og formdannelser som bevegelse-volum-endringer i romslig form, oppstår som samme funksjon samtidig og oppstår ike før utveklingen til ekspansjons-energien. Det betyr at årsak og virkning som former og bevegelser ikke oppstår før de dannes av ekspansjonens utvekslingsfunksjon.

Ekspansjonskraften er altså aktiv fortsatt og kan ikke forsvinne, er bestandig, evig. I funksjon. Den er ikke og kan ikke være sluttvirkende i forhold til funksjonsløshet istede. Bevegelsesfaktoren virker videre men ikke uten volum. Den utveksler, skyver volum, og som sammenhengende vil bakenforliggende volumbevegelser trykke på uten mellomrom, og slik sett virke som at den dras med, men er del av samme bevegelsesfunksjon. Men for oss virker det pumpende og sugende. Energirommet utfyller seg like inntakt i bevegelsesvolum. Bevegelsen er volumisert selv slik volumet er bevegelig selv fordi det er samme funksjon. Det er funksjon. **Selv** betyr bare henvist til **det samme. DET. Funksjonen.**

Om det ikke var slik ville ikke volumfaktoren og bevegelsesfaktoren virke sammen. Og da ville de heller ikke virke sammen som styrkeformer der volum og bevegelsesvirkning er faktorer. De ville da ha passert hverandre som at tid, bevegelse og rom var uavhengige størrelser, elelr som at styrke skulle vært uavhengige verdier. Men alle energier, styrker, viser seg som likevektige, ekvivalente rom-bevegelses-styrke-energier, altså som virkende utstrekings-bevegelses-objekter som er under endring. Rom, stoff, tid/bevegelse, styrke, virker faktisk her som ut fra en og samme logiske differensialfunksjon. Og viser seg som et produkt.

Jeg kan ikke se noe annet sted om differensialfunksjonen enn at den er deduktivt dedusert fra våre rom, tid, bevegelse og styrke-koordinater, selv uten måleutstyr, like meget som vitenskapens måleutstyr deduserer dette og sammenligner de i tall og enheter, fra fastets mulige utgangsverdier, og at den samlede funksjonen av det samme også virker på samme måte som en deduktiv og logisk funksjon. Selvfølgelig må jeg be om unnskyldning for at jeg ikke benytter, tall, enheter og formler for samme forklaring, men tall, enheter og formler er oppsett vi lager for å måle delene av samme funksjon, og det gjelder også kraftstyrken, eller energibevegelsene, arbeid, effekt, watt, og enhetsverdier for energistyrker ellers.

Bevegelselengden er like lang som utstrekningen og utstrekningen er like lang som lengde-bevegelsen. Bevegelsen lengde og lengdens bevegelse er like. En uendelig utstrekning og en uendelig bevegelse er fordelt over hverandre i forholdet 1 til 1, og som en og samme bevegelsesutstrekning. Om vi deler en kraft, som er svak eller sterk, elelr bevegelseshastighet som er treg eller rask over 1 stillestående punkt eller et urørelig rom, flate, så vil energi og bevegelse fordelt over slikt stillestående punkt, flate tilsi en uendelig energi. Og slik sett stemmer det med at vi matematisk og geometrisk får en uendelig energi som normalt ikke stemmer med energiforskjeller vi måler ellers.

Men i utvekslinger av energi og bevegelseshastigheter så vil det være et fast enhetsmål for noe som er med i samme trykknivåer som vi måler forskjeller på i tetthet og lengde. Da bevegelsen og lengden er samme furnksjon, som bevegelsesmengde og som bevegelseslengde, så kan vi måle, tenke, anta at lengde som en konstant meter og hastighet som ut fra en konstant periodisk likedan takt, som lengde for hastighet pr paeringsmåling til takt, som en og samme bevegelse, gir oss mulighet til å tenke et sekund som konstant, og vi kan anta enideel meter pr sekund eller m/s, eller ms, som et mål for utstrekingsbevegelsen til differensialfunksjonen der utvekslingen skaper akselerasjon og retardasjon som m/s². Så klart. Tetthetsendringen.

Mesonet

Når et nøytron er alene i for eksempel vakuum eller i rommet uten partikler like ved seg, har forskerne funnet ut at nøytronet spalter seg opp etter 10-15 minutter. Det deler seg da opp i ett elektron og ett proton, og danner slik et hydrogenatom, som igjen regnes som ustabil, fordi det lett kan skje at elektronet farer av sted, unnslipper, som ett fritt elektron, og at vi har et fritt proton, ett positivt hydrogen-ion.

Mesonet virker slik at hydrogen helst best klarer seg om to slike atomer er sammen som skaper en bedre balanse som ett hydrogenmolekyl, normal hydrogengass, Helium med to protoner og 2 nøytroner i kjernen og to elektroner rundt seg virker til å være mye mere stabilt, og opptrer på jorda som en edelgass, mer stabil gass med et reelt nøytralt overflateskall, altså lav spenningvirkning utad mot rommet ellers, og ikke binder seg spesielt til andre grunnstoffer slik andre edelgasser slik sett heller ikke gjør.

Men både hydrogenkjernen med 1 proton og 1 nøytron, og helium med 2 protoner og 2 nøytroner har fremdeles en god sjanse for at nøytronene nettopp skal kunne dele seg opp i et elektron og ett proton. Om de ikke gjør dette, så vil alle atomer og molekyler ha en viss rotasjon i rommet som gjør at andre spenninger eller gravitasjonsvirkninger fungerer som en balanseforstyrrelse i forhold til balansen i kjernen mellom protoner og nøytroner.

Når det er flere partikler i kjernen så vil gravitasjonen i sentrum være høyere, og mer stabil slik at det ikke er så lett å forlate et slikt balansepunkt og frigjøre seg til det mer nøytrale og enorme trykket til gravitasjonsrommet rundt disse. De virker som en sterkere virvel for gravitasjonsutvekslingen og de binder seg til hverandre ved utvekling videre som kalles den sterke kjernekraft logisk nok.

Men i og med at balansepunkte til en roterende hydrogenkjerne eller roterende heliumkjerne er nødt for å forflytte seg brått under rotasjon og i forhold til romtrykkets likevekt, så vil romgravitasjonstrykket presse på balanse-utvekslingen samtidig som at kjernepartiklene selv endrer balansesentrum i rotasjonen. Dette tvinger partiklene til å innrette feltlinjene etter energilikevekten, og her sier forskerne at protoner og nøytroner hele tiden veksler mellom å være protoner og nøytroner.

I og med at et elektron og et proton kan gå sammen til å danne et nøytron også, og slik danner en nøytral partikkel, så tyder dette på at et elektron er nøytralisert mot proton-feltets effekt. Dette kan skyldes ene og alene at partiklene har dannet et ensrettet trykk innenfra og utover, og slik sett har dannet et grense-trykk-partikkel i balanse med gravitasjonsrommet. Om dette kommer i ubalanse så vil trykkendringen gjøre at felttrykket samler overskuddet som trengs for å danne et elektron igjen, men i det et annet partikkel av samme karakter, protonet, er koblet til nøytronet så vil trykket som skulle ha dannet et kule-rundt eget elektron-partikkel kun flyte over som et tilsvarende trykk inn i protonmassen.

Da protonet og elektronet utligner hverandres elektriske effekt, så vil dette bety at vi ikke merker annet enn at det er veksling av den positive protonenergien, mens elektronets eksistens blir del av et jevnt og nøytralt trykk i protonet, som utlignet med tilsvarende manko i masse som elektronet har med seg nå danner et nøytron igjen. Om dette er tilfelle så er dette årsaken til at mesonet vandrer mellom protoner og nøytroner slik at disse hele tiden veksler på å være proton og nøytron slik atomfysikerene mener å ha målt og observert.

For min logiske analyse sin del, så holder denne forklarflatespenneringen om balansestabilitet i forhold til gravitasjonstrykket rundt og ubalansen i rotasjonen, forflytning av tyngdepunkt for at denne trykkendringen forflytter seg, som en balanse i trykket mellom partikkelen og i atomkjernen. Elektronene rundt hydrogenet og heliumets kjerner, og andre atomgrunnstoffer også, så er disse med i balanseringen av tilstander.

Under riktige temperatursoner for vedkommende grunnstoffer så holder disse kjerner og elektronskall seg noelunde stabile, for de inntar oftest den beste balansen de kan oppnå, for ellers vil de emitere eller absorbere lys, partikler, det som trengs for å rette balansen eller eventuelt implodere eller eksplodere, spaltes i andre grunnstoffer også videre.

Elektronene i større tyngre atomer med flere nøytroner og elektroner, så vil oftest elektronene gi høy overflatespenning eller lett danne ioner, sende ut og oppta elektroner. Også nøytrontallet kan veksle mer på høyere atomnummere, altså danner flere typer isotoper som er mer ustabile eller mer stabile enn normalt.

Poenget var her først og fremst mesonets eksistens eller vekselvirkning i bytte av spennings-tilstand mellom protoner og nøytroner. Det virker så langt som en logisk trykk-forandring. Det gjør selvsgat alle grunnstoffenes antall mengder protoner, nøytroner og elektroner også i forhold til et nøytralt gravitasjonstrykk og andre omkringliggende grunnstoffer og elektromagnetiske speninger hos disse. Ioner eller overflatespenninger eller frie partikler i masserommet. Energi-mengden endrer seg jo ikke om de ikke flytter ut av området eller nye kommer til i området.

Der flere partikler kommer sammen, i enkelte tilfeller kortvarige tilstander av dobbeltstyrkepartikler, liksom et super-partikkel med dobbel vekt av et nøytron, andre partikler så har dette kort levetid som kan forstås med lokal feltendring lenge nok til at vi kan observere disse. Noe lignende er det om vi bombarderer nøytroner, protoner, andre partikler med partikler ellers.

Da vil disse i kort stund kunne danne feltenergier som rekker og innta graviterende eller ladde gravitasjonspartikler en kort stund, før de går sammen igjen dersom det er ett nøytron eller proton som grunnet balansmengden som er i utviklingen ikke klarer å forlate stedet, men kan danne egne virvler før de går sammen igjen som eneste mulige samtidbalanse for gravitasjonen og preferanseobjekter som er for langt unna i samtid til at uveksling av energi kan skje. At mankoen av et balansesentrum ikke kan hentes andre steder enn at feltpartiklene må danne storrotasjonstrykket sitt om igjen som samlet masse.

Da blir de fleste verdiene vi måler i overenstemmelse med det vi har målt med utgangspunkt i den typen partikkel som blir spaltet, da summen angir samme energien og gravitasjonen som det opprinnelige partiklet hadde. En tredeling av en partikkel kan også forklares delvis logisk, og med de spenninger de da får. Om en masse forskyves fremover ut av balansen den har så vil det dannes mot-strømmer til sidene for kollisjonen, som igjen vil ha forskjellige polære retninger eller forskjellig spinn-retninger. Men som er i overenstemmelse med bevegelsesretninger for at de roterende felt-strøm-trykk igjen skal falle lett sammen til det opprinnelige partiklet.

Differensialkraftens Energi-Matrise.

Alle fysiske egenskaper, og begrepene vi har bevisst om disse, rom, tid, bevegelse, former, egenskaper, virkninger, styrke, tall, matematikk, punkter, posisjoner, kontinuitet er logisks analysert, og dedusert til forskjells-funksjoner. Dette er felles-nevneren for at disse egenskaper alltid er samtidige samme sted.

Uten deres eksistens, alt tenkt eliminert, ikke-væren, absolutt ingenting, er uten forskjell, uten like, ulike, uten 2 like og 2 ulike, uten årsak-virkning, uten tomt eller fylt, uten virkelighet, mulighet, uten egenskap, hendelse, at noe kan skje. Dette er logisk umulig på grunn av det denne definisjon av absolutt ingenting er kravbestemt som i denne beskrivelsen.

En eliminering, motsatt funksjon, total forskjell fra dette, vil gi en uendelig utstrakt ustanslig funksjon som ikke kan tas vekk. En slags evig utstreknings-endrende funksjon.

Kun det motsatte, omvendte, annerledes enn dette, den totale forskjell fra denne tilstand er mulig. Om alt ble til som den totale forskjell, vil det eliminert mulig plass for dette mulighets-løse Ingenting. En tenkt total-forskjells-virkning er en forskjell som blir forskjell, endres i tilstand.

I det bevegelse ikke kan forklares uten utstrekning og utstreknings-vekst, eller utstreknings-
endring ikke kan forklares uten bevegelse, samtidig som at bevegelse ikke kan forklare utstrekning, og
utstrekning, form, ikke kan forklare bevegelse, men at de som samme vekst-funksjon, samme
differensierende differensial, utstrekning som endrer seg, beveger seg, lik en samtidig vekst-funksjon
av rom og bevegelse i samme kontinuitets-funksjon, så vil bevegelsen hjelpe utstreknings-vekst og
utstrekningen hjelpe bevegelsens vekst i samme takt, som en likedan utstreknings-bevegelses-vekst
overalt, som en og samme bevegelses-hastighet som bevegelses-utstreknings-vekst. En absolutt
rombevegelse ut av en og samme differensierende differensial-funksjon.

Som jevnt virkende overalt, eller om så absolutt bevegelses-vekst tenkt fra et punkt, så vil også
den uendelige utstrekning oppstå, men som uendelig ikke kan vokse mer, og som da gir en evig
uendelighets-utstreknings konstante indre endrings-funksjon i balansert likevekt.

Som uendelig, absolutt utvokst, kan denne rom-bevegelsen ikke vokse mer, ikke bli mindre, og
som har samme vekstpotensiale alle steder innvendig, og der rombevegelses-veksten endrer seg til et
absolutt og totalt likedan trykk overalt. En ekspansjons-differensial. Et absolutt trykk.

Med samme utstreknings-virkning som endring, differensiering, bevegelsen, så vil denne øve et
utstrekningsbevegelsesvekst-trykk i samme trykk, og eneste mulige bevegelses-mulighet er da
utveksling, det vil si at like mengder bevegelsesutstrekning bytter plass på grunn av den samme
differensierende differensialfunksjon den opprinnelig er som funksjon.

Uten motstand innad i samme funksjon, virker denne som et smeltepunkt for seg selv, at det
absolutte trykkets differensierende potensiale der styrkeforholdet er 1 til 1, det samme, men med
endrings-funksjon, så vil denne utstrakte bevegelses-styrke, romslige bevegelses-romslige-tetthet, nå
utveksle i likedanne mengder igjennom hele sin utstrakte funksjon. En uendelig utstrakt endrings-styrke
utveksler likedanne mengder alle veier balansert.

Dette gir like mengder bevegelse og mot-bevegelse, som ekspansjons-trykk, det samme som lik
mengde kraft og motkraft, og som styrke-tetthet, like mengder bevegelses-energi og mot-bevegelses-
energi.

Denne differensierende differensial-funksjonen som indre og opprinnelige funksjon virker som
drivkraft-kilden, og denne virker også som den totale ekspansjons-styrken, ett helt absolutt tett trykk
med endrings-funksjon som skaper utveksling. En begynnelses-funksjon som aldri startet eller tar slutt,
men virker konstant. Denne vil som ufødt fremdeles virke slik om rom, bevegelse og trykk i samme
punkter, posisjoner, kontinuitet som et balansert energi-styrkefelt som utveksler i likevektige mengder
der energien da er konstant.

Ved utvekslingen oppstår former og formegenskapene, og den retningsorienterte bevegelses-
energi som våre deduktive årsak-virknings-rekkefølger. Det er først ved utvekslingene at det kan bli
relative tetthets-styrke-enderinger og bevegelses-energi-former i rom, så uten dette finnes ikke romslige
bevegelser og romslige formvirkninger, og ingen årsak og virkning, rekkefølge eller sammenheng av
fysisk karakter og virke-egenskap.

Uttekslingen.

I utgangspunktet vil en utvekslende, likevektig balansert rombevegelse med samme
tetthetsstyrke, en romslig ekspansjons-differensial, virke som en like-vektig flytende væske. At vi har
alle strømningsformer i denne på alle nivåer. Men før eller siden i alle slike felstrømmer må utvekslingen
foregå der det dannes større eller mindre virvler, balansesirkulasjoner, sentre som dannes av
balansebevegelsene, trykkforskjeller i utvekslingen. Der trykket balanserer likt inn fra alle kanter vil det
dannes kuleformer istedet for virvelsirkler. I rom vil dette fordele seg balansert i balansestrømmer.

Ut fra balansetrykket. Tetthet og hastighet er den samme. Det betyr at en utsirkulasjon, en virvel,
en kuleformet virvel, må i slike tilfeller fortrenge det som finnes i like mengder som den plass det tar
for å danne sirkulasjonen. Feltlinjene i denne kraften er romslige bevegelsespotensialer, eller om vi vil
volum-styrker i bevegelse. Både trykk inn i sonen av feltlinjene, og det som bevegelsesrom som hadde
denne plassen blir slik fortrent i like stor mengde som det som kommer inn i sonen. Men dette må også
utveksle ut alle veier fra en virvel eller kuleformet virvel.

Like mengder som kommer inn fordeler seg utover igjen av denne kraftsutvekslingen. Summen er opprettelsesholdelse av samme tetthet, volum og hastighet. Men formasjonsvirkningen er forskjellig, og forskjellig i tetthetsgraden som feltlinjene samler seg til inn mot sirkulasjonssenteret. Eller sprer seg ut igjen som. Dette er de energistyrkefeltlinjer eller trykkraften, virkningene som vi oppfatter med sanser og teknisk måleutstyr som fysisk natur.

Det er balansen i drivkraftens produkt-funksjon som bestemmer om hvor vi finner brennpunkter i ellipser og som endrer de matamtske og fysiske forhold, og balansen som gjør at vi finner en struktur-oversikt, som vi kan benytte geometri og matematikk på. Og de fysiske forholdene og matematikken og geometrien må rette seg inn etter denne endringen, og gir slik erfaring, forutsetninger for å være fremsynt ved årsak-virknings-forholdene.

Mens mange fysikere tror at matematikken og geometrien styrer de fysiske forholdene eller at de fysiske forholdene med slike egenskaper styrer balansen. Det er helt feil. Funksjon først, virkning, så balansen, så romslige og bevegelige strukturer, som kan geometriseres og matematiseres og under ordnede forhold kan gi fastere forutsigelser under ordnede forhold, mer rolige strukturer. Sum energi og kaa inn og ut er likedan, men det er fordi balansen krever denne ordenen.

Den bunner i funksjonen.

Kollisjon partikler

Om det treffer sideveis, eller ikke, så vil det stort sett skapes ett elektromagnetisk balanse-forstyrrelse-felt iforhold til gravitasjonen, en gravitasjonsubalanse. Om partikler treffer rett på hverandre vil de følge retnings-forholdene normalt. Treffer de rett på med den sterkeste bevegelsesenergien vil de kunne 3-dele partiklet, og utløse et balansert elektromagnetisk felt, eller en tredeling av minst ett av partiklene, men kan også skape en tredeling med vakuum-effekt, at partiklet får en etterhengende spinn som virker som et mindre motsat rettet partikkelfelt, motsatt bevegelsesretninger, som da er et anti-partikkel.

Dette er det som hender med partikler, og utløsning av Higgs-effekten, for en absolutt utløsning omgjør gravitasjonssirkulasjonen i sentrumsutvekslingen til et helt ubalansert gravitasjons-partikkel som da blir et elektromagnetisk felt som danner balansen av samme feltstyrker i forhold til gravitasjonsrommet rundt seg og i samarbeid med gravitasjonsfeltet rundt seg. Dette kan ikke operere i en stor sone, fordi det ikke er avsetningsmulighet og omsetningsmulighet for energien.

Det er kune når partikler er like i nærheten med andre masser rundt seg at partikler klarer omsetning i slike tilfeller, slik som reaksjoner vi ser som fisjon, fusjon, der partikler omdannes til nye partikler og lys, men også absorberer dette, der hele prosessen er en innbalansering av ubalanse i gravitasjonseffekten som gjenvinnes i elektromagnetiske effekter, og som tilbakedannes til en mer nøytral gravitasjonseffekt sammen med omliggende omsetningsmulige partikkelmasser, at omsetningsmulighetene er inen rekkevidde.

Konsentrasjon.

Følelser er noe som virker for oss hele tiden. Til og med da vi blir oppgitte, finner noe meningsløst, ikke forstår noe, at noe virker intetsigende, tomt, stille, ro, kjedelig, så gir dette oss en slags følelse. Følelser er reaksjoner på både fysiske og bevisste endringer og tilstander. For eksempel vil alle sanser-systemer gi en viss styrke, en viss effekt, en følelse av at vi leter, søker, finner, gjør en sammenligning med den foregående tilstand, der vi kan snu oss, vente på noe, om noe skjer, eller føler oss slitne og trette i sansningene våre, kanskje vil sove.

Synsinntrykk, hørsel, smak og lukt, alle hudfølelser som kaldt, varmet, passe, vondt, godt, smerte, lyst, form-følelse, bevegelses-følelse på huden, vått og tørt, mykt og hardt, seigt, fast, rennende, luftig, spisst, skarpt, flatt, glatt, ujevnt og jevnt, og faktisk alle de forskjeller vi forbinder med det vi merker på kroppen, huden, samt muskler, nerver, bevegelses-reaksjonene ved bevegelser, tyngde og balanse-innvirkende følelser der noe drar, dytter oss, løfter oss eller vi faller.

Balanse-organer i det indre øret som merker snurring, rotasjon, høyre, venstre, opp og ned, til sidene, og som utløser reaksjoner ganske likt hos alle mennesker og dyr, at det er en systematisk instinktiv reaksjon i kroppen som ønsker å dempe fall, ta seg for i riktige retninger refleksivt, for at vi ikke skal falle eller slå oss. Slikt skjer ofte så fort og plutselig at vi ikke rekker å tenke hvor vi setter beina i neste øyeblikk, men allikevel at vi gjør bevegelser for å innhente balansen.

Selv om tørste, drikking, sult, spising, svelging, pusting er eksempler på behov, så merker vi mengder av nerver, signaler, som vi kan si gir følelser, at vi vil ha mat, drikke, få puste, trenger avkjøling eller oppvarming. Vi kan føle oss utsultet, at vi må kaste opp, må på do, massevis av behovsreaksjoner som hoste, nyse, hikke, men aldri uten at alle disse behovene og instinktive reaksjoner gir oss følelser. Sanser og behov gir oss følelser. Men så er det også iboende i oss ett ganske systematiske nettverk som danner følelser til hver av disse sakene, og kombinasjoner av følelser i hver av disse sakene.

Følelser som kan være gode, vonde, eller virke passe for oss, er alltid med oss som en prosess. Til mer rolige følelses-virkningen er, eller til sterkere vi ønsker å få orden på noe, komme til noe, eller trekke oss unna noe, men ved hjelp av vurdering, jo i større grad klarer vi å mestre, handtere, vurdere hva vi skal gjøre i en sak, et reaksjonstilfelle, avgjøre om vi skal gjøre det ene eller andre for å få til en orden, orientering, oversikt, få tilbake en best mulig normaltilstand.

Men denne bevisstheten, sammenligningen, er også en sammenligning av følelser, slik at vi føler at noe er i orden igjen, hvor vi ofte blir lettet eller glade. Det å overvinne følelser såpass at vi ikke overkjøres av disse, kan tenke klart nok til å handle, virker bra for oss, men er ingen selvfølge. Oftest er dette en læreprosess på grunnlag av opplevelser, husk, erfaringer.

I og med at følelser alltid er en styrkeakt, en endring av styrketilstander, en pågående prosess der vi føler oss selv og andre, vår kropp og naturen, det som hender, så vil følelser alltid ha en viss affektvirkning liknende refleksjoner. Vi kan ikke noe for reaksjonen vi får ved at vi følte ubehag med en smak eller lukt, eller at vi merker noe på huden, en bevegelse, varme, ett stikk, hva som helst. Vi kan ha god oversikt med det vi driver med, men vi er ikke uten følelser i øyeblikket som har en bitteliten eller større del styrkevirkning vi ikke har kontroll på eller kan bestemme selv.

Vi kan derimot oppøve evner til å tåle mer, mestre mer, bli mindre distraheret av alt, men ikke mer enn at vi vet, merker, føler hva det handler om, hva saken gjelder. Følelser er slik en ganske jevn prosess av forskjellige styrkevirkninger som er pågående fra de inntreffer i øyeblikket, gir virkning i øyeblikket, og har en styrke med seg på vei ut av øyeblikket.

Kort sagt er det en styrkevirkning til stede som vi ikke kan noe for som virker på vei mot noe verre, bedre, passelig, altså godt, vondt og balansert. På grunn av at det samme følelsesmønsteret ofte oppstår ved likedanne opplevelser, selv om det er nyanseforskjeller, så blir vi klar over at det er et visst system i og bak følelsene, slik at vi bevisst, og gjennom husk, klarer å vurdere mye av hvordan følelsesstyrke-nettverket vårt virker.

I og med at behov, sanser, husk, utløser samme stigende styrke ved stikk som gjør vondt, eller kos som gjør godt, eller at vi er fri fra både gode og vonde reaksjoner, synes at det er passe normalt uten noen kjente eller ukjente virkninger fra natur og annet, at vi bare merker at kropp og bevissthet virker fornøyd, er passe balansert, føler en viss ro, så finner vi synkroniseringer.

Eksempel: Om vi stikker oss med en nål, sammenligner kraften, energien i nålsticket som en stigende kurve, nervecellene som stikkes i huden, og effekt-kurve-stigningen der, og reaksjonen til nervetråden og energien som går i denne, og i nervecellen i andre enden, i rygg, og i hjerne-stammen, videre i de deler av storehjernen og andre steder i mellomhjernen, lillehjernen, som har med den finger-bevegelse og finger-reaksjon fra disse nervesignalene, eller andre sanser og tilsvarende behovstilstanden, affektreaksjonen vår, og følelsestigningen vår, og bevissthets-reaksjonens stigende oppmerksomhet og effektvirkning, så vil alle disse være synkroniserte.

Alle stiger likt, alle synker likt, alle inntar en normaltilstand etter hvert ganske likt. Slike målinger gjøre med ærlige mennesker og med måleutstyr som viser det samme, EEG-tester av hjerneområder, slik at person og måle-instrument slik viser hva som nå var kroppslig reaksjon, følelses-reaksjon, og bevissthets-reaksjon. Da kan vi se styrkevirkningens tilpasning på disse tre områder, og at vi merker det samme ved behovssignaler.

EEG-målingen viser aktive områders posisjoner i hjernen når vi føler på noe, når vi tenker bevisst på noe, når vi bevisst tenker på handling og når vi setter igang en handling. Alle har forskjellige hjerneaktivitetsområder samtidig med at de forskjellige reaksjoner skjer.

Om det er skader i disse områder kan de utløses av seg selv mot vår vilje, eller automatisk, eller de kan utebli, at de ikke er i virksomhet eller fungerer overhode. Det betyr at det kjøttet, de nervetråder, de aktive sentrene i hjernen er en slags kommunikasjons-områder mellom de bevisste og følelses-aktive begrep og de kroppslige reaksjoner og bevegelser.

At et slikt område er skadet slik at vi ikke oppfatter de nevnte signaler, eller at vi ikke virker slik vi bør, og omvendt at bevisste signaler, ikke klarer å gi en utførelse eller avgjørelse for en handling fysisk, viser at det er større sammen-knytting mellom bevissthet og kroppslig aktivitet og følelser enn det som en trodde enn da religiøse tanker i den eldre historiske tid dominerte det meste av forståelsen vår. Den gang mente man umiddelbart at vilje og bevissthet styrte og overvant alt.

Våre mer primitive behov, og primære første-prioritets-behov, som mat, drikke, få puste, gå på do, rape, nyse, prumpe, hoste, le, automatiske bevegelser, reflekser, andre følelser i ansikts-uttrykk i kropps-språkkelig holdning, viser liknende sammenheng i vårt behovs-system som i følelses-systemet.

System-begrepet benyttes her kun for at det er et virkende effekt-område for forskjellige styrker, ikke fordi det er et avklart og et alltid likedan systematisk system. Men det viser til forskjellen i hva vi kaller sanser, fysiske påvirkninger, behov, følelser, bevissthet, inkludert intuisjon og husk som merker forskjeller i tilstander: Oppdager noe, merker forskjeller.

Følelser gir oss en styrkeeffekt, en virkning, som kan være bra, dårlig, passe, lignende en manko, overskudd, balanse, men er en akutt virkende kraftstyrke. Denne styrken kan være sterk eller svak, og virker direkte inn på bevisstheten vår, og styrken kan lett overkjøre all annen evne til bedømmelse lignende smaksfølelser på vondt og godt som vi ikke så lett bestemmer, vår direkte reaksjon. Følelser er en medvirkende øyeblikks-styrke i varierende grad. Vi merker forskjell, lignende intuisjon som er å merke noe, eller merke forskjeller, og som husk, erfaring også utløses som. Å huske, erfare, utløse begrepsinnhold, er samtidig følelsesladet.

Når vi opplever noe dårlig eller bra så merker vi dette gjennom at vi blir glade, sure, sinte, lystige, vil ha noe, eller ha vekk noe. Dette er sinnstemninger. Om ikke sinnstemninger er følelsesladet, så er det heller ikke en følelse av styrkeforskjell. Denne har vi enten det er tall, matematikk, ord, toner, hva vi leser og skriver, tegner, lager. Alt det vi gjør. Sinnsstemninger er altså holdninger, lynne, humøret, med den bakgrunn av følelser, motivasjon, pågangsmot vi har i forhold til sak eller oppgaver, vår gjøren.

Sinnsstemninger er da som regel summen av sanser og behov, de følelser som dette gir oss og graden følelse det gir med bevissthetens oppfattelse og bedømmning av de samme følelser, at bevisstheten er korrigerende på følelser, en slags feedback, tilbake-virkning som er stigende eller synkende på følelsesstyrken. Sinnstemninger er altså en sum av følelser, en følelssum der sanser, behov, erfaring og bevissthet slår ut som kroppen og bevissthetens innstilling til den sak, de gjøremål vi står ovenfor. Denne følelssummen styrer bedømmelsesgraden vår.

Og til og med kan virke så svakt eller sterkt at vi ikke klarer å gi en redgjort bedømmning eller handling. Vi kan altså bli noe blindet av sinnstemningsgraden eller akutte følelser, som lyst og smerte. Hva vi åpner oss for og lukker oss for er altså til en viss grad sporet av sinnstemningen vår. En sinnsstemning uten behov, uten sanser, uten følelser, uten bevissthet, som medvirkende faktorer er meningsløst og årsak-virknings-løst. Vi må merke forskjeller med en følelse for orientering, oversikt som grad av orden eller kaos, en eller annen type gradstyrke av sammenligninger, der utfallet er en eller annen fremmelse av følelser-innstilling som bakgrunn for våre reaksjoner.

Sinnstemninger har altså mange parametre for sinnstemningens følelsesinnstilling, varhet, oppmerksomhet. Mottagelighet for informasjon og behandling av informasjon, om vi overser noe eller oppdager mer enn alminnelig.

Om vi tenker oss avstander eller tomt rom, så tenker vi også ofte på hvor langt det er, en reise inn i dette, eller hvordan en kunne plassert noe der, fylle eller tømme denne plassen. Denne følelsen av å gå inn i, gå ut av, være på samme måte selv som rommet, eller å være isolert utenfor et tomt rom, noe stort sett tanken på tomt rom ofte er, eller at vi svever alene i et slikt rom, gir følelsesvirkninger, liknende følelse med avstander, strev, styrkeprøvelser. Å ikke få se noe, høre noe, merke noe, når vi har behov for dette elelr vil ha oversikt, orientering, så vil det gi oss følelser.

På den annen side har vi kroppen generelt ellers som fysisk fastere stoffer og med et system av organer, levende og biologiske vesener. Og her er det ikke tvil om at nerver er med i et virkesystem, at vi kan merke hva som hender med kroppen, spesielt det som faktisk hender, at vi arbeider, går, er trette, eventuelt sover drømmende. Berøring som utløser en drøm, eller fysisk reaksjon når vi drømmer, er uten tvil kroppslig-fysiske reaksjoner også. Den fysiske natur i berøring av kropp og omvendt påvirker hverandre gjennom likedanne fysiske styrkekrefter. Konsentrasjon av løst og fast, gasser, væsker, faste stoffer, som ofte blir kalt uorganiske og organiske stoffer, er virkningsegenskaper som gjør kropp og fysisk natur til en påvirkningslik verden, dimensjon.

Vi kan også merke et slit, strev, fysiske reaksjoner i kroppen, om vi tenker mye, føler mye, har sterke behov bevisst. Vi kan merke dette ganske lignende fysiske anstrengelser, at vi blir slitne. Selv om vi ikke kan påvise melkesyre på samme måte som i muskler i hjernen, så tyder mye på at både den kroppslige og bevisste holdningen blir slitne på likt om bevisstheten har anstrengt seg for mye. Vi merker følelser ved anstrengelsen også.

Vi kan godt påstå at bevisstheten fungerer som forskjellige grader av styrke. I det vi blander vilje og bevissthet, den følelsen vi får en slik blandet bygning, så vil vi si at bevisste følelser har en slags styrke og at bevisstheten merker en styrke, og under bevisst arbeid at det virker som at bevisstheten har styrkegrader, bruker krefter og energi.

Det er da ikke rart at mange mener at bevisstheten også er en kraft, eller bygget som et kraft-felt av en eller annen art. Den virker jo også- Og den virker i sammenheng med den fysiske kropp, og stort sett alle egenskaper vi har. Det ville heller ikke være underlig om bevisstheten som er med oss fra geografisk sted til neste geografiske sted, da kan være en utstrekning-arted kraft, selv om de fleste mener at bevisstheten ene og alene kun er en annen abstrakt dimensjon. Mens som en alt-mulig-redskap kan den like så godt også virke i utstrekningrommet, være en utstrakt sammen-ligningskraft. Selv om det ikke ene og alene skal sammenlignes med en datamaskin.

Om vi skal forstå eller tolke noe, må vi sammenligne forholdene som er med i det vi står foran som sak. Vi må kunne sammenligne noe som likt, ulikt, tilstede eller ikke. Av denne grunn er det verdt å sammenligne det værende og ikke-værende, eller all eksistensformasjon med om slikt ikke fantes i det hele tatt. For da gjelder dette som et spørsmål om noe oppstår fra intet eller alltid er til stede som årsak i seg selv.

I tilfelle må en alltid tilstede-værende tilværelse ha en virkefunksjon i seg, ellers hadde det ikke hendt noe. Bevissthet, vilje, fysisk natur som bevegelse og tid, er allerede hendelser, at noe skjer. Ellers er ikke fysisk og bevisst sammenligning mulig.

Analyse av rom, tid, bevegelse, former og styrkeegenskaper står sentralt som noe vi vil forstå. Om ingenting var istedet kan ikke noe skje. Så både de fysiske egenskaper og et absolutt ingenting må til en viss grad defineres.

For bevisstheten finnes det ikke noen sebra eller firekant: Bare like eller ulike, slik som ikke noe eller noe, 2 like og to ulike. Dette bygger på begrepet forskjell, og forskjellen avgjør om det er to like, 2 ulike, eller noe, ikke noe. Dette er sammenligningsfunksjonen som kan settes opp som alle de logiske variabler vi kjenner. Dette er grunlaget for alle begrep som logikk, tall, enhet, ord, setnings-sammenheng, årsak-virknings-forløp, også videre. Sammenligningene avgjør om noe er i overenstemmelse eller ikke.

Selve bevissthetsbildet av de samme former vi kjenner er derimot en gradvis opplæring, erfarings-oppgave, der bevisstetskraftfeltet må bygge de koordinatlignende forhold som er i behold mens vi er bevisst et bilde, en hendelses-prosess. Den dele av bevisstheten gjør ikke noe annet en å stå i en slags holografisk kraftfelt-ressonans. Det som skjer videre er at bevisstheten, tross alle avgjørelser vi mener er tatt på forhand, faktisk har virknings-sammenligninger som føres tilbake til signalsystemet, til behos- og sanse-sentra, samt husk og sammenligning, og de følelsesaktige virkninger som var, er og blir aktivert som informasjonsvirkninger om det samme bilde, erfaring, hendelsesprosess.

Logisk sammenligning

Skal tas opp som et eget verk! 1 Saken: Ting Natur Liv Tanke følelse 2 Navn symbol kryptering 3 Definisjon struktur 4 **Sak:** En hendelse, en tankerekke, følelsesstyrke-art, **har sin egen struktur.**

Et **Navn, symbol, en kryptering**, er gjennom **en beskrivelse, forklaring, oversettelse**, det som **sammenlignes med den saken det gjelder**, som **navnet, symbolet**, krypteringen ofte forkortet **beskriver strukturen til** så godt det lar seg gjøre **som gjengivelse av en sak**, og stort sett er **navn, gjenkjennelse, kun adresse, pekere, kopier til saken det gjelder.**

Definisjon, begrep, er mest mulig en beskrivelse av saken gjennom at **definisjonene forbinder navn og sak**, symbol og struktur. Hva som er likt og ulikt.

Planck-konstanten h.

Den endelige forklaringen på planck-konstantens opphav.

Spørsmål. Hvordan og hvorfor kan denne følge balansert med alle de forskjellige verdier masser og frekvenser har, som vi kjenner i universet, elelr i alle våre eksperimenter med partikkelenergi?

I følge differensial-kraften slik den er forklart finner vi et balansert kraft-rom uansett utvekslinger. Innenfor visse størrelser og avstander finnes det alltid et område som oppfattes som enormt i forhold til de mindre tilpasninger som må skje som utvekslings-sirkulasjoner. Dette betyr at det alltid finnes store områder med svært små og likedanne utvekslingspartikler, som er utsatt for ganske like trykkendringer i det rommet de befinner seg i. Vi tar utgangspunkt i et rom, univers, som da har et ganske jevnt trykk i forhold til de retninger som bevegelsene i dette rommet har.

Når trykket i et stort universelt romfelt er enormt, som eksempel et sted mellom 10-27 til 10-40 ganger sterkere enn den energien som brukes til gjennomsnitts-utvekslingen i spinn og virvler, kulerotasjons-trykk, så vil forholdet mellom romtrykket og partikkelspinstrykket være jevnt i forhold til de samlede trykkutjevninger som finnes i romfeltet vi snakker om.

Uansett omfordelinger av partikler, stoff, trykk-funksjoner, registrert som styrke, kraft, energi, bevegelses-energi, så vil alle fordelinger, splittelser og sammenføyninger, så vil fordelingene kreve at fordelingsmengden balanserer seg likedan som total energi. Dette betyr at et gitt fastest mulig mål, slik som for en gitt lys-styrke, lysmengde, eller amperevolt, vil stå i samme forhold til andre spinn-mengder, energimengder. Dette betyr at trykkene, styrkene fordeler seg proporsjonalt i mengdene energi som benyttes, deles og samles, fordelt over balansen av spinn og partikler, og feltstyrken rundt disse i forhold til gravitasjonsrommet, eller feltrommet rundt disse.

For eksempel vil slike spinn ha en bestemt målbar energi-mengde som ikke måles i balansepunktet, men at denne energien er der i like stor mengde som den vi måler i den samlede styrkemengde rundt hvert objekt i en bestemt avstand, sirkel, fra midtpunktet av partiklet og ut til denne avstandssirkelens flate, altså akselerasjonsstyrken som et bestemt mål energi.

Dette vil altså ligne det samme enten det gjelder gravitasjonsstyrken, elektrisk og magnetisk feltstyrke, og som effektstyrken rundt elektriske og magnetiske ledere. Virkestyrken, feltsstyrken.

Dette betyr at denne faste balanse-mengden er proporsjonalt like mellom alle forskjellige sirkulære avstander fra et energisentrum, og likedan fordelt slik rundt alle partikler, energier i rommet. Dette kann ene og alene tilsvare energien til plancken, men her er forskjellige stadier i avstand som virker innover og ut igjen av partikler en ganske stor mengde i forhold til energien i kun balanse-utvekslings-sirkelen nær til sentrum i partiklene. Plancken vil da utgjøre en liten promille av hele energien, men ikke som avlest energi i kun et punkt. Inntil vi kommer til utvekslingen kan vi regne energien som en arbeidseffekt over tid, mens sirkulasjonen virker som en isolert sone som ikke viser effekt utover før energien forlater sirkelen og fordeler seg som et utover-virkende felt som er aktivt som arbeids-effekt ut fra sirkulasjons-området.

Dette ligner en tornado eller orkan der driften som spinner rundt i hjulet, ikke synes utenfor annet som mengden som skal strømme inn og mengden som strømmer ut igjen, og der reningen innover er den som tilter i tetthet og styrke, mens den som går utover avtar i styrke, og at vi sitter igjen med det vi kunne kalle den naturlige bevegelsesretningen i rommet.

Vi taper muligheten til å måle denne isolerte balansesonen i forhold til aktivt trykk, bevegelsesstyrke, eller vekslende slik, som i frekvensvekslingene som vi fint kan måle. Enhver endring vil slik variere likt proporsjonalt med etter energistørrelsen, og det gjelder også for sirkulasjonssonen som mengde som varierer likedan proporsjonalt med energistyrken vi måler ellers fordi det er det samme trykket som gjør sirkulasjonsmengden i sentrum. Dermed øker og synker masen i sentrum likt med slik energistyrken til partiklene gjør. Konsekvensen er at alle partikler i rommet endrer seg helt balansert på samme proporsjonale måte med energistyrken, slik at feltstyrken inn og ut, den målbare, er likt økende som det massen i senterutvekslingen gir.

Alle partiklers indre trykkenergi og feltstyrken omkring disse skal altså veksle proporsjonalt med energien vi måler som forskjellen mellom forskjellige frekvensstyrker eller omkringliggende felstyrker rundt partikler. Friksjonen, turbulensen mellom et gravitasjonsroms energifelt, som rotasjonsenergi inn mot en partikkel, krumningsenergien, og økningen av energien og plancken, eller en indre masse skal altså endre seg likt, og vil skjule utvekslingsenergien. Derfor må man benytte planckfaktoren for både feltet rundt og for partikkel-form-energien. Gravitasjonen vil på avstand fra en partikkel representere summen av både den lokale feltenergien elektrisk og magnetisk, og fra kjerneenergien og partikkelmassens gravitasjon slik at vi får en endelig energisum for alle delene.

Både lysvirvler, partikkel-kule-virvler, vil følge samme trykk-proporsjonale endringer ut fra energien vi måler, som da gir en bestemt balanse-utvekslings-energi lik med plancken. Det samme slår helt likt ut om det virkelig er et ulikt mål på styrke-enheten til amperevolt og på massens energi målt i kilogram, massetrykk, gravitasjon, som ut fra samme romtrykk-balanse-forhold. Den ørlille feilen mellom disse energimål om de har en ulikhet i enhets-energien som fast mål vil gjenta seg i likedan i alle beregninger. Bli lik for alle partiklers forskjellige styrke der plancken i lys, radio-stråler, og massens energi, holder en fast konstant forskjell for alle partikkelverdier.

At aktiv virkende frekvens-energi i lys er godt synlig, målbar, mens balanse-verdien i utvekslingsspinnet ikke synes nevneverdig vil gi et godt grunnlag for at frekvensenergi og balanse-sirkulasjons-energien står i et bestemt proporsjonalt forhold til hverandre i forhold til totalenergien til partiklet ved omvandling mellom lys og masse, eller mellom masse og lys, slik at planck-verdien, planck-konstanten for både sirkulasjonstrykket og trykket i feltet rundt partiklet gjør at planck-konstanten blir et riktig beregnings-uttrykk.

Selv om det blir noen små forskjeller, vibrasjoner, bevegelses-misforhold i den virkelige aktive verdenen vil balansen fremdeles virke likedan ved utregninger av energien, slik at partiklene og feltene rundt ikke behøver å innta perfekte sirkulasjoner eller feltstyrkeendringer lokalt der de befinner seg, og som utgjør så små hurtige forskjeller at de ikke har noe å si for beregningene av partikkelenergiene, frekvens-gjennomsnittet og feltstyrken rundt disse lokale forekomstene av partikkeltrykk. Vi trenger ikke normalt å ta hensyn til disse, og som regel vil vi avvise disse energiforskjeller som forstyrrelser, selv om de skulle tilhøre den normale aktiviteten til energien.

Balanseutjevningen i sonen og i rommet rundt er en generell tilpassende prosess for feltenergiene, som da må finne seg, og tvinges til å innta et balansert senter for feltutvekslingen. Det er altså ikke partiklet, eller bare romenergien, men energiromfeltets underlagte tilpasning av kreftene, altså balansefunksjonen som alt er i rommet som drivkraften må følge som gjør at partikkel og romfelt må innfinne seg i balanse-energien som ekvivalense, likhet i energifordelinger, og som kraft-mot-kraft-tlignende energi-bevegelses-balanse.

Det er balansen grunnet drivkraftfunksjonen som utløser tilpasningen av utveksling og styrke-akselerasjonen rundt partikler og deres felt. Ikke partiklet eller lokale felt, eller kun romgravitasjonsfeltet. Disse oppstår grunnet bakgrunnskratens balanseutvekslinger slik at aformer og bevegelser i rom oppstår som produkt av energi-endringen som kraftrommet skaper som balansert funksjon.

Husk det at summen av funksjons-vinklinger i dette innlegget som utgjør forståelsen for forholdet rundt planck-konstanten og dens virkning i partikkel-fysikken og beregningene. Ikke at hver enkelt del er en riktig eller feil avgjørelse. Eksemplet viser grunnlaget for at det må bli slik i en balansert energi-verden.

Illustrerende Historie.

Helt siden Arkimedes beregninger av trinser, arkimedes skrue, vannpumpe, så har rotasjon og styrke hvert forbundet, og Leonardo da Vinci utviklet disse prinsipper til fingerspissene. Med Galilei og Newton dukker styrke, akselerasjon, retardasjon og masse-effekt, kraft og kilobegrepet opp i disse formlene. Newton fant rotasjonsforhold i bølgenes topper og o rotasjonen under bølgetoppen nedover i vannet og styrken denne rotasjonen ga som slagkraft. Euler forsetter å jobbe med støt i forskjellige materialer og rotasjoner, og Leibniz fant opp differensialformler som var lette å bruke til rotasjonsbegrep og kraft.

Når Gauss kommer på banen etter 1795-1800 kommer rotasjoner i flytende og seige, og faste masser som metaller som vrir seg, inn i bildet som rotasjoner og krumnings-mønstre, og han finner likedan ut av rotasjoner hos møllehjul, og turbiner, som fysisk etter massens tyngde og kraft kan tilpasses lignende til magneter som roterer, eller elektriske spoler som kan vri seg rundt en magnet, at det er tilsvarende effekter mellom kraft, rotasjon og elektriske spenninger, elektromagnetisk effekt, slik som i Faradays og Maxwells eksempler.

Maxwell finner også ut at varmestråler, solstråler og radiobølger, har samme hastighet og energi etter frekvensstyrken.

Konsekvensen er at rotasjoner og effekt, altså bevegelseshastigheten gir forskjellig effekt lik effektloven. At planeter, stormsentre, virvler i vann roterer og følger effektlovenes akselerasjoner og styrke er kjent. Dette influerer hvilket inntrykk Planck, Lorenz, Einstein og Dirac utsettes for, og som Bohr med flere kvantefysikere har av ideer om rotasjon på partikler. De finner ut at partikler og lys, har et slags spinn i en mengde eksperimenter. Planck har altså et usikkert utgangspunkt for om det er stivt eller roterende grunnlag inne i lysmassen, men formelen er den samme uansett hva planckmassen angår. Nå kommer frekvens eller rotasjonsbevegelsens akselerasjonstyrke inn i bilde.

Det sies jo ikke mye om dette. Men som i en stormvirvel så vil virvelens balanse mellom inn og utgående energimengde, vise til at det finnes en mengde i stormsentrets virvel som ikke synes utenfor eller innenfor i stormøyet. Et indre og ytre trykk balanseres. I sentrum av lyset og i en partikkel vil vi ha liten mulighet til å merke hvilken mengde som er i balanseneteret om det er i rotasjonssirkelen, og dermed vil denne massen ikke synes utad. Allikevel skal denne massen være lik i effekt tilsvarende den effekten vi finner i alle stadier i en gitt radieavstand fra et partikkelsentrum, eller gjennomsnittet til en frekvensenergi sin styrke. Inntrykket av et senter styrke, og rotasjonsbevegelser er sentralt, men ikke en avdekkende sak. Men allikevel antyder dette at det finnes en forskjell i bevegelsesenergien, som også kan synes som del av frekvensenergiens endringer i magnetiske og elektriske effekt-svingninger.

Kommentarer til Planck, Einstein, Dirac, og til forskerne i fagene.

Alle de tidligste mål av signalstyrke, lysstyrke, fra kilder, slik som varme-effekt i forskjellige avstander fra et bål, ga en ganske klar likhet i effekt med avstanden fra kilden. Om vi doblet avstanden var effekten 4 ganger svakere, kun en fjerde-del av styrken til den første måle-avstanden. Slik fikk vi også samme resultat fra lysstyrke. Dette stod i samsvar med spredningen av effekten geometrisk opptegnet fra en kildes sentrum. Når Røntgen og Lorenz oppdaget at antenne-signaler, det vil si signaler fra elektriske gnister ga lignende fordeling av styrken, var dette noe som Planck også hadde som utgangspunkt når han målte frekvensstyrken til enkelte stråletyper, mørkeroms-stråler, eller solspekterets fordeling som fargespekter som da lignet forskjellige grunn-stoffers strålings-identitet.

I disse tilfellene, enten det er elliptiske eller sirkulære forhold for kilder som sender ut signaler kan vi i de fleste tilfeller finne et gjennomsnitt som alltid passer med en sirkel og beregne dette som det er en sirkel. At styrken ble sammenlignet med avstand, radien fra en kilde, og at styrken for en viss flate fra et senter ble regnet i bueradie-avstander er heller ikke så merkelig. Det er ikke gitt noen spesielle data fra Planck om han snakket om en stillestående kuleform, eller en roterende kuleform på en partikkel, men sirkelberegningen og radien vil allikevel virke like for den formen som styrken i avstand lager som kuleoverflater til hver radieavstand som vi måler styrken i.

Einstein mente i forhold til dette at snakket om styrken og radien var velkjent, og hadde vært kjent lenge. I beregningene fra Planck kommer det frem at frekvensenergien ikke dekker helt det samme i amperevolt som det som samlet observasjon av styrke når samme lys tas opp i masser viser, som kraft beregnet i kilogram.

Enten er det en feil i effektsammenhengningen av kg og Amperevolt, eller så finnes det en styrke, mase-lignende effekt som er gjemt inne i lysmengden, foreksempel inne i et enkelt foton som Einstein foreslo. Styrke og bevegelse skaper kraft-forskjeller ut fra bevegelseeffekten, og lys hadde en fast hastighet.

Senere har både Planck, Einstein og Dirac dette som utgangspunkt at partiklet er tenkt rundt, kuleformet, eller i det minste som lys, vertikalvirvel-formet grunnet effekten lyset gir fra seg når lyset treffer en kilde, at effekten sprer seg ut som ringer i vann om vi slipper en stein ned i dette, en ide som alt slo igjennom nesten 100 år før Planck, Einsteins, tid. Effekten blir altså beregnet ut fra denne formen for styrkeavstand eller som en tenkt sirkel eller kuleform. I Plancks tilfelle finner han en liten differens i massestyrke og i frekvensstyrke, den målbare del av lysets energi som viser at lyset mangler en ørlitn effekt for å være fullstendig lik, at masse og elektromagnetisk effekt skal være helt like.

Han beregner en masse slik ut fra at radien skal være med som del av styrkevolumet, og i utgangspunktet en manglende effekt som viser seg proporsjonal for hver frekvensenergi, altså hver styrkeforskjell som lyset har, der samme verdien viser seg som formel-forskjell, at med radien i beregning for tapt masse her, så er det ett konstant forhold mellom styrken til frekvensen og det som mangler som fullstendig masseberegning, hvilken kraft som utløses om dette absorberes eller treffer noe, som beregninger for effekt i kilogram. Enten er det feil beregning i effektstyrken mellom disse, eller så mangler lyset en effekt som ikke synes i frekvensen. At vi senere har funnet ut at deler av effekten ligger i feltrommet rundt partikler, og inne i partiklene som en slags balanse-effekt med gravitasjonsrommets effekt og feltstyrke, er også det som viser seg skal mangle litt når vi beregner i likhet med størrelsen til plancken.

Dette gjør Dirac for å få riktige resultater i beregninger av frekvenser og stoffer. Enten det er Planck, Einstein eller Dirac, så er det likegyldig om de tenker seg partiklet som en sirkel, kuleform, en roterende energi-kule eller virvel, fordi formelen som planckkonstanten er med i, viser til at vi først må dele på radien, for så sitte igjen med den verdien en tenkt masse skal ha i en tall-størrelse.

Dette er det som plancks pi-størrelse viser, og som kan bli forstått som massens volum pr effekt som måles, mangler, og den størrelsen som Dirac mente kunne endres til en hel sirkel, eller en hel rotasjon for en partikkel. Vi må selvsagt dobbeltsjekke beregninger og eksperimentelle forsøk og plansjer i det som disse forskere arbeider med før vi er sikre på hvilke utgangspunkter som er mest i overensstemmelse med utgangspunktet deres.

Konsekvensen er uansett at denne formelen blir en tilpasningsverdi mellom amperevolt og kilogram fordi de ikke har denne massekilden som gir effektforskjell. Dette er altså en tilpasset beregning. Men av den grunn skal vi ikke fnyse av Plancks volum, omkretsform, eller Diracs rotasjons-ide for et helt rotasjonsomløp. Begge deler viser til et masse-volum som ikke er tilstede, men som kommer frem med å jukse litt, sette frem den manglende delen av masseenergi i det vi skal regne om lysfrekvenser til masseenergi, altså amperevolt til kg. Dette er en tilpasningsberegning som har vist seg riktig og at vi regner med dette som at masse-energiene er på plass.

Om så denne massen i det hele tatt finnes, så holder jeg meg kun til den forklaringen jeg har gitt over, og som jeg mener stemmer overens med gravitasjonen, differensialkraften og med planck-verdiene, men av en logisk grunn.

I differensialkraften vil partikler og virvlende felt i rommet, trykkfelt, virke likedan i alle tilfeller at balansenergien i et utvekslings-senter alltid vil virke issolerende, om vi ikke trekker oss langt nok unna for å finne samlet energi som virker inn mot det angivelge partikkelfeltområdet. I alle tider har vi gitt forskjellig navn til forskjellig oppførsel, og det har alltid vært tvil om samme substans, virkefunksjon kan være opphav til alt rundt oss fysisk.

Derfor har vi også skilt klart mellom feltvirksomheter, og kalt det ene magnetisk felt, massegravitasjon, elektrisk felt, sterk kjernekraft, elektromagnetisk stråling, (lys, laser, radio, tv, satellitt, mobil, røntgen, gamma, varme, infrarødt, ultrafiolett), og gitt begreper for de samme i funksjon som kollisjonskraft, friksjon, bremskraft, og tyngde, trykk, helt forskjellige navn og som regel forstått alt som forskjellige funksjoner selv om Einstein påvist omvandlingene mellom de fleste slik. Og siden har vi lett etter enhetsfeltet. Differensialkraften viser det samme ved kun ett og same felt. Og om vi vil, kan vi ta det som utgangspunkt slik mange nå gjør, at det er ett og samme feltenergiske grunnlaget.

Om alle partikler og felt.

I fremtidens deduktive analyser vil de finne at alle partikler og deres partikulære feltform, fungerer etter samme styrkeforskjeller som vi finner i virvelmasser liknende som i vann med de samme effektene, uansett hva de tror **ellers**. At karet med vann er isolert, vannet ikke slipper ut eller inn av karet og har konstant samme trykk, gjør at feltvirvel og objekt-feltvirvel må tilpasse seg en utjevne balanse med hverandre, da rommet ellers er ferdig mettet.

Kommentert [RB2]:

Det finnes 1, og bare denne eneste enkle logiske funksjon til naturen

Påstand; Utsagn; Deduksjon logisk, Deduksjon fysisk. Ja. **Det finnes en virke-funksjon, en driftsfunksjon for værende fysiske natur. Gir drivkraft og fysiske lover! Det finnes 1, og bare 1 funksjon, 1 logisk virknings-funksjon, ingen annen, som ligger til grunn for den fysiske tilværelse, rom-tiden og felt-formene med deres egenskaper!**

Denne fremstår som en forskjells-funksjon, den som gir det neste, forskjellene, slik at forskjellen funksjon og ikke-funksjon som tilværelse ikke er like. Som funksjon er funksjonen en og sammenhengende. Den gir forskjellen like og ulike, forskjellen 2 like og 2 ulike. Den fremstår som forskjellen utstrekning, endifferensial funksjon, og som forskjellen som blir forskjell fra seg, endringen, altså som forskjellen bevegelse, en differensial funksjon, en romslig utstreknings-funksjon. Denne forskjellen gjelder alle punkter, posisjoner og i kontinuiteten, og er en kontinuerlig funksjon, der utstrekningsforskjellen og bevegelsesforskjellen som endringsfunksjon, virker samme sted overalt fordi disse inngår i samme forskjells-funksjon, en felles differensialfunksjon for utstrekning og bevegelse, viss måling av strekning og bevegelsespotensiale gir tidsfaktoren til fysiske forhold, der tid og bevegelse er omvendt proporsjonale størrelser.

Denne bevegelsesutstreknings-differensialfunksjonen virker i et endelig eller et uendelig rom likedant, som en vekstfunksjon, en sammenhengende bevegelsesutstrekning, som grunnet sin endelige utstrekning ikke kan vokse mer, hverken bli større eller mindre, og derfor at vekst-potensialet til utstrekningsbevegelsesfaktoren virker som et likedant absolutt trykk overalt. Det totale, absolutte, om vi vil det uendelige trykk, virker som en absolutt ekspansjonsfunksjon for utstrekning og bevegelse i samme funksjon som en trykkfunksjon vi kan sammenligne med kraften til noe som er absolutt hardt. Men da bevegelsesutstrekningsfunksjonen også virker konstant som bevegelsestrykk, ekspansjon i sin egen massivitet som ikke har noen hindringer annet enn sitt tilsvarende mottrykk, så vil denne lik en flytende funksjon der styrken for bevegelsesdrift og styrken som motstand er like store, og derfor vil den utveksle som kraft og motkraft balansert, nettopp fordi det er samme styrke i bevegelsene, ellers så ville ikke balanseforhold være aktuelt tilfelle som eksistens. Utvekslingen skaper nå den romslige bevegelsesutstrekningsformasjonen som endrer seg balansert i samme funksjonens utstrekning.

At det er en differensial som differensierer seg, gir det neste, er årsaken til at jeg kaller dette en logisk virkende funksjon med egenskapen som en differensierende differensialfunksjon, og at dette som driftsårsak også da er drivkraften, energia, i dette differensialfunksjonssystemet. Da ekspansjonens utvekslingsbalanseringer virker som strømminger og virveldannelser så vil dette gi fortetning og fortyninger av feltlinjer inn og ut av strømningskrumningene som dannes. Kun der det nå i samme funksjon er en og samme hastighet, en bevegelsesfaktor som er den samme, og en og samme avslutte tetthet, samme trykkfunksjon, og i alle tilsvarende lengder og volum, så vil disse utvekslingsvirkler som utgjør mindre deler av totalmassiviteten virke som fortetninger og fortyninger av formasjonene og denne tilsvare alle de fysiske effekter vi kjenner på samme måten uten at et deduktivt objekt er undersøkt.

Men da deduktiv vitenskap har funnet samme effekter er dette et deduktivt bevis på at differensial-kraftens funksjon er riktig logisk analysert som analyse av rom, utstrekning, tid, bevegelse, endrings-faktor i og av den samme funksjon, og den gir opphavet til de fysiske lover gjennom utbalanseringen i endringsmønstrene til formene og deres egenskaper. Den er altså skyldig i at gravitasjonskraften oppstår og at denne spaltes opp i andre feltvirkninger som elektro-magnetiske felt. Det er vår egen oppfinnsomhet for å skille mønstre fra hverandre som har gjort at vi har kalt feltmønstrene opp med forskjellige navn, fordi de som regel har særegne feltvirknings-mønstre. Men i følge differensialkraften vil disse oppstå fra samme felttrykkfunksjon, som er det vi kan kalle en rom-tidbevegelses-trykk-styrke-formasjons-ending som er i balanse under utvekslinger. Uendelige av feltvirkninger oppstår romslig sett, og da samme funksjon gir logikken, sammenlignings-egenskapene, er dette grunn til at bevisst og fysisk virke er uten barrierer i samme felt-egenskap.

Gass-lovene:

Ideal-Gass-Loven sier at i et system er forholdet mellom trykk, temperatur og volum alltid konstant:

$$pV = nRT, p = \text{gassens trykk}, V = \text{gassens volum}$$

$n = \text{stoffmengde i mol}, R = \text{gasskonstanten}, T = \text{gassens temperatur}$

Enkel versjon = empirisk kombinert gass-lov: $pV/T = \text{Konstant}$

Dersom trykk eller volum økes, må temperaturen økes tilsvarende om forholdet mellom dem skal være konstant.

Trykk=konstant Volum øker: Temperaturen minsker.

Trykk=konstant Volum minsker: Må Temperaturen senkes.

Volum=konstant Trykk øker: Temperaturen øker.

Volum=konstant Trykk minsker: Temperaturen minsker.

Volum=konstant Trykk øker og temperatur øker

Volum=økes Trykk og temperatur synker

Temperatur konstant: Trykk øker, volum må øke.

Temperatur konstant: Volum minsker, trykk må økes.

Idealgassloven matematisk modell «ideell gass» 1834.

Naturloven tar utgangspunkt i ideelle gasser, det vil si

hypotetiske gasser med like partikler uten masse og

upåvirket av intermolekylære krefter.

• Tenkt som at molekylene i gassen kun støter sammen i elastiske

støt, det vil si • støt der ingen kinetisk energi går tapt. • Dette gjør

idealgassloven mest presis ved høye temperaturer (energi går ikke

tapt under støt) og ved

• lavt trykk (større distanser mellom molekyler).

Energien er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Det kan opprettes en enhet alle energiområder forholder seg til.

Ec-hv, c=mc/E, E=mc²/P-masse Mo, P-lengde/tid Pm/Pt, Temp

To, Hastighet Co! Og at e- =elektron eV/cV! cVolt= cVn=eV!

Da kan fast frekvenskonstant som enhet kalles Ch-k der h-k =

bestemt frekvensenergi. Betr en stabil lysfrekvens-enhet som:

Energien er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Kommentarer og resyme: Vi ser at alle energi-områder utveksler

masse-energi gjennom tilførsel eller avgivelse av varme/lys eller

likedan foton-/elektro-magnetisk radio-stråling, hvor energi-ændring

masse er lik energi-ændring lysfrekvens-energi. Derfor er Ch-k en

perfekt sammenligningsfaktor. Å regulere en energi-forms Ch-k vil

endre lik mengde Ch-k i en annen energi-form.

Alle Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

BALANSEN. Likevekt. Kraft=Mot-Kraft. Energiens konstans.

Energi er lik summen av Energier, Energi har en mot-energi.

Eksempel summen av bevegelses-energi. Summen av masse/-

energi/-bevegelse er konstant gitt ved likevekts-prinsipper, uten at

det finnes preferanser/referanser som gir grunn eller garanti for

dette. Dette er en tilnærings-erfaring og som ofte går opp i opp

matematisk og eksperimentelt.

Einstein akseptere dette, uten sikker grunn, at likevekt, ekvivalens,

var tilfelle, men forstår ikke hvorfor det er slik. Erfaring, Måling,

Beregning, forutsiglighet tilsier dette.

Logikk, sannsynlighets-regning. Balansen: Dette=Effekten,

Virkingen, kalt tetthet, treghet, energi, styrken, den relativitet vi

merker, kjenner, med sanser og måleutstyr.

Energien er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Bevegelse-hastighet, bevegelses-sum, lyshastighets-konstanten C.

Lyshastighetskonstanten C angitt som 300.000 km pr sekund.

Antatt høyeste konstante hastighet i tilsvarende gravitasjons-rom.

Optikken

Optisk Lysbrytning, Sol-lys-spekter, Mørkeroms-strålingen som

Atom-spektrografi, Lysets Induksjon, virkning, Bølge-Trykk-

effekt. Utgangspunkt for kvante-sammenligning kjemisk, fysisk.

Den fotoelektriske Effekt Temperatur To

Elektro-magnetisk Felt Ce=hv, E=mc² = Ce, Lyset=C, CO

vakuum

Foton, lyshastigheten c, radiobølger lysfrekvens-energi blir

elektron ved høy frekvens. c 521 Mega-eV og får gravitasjon.

Målt gravitasjons-påvirket endring, viser forholdet frekvens-

ændring ved gravitasjons-ændring. Energi-avdekning G.

Energien er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Cerns partikkel-energi-modell se figur store energimatrise.

Alle utgangsenergi-verdier balanserer ved spaltning av

partikler og summene av gravitasjonsenergi,

elektromagnetisk energi, lik Energi=mc² Energiene er

konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k. Lys går over til

elektroner ved 521 Giga-eV frekvensstyrke. Dets omvendte

spinn kalt positron tilsvarer også protonet +.

Gitt = Ch-k = lyshastighets-frekvensen er gitt frekvens og

som c-energi lik konstanten k: tangerer alle Energi-kildene i

skjema. Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt

Ch-k

Denne kan balanseres med Cs-133 i Standard-Modellen og SI-

Systemet fordi at de andre gruppene har gitt disse sine verdier

tilnærmet, derfor: Gitt Ch-k. Fra Grunnstoff, Kvantefelt

Gravitasjons-felt, Grunnstoff-liste, kjemi/fysikk, energi-

transformasjoner, mate-matikk, geometri.

Energien er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k.

Hvordan lyset brukes som felles energiform for trykk-felt og

som elektro-gravitasjon.

FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT

Ved uendrede Betingelser faller alle c/temp sammen. Trykk,

Felt, Bevegelses-energi/hastighet=Aht: Samme mønster, Samme

former, Samme Hastigheter som oppstår. • Vi kan kalle det

enten: FELT, TRYKK, FELT-TRYKK, TRYKK-FELT.

Dette oppfører seg som Væske/Trykk-felt samtidig. Altså er

trykket (gåten)=Pulsen=Differensierende differensial likedan et

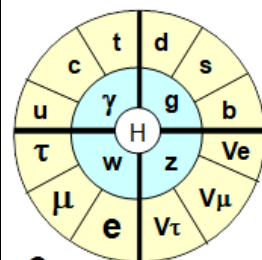
og samme væske-virkende trykk-felt. Ethvert trykkfelt har

sin Energi, konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k, som

er forholdet mellom vertikal-forplantnings-partikler og

trykk-styrke som må skiftes ut i alle retninger og gir trege

rom-kule-partikler.

Cerns

Partikkel-energi-matrise.

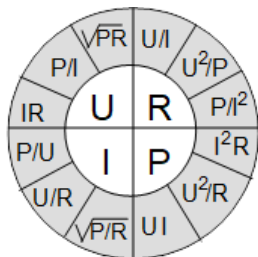
Elektromagnetisk Effekt, Induksjon Felt-teori.
 Maxwell-Faraday elektro-magnetisme, spenning=konvertibel til
 Gauss-Webers Trykk, Effekt Virkning
 Areal-Bevegelse-Kilo: Meter, Sek., Kg.
Lorentz-transformasjon elektron
 Einsteins fotoelektriske Effekt
 Elektromagnetisk Felt, $E=hv$,
 $E=mcc = Ec = C, C0$ i vakuum
 Foton-frekvens pr kvante er E_c ,
 Temperatur To Energi lys/hv
 e^- =elektron eV/cV $cV = c \cdot vn = eV$
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Magnetisme Felt Φ , Magnetisk Induksjon.
 Felt-tetthet og utbredelses-hastighet c
 Styrkegrad/Energi/Effekt/Virkning:
 m s=sek Volum = $c = \text{Lys/varme/foton, radiostråler, frekvens.}$
 e^- =elektron eV/cV ; e^+ =positron, med flere virker som
 ladningstype for partikler
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Ohms elektriske- og generelle trykk-styrkers lov-proporsjoner
 Elektrisk Felt / Induksjon. Vi kan likedan ha en gitt = Ch-k-verdi.
 Elektrisk feltstyrke: felt-tetthet Effekt. Utbredelses-hastighet c!
 Elektrisk felt-Induksjon $U=I \cdot R$ $P=U \cdot I$, Syrer og baser: eVolt, gir
 c-volt og mål for Planck-kvante-verdier
 Gauss-webers Kg-Volum-sek. Benytter m^3 , m, s=sek /
 Temperatur Energi lys/hv, e^- =elektron eV/cV $cV = c \cdot vn = eV$
 Gauss viser massestrykk omregnet til elektromagnetisk spenning
 At trykk utløser spenning og omvendt som ekvivalent styrke.
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Gravitasjon Feltteori
 Spesiell/Generell Relativitetsteori: Overføres på Kvantefelt av
 Dirac sammen med Plancks konstant
 Tregthet-Tyngde, Gyro-effekt/Bevegelse, Utbredelses-hastighet c,
Einsteinske feltteorier, Cern-modell: Gravitasjon, Anti-gravitasjon
Friksjon Mekanikk Trykk, Kg eller akselerasjons-kvoter. Volum
 m^3 , m s=sek. Tetthet Kraft og lysets frekvens, energi, er forbundet
 til gravitasjon: Øker gravitasjons-tettheten, øker Lys-Frekvensen
 h.
 G-aks, M, P, c, E, Temp To. Gravitasjon gir trykk/varme!
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Lisa Meitners bevis deduktivt at $E=mcc$. Lisa Meitner, Otto
 Hahn, beviser ved Uran-plutonium-spaltning-Deduktivt i
 1938/39 at Massen er lys-energi som tapte masse pluss masse
 spaltet, er like, og derved at $E=mcc$ er faktum.
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

OHMS Lov! I trykk & spenning.

2 Like reaksjons-hastigheter i motsatt retning er en dynamisk likevekt = Bevegelses-likevekt!
 Masse-virknings-loven = Kjemiske Likevekts-Teori
 Klare balansenivåer: vareomsetningen i kjemiske reaksjoner:
 grunn-stoff: Lik mengde **spalte-varme** =
 grunn-stoff: Lik mengde frigjort **Binde-varme**
 Varmer-mengde: som danner kjemisk forbindelse
 = lik varmemengde for spaltning kjemisk forbindelse!
 Varmer-mengde kjemisk binding=Varmemengde kjemisk spaltning
 Energi til kjemisk binding = lik energi til kjemisk spaltning.
 Stråleenergifrekvens til kjemisk binding=
 stråleenergifrekvens til kjemisk spaltning
 varmemengde strålings-frekvens binding ved atom/elektronkall =
 varmemengde strålings-frekvens spaltning ved atom/elektronkall
 Strålings-frekvens-energi elektronkall-binding =
 Strålings-frekvensenergi elektronkall-spaltning
 Absorpsjons-frekvens-energi = Emitterings-frekvens-energi
Termokjemi: loven om de konstante varme-sommer».
 varme-mengde kjemisk reaksjon = sum alle energi-mellomtrinn. Dette er
 satt i sammenheng med bevegelses-energis likevekt.

- Det det kostet gis tilbake: likt summa elektriske felt/strømmer.
- Varmer er jo alt elektromagnetiske effekter.
- **Maxwells sum optikk/termodynamikk/elektromagnetisme klar.**

Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Trykk = P, p: Gjelder både Vakuum-effekt og Trykk-effekt
 Volum m^3 , m s=sek. Tetthet Aktivitetsgrad. Temperatur T, t ved antatt
 absolutt nullpunkt T0
 Friksjon og stråling, lys/varme.
 Ikke minst, masse, fart, **bremselemdge**: Lik effekt-lover ellers.
 Aggregat-tilstander og gravitasjon: Akselerasjon og Retardasjon.
 Gass-væske-Fast form, ioner, plasma. nøytron-tilstander, partikkel-
 tilstander. Også sorte hull, gravitasjonsbølger.
STØT = TRYKK = MEKANIKKEN, Friksjons-faktorer, lover
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Aggregat-tilstander: Elementærpartikler
 Atomer Molekyler: Partikler Antipartikler, Isotoper og ioner
Gasser Flytende Væsker Faste former
Energiutvekslingene er konstante energimengder i alt aggregat
balansert til gravitasjon. Som eksempel: Salter ionisert
 base+ søker negativ elektrode, syre- søker positiv elektrode
De elektrolytiske lover, FARADAY
 plasma nx • sorte hull, plasma nx, • Nøytronform, • fast form plasma nx, •
 flytende væske plasma nx, • gassform plasma nx
Cern-modell: Gravitasjon, Anti-gravitasjon
 Energi = konstant for hele transformasjonen
Energiene er konvertible til frekvensenergi: ved Gitt Ch-k

Jeg legger til: Disse grupper har retning, en såkalt faktor i balanseningen, bevegelses-retning:
 Minkowski/tid-Rom, Einsteins Rom-tid/felt. Kritik Minkowski.
 Akselerasjons-Konstant kan være konstant-faktor: Ikke mer energi å hente.
 Har energiens hastighet, bevegelses-energi.
 Eksempel $E=mcc$. C benyttes her. Lyshastighets-konstanten som energi-faktor. Fungerer lignende bremse-lovene. Se Einsteins!

I differensial-kraften er akselerasjon m/s^2 kun samme som bare m/s .
 Utvekslingen. Hastighetsløkken danner m/s^2 .

Viktige Oppklaringer

A: Til definisjonen av Absolutt Ingenting må det tilføyes følgende: For å erkunne tenke seg til alt er fjernet må vi eliminere alt vi kjenner, og alt vi ikke kjenner til uansett hva det er, eller hvor noe kunne vært. Alle væremuligheter, forandrings-muligheter og ingrediensmuligheter, egenskaper, må kunne tenkes fjernet. Alt må tenkes fjernet på en slik måte at det ikke kan oppstå igjen, at det ikke kan oppstå av noe annet, og heller ikke bare oppstå av ukjent grunn. Og absolutt ikke fordi vi vil det, eller tenk hvorfor det ikke går anker oss til det. Alt skal elimineres totalt slik at forskjeller, like og ulike, årsak og virkning, tomt og fylt, virkelighet og mulighet er fjernet. I virkeligheten kan neppe en slik prosess oppfylles. Men den er kun brukt som et eksempel som del av det å forstå st dette ikke går an.

B: På denne måten er jeg enig med Parmenides at det værende uansett former ikke kan forsvinne for godt, kun kan gå over i en annen form, menselvsagt som formendring, uansett hvor mye vi puffer det rundt. Det totalt værende er alltid i sum lik den samme mengde totalt værende. At energiene er konstante. Men som i en tidligere bok, «Forandringskraften», så fungerer dette slik at om vi klemmer på en gjenstand kan den forandre form ut at den virkelig har gått over i en annen form eller energiform, inngår i en annen form. Men allt er allikevel innenfor den totale værende virkningsformen. Her må vi forstå som i den tidligere bokens forskjellsfunksjon, differensial-funksjon at både de fastere former og de mer flytende former virker slik at trykk-felt-styrken rundt former er så stor, at den balanserte mengde manko eller overskudd ikke kan forsvinne øyeblikkelig fordi det er en del av endrings-prosessen som ligner det at utveksling finner st utveksling finner sted.

Vi kan best sammenlikne det med at de samlede energiformer som opprettholder former kan ligne vann, der virvelen holder seg fastere i en periode selv om alt vannet som virvelen dannes av skiftes ut hele tiden. Men dette viser også et eksempel på de forgjengelige former som endrer seg, samles til former og driver videre og oppløser seg som om det smelter, diffunderer, og ligner slik på det som til alle tider har vært kjent for naturformer: De forgjengelige former: De oppløser seg også. Slik sett spiller det ingen rolle hvor faste eller løse stoffer i naturen virker, livsformer eller kroppere, de fysiske egenskaper i formasjonsvirksomhet.

C: Alt endrer seg ikke som total energi, samlet virkningsmulighet og endelig volum, men endrer seg som bevegelsesenergi konstant, og endrer sine formgrenser, også som oppløsende og samlende mengder, og slik sett vil alt det som er innhold i væren forandre seg. I denne forbindelse er bevegelse og forandring likedan virkende faktorer i endringsprosessen, altså forandrer seg uansett hvor vi puffer dette, men ikke i samlet mengde og det endres aldri til intet eller ingenting for godt men beholder sin samlede energi og sitt volum uansett hvordan det er spredt eller samlet.

Selve realiteten, virkeligheten, den faktiske eksistens til absolutt ingenting finnes altså ikke, og er ikke en prosess som kan skje i virkeligheten.

D: Det samme gjelder altets fødsel. Det at vi skal tenke oss at alt blir født, og født som en bevegelse og utstrekning som samme vekst-funksjon. Eksemplet er tatt kun for å forstå selve virkningsmåten til den innerste funksjonen i den værende eksistens, som slik skaper en uendelig utstrakt væren som ikke kan vokse mer men overalt virker som en vekstfunksjon, en ekspansjonskraftstyrke som er likedan overalt, og som utveksler, altså danner romslige og bevegelige virkende former. Disse eksemplene viser bare funksjonen til det værende uten at de selv kan være tilfelle som eksistens, gjennom forsøket på å ta det værende vekk.

Absolutt Ingenting, Altets fødsel og tilvekstfunksjon, samt eliminerings-prosessen av alt, er altså ikke mulige værende tilfeller eller funksjoner.

E: På den annen side er Absolutt Ingenting for første gang fått en klar definisjon, mens andre ingenting og tomhets-definisjoner ikke finnes, eller ikke forteller noe sammeligningsbart. På den annen side er også altets eller det værendes funksjon også for første gang logisk definert. Videre er logikkens funksjon også for første gang blitt definert. Med konsekvens at det blir forklaring til tall, symboler, matematikk og geometri. Det er også klart at bevisstheten er en sammenligningsfunksjon, har feltstyrke, lik et holografisk felt, og at bevisstheten kan fungere i praksis på en logisk måte. Videre at selektive natur-virknings-partikler kan oppstå og danne logiske forbindelser, samtidig med at de følger de fysiske lover som samme feltutveksling er i stilt å skape, danner.

Partikler

Partikler og dets energi, styrke, tilpasser seg trykket i rommet på samme måte som antallet forskjell i energiske hastighetsløkker som også gir gjennomsnitts-rotasjonen til partiklene. Om vi tenker oss at ett absolutt trykk for enkle partikler er likt som energien til et nøytron, og vi tenker oss dette trykket fra tak til gulv, som 1 centimeter bredt bånd gjennom rommet, eller en centimeter bred sylinder, så vil nøytronet dekke sylindere fra tak til gulv. I det elektronet er tusen ganger mindre i tetthet, trykk, gravitasjons-masse, vil elektronet være utsatt for 1000 ganger høyere trykk fra rommet i samme trykkområde.

Elektronets motstand er for svakt til å motstå trykket slik at det eser ut, men har fortsatt en utvekslings-sirkulasjon som tilsvarer trykket som er 1000 ganger større, der elektronet er 1000 ganger svakere. Elektronet blir presset og dets fellinjer vil ese utover. Mest ideelt vil det ese opp til størrelsen som et nøytron og et proton har, altså en diameter på 1 cm i sylinder-båndet. Selve utvekslings-trykket, mengden som er en tusen del kan egentlig ha forskjellig diameter så lenge elektronet ikke er bundet til andre partikler. Også bundet til andre partikler kan denne diameteren være annerledes. Det som spiller noen rolle er at utvekslings-trykket, mengden energi i utsirkulasjonen, tilsvarer den tusen-delen som skal være der.

Teoretisk skal da fordelingen av elektronets trykkmengde kunne ha både en halv diameter og 4 ganger bredere diameter enn sylinderbåndets bredde, bare trykk-balansen tilsvarer elektronets energi, der sirkulasjons-utvekslingen i sentrum er likt den samme tusendelen. Slik sett kan det enorme trykket og avstanden som elektronet har til andre partikler og trykkstyrken i rommet rundt seg, kunne opprettholdes ved at balansen fordeles likt med trykket-utjevningen i romfeltet rundt dette.

Det kan da bety at elektronet kan ese ut utover en fast størrelse ut fra frekvenstrykkets variasjon. Feltlinjene som kommer inn og går ut av elektronet vil når elektronet er oppblåst, spre seg lenger ut i rommet, men vil være svekket i samme grad som spredningen av feltlinjene har, som fremdeles balanserer med rommet. Her unnslipper ikke elektronet trykkbalansen som fremdeles er den samme men endrer seg om elektronet blir påvirket av nye nergimengder eller tap av dette. Avstanden fra et senter, atomkjerner, vil da influere på utvidelsen av elektronet, og elektronets sammentrekning om det er nærmere kjernen. Til svakere styrkefordelingen blir, jo mindre skal det til for at elektronet hopper eller avgir energi, og dette kan passe godt med bindingsevnen som elektronskall har til hverandre og overflatespenninger til atomer, molekyler.

I det et elektron og atomkjernepartikler kommer ut i tommere rom der gravitasjonstrykket avtar slik som mellom galakser eller mellom solsystemer, så vil alle partikler ese ut fordi det kompenserer balansen med feltet i rommet som er tynnere enn i distriktet store masser har samlet seg. De kan samle seg av samme grunn ved at balansen kompenseres med tettheten og sprednings-virkningen i rommets gravitasjonstrykkfelt, som sier at summen av partiklenes energi-volum styrke og feltrommets energivolumstyrke skal være i likevekt i et kosmisk jevnt trykkfelt.

Uansett hvor store mengder masser som kommer sammen, så kan det ikke overgå denne balansen av trykkbalanse, likevekt. Så lenge summen energi ikke sprenger balansen, så kan vilkårlige mengder masse samle seg, og som ut fra sine styrkestrømninger hos partiklene også er selektivt virkende styrkepartikler som logiske bindingsmuligheter.

I rommet utenfor galaksene kan slik sett elektroner, protoner og nøytroner ese ut så meget som det passer for balansen av romstyrkefeltet, og dette reguleres av det samme forholdet mellom romtrykket og partikkeltrykket, at de kompenserer feltrykk-fordelingen med hverandre. Om elektroner får høyere energi, vil masse-gravitasjonen mellom romtrykk-feltet og partikkel-utsirkulasjons-energien øke i hastighetsløkker, og elektronet vil trekke seg mer sammen.

Når mange nøytroner, større masser ommer sammen vil de trekke seg mer sammen som virvler som flyter inntil hverandre i vann, eller smelter helt sammen, og volumet vil minke hos partiklet, mens den samlede energi i rommet rundt øker, slik at massen og feltet i rommet balansere den samme energien fremdeles.

Når atom-partikkelmengden i masser øker vil da nøytroner og protoner også trekke seg sammen, men da protonet har litt mindre energi enn nøytronet vil det ta lang tid før disse trekker seg så mye sammen som nøytronene som har dannet et jevnt trykk med gravitasjonstrykket rundt seg.

Det samme gjelder sorte hull, at større oppsamling masse, gjør at de trekker seg mer sammen, og at romfeltets energi til gjengjeld øker og spres utover til balansen mellom masen og romtrykket tilsvarende den samme energien som det sorte hullet har mistet.

Fordelingen ligner fremdeles at færre feltlinjer trengs for å drifte virvler i vann som samler seg til en større sirkel. Men romsirkler er kule-formet. I lagtrykk derimot hos slike samlinger så virker virvlene mer plane, slik som overflatevirvler. Lyspartikler virker som de har denne planere virvelen, utvekslingen. Men når tettheten og trykket blir for stort må utvekslingen skje alle veier og lyset går over i elektron-graviterende formasjon som betyr at gravitasjonslinjer virker i alle retninger og danner en kuleform, og med alle retninger oppstår treghetspartiklet som ikke kan forplante seg gjennom gravitasjonstrykk-rommet på samme måte, men med den styrken av bevegelseenergien som rommet og partikkelformasjonen nå kompenserer balansert med hverandre.

I det elektroner er fortennet og mer aktivt vekslende energi-partikler, frekventerende, så henger det sammen med rotasjon og balanse-energi-forholdet i rommet, at det veksler mellom feltstyrkeretninger som dette forholder seg til og overtrykket elektronet har på seg. Det må bølge, eller danne turbulenssirkulasjon med romfeltlinjene. Men samtidig er hastighetsløkkene langt nærmere vertikalvirvelutvekslingen til lyset som er utsatt for de samme rotasjonstilpasninger av masseutvekslingsmengden, det vil si trykket, energistyrken.

Begge veksler mer balansert med romtrykk-feltets balanse-retninger av energitilpasninger. Slik sett øker frekvensen til både lyset og elektronet om romtrykket rundt disse øker. Eller avtar om trykket minsker. Frekvensøkningen betyr at massen på stedet øker. Eller at energien i lysmassen øker. Utvekslings-massen måles ikke direkte, men angis i slik som gravitasjonsenergi totalt. Frekvensenergien er vekslingen utenom balanseenergisonen som har samme energi som hver sirkel energi rundt et objekt har som er likt hele veien uansett hvor vi samler energien i en sirkelavstand. Størrelsen for denne utvekslingen skal altså mulig kunne beregnes.

Når det er lite masse i rommet, enkle partikler i flukt mellom planeter, solsystemer eller galakser, så vil romtrykket kompensere dette med å utveksle bredere feltlinjer med partiklene til det samsvarer med balansen hvilket betyr at partiklene eser ut, eser opp, blir større i volum. Den samlede energien i slik kompenseringen er inntakt. Nå kommer det ellers an på utvekslingsretningen og denne balansen om galakser, solsystemer, atomkjerner, kan slippe energier ut av balansefeltet. Ytre påvirkende felt som de universelle målte feltretninger har å forholde seg til, vil bestemme sin del av balansetilpasningen i sirkulasjoner i rommet.

Samtids-utvekslings-mulighetene, er ikke likt fordelt i fartsretningen og sidelengs massevirkning. Balansen kan videre fordele seg gjennom massene, slik at visse himmellegmer, partikler kommer i en tvangsregulerende balanse-virkning som stemmer med balansen, men ikke med de normale fysiske feltvirkningene vi kjenner, fordi balanse-utvekslingen finner sitt utbalansering-sted, en middelverdi i feltbalanse.

Om utvekslinger i partikler i forhold til trykkrommet rundt tilhører en utveksling av overtrykk, at retningsstrykket presser seg sammen som i en stadig strammere virvel eller tilhører en utgående retning av en slik virvel, kosmisk virvel, så vil det vi kaller trykkpartikler dannes av de inngående trykkretninger og antipartikler dannes av de utgående trykkretninger. Forskjellen i mengde av den ene eller andre partikkeltypen er forskjellen på trykkvirkning ut og inn, der den ene får økt trykk og den andre får minsket trykk. De som avgir trykket vil lettere fordele seg med romtrykk-energien, eller omdannes til rom-energi-feltets trykk. De vil så mulig avgis dette som fotoner eller som positroner. Eller som andre antipartikler. Dette du har lest nå er ingen nøyaktig og målt deduktiv virksomhet. Men en logisk konklusjon på de mulige fordelinger av feltenergier som utveksler.

Det hele er ment som en mulig illustrasjon som vi kan sammenligne med, og så finne hvor stor forskjellen er mellom energifordelingene og deres oppførsel. Vi har denne beskrivelse som en av referansene, preferansene, som er vurderinger av hva det er som vi måler, altså noe å sammenligne med. Transformasjons-strukturene til differensialkraften og de fysiske lover, feltteoriens matematiske og fysiske beregninger er så like, at det ikke er noen grunn til å tro at fysikernes og kjemikeres beregninger ikke er riktige, men at dette er et utmerket arbeide. Kjemien, fysikken gir vektige riktige verdier. Jeg kommer til å levere inn en innstilling om SI-enheter og egen forklaring til slike forhold, og påpeke hva som burde korrigeres. At G halveres i masse-tomme områder stemmer med at massenes utvekslinger balanseres i det massetomme området, at rommet gir en normal halvering av G. Gravitasjons-utvekslingen utlignes inn mot det massetomme området. G-felt endres som masse endres.

Partiklenes gåtefulle oppførsel.

Stikkord: Partikler i ett enormt sterkt trykkstyrke-rom. Partikelene og deres posisjon, holdbarhet. Nøytroner, protoner, elektroner. En deuteriumkjerne, hydrogen tungtvann, og heliumkjerne, alfapartikler, og mesoner.

På spørsmålet om hvordan lyset fanges opp av elektroner, så vil mitt svar være at elektronmassen er sterk nok til at elektronets elektromagnetiske felt og gravitasjons-tetthet, virker kraftig nok til at lysets elektromagnetiske feltlinjer må bre seg utover, lignende dråper som faller i vann, at selv lyset må flates ut når det treffer en kraft-overflate. I og med at de har lignende feltoppførsel, elektromagnetisk, så vil lyset inngå i det samme feltmønsteret slik at vi merker kun at frekvensen til elektronet øker, og at massen til elektronet har økt i samme grad som det frekvensenergien til lyset i forhold til plancken, og frekvens-energien til elektronet og plancken her, da gir summen for elektronets nye energi-økning.

Elektronet derimot som er 1000 ganger lettere og tynnere i masse enn det et protonet eller nøytronet er, vil derimot normalt i tomt rom ha et 1000 ganger høyere gravitasjons-trykk på seg og ese ut noe voldsomt og da ha en langt-rekkende energivirkning rundt seg balansert innenfor et område som har en middel-verdi som tilsvarer nøytronenes og protonenes størrelse, men gravitasjons-trykket vil presse frekvens-virkningen langt lengre utover, der elektrisk feltvirkning er styrke utover, mens den magnetiske virkningen er tynnere omveksling av denne elektromagnetiske virkningen som omdannes til den inngående gravitasjons-erstattende styrken som nå elektronet mangler, og dette er de magnetiske feltlinjer. For et proton vil dette virke motsatt vei i utvekslingen.

Dette frekventerer mer innover med omvendt retning på de elektriske og magnetiske feltvirknings-retninger. I og med at elektronet er fanget inn i et atom-skall, hvilket betyr noe vi må sammenligne med nøytral-trykket til nøytroner, et maks-trykk i rommet for partikler, der vi vet at nøytroner som får et minste overskudd energi deler seg i elektroner og protoner og danner hydrogen, der elektronet og protonets baner, avstand, danner en balanse for trykket i rommet som utligner det trykket som tilsvarer et nøytron, og som betyr at feltlinjene til elektronene og protonene tilpasser seg hverandre, bøyer seg inn mot hverandre som en utveksling mellom styrke-virkningen og retningen på elektronet og protonets felt-virkning.

Elektronene flates ut i en trykk-sone rundt atomet som tilsarer bevegelses-hastighet og masse-tiltrekning, samt den negative og positive styrke-utligningen, der protonet og elektronets felt-bøyninger utligner hverandre slik at atomet virker nøytralt utad. Men overflatespenningen vil alltid være merkbar fra elektronene. Om det mangler et elektron, eller er et for mye i forhold til nøytral styrke, lignende et gjennomsnitt for nøytroner når vi sammenligner kun partikler, nøytroner og enkle atomer, så vil disse virke som ioner som alt ut fra rommets avstand og gravitasjon danner logisk balanse-trykk i rommet via kompensasjonen mellom gravitasjonsfelt og partikkelfelt, altså nesten uendelig med logiske kombinasjons-muligheter, men at det følger en årsak-virknings-rekke-følge fra posisjon til posisjon ut fra styrke-gradene mellom partikler, atomer, gravitasjons-krefter.

Når elektroner og protoner er så nær hverandre og gravitasjonen i atom-kjerner trekker elektronene inn i samme utvekslings-soner for feltlinjer så avbøyes også elektronenes gravitasjons-feltlinjer slik de elektromagnetiske feltlinjene gjør, og danner et lag-messig styrkenivå i kompenserende avstand fra atomkjernen. Dette medfører at elektronenes tidligere styrke-virkning og virke-avstand når de er alene i rommet med 1000 ganger høyere gravitasjonstrykk på seg opphører, fordi det ulignes av utvekslingen av styrkeforholdet mellom partikler og kjerne i atomet.

Trykket på elektronene har nå økt tilsvarende i banene rundt atomkjernene slik at utvekslingen ut i rommet virker nøytralisert. Der det er overskudd eller underskudd av partikler, elektroner, så vil ionene ha en sterk virkning utad, da den positive feltretningen eller den negative feltretningen nå kommer under et sterkt gravitasjonstrykk innover eller utover igjen, ikke er så ulikt frie elektroner, men nå kommer det an på energien som disse kan bli utsatt for igjen av annet som kommer inn i samspillet mellom partikler og atomer rundt denne sonen og balansestyrkefordelingen som er avsatt i gravitasjonsrommet for at det skal være likevekt i energiene. Trykket som gravitasjonsmengdene stiger med, vil forårsake at elektrontilstandene, blant annet også ved mengden kjernepartikler og elektroner i banene rundt disse, også vil endre energinivåene i banene, slik at vi nettopp får kvanteligende differenser mellom styrken til elektronene. Som beregnet.

Mesonet betyr at den styrken som nøytronet har for å kunne dele seg opp i et elektron og proton nå lignes ut av at et proton oppveier dette, slik som i et tungtvannshydrogen sin kjerne eller i en heliumkjerne, alfapartikkel. men i det vi har en konstant rotasjon på dette protonet og nøytronet, så må balansen utlignes gjennom at masse-overskuddet til nøytronet må trykk-utveksles med protonet og feltlinje-trykket vandrer nå som en utvekslings-rotasjon, virvel, mellom trykk-nivåene til protonet og nøytronet i den graden som atomkjernen roterer. Det er en feltutveksling av samme art gravitasjonslikevekt som skifter trykkplass med rotasjonen for at likevektsforholdet i balanse med gravitasjonsfeltet rundt eller andre gravitasjonspartikler skal være i balanse.

Rotasjonen til en kjerne klarer ikke å overvinne gravitasjons-driftsfeltet og trykket rundt seg, slik at en retningsstyrke på gravitasjonsdriften som det tar lengre tid å endre, vil tvinge den roterende kjernen til å balansere sin masse, gravitasjonstrykk lokalt, i kjernen, slik at for hver rotasjon må overvekten skifte mellom de to partiklene, altså at protonet og nøytronet bytter på å være proton og nøytron, stort sett fordi de bytter posisjon i forhold til trykkretningen, og at ingen andre samtidfaktorer kan rekke å utbalansere trykkforholdet annet enn at trykket endrer plass. Og denne massen tilsvarer et elektrons masse.

Da gravitasjons-trykkene er like feltlinjekrefter kan dette utveksles lett mellom de partiklene eller mellom partikler i større kjerner som også roterer, eller av ulike grunner endrer seg i lokal plassering, der felttrykket forsrykves til de av kjernepartiklene som da må ta opp trykket for at balansen skal være inntakt i rommet lokalt.

Plancken.

Plancken er slik at når vi tilfører en partikkel en dobbel så stor energi, så øker frekvens-energien til det dobbelte og planckmassen til det dobbelte. Den øker altså proporsjonalt med tilført energi, normalt for partikkelen totalt sett. Derfor blir Planck-faktoren konstant. I min fremstilling av partikkelen fungerer denne slik at feltstyrken inn ender i en kolliderende bane som tvinger feltlinjene inn i en sirkulasjon, der styrken vandrer videre ut igjen. Veien inn og ut for feltlinjene kan snus, og da vil den energien som tidligere virket tiltrekkende inn i dannelsen av energimengden, virke utover i stedet for innover. I feltlandskapet vil dette virke som et tap eller vinst i forhold til feltets trykkretning generelt. Altså det vi kaller manko eller trykkpartikler, graviterende eller antigraviterende. Noe lignende skjer som jeg har forklart i teksten med forholdet snus på polære elektromagnetiske virkninger som protoner og elektroner.

Planckutvekslingen blir dobbelt så stor, men forholdet mellom frekvensenergien, energien som ikke er med i balansesirkulasjonen og den som er i sirkulasjonen, utvekslingen, vil da hele tiden gi et ganske konstant forholdstall. Dette kan være forklaringen på Planck-konstanten og den manglende massen alene. Men vi vet også at det siden Planck-Einsteins tid har vært drøftelser om hvor vidt ampere-verdiens effekt, og kilogrammets gravitasjonseffekt eller tyngdetrykk har vært helt like effektmål. Dermed ville en forskjell alltid gitt den samme regnefeilen mellom de to energistørrelsene slik som lysfrekvensenergi totalt som frekvensenergi og planckmasse-energi som totalt er likt som $E=mc^2$ hos Einstein. Også i dette tilfellet kan det faktisk være at balanseenergien i sentrum ikke synes utad i frekvensenergien som selvfølgelig er fleksibel noe ikke sirkulasjonsenergien er i samme grad. Men det betyr ikke at sirkulasjonsenergien er fri fra vibrasjon. Den kan like godt være med, men da er plancken en mulig effekt-feilberegning mellom ampere og kg. Men den kan være riktig på samme måte som det differensialkraften tilsier at sirkulasjonen beholder en del av energien unna vekselvirkninger som frekvensen i lyset og i elektronene.

Elektronet er også i overtrykk i forhold til en jevnere balanse hos protoner og nøytroner i gravitasjonsrommet. Protonet veksler med et undertrykk like under middeltrykket til rommet, cirka 1 tusendel under dette, altså fra takhøyde, mens elektronet må veksle fra gulvhøyde med 1000 ganger mindre trykkstyrke og eser derfor ut som en fontene i elektromagnetiske feltlinjer. Balansestyrken skal være like stor mellom elektronener og protoner med samme energi-verdi. Forholdet mellom frekvensenergien sett som masseomregning og planckmassen som energi, i forhold til Einsteins formel $E=mc^2$, i forhold til Plancks lysenergi som lysets E_{total} som er $E_{total}=hv$, og Einsteins formel er slik temmelig total. Den bør uansett gjelde alle partikler som utveksler i samme trykkrom der trykket skal sirkulere ut igjen. Det er eforholdet, omregnings-faktoren, som er Planckverdien.

Planck-konstanten, og dette er hverken frekvens-energien eller planck-massen. Kun forholdet i øket trykkeffekt i feltet totalt i forhold til frekvenstrykket. Planck-massen er den manglende massen for at det skal stemme overens med Einstein og senere beregninger om at $E=mc^2$. Den totale masseenergien, effekte n totalt for energier. Den virkelige planckmassen og frekvensmassen er begge endret, men de er endret proporsjonalt i lik mengde og dette gir planckfaktoren utrykk for. Plancktallet, formelen, er et forholdstall somgjentar forskjellen mellom indre masse og virkende energimasse som kan måles lettere hos frekventerende partikler.

Uansett må den energien som inngår i kulesirkulasjonen i sentrum av partiklet ha et volum, det samme energivolum som skal skiftes ut som det er uttrykk for som effekten totalt om partiklet kan ha og som frekvensen viser det meste av. Sirkulasjons-energien blir en mellomstasjon mellom det ytre og indre trykket i samme gravitasjons-trykk-rom.

Ampervolt og kg-effekt er effekter, energier som til dels beregnes på likt og mellom hverandre i tiden da Maxwell og Gauss arbeidet med dette rundt 1850, sammen med en mengde andre. Etter hvert kommer Lorenz, Røntgen, Planck, med fler inn i disse beregninger hvorpå Plack oppdager dette lille missforholdet. For Einstein står det da klart at den fulle verdien av Plancks energi er likt med at massens energi er lik masse ganger lyshastigheten i andre potens, ikke ulikt en slgas kraft der en gitt masse kolliderer i lyshastigheten lik bremselengdeeffekten, men da lyset regnes som toppverdi så må andre effekter og formler rette seg inn etter dette om legemer har lavere hastighet, og her kommer det en faktor inn som endrer effektforholdet når legemer kommer opp i store hastigheter. For meg er dette en konkurranse med gravitasjonstrykkhastigheten selv, eller bare trykkstyrkens totale effekt i rommet.

Også Newtons G-konstant ligner det samme forholdet, at det er en gjennomsnittsfaktor sammenlignet med en viss masseiltrekning, for eksempel Newtons 1kg 1 meter pr sekund som effekt, wattlov, som siden er benyttet som et mål på en middelvei mellom to masselegemers massevolum som trekker på hverandre. Uansett hvordan vi endrer på størrelsene så endrer dette målet seg proporsjonalt i forhold til denne faktoren, som viser som Einstein sier at forholdet mellom to legemer virker dobbelt så sterkt som det rommet ellers virker inn på hvert legeme når det er alene i rommet. Når nøytromengder tiltar og sorte hull klapper sammen med hverandre så finner vi ut at det er et masstep som kan flere prosent.

Dette tvinger frem en ny relasjon for G-en styrt av den nye massestørrelsen, slik at selv om faktoren virker konstant ved to legemer i ro, så endrer allikevel massemengdene seg. Derfor er det tydelig a kalt G-en er en beregningsmiddelvei som fungerer, men som i realiteten ikke bestemmer forholdene i rommet, men at den må tilpasse seg. Om partikler kommer sammen endres G-en radikalt, det vil si den energien som skulle vært med i tiltrekningen blir i stor grad brukt til sirkulasjonsbindingen mellom partiklene elelr i den summen en sammensmeltning av feltpartikler har: Vi kjenner dette igjen som den sterke kjernekraften.

Men det er også økningen av G. oVer stor avstand uten masser i rommet vil gravitasjonsfeltlinjer tilpase seg hverandres motgående retninger, og resultatet er som at et objekt er alene i rommet, at der vi skulle ha målt 4G, der måler vi bare 2G. Eller at gravitasjonsvirkningene danner et så rett felt at gravitasjonsutvekslinger avtar, og G svekkes. Opprinnelig sett så har ikke G blitt utprøvd mot så store romslige likevektige avstander a gravitasjonsrom. G og h blir ekvivalente proporsjonale med hverandre inntil G inngår i sirkulasjonen. Eller da etter massestørrelsen balanse med romgravitasjonsfeltet som må utligne massestørrelsene volumplass med like mengder volum som feltstyrke som den som mangler i objektets masse.

Til tommere rommet er for partikler, masser, jo rettete blir gravitasjonsfeltet og til mindre motstand har partiklenes styrke til å utbre seg i rommet.

Det finnes bare en virkelighetstilstand som kan gi de samme resultater: At den massen som sirkulerer gjenkjennes eller måles ikke i lysfrekventerende partikler da denne ikke virker som den frekventerende utveklingsmasse med gravitasjonen fordi den må benytte denne massen til sirkulasjonsvolumet. Altså det vi gjerne kunne kalt planck-massen. Denne finnes i følge differensialkraften. Dette betyr ikke at dette utveklings-sirkulerende massepotensialet ikke kan frekventere også. Men det vil alltid være en masse i sirkulasjonen som tilsvare dette energivolumet som ikke kan utvekle med gravitasjonsrommet rundt mens det har sin effekt som balansevolumet i senteret av partiklet. Det er som samlet sum i nøytrale partiklers energi, gravitasjonen som vises på avstand for et gitt masseområdet eller når det er tap og vinst av masse i objekter ellers at vi ka registrere den totale energien som litt høyere enn det lysfrekvensenegien tilsier. I alle tilfeller er plancken et forholdstall. Og sum energi, masse som beregnes er et forhold mellom frekvensenergien og den totale energien.

Om det kommer inn vikende data i det kosmiske rommet er dette fordi balansen i feltvirkninger griper inn, og ikke at massevirkningene utløper. Slik sett beholder Einstein meget av sine preferanseberegninger.

Oppførselen blant kjernepartikler, elementærpartikler ofte kalt kvantemekanikk, betyr stort sett at de fungerer som de er i samme energiplan, men de veksler også ulikt med gravitasjonsrommet rundt. Om vi nå skyter partiklene mot hverandre så vil de i samme trykk-gravitasjonsrom danne slike kvarer der energisummen virker som 1 delt på 3, der motgående feltvirkninger kan virke som pluss, minus, eller tilsvare en motenergi til den massepartikkelen som er den ene av dem som nøytral, at de splittes som partikkel og antipartikkel med motsatt graviterende virkning, og holder slik balansen på plass. Se, regn ut, fra tabeller og tester på kvarer og partikler selv. Forskerne kjenner jo igjen dette. Kaoset og kosmos-forholdene gir samme energi inn og ut av prosessen. Dette er fordi det er en balanseringsprosess av et like stort trykk som fordeles. Partiklenes oppførsel i denne tilstanden virker likedan som gassmolekyler. Forskjellen er at de møter en motstandskraft rundt seg som er rundt 10-27 ganger høyere enn energitrykket til partiklene. Slik sett virker partikler som bobler i en kokekjele som holder en fast temperatur. Ved gitte balanse-endringer vil noen ansamlinger dannes eller splittes balansert.

Selektive partikler.

Vi har tidligere illustrert, forklart, vist hva som må hende om et stort trykk skal dreie feltretningen sn i utvekslings-sammenheng, med hvordan da kraftvirvler blir lik tildels låste posisjoner i breknings-strukturen til slike kraftstrømninger, og at disse er mange, med god avstand til hverandre fordi de fordeler seg balansert, og må være i likevektsbalanse som strømninger og motstrømninger og vil virke som tildels partikler og antipartikler.

Vi har også vist at forskjellen og distansene til ytre lignende strømningsvirvler som er store vil virke utvekslende gjennom andre lignende virvelstrømninger, men at alt er så balansert at om det ikke var for brekningene i banene så vill ikke former, partikkelvirvler bli dannet. Vi har også vist at med et enormt trykk rundt seg så kan heller ikke slike partikler uten videre bestemme noen ny posisjon eller styrke selv for di de er i et fats jerngrep av den store kraften rundt seg. Partikkeltettheten er egentlig ikke som masse noe spesielt tettere enn massen rundt seg. Forskjellen er massens sirkulasjons-utveksling som fortetter seg inn til utsirkulasjonssonen som selve virvelens kjerne eller kulepartikkelets kjerne.

Vi har også vist at disse bundne partikler kan veksle stilling ut fra utligninger av press mellom utvekslende felt som har virkninger gjennom det feltet vi undersøker, som bånd der brekningspartikler, balanserte soner for virvler vil kunne flytte seg langs låsebåndet, den kraftstrengens bane som de oppstår fra, og slik sett kan regulere hvor trykksonen er langs pressbåndet. Inne i de feltet vi undersøker betyr dette at det er en jevn utveksling, turbulens med virvler i slike bånd,

I rommet i mellom slike soner, balanserte soner for trykkutveklinger i feltet, så finnes det likedan like meget av manko og trykksoner som enda mindre balansesoner. Disse vil om de kan samles ved slike bånd-partikler, med stor nok mengde erstatte overskuddstrykk eller underskuddstrykk i båndet og utligne brekningsssonens låsing av en partikkel ved at det frigir partikkelet. Det er en balanseprosess som frigjør en partikkel til selve romfeltet som et frittsvevende, drivende partikkel i det feltrommet vi leter etter partikler.

Overskudd og underskudd i feltdriften i forhold til den store strømningsfelt-retningen, vil beholde slike overskudd og underskudd fordi de tilhører balansen. Slike partikler vil innpasse seg til rom-trykket de er i, de vil beholde sine underskuddsstrømningsretninger eller overtrykksretninger på virvelstrømningen som partiklet dannes av. Dette medfører at partikklets virkningsstyrke viser dominans som inngående og utgående strømninger av partiklet, og vil da ligne trykkpartikler og vakuumpartikler, partikler og antipartikler. Men de er nøytrale i volumtetthet i balanse med rommet.

Men dannelser av slike partikler kan også fordele seg som de minste og største mulige overskudd i forhold til trykkbalansenivået i rommet, som vi kan illustrere som de minstekulepartikler med felt-virkning alle veier i rommet, altså derfor graviterende, og som med manko ovenfra og undenfra fra nøytralstilling uten partikkel, vil dannes slikt som er likt med elektroner, eller et makstrykk som mangler et slikt minimums-gravitasjons-partikkel, slik som protonet.

Likt ett nøytron som mister et elektron, den minste graviterende del som skal til for å danne balanse i trykksonen til nøytronet der balansen i trykket reguleres av avstand og bevegelsehastighet på objektene. Hastighete og volumet, samt avstanden reguleres av trykket fra feltrommet rundt partiklene. Felt og partikkel er av samme masse-feltvirkning.

Det er altså lignende mankoer og overskudd i feltet som slik danner elektriske og magenetiske felt lokalt rundt partiklene. Inegn endringer kan skje uten at de spaltes eller sammenføres i balanse med romtrykket rundt seg, og romfeltet og partikelene deler oppgaven med energibalansen.

Det som nå kan skje er at mindre overtrykk som mer sammenpressede og lettere partikler, romfeltrykk, nå kan dannes som utligninger, og slike vertikalvirvler, eller små romtrykk, vil følge romtrykkfeltets hastighet eller turbulens, balanse-regulerings-rotasjoner, trykkvirvler. Lys, elektromagnetiske bølger og andre lignende energipartikler. Trykkretningene bestemmer også hvilken mengde av slike partikler som det blir mest av.

Reguleringene i balanse krever en del av alle slike, men partikler som virker som overskudds-graviterende, det vil si virker antigraviterende vil lettere utjevnes i feltet, istedet for å samle seg. Underskuddsgraviterende partikler vil ha virvelstrømningsretningene først inn, og rommet vil ta tilbake dette som mer nøytral balansemetning. Forskjellen på virkningen rundt er ikke stor men i forhold til et nøytralt rom vil slike partikler virke tydelig graviterende for måle-instrumenter som er laget av samme energitype som måler forskjeller på nøytrale og graviterende tilstander ut fra et best mulig mål for slikt.

Disse partiklene som er frigitt til rommet vil altså ikke være friere enn at de A driver med strømmen de frigis til, og i det tempoet som er forskjellen mellom gravitasjonstrykket i rommet og partiklets energi som er frigitt, altså mengden av de hastighetsløkker som de er dannet av i forhold til romfeltets rotasjonstrykk, retningsstyrke. Styrke mot styrke innefor samme volum. Det bestemmer bevegelseshastigheten og energitrykket til partikkelen. Men når partiklene er med i den balanserte driften, eller for å balansere seg ut, vil driftsstyrken til partiklene virke likedan alle veier, og tilpasse seg hverandre i rommet.

Noen virvler, tiltreknings-strømninger, vil virke mot hverandre og andre frastøtende på hverandre ut fra strømnings-virknings-retninger. På den annen side vil partiklene virke selektive, som velgere, fordi de kan innta alle stillinger som de kan danne balanser med hverandre i, og slik sett oppstår det et aktivt balanse-spill etter logiske nivåer alle veier i rommet, som er uendelig hva logiske balanseforhold er, men som nå de logiske kombinasjoner av retninger og styrker, rotasjoner med mer, nå bestemmer lokalt.

Hvor partikler og romfelt ordner balanse sammen, og som logisk kombinasjon gjør at sammen-trekninger og utvidelser av partikler og romfelt kan fordels over det hele rom, så lenge dette ikke ødelegger balanse til alle felt som ligger utenfor vårt kosmiske felt. Dette betyr at det oppstår en enorm frihet for partikkelkombinasjoner og samlinger av slike, eller splittelser. Er romtrykket for stort et sted, eller partikkelmengden, så vil rommet og partilene straks utjevne dette, mens det lokalt innvendig i romfeltet vårt kosmisk sett vil kune merkes ut fra trykkpartiklenes hastighet slik som romtrykkets turbulens, hastighetstrykket til feltstrømmen i rommet, og slik sett virke lignende lys og gravitasjonsbølger.

Dette er utvekslings-trykk, balanseutjevningstrykk. Det skal samles et vist trykk for å utløse og ligne mangle slik trykk for at emitering og absorpsjon skal finne sted, fordi rommet i mellom utvekslinger må tilsvarende forspennes, noe somogså kan reguleres gjennom logisk balanse i feltrommet. Virkningene går langt utover den observerbare sfæren, men stemmer med balansen, likevekten i energiene.

I hovedtrekk finner vi 4 partikler i rommet som virker stabile og dominerende. Dette er nøytroner som virker lite elektromagnetisk, som stort sett graviterende partikler som er nøytrale, med en energi som tilsvarer to av de andre partiklene, elektroner, og protoner, som et nøytron ofte deler seg opp i etter 10 minutter i vakuum. Eller inntil 15 minutter. Forskjellen må ha noe å si med romtrykket, de lokale forskjellene i trykk som vi kanskje ikke lett måler. Feltrommet over avstand kan medvirke med sine trykkretninger.

Og så har vi virkninger som dominerer reaksjoner mellom disse partiklene og regulerende på trykk, bevegelser og avstander, og det er som lyset, varmestråler, eller alle slike fotonpartikler som kalles radiostråling som går med lyshastigheten, en hastighet som er målt til lik gravitasjons-virknings-hastigheten. Den elektriske felteffekt, magnetsike felteffekt, gravitasjonsfelt-effekten, og radiostråler slik som lys, har alle sammensamme hastighet, altså lyshastigheten.

Stort sett fortere måler vi ikke lysets og disse feltenes hastighet lokalt, altså cirka 300.000 km i sekundet. Lyshastigheten er slik sett regnet so konstant ut fra det gravitasjonstrykkområdet som det måles i mot andre graviterende partikler eller objekter i rommet. Lysenergi og objektenergier virker til å holde seg i konstant mengde i rommet om vi tar med feltvirkningsstyrken rundt objekter og gravitasjonstrykkforskjeller i større og mindre områder, som foreksempel i kloder, soler, galakser, sorte hull, nøytroner, protoner og andre partikler, som elektroner og lysenergi.

Oppdagelsen av atomet og dets partikler skjedde som et brudd med den alminnelige og gamle forestillingen om at det fantes et fast urstoff som ikke kunne deles, og som vi ikke kunne verifisere eller identifisere som et funnet urstoff. Vi hadde fra gammelt av selvsagt all grunn til å kalle det vi så rundt oss for jord, luft, ild og vann, i og med at vi kunne spise og drikke av dette, fordi plantene tok opp mineralsk næring fra jord, og ved hjelp av luft og vann eller karbondioksyd, slik kunne bygge seg opp, vokse, på grunn av celleprosessen som omdannet slikt. Dyr kunne spise dette, og slik a dyr og planter inngår i vår kost. Luften kunne vi puste i, og uten tvil så har rent vann og ren luft, at vi får drikke uten å bli syke, puste uten å bli dårlige, og måtte ha begge deler for leve, en stor del årsak i at vi har snakket om livets vann, og livspusten.

Men selvsagt at vi har lagt langt mer inn i begrepet. Men ungdomskilden som en type mer høyvedig pust, luft, motivasjonsfrembringende forhold rundt dette, slik som vindens og vannets kraftvirkninger, bølger, regn, fosser, at vi ser livet blomstrer med sol, vann, hva vindene bringer med av varme og kulde, samt at vi kan vekkes til bevissthete eller miste bevisstheten om vi får for mye eller for lite av dette, også mat, er god grunn til at vi videre mente at ånd, som vilje og bevissthete, tilhørte den langt mer indre virkning i oss, og den enorme utstrekning av den samme kraft over hele naturen, slik sett ga elementene jord, luft, ild og vann livskraftinnhold. Og at vi mente en høyere slik livskraftårsak, ånd, virket bak kulissene, bakenfor eller i naturen.

Etter flere tusen år fr gammel-steinalder og frem til nær idag har det blitt diskutert om jord, luft, ild eller vann er urstoffet, og om alle 4 er slike urstoffer som er tilstede. Grunnen er at vi i eldre tider så at en kvist, en kropp, et hus kunne brenne, fordampe og gå op i røyk som etterhvert ble til skyer eler spedde seg ut lignende ren luft, men at den sam luftige verden kunne danne tåke, damp selv og at dette kunne gi regn som vann, og at vann kunne fryse til is, og at kvarts ble regnet som forsteinet is, og andre steiner var forurenset is.

Stein kunne oppløses til grus, sand, leire og jord, og planter og dyr hadde da livsvilkår i denne økologiske kretssirkulasjonen i naturen. Selv de døde kunne omdannes til mark, biller, blomster, mus. Dødsriket nede i jorden, kunne også være livgivende. Medn under jorden er det normalt ikke lys, og det kan være farer som bjørn, slanger og giftige dyr. Og alt kunne rase over oss. Å være i lysets rike, den opplyste verden var nok det beste virkested.

Med den første målbare kjemien til Lavoisier og atommodellen ti Dalton, begynte forskningen der vi overgikk de gamle forestillingene, og vi fant ut av hva vann og luft bestod av, tidligere ukjent. Vi fant også ut av hva jord etterhvert bestod av. Til slutt på midten av 1800-taller fant vi ut hva lys var og hva som er kombinasjonen til det vi kaller ild, og hva slags partikler og kjemiske reaksjoner som forårsaket dette. Atomenes partikler ble avslørt rundt 1900-1930. De var mer eller mindre alt beregnet på ulike måter.

De minste alminnelige og dominerende partikler i kosmos, verdensrommet, universet og på jorden ble funnet ved å smelte, koke, fryse, utsette slikt for stråling og belastninger hinsides det som tidliger var funnet på. Og slik fant vi cirka 95 grunnstoffer naturlig i naturen. Disse består av de tre partiklene nøytroner, protoner og elektroner, og antallet protoner som positive ladninger bestemmer atomtypen, grunnstoffet.

Vi fant ut hvordan de kjemiske og elektriske egenskapene hos disse var, hvilke som kunne binde seg og spalte seg fra hverandre. Dette betyr ved sammenligning med rompartikler og differensialkraftens illustrasjon i jevne felt med partikler, at forklaringen her kan medføre en riktig måte å se forholdene på om partikler i rommet.

Vi står da ikke lengre med bare et ubeskrevet urstoff, eller en ukjent eter-virkning, det vil si begrep som den indre funksjonen er ukjent til. Men vi står allikevel utenom differensialkraften i fysikernes store energimatrise med ukjent indre virkning hos partikler. Er alt noe som kommer fra midtpunktet, det romtidløse punkt, eller er det en sirkulasjonsutveksling av energier. Black-Hole-teorien har valgt sirkulasjonsteorien som ligner mer på den ideen som Einstein og Senest Hawking tilsluttet seg, den ikke-singulære teori, som da åpner for sirkulasjon, utveksling av energi.

Uten å forklare energi, styrke, drivkraft, eller årsak, funksjon til rom, bevegelse, og balanse, eller begrep som kosntant energi-mulighet.

Jeg har vist hvordan vi kan tenke oss selektive partikler i rommet som opfører seg på samme måte som den nyeste og dypeste innsikten i naturen, langt utover jord, luft, ild og vann, og langt utover den alminnelige romtidteorien og atom-/kvante-fysikken. Til og med en god grunn logisk til at vi har et ekspansionsstryk, en drivkraftfunksjon, en energia som drift bak bevegelse og virkninger, og som er driftsårsak ti årsak og virkning om vi ser som fysiske naturtilstanders lover og egenskaper.

Livsorganismer skiller seg ut. Men så mye kan jeg si, at de logisk virkende selektive partikler kan danne alle logiske kombinasjoner som er mulig for disse. Ilivsorganismer er det kun få og enkle hovedkomponenter som virker slik i syntese med det vi finner av mineraler oppløst i vanlig vann slik som i saltvann. Mange steder virker det som det lokalt holder med de mineraler vannet, ferskvann, grottevann og til og med giftig vann har for at livsfunksjoner skal klare seg. Livsfunksjoner har alltid vært knyttet til en spesiell kombinasjon av mineraler som vi kaller organiske forbindelser. I hovedsak er det sukker, fett og proteiner som dannes.

Disse bygger på 3 av de stoffene som finnes i blant 95 natur-stoffer. Karbon, Oksygen og Hydrogen. Men de trenger også Nitrogen til proteinene, og ett av disse krever ssvovel. I videre kombinasjoner vil både metaller og ikke-metaller bli med i cellebygging. Veldig viktig er Fosfor som utgjør RNA og DNA sin byggestige eller de 4 arvestoffenes festepunkt. Ribose og deoksyribose sukker og fosfor, fosta PO₃ PO₄. Foreksempel Adenin-tri-fosfat som er en av disse. Kjemien er noe av det enkleste i forhold ti mange moelkylforbindelser, altså kombinasjon av de 95 stoffene.

I spørsmålet om hvordan organsike og arvlige stoffer kan dannes, har det kommet en del svar på: Vi testet etter at vulkan-øya Surtsey kom opp av havet syd for Island, hvordan liv ville erobre øya. Det man fant var en uhyre stor mengde av aminosyrer og fettstoffer som ikke kunne komme fra havd-dyrene og hav-plantene. Den Islandske forskeren, senere amerikanske og svenske forskere begynte da å undre om lava og saltvann kunne danne slike forbindelser. For å finne ut dette må man blande mengden grunnstoffer som er rene for virus og bakterier, med hverandre, slik at man har en kombinasjon av granitt eller oppvarmet mineralmengde som er flytende slik, altså smeltet stein, fri fra organiske stoffer, altså lava i en egen beholder.

Denne må tilsettes i vann som er laget av flytende hydrogen og flytende oksygen, som sammen danner sterilt vann H₂O, og der vannet blandes med sterile mineraler som har samme mengde som det hav-saltvann har. Nå kan man dryppe smeltet lava ned i vannet og se hva man finner. De fant store mengder aminosyrer, fettsoffer og til og med RNA og DNA. Andre fant ut at en tidlig jordklode manglet rent oksygen i atmosfæren, fordi denne hade svoveldamp, ammoniakkdamp, karbondioksyd, karbonmonooksyd, og methan-gasser. Enkle stoffer sammen med noe vanddamp, eller forbindelser som kjemisk her kunne avgi vann om de ble utsatt for veldige trykk eller lyn, uvær.

En slik gassbeholder ble laget i en glasskule som man sendte elektriske små lyn igjennom. Det samme gjentok seg. Sotet på veggene i beholderen hadde en mengde slike organiske stoffer, RNA og DNA, og store mengder av reproduktiv DNA, altså at det hadde kopiert seg, eller dannet en mengde likedannde forbindelser.

Når det gjelder de fire små arvestoff-molekylene i den genetiske koden som alt liv har stort sett, slik som adenin, guanin, thymin, og cytosin, og i RNA uracil istedet for thymin, så fant NASA dette i en meteor fra rommet som bestod hovedsakelig av hydrogen, nitrogen og karbon, en av hver, som er blåsyre HCN. Dette var så underlig at de sendte ut melding til kjemiske institutter og universiteter med forespørsmål om de kunne finne ut om HCN kunne danne slike forbindelser. Svarene tikket inn.

Det ene etter det andre av laboratoriene kunne fortelle at HCN var så reaktivt at det spaltet seg og lagde andre kombinasjoner, nettopp de kombinasjonen som skulle til for at det oppstod arvestoffer sammen med vann karbondioksyd og oksygen, eventuelt om det var svovel og forsfor tilstede. Poenget var at adenin, guanin, cytosin, minst tre av disse arvstoffene ble dannet ut fra HCN, blåsyre-partiet.

I lavavulkaner, rør som finnes på havbunnen, med rundt 350 Celsius-varme, så dannes det en mengde organiske forbindelser som vi lenger ikke synes er underlig. Men livsformer rundt slike rør virker oftest som ganske lokale varianter. Ideen om at det her kan dannes organiske celleforbindelser, eller mikrober er stort sett trolig for mange. Grunnen er at det er så mange forskjellige tempererte soner rundt det lokale stedet, og det gir en mengde overskudd av kjemiske egenskaper og kombinasjoner samtidig med at forskjellige ioniserte tilstander vil gi gnister, kjemiske reaksjoner og kanskje små flammer og lyn, det vil si elektriske utladninger over korte strekk.

Det finnes også mange hulrom og fettkuler, stoffer som kan kombinere protein-syntese-prosesser i hulrom, eller mulig også ved at et stort fyll av proteinmasser og stoffer, sukker fett kan innlemmes i visse fettkuler. Slike fettkuler består av samme type vi har i celleveggene våre. Om dette er riktig vil det bety at evolusjon med selektive partikler, som har dannet grunnstoffor som igjen kombinerer seg til molekyler, kan fortsette en selektiv utvalgs-prosess på en logisk måte for naturkretene ut fra det vi har vært igjennom av feltinnsikt.

Dessuten vil det også være åpent for utveksling mellom disse, slik at proteiner og arvesekvenser, gener, kan byttes. Det betyr at en utviklingsprosess fra enkle organiske stoffer og enkle livsorganismer fint kan være mulig, og ut fra feltforståelsen vår nå, nesten heller virker helt umulig at ikke skal finne forhold som dette kan skje under slik som på jorda med gode betingelser, og andre steder tross dårlige betingelser.

Vi har også kunne fremstille det meste av alle organiske stoffer kinstig. Det har tildels blitt bygd en enkel bakterie, mulig alt reproduktiv bakterie, og det har blitt fremstilt en nervecelle ved hjelp av en 3-D-skriver av bioforskere.

At vi klarer å lage slike forbindelser som naturen lager ut fra å kopiere, eller sette sammen noe på samme måte. Vi kan også lage andre varianter av bakterier, virus, genetiske koder, kloninger, blandinger som slett ikke bare er morsomt. Ved å ta stamceller fra museøyneog maurøyne og bytte dette på mus og maur på forsterstadiet, så vil mauren få museøyne og musen få maurøyne. Hva som skal til på hvert biologisk trinn i prosessene er i og for seg egen vitenskap, for å bli sikre på hva som er årsak til hva for hvert ledd i disse prosessene. Ikke morsomt, men kan for fremtiden være nødvendig. Vi kan foreksempel dyrke frem en rekke organer og kunstige slike som fungerer like bra. Disse eksemplene overlater jeg til andre.

Denne feltteorien jeg har kommet opp med her, vil foreksempel fortelle langt mer om hvorfor et ribosom kan få besøk av et transportRNA som står og spinner lenge før det opptas i prosessen, eller hvorfor fett og sukker i glykolysen med samme enzym danner 97 prosent sukker og 3 prosent fett. Den vil også fortelle hvorfor det sprenge partikkel, kvarkene, samler seg igjen og ikke følger de normale kvantespranglovene, eller den alminnelige gravitasjonsloven. Og den vil fortelle hvorfor den sterke kjernekraften oppstår ved binding av to partikler, og volummassen minsker og øker ved sorte hull og nøytroner som samles eller smelter sammen eller spaltes fra hverandre.